Bối Đạo Nhi Trì

Contents

Bối Đạo Nhi Trì **3**

1. Quyển 1 - Chương 1: Kết Thúc . . . 3
2. Quyển 1 - Chương 2: Mạc Bắc . . . 9
3. Quyển 1 - Chương 3: Vết Bớt . . . 16
4. Quyển 1 - Chương 4: Sao Bắc Cực . . . 23
5. Quyển 1 - Chương 5: Giết Sói . . . 29
6. Quyển 1 - Chương 6: lời Hứa . . . 35
7. Quyển 1 - Chương 7: Thử Độc . . . 41
8. Quyển 1 - Chương 8: tam Giác Vàng . . . 48
9. Quyển 1 - Chương 9: Vượt Biên . . . 54
10. Quyển 1 - Chương 10: Bảo Vệ . . . 59
11. Quyển 1 - Chương 11: Hạng Khôn . . . 64
12. Quyển 1 - Chương 12: Nghi Ngờ . . . 70
13. Quyển 1 - Chương 13: Hung Thủ . . . 76
14. Quyển 1 - Chương 14: Nằm Vùng . . . 83
15. Quyển 1 - Chương 15: Thôi Miên . . . 89
16. Quyển 1 - Chương 16: Bằng Chứng . . . 94
17. Quyển 1 - Chương 17: Lợi Dụng . . . 101
18. Quyển 1 - Chương 18: Rạn Nứt . . . 107
19. Quyển 1 - Chương 19: Chân Tình . . . 113
20. Quyển 1 - Chương 20: Tập Cảnh . . . 119
21. Quyển 1 - Chương 21: Sự Thật . . . 128
22. Quyển 2 - Chương 22: Bảy Năm . . . 135
23. Quyển 2 - Chương 23: say Mê . . . 143
24. Quyển 2 - Chương 24: Chuộc Lỗi . . . 149
25. Quyển 2 - Chương 25: Rung Động . . . 155
26. Quyển 2 - Chương 26: Đại Ca . . . 159
27. Quyển 2 - Chương 27: Giấc Mơ . . . 164
28. Quyển 2 - Chương 28: Anh Em . . . 170
29. Quyển 2 - Chương 29: Xáo Động . . . 174
30. Quyển 2 - Chương 30: Thác Loạn . . . 181
31. Quyển 2 - Chương 31: Karo . . . 186
32. Quyển 2 - Chương 32: Lợi Dụng . . . 193
33. Quyển 2 - Chương 33: Ảo Cảnh . . . 198
34. Quyển 2 - Chương 34: Dây Dưa . . . 205
35. Quyển 2 - Chương 35: Thật Giả . . . 210
36. Quyển 2 - Chương 36: Hoa Hồng . . . 217
37. Quyển 2 - Chương 37: Thuốc . . . 223
38. Quyển 2 - Chương 38: Khói Lửa . . . 229
39. Quyển 2 - Chương 39: chìm Đắm . . . 236
40. Quyển 2 - Chương 40: Đền Bù . . . 242
41. Quyển 2 - Chương 41: Cảm Ơn . . . 251

42. Quyển 2 - Chương 42: Di Hồn . . . 258
43. Quyển 2 - Chương 43: Lạc Đường . . . 265
44. Quyển 2 - Chương 44: Tháp Tu Á . . . 271
45. Quyển 2 - Chương 45: Xa Nhau . . . 276
46. Quyển 2 - Chương 46: Kẻ Thù . . . 282
47. Quyển 2 - Chương 47: Giao Chiến . . . 291
48. Quyển 2 - Chương 48: Đồng Minh . . . 299
49. Quyển 2 - Chương 49: Gặp Lại . . . 306
50. Quyển 2 - Chương 50: Giả Dối . . . 315
51. Quyển 2 - Chương 51: Hận . . . 322
52. Quyển 2 - Chương 52: Kính Râm . . . 331
53. Quyển 2 - Chương 53: Ly Gián . . . 339
54. Quyển 2 - Chương 54: Phi Ưng . . . 345
55. Quyển 2 - Chương 55: Lừa Gạt . . . 352
56. Quyển 2 - Chương 56: Tình . . . 362
57. Quyển 2 - Chương 57: Giam Cầm . . . 369
58. Quyển 2 - Chương 58: Gánh Chịu . . . 374
59. Quyển 2 - Chương 59: Về Nhà . . . 381
60. Quyển 2 - Chương 60: Báo Thù . . . 391
61. Quyển 2 - Chương 61: Xung Đột Nội Bộ . . . 398
62. Quyển 2 - Chương 62: Đàn Sói . . . 408
63. Quyển 2 - Chương 63: Tuyệt Vọng . . . 414
64. Quyển 2 - Chương 64: Cùng Đến . . . 422
65. Quyển 2 - Chương 65: Bi Kịch . . . 434
66. Quyển 3 - Chương 66: Sống Lại . . . 447
67. Quyển 3 - Chương 67: hoang Mang . . . 455
68. Quyển 3 - Chương 68: Từ Chối . . . 466
69. Quyển 3 - Chương 69: Nghi Ngờ . . . 473
70. Quyển 3 - Chương 70: Đề Nghị . . . 483
71. Quyển 3 - Chương 71: Quan Tài . . . 490
72. Quyển 3 - Chương 72: Quen Thuộc . . . 496
73. Quyển 3 - Chương 73: Mê Đắm . . . 505
74. Quyển 3 - Chương 74: Mê Man . . . 512
75. Quyển 3 - Chương 75: Ép Hỏi . . . 517
76. Quyển 3 - Chương 76: Hoảng Loạn . . . 526
77. Quyển 3 - Chương 77: Biến Mất . . . 536
78. Quyển 3 - Chương 78: Nằm Vùng . . . 544
79. Quyển 3 - Chương 79: Thế Thân . . . 553
80. Quyển 3 - Chương 80: Con Rối . . . 563
81. Quyển 3 - Chương 81: Cái Bẫy . . . 575
82. Quyển 3 - Chương 82: Nói Hết . . . 586
83. Quyển 3 - Chương 83: Điều Kiện . . . 595
84. Quyển 3 - Chương 84: Lợi Dụng . . . 609
85. Quyển 3 - Chương 85: Động Tình . . . 619
86. Quyển 3 - Chương 86: Ảo Giác . . . 629
87. Quyển 3 - Chương 87: Trở Về . . . 641
88. Quyển 3 - Chương 88: Tín Hiệu . . . 651
89. Quyển 3 - Chương 89: Mê Hoặc . . . 660
90. Quyển 3 - Chương 90: Màu Máu . . . 670
91. Quyển 3 - Chương 91: Đại Thọ . . . 681
92. Quyển 3 - Chương 92: Kết Thúc . . . 691
93. Quyển 3 - Chương 93: Tỉnh Lại . . . 705
94. Quyển 3 - Chương 94: Xa Nhau . . . 716
95. Quyển 3 - Chương 95: Tử Hồn . . . 730

96. Quyển 3 - Chương 96: Chờ Đợi 738
97. Quyển 3 - Chương 97: Về Nhà 751
98. Quyển 3 - Chương 98: Phiên Ngoại 1 (1) 760
99. Quyển 3 - Chương 99: Phiên Ngoại 1 (2) 769
100. Quyển 3 - Chương 100: Phiên Ngoại 1 (3) 773

Bối Đạo Nhi Trì

Giới thiệu
Thể loại: Hắc bang tình cừu, ngược luyến, cường cường, thụ sủng công, niên hạ, trọng sinh. Tình trạng bản gốc: Hoàn 9

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/boi-dao-nhi-tri

1. Quyển 1 - Chương 1: Kết Thúc

A Lẫm đứng ở ngoài cửa, nhìn vào căn phòng tối đen kia ước chừng được hai giờ.

Hôm nay là ngày thứ năm, hắn có thể khẳng định, người kia nhất định không sống nổi qua ngày hôm nay.

Trong năm ngày qua, toàn bộ quá trình người kia bị tra tấn bức cung hắn không bỏ sót dù chỉ một chút, chứng kiến từ đầu đến cuối. Nhưng trọn vẹn năm ngày đêm vừa rồi, các anh em của hắn vẫn không thu hoạch được gì, một số đã mất kiên nhẫn hừ mạnh đứng lên, lực đánh trên tay theo đó cũng trở nên tàn độc. Hắn nhìn những vết thương trên cơ thể người kia đang càng ngày càng trầm trọng, tra tấn càng lúc càng dã man, nhưng hắn chỉ có thể đứng nhìn, hơn nữa còn không bỏ sót một giây.

Gậy côn gãy, roi da đứt, gậy trúc cũng dùng, bàn ủi cũng đã sát qua.

A Lẫm trầm ngâm suy nghĩ một chút, có lẽ, tiếp đến hẳn là dùng dao cắt.

Quả nhiên, hắn thấy Lão Tứ rút ra một con dao găm từ trong khung tủ bên cạnh.

Người kia đang hôn mê bất tỉnh, lại bị giội nước cho tỉnh lại. Nhưng A Lẫm biết, người kia giờ đã không còn cảm giác đau nữa rồi.

***

Lão Tứ cầm dao do dự, dù sao trước những vết thương trên da thịt này, nếu một dao này còn đâm xuống, chắc chắn sẽ tổn thương đến tận gân cốt. Lão Tứ đi đến trước mặt người kia, mái tóc đen mềm mại ẩm ướt che đi đôi mắt cậu, lọn tóc dính bết vào miệng vết thương đầy máu, đen đỏ từng mảng, nhìn có chút buồn nôn.

Lão Tứ quay đầu lại, nhìn vào người đang ngồi ở trong góc phòng tối.

"Đại ca… Có cần làm tiếp không?"

Từ trong góc phòng, người đang ngồi bỗng dưng đứng dậy, chậm rãi đi ra khỏi bóng tối, trên mặt không chút cảm xúc, chỉ đi thẳng đến bên phía cánh tay phải của người đang bị treo phía trước, vỗ mặt cậu.

Không có phản ứng, người kia không nhúc nhích dù chỉ một chút.

Cái người được gọi là "Đại ca" nhìn chằm chằm vào người kia một lát, mắt lạnh lùng không một chút biểu cảm. Sau đó, hắn xoay người, cầm lấy cây dao trong tay Lão Tứ, đâm thẳng xuống cánh tay hầu như không còn nguyên vẹn da thịt của cậu.

"A……"

Người kia biểu hiện choáng váng, rên rỉ đau đớn trong mơ màng, cậu rên lên một tiếng, từ từ mở mắt ra.

Chính giữa mái tóc đen mềm mại, lập lờ nhìn thấy được đôi mắt kia, hình dáng tinh tế, con ngươi lóng lánh một loại quyến rũ đến kỳ lạ, bên trong cặp mắt ấy giờ có chút đục ngầu, nhưng đôi đồng tử luôn giống như một viên ngọc thạch quí hiếm, phát ra thứ ánh sáng ôn hòa.

Hắn thấy cậu đã tỉnh, lấy mũi dao nhọn đặt dưới cằm cậu, nâng lên, "Tiếp theo sẽ là đao hình, cậu biết nó có ý gì."

Cậu mở to mắt, đầu óc hơi lộn xộn, suy nghĩ một lát, rốt cuộc mới có phản ứng lại, cậu hơi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng về phía người đối diện.

Người nọ rất kiên nhẫn chờ cậu mở miệng.

Cậu khẽ hít thở, vệt máu chảy xuống từ trên trán khiến cho cậu không thể thấy rõ người trước mặt, toàn thân rất đau, đau đến nỗi muốn hét lên, nhưng vết thương đau đến quá ác, làm cho cậu gần như mất đi năng lực phản ứng, thứ duy nhất có thể động đậy, chỉ còn lại một đôi mắt này. Cố gắng trong chốc lát, cuối cùng cũng có thể thấy rõ, cậu nhìn người trước mặt không chớp mắt, tự giễu một chút mà hơi cong lên khóe miệng.

Có lẽ… Đây là lần cuối cùng được nhìn thấy y.

Ánh mắt mang theo một chút tham lam, nhìn ngắm người đàn ông trước mặt. Đã đến cực hạn rồi, cậu biết mình sẽ sớm không chịu nổi nữa. Đã đến lúc này nhưng còn nghĩ đến việc, được chết trong tay người này, như vậy là đủ rồi.

Từng có khoảng thời gian, người này chính là ánh mặt trời duy nhất trong cuộc đời cậu, thậm chí đã nghĩ đến việc buông xuôi hết tất cả, phản bội tất cả để ở bên cạnh người này.

Đáng tiếc, không còn khả năng.

"Nghĩ kỹ chưa?" Giọng người nọ lạnh như băng.

Cậu hạ mắt xuống, nhẹ nhàng chậm rãi lắc đầu.

"Còn không chịu nói?" Hắn nhíu mày, rút mũi dao lại.

Kỳ thật, cái chết đối với cậu mà nói, chính là một sự giải thoát, cậu thậm chí còn có chút mong đợi nó.

"Vậy thì đừng trách tôi."

Người đàn ông đối diện rốt cuộc không chờ thêm nữa, đưa cây dao trên tay cho Lão Tứ, xoay người trở về góc phòng tối.

Lão Tứ cầm cây dao, hít sâu vào một hơi, ánh mắt có chút không đành lòng.

Đã lâu thật lâu, không một ai có thể chịu đựng đến mức này, huống chi, người này từng là đồng bạn với bọn hắn.

Lão Tứ âm thầm than thở trong lòng, mặc dù người này từng là tình nhân của đại ca, nhưng hóa ra lại là kẻ phản bội, cuối cùng chỉ có thể nhận về kết cục này.

"Làm đi."

Từng chữ rành mạch vừa nói ra, bầu không khí lập tức nổi lên mùi máu tanh nồng nặc. Con dao găm đâm thẳng vào xương cốt luồng qua khe khớp, xoay một phát, sau đó một tiếng "rắc" chua chát vang lên, cánh tay trái của cậu lập tức buông thỏng thẳng xuống dưới, một chút run lên cũng không có. Tiếng dao đâm vào trong da thịt, rất nhỏ nhưng lại đặc biệt ghê tai, cậu không có hét lên, nhưng chịu đựng không nổi nên run rẩy dữ dội, khuôn mặt tái nhợt bắt đầu vặn vẹo, bờ môi bị cắn nát đến chảy máu, còn đôi mắt lẳng lặng hiền hòa kia bị đóng chặt lại không thể nhìn ra được gì.

***

Có lẽ không còn được bao lâu, người kia chắc chắn chịu đựng không nổi. Đứng ở góc tối bên ngoài, A Lẫm lặng yên quan sát cảnh tượng tàn khốc phía bên trong cánh cửa thủy tinh. Toàn bộ xương cốt trên cơ thể người kia, có phải sẽ nhanh chóng bị phá hủy thành từng mảnh nhỏ giống như vậy không?

Hắn trơ mắt nhìn người kia bị tra tấn từng lần một, đến tận khi vũng máu trên mặt đất không còn dấu hiệu tràn lan thêm nữa, rốt cuộc hắn mới nhắm mắt lại. Lăn lộn trong xã hội đen nhiều năm như vậy, thế nhưng hắn cũng không có đủ can đảm nhìn tiếp được.

Bỗng nhiên một giọng nói lạnh lùng vang lên, A Lẫm mở mắt ra, nhìn về phía góc phòng.

"Dừng tay."

"Đại ca?" Thật ra, Lão Tứ đã sớm không làm nữa, người nọ nói một tiếng dừng tay, gã lập tức rút cây dao ra.

Loại hình tra tấn bằng dao này, nếu như dùng hết đúng sức, có thể cắt lìa hoàn toàn xương cốt, so với lăng trì còn nhanh hơn.

Người nọ đi đến, hỏi, "Nghĩ thông suốt chưa?"

Cậu yếu ớt chầm chậm mở mắt, muốn cố gắng ngẩng đầu lên để nhìn đối phương, nhưng vẫn không thể. Người đàn ông đối diện vốn lạnh lùng chợt lưỡng lự một chút, im lặng một lúc lâu, rồi nhìn sang Lão Tứ nói, "Thả cậu ta xuống."

Đám thuộc hạ khó hiểu lập tức tháo dây thừng, cơ thể đầy máu đỏ ngã thẳng xuống một đường, nhưng còn chưa chạm đến mặt đất, đã rơi vào trong vòng tay của người đàn ông kia.

Người nọ im lặng ôm lấy người đang run rẩy từng cơn trong lòng, nhẹ nhàng nâng cằm cậu lên, nâng theo đầu cậu lên.

"Nói đi."

"… Đông Nam Á… "

"Cái gì?"

Cậu thở hổn hển, chỉ thở thôi cũng lấy đi rất nhiều sức lực, có điều, thật lòng cậu đã muốn cứ như vậy mà nhắm mắt, nhưng chợt phát hiện mình còn không yên lòng về một người. Đôi mắt đã khép lại, nhịp thở đã muốn ngừng, nhưng đúng thật vẫn chưa yên lòng.

Ha ha, cũng đến nước này rồi, nhưng vẫn còn…

Giúp y một lần cuối cùng đi, chân chính, một lần cuối cùng.

“Lăng Viêm… Anh… Cẩn thận, Hạng Lê… Y, Y có thể… Có thể sẽ, báo thù cho… ” Âm thanh đứt quãng của cậu vang lên, câu nói đột nhiên dừng một chút, dường như nhớ đến điều gì, tiếp tục nói, “Thi thể của tôi… Thả xuống biển, lần cuối… Lần cuối cùng tôi cầu xin anh, được chứ… “

Cậu cố gắng mở thật to đôi mắt tràn đầy tơ máu, cho đến khi người đàn ông tên Lăng Viêm chậm rãi gật đầu, cậu mới nở ra một nụ cười. Cậu gắng sức thở hổn hển thêm một chút, cười lên như đang tự giễu, chầm chậm tựa vào ngực Lăng Viêm, cảm nhận được cái ôm ấp này có hơi siết chặt thêm một chút, cậu sững sốt, mơ màng lúc đó nhìn thấy ánh mắt phức tạp của Lăng Viêm, cậu lại cố sức nặn ra một nụ cười.

“Lăng Viêm… Anh hận tôi sao… “

Chỉ là thì thào, giọng nói đọng trong cổ họng của cậu vốn không thể nghe rõ. Cậu cố gắng mở mắt lần cuối cùng nhìn biển rộng bên ngoài của sổ, khóe miệng lặng lẽ vẽ lên một đường cong nhỏ.

Trong tâm trí dần hiện lên gương mặt lạnh lùng của một người đàn ông, trên gương mặt ấy, thần thái lạnh nhạt, đôi mắt như được phủ một tầng sương đen mờ ảo, u ám ảm đạm. Người đó cứ như một con rắn độc, cho đến tận bây giờ luôn luôn tàn nhẫn, vô tình, không để ý đến sống chết của cậu, hoàn toàn lợi dụng cậu, lấy sự đau khổ tuyệt vọng của cậu để làm thú vui cho cuộc sống. Ngay cả đến giây phút cuối cùng cũng không để tâm chút nào đến hoàn cảnh của cậu, để mặc cho cậu bị người khác giam giữ tra tấn, thấy chết mà không cứu.

Toàn bộ sinh mạng của cậu, giống như một chiếc giày cũ rách bị vứt đi.

Những thứ mà cậu đã làm cho đến nay, rốt cuộc, có ý nghĩa gì?

Ha ha.

Được rồi, cứ như vậy đi, cuộc đời này của cậu thật thảm hại, chết đi, mọi thứ liền kết thúc.

Dần dần, cậu không còn nghe rõ âm thanh xung quanh nữa, cơ thể bỗng nhiên trở nên thật nhẹ, nhẹ đến nỗi như đang bay trên không trung, trong lúc mơ nàng, cậu dường như thấy được trước mắt có một luồng ánh sáng, chậm rãi khuếch tán ra, dần dà lượn lờ vây quanh bản thân mình, đó là một cảm giác mà bấy lâu nay cậu đã quên mất, cảm giác ấm áp.

Trong thoáng chốc, lần cuối cùng nhìn thấy vết bớt nơi thái dương của người nọ, đỏ sậm như máu, hình dáng con rắn uốn lượn vòng quanh.

***

Ngoài cửa, A Lẫm bỗng nhiên run lên một cái.

Hắn thấy người kia mình đầy máu tựa đầu ở trong ngực Lăng Viêm, sau đó, giống như buông bỏ hết tất cả, khóe miệng nhẹ cong lên.

Một thân thể đã bị tàn phá đến thê thảm, vậy mà vẫn có thể nở ra một nụ cười vân đạm phong khinh như vậy.

Hắn hơi thất thần.

Cửa phòng tối đột nhiên bị mở ra, giọng nói của Lăng Viêm trầm thấp vang lên, "Lão Tứ, thả thi thể Nhan Lập Khả xuống biển."

Lão Tứ phía sau Lăng Viêm vừa đáp ứng, liền nghe một giọng nói lành lạnh của người khác truyền tới, "Không cần, để tôi."

"Lẫm thúc?" Lăng Viêm kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn người đối diện, "Sao thúc lại ở đây?"

A Lẫm không trả lời, đi vào trong phòng tối, lúc đi qua người Lăng Viêm, giọng nói có chút mỏi mệt, "Cậu đi đi, tôi đem cậu ấy đến bờ biển."

Lăng Viêm âm trầm một lúc, cuối cùng không hỏi thêm, chỉ quay đầu lại nhìn thi thể kia một chút, rồi mới nhấc bước đi ra. Từng người trong phòng tối cũng lần lượt đi ra ngoài, A Lẫm chờ một chút, đến khi bọn người đã đi hết, hắn mới tiến vào trong phòng.

Nền xi măng trên mặt đất lạnh như băng, một cơ thể gầy gò đầy máu lặng lẽ nằm trên đó. Cậu nằm sấp trong vũng máu, không cử động, đã ngừng thở.

Hắn vươn tay, gạt đi những lọn tóc trên mặt của cậu, gương mặt trắng bệch nhưng vẫn dịu dàng xinh đẹp của người kia lộ ra, hắn lau đi vệt máu vươn đầy trên mặt cậu.

"Tại sao không khai ra? Vì loại người đó, nhận về đau đớn tàn khốc đến như vậy, có đáng hay không?"

Nhưng cậu đã không còn thở, tim cũng ngừng đập.

A Lẫm nhìn cậu thật lâu, im lặng một lúc, rốt cuộc cũng chậm rãi khom người, ôm lấy thi thể đã cứng ngắc và nguội lạnh của cậu.

Người này rất thích biển, mỗi người trong Đằng Lăng bọn hắn ai cũng biết điều này. Hễ có thời gian rảnh, cậu liền đến bờ biển để phơi nắng, hoặc là không làm gì cả, chỉ ngồi lặng yên, ngắm nhìn mặt biển đến xuất thần.

Cái người tên Nhan Lập Khả này, rất là xuất sắc khiến cho mỗi người bọn họ đều cảm thấy đẹp đến mê người.

Nhưng lúc này đã chết rồi.

A Lẫm nhìn mặt biển trước mặt, rồi cúi đầu nhìn gương mặt xinh đẹp ôn nhu của người này, qua một lúc lâu, hắn từ từ đi xuống biển, đi đến khi nước biển đã ngập quá nửa người, mới dừng lại. Hắn ngước mặt lên, nhìn ánh thái dương đỏ trên đỉnh đầu, nhìn thật lâu mới chịu thu hồi tầm mắt, rồi chậm rãi buông lỏng hai cánh tay.

Thân thể bị tàn phá khốc liệt dần dần chìm xuống đáy biển. A Lẫm lẳng lặng đứng đấy, qua một lúc sau mới khẽ nói một câu.

"Nhan Lập Khả, tạm biệt."

2. Quyển 1 - Chương 2: Mạc Bắc

"Ầm ầm!! Đoàng!! "

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên hòa lẫn với tiếng súng nổ không ngừng, bầu trời ngập tràn khói lửa, không khí nồng nặc mùi máu tươi.

Nơi đây vốn dĩ là một thung lũng hẻo lánh ít ai lui tới, ngày thường luôn yên tĩnh quỷ dị, nhưng hiện giờ vô cùng ồn ào hỗn loạn, tiếng la khóc, tiếng kêu rên thảm thiết bao trùm khắp thung lũng, kèm theo âm thanh vang vọng, nghe thê thảm đến ghê người. Ánh lửa bao phủ ngút trời, dòng sông nhuốm một màu đỏ tươi của máu, tiếng nước chảy nghe chói tai kinh dị, nước chảy cuồng cuộng hòa với máu đỏ thẫm tràn đầy đến nỗi không thể nhìn thấy đáy.

Đây chắc chắn là một trận quyết đấu giữa hai tổ chức, nhưng mà lực lượng giữa hai bên cực kỳ chênh lệch, một bên giành thế áp đảo chiến thắng, nhóm người áo đen thân thủ nhanh nhẹn, thủ đoạn tàn độc, mà đối thủ của bọn họ không hề công kích lại, chỉ liên tiếp rút lui tránh né, vô số người đã thiệt mạng.

Bỗng nhiên có tiếng thét chói tai vang lên, một người đàn ông run rẩy gào khóc thảm thiết trong thung lũng.

"Buông tôi ra! Lam Lam! Lam… Mẹ nó các người buông tôi ra!!!"

"Lam tỷ đã… Hạng ca, anh bình tĩnh một chút, đi mau, nếu không sẽ không kịp… Lão Tam, đỡ anh ấy!"

"Không!!!" Người đàn ông khàn giọng khẽ quát, hốc mắt đỏ hoe, rồi lại không biết làm sao ngừng giãy dụa để người khác kéo đi ra xa. Phản chiếu trong mắt hắn là hình dáng một người phụ nữ xinh đẹp nằm vật trong vũng máu, sắc mặt trắng nhợt, khóe miệng vẽ lên một nụ cười nhạt.

Tiếng giết chóc chấn động toàn bộ khu vực đến tận khi ánh nắng ban mai xuất hiện, tiếng kêu bi thảm vang vọng suốt cả đêm mới từ từ phai nhạt.

"Đã lục soát hết toàn bộ, không một ai còn sống." Một người đàn ông khàn giọng lên tiếng.

"Cả bên trong biệt thự?"

"Vâng, đã chết hết." Tên còn lại trầm ngâm trong chốc lát, rồi nói "… Được, chúng ta đi."

Tiếng bước chân của đám người xa dần, không ai chú ý đến đằng sau có một cơ thể nhỏ yếu ớt đang run rẩy cử động. Mặt trời dần ló dạng ở phía đông, ánh mặt trời chiếu xuống toàn bộ vùng đất thấm đẫm máu đỏ, nắng càng chiếu rõ, mọi thứ trước mắt càng hiện ra bi thảm. Một vùng tĩnh lặng, mặt đất ngổn ngang xác chết, đến ánh mặt trời cũng không thể xua tan bầu không khí chết chóc.

Đột nhiên, trong đống thi thể chồng chất bỗng run rẩy nhúc nhích, sau đó một thoáng —-

"A…"

Một âm thanh nhỏ phát ra, đống thi thể chất xếp đột nhiên bị đẩy ra, một thiếu niên toàn thân nhuốm máu run rẩy ngồi thẳng dậy, cố gắng đứng lên giữa đống xác chết, mùi máu tanh xung quanh xộc thẳng vào mũi làm cho cậu không thể không nhíu mày. Thiếu niên ngẩng đầu, nhìn cảnh tưởng trước mắt giống như là địa ngục, toàn thân liền cứng đờ, đầu óc thoáng cái lập tức tỉnh táo.

Đây… là nơi nào?

Mọi thứ trước mặt thật sự rất kinh khủng, thung lũng hoang vắng, nước sông ngập tràn máu tươi, xác chết chồng chất như núi, và…

Một căn biệt thự đổ nát.

Thiếu niên đứng cứng ngắc một lúc, qua một hồi lâu mới lấy được tinh thần.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao có nhiều người chết đến như vậy…

Cậu nhíu chặt lông mày, cố gắng nhớ lại, nhưng bên tai bỗng nhiên ù ù dữ dội, cả người đau không chịu nổi, làm cho cậu suýt ngã khuỵu xuống. Đầu óc trống rỗng, cố gắng suy nghĩ sẽ khiến nó cực kỳ nhức lên,

sau ót giống như bị ai đó đập vào, cậu đau đớn đưa tay sờ phía sau gáy, quả nhiên, bàn tay dính đầy máu. Thiếu niên gắng gượng hít thở, chịu đựng một trận đau nhức khủng khiếp, sau đó cẩn thẩn đứng vững bước một bước về phía trước.

Lòng bàn chân như bị cào rách, đi bộ cảm thấy rất đau, thiếu niên cắn răng kiên trì đi đến ngôi biệt thự trước mặt. Cửa ra vào và cửa sổ của căn biệt thự hầu như đã bị phá hủy, vách tường bong tróc ra từng mảng giống như thi thể bị giải phẫu. Đi vào bên trong tìm một góc dựa vào, cậu chậm rãi hít thở một cách đau đớn, lúc này mới giơ hai bàn tay của mình lên xem.

Bàn tay rất nhỏ, cánh tay và chân… cũng rất ngắn và nhỏ. Quả nhiên, hình dáng của mình là một đứa trẻ. Thiếu niên nhíu mày, cảm thấy có chút gì đó không đúng nhưng lại không biết là không đúng chỗ nào. Toàn bộ cơ thể này có cảm giác rất xa lạ.

Nơi bị thương sau ót lại bắt đầu phát đau, cậu cắn răng, chịu đựng choáng váng ngẩng đầu quan sát đồ đạc trong phòng. Đây là một căn biệt thự hai tầng rất lớn, tuy rằng đã bị phá hủy vô cùng thê thảm, nhưng nội thất bên trong được trang trí rất là xa hoa, chỉ cần nhìn bộ đèn chùm có thể nói như là một tác phẩm nghệ thuật tinh xảo ở trên đỉnh đầu, chủ nhân ngôi biệt thự này, nhất định có thân phận không hề đơn giản.

Đây là nơi nào cậu cũng không hề biết, trên thực tế, cậu cảm thấy hiện tại suy nghĩ của mình hoàn toàn bị thụ động, vô thức phán đoán một chút, đầu óc hoàn toàn rỗng tuếch, nhớ không ra người nào, nhưng không hiểu tại sao lại có một số phản ứng tự nhiên. Đúng là một trạng thái kỳ lạ.

Thiếu niên ngẩn ngơ trong chốc lát, dựa vào vách tường nghỉ tạm một lúc, điều chỉnh nhịp tim dần ổn định trở lại. Cậu cảm thấy hoàn toàn mơ màng, hình ảnh máu tanh lúc mới tỉnh lại khiến trong lòng cậu không khỏi hốt hoảng.

Đầu ốc trống rỗng…

Thiếu niên nghĩ đến vết thương sau đầu, trong lòng thầm đoán, chẳng lẽ là do vết thương này, nên mình đã… mất trí nhớ?

Cậu hít một hơi thật sâu, rồi ngẩng đầu nhìn lên chung quanh. Trên tầng hai và dưới đại sảnh đều giống nhau, trống vắng, đi vài bước lại đụng phải một vài thi thể, thiếu niên nhíu mày cẩn thận đi qua, không biết vì cái gì nhưng lại không có cảm giác sợ hãi, chỉ có cảm giác trong miệng và mũi toàn mùi người chết làm cho cậu cảm thấy hơi chút khó chịu mà thôi. Những thi thể nằm ngổn ngang trên sàn nhà, có một số chết còn chưa nhắm mắt, đôi mắt mở to giống như rất kinh ngạc, trừng mắt chăm chăm nhìn phía trước, thiếu niên suy nghĩ, đi đến bên cạnh những thi thể này, lần lượt đưa tay khép lại từng đôi mắt một, sau đó mới ngồi thẳng người dậy đi đến các cánh cửa phòng hai bên hành lang. Cậu cẩn thận mở lần lượt từng cửa phòng, cố gắng tìm một số đồ vật chứng minh thân phận của mình, nhưng trong phòng không còn gì cả. Đến tận khi đến được trước cửa của căn phòng cuối cùng trên lầu hai, cậu vẫn không thu hoạch được gì.

Thiếu niên đứng lại ở trước cửa phòng, cúi đầu nhìn tay chân nhỏ nhắn của mình, vẫn cảm thấy không được tự nhiên, đầu lại bắt đầu đau, cậu thở dài, được rồi, xem ra nếu muốn nhớ lại chút gì đó thì đầu sẽ rất đau.

Ngẩng đầu nhìn cánh cửa gỗ duy nhất không bị tàn phá, cửa khóa, cậu do dự một lát, đi đến bên cạnh thi thể một người đàn ông áo đen nằm cách đó không xa, ngồi xổm xuống, nhìn khuôn mặt trắng nhách đầy máu của người đàn ông đó, trong lòng cậu cũng có chút khổ sở. Vươn tay cầm lấy cổ tay của người kia, dùng sức ấn vào một huyệt đạo trên đó, ngay tức khắc năm ngón tay cứng ngắc kia tự động buông lỏng ra, thiếu niên cầm lấy khẩu súng ngắn trong tay người đó, hơi dùng sức lấy nó ra. Cậu nhìn lại cánh tay cứng ngắc của thi thể, nghĩ nghĩ, liền đem cánh tay đó đặt lên ngực thi thể, khiến nó nhìn không quá mức chật vật.

Bận rộn đã xong, cậu đứng lên, tay trái nắm chặt khẩu súng, chậm rãi đi đến cánh cửa gỗ kia.

Tay trái nâng lên, tay phải thuần thục tháo chốt an toàn của khẩu súng, cậu dường như rất là quen thuộc với động tác này, ánh mắt căn bản không cần nhắm vào mục tiêu, cùng một nơi bắn vào, viên đạn bên trong khẩu súng ngắn chính xác bay thẳng đến cái ổ khóa bằng đồng nọ. Thiếu niên thu lại súng, cẩn thận đi đến trước cửa, đưa tai lại nghe ngóng, xác định bên trong không có tiếng động nào, cậu mới từ từ xoay nắm đấm cửa mở ra.

Đồ vật trong phòng được sắp xếp ngăn nắp, lầu một và lầu hai khắp nơi đều cực kỳ lộn xộn, duy nhất chỉ có căn phòng này là giống như chưa từng có ai đặt chân đến. Thiếu niên ngẩng đầu quét mắt xem xét nội thất xung quanh, bỗng nhiên, đôi mắt đen bóng hơi nheo lại, cậu bất động, lặng lẽ giữ chặt khẩu súng trong tay, vô thức hít thở thật khẽ.

Ở góc tường có đặt một cái tủ quần áo cao ngang nửa thân người. Thiếu niên chăm chú nhìn thật kỹ vào tủ quần áo kia, nín thở, từng bước một, cẩn thận đi đến góc tường.

Một bước, hai bước,..

“Bang bang bang! “

Bến tai vang tiếng không khí bị mạnh mẽ rạch ngang, kèm với tiếng vang, đột nhiên một tia lửa bay soạt xượt qua tai. Cậu còn chưa kịp hoàn hồn, thân thể đã phản xạ theo bản năng, nhanh chóng chạy ra nấp sau cột đá cách phía sau ba thước.

Không khí xung quanh ngay lập tức đóng băng.

Trong tủ quần áo có người.

Cậu hơi nghiêng đầu một chút, con ngươi màu đen bỗng dưng nheo lại, sau đó chuyển đổi thân mình một cái, mạnh mẽ giơ súng lên nhắm về phía bốn đinh ốc ở bốn góc tủ quần áo bắn xuyên qua, súng nổ tàn phá mọi thứ, một làn khói thuốc súng bay trong không trung, cánh của tủ rơi thẳng xuống đất. Thiếu niên lập tức trở lại nấp đằng sau cột đá, nghiêng tai về phía sau nghe ngóng trong chốc lát. Bên trong cánh cửa tủ bị sụp xuống, một cái đầu cẩn thận ló ra ngoài.

Vừa mới nhìn thấy người đó, cậu đã ngay ngẩn cả người.

Là một đứa bé, so với cậu còn nhỏ hơn, đôi mắt đen láy mở to, trong lòng bàn tay nhỏ bé cầm chặt một khẩu súng, ánh mắt hung ác nhìn cậu chằm chằm. Ở giữa chỏm tóc nho nhỏ ngay trán của đứa bé kia, loáng thoáng lộ ra một cái bớt hình con rắn, đỏ sậm, nhìn rất bắt mắt.

Cậu ngây người, nhìn thấy đó là một cậu bé, lòng bàn tay liền vô thức thả khẩu súng xuống, nhưng đứa trẻ kia ngay khi nhìn thấy cậu, liền bất ngờ một chút, ánh mắt hung ác một giây sau lập tức biến mất. Thiếu niên còn chưa kịp bình tĩnh lại, đã thấy đứa bé kia đột nhiên ném khẩu súng trên tay đi, chống đỡ cơ thể lảo đảo chạy về phía cậu, sau đó ôm cổ tay của cậu, giọng nói nhỏ bé yếu ớt vang lên bên tai.

"Mạc Bắc ca ca!"

Thiếu niên theo bản năng muốn đẩy cậu bé ra, nhưng cúi đầu lại nhìn thấy đứa bé đang ngước nhìn mình gắt gao, đôi tay mềm mại của cậu bé ôm lấy chân của cậu, giọng nói thủ thỉ, lại mang theo một chút run rẩy làm cho người nghe thoáng cái đã cảm thấy đau lòng.

"Ca ca… Mạc Bắc ca ca, em rất nhớ anh…"

Thiếu niên sửng sốt, hơi nhíu mày.

Mạc Bắc ca ca?

Cái ót lại bắt đầu đau nhói, trước mặt bỗng nhiên choáng váng.

"Tiểu Bắc, chạy mau…"

Trong đầu chợt vang lên một giọng nói xa lạ, cậu kinh ngạc, giọng nói này…

"Em không cần lo lắng cho anh, tìm cách chạy càng xa càng tốt"

"Không cần lo cho anh, Tiểu Bắc em mau đi đi! Đi!"

"Em đi nhanh đi! Mạc Bắc! Đi mau–! "

…

"Mạc Bắc ca ca…" giọng điệu khe khẽ của đứa trẻ lại vang lên trong đầu, cậu thoáng cái đã hiểu ra.

Mạc Bắc?

Đó là… tên của mình? Giọng nói kia là sao, đã xảy ra chuyện gì?

Giọng nói kỳ quái dần mờ đi, cậu lấy lại tinh thần, nhìn đứa trẻ đang nghiêng đầu, đôi mắt trong veo như nước mở to nhìn vào cậu.

Mạc Bắc…

Cái tên này, cậu vừa cảm thấy xa lạ nhưng cũng có chút quen thuộc, cậu nhíu mày cẩn thận nhớ lại, nhưng trong đầu vẫn là trống rỗng, cái ót lại đau đến muốn nổ tung. Thiếu niên đưa tay đè lại đầu của mình, cố chịu đựng đau đớn dịu đi. Mặc kệ như thế nào, có lẽ đứa bé này chính là manh mối mà mình cần tìm…

Thiếu niên ngồi quỳ xuống, vẻ mặt có chút thắc mắc mà nhìn vào nó, chầm chậm nói, “Em biết anh sao?”

Đứa nhỏ ngây người, hàng lông mày nhỏ nhướn lên, bộ dáng nghe không hiểu, “Ca ca?”

Thiếu niên suy nghĩ một chút, liền nghiêng đầu sang một xíu để cho nó nhìn thấy cái ót bị thương của mình, “Em thấy đấy, anh bị thương, vì vậy…”

Lời còn chưa nói hết, đứa bé đã trợn to mắt, bám lên vai thiếu niên, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy hoảng sợ, “Sao lại có nhiều máu đến như vậy, đau không? Có đau không?”

Giọng nói khẩn thiết của đứa nhỏ làm cậu thấy bất ngờ, rõ ràng sự quan tâm và đau lòng xuất phát từ tận đáy lòng, huống chi vẻ mặt này lại là của một đứa trẻ ngây thơ, cậu im lặng nhìn đứa nhỏ, sự hoài nghi trong lòng chậm rãi biến mất.

Có lẽ bản thân cậu thật sự quen biết nó.

Nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của đứa bé, thiếu niên đưa tay đem thân thể nhỏ gầy ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng nói, “Anh không sao, đừng lo lắng.” Giọng nói của cậu mang theo một âm điệu mê người, âm giọng rõ ràng còn rất non nớt, nhưng lại có khả năng làm cho người ta cảm giác rất dễ chịu, ôn hòa dịu dàng, rất êm tai, “Có lẽ là vì bị thương chỗ này nên có một số chuyện anh không nhớ được, cố nhớ một chút sẽ rất đau.”

Đứa nhỏ mím môi, lo lắng nhìn cậu.

Thiếu niên cười, xoa bóp cái mũi nhỏ của nó, “Nào, vậy nên anh cần em giúp một chút, nói cho ca ca một số chuyện, được không nào?”

Đứa nhỏ chớp chớp mắt, nghiêng đầu giống như đang lý giải lời cậu nói, thiếu niên vừa định giải thích lại lần nữa, nhưng đứa nhỏ như tự mình đã hiểu được, ngoan ngoãn gật đầu, “Ca ca đau đầu, đã quên mất vài chuyện, muốn Tiểu Ý giúp nhớ lại một ít, đúng không?”

Thiếu niên hơi sững sờ, đứa nhỏ này, thật là thông minh.

Cậu xoa xoa tóc đứa nhỏ khích lệ, cười nói, "Ừ, em tên là Tiểu…", suy nghĩ nửa ngày, cậu không dám khẳng định, nên dừng ngang câu nói.

Đứa nhỏ bỗng nhiên cong miệng, bất mãn trừng mắt nhìn cậu, "Ca ca quên Tiểu Ý!"

Giọng điệu lên án. Thiếu niên bật cười, đành phải xin lỗi nhận tội, "Thực xin lỗi, ca ca ngay cả mình là ai còn không nhớ… "

Đứa nhỏ kinh ngạc, không thể tưởng tượng nổi mà chớp mắt, lông mày chụm lại một chỗ, vết bớt nơi thái dương cũng lay động. Một lát sau không biết nó suy nghĩ gì, liền rời khỏi vòng tay ôm ấp của thiếu niên, chạy xoành xoạch về phía sau cậu, tỉ mỉ nghiên cứu miệng vết thương kia một chút, sau đó cái miệng nhỏ nhắn liền dẹt đi, đôi mắt rưng rưng chạy về lại, gật đầu kiên định một cái rụp, "Ca ca anh đừng sợ, Tiểu Ý biết cái gì đều nói cho anh hết!"

Thiếu niên thích thú nhịn không được cười ra tiếng, giơ ra một ngón tay, quơ quơ trước mặt đứa nhỏ, "Tiểu, Nhất?"

"Tiểu Ý!" Đứa nhỏ nhướn mày, trừng to mắt, sửa lại cho đúng.

"Hả?"

Đứa nhỏ ngẩng đầu, cái miệng nhỏ mở toe toét, cười vui, "Tiểu, Ý, em, Tiểu, Ý. Bốn thanh!"

Thiếu niên liền hiểu được, "Tiểu Di?"

"Ừm!" nghe được thiếu niên kêu tên của mình, đứa nhỏ ngay lập tức trở nên vui vẻ, sau đó nghĩ đến cái gì, liền chạy đến cạnh một ngăn kéo, mở ra, lấy ra một cây bút, bắt lấy bàn tay ngay trước mặt của thiếu niên, đem bút viết xuống tạo nên một chữ viết nhỏ, sau đó ngiêng đầu tựa như rất hài lòng khi nhìn chữ viết của mình, cười hắc hắc.

Chữ này thật đúng là rất phức tạp, cậu nhìn hồi lâu mới nhận ra.

"Ý? Tiểu Ý? "

Đứa nhỏ gật đầu, bỗng nhiên trừng mắt nói, "Lần này không cho phép quên nữa, nếu không Tiểu Ý sẽ giận!"

Thiếu niên cười, gật đầu, đứa nhỏ lập tức cười rộ lên, đôi mắt cong cong mang theo tia sáng, nụ cười này

đẹp kinh người, thiếu niên ngây dại, một lúc lâu mới lấy lại tinh thần. Ha ha, Tư Mã Ý sao… không nên trêu vào đứa nhỏ này rồi.

Tự nhiên nghĩ đến, cậu cong miệng mím môi cười cười, "Vậy em họ gì?"

"Hà!"

…

Giọng nói của đứa nhỏ không rõ ràng cho lắm, âm thanh giống như đứa trẻ còn đang bị ngọng, cậu tốt tính mà ghé tai sát lại gần môi của cậu bé, "Cái gì?"

Đứa nhỏ lặp đi lặp lại nhiều lần cậu vẫn không nghe rõ, lo lắng gãi đầu, cậu đành phải nắm lấy tay đứa nhỏ, đặt cây bút vào, sau đó xòe bàn tay mình ra, cười nói, "Nào, viết lên đây."

Đứa nhỏ lập tức chui vào trong lòng cậu, cậu vô thức vòng tay ôm lấy cơ thể nho nhỏ của nó, để cho đứa nhỏ tùy thích nắm lấy bàn tay mình chậm rãi viết xuống một chữ khác.

Trong lòng bàn tay trái, in sâu lên họ của đứa trẻ này.

Hạng.

Mỗi tay một chữ, họ tên của đứa bé này.

Đứa nhỏ ngẩng đầu, chờ thiếu niên mỉm cười khen thưởng, nhưng phản chiếu trong ánh mắt, lại là sự kinh ngạc sửng sốt của đối phương, biểu tình khó tin. Thiếu niên ngây người nhìn hai chữ trên bàn tay, ngây ngẩn hồi lâu cho đến khi cổ cứng lại, mới ngẩng đầu lên.

Trong con mắt hiện ra gương mặt xinh đẹp của một đứa bé, vết bớt màu hồng nơi thái dương trong giây lát như thoát ra ngoài, cậu cảm thấy nhịp tim của mình bỗng dưng ngừng đập một chút.

— Hạng, Ý—

3. Quyển 1 - Chương 3: Vết Bớt

Thiếu niên ngẩn người nhìn đứa bé mắt tròn to cười ha hả trước mặt, không hiểu sao khi cậu nhìn thấy hai chữ này, tức thì nhịp tim như bị đình chỉ, đau đến nỗi hít thở không thông. Đôi mắt lướt qua vết bớt trên thái dương của đứa bé, thân thể cậu run lên, đưa tay gạt đi vài lọn tóc che phủ ngang trán của nó, một vết

bớt màu đỏ sậm uốn lượn trên cái trán nhỏ, chiếu vào trong mắt cậu, cậu chợt cảm giác cơ thể rét lạnh.

"Đây là… "

Tiểu Ý đưa tay lên sờ trán của mình, mỉm cười nói, "Bẩm sinh á, mẹ nói cái này là bớt! "

Bớt…

Vết ấn màu đỏ sậm có hình dạng giống như một con rắn. Cậu ngây người nhìn chăm chú vào chỗ ấy, đáy lòng có cảm giác đau đớn bị đè nén, chẳng biết tại sao nhưng rất khó chịu.

Thiếu niên ngơ ngác nhìn đứa bé đối diện một hồi lâu, nhất thời nghẹn lời.

Rốt cuộc… là sao thế này…

Thân thể bất giác cảm thấy đau đớn.

Thiếu niên xoa bóp trán, chờ một lúc cuối cùng sự hỗn loạn nơi đáy lòng cũng bình lặng trở lại. Đứa nhỏ đối diện ngưng cười, cẩn thận quan sát cậu từng li từng tí, trong mắt có chút không hiểu, hàng lông mày nhỏ cũng nhướng lên. Thiếu niên nhìn nó, sau đó duỗi cánh tay ra ôm nó vào, để nó ngồi ngay ngắn trong vòng tay mình. Tiểu Ý không nhúc nhích, lúc lâu sau mới ngập ngừng hỏi cậu.

"Ca ca, đầu đau lắm hả?"

Thiếu niên hít vào một hơi, qua hồi lâu mới lắc đầu, "Không sao", cậu xoa xoa tóc của đứa nhỏ, "Anh xin lỗi, làm em sợ sao? "

Đứa nhỏ trầm ngâm một lát, cũng không biết suy nghĩ cái gì, cả buổi mới lắc đầu nói, "Mạc Bắc ca ca, Tiểu Ý chờ ở đây rất lâu, bố mẹ cũng không đến đón, bên ngoài tiếng súng rất nhiều, em rất nhớ anh… " Nói xong, đứa nhỏ ôm chặt lấy cổ của đối phương.

Cậu một tay ôm lấy đứa trẻ, tay kia vỗ về tấm lưng mềm của nó, "Vậy tại sao em lại ở chỗ này? Bố mẹ đâu?"

"Không biết.. đột nhiên mọi người đi ra ngoài hết, nhốt một mình Tiểu Ý ở trong phòng…" Đứa nhỏ chợt ngẩng đầu nhìn cậu, "Mạc Bắc ca ca, đem Tiểu Ý ra ngoài được không? Em muốn đi tìm bố mẹ."

Mạc Bắc im lặng, cánh tay chậm rãi ôm chặt đứa nhỏ. Có lẽ ba mẹ của đứa nhỏ này có thể nói cho cậu biết thân phận thực sự của mình, nhưng mà… Bản thân cậu ngay khi tỉnh dậy đã chứng kiến một đống thi thể chất đầy cả trên sàn nhà và bên ngoài biệt thự, không biết ba mẹ của nó có phải hay không đã…

Cậu suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn gật đầu, dù sao, cậu cũng phải giúp nó đi tìm. Nghĩ đến khung cảnh đẫm máu bên ngoài, đứa bé này ở đây nhất định sẽ không sống được, những người kia, không dám khẳng định sẽ không quay lại đây điều tra một lần nữa.

Cậu cúi người, đặt đứa nhỏ xuống đất, sau đó nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy của nó, cười nói, "Chút nữa đi theo anh, không được chạy lung tung."

Đôi mắt đứa nhỏ ngay lập tức sáng bừng lên vui vẻ, "Thật không?"

Cậu cười xoa đầu nó, sau đó nắm lấy bàn tay bé xíu của đứa nhỏ, "Theo sát anh không được tách ra, không được nói lớn, chúng ta phải cẩn thận một chút, biết chưa?"

Đứa nhỏ nghiêm túc gật đầu, bỗng nhiên xoay người chạy lại lấy khẩu súng vừa nãy ném trên sàn, cầm thật chặt, rất thành thục kéo chốt an toàn, chuẩn xác một cách bất ngờ, ánh mắt cũng trở nên cảnh giác.

Mạc Bắc thấy vậy âm thầm nhíu mày, nhưng lại không nói gì. Cậu cẩn thận nắm chặt tay Tiểu Ý, đi đến bên cửa. Bỗng nhiên, Mạc Bắc dừng chân, đôi mắt đen nhánh từ từ nheo lại. Tiểu Ý ngẩng đầu thắc mắc, vô thức nắm lấy một ngón tay Mạc Bắc, "Ca ca…"

"Suỵt, đừng lên tiếng."

Tiểu Ý lập tức hiểu, im lặng, theo Mạc Bắc trốn phía sau cửa, quả nhiên vài giây sau, nó nghe được trên hành lang vang lên tiếng bước chân bước đi một cách thận trọng, thanh âm kia nói cho nó biết, người đến tuyệt đối không phải chỉ là một người.

***

"Cậu khẳng định A Lẫm là kẻ phản bội?" Giọng nói một người đàn ông khàn khàn vang lên.

"Dạ đúng… em tận mắt thấy nó kéo dài thời gian để cho Mạc Bắc chạy đi." Tên còn lại trả lời, giọng điệu có chút cẩn thận.

"…" Gã im lặng, dường như đang suy nghĩ gì đó.

Người còn lại cuống quít giải thích, "Anh yên tâm, oắt con Mạc Bắc kia đã bị một gậy của em đánh chết rồi!"

Trốn ở phía sau cửa lớn, Mạc Bắc híp mắt.

"Thế mà… dám phái một thằng nhóc đến nằm vùng, bọn chúng cũng quá coi thường Đằng Lăng này rồi."

Giọng nói của gã trầm thấp, hừ lạnh một tiếng, rồi lại không biết nghĩ đến cái gì, có chút hậm hực, "Thế… A Lẫm trốn thoát rồi?"

"Dạ phải, bọn em định bắt sống nó, không ngờ thằng nhãi A Lẫm kia thân thủ tốt đến… kinh ngạc, bọn em tám người bao vây nó, ngoại trừ em những người khác đều bị nó đánh chết… Nhóc con này trước kia thật sự được huấn luyện rất…" giọng nói người đàn ông ngừng lại một chút, rồi liền bổ sung, "Nhưng mà nó đã bị thương nặng, chạy chắc không xa được."

Người đàn ông kia trầm ngâm im lặng một lúc, cuối cùng ừ một tiếng, "Trở về báo cáo với lão đại, A Lẫm… là kẻ phản bội, bị thương nặng đang lẩn trốn. Đối với những người khác, chuyện này tạm thời giữ bí mật."

"Dạ."

Gã tựa như còn muốn điều gì đó, qua một lúc thì mang theo tên còn lại quay người rời đi.

Chờ tiếng bước chân hai người kia đi xa, Mạc Bắc mới âm thầm thở nhẹ một cái, cánh tay bỗng nhiên bị kéo nhẹ, Mạc Bắc cúi đầu, nhìn thấy hàng lông mày trên khuôn mặt nhỏ nhắn có chút nghi hoặc của Tiểu Ý đang chặt chẽ nhíu lại, "Anh chưa chết!"

Mạc Bắc bật cười, ngồi xổm xuống xoa tóc đứa nhỏ, "Bọn chúng nghĩ là anh chết rồi."

"Lừa bọn chúng hả?"

Mạc Bắc nghiêng đầu suy nghĩ một chút, gật đầu.

Tiểu Ý liền vui vẻ lên, dường như rất phấn khích mà nhếch miệng cười.

Đột nhiên, tiếng bước chân đi xa lại quay trở lại, hai người cùng lúc nhíu mày, yên lặng đứng thẳng dậy, nín thở bất động.

"Đại ca, sao lại quay lại…"

Giọng nói người đàn ông có chút khác thường, "Việc lục soát lầu hai, ban đầu tôi giao cho A Lẫm làm."

Âm thanh người đàn ông càng ngày càng gần, người phía sau cũng đi theo sát, hiểu được nói, "Anh nghi ngờ lầu hai chưa được lục soát kỹ?"

"Ừ…" Người đàn ông do dự một lúc, "Đạn bắn xuyên qua yết hầu… Đây là tuyệt chiêu bắn của A Lẫm."

Người sau lưng nhìn thi thể ngã đầy trên sàn nhà, nhìn kỹ vào lỗ máu đen như mực trong cổ họng chúng, không hỏi thêm nữa.

Tiếng bước chân dần dần đến gần, Mạc Bắc chậm rãi cầm lấy tay Tiểu Ý, bàn tay nhỏ bên trong cũng dùng sức nắm chặt lại, mặc dù đầu ngón tay có chút phát lạnh, nhưng không hề có tý sợ hãi nào, một chút run rẩy cũng không có. Mạc Bắc cúi đầu nhìn Hạng Ý mỉm cười, đứa nhỏ cũng nhếch miệng theo, khẩu hình miệng nhấn mạnh từng chữ một.

Em không sợ.

Mạc Bắc cười gật đầu, tay kia nắm chặt súng, con mắt màu đen một lần nữa quan sát gắt gao cánh cửa gỗ trước mặt.

"Cạch, cạch!" Tiếng bước chân dừng lại, tấm lưng hai người đàn ông xuất hiện trước mặt hai người bọn cậu.

Người đàn ông cầm đầu rất cao, một bộ tây trang đen bao bọc lấy thân hình cao lớn, dù chỉ thấy được bóng lưng nhưng nó cũng đủ khiến cho Mạc Bắc cảm giác người này thực lực không kém, người đi theo ở phía sau hoàn toàn bị khí chất của người đi đầu che lấp, Mạc Bắc đơn giản phá đoán một chút, tay lặng lẽ nâng súng lên.

"Đại ca, nhìn cái tủ này xem…". Tên thuộc hạ nghi ngờ nhìn chằm chằm vào cái tủ quần áo đã bị tàn phá kia, nói "Mảnh gỗ vụn vẫn còn cứng, hơn nữa chỗ này ngăn nắp hơn so với những phòng khác…" Gã chỉ vào nơi Tiểu Ý lúc nãy đã cuộn tròn mình nằm lên, "Xem ra trong tủ quần áo từng có người, hơn nữa vừa đi cách đây không lâu."

Người đàn ông cầm đầu khẽ gật đầu, ngẩng đầu nhìn không gian trong phòng, bỗng nhiên, cặp mắt tinh tường kia chuyển hướng sang cánh cửa gỗ duy nhất nguyên vẹn phía sau lưng, người đó nhíu lông mày, nhấc bước tiến lên phía trước.

Mạc Bắc nín thở, cảm giác bàn tay trái bị nắm chặt, cậu tựa như an ủi mà nắm chặt tay Hạng Ý, cánh tay trái từ từ gồng lên. Tiếng bước chân của gã ngày càng gần, cho đến khi đi đến cách cậu ba bước đột nhiên dừng lại, Mạc Bắc nheo mắt lại, âm thầm giữ cò súng.

Người đàn ông áo đen từ từ đưa tay lên, vươn đến cánh cửa gỗ.

"Đại ca!"

Con ngươi tối đen của Mạc Bắc chợt lóe sáng, lặng lẽ thu hồi súng trên tay về bên người.

Người đàn ông áo đen quay đầu lại, thấy tên thuộc hạ cúi đầu, nhìn chằm chằm vào bên trong cái tủ quần áo bằng gỗ bên cạnh, nghi ngờ nói, "Ở đây có ghi mấy chữ."

Người đàn ông áo đen đi đến xem, cúi người nhìn xuống, bên trong tủ quần áo bị ai đó khắc lên bốn chữ xiêu xiêu vẹo vẹo – Mạc Bắc ca ca.

Mạc Bắc?

Người đàn ông áo đen đột nhiên nhăn mày, theo phản xạ lập tức ngẩng đầu lên. Gã vừa định nói gì đó, bỗng lại thấy người đối diện hoảng sợ trừng to mắt, một chữ còn chưa kêu lên, yết hầu liền bị xuyên thủng, trong nháy mắt một dòng máu nóng phun trào ra!

Đây, đây là kỹ thuật bắn súng gì! Thế nhưng nhanh đến mức khiến cho hắn còn chưa kịp nhìn rõ hướng đi của viên đạn!

Gã tức khắc quay đầu lại, chợt thấy một bóng người thấp bé đột nhiên chạy xượt qua, giống như tia chớp, nháy mắt liền không thấy bóng dáng, hắn còn chưa kịp suy nghĩ, lập tức đuổi theo, nếu như đoán không sai, người kia…

Chẳng lẽ, là A Lẫm?

Là em sao?

Gã dùng hết sức đuổi theo bóng dáng thiếu niên trước mặt, dáng hình người nọ nhìn cực kỳ quen mắt, gã lưỡng lự nâng súng lên, trong lòng hỗn loạn.

"A Lẫm!" Tiếng gió gào thét ngay bên tai, trong thung lũng lạnh lẽo chỉ vang lên giọng của hắn, "Em đứng lại!"

Thân ảnh kia tựa hồ dừng lại một cái, không nói gì, sau đó chạy càng lúc càng nhanh hơn.

Gã sững sờ, trong lòng càng hoài nghi, vô thức buông súng xuống, "Em đừng chạy!". Người đàn ông khàn giọng hét lên, ngực không ngăn được mà đau nói, "Em thật sự là kẻ phản bội? Em đứng lại, trả lời tôi!"

Cơ thể Mạc Bắc bị thương nặng, một cánh tay còn đang gồng lên ôm chặt lấy Hạng Ý, người đàn ông phía sau một mực đuổi theo không dừng, thân thể bị thương có chút không chịu nổi, cậu biết rõ người kia nhận lầm người, trong lòng hơi buồn bực, mình và cái người tên A Lẫm kia, chẳng lẽ có vóc dáng rất giống nhau sao?

Suy nghĩ cậu hỗn loạn, toàn thân liền đau đến không chịu nổi, chỉ dựa vào lý trí mà cố gắng tiếp tục chạy, đứa nhỏ trong ngực ôm cổ cậu thật chặt, nhìn thấy cậu bởi vì đau đớn mà mặt trở nên trắng bệch, cánh tay nó hơi run lên.

Mạc Bắc bỗng nhiên cắn răng một cái, đột ngột dừng chân, nếu như nhất định chạy không thoát, không

bằng liều một lần!

Người sau lưng ngay lập tức đứng lại theo Mạc Bắc, ngay lúc cậu xoay người thì bất ngờ, "… Mạc Bắc?"

Mạc Bắc giơ súng lên nhắm thẳng đối phương, không trả lời, hai mắt bình tĩnh quan sát người đàn ông kia, lưng cậu đứng thẳng.

Thiếu niên bình tĩnh giơ súng lên, tính cả đứa nhỏ kia cũng không có vẻ gì là sợ hãi, đôi mắt thậm chí mang theo tia hung ác, tư thế giống như có ý định cùng hắn liều một mất một còn. Thế nhưng hắn không hề để ý tới nòng súng kia, trầm mặc trong chốc lát, giọng nói trở lại bình thường, "Mày vậy mà không chết."

Mạc Bắc trước sau như một không nói câu nào, chỉ yên lặng nhìn đối phương, súng trong tay được cậu vững vàng nắm chặt, toàn bộ các cơ đều căng cứng, đó là tư thế sẵn sàng. Chỉ là mỗi người một súng, không khí xung quanh như đang đóng băng, có cảm giác áp lực bất động.

Gã đột nhiên cảm thấy có chút kỳ quái, người đối diện kia đích thực là Mạc Bắc, nhưng lại khiến cho hắn cảm thấy có một cảm giác kỳ lạ bao quanh người này, hắn nhìn vào biểu tình lạnh nhạt của đối phương, suy nghĩ một chút nói, "Mày đang ôm con trai của Hoắc Lam?"

Mạc Bắc dường như muốn cười, bỗng nhiên nhếch miệng, "Đã ai nói cho anh biết, đưa lưng về phía kẻ thù là hành động ngu xuẩn nhất chưa?"

"Cái gì…" Gã ngẩn người, sau lưng bất giác lạnh lẽo, cảm giác này mang đến chút rung động quen thuộc, trong lòng hắn run lên, vội vàng nghiêng đầu. Trong mắt hiện lên gương mặt lạnh lùng của một thiếu niên, tay của gã không ngừng run rẩy, giọng nói cũng trở nên khác thường, "A Lẫm…"

Mạc Bắc nhìn lướt qua thiếu niên toàn thân đẫm máu trước mặt, tuy rằng khuôn mặt đầy máu, nhưng lờ mờ có thể nhìn thấy dáng vẻ thanh tú bị che phủ kia. Rất giống, vóc dáng của thiếu niên này rất giống với mình, cùng một chiều cao, cùng một dáng người gầy gò. Thiếu niên kia hướng về phía cậu nháy mắt một cái, Mạc Bắc nhìn y, im lặng ôm chặt Hạng Ý, sau đó bỗng nhiên quay đầu vội vàng chạy đi. Người đàn ông áo đen nghe thấy động tĩnh sau lưng, bước chân dừng lại, cơ thể cứng ngắc một lúc, cuối cùng không có xoay người lại, đầu quay về hướng thiếu niên gọi là A Lẫm, từng bước một tiến lại gần.

Một bước lại một bước, cho đến khi đi đến trước mặt người nọ. Người trước mặt bị thương rất nặng, chỉ nhìn ở bên ngoài đã thấy kinh sợ, vết thương ẩn dưới lớp quần áo nhất định là càng…

Trong lòng vô thức đau nhói, hắn ngây ngốc đưa tay lên, muốn lau đi vết máu đang chảy xuống liên tục từ trên trán đối phương. Tay vừa vươn ra, nhưng hắn đột nhiên nhớ đến điều gì, toàn bộ người cứng lại, lúc lâu sau mới thu tay về.

Người thiếu niên đối diện từ đầu đến cuối đều thờ ơ lạnh lùng, không có một chút lay động.

Gã nhìn y một lát, rốt cuộc không nhịn được định mở miệng, nhưng lời còn chưa nói ra, A Lẫm đã nhíu mày, cười lạnh một tiếng, "Không cần hỏi. Tôi chính là kẻ phản bội."

Đồng tử người kia co rút lại, không kìm được siết chặt lòng bàn tay. A Lẫm nhìn hắn, thu lại nụ cười, một lát sau hờ hững nói, "Lăng Diệc Phong, anh cứ bắt tôi đi, coi như hoàn thành nhiệm vụ, đi thôi."

Nói xong, hắn xoay người, không nhìn lại người đàn ông kia.

4. Quyển 1 - Chương 4: Sao Bắc Cực

"A Lẫm… " Hắn tiến lên phía trước một bước, nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của thiếu niên thì nghẹn lời, một lúc sau mới khẽ cười khổ nói, "Tôi sao có thể bắt em."

Thiếu niên vẫn đứng im không quay người lại, tấm lưng thon gầy của cậu khiến cho hắn cảm thấy đau lòng, "Vết thương của em, nặng lắm sao?"

"…"

Hắn ngẩn ngơ trong chốc lát, do dự tiến thêm một bước nữa, "Tôi…"

Lời còn chưa dứt, A Lẫm đột nhiên xoay người, nhìn thẳng vào hắn, ánh mắt lạnh như băng, giọng điệu mỉa mai, "Thật sự không bắt tôi?"

Hắn bất ngờ, sau khi kịp phản ứng thì gật đầu, "Biết được em là kẻ phản bội, ngoại trừ tôi… Tất cả đều đã chết hết."

"Vì vậy anh định cùng làm đồng phạm?" A Lẫm đột nhiên cười khẩy nói, "Lăng Diệc Phong, anh cho rằng tôi sẽ biết ơn anh?"

Lăng Diệc Phong nhìn cậu một lúc, bỗng nhiên khẽ cười, tự giễu nói,"Biết ơn sao? Ha ha… Quả nhiên, giống như tôi từng nói trước đây, em vốn không cần thứ đó." Người đàn ông lại lắc đầu cười khổ, sau đó chậm rãi xoay người, khàn giọng nói lên," Em đi đi, tôi không cần em biết ơn, sau này chỉ còn một mình… nhớ cẩn thận một chút." Nói xong, hắn im lặng trong giây lát, cuối cùng vẫn phải thở dài, nhấc bước đi ra xa.

A Lẫm đứng đấy trong gió lạnh, vẫn đứng yên không nhúc nhích, mãi đến khi hình bóng của người nọ rốt cuộc cũng khuất mất, mới chuyển tầm mắt, đi về phía ngược lại.

***

Mạc Bắc không biết mình đã chạy bao lâu, cánh tay đau nhức đến run rẩy, gần như muốn tê liệt, nhưng cậu không dám dừng bước, càng không thể buông Tiểu Ý xuống. Đứa nhỏ trong ngực ngoan ngoãn ôm chặt lấy cổ cậu, như là sợ sẽ làm tăng thêm gánh nặng cho cậu, vẫn luôn ngồi im mà không dám thở mạnh, đôi mắt đen láy chớp chớp, cắn môi, cái đầu nhỏ tựa ở bên cổ Mạc Bắc.

Trên đường, cậu không phân biệt phương hướng mà chạy như bay, cho đến khi hai người hoàn toàn thoát ra khỏi thung lũng, rốt cuộc Mạc Bắc mới dừng bước. Toàn bộ đau đớn trên cơ thể đột ngột xông đến cùng một lúc, lúc này cậu không thể tiếp tục chạy được nữa. Cậu không trụ vững được mà ngã sấp xuống mặt đất, cả người như bị lửa bủa vây, vừa nóng vừa đau. Cậu mơ hồ nghe được đứa nhỏ bên cạnh đang gọi mình, nhưng Mạc Bắc giờ không còn hơi sức để nhìn nó, đã đau đến hỗn độn luôn rồi, cậu chỉ có thể thở dốc dồn dập, nắm tay không nhịn được siết chặt.

Đầu óc choáng váng, cái ót càng đau thêm dữ dội. Giữa cơn choáng váng đau đớn, cậu loáng thoáng nhìn thấy hình dáng mờ ảo của một người đàn ông, vóc dáng cao lớn, không thấy rõ gương mặt, người đàn ông kia nằm sấp trên người cậu, giọng nói trầm thấp khàn mang theo chút đùa cợt cùng châm chọc.

"Thích tôi làm như vậy với cậu sao?" Thân thể bỗng nhiên đau đến run rẩy, hơi thở nóng rực của người đàn ông phả vào bên tai, nhiệt độ nóng hổi, "Như thế này sao? Huh? Có thích không?"

"Đau…"

"Đau? Haha, đây không phải là điều cậu muốn sao? Không phải cậu chờ mong tôi làm như vậy sao!" Người đàn ông cười lạnh, giọng điệu tàn khốc băng lãnh, "Tiện nhân, cậu nên cảm ơn tôi mới đúng…"

"Đừng… Đừng như vậy…" Mạc Bắc nhắm chặt mắt, mồ hôi lạnh túa ra chảy xuống xuôi theo gương mặt trắng nhợt, "Đừng như vậy… "

Thân thể cùng lúc vừa nóng vừa lạnh, cậu vô thức ôm lấy thân thể của mình, cuộn tròn thành một khối, run rẩy lạnh lẽo.

"Ca ca?" Một giọng nói nhỏ bé yếu ớt dồn dập vang ngay bên tai, "Mạc Bắc ca ca, anh bị sao vậy?"

Một bàn tay để trên mặt cậu, trong thoáng chốc, Mạc Bắc cảm thấy bàn tay kia như đang dần dần lớn lên, biến thành một bàn tay rắn chắc, không một chút lưu tình nào mà cào xé từng tấc da thịt trên người cậu.

Đau đớn, ngoại trừ hai chữ này, cậu hầu như không còn cảm giác gì khác.

"Tại sao cậu không chết đi!"

Ngực co rút đau đớn khiến cậu không thể thở nổi, cậu cuộn lấy mình, cắn chặt môi, hốc mắt bỗng nhiên trào ra một giọt nước.

“Ý…” Tiếng kêu thì thào nhỏ bé phát ra từ trong miệng, mang theo run rẩy mà cầu xin, “Không…”

Đứa nhỏ bên cạnh luống cuống đến mức gần như phát khóc, nó không biết Mạc Bắc bị làm sao, chỉ cảm thấy hình như trong lúc mê man cậu đang gọi tên nó. Đứa nhỏ nằm trên người Mạc Bắc, hai bàn tay để lên khuôn mặt lạnh như băng của cậu, ý muốn làm cho cậu ấm lên một chút.

“Ý, Hạng Ý…”

“Tiểu Ý đây.” Đứa nhỏ cắn môi, tiếng nói gấp gáp đến độ nghẹn ngào, “Mạc Bắc ca ca, anh đừng làm em sợ, anh làm sao vậy…”

Nhưng kêu cả buổi vẫn không có tác dụng, Mạc Bắc rõ ràng đang lâm vào một trạng thái cực kỳ thống khổ, khuôn mặt vặn vẹo, vết thương trên người như lại vỡ ra, chảy từng giọt máu. Tiểu Ý nhìn thấy chất lỏng màu đỏ đang từ từ chảy ra trên cơ thể của thiếu niên trước mặt, nó cũng cảm thấy đau đến không chịu được.

Đứa nhỏ cố gắng làm cho bản thân bình tĩnh lại, tay run run cởi ra áo của mình ra. Nó đã từng thấy cách các thúc thúc xử lý miệng vết thương, nhưng tay chân nó vô cùng vụng về, muốn băng miệng vết thương lại đụng trúng chỗ đau của Mạc Bắc, hình dáng người trước mặt co rút thân thể một cách đau đớn phản vào trong mắt, nó cắn răng cố gắng ép bản thân mình cẩn thận hơn, đôi mắt cuống quít đến độ đỏ hoe.

“Mạc Bắc ca ca, anh tỉnh đi, anh làm sao vậy…” Đứa nhỏ dồn dập kêu, vất vả dùng chiếc áo đã xé rách thành từng mảng để băng lại vết thương cho Mạc Bắc, thế nhưng thiếu niên vẫn còn đau đến nỗi nhắm chặt hai mắt. Tiểu Ý co người nằm ở bên cạnh thiếu niên, tựa sát vào trong lòng ngực cậu, bàn tay bé nhỏ cố gắng ôm lấy Mạc Bắc, gương mặt đặt trên lồng ngực của cậu, “Ca ca, anh tỉnh đi, đừng làm em sợ…”

Ngực giống như có độ ấm của một ngọn lửa nhỏ, chậm rãi xoa dịu vết thương bên trong, sau đó lan khắp toàn thân. Mạc Bắc giơ tay lên, giống như muốn bắt lấy bóng dáng người đàn ông trước mặt đang từ từ rời đi, cánh tay vô lực vươn lên, dường như thật sự đã bắt được thứ gì đó, cậu ôm thật chặt, thì thầm khẽ nói, “Đừng đi…”

“Gì cơ..?” Tiểu Ý hướng tai tới gần đôi môi tái nhợt của Mạc Bắc.

“Đừng đi…”

“Em, đương nhiên em sẽ không đi.” Tiểu Ý dùng sức nắm lấy hai bàn tay đang siết chặt của Mạc Bắc trong lòng bàn tay của mình, “Ca ca, anh tỉnh đi, em sẽ không đi, anh tỉnh đi mà…”

Tiếng cười đùa cợt bên tai dần biến mất, bàn tay lạnh như băng giống được ai đócẩn thận mà nắm chặt, không biết tại sao, nhưng cậu cảm thấy đau đớn trên cơ thể không còn quá đau, nắm tay thả lỏng một chút, trái tim đập điên cuồng cũng chậm rãi ổn định trở lại.

Bóng hình cao lớn của người đàn ông trước mặt dần dần nhạt phai, cảm giác hít thở không thông bên người từ từ tiêu tán, Mạc Bắc cảm giác có vật gì ấm áp đang dán chặt lên ngực mình, khiến cho cảm giác lạnh lẽo dần dà mất đi.

Bên cạnh giống như có ai đang khóc, kèm theo tiếng gọi khẩn thiết một cái tên.

Mạc Bắc ca ca…

Mạc Bắc…

Là mình sao? Không… Không đúng, mình là…

Mình là…

"Mạc Bắc ca ca! Anh tỉnh rồi!" Giọng nói vui mừng của đứa nhỏ truyền đến, Mạc Bắc mơ màng mở to mắt, hồi lâu mới nhìn rõ người trước mặt.

Đứa nhỏ mừng rỡ mà ôm lấy cổ của cậu, nước mắt nơi khóe mắt còn chưa có khô, "Tốt quá, anh rốt cuộc cũng tỉnh lại!"

Mạc Bắc chống người đứng dậy, không nhịn được ho một lúc, cảm giác nghẹt thở trong lồng ngực đã biến mất, có điều loại áp lực này thật sự nặng nề, khiến cho cậu chỉ cần suy nghĩ một chút liền cảm thấy khó chịu. Cậu ngẩng đầu nhìn chung quanh, trời hoàn toàn tối đen, cậu đã ra khỏi sơn cốc, bốn phía đều là rừng rậm, không thấy được một bóng người. Cậu lấy lại bình tĩnh, giọng nói có chút khàn khàn hỏi, "Anh… vừa rồi làm sao vậy? "

"Không biết, gọi thế nào cũng không tỉnh…" Tiểu Ý nhớ đến bộ dáng vừa rồi của Mạc Bắc, trong lòng đau nhói, tay ôm càng chặt hơn, "Còn đau không? Cơ thể còn đau không ở đâu?"

Mạc Bắc ngây người trong chốc lát, chậm rãi lắc đầu, dường như vết thương trên cơ thể đã được ai đó băng bó kỹ lưỡng, không còn chảy máu nữa, cũng không còn đau giống ban nãy. Cậu nhìn những mảnh vải được dùng để băng bó, bỗng nhiên hiểu được," Tiểu Ý, áo của em?"

Đứa nhỏ trên người chỉ khoác một chiếc áo mỏng, trời đã tối, nhiệt độ ngày càng thấp, rõ ràng đứa nhỏ đang lạnh đến phát run, nhưng trên mặt vẫn tươi cười, "Tiểu Ý không lạnh, ca ca tỉnh lại là tốt rồi."

Mạc Bắc đau lòng, lập tức ôm chặt nó vào trong ngực, cơ thể trong lòng lạnh buốt, cậu cảm nhận được nó đang run rẩy. Tiểu Ý cọ cọ lồng ngực của cậu, như là muốn trấn an, "Em thật sự không lạnh…"

Mạc Bắc nghe vậy ;iềncứng người, qua hồi lâu mới chậm rãi đứng lên, đem đứa nhỏ ôm chặt vào trong ngực, ánh mắt có chút phức tạp. Mặc dù cậu không còn nhớ gì, nhưng mơ hồ vẫn cảm giác được tình cảm giữa

đứa bé này và cậu rất sâu nặng. Đứa nhỏ này khi nhìn thấy cậu lúc buồn lúc vui rất rõ ràng, đôi mắt đen bóng không một chút vẩn đục. Loại ánh mắt này, làm cho cậu có cảm giác được trân trọng yêu thương, cảm giác rất lạ lẫm, khiến cậu hơi thẫn thờ.

Tiểu Ý thấy cậu ngẩn ra, trong nội tâm lại hoảng sợ, vội vàng buông cổ cậu ra, lo lắng hỏi, "Vết thương lại đau sao?"

Mạc Bắc lặng im nhìn đứa nhỏ hồi lâu, cuối cùng thở dài, mỉm cười rồi nhẹ nhàng lắc đầu, "Không còn đau nữa."

Tiểu Ý yên lòng thở ra, sau đó như rất vui mà cọ xát lên cổ cậu, "Vậy là tốt rồi."

Mạc Bắc đưa tay xoa đầu đứa nhỏ, sau đó mở áo khoác của mình ra, đem đứa nhỏ bao bọc bên trong lớp áo khoác, dính sát vào lồng ngực ấm áp,"Còn lạnh không?"

"Không lạnh, thật sự không lạnh." Tiểu Ý thấy cậu ôm mình trên đường đi, sợ nói, "Mạc Bắc ca ca, để em tự đi, anh buông em xuống, miệng vết thương của anh sẽ đau…"

Mạc Bắc nghe vậy thì càng ôm chặt hơn, "Tiểu Ý rất nhẹ, ca ca không sao."

Thấy đứa nhỏ còn muốn giãy dụa, Mac Bắc chợt giơ ngón tay lên chỉ về phía sao Bắc Cực, "Em nhìn đi, ngôi sao sáng nhất kìa."

Đứa nhỏ ngẩn ngơ, nhưng không hề suy nghĩ nhiều, hoàn toàn bị dời đi sự chú ý, thuận theo ngón tay Mạc Bắc mà nhìn lên. Bầu trời thoáng đãng sạch sẽ, trong số vô vàn chòm sao có một ngôi sao sáng nhất. Tiểu Ý quay đầu lại nhìn Mạc Bắc, " Ah, thấy, nó làm sao?"

Đứa nhỏ cười rất đáng yêu, Mạc Bắc nhịn không được sờ sờ cái mũi nhỏ của nó, "Đó là sao Bắc Cực. Hiện giờ chúng ta đang bị lạc đường, nhưng nếu trước khi trời sáng cứ đi theo hướng ngôi sao này, thì có thể ra khỏi khu rừng."

Tiểu Ý nghiêng đầu, nghe có chút không hiểu,"Vì sao đi về phía nó, lại có thể đi ra ngoài?"

Mạc Bắc cười xoa xoa tóc đứa nhỏ, vừa đi vừa nói, "Sao Bắc Cực luôn luôn chỉ về phương Bắc, một năm bốn mùa vĩnh viễn không thay đổi." Cậu nâng đứa nhỏ lên, nói tiếp, "Sau này, nếu như em bị lạc đường, nhớ đi theo hướng sao Bắc Cực, vì chỉ có ngôi sao kia mới vĩnh viễn đứng yên một chỗ, vĩnh viễn chỉ vào cùng một phương hướng, nếu em nhìn theo nó, nhất định sẽ không bị lạc đường."

Đứa nhỏ cái hiểu cái không mà gật đầu, Mạc Bắc cũng không trông chờ nó có thể nghe hiểu hết, chỉ cần đạt được mục đích là dời đi sự chú ý, cậu cũng liền mỉm cười không nói gì thêm.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, thỉnh thoàng nhìn lên ánh sáng ngôi sao trên đỉnh đầu, đi nửa chừng cuối cùng Tiểu Ý mới kịp phản ứng, lúc đầu còn giãy giụa trong chốc lát, cuối cùng vẫn nghe theo lời Mạc Bắc, bị cậu dụ dỗ trêu đùa liền ngoan ngoãn ngồi yên trong lòng ngực cậu.

"Người tên A Lẫm kia, em thật sự không biết sao?"

"Đúng vậy." Tiểu Ý ôm lấy cổ Mạc Bắc, gật đầu, "Không phải là người của mẹ."

"Người của mẹ?" Mạc Bắc nghi hoặc nhíu mày, "Là ý gì?"

"Người của mẹ chính là người của mẹ, chứ còn ý gì?"

Đứa nhỏ hoang mang, Mạc Bắc nghe được nhưng lại bối rỗi, nhịn không được cười ha ha nói, " Mẹ của em làm nghề gì?"

"Nghề?"

Đứa nhỏ lại tiếp tục hoang mang, Mạc Bắc cũng có chút rối, bỗng nghĩ đến người đàn ông áo đen kia rồi nói, "Có phải mẹ em tên Hoắc Lam không?"

Đứa nhỏ tươi cười rất lớn, tựa như rất tự hào về mẹ của mình, "Đúng thế, các thúc thúc cũng không dám kêu tên của mẹ, chỉ có bố mới kêu, em nhớ là Hoắc Lam đấy, các thúc thúc thì gọi là Lam tỷ, a… Đôi khi bố gọi là Lam Lam, ay, dù sao cũng đều là mẹ hết."

Mạc Bắc bỗng nhiên dừng chân, có chút sợ hãi, cậu nhớ đến những thi thể nằm đầy mặt đất kia với những người áo đen bộ dáng đầy sát khí, lại nghĩ đến Tiểu Ý tuổi còn nhỏ lại có vẻ vô cùng quen thuộc với súng ống, nghĩ thế nào, đều rất không bình thường.

Chẳng lẽ các thúc thúc mà Tiểu Ý nói, chính là chỉ những thi thể ngổn ngang chồng chất kia?

Mạc Bắc rùng mình một cái.

Những người kia, chắc chắn không phải là người làm ăn trong sạch gì, nếu như Tiểu Ý rất thân thuộc với bọn họ, lại vô cùng gần gũi với mình, vậy có phải, bản thân mình với bọn họ là cùng một phe hay không? Tức khắc, Mạc Bắc cảm thấy áp lực nặng nề, xem ra chính mình có một kẻ thù rất mạnh, hơn nữa còn là hận không thể giết hết phe bọn cậu..

Mạc Bắc có chút mờ mịt. Cậu vẫn luôn không thích những thứ mưa bom bão đạn của cuộc sống giang hồ, bản thân cậu trước giờ luôn nghĩ tới cuộc sống bình yên, làm thế nào mà rơi vào loại tình huống này? Cậu bất đắc dĩ thở dài, có chút u buồn chán nản hỏi, "Còn ba em làm gì?"

Tiểu Ý lập tức cười tủm tỉm trả lời, “Ba ba gọi là Hạng… “

Đứa nhỏ lời còn chưa dứt, bỗng nhiên đôi mắt đen nhánh trợn lên thật lớn, sững sờ nhìn chằm chằm về phía trước. Mạc Bắc nghi ngờ nhìn theo ánh mắt của nó mà quay người, đến khi thấy rõ vật trước mặt, toàn bộ cơ thể lập tức bị đóng băng.

Một con sói lớn cách họ xa xa vài bước đang kích thích nhìn vào họ một cách cảnh giác. Cặp mắt màu vàng sắc bén trong đêm tối tĩnh mịch càng lóe lên chói mắt. Xuyên thấu cặp mắt đó có thể nhìn thấy sát khí hung ác bên trong con dã thú, không hề che đậy mà tỏa ra.

Mạc Bắc cảm thấy hô hấp của mình chợt ngưng trệ, cánh tay ôm Tiểu Ý vô thức tăng thêm sức lực. Con sói kia có bộ lông màu xám, đây rõ ràng là một con sói đang rất đói khát, một con sói lạc bầy. Mạc Bắc nghe được tiếng nhịp tim của mình vang lên trong đêm đen vắng lặng, cậu chăm chú nhìn con sói trưởng thành đang từng bước một hướng đến bọn họ một cách thăm dò, một tay cậu cầm chặt khẩu súng trong ngực.

“Thả em xuống.” Bỗng nhiên, Tiểu Ý thấp giọng nói bên tai Mạc Bắc, “Ca ca, như vậy bất tiện cho anh.”

Mạc Bắc cẩn thận giữ mắt nhìn về phía trước, cúi người xuống một chút, con sói kia thấy thế, theo bản năng lui về phía sau mấy bước, Mạc Bắc liền thừa cơ buông Hạng Ý ra, thấp giọng nói, “Lui về sau, cách xa anh ra một chút.”

Hạng Ý ngẩng đầu, con mắt đen căn bản không nhìn con sói, ngược lại chăm chú nhìn Mạc Bắc trong chốc lát, sau đó không nói gì, nghe lời lui về phía sau vài bước. Mạc Bắc âm thầm thở ra một hơi, giờ không còn bị phân tâm nữa, thân thể cậu căng thẳng, đối mặt với con sói, lá gan cũng càng lúc càng lớn, cậu đứng thẳng lưng lên.

5. Quyển 1 - Chương 5: Giết Sói

Màn đêm yên tĩnh che đi sát khí, ánh trăng lạnh như băng bao trùm lên cuộc tranh đấu giữa một người và một sói. Sói hiển nhiên là một kẻ săn mồi máu lạnh, đối mặt với con mồi đang cảnh giác phía trước nó cũng trở nên cẩn thận. Mạc Bắc không biết liệu mình có thể chiến thắng một con sói đang ở trạng thái đói khát hay không, thương thế trên cơ thể vẫn chưa lành, số đạn trong súng cũng không còn bao nhiêu, thành thật mà nói, cậu hầu như không dám chắc chắn.

Nhưng cậu không thể thua, đứa bé đằng sau lưng, cậu phải bảo vệ nó dù có phải liều cái mạng này.

Một khoảng yên tĩnh, gần như có thể nghe rõ tiếng hô hấp của nhau, không khí xung quanh dần đông lạnh.

Bỗng nhiên! Gần như trong nháy mắt, con sói nâu đen chạy nhào về phía trước ngay Mạc Bắc, trong đêm đen con mắt sáng còn mang theo ánh sáng lạnh lẽo âm u, chiếc răng nanh cùng móng vuốt của con thú

được ánh trăng phản xạ hiện ra càng thêm đáng sợ. Con sói nhào xuống, nguy hiểm, Mạc Bắc nghiêng người né tránh, giây tiếp theo mạnh mẽ giơ súng lên hướng đầu con sói bóp cò.

Nhưng con sói kia dường như đã quen với súng ống đạn dược, chạy nhanh vài bước liền hoàn toàn thoát khỏi công kích. Mạc Bắc khó thể tin được một con sói vậy mà cũng có thể né được đạn súng, chờ cậu hồi phục tinh thần, con sói kia đã bổ nhào lần nữa đến trước mặt, cắn phập xuống cánh tay đang cầm súng của cậu. Hàm răng sắc bén cắm vào trong da thịt, kéo mạnh một phát, cổ tay tức khắc bị xé rách ra một mảng da thịt đầy máu.

Một cơn đau nhức ập đến toàn thân, Mạc Bắc đau đến run rẩy, thân thể vốn đang suy nhược, cậu trụ vững không nổi ngã xuống đất. Móng vuốt của con sói hung hăng cắm vào phần bụng Mạc Bắc, làm chảy ra một vệt máu thật dài, chỗ bị cắn trên cổ tay máu thịt lẫn lộn, cùng toàn thân đẫm máu đỏ, vết máu từng chút từng chút thấm trên cơ thể đang nằm dưới đất. Con sói thèm khát ngay lập tức cúi đầu xuống, nhắm phía yết hầu của Mạc Bắc mà cắn.

"Đoàng!"

Đột nhiên, một tiếng súng nổ vang ngay bên tai, Mạc Bắc kinh hoàng, lại nghe tiếng súng ngày càng gần, toàn bộ đều nhằm vào thân của con sói. Dã thú bị đau kêu lên thảm thiết, xé nát cả bầu trời đêm, nó giãy dụa cơ thể nhảy ra cách xa thân thể của Mạc Bắc, rồi hướng về phía người còn lại tấn công.

Tiểu Ý… Không…

Mạc Bắc lấy hết sức lực chống đỡ cơ thể, áp chế cơn đau đớn trầm trọng toàn thân, vội vàng cầm lấy khẩu súng trên mặt đất, chĩa về phía con sói bóp cò.

"Đoàng! Đoàng đoàng!!"

Không suy nghĩ mà nả hết toàn bộ số đạn trong súng, trong mắt hiện ra hình ảnh con sói cuối cùng cũng ngã gục xuống mặt đất. Mạc Bắc cảm thấy một trận choáng váng ùa tới, đau đớn như có một con sóng lớn đang bủa vây người cậu. Trước mặt là một thân ảnh nhỏ nhắn đang hốt hoảng chạy tới, thân ảnh kia lảo đảo đi đến, ánh mắt mơ màng toàn máu tươi, còn chưa chờ cậu nhìn cho rõ ràng, cơ thể đã duy trì không nổi, trước mắt chợt đen kịt rồi lâm vào hôn mê. Nhưng ngay lúc ngã xuống, cậu cảm thấy lưng mình đã rơi vào trong một đôi cánh tay, tuy rất nhỏ, cực kỳ nhỏ, nhưng lại mang theo một sức mạnh không phù hợp với cơ thể và một sự ngoan cố, ôm cậu vào trong lòng…

***

Hạng Ý hoảng hốt ôm chặt Mạc Bắc vào lòng, đôi tay run rẩy, trái tim đau đớn đến mức thở không nổi, khuôn mặt của thiếu niên người đầy máu nằm trong ngực tái nhợt nhạt. Nó đảo mắt nhìn những miệng vết thương tàn khốc trên người Mạc Bắc, tim co rút đau đớn.

Máu tươi tí tách chảy ra, nó có thể cảm thấy cơ thể Mạc Bắc dần dần trở nên cứng lạnh. Nó liều mình cố

sức ôm chặt Mạc Bắc, muốn cố gắng làm cho thân thể của cậu ấm lên một chút, nhưng không có tác dụng, độ ấm của người trong lòng ngày càng giảm, bờ môi khô khốc cũng dần trở nên tím tái.

"Lạnh…" giọng thì thào của Mạc Bắc vang lên, rất yếu.

Cả thân thể Hạng Ý cũng run rẩy theo âm thanh kia, tay bất động một lúc lâu, không biết suy nghĩ cái gì, đột nhiên, nó cẩn thận đặt Mạc Bắc từ từ nằm xuống đất, sau đó đứng lên, bước đi đến cạnh thi thể của con sói hoang kia. Hạng Ý đi qua, ngồi quỳ xuống ngay bên cạnh con sói, sau đó từ trong ngực rút ra một cây dao nhỏ, tháo vỏ dao vứt qua một bên, lưỡi dao băng lãnh dưới ánh trăng hiện ra ánh mắt híp lại của một cậu trai nhỏ, con ngươi đen như mực, ánh mắt sâu thẳm lạnh như băng, không một chút ấm áp, không chút do dự.

Dã thú bị đạn bắn vẫn chưa chết hẳn, thân thể hơi run rẩy co giật, đứa nhỏ thấy vậy thì nhếch khóe miệng, sau đó giơ tay lên đâm xuống, mạnh mẽ đâm vào đầu con sói, đầu và cả cơ thể con sói tràn đầy màu máu đỏ, khuôn mặt Hạng Ý không chút cảm xúc, từng đao đi xuống đều cố gắng để xé rách con dã thú trước mặt. Cho đến khi cả đôi bàn tay bị nhuốm đầy máu, toàn thân đều là mùi máu tanh, rốt cuộc nó mới đứng lên, đạp đầu con sói qua một bên, sau đó một tay giữ da con sói, tay kia nắm chặt cây dao, bình tĩnh chậm rãi cứa xuống.

Cả người của Hạng Ý toàn là máu, nó yên lặng lần lượt lột da con sói, máu chảy như rót, cả người hầu như toàn mùi tanh. Cho đến khi da sói cuối cùng cũng được lột bỏ toàn bộ, nó không nhìn lại thi thể kia, quay đầu xoay người trở về bên cạnh Mạc Bắc. Thân thể cậu lạnh cứng, nó ngồi xuống, bàn tay đầy máu tanh sờ lên tay của đối phương, sát khí trong mắt hoàn toàn biến mất.

"Ca…" Hạng Ý quỳ xuống, lấy da sói trong tay trải ra, cẩn thận bao bọc thân thể Mạc Bắc, "Như thế này, có còn lạnh không?" Hạng Ý hít mũi một cái, dùng sức ôm lấy, "Nếu không còn lạnh, anh mở mắt ra đi, nhìn em được không…"

"Mạc Bắc ca ca…"

***

Mạc Bắc cảm thấy thân thể mình hoàn toàn bị xé rời cậu cố gắng muốn mở mắt, nhưng cơ thể lại đau đến phát cuồng, mí mắt càng nặng nề. Đột nhiên, một mùi máu tươi gay gắt xộc thẳng vào mũi, đầu óc bị kích thích đến phát đau, bên tai vang lên tiếng khóc nức nở hoảng sợ của một đứa nhỏ, từng tiếng gọi ca ca, âm thanh càng ngày càng yếu.

Ca? Là… Gọi mình sao?

Mạc Bắc thở hổn hển, lông mày nhíu chặt lại.

Mùi máu tươi ngay mũi ngày càng nồng nặc, trái tim đang bình thường bỗng nhiên nảy lên dồn dập.

Máu… Sao lại có nhiều máu đến vậy?

"Tiểu Khả, em làm như vậy… Có đáng không?" Giọng điệu dịu dàng của một người đàn ông, hai tay ôm giữ cơ thể toàn máu, không một chút ghét bỏ, không chút khinh thường, đôi mắt kia, tối đen như mực, nhưng có thấy thấy được một chút cảm giác ấm áp.

"Em làm như vậy… Tôi rất đau lòng, sau này không nên như vậy nữa, có được không?"

Không… Không nên tin hắn…

"Haha, có những lời này của anh, tôi làm cái gì cũng được."

Đừng tin hắn, không nên tin hắn…

"Em phải chịu những tổn hại này, sau này tôi nhất định sẽ thay em đòi lại gấp trăm nghìn lần. Tiểu Khả, tôi chờ em trở lại…"

Nói dối, đều là gạt người thôi… Cho đến bây giờ, cho đến bây giờ anh đều không mong tôi trở về, cho đến bây giờ anh luôn không mong tôi còn sống trở về, đừng gạt tôi, không muốn bị gạt lần nữa…

"Chờ em trở về, tôi sẽ sửa sang lại vườn hoa này, toàn bộ đều trồng hoa hồng có được không? Không phải em thích hoa hồng nhất sao?"

Không phải…

"Tiểu Khả, tôi yêu em."

Đừng nói nữa!!

"Ah? Cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi, tốt quá!" Tiếng nói đôn hậu của một người đàn ông cất lên, sau đó người nọ đến gần, ngồi cạnh Mạc Bắc, "Cậu sao vậy? Lạnh lắm hả?"

Trái tim đập điên cuồng dần dần bình tĩnh lại một chút, Mạc Bắc vô thức đưa một cánh tay ôm lấy cơ thể đang run rẩy, mơ màng nhìn người đàn ông xa lạ trước mặt. Người đối diện có tướng mạo bình thường, nhưng rất khoan khoái, người nọ thấy cậu đã tỉnh, dường như rất vui mà cầm lấy tấm chăn đắp lên người Mạc Bắc.

"Ái… Cái chăn này cũ sờn rồi, chưa có được giặt sạch, haha, có hơi… Bẩn, hắc hắc…" Người nọ gãi đầu, Mạc Bắc ngửi được một chút mùi hôi, bất giác nhíu mày, người nọ vừa nhìn thấy, tay chân càng thêm luống cuống, do dự muốn kéo tấm chăn trên người cậu xuống, "Phải ha, xin lỗi cậu…"

Mac Bắc cuối cùng cũng tỉnh hẳn, bây giờ cậu đang ở trong một căn nhà nhỏ, đồ đạc trong nhà rất đơn sơ, dường như cả đồ điện gia dụng cũng không có, quần áo của người trước mặt cũng cũ nát, trên quần ít nhất có ba miếng vải vá. Người kia còn đang luống cuống mà đứng lên, thấy đôi con ngươi màu đen tựa như ngọc Lưu Ly của Mạc Bắc đang nhìn mình, tay chân thoáng lộn xộn, mồm miệng cũng không được nhanh nhẹn, "A… Cậu bị ngất, mấy hôm trước tôi đi săn, đột nhiên ngửi thấy mùi máu tanh nồng quá, liền đi đến xem, kết quả là thấy cậu… Và đứa bé kia…"

Mạc Bắc sững sờ, đầu óc ngay lập tức tỉnh hẳn.

Đúng rồi, mình giết chết con sói kia, sau đó…

Mạc Bắc nhìn theo hướng ngón tay của người nọ, trông thấy cách đó không xa Hạng Ý đang nằm nghiêng mà ngủ. Thấy trên thân thể đứa nhỏ không có vết thương nào, Mạc Bắc âm thầm thở phào nhẹ nhõm, rồi mới nhìn qua người nọ, "Anh đã cứu chúng tôi?"

Người nọ gãi đầu, rồi lại cười khanh khách gật đầu, "Vết thương trên người cậu rất nặng, tôi không dám đụng vào cậu luôn, hơn nữa… Cậu, nhìn cậu đẹp quá, tôi cứ tưởng là thần tiên, lại càng không dám chạm vào… "

Người này sao có thể là kẻ xấu, Mạc Bắc nhịn không được nhẹ nhàng mỉm cười, người đó thấy thế tức khắc đỏ mặt, nói chuyện cũng trở nên lắp bắp, "Thôn chúng tôi có một bác sĩ rất giỏi đấy, còn không lấy tiền, tôi không có nhiều tiền kia mà… Nhưng nếu anh ấy có lấy tiền tôi cũng phải chữa trị cho cậu, nhưng mà vẫn không có lấy tiền…"

Mạc Bắc nghe được một lúc thì mệt mỏi, người trước mặt nhìn thấy Mạc Bắc mỉm cười nghe hắn nói, liền có một chút dũng khí, rốt cuộc cũng sắp xếp lại suy nghĩ, nói chuyện cũng bình thường trở lại, "Bác sĩ đã chữa trị cho cậu, bóc thuốc nữa, tôi vừa mới nấu thuốc xong, bác sĩ Ninh nói hôm nay cậu sẽ tỉnh lại, thật đúng là thần y mà." Hắn tựa như rất khâm phục mà gật đầu, "À… Cậu đã ngủ mê man nhiều ngày, có đói bụng không? Có muốn ăn chút gì đó không? Có điều ở đây cũng không có đồ gì ăn, nhưng mà nếu cậu muốn thì tôi sẽ đi mua…"

Mạc Bắc rốt cuộc cũng rõ ràng, bản thân cậu bị ngất, được người này mời thầy thuốc về cứu mạng, tuy cả cơ thể còn rất đau, nhưng rõ ràng đã khỏe lên một ít, ít nhất vẫn giữ được tính mạng. Bộ dáng của gười trước mặt giống như một chú cún lớn xác chờ cậu trả lời, đôi mắt căng tròn, thật đáng yêu, Mạc Bắc tươi cười lắc đầu nói, "Không cần, tôi vẫn chưa đói". Cậu nghiêng đầu nhìn bóng lưng nhỏ nhắn của Hạng Ý, trong lòng có chút đau, "Lúc anh phát hiện chúng tôi, khi đó như thế nào?"

Người nọ nghe vậy liền rùng mình, trong lòng tựa như còn sợ hãi, "Cả người của cậu được bao bọc bởi một tấm da sói, lúc đó tôi thực sự nghĩ cậu là sói thành tinh hoặc là sói… Sói tiên gì đó, may mà nhìn thấy bên cạnh còn một đứa bé, tôi mới dám đến gần một chút," hắn nói, quay đầu lại nhìn Hạng Ý, rồi lại nuốt nước miếng một cái, gấp gáp nói, "Bên cạnh cậu còn có đầu của con sói, toàn bộ da đều không còn, tôi cũng không phải sợ, nhưng là, em trai… Của cậu…" Người nọ dừng một chút, nói tiếp "Toàn thân đều là máu, trên tay là thịt và máu của con sói, nhìn qua mới biết tấm da kia chính là do cậu ấy lột đấy! Tôi không phải nói dối đâu, chính tôi cũng là một người gan dạ ở trong thôn, nhưng lúc lớn từng đó gà còn không dám giết, cậu nhóc đó,… Vậy mà … A, đúng rồi, em trai cậu bao nhiêu tuổi?"

Mạc Bắc hoàn toàn không còn sức để trả lời, cả người mê man. Hạng Ý, nó… Lột da sói? Cả người cậu chợt nổi dà gà, mồ hôi lạnh cũng toát ra một chút, nó còn có thể bao nhiêu tuổi? Nhìn xem nhiều nhất cũng không lớn hơn mười tuổi…

"Thằng bé… Lột da sói để làm gì?"

"Tôi cũng không biết." hắn gãi đầu, "Lúc đó, cậu bé đó cũng đang lạnh ngắc mà ngất xỉu, tôi mang cậu với thằng đứa nhỏ về, lúc tỉnh lại nó liền lấy súng chĩa thẳng vào người tôi, làm tôi sợ muốn chết, phải giải thích cả buổi thằng nhóc mới miễn cưỡng tin là tôi không phải là người xấu… Haiz, em trai của cậu, sau này nhất định rất có tiền đồ…"

Mạc Bắc thất thần nhìn tấm lưng nhỏ bé của đứa nhỏ nằm cách cậu không xa kia. Trước mặt cậu, đứa bé này lúc nào cũng tươi cười vui vẻ, rất thích nhỏng nhẽo với cậu, cũng rất là ngoan ngoãn. Có điều, cậu còn nhớ rõ lúc mới nhìn thấy Hạng Ý, đứa nhỏ vừa bước ra khỏi cánh tủ đổ nát kia liền trừng mắt gắt gao nhìn xung quanh, hung ác sắc bén, hoàn toàn không giống với những đứa trẻ tuổi mới lớn. Nếu như cậu không phải là Mạc Bắc, lúc đó đứng trước mặt đứa nhỏ này sẽ có hậu quả gì?

Mạc Bắc bỗng nhiên cảm giác thân thể có chút đau đớn, đầu óc ù ù vang lên một số giọng nói xa lạ, lại rất hỗn loạn, suýt nữa ngất đi lần nữa. Người bên cạnh nhìn thấy sắc mặt cậu đột nhiên tái nhợt, sợ tới mức lập tức lấy tay ôm lại, "Cậu làm sao vậy? Lại đau ở đâu sao?"

Mạc Bắc cắn răng lắc đầu, qua một lúc mới ngăn lại được cơn đau đớn không hiểu từ đâu ra này, cậu ngẩng đầu nhìn người đang sốt ruột ở trước mặt, đáy lòng cảm động, khẽ mím môi mỉm cười nói, "Cảm ơn anh."

Người nọ ngượng ngùng, mặt đỏ như đít khỉ, vò đầu cười ngây ngô, "Không, không có gì… Chuyên nên làm…" Do dự một chút, rốt cuộc vẫn muốn hỏi, "Tôi là Cố Phi, mà, cậu gọi… Tên cậu là gì?"

"Mạc Bắc," Mạc Bắc vươn tay ra, mỉm cười nói, "Ơn cứu mạng của anh không biết phải báo đáp như thế nào, nếu như sau này anh có việc gì cần, tôi nhất định sẽ dốc hết sức giúp đỡ."

Cố Phi ngây người, nhìn chằm chằm vào bàn tay trái kia, cẩn thận từng chút một đưa tới, lưỡng lự nắm lấy, "Hắc hắc hắc, đừng khách sáo…!" Nhanh nhẹn nắm chặt tay Mạc Bắc, Cố Phi lập tức tìm chủ đề khác cho bớt lúng túng, "Các cậu bị lạc đường hả? Sao lại bị ngất ở trong rừng núi vậy?"

Mạc Bắc suy nghĩ một chút, cậu cũng hơi mờ mịt. Trí nhớ trong đầu cũng không nhiều, trước mắt ngoại trừ Tiểu Ý và tên của mình, quan hệ với mình, cậu cũng chỉ biết người A Lẫm và Hoắc Lam. Cố Phi trước mặt cậu có khí chất chất phát như người miền núi, không biết nói chuyện cùng hắn thì có thể có thêm manh mối mới hay không, "Tôi vốn đang bị thương nặng, lại gặp phải con sói hoang kia…" Mạc Bắc ngẩng đầu nhìn Cố Phi, hỏi, "Tôi muốn hỏi anh về một người".

Cố Phi gật đầu, "Cậu cứ hỏi đi, nếu tôi không biết thì sẽ đi hỏi trưởng thôn!"

Mạc Bắc cười lên, đột nhiên cảm thấy người tên Cố Phi này rất đáng yêu, giọng điệu còn rất thận trọng,

“Anh… Anh có nghe qua người phụ nữ nào tên Hoắc Lam chưa?”

Vừa dứt lời, Mạc Bắc cảm thấy bàn tay nắm tay mình cứng đờ, sau đó lập tức rút ra, Mạc Bắc bất ngờ, nhìn thấy khuôn mặt ngây ngô tươi cười của Cố Phi trong nháy mắt liền biến mất, trở nên nghi ngờ nhìn cậu, giọng nói cũng biến đổi khác thường, “Cậu hỏi cô ta làm gì!”

6. Quyển 1 - Chương 6: lời Hứa

“Cậu hỏi cô ta để làm gì?!”

Giọng nói của Cố Phi có chút lớn, trong đó còn mang theo sự kinh hoàng cùng chút tức hận. Mạc Bắc bị Cố Phi rống lớn như vậy thì hơi bất ngờ, nhìn lên thấy biểu hiện của người đối diện rất khẩn trương, cậu im lặng trong giây lát, rồi mỉm cười nói, “Anh sao thế? Tôi nói gì sai sao?”

Cố Phi hét xong cũng cảm thấy mình bị thất thố, hắn cố gắng kiềm chế, miễn cưỡng khôi phục lại thái độ bình thường, ngập ngừng hỏi, “Cậu hỏi Hoắc Lam làm gì? Cậu quen cô ta sao?”

“Không quen,” Mạc Bắc cười, vẻ mặt bình tĩnh, “Tôi dẫn em trai ra ngoài chơi, kết quả lại bị lạc trong rừng, đêm qua trốn ở trong một hang động có nghe được một số người nói cái gì đó ám sát, bắn giết nhau, tôi không cẩn thận bị bon họ phát hiện, cho nên mới bị thương…”

Sắc mặt Cố Phi thoáng dịu lại, Mạc Bắc nhìn hắn một chút, nói tiếp,”Lúc đó tôi có nghe thấy cái tên Hoắc Lam, tôi đoán những người kia chắc là sẽ hãm hại cô ấy, nên tôi muốn hỏi anh có biết cô ấy hay không, nếu biết thì để tôi đi đưa một bức thư để báo tin…”

“Đừng đi! Tuyệt đối đừng đi!” Cố Phi vội vàng cắt ngang cậu, vẻ mặt hoảng hốt, “May mà cậu hỏi tôi trước, nếu không chắc chắn đã xảy ra chuyện rồi…”

Mạc Bắc ngẩng dầu, bối rối nhìn hắn, chớp mắt, bộ dáng mơ màng, “Sao vậy? Cô ấy có khả năng sẽ gặp nguy hiểm, tôi không thể thấy chết mà không cứu.”

Mạc Bắc trời sinh thật xinh đẹp, vẻ mặt vô tội thuần khiết này làm cho Cố Phi một trận đỏ mặt loạn tim, qua một lúc sau mới có thể lúng ta lúng túng nói, “Dù sao… Cậu không cần lo, cô ta… Cô ta có chết cũng đáng…”

Mạc Bắc nhíu mày, giọng nói có chút không vui, “Sao anh lại nói như vậy…”

Cố Phi vội vàng khua tay, cố sức giải thích, “Tôi không phải có cái ý kia, dù sao, dù sao người đó cũng không phải là người tốt, cậu không cần lo lắng cho cô ta, bang phái bọn họ tranh đấu, cậu tuyệt đối đừng dính vào!”

“Bang phái?” Mạc Bắc sững sờ.

Cố Phi “a” một cái liền che miệng lại, tay kia ảo não vò đầu, “Dù sao… Cậu đừng để ý nhiều là được…”

Mạc Bắc cau chặt lông mày, đôi mắt ảm đạm, thất vọng nói, “Được rồi, để tôi tự mình tìm hiểu cũng được, tôi không thể trơ mắt khoanh tay đứng nhìn người khác gặp nguy hiểm…”

Cố Phi nhanh chóng xao động mà lòng vòng, đến khi nghe Mạc Bắc lại thở dài một tiếng, hấn rốt cuộc cắn răng tựa như đã quyết định xong, uất ức mà nghiêm mặt lại, “Vậy để tôi nói cho cậu biết, nghe xong không cho phép cậu đi!”

Mạc Bắc không có ý kiến mỉm cười, “Anh nói trước đi.”

Cố Phi ho khụ, hít vào một hơi thật sâu, rồi mới giải thích, “Thôn chúng tôi vốn rất yên bình, nhưng từ lúc cái người tên Hoắc Lam bỗng nhiên xuất hiện, tất cả mọi người đều bắt đầu sống trong lo sợ… Không ai biết lai lịch cô ta ra sao, đại khá là mười năm trước bắt đầu định cư ở tại biên giới tây nam của thung lũng, đem theo một đoàn người, mỗi người ai cũng có súng,” Cố Phi nuốt ực một cái, nói tiếp, “Tôi đã tận mắt thấy cô ta bảo bọn họ giết, giết người, tùy tiện mà giết, thôn trưởng không cho chúng tôi tiết lộ ra ngoài, tôi nghe nói bọn họ đã uy hiếp thôn trưởng trước, người nào nói ra lung tung sẽ bị giết… “

Mạc Bắc hạ mắt xuống, gật đầu, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó… A, đúng rồi, lần trước lúc tôi đi hái thuốc, có nghe lén bọn người cải trang đang nói cái gì mà chuyển hàng đi Tam Giác Vàng gì gì đó, tôi cũng không biết đó là chỗ nào, nghe chắc không phải là nơi tốt đẹp gì…”

Tam Giác Vàng?!

Mạc Bắc bàng hoàng, Tam Giác Vàng… Không phải là nơi buôn bán thuốc phiện sao, chuyển hàng? Chẳng lẽ là chuyển hàng cấm?

Mạc Bắc lặng thầm kinh sợ, cậu sớm biết những người kia nhất định không phải dạng tổ chức đàng hoàng gì, nhưng không ngờ đến thế nhưng bọn họ lại buôn lậu thuốc phiện. Mà cái chính là, nếu như những người kia và cậu thuộc cùng một phe, chẳng phải có nghĩa là sau này cậu cũng sẽ buôn bán thuốc phiện sao?

Mạc Bắc âm thầm siết chặt tay, thật không hiểu nổi tại sao bản thân trước đây lại đi làm những chuyện như vậy, cậu hơi ngẩng đầu nhìn Hạng Ý đang ngủ cách đó không xa, trong thâm tâm càng là mù mờ.

“Ay? Mạc Bắc!” Cố Phi đưa tay trước mặt cậu quắc một cái, “Suy nghĩ cái gì thế?”

Mạc Bắc lấy lại tinh thần, trên mặt khôi phục vẻ bình tĩnh, “Những điều anh nói, đều là sự thật?”

Cố Phi sững sờ, chớp mắt vài cái, “Đương nhiên rồi!”

Đôi mắt Cố Phi nhìn rất đẹp, có thể là bởi vì đối với người đối diện có một mối quan hệ đơn thuần, con ngươi của hắn sáng hơn so với mọi người khác. Mạc Bắc ngước nhìn đôi mắt sáng lóng lánh của đối phương mãi cho đến khi chớp mắt, sự rối loạn trong lòng từ từ an tĩnh trở lại. Bình tĩnh một chút, bỗng nhiên, cậu phát hiện ra có vấn đề, “Mắt của anh…”

Cố Phi nghiêng đầu, “Mắt làm sao à?”

Mạc Bắc giơ tay lên, chạm đến đôi mắt của Cố Phi, đầu ngón tay lạnh buốt tiếp xúc với làn da ấm áp của đối phương, Cố Phi bối rối nói, mặt đỏ như đít khỉ, không dám cử động dù chỉ một chút, cười ngu, “Hắc hắc, sao vậy, thế nào?”

Mạc Bắc nhìn chằm chằm vào khối da thịt màu xám phía dưới mí mắt của Cố Phi, giống như đang tự hỏi điều gì, nhíu nhíu mày, “Đưa cổ tay cho tôi.”

“Hả?” Cố Phi chưa hiểu, sau đó lập tức phối hợp, duỗi tay ra, “Rốt cuộc là sao vậy?”

Mạc Bắc đưa tay tới, ba ngón tay đè lên cổ tay của Cố Phi, hắn ngẩn ngơ, thắc mắc nói, “Ay? Đây không phải là tuyệt chiêu đặc biệt của bác sĩ Ninh sao… Mạc Bắc, cậu… Cậu đang bắt mạch hả?”

Mạc Bắc khẽ gật đầu, tập trung cảm nhận trong chốc lát, lông mày nhăn lại, cậu ngước mắt nhìn kỹ đôi mắt của Cố Phi, cuối cùng thu tay lại, “Mấy ngày nay anh uống nước ở đâu?”

“Nước ở giếng,” Cố Phi chỉ chỉ hai cái bồn nước lớn sau lưng,”Cái bên trái là lấy từ tháng trước, ngày hôm qua đã sử dụng hết, hôm nay thì dùng cái thùng bên phải, cái thùng đó mới lấy mấy ngày trước.”

Mạc Bắc nghe vậy, ánh mắt nhìn về phía cái thùng bên phải, sau đó chậm rãi chống đỡ người đứng lên, Cố Phi lập tức đỡ lấy cậu, dìu cậu đến thùng nước kia, Mạc Bắc cúi người xuống một chút, nhìn nước uống trong thùng, loáng thoáng nhìn thấy có một tầng nước bất thường hiện lên màu đỏ, không nhìn kỹ chắc chắn sẽ không chú ý đến.

“Nước anh dùng để nấu thuốc cho tôi, là nước lấy từ tháng trước sao?”

Cố Phi gật đầu.

Quả nhiên, chẳng trách bản thân không bị làm sao. Mạc Bắc đứng thẳng lên, quay lại nhìn về phía Cố Phi, “Trong nước có độc.”

“Hả?”

Mạc Bắc chỉ thùng nước bên phải, "Thùng nước lấy từ tháng trước thì không có vấn đề, nhưng nước trong thùng này, có độc." Cậu đưa tay đè chặt cổ tay của Cố Phi, "Anh trúng độc rất nhẹ, có thể là bởi vì chỉ mới uống nước này một ngày mà thôi…"

Cố Phi ngây người một hồi lâu, đột nhiên vỗ đầu một cái, phấn khích kêu lên, "Hóa ra là do nước!" Cố tay xoay chuyển một cái, hắn mừng rỡ cầm chặt tay Mạc Bắc, vẻ mặt kích động, "Như tôi đã nói với cậu, hiện giờ người trong thôn còn cho rằng đang mắc phải dịch bệnh, hơn phân nửa người đều cảm thấy toàn thân bủn rủn, không có chút sức lực, ngủ một chút liền không thể tỉnh dậy, tôi còn đang buồn bực vì tại sao tôi lại không bị gì hết đây!"

Nói xong, hắn hào hứng chạy đi, chạy tới cửa, hắn quay đầu lại nhìn Mạc Bắc rồi vội vàng nói, "Tôi tranh thủ đi nói với bác sĩ ninh, cậu nghỉ ngơi trước đi, a đúng rồi, Mạc Bắc, cảm ơn cậu!" Trịnh trọng cúi người, cũng không đợi Mạc Bắc nói câu nào, Cố Phi lập tức vội vàng chạy đi.

Thật là một người nôn nóng. Mạc Bắc lắc đầu cười, cũng không để ý đến dịch bệnh trong thôn, thầm nghĩ vô tình giúp Cố Phi cũng tốt, đối với cậu mà nói cũng không để tâm nhiều.

Trong phòng không còn Cố Phi thoáng cái an tĩnh trở lại, Mạc Bắc dựa vào bên cạnh bức tường, điều chỉnh hô hấp, đảo mắt nhìn về phía chiếc giường ngay góc tường nơi có một thân hình nhỏ đang nằm nghiêng. Hạng Ý ngủ thật đúng là say, bị Cố Phi nháo nhào như vậy mà lại không có một chút dấu hiệu tỉnh giấc. Mạc Bắc chống lên vách tường chậm rãi đi qua, cẩn thận ngồi bên cạnh y, nhịn không được đưa tay đắp lại tấm chăn cho nó. Đứa nhỏ ngủ rất sâu, hơi thở nhè nhẹ.

Một đứa con nít nhỏ như vậy, làm sao có thể dám lột da sói?

Mạc Bắc lại thở dài, mắt thấy trên trán Hạng Ý rủ xuống vài sợi tóc, liền đưa tay gạt sang một bên. Bỗng nhiên nhìn thấy vết bớt màu đỏ sậm kia, tay Mạc Bắc cứng đờ, cảm thấy trong thâm tâm đau nhói một cái, loại cảm giác bị đè nén đau đớn không rõ ràng này thật sự làm cho cậu mơ màng.

Được rồi, mặc kệ người nhà của Hạng Ý đến tột cùng là làm cái gì, dù sao cậu cũng xác nhận được thân phận của mình, ít nhất cậu biết cha mẹ của đứa bé này có khả năng là ông chủ của cậu, một trong số họ chính là người phụ nữ tên Hoắc Lam, và Tam Giác Vàng… Có lẽ chính là nơi bọn họ hoạt động.

Mạc Bắc đang suy nghĩ, bỗng nhiên cảm thấy có thứ gì đó nắm lấy ngón tay của mình, cậu cúi đầu nhìn, liền nhịn không được mà mỉm cười, Hạng Ý không biết mơ thấy cái gì, môi mấp máy, một bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt lấy ngón trỏ của Mạc Bắc, sức lực không hề nhỏ, muốn rút ra còn có chút đau. Mạc Bắc cũng không rút tay về, để mặt đứa nhỏ nắm chặt lấy, còn nương theo sức lực của nó mà hơi điều chỉnh tư thế ngồi.

"Ca ca…"

Đứa nhỏ lẩm bẩm, nói huyên thuyên, Mạc Bắc tươi cười, cũng đáp lại, "Ừ, ca ca đây."

“A…, thích ca ca nhất…”

“A,” Mạc Bắc vui lên, đưa tay vỗ nhè nhẹ lưng của đứa nhỏ, nhịn không được đáp lại lời, “Ừ, ca ca cũng rất thích Tiểu Ý.”

“Không cho phép bỏ em lại một mình…”

Mạc Bắc bất ngờ, bỗng nhiên có chút đau lòng.

“Nếu không, hừ hừ…” chiếc môi nhỏ vểnh lên lầm bầm nói gì đó rồi mới an tĩnh trở lại.

Mạc Bắc lẳng lặng nhìn Hạng Ý thật lâu, sau đó nhẹ nhàng để lưng Hạng Ý dựa vào mình, chịu đựng cơn đau chợt xông đến, cậu vẫn không dịch chuyển mà để cho Hạng Ý dính vào thân mình, nắm chặt ngón tay như một món đồ chơi.

Trong phòng rất yên tĩnh, tựa hồ chỉ còn nghe tiếng hít thở của hai người, Mạc Bắc đột nhiên cảm thấy trái tim trở nên nhẹ nhõm, đáy lòng dâng lên một cảm giác hạnh phúc nhỏ bé, muốn cầu xin giờ phút này dừng lại thật lâu, nhưng mà, chẳng bao giờ thực hiện được.

***

Lúc Hạng Ý mở mắt dậy, cảm thấy cơ thể rất ấm áp, dường như sau lưng được dựa vào một đồ vật gì đó rất mềm mại, hơi ấm cũng làm cho người khác cảm thấy rất dễ chịu. Hạng Ý mở to hai mắt quay đầu lại phía sau, thấy tư thế của Mạc Bắc rất không tự nhiên mà dựa vào bức tường, một cánh tay ôm nửa thân nó, hình như là ngủ rồi, hô hấp rõ ràng rất khẽ. Nó rủ mắt xuống liền phát hiện mình đang cầm lấy ngón tay của Mạc Bắc, cái tay kia lạnh buốt, còn có chút cứng ngắt.

Nó động đậy một cái, Mạc Bắc liền mở mắt ra, thấy đứa nhỏ mở to mắt nhìn cậu chằm chằm, vẻ mặt biến chuyển vô cùng phong phú, cuối cùng biến thành tức giận, trợn tròn mắt mà hô to, “Anh rốt cuộc cũng tỉnh!”

Nhưng âm thanh lại có chút run run.

Mạc Bắc miễn cưỡng động đậy thân thể đã cứng ngắt, đứng dậy ôm lấy Tiểu Ý, vuốt vuốt đầu tóc nó, giọng điệu dịu dàng dỗ dành cười nói, “Thực xin lỗi, làm em lo lắng rồi.”

“Hừ!” Đứa nhỏ trợn tròn mắt, hừ mũi trút giận.

Mạc Bắc ngắc cái mũi của đứa nhỏ, “Giận hả?”

"Hừ!"

"Làm sao bây giờ? Em tức giận thì vết thương của anh lại phát đau lên."

Đứa nhỏ hoảng hốt, vội vàng nghiêng đầu sang, trong mắt đều là sốt ruột, "Thật sao? Em… Em không có giận!"

"Ha ha," Mạc Bắc cười vuốt tóc đứa nhỏ, "Đồ ngốc."

Ý thức được đối phương đang trêu chọc mình, khuôn mặt Tiểu Ý lập tức biến chuyển, hờn dỗi đứng lên đưa lưng về phía Mạc Bắc, rồi lại ngồi xuống, bĩu chiếc môi.

Nhìn thế nào cũng chỉ là một tiểu quỷ không chịu lớn.

Mạc Bắc lấy một ngón tay chọc chọc đầu Tiểu Ý, làm cho cái đầu lúc lắc kia đứng im, mái tóc mềm mại phủ xuống, cuối cùng không cam lòng mà quay đầu lại trừng mắt nhìn, "Anh biết anh ngất đi bao lâu rồi không!"

"Ba ngày?"

"Hừ!"

"Được được được, là lỗi của anh, anh xin lỗi, ngoan, đừng giận nữa được không?" Mạc Bắc chống đỡ thân mình đi qua một chút, động tác rất chậm chạp, Tiểu Ý sửng sốt, những tức giận trong mắt thoáng cái biến mất, ngược lại bỗng vô thức bò qua bên người Mạc Bắc. Mạc Bắc cười cười, đưa tay ôm lấy đứa nhỏ, đối phương cắn cắn môi, lúc này không trốn tránh nữa, ngoan ngoãn dựa ở trong ngực Mạc Bắc. Mạc Bắc cúi đầu nhìn đôi mắt sáng trong của đứa nhỏ cười nói, "Không giận nữa sao?"

Tiểu Ý bĩu môi, vẻ mặt nghiêm túc, "Lần sao không cho phép làm Tiểu Ý sợ như vậy nữa."

"Được." Mạc Bắc cười gật đầu.

"Vết thương… Còn đau không?" Tiểu Ý nhìn xuống thấy trên bụng Mạc Bắc được băng bó, ngực bỗng nhiên đau đớn, ngón tay nhẹ nhàng tìm đến đây, bàn tay nhỏ bé đặt trên bụng Mạc Bắc, "Nơi này, còn đau không?"

Bị bàn tay nhỏ kia ấn có chút đau, nhưng mà nhìn thấy ánh mắt đau lòng của đứa nhỏ này, cậu liền cảm thấy có chút không đành lòng, không để tâm mà cười nói, "Không đau, đã tốt hơn rồi."

"…" Hạng Ý thu tay lại, phát ngốc một chút, sau đó tựa đầu vào trong lòng ngực Mạc Bắc, qua một lúc lâu

mới thấp giọng nói, “Ca ca, anh hãy hứa sẽ ở bên em cả đời đi, không được gạt em.”

“A, việc này anh không thể định đoạt được….”

Người trong lòng cứng đờ, mạnh mẽ ngẩng đầu lên, lập tức híp lại con mắt đen nhánh nói, “Có ý gì!”

Mạc Bắc bị Tiểu Ý nhìn chằm chằm thì ngạc nhiên một chút, chỉ là thuận miệng nói một câu lại không ngờ đứa bé lại xem nghiêm trọng như vậy, cậu đành phải qua loa nói, “Tỷ như… Anh lớn tuổi hơn em, nói chung sẽ chết trước em…”

“Anh dám!”

Cái này không phải là vấn đề dám hay không… Mạc Bắc đành phải bó tay, giải thích chuyện sinh tử gì gì đó đối với một đứa bé, quả nhiên là đầu óc cậu có vấn đề rồi, cậu bất đắc dĩ cười, vừa định dỗ dành đối phương một chút, chợt ngẩn ngây cả người. Con mắt đen bóng của Tiểu Ý thẳng tắp nhìn cậu chằm chằm, mà cặp mắt kia có một khối màu xám đen nhỏ như ẩn như hiện, nhưng so với Cố Phi lại đậm hơn cả một tầng.

7. Quyển 1 - Chương 7: Thử Độc

Mạc Bắc lập tức nâng mặt Tiểu Ý lên, Tiểu Ý hơi hoảng sợ, đứa nhỏ ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt tràn đầy lo lắng của Mạc Bắc, liền ngoan ngoãn phối hợp để yên cho Mạc Bắc quan sát mắt của mình. Mạc Bắc kiểm tra một lát, rồi cầm tay của Tiểu Ý lên, ngón tay ấn lên mạch đập của Tiểu Ý, cẩn thận chẩn đoán.

Từ từ tìm kiếm tần suất của mạch đập, Mạc Bắc âm thầm cảm thấy hỗn loạn, triệu chứng… sao lại trầm trọng hơn so với Cố Phi thế này? Chẳng trách sao đứa nhỏ này ngủ sâu đến như vậy, hóa ra là do trúng độc…

“Mấy ngày nay em uống nước ở đâu?” Mạc Bắc thả tay Tiểu Ý ra, vội vàng hỏi.

Hạng Ý nghiêng đầu ngây người trong chốc lát, không hiểu gì nói, “Trong cái thùng kia…”

Ngón tay nhỏ chỉ về phía thùng nước bên trái, Mạc Bắc nhớ rõ đây là thùng nước không có độc. Cậu ngẩn người, nghi vấn trong lòng càng sâu thêm, “Còn hôm nay? Hôm nay em không uống nước sao?”

“Hả? Vẫn chưa uống…”

Mạc Bắc cảm thấy có cái gì đó xượt ngang trong đầu, nhưng vẫn chưa dám chắc. Dựa theo lời Cố Phi nói, nước trong thùng kia là lấy từ dưới giếng, hơn nữa chỉ có nguồn nước gần đây mới có vấn đề, vậy Hạng Ý làm sao mà trúng độc…

Trúng độc…

Rất nhanh, đột nhiên Mạc Bắc nhớ lại cảnh tượng mà bản thân nhìn thấy lúc mới tỉnh lại, ở trong thung lũng, hai bang phái sống chết với nhau, một bên áp đảo thắng lợi, còn bên kia… dường như không thể chống lại…

Mạc Bắc khẽ rùng mình, những đoạn trí nhớ gián đoạn cứ nối tiếp nhau hiện ra.

Hóa ra là vậy.

Nếu như những người bị giết kia là đồng bọn của mình, thì tất cả mọi chuyện đều có thể giải thích được. Tất cả thuộc hạ của Hoắc Lam đều bị người khác hạ độc, cho nên đám người mà Cố Phi đã nói hoàn toàn mất đi khả năng phản kháng, mặc cho người khác giết chết. Hạng Ý trúng độc, hẳn là trúng trong lúc đó…

Nguyên nhân là do trong nước có độc, cả trong và ngoài thung lũng.

Mạc Bắc thầm kinh hãi, rốt cuộc nhóm người đó có lai lịch thế nào, lòng dạ lại ác độc như vậy, bang phái tranh đấu không màng đến người vô tội, thật đúng là không từ thủ đoạn…

"Ca? Anh làm sao vậy?" Hạng Ý thấy vẻ mặt Mạc Bắc phức tạp, lo lắng hỏi.

Mạc Bắc tỉnh táo lại, nhìn màu mắt đen xám của đứa nhỏ, trái tim nhói đau một chút, "Tiểu Ý, có cảm thấy khó chịu ở đâu không? Trong người cảm thấy như thế nào?"

Hạng Ý ngơ ngác, lông mày nhỏ nhắn chụm lại một chỗ, "A.., hơi thấy mệt, chỉ muốn ngủ thôi…"

Mạc Bắc rút cánh tay về, ôm càng chặt hơn, "Còn gì nữa không?"

"Còn có ngực hơi nóng, khó chịu."

"Nóng?" Mạc Bắc tức khắc đưa tay ấn lên lại cổ tay của Tiểu Ý, "Sao lại nóng?"

"Không biết…"

Ngón tay ấn trên cổ tay Hạng Ý càng tăng thêm sức lực, nhưng dù cho có cẩn thận dò tìm như thế nào cũng không tìm ra được nguyên nhân. Cơ thể mệt mỏi, buồn ngủ, cái này cậu có thể nghĩ ra cách giải độc, thế nhưng còn nóng… Sao lại bị nóng?

Mặt Hạng Ý hơi ửng đỏ, rõ ràng không có sốt, chỉ vì trong ngực phát nóng mà trở nên đỏ đến như vậy.

Mạc Bắc kiểm tra trái phải cả buổi nhưng vẫn không thu hoạch được gì, lòng dần dần lo lắng hơn.

Làm sao bây giờ?

Đứa nhỏ trước mặt lại đang bắt đầu buồn ngủ, cơ thể bé nhỏ dựa vào trên người mình mềm nhũn, Mạc Bắc càng nhìn càng cảm thấy sốt ruột đau đớn.

Ngước mắt nhìn thùng nước cách đó không xa, bỗng nhiên cậu khẽ cụp mắt, sau đó khẽ đẩy người đang liên tục ngáp ngủ trong lòng của mình ra. Tiểu Ý ngay lập tức tỉnh ngủ một chút, định cười một cái cho Mạc Bắc đỡ lo lắng, nhưng khi ngẩng đầu lại trông thấy dáng hình gầy gò của người nọ đang định đứng dậy, sau đó chống người men theo bức tường chậm rãi đi đến bên cạnh thùng nước.

Chắc là khát nước rồi, Tiểu Ý thầm nghĩ trong lòng, cũng không để ý nhiều, liền tranh thủ nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bên cạnh vang lên tiếng ai đó mở nắp thùng nước rồi múc nước, tiếp theo là nhẹ nhàng uống vào. Tiểu Ý cố gắng mở mắt, nhìn thấy đôi mắt của thiếu niên kia đang bị che phủ bởi vài lọn tóc đen mềm, cảm thấy thật ấm áp, khiến cho nó chỉ cần nhìn thấy ánh mắt kia liền có cảm giác mềm mại lạ thường. Một lát sau, nó thấy Mạc Bắc buông chiếc muôi xuống, rồi bước từng bước chầm chậm mà đi về bên cạnh mình. Bước chân đối phương rất nhẹ, biểu tình rõ ràng đang cố kìm nén đau đớn, thấy vậy trong lòng của Hạng Ý lại nổi một trận khó chịu.

"Ca…"Cảm thấy mình được nằm trong lồng ngực quen thuộc một lần nữa, Tiểu Ý làm nũng cọ cọ đối phương, "Em rất mệt, anh ôm em ngủ được không?"

Người phía trên cười gật đầu, cánh tay ôm Hạng Ý hơi siết lại, cơ thể khẽ chuyển động rồi nằm xuống bên cạnh đứa nhỏ. Tiểu Ý thích thú rúc vào trong ngực Mạc Bắc, cái đầu nhỏ tựa ở trên bờ vai không tính là lớn của đối phương, thỏa mãn hít hà hương thơm nhàn nhạt trên người Mạc Bắc, bàn tay nhỏ bé nắm lấy vạt áo của cậu, sau đó mới ngoan ngoãn nhắm mắt ngủ.

Mạc Bắc nhẹ nhàng vỗ về tấm lưng nhỏ nhắn, nhìn gương mặt an tĩnh của Tiểu Ý, vô thức cong khóe miệng lên.

Cảm giác buồn ngủ ập đến rất nhanh, Mạc Bắc cảm thấy toàn thân dần cứng lại, giống như bị cái gì đó từ từ áp chế, làm cho cậu không thể cử động, giữa lúc mơ màng nghĩ đến ánh mắt sắc bén của Tiểu Ý, trong lòng thầm thán phục, dưới tình huống này, nó tuổi còn nhỏ như vậy mà có thể chịu đựng được.

Ý thức dần trở nên mơ hồ, thần kinh như bị tê liệt, cảm nhận về xung quanh không còn rõ ràng. Mạc Bắc cố bắt mình phải tỉnh táo, cánh tay ôm Tiểu Ý cẩn thận không nhúc nhích, còn tay kia lấy móng tay bấm sâu vào trong lòng bàn tay mình. Nhưng loại đau đớn nhỏ vụn này dường như không có tác dụng, cậu cau mày suy nghĩ một chút,dứt khoát bấm mạnh một cái vào phần đang bị thương trên vùng bụng, ngay tức khắc một trận đau đớn kịch liệt lan tràn đến tận trong xương tủy, đau đến mức suýt nữa cậu đã kêu lên. Rốt cuộc đầu óc cũng tỉnh táo được một chút, cậu cố sức tập trung tinh thần, cẩn trọng cảm nhận toàn thân đang dần suy yếu.

Chỗ lồng ngực bắt đầu nóng lên, một thứ cảm giác đau đớn chậm rãi hòa lẫn cùng trái tim mà nảy lên.

Nơi này là… huyệt Thiên Trung…

Mạc Bắc mừng rỡ trong lòng, chợt nhíu mày lần nữa, luồng nhiệt kia đột ngột chuyển hướng, chạy trốn khắp mọi chỗ xung quanh lồng ngực, đốt nóng toàn bộ cơ thể cậu. Cảm giác buồn ngủ tiếp tục kéo đến, cậu cố gắng nâng cánh tay cứng ngắc lên, dùng toàn bộ sức lực còn sót lại ấn vào miệng vết thương của mình.

Một ngụm máu trào lên từ trong cổ họng, cậu miễn cưỡng nuốt ngụm máu đó trở vào.

Huyệt Thiên Trung… đột nhiên đến Thiên Trung…. Rồi đi lên trên, vào trong… Huyệt Khí Hải.

Chẳng lẽ, dòng nhiệt này là chảy theo Nhâm Mạch?

Không, không đúng!

Lồng ngực Mạc Bắc phập phồng, cậu dùng hết sức hít vào một hơi thật sâu.

Nơi này…

Mạc Bắc rùng mình, bàn tay run run lập tức lần đến phía góc đùi của mình, quả nhiên, ấn vào một bên đùi liền có một mảng nóng lên, hóa ra là như vậy…

Hóa ra chất độc này là…

Đại não giống như bị ai đó đập mạnh vào, rất đau, dần dần không còn cách nào duy trì mạch suy nghĩ, chỗ băng bó trước ngực bị nhuốm một màu đỏ thẫm. Mạc Bắc cảm thấy hơi thở của mình càng lúc càng mong manh, cậu muốn mình thanh tỉnh trong chốc lát, nhưng vừa định cố sức để đưa tay lên thì cơ thể tựa như bị ai đó điều khiển, muốn cử động một chút cũng không được. Cả người như đang chìm trong chảo dầu, cậu không thể phân biệt được đây là đâu, đầu óc trở nên choáng váng, màu đen dần xâm chiếm ở trước mặt, rốt cuộc cậu không thể gắng gượng nổi, một lần nữa lâm vào hôn mê…

***

“Tiểu Khả…”

Bên tai khẽ vang lên tiếng gọi cưng chiều của một người đàn ông.

Cậu mơ màng mở mắt ra, không thể thấy rõ gương mặt của người đối diện, nhưng trong lòng chợt cảm

thấy rất ấm áp, cậu vô thức ôm lấy bờ vai rộng lớn của đối phương. Người nọ khẽ mỉm cười, đưa trán cụng với trán của cậu, lắc lư, giống như đang yêu chiều chơi đùa với cậu, tươi cười nói, "Nhớ tôi sao?"

Bản thân nhẹ nhàng gật đầu, tựa như hơi xấu hổ mà cúi thấp đầu chôn vùi trong ngực của y.

Người nọ vuốt ve mái tóc của cậu, khẽ hôn khóe môi cậu một cái, "Mấy ngày nay bận quá, xin lỗi em". Y ngẩng đầu, ôm lấy cậu, giọng tràn đầy vẻ mệt mỏi, "Nơi này còn chưa ổn định, Đại Lục bên kia vẫn còn nhiều chuyện chưa giải quyết xong, tôi thật sự rất mệt mỏi".

Cậu ngẩng đầu nhìn thấy đôi mắt của y toàn là tơ máu, lòng đầy đau đớn, cánh tay ôm y càng chặt hơn, "Chắc chắn sẽ có cách, sẽ sớm ổn thôi…"

Người nọ im lặng một lúc lâu, thở dài một tiếng, thì thầm tựa như đang nói với chính mình, "Có nội ứng thì tốt rồi, phía Đại Lục bên kia, chỉ cần có người nội ứng thì đã ổn…"

Cậu ngẩn người, cánh tay ôm lấy đối phương bất giác thả lỏng một chút, "Nội ứng?"

Người kia sực tỉnh, mỉm cười nhìn người trong lòng, "Đừng lo lắng về điều đó, tôi…"

Tuy nhiên cậu lại thả tay, lùi về sau một bước, ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào mắt đối phương, "Anh vừa mới nói tới nội ứng, là ý gì?"

"…" y nhìn cậu không đáp, cánh tay vươn lên ôm lấy cơ thể cậu, đầu chôn trong cổ cậu, qua thật lâu mới cất tiếng, "Thâm nhập vào bên trong nội bộ của họ, lấy cắp thông tin."

"Nằm vùng, đúng không?"

"… Ừ"

Cậu mỉm cười, nghiêng đầu hôn một cái lên má người kia, "Để tôi đi."

Người kia bỗng nhiên ôm chặt hơn, cánh tay dùng rất nhiều sức, giống như muốn cắt đứt hắn ra, cái loại đau đớn đến hít thở không thông này lại làm cho cậu cảm thấy ấm áp, hắn cười dựa vào lồng ngực người nọ, đưa tay vuốt ve vết bớt màu đỏ sậm của y, "Tôi là người thích hợp nhất, không phải sao?"

"Để tôi đi đi."

"Anh như thế này, tôi nhìn càng thấy khó chịu trong lòng, tôi muốn giúp anh, để tôi đi đi."

“Ý, chờ tôi trở về.”

***

Mạc Bắc cảm thấy trong ngực có thứ gì đó rung động dữ dội, mang theo nhiệt độ nóng hổi, nảy lên kịch liệt. Mồ hồi lạnh thuận theo trán liên tục chảy xuống, cậu vô thức vươn tay, gắt gao nắm lấy thứ bên cạnh mình, nói thì thầm, “Tại, sao…”

Bên cạnh dường như có ai đó cố sức cầm lấy bàn tay cậu, hình như rất luống cuống, dùng sức lắc lắc, cậu đấu tranh muốn mở mắt ra, nhưng mí mắt lại càng lúc càng nặng khiến cậu không mở nổi, hình ảnh trong đầu hỗn loạn, khuôn mặt người đàn ông kia còn chưa thấy rõ, trái tim tuyết vọng muốn hét lên tên của người kia, cậu muốn nhớ kỹ, muốn nhìn thật rõ, nhưng cậu không thể nào bắt lấy hình bóng kia.

“Anh, vì sao… Không cứu tôi,… Vì sao lại… Gạt tôi…”

Bả vai bị người nào đó lắc mạnh, bên tai như có tiếng gì đó nổ vang, càng ngày càng gần, mà hình bóng mờ ảo trước mắt ngày càng nhạt dần, chầm chậm, biến mất.

“Đừng đi, trở… lại…”

“Mạc Bắc!” giọng nói lo lắng của một người đàn ông ngày càng rõ ràng, “Này, cậu tỉnh đi!”

Đầu giống như bị nổ tung, giọng nói bên cạnh bỗng nhiên vang lên trong đầu, “Mạc Bắc!”

Mạc Bắc mở toang mắt ra, đồng tử gần như không có tiêu cự, một khoảng mờ ảo, cậu lờ mờ nhìn thấy một hình dáng, giọng nói trên đỉnh đầu dừng lại một chút, sau đó lập tức ồn ào trở lại, “Thật tốt quá, cậu cuối cùng cũng tỉnh lại!”

Đôi mắt dần dần thích ứng với ánh sáng, Mạc Bắc rốt cuộc cũng thấy rõ mặt người đối diện, là Cố Phi, còn có một người khác nữa… Người kia ăn vận mộc mạc, áo sơ mi trắng quần tây thường, phong cách gọn gàng. Cậu ngẩn ngơ một lúc, nhìn thấy người kia nhẹ nhàng thở ra, sau đó đi đến đưa tay ấn lên cổ tay mình.

“Tốt rồi, thuốc đã có tác dụng,” người kia thả tay cậu ra, đặt lên trán của cậu, “Cũng hạ sốt rồi.”

Mạc Bắc lập tức hiểu ra, “Anh là… Bác sĩ Ninh?”

Người kia gật đầu, ngồi bên cạnh cậu, “Ninh Mưu” lời ít ý nhiều, bác sĩ Ninh cúi đầu nhìn Mạc Bắc nói, “Cậu vốn đang bị thương nặng, lại trúng kịch độc, suýt nữa đã mất mạng.”

Mạc Bắc im lặng chống người ngồi dậy, cúi đầu thì nhìn thấy vết thương bụng mình đã được băng bó

lại cẩn thận, trong lòng thầm cảm động, cậu ngẩng đầu nhìn Cố Phi và bác sĩ Ninh, cố gắng mỉm cười nói,"Cảm ơn hai người".

Cố Phi vội vàng khua tay, nhưng Ninh Mưu lại nói,"Đã biết rõ là có độc, sao cậu còn uống."

Sắc mặt Mạc Bắc tái nhợt nhìn lướt qua hai người bọn họ, khẽ chạm vào đứa nhỏ đang ngủ say, qua lúc lâu sau mới cười khổ nói, "Dòng nhiệt nóng kia, tôi thật sự không chẩn đoán được."

Ninh Mưu sớm đoán được cậu sẽ nói như vậy, chỉ có thể lắc đầu, "Được rồi, tỉnh là tốt rồi, còn độc kia… Cậu có phát hiện ra gì không?"

Mạc Bắc nhắm mắt yên lặng cảm nhận dòng nhiệt trong cơ thể, sau đó mở mắt nhẹ nhàng gật đầu, "Chất độc này đi qua mạch máu phía bên ngoài chân nối với Nhâm mạch chạy đi khắp thân thể, cuối cùng đi về huyệt Thiên Trung, chỉ cần nghĩ cách ngăn chặn hai điểm, làm cho chất độc không thể chảy đi, sau vài ngày nó sẽ tự động đào thải dần ra khỏi cơ thể."

Ninh Mưu nghe vậy liền bất ngờ, bất giácc đưa tay trực tiếp bắt lấy cổ tay của Cố Phi đang ở bên cạnh. Cố Phi cũng đã quen, gãi đầu để mặc cho Ninh Mưu bắt mạch. Một lát sau, Ninh Mưu nhíu mày, dựa theo lời của Mạc Bắc ấn tay lên huyệt đạo ở bụng dưới của Cố Phi, tức khắc Cố Phi cứng đờ cả người, lúng ta lúng túng không dám động đậy. Sờ ấn hơn nửa ngày, cuối cùng Ninh Mưu cũng rút tay về, sau đó ngẩng đầu nhìn Mạc Bắc.

"Tuy rằng tôi không đồng ý việc cậu lấy thân mình thử độc, nhưng… Tôi thay mặt người dân trong thôn cảm ơn cậu.'

Cố Phi nghe xong thiếu chút nữa nhảy dựng lên, "Có thể giải độc hả?"

Mạc Bắc cười gật đầu, sau đó với tay lấy giấy bút trên tủ bên cạnh, lần lượt viết thuốc giải, vừa viết vừa nói, "Phiền anh tôi tìm giúp những cây thuốc này, chỉ cần một phần thôi, tôi thử trước xem sao." Vừa dứt lời, thấy bác sĩ Ninh bên cạnh lại không đồng ý mà nhăn mày, Mạc Bắc chỉ có thể cười khổ.

Viết xong thuốc giải, Ninh Mưu cầm lấy xem, ngay lập tức sửng sốt, "Cái này… Đây không phải là thuốc giải…". Phương thuốc này nhìn như thế nào cũng toàn chất kịch độc.

Mạc Bắc ho khan, nói "Lấy độc trị độc, chắc sẽ không sao."

"Nhưng mà…" Lỡ như thất bại, độc càng thêm độc, cậu chắc chắn sẽ mất mạng.

"Tôi chỉ có thể nghĩ đến đây, chỉ có cách này." Mạc Bắc nhìn môi của Hạng Ý dần dần không còn màu máu, ngẩng đầu, trong mắt càng thêm vẻ kiên định,"Sẽ được, chắc chắn không có vấn đề gì.'

Cố Phi khó xử nhìn nhìn bác sĩ Ninh, rồi lại nhìn sang Mạc Bắc, qua một lúc, mới do dự cầm lấy giấy viết phương thuốc trên tay Ninh Mưu. Hắn không hiểu điều chế thuốc, chỉ có thể nhìn thấy trong giấy toàn là những cây cỏ độc, không khỏi đổ mồ hôi lạnh mà nhìn Mạc Bắc.

Thời gian nấu thuốc cũng không lâu, Cố phi do dự bưng chén thuốc tới, Mạc Bắc vừa định cầm lấy, Cố Phi lại vô thức rụt tay về, bối rối nói, "Cậu, cậu chắc chắn sẽ không sao chứ?"

Mạc Bắc mỉm cười, gật đầu, bàn tay càng tăng thêm sức lực, vững vàng cầm lấy chén thuốc. Bên tai vang lên tiếng của Ninh Mưu, giọng điệu có chút bất đắc dĩ cùng xót xa, "Coi như có thể giải độc, nhưng chắc chắc sẽ để lại di chứng trên cơ thể cậu, cậu đừng quên trên người mình còn trọng thương chưa khỏi hẳn, mấy phương thuốc trong này có không ít thành phần gây tổn hại…"

Mạc Bắc nâng tay lên ngừng lại một chút, nhưng cũng chỉ là trong giây lát, lần nữa cúi đầu, đôi môi khô khốc chậm rãi đặt lên chén thuốc.

8. Quyển 1 - Chương 8: tam Giác Vàng

Lúc mới sinh ra, người Hạng Ý nhìn thấy đầu tiên không phải là ba cũng chẳng phải là mẹ, mà là Mạc Bắc. Mạc Bắc khi ấy cũng không lớn, chỉ khoảng năm sáu tuổi, bộ dáng tò mò đi đến tìm hiểu cái thứ nhỏ nhỏ nhăn nheo này. Đứa bé tỏ vẻ mơ màng, nhìn thấy cặp mắt đen láy của Mạc Bắc đang mở to không chớp mà nhìn nó, khóe miệng liền cong cong lên, giống như đang cười. Mạc Bắc đang nhìn thì bị dọa cho mất hồn, lùi về phía sau nửa bước, kết quả là đứa bé liền bất mãn òa khóc lớn lên khiến cho cậu đành phải ôm lấy cái thứ nhỏ nhấn này, cả buổi không dám buông tay.

Từ đó về sau Mạc Bắc liền bị tiểu quỷ này đu bám theo. Khi bú sữa Mạc Bắc phải cầm bình cho bú, vừa biết bò liền túm lấy ống quần Mạc Bắc y y a a, vừa học nói được tiếng ba mẹ thì từ tiếp theo liền học xong chữ Mạc Bắc ca ca.

Những điều này Hạng Ý sớm không còn nhớ rõ, nó chỉ biết từ lúc bản thân có thể ghi nhớ đến nay, người nó thích nhất chính là vị ca ca xinh đẹp hiền hòa này, có chuyện vui hay buồn, đều chỉ muốn nói cho một mình y nghe. Mạc Bắc học bắn súng, nó liền lạch bạch chạy tới học bóp cò súng cùng, Mạc Bắc luyện võ, nó cũng chạy qua múa máy mấy cái kung fu mèo ba chân, Mạc Bắc bắt đầu đọc sách y học chữa bệnh, nó cũng chạy lại ngớ ngẩn nghiên cứu mấy cây hoa hoa cỏ cỏ ngốc nghếch.

Bất cứ nơi nào có Mạc Bắc thì cậu bạn nhỏ Hạng Ý cũng đều muốn đu theo làm loạn. Thế nhưng Mạc Bắc chưa từng cảm thấy phiền, những lần như vậy đều như nhau cười ha ha với nó, dỗ dành nó, trêu chọc nó, dường như cậu rất thích đứa nhỏ này.

Nó yêu nụ cười của Mạc Bắc, rất thanh đạm, rất nhẹ nhàng. Khi thấy đôi mắt kia đang lẳng lặng nhìn nó, cả người sẽ liền cảm thấy vô cùng bình yên, tâm tình cũng vui vẻ lên.

Hạng Ý mơ màng suy nghĩ, cảm giác giống như được trở về quá khứ một lần nữa. Trong mơ, Mạc Bắc

đang cười ngồi xổm ở nơi cách nó không xa, sau đó vỗ vỗ tay dụ dỗ nó, "Tiểu Ý…. bò qua đây ~"

Bản thân nó nhanh chóng siết tay lại, rất cố gắng để di chuyển tay chân, kêu "ô ô" rồi dùng hết sức bò đến phía trước. Nhưng người trước mặt xấu xa cực kỳ, thật vất vả mới đến gần y được một chút, đối phương lại càng lùi về phía sau, y chỉ cần lùi một bước, nó phải càng ra sức bò thật nhiều, người trước mặt cách nó ngày càng xa, Hạng Ý gấp gáp đến độ kêu lên "ô ô", tay chân mệt mỏi đau nhức cũng không dám dừng lại, cắn răng hướng thẳng về phía trước mà bò đến.

"Tiểu Ý… Cố lên, còn một chút nữa thôi."

Giọng nói dần dần trở nên mờ ảo, mang theo tiếng vọng, từng chút bao quanh thân thể nó.

"Tiểu Ý, tỉnh lại đi…"

Nó dừng lại, ngẩng đầu tìm kiếm nơi phát ra giọng nói kia.

"Ý, tỉnh lại… Tiểu Ý…"

Toàn bộ cơ thể giống như bị cuốn vào một dòng nước lũ nóng, nó đau đến mức không thể không la lên thảm thiết, bàn tay tức khắc được bao bọc bởi một cái gì đó mềm mại. Đau đớn dữ dội bên trong thân thể biến mất trong nháy mắt, sau đó dòng nhiệt nóng rát này như đang từ từ chảy ra ngoài, lần lượt đi ra khỏi cơ thể của nó. Đầu óc choáng váng bỗng nhiên choàng tỉnh, thân thể thoáng cái nhẹ nhàng, cả người đều cảm thấy thoải mái sung sướng, không có chút gì là khó chịu. Hạng Ý dần dà có lại sức lực, thân thể ổn định trở lại, sau đó nó thoải mái xoay người, dựa lưng vào một chỗ ấm áp, ngoan ngoãn nằm yên, khóe miệng còn cong lên, trưng ra một nụ cười thỏa mãn.

"Tiểu Ý?"

Lần này giọng nói hoàn toàn rõ ràng, hơi gần sát bên tai, Hạng Ý ngẩn người, đột ngột mở mắt ra. Trước mắt hiện ra khuôn mặt tái nhợt của Mạc Bắc, có điều ánh mắt vui mừng của đối phương đã làm tan biến đi phần trắng bệch bất thường. Người nó chợt được đối phương ôm lấy, cái ôm ấp này rất quen thuộc. Hạng Ý cong miệng vui cười, không suy nghĩ nhiều mà cọ xát ở trong ngực cậu, "Ca ca…"

Mạc Bắc thở phào nhẹ nhõm, sau đó cậu cúi đầu xuống, đặt đầu vào giữa cổ đứa nhỏ. Nhịp đập không tính là mạnh mẽ của động mạch đứa nhỏ vang lên ngay bên tai, cậu im lặng lắng nghe, sự lo lắng trong lòng mấy ngày nay chậm rãi lắng xuống.

"Mạc Bắc ca ca?" Tiểu Ý không hiểu, ngón tay chọc chọc đầu của Mạc Bắc, nghiêng đầu hỏi,"Anh sao vậy?"

Mạc Bắc im lặng một lúc lâu rồi mới buông đứa nhỏ ra, lắc đầu, "Không có gì, em… cơ thể còn thấy khó chịu không?"

Tiểu Ý chớp chớp mắt, “Không có sao, em chỉ là buồn ngủ một chút à, bây giờ không còn buồn ngủ nữa.”

Mạc Bắc cười, xoa mái tóc mềm mại của đứa nhỏ, “Vậy là tốt rồi.”

Trái tim giống như có cái gì đó bóp nghẹt lấy, vặn đau đến khó thở, Mạc Bắc bình tĩnh cố chịu, trong lòng chỉ có thể cười khổ, đây là di chứng sao? Ha.

Phía sau có người gõ cửa, Mạc Bắc đè lại ngực, cố gắng làm cho giọng nói của mình nghe bình thường một chút, “Mời vào.”

Cửa bị đẩy ra, hai người quay đầu lại thì thấy Cố Phi và Ninh Mưu đang đi tới, còn có mấy người dân trong thôn, đi đầu là một lão nhân, tuy tóc đã bạc nhưng tinh thần thì vẫn ngời ngời. Mạc Bắc thầm nghĩ có lẽ đây chính là trưởng thôn. Người nọ đem theo mọi người đến trước mặt cậu, Mạc Bắc chống đỡ cơ thể muốn đứng lên, lão nhân vội vàng bước đến hai bước đè lại bả vai cậu, “Tiểu Bắc không nên cử động, cứ ngồi là tốt rồi.”

Mạc Bắc cũng không từ chối, mỉm cười, thuận theo lực của đối phương mà ngồi xuống trở lại, “Ngài là…”

“A, ta là trưởng thôn Thanh Linh… Ta đã được nghe nói về cậu mấy ngày nay rất nhiều rồi, hôm nay liền cùng vài người đến đây để nói lời cảm ơn cậu. Tiểu Bắc, lần này thật sự rất cảm ơn cậu…” Lão nhân nói, thanh âm nghẹn ngào, “Nếu không phải nhờ cậu tự dùng thân mình thử độc để cứu giúp, nhiều người trong thôn có lẽ đã, đã… ”

Mạc Bắc nghe đến đây ngược lại liền ngây người, chính bản thân cậu lúc đó chỉ vì muốn cứu một mình Tiểu Ý mà thôi, toàn bộ tâm trí mấy ngày rồi đều đặt trên người đứa nhỏ này, làm cho cậu đã quên mất bản thân mình vô tình lại trở thành ân nhân cứu sống cả thôn làng.

Mạc Bắc nhìn mọi người xung quanh, trên gương mặt họ toàn bộ đều là cảm kích, cậu giật mình, cười nhẹ nhàng nói,”Chữa bệnh cứu người là trách nhiệm của thầy thuốc, mọi người đừng bận tâm, đó là việc nên làm.”

Thôn trưởng xem xét thấy thiếu niên này tuổi còn nhỏ mà đầu óc lại sâu rộng đến vậy, trong lòng âm thầm khâm phục, lời nói càng thêm nhiều phần kính nể, “Cậu mấy ngày này cứ yên tâm ở lại trong thôn dưỡng thương, cần gì thì cứ nói với chúng tôi, khi nào khỏe lại, ta sẽ nói vài người đưa hai anh em cậu về nhà được chứ? A phải rồi, nhà các cậu ở đâu?”

Lời vừa dứt, Mạc Bắc giống như mở miệng thở dài, buồn rầu nói, “Cái này… ”

Thôn trưởng hoảng hốt, vội vàng tiến lại gần hai bước, “Làm sao vậy? Có chuyện gì khó khăn sao? Cứ nói cho ta biết, chúng ta có thể sẽ giúp được.”

Mọi người bên cạnh cũng nói vào, Mạc Bắc lại thở dài một hơi, sau đó cất tiếng, “Đầu của tôi bị đám

người kia đánh bị thương rồi, nên có một số việc tôi không nhớ được… " Mọi người trong phòng kinh ngạc, Mạc Bắc còn nói tiếp, "Nhưng mà tôi nhớ được chỗ nhà tôi… chính là ở thành phố gì gì đó mà gần nơi này nhất… "

"Thành phố B sao?"

"A đúng rồi," Mạc Bắc lập tức gật đầu, mỉm cười, "Chính là ở thành phố B," vừa dứt lời, Mạc Bắc cảm thấy đứa nhỏ bên cạnh liền ngẩng đầu nhìn cậu. Cậu lặng lẽ đưa tay ra sau lưng nắm lấy bàn tay mềm mại của đứa nhỏ, nhè nhẹ nhéo một cái. Đứa nhỏ không biểu lộ ra cảm xúc gì, chỉ thu hồi ánh mắt của mình, cùng với cậu đối diện với mọi người.

Mạc Bắc nắm tay Tiểu Ý, nói tiếp, "Tôi vẫn có một chút ấn tượng về nhà của mình, tôi nghĩ khi đến thành phố B rồi thì có thể nhận ra ngay."

Thôn trưởng thở phào, gật đầu nói, "Vậy là tốt rồi, chờ khi nào cậu khỏe trở lại, ta sẽ bảo Cố Phi đưa cậu đi về thành phố B."

"Cảm ơn." Mạc Bắc cảm kích cười, đột nhiên cảm giác có bàn tay nhỏ nhắn đang gãi gãi trong lòng bàn tay của mình, cậu nắm lấy ngón tay kia, nụ cười trên miệng vẫn không có chút biến hóa.

Thôn trưởng ở lại nói thêm vài lời, đến khi phát hiện thấy Mạc Bắc đã mệt mỏi mới đem mọi người rời khỏi phòng. Cố Phi tiễn mọi người đi về rồi cẩn thận đóng cửa lại, sau đó hớn hở chạy nhảy đến chỗ Mạc Bắc. Dò xét Mạc Bắc và Tiểu Ý từ trên xuống dưới, "Hai người thật không sao chứ?"

Mạc Bắc gật đầu, hơi cử động một chút, Tiểu Ý lập tức đỡ lấy cậu, "Thời gian qua, thực sự rất cám ơn anh."

Cố Phi vội vàng xua tay, ngồi xuống bên cạnh cậu, "Hóa ra cậu ở thành phố B à, đó thật là một thành phố rất lớn, không có chuyện gì sao các cậu lại chạy đến cái rừng núi này chi vậy?"

Mạc Bắc tựa như bất đắc dĩ chỉ vào đầu của mình, Cố Phi a một tiếng, nhanh chóng xin lỗi, "Cái đó, vậy tới thành phố B rồi cậu có thể tìm tới nhà nha, có muốn tui tìm giúp cậu một chút không?"

Mạc Bắc lắc đầu, "Không cần đâu, đường chỗ đó tôi nhớ rõ, chỉ quên một số chuyện mà thôi, anh đừng lo."

"A… " Cố Phi gãi gãi đầu, trên mặt đột nhiên trở nên buồn rầu, "Tui… Tui hơi không nỡ để cậu đi…"

Mạc Bắc ngạc nhiên, lại thấy Tiểu Ý ở bên cạnh nhíu chặt lông mày, sau đó cái miệng nhỏ nhắn liền bặm lại hừ một tiếng.

Cố Phi lại không có chú ý tới, đưa người lại gần một chút, hỏi, "Sau này nếu rảnh cứ đến đây chơi nhé, ở

đây tuy không sánh được với thành phố lớn, nhưng phong cảnh lại rất đẹp, không khí cũng trong lành, hơn nữa…" Nói còn chưa xong, bỗng nhiên thấy Hạng Ý vốn đang ở bên trái Mạc Bắc đứng dậy, vòng một vòng rồi ngồi vào khoảng giữa giữa hai người, sau đó híp mắt suy ngẫm ngáp một cái, "Ca ca, em buồn ngủ, ngủ cùng em đi."

Mạc Bắc hoảng sợ, lập tức trở nên lo lắng, "Sao lại buồn ngủ?"

Hạng Ý hừ một tiếng, liếc mắt, "Buồn ngủ chính là buồn ngủ, em sao biết là tại sao!" Nói xong đứa nhỏ nắm chặt tay áo Mạc Bắc, sức lực rất lớn, "Ngủ ngủ, ngủ chung với em!"

"… " Mạc Bắc rốt cuộc cũng kịp hiểu, nhịn không được cười rộ lên, tiểu quỷ này lại còn ghen, ha ha, cậu nhéo cái mũi Tiểu Ý, "Được được được, ngủ ngủ." Cậu chuyển mắt thấy Cố Phi buồn bã, đành phải cười trừ xin lỗi, "Thật xin lỗi, y muốn ngủ rồi."

"A… được rồi… " Cố Phi gãi đầu, cúi đầu nhìn đứa nhỏ kia đang cười tươi vì đạt được ý nguyện, lúc ngẩng đầu liền trừng mắt với nó một cái, hắn phiền muộn vò đầu, đành phải đứng dậy, "Vậy hai người ngủ đi, tui không quấy rầy nữa, tui sẽ đi tìm Ninh đại phu vậy…"

Mạc Bắc nhìn người nọ thân thể cao lớn biến mất ở ngoài cửa, quay đầu nắm cái mũi Tiểu Ý, cười nói, "Tiểu bại hoại."

Hạng Ý hừ một tiếng, lắc lắc đầu, bộ dáng đắc ý bò vào trong ngực ca ca, "Cái tên lỗ mãng kia, dám tranh giành ca ca với em, hừ!"

Mạc Bắc bất lực một hồi, đành phải ôm y lắc lư, "Được rồi, không nói đến anh ấy nữa, Tiểu Ý, ca ca muốn hỏi em một số chuyện."

"Được! Ca nói đi."

Mạc Bắc rút tay về, "Tiểu Ý, em còn có… người thân nào nữa không?"

Căn biệt thự kia chắc chắn không thể trở về được rồi, những người kia vẫn chưa xác định được là đã hoàn toàn rút khỏi chỗ đó chưa. Hơn nữa nơi đó cũng đã thành một bãi tha ma, không có khả năng còn người sống. Coi như… coi như cha mẹ của cậu thật sự đã chết trong đống thi thể kia, cậu cũng không thể vì đi tìm thi thể cha mẹ, mà để Tiểu Ý mạo hiểm được.

Đứa nhỏ nhíu mày, "Người thân?"

"Chính là cha mẹ anh chị em của em, hoặc là ông bà… " Mạc Bắc phát hiện, giải thích những từ trừu tượng cho một đứa nhỏ thiệt là hao tốn thể lực.

“A a!” Tiểu Ý hiểu được, “Còn có ông ngoại, ở cái gì mà… A, đúng rồi, vàng…”

“Tam Giác Vàng?” Mạc Bắc rùng mình.

Đứa nhỏ lập tức gật đầu, nhưng mà vẻ mặt có chút u buồn, “Ông ngoại rất dữ… đối với Tiểu Ý rất tốt, nhưng lại không thích ba, nên mẹ cũng rất ít khi mang em về…”

Mạc Bắc nhíu mày, có chút nghi hoặc, “Vậy lần cuối cùng em gặp ông ngoại là khi nào?”

“A… ” Tiểu Ý tách ngón tay ra đếm, “Hai năm… a,… phải là ba năm mới đúng.”

“A?” Mạc Bắc bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, “Đúng rồi, Tiểu Ý, em bao nhiều tuổi?”

Đứa nhỏ lại bất mãn hừ một tiếng, bất đắc dĩ nói ra, “Chín tuổi!” Đứa nhỏ nói xong lại trừng mắt, “Không cho phép quên nữa!”

“Được được.” Mạc Bắc nhịn không được vui vẻ lên, “Vậy còn ca ca?”

“A?”

“Anh bao nhiêu tuổi?”

Đứa nhỏ như là cạn lời, một lúc sau mới cụp mắt trả lời, “Mười lăm… ”

Mạc Bắc tuy cảm thấy mình thật vô sỉ, nhưng cậu vẫn tiếp tục mặt dày hỏi, “Còn có… ”

Đứa bé im lặng nhìn cậu, như là đang cam chịu số phận, “Anh cứ nói đi… ”

“A, cha mẹ của anh, có phải chính là người của mẹ em không?” Nếu như mình từ nhỏ đã đi theo bọn họ, rất có khả năng cha mẹ cũng biết nhau.

Đứa nhỏ ngẩn ngơ, gãi gãi đầu, “Cha mẹ hả?” Tiểu Ý méo mặt, bộ dáng nghi hoặc, “Anh không có cha mẹ đâu.”

Mạc Bắc sững người, không kịp phản ứng, “Không có?”

“Đúng vậy,” đứa nhỏ tiến lại ôm lấy cánh tay Mạc Bắc tựa như đang an ủi, “Ca ca, anh là… là do ba nhặt về khi còn nhỏ… ” Cảm thấy thân thể đối phương cứng đờ, nó lập tức an ủi,”Nhưng mà không sao cả, ba

ba rất thích anh, em cũng rất thích anh, em luôn coi anh giống như anh ruột của mình mà… ”

Mạc Bắc rốt cuộc cũng hiểu ra, ngay từ đầu cậu chính là con nuôi của Hoắc gia, thảo nào đứa nhỏ này bám cậu đến như vậy, hóa ra là do cùng nhau lớn lên, bản thân cậu thật sự là anh trai của nó…

“Ca ca” Tiểu Ý lắc lắc tay áo Mạc Bắc, mím môi, “Anh đừng buồn.”

Mạc Bắc lấy lại tinh thần, cúi đầu nhìn vẻ mặt đang lo lắng của đứa nhỏ, trong lòng cảm thấy ấm áp, cậu ngắc cái mũi nhỏ của đối phương một cái, cười cười, “Tiểu Ý,”

“Hả?”

“Chúng ta… tạm thời không thể quay về thung lũng được…”

Tiểu Ý run lên một chút, cứng người một lúc lâu mới gật đầu.

“Nếu như… nếu như cha mẹ của em còn…” còn sống. Không thể nói ra hết lời, cậu cảm thấy rõ ràng đứa nhỏ trong lòng đang không ngừng run rẩy. Lúc bọn cậu chạy ra khỏi biệt thự, những thi thể nằm đầy trên mặt đất, Tiểu Ý nhất định đã nhìn thấy. Cậu đau lòng ôm lấy người trong ngực, giọng nói dịu dàng, “Bọn họ nhất định sẽ đến Tam Giác Vàng để tìm ông ngoại em, nếu như không tìm thấy họ, chúng ta sẽ đi tìm ông ngoại em, được không nào?”

Tiểu Ý cắn môi, từ từ kìm nén bản thân, chậm rãi gật đầu, y duỗi cánh tay ra một mực ôm lấy cổ Mạc Bắc, một lúc lâu sau mới khe khẽ nói, “Có anh ở bên cạnh em, là tốt rồi.”

Mạc Bắc vòng tay ôm đứa nhỏ, lặng lẽ ôm thật chặt.

9. Quyển 1 - Chương 9: Vượt Biên

Cứ như vậy hơn mười ngày trôi qua, thương thế trên người Mạc Bắc cuối cùng cũng khỏi hẳn. Tính từ lúc cậu tỉnh lại và có trí nhớ đến bây giờ, đây là lần đầu tiên cậu vừa xoay đầu vừa vặn mình mà không còn cảm giác đau đớn, cảm thấy rất nhẹ nhàng sung sướng. Mạc Bắc ngước nhìn cảnh sắc ban đêm ngoài cửa sổ, ánh trăng mờ nhạt, nhiệt độ xem ra cũng vừa phải. Cậu tập trung nghe ngóng tiếng hô hấp của Cố Phi ở góc phòng, rất đều, xem ra đã ngủ rất sâu rồi.

Mạc Bắc nghiêng người, khẽ lay lay đứa nhỏ trong lòng. Hạng Ý đang ngủ say sưa, bất mãn xoay mình ở trong lòng cậu, cái đầu vùi vào trong ngực Mạc Bắc, trong miệng lầm bầm vài tiếng. Mạc Bắc bật cười, bất đắc dĩ bóp lấy cái mũi của đứa nhỏ, khẽ giọng nói, “Tiểu Ý, dậy dậy.”

Hạng Ý thật sự bị làm cho không tài nào ngủ được, uốn qua uốn lại cũng không có hiệu quả, đành phải thở phì phò mà mở to mắt, "Mạc…"

"Suỵt–" Mạc Bắc để ngón trỏ lên môi, ghé vào sát tai Tiểu Ý nói nhỏ, "Tỉnh dậy nào, đêm nay chúng ta đi."

"Hả?" Đứa nhỏ sững người, theo bản năng nhìn về phía Cố Phi chỗ góc tường, "Hắn… "

"Anh đã bỏ một ít thuốc mê vào trong cơm tối, anh ấy sẽ không tỉnh lại," nói xong, Mạc Bắc cẩn thận mò xuống giường, quay lại nhìn Tiểu Ý, "Nhanh lên, mặc xong quần áo chúng ta sẽ đi ngay."

"A, được… " Đầu óc cuối cùng cũng tỉnh ngủ, Hạng Ý hấc cái chăn ra, nhón chân kéo lấy quần áo của mình vội vội vàng vàng mặc vào, cái đầu không may lại bị kẹt ở trong áo, nó dùng sức kéo áo xuống, càng lúc càng dùng sức kéo xuống, trời tối đen như mực không nhìn thấy rõ, xoắn xuýt cả buổi mà không tìm thấy cổ áo, nó gấp đến độ muốn giậm chân, hàng lông mày nhỏ nhíu lại, suýt nữa thì mở miệng la to, trên đỉnh đầu đột nhiên có đôi bàn tay ấm áp đặt lên, sau đó kéo áo xuống một cái, cái đầu nhỏ cuối cùng cũng hiện ra, nó buồn bực mà chớp mắt mấy cái, thấy Mạc Bắc bất đắc dĩ lắc lắc đầu, chọc một cái vào trán nó, cười nói, "Tiểu ngốc… "

Hạng Ý ủy khuất mà chu miệng lên, hừ một tiếng xoay người đi, tiếp tục loay hoay với cái quần.

Hai người mặc quần áo xong, Mạc Bắc nhẹ nhàng đi đến góc tường, cúi đầu nhìn Cố Phi đang ngủ say. Mấy ngày qua, người này đã vô cùng nhiệt tình quan tâm chăm sóc làm cho cậu cảm thấy thật ấm áp, có lẽ cả đời cũng không thể gặp lại người này nữa, thật là phải đi rồi, đúng là không nỡ rời đi.

Nếu có duyên, có lẽ chúng ta sẽ còn gặp lại, Cố Phi, cảm ơn anh.

Âm thầm nói trong lòng, cậu rốt cuộc cũng xoay người, cầm lấy chiếc ba lô nhỏ bên cạnh rồi nhẹ nhàng đẩy ra cánh cửa sau lưng.

Trong ba lô toàn đống lớn đống nhỏ đồ vật linh tinh vụn vặt. Những thôn dân kia sau khi khỏe lại đã vô cùng biết ơn cậu, kéo hàng sang tặng đồ cho cậu, đều là những món hàng không đáng giá nhưng Mạc Bắc đều giữ lại từng cái một, cũng rất quý trọng chúng. Trong giỏ còn có rất nhiều viên thuốc thông thường mà Ninh đại phu đã đưa cho, những ngày qua cùng Ninh Mưu bàn luận về y thuật, hai người cũng nhanh trở thành bạn vong niên. Nếu như không phải phần lớn người dân Linh thôn đều căm ghét Hoắc gia, cậu thật rất muốn trở thành bằng hữu chân chính cùng những người này, đáng tiếc, phải dừng lại ở đây thôi.

Mạc Bắc nhẹ nhàng đóng cánh cửa phía sau lại, ngẩng đầu cảm thụ ánh trăng nhẹ nhàng, trong thôn hoàn toàn yên tĩnh khiến cho người ta cảm thấy rất dễ chịu, phải rời xa khỏi chỗ này, cậu thật là có chút không nỡ đi.

Đeo balo mang trên lưng, cúi người ôm lấy Tiểu Ý, Mạc Bắc theo bản năng quay đầu nhìn lại căn nhà của Cố Phi, nhìn lâu thật lâu mới chịu thu hồi ánh mắt, bước đi hướng về phía cổng thôn.

Hạng Ý vẫn ngoan ngoãn nằm yên trong lòng Mạc Bắc, giờ phút này nghiêng đầu nhìn Mạc Bắc dần dần rời xa cái nhà ở sau lưng, khóe miệng nó bỗng nhiên vẽ ra một nụ cười rất nhỏ. Nó vươn tay vòng quanh cổ Mạc Bắc, đôi mắt đen láy dưới ánh trắng hiện lên vẻ phấn khích dị thường.

***

Trong khoảng thời gian qua, Mạc Bắc âm thầm moi được rất nhiều tin tức từ miệng Cố Phi. Cậu ôm Hạng Ý đi thẳng vào con đường nhỏ trong núi, cậu nhớ rõ Cố Phi từng nói nếu đi một mạch theo con đường này thì sẽ đến được thành phố B. Nâng tay ôm Tiểu Ý, Mạc Bắc vừa đi vừa hỏi, "Ông ngoại em tên… "

"Ông ngoại tên là Hoắc Kiêu, sống ở Myitkyina Tam Giác Vàng, chủ yếu buôn bán ngọc thạch để sinh sống, Mạc Bắc ca ca, anh đã hỏi em rất nhiều rất nhiều nhiều lần rồi!"

"Ha ha," Mạc Bắc lắc lắc cánh tay nó, cười nói, "Anh đây không phải cần xác định lại một chút sao… "

Có trời mới biết cái này cậu đã hỏi Tiểu Ý được vài ngày, cố gắng suy nghĩ nhiều lắm mới gom góp được vài thông tin, cũng không thể trách cậu có cảm giác có chút không xác định được. Nhưng mà Tiểu Ý nhanh mất kiên nhẫn, chỉ tay lên trời thề là có chuyện đó, có nên tin hay không, Mạc Bắc rất phiền muộn.

Đứa nhỏ trừng mắt một cái, hai bàn tay vỗ vỗ vào mặt của Mạc Bắc, ngừng một chút, khinh bỉ nói, "Người mất trí nhớ là ca ca, Mạc Bắc ca ca, là ca ca a là ca ca!"

Bàn tay nhỏ nhắn dán trên khuôn mặt mình thật lạnh, Mạc Bắc duỗi một tay ra nắm lấy cánh tay của đứa nhỏ đang ôm trên cổ mình, sau đó ấn chúng vào trong cổ áo, "Đừng thò tay ra ngoài, lạnh cóng rồi," sắp xếp xong xuôi, cậu mới nói,"Được được, là anh bị hỏng đầu óc, còn Tiểu Ý là thông minh nhất."

"Hừ hừ, tất nhiên!" Thoải mái lấy tay để lên làn da ấm áp của thiếu niên, Hạng Ý cũng không chú ý đến thân người dưới lòng bàn tay bởi vì nhiệt độ lạnh lẽo mà hơi run lên một cái.

Mạc Bắc thở ra khí, càng ôm chặt lấy người trong lòng, đầu óc thầm suy nghĩ đến lộ trình chuyến đi. Từ chỗ này đến cái nơi Myitkyina kia, ít nhất trước hết phải đến được thành phố B, sau đó đi tàu hỏa đến thành phố K, rồi lại bắt chuyến xe đi đến huyện Lô Thủy, những việc này đều không có vấn đề gì, vé xe lửa và xe khách muốn mua cũng không khó, cậu cũng coi như là một đứa trẻ vị thành niên, cùng với một đứa nhỏ muốn trà trộn vào để đi cũng không phải là việc gì khó. Có điều…

Có điều, từ huyện Lô Thủy kia muốn qua được Myitkyina Tam Giác vàng, nhất định phải vượt biên…

Mạc Bắc hít sâu một hơi, cậu là đang đánh cược cả tính mạng mình. Tam Giác Vàng là một khu vực rất loạn, bọn họ là hai đứa nhỏ mà lại muốn vượt biên đi vào, thật đúng là nguy hiểm trùng điệp…

Được rồi, Mạc Bắc ngẩng đầu nhìn ngôi sao Bắc Cực trên bầu trời, cố gắng nén xuống nỗi lo trong lòng, đi một bước tính một bước.

Tuy rằng thôn Linh ở chốn yên bình, nhưng khoảng cách đến thành phố B cũng không phải quá xa. Hai người vừa đi vừa trò chuyện, trước khi bình minh đã đi đến được nhà ga trong thành phố B, Mạc Bắc để Tiểu Ý xuống nghỉ ngơi một lát, ngẩng đầu nhìn sảnh lớn trước mặt, chú ý nhìn đám người. Bây giờ là mùa ế khách, không có trúng phải những dịp lễ dài hạn, nên trước nhà ga rất ít người, vé tàu chắc hẳn không khó để mua, với tình hình này không biết có ai mua giùm vé hay không…

Mạc Bắc cởi ba lô ra, thò tay vào lấy ra một cái phong bì, tiền bên trong đây không nhiều nhưng vẫn đủ tiền xe cho cả hai. Lúc trước thôn trưởng vì muốn cảm ơn bọn cậu nên đã gom góp số tiền này coi như báo đáp, Mạc Bắc giả vờ từ chối nhưng vẫn nhận lấy. Cậu đếm số tiền bên trong, lấy ra một nửa, sau đó nhét lại phong bì vào trong.

Cậu ngồi xuống xoa đầu Hạng Ý, "Giả bộ đáng thương, biết chứ?"

Hạng Ý nghiêng đầu, "Hả?"

Mạc Bắc cười, kéo tay của nó đi đến gần một người đàn ông quần áo lôi thôi đang nhìn xung quanh ở cách đó không xa.

"Đại ca này… "

Người đàn ông quay đầu lại, lúc nhìn thấy là hai đứa nhỏ thì ngạc nhiên, Mạc Bắc đi đến gần một chút, mỉm cười gượng gạo, "Đại ca, em với em trai bị lạc ba mẹ, anh có thể giúp tụi em mua hai tấm vé về nhà được không? Dì bán vé kia thấy chúng em còn nhỏ nên không chịu bán vé cho…" Nói rồi, Mạc Bắc chìa mấy tờ tiền nhăn nheo ở trong tay ra.

Người đàn ông kia ngẩn người, hơi do dự nhìn cả hai từ trên xuống dưới, sau đó nhanh chóng liếc nhìn xung quanh, thử dò hỏi, "Các cậu muốn đi đâu?"

Mạc Bắc vui mừng trong lòng, quả nhiên, người này có thể mua giúp vé. Cậu thoáng liếc khóe mắt, nhìn thấy Tiểu Ý ủ rũ cụp miệng, một bộ dáng thật là đáng thương, Mạc Bắc suýt nữa kiềm chế không được bật cười, đứa nhỏ này diễn thật nhập tâm.

"Đi thành phố K… "

Người đàn ông nhìn lướt qua số tiền trong tay Mạc Bắc, đến thành phố K, nếu chỉ là vé dành cho hai đứa nhỏ, cơ bản không cần đến nhiều tiền như vậy. Gã đảo mắt một cái, thầm nghĩ khả năng cao hai đứa nhóc này cũng không biết giá vé, vừa dịp tiện tay kiếm được một khoản. Nghĩ vậy, gã lập tức khom người xoa đầu Hạng Ý, Hạng Ý ngẩng đầu hai mắt ươn ướt long lanh nhìn vào hắn, còn chớp mắt hai cái, nhỏ giọng khe khẽ nói, "Cảm ơn thúc thúc… "

Gã nọ bị bộ dạng đó chọc cho vui vẻ, đứng thẳng người dặn dò hai đứa đứng ở đây chờ gã, còn gã đi đến chỗ quầy vé. Chờ cho gã nọ đi xa, Mạc Bắc quay người nhịn không được nữa cười phá lên, ngồi xổm xuống véo mặt đứa nhỏ, "Ơ, diễn tốt lắm ~"

Tiểu Ý hừ hừ hai tiếng, đắc ý cũng vươn hai tay nhỏ nhắn ra véo mặt Mạc Bắc, "Đương nhiên!"

Hai người cười véo trong một lát, mãi đến khi sau lưng có tiếng bước chân vang lên, cả hai ngay lập tức thả tay, quay người lại thì bộ dáng lắp bắp. Gã kia đi đến, trong tay cầm hai tấm vé, che lại chỗ đề giá vé không cho hai bọn họ nhìn, sau đó xòe tay kia ra, "Đưa tiền cho tôi trước."

Mạc Bắc vội vàng nhét tiền vào tay gã, sau đó gã mới thả tay cầm ra, nhanh nhẩu nói, "Hai đứa nhớ chú ý an toàn nhé." Rồi lập tức quay đầu chạy mất. Mạc Bắc lặng im cầm chặt hai tấm vé, cúi đầu nhìn, trong lòng âm thầm thở dài, xấu xa thật, thật là xấu xa, lừa gấp hai lần tiền thật, thảo nảo gã không hỏi gì hết lại làm nhanh như vậy…

Cất kỹ hai tấm vé, Mạc Bắc kéo Tiểu Ý lẫn vào trong đám đông, chờ đến khi mở cửa soát vé thì đi theo sát sau một bác gái, nhân viên kiểm vé không ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy hai tấm vé thì liền cho người đi vào. Từ thành phố B đến thành phố K thường thường phải mất hai ngày hai đêm, Mạc Bắc dựa theo số hiệu trên tấm vé tìm đến vị trí của mình, bế Tiểu Ý đặt lên trên trước rồi tự cậu mới leo lên giường nằm. Cùng chuyến xe còn có một đứa bé khác, con nít gặp con nít, hai mắt rưng rưng, đứa nhỏ Tiểu Ý này hiếm khi rời khỏi cậu, nay lại cùng chơi đùa với đứa bé kia thật vui vẻ. Mạc Bắc nằm trên giường nhìn thấy Tiểu Ý tươi cười đùa giỡn, khóe môi cứ cong lên mãi, trong lòng cũng nhờ đó mà vui theo.

Thật muốn làm cho cả đời y luôn hạnh phúc giống như vậy, như những đứa trẻ vô tư vô lo…

Mạc Bắc dần ngưng nụ cười, đôi mắt chầm chậm trở nên ảm đạm. Cậu không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, cũng không biết việc mình đang làm có đúng hay không, mang Tiểu Ý về bên ông ngoại nó, sau đó thì sao? Ba mẹ của nó vận chuyển hàng ở Tam Giác Vàng, vậy có phải ông ngoại của nó cũng là trùm buôn bán thuốc phiện hay không? Tiểu Ý ở bên cạnh bọn họ, có thật cả đời sẽ luôn sống trong vui vẻ không?

Mạc Bắc ngây ngốc nhìn hai đứa nhỏ náo loạn chạy lên chạy xuống, sự mông lung và xót xa dần dần tràn lan trong lòng.

***

Đường đi giống như những gì Mạc Bắc đã dự liệu, đến được huyện Lô Thủy hai người cũng không gặp phải khó khăn nào, Mạc Bắc nhìn thấy số tiền còn lại trong phong bì không còn nhiều, âm thầm tính toán tiếp theo cần phải làm gì. Theo tuyến đường ngắn nhất từ huyện Lô Thủy đến Myitkyina, bọn họ phải đi qua núi A Nhĩ Mạc, biên giới giữa Myanmar và Trung Quốc cả hai bên đều canh phòng nghiêm ngặt, trên núi cũng không biết có bao nhiêu quân đội ẩn trú…

Mạc Bắc dùng số tiền còn lại mua mấy cây dao và đạn, may mà những thứ này cũng không khó để kiếm ở khu vực biên giới. Số dân cư ven đường càng ngày càng thưa thớt, Mạc Bắc kéo tay Tiểu Ý đi bộ năm ngày năm đêm, cuối cùng trước đêm ngày thứ sáu cũng đến được sát mép biên giới. Xa xa trông thấy một cái nhà kho bỏ boang, Mạc Bắc cẩn thận lấy ra một ít hạt dẻ, để vài cái vào trong bọc. Lượng lương khô của bọn họ không còn nhiều lắm, cậu không biết chặn đường phía trước có còn xa không.

Cẩn thận tách ra một hạt dẻ, Mạc Bắc cúi đầu ăn, hơi chua một chút, nhưng ít ra chưa có hư, hy vọng những thứ này có thể giúp cậu duy trì đến khi đến được Myitkyina. Mạc Bắc tính toán trong lòng, Tiểu Ý ăn lương khô, còn cậu ăn hạt dẻ khô, có lẽ là được rồi…

Đột nhiên, Mạc Bắc nheo mắt lại, nhìn Tiểu Ý quắc tay, Tiêu Ý ngay lập tức tiến đến gần, Mạc Bắc cẩn thận ôm lấy nó, sau đó cả hai khẽ di chuyển trốn đằng sau một tấm gỗ cũ nát. Tiếng ô tô ngoài cửa ngày càng gần, Mạc Bắc híp mắt nhìn xuyên qua đám bụi đất bay bên ngoài cửa sổ và khe cửa thấy mấy đoàn quân xe jeep chạy xình xịch ngang qua trước mắt. Đoàn quân kia hình như đang đi tuần tra, đi tới đi lui nhiều lần, cho đến khi cả cánh tay và chân Mạc Bắc đều bắt đầu tê cứng, bọn họ cuối cùng mới dần đi xa.

Đây chắc hẳn là kỳ tuần tra thường xuyên của quân biên phòng, Mạc Bắc đoán bọn họ nhất định sẽ còn quay trở lại, chỗ này không thể ở lâu được. Mạc Bắc ngẩng đầu nhìn ngọn núi cao ngất ngưỡng trước mắt cách đó không xa, chỉ cần vượt qua được ngọn núi này, chỉ cần vượt qua ngọn núi này…

Cậu lặng lẽ nuốt yết hầu, bàn tay đang nắm tay Hạng Ý bất giác cũng siết chặt.

“Tiểu Ý, có sợ không?”

Đứa nhỏ trong lòng cậu im lặng một lúc, sau đó chậm rãi lắc đầu.

Mạc Bắc ôm chặt đứa nhỏ trong lòng cố gắng xoa dịu cơn run rẩy của nó, qua thật lâu mới đứng lên, bàn tay cầm thật chặt ngón tay Tiểu Ý, nhỏ giọng khẽ nói.

“Đi thôi.”

10. Quyển 1 - Chương 10: Bảo Vệ

Mạc Bắc nhân cơ hội trời tối kéo Tiểu Ý chạy tránh khỏi đèn pha của những chiếc xe jeep, cậu gần như không dám thở mạnh, chỉ một mực di chuyển hai chân. Thật khó khăn lắm mới trốn thoát khỏi đám quân biên phòng đi tuần tra, nhưng đã nhìn thấy được ngọn núi ngay trước mắt rồi, Mạc Bắc ấn Hạng Ý nằm sấp xuống mặt đất, chờ đợi khoảng một phần tư giờ, sau khi xác định được xung quanh hoàn toàn yên ắng, bầu trời hoàn toàn đen hẳn, cậu mới nắm chặt tay Tiểu Ý đứng dậy.

Ánh trăng đêm nay khác biệt so với mọi ngày, lạnh lẽo u ám, phát ra ánh sáng lạnh băng. Trong đêm tối yên tĩnh, Mạc Bắc nghe được tiếng nhịp tim đập nhanh dữ dội bất thường của mình. Nhiệt độ nửa đêm canh ba xuống rất thấp, rất lạnh, cậu cảm nhận được bàn tay Tiểu Ý lạnh buốt, trong lòng đau xót một trận, mình thật sơ suất quá, đáng lẽ phải mua cho nó một đôi găng tay…

Buồn bực suy nghĩ, nhưng cũng không dám làm giảm tốc độ đi, Mạc Bắc chạy thẳng một đường hướng lên trên núi, sau khi chạy gần khoảng nửa canh giờ cậu mới dám chậm lại tốc độ, cẩn thận quan sát địa thế trước mặt.

Hoàn hảo, tạm thời rất yên tĩnh.

Mạc Bắc chậm rãi khom người, mở rộng áo của mình bao bọc lấy Tiểu Ý, cánh tay dang ra ôm chặt nó, "Lạnh không?"

Tiểu Ý thở hổn hển, lắc đầu, tay dùng sức đẩy Mạc Bắc ra, "Đừng lo lắng, em có thể theo kịp, đi nhanh đi…"

Xoa tóc của đứa nhỏ, cậu cuối cùng cũng đứng lên, "Tiếp tục đi sẽ đến ngay biên giới, có thể sẽ có lưới điện, nhất định phải cẩn thận."

Hạng Ý gật đầu, hít vào một hơi thật sâu.

Hai người cẩn trọng bước đi thăm dò từng chút một, khoảng cách đến hàng rào biên giới ngày càng gần thì càng cẩn thận, họ gần như có thể nhìn thấy được ngọn tháp canh ở phía trước, đến cả bóng người đứng trên tháp cũng có thể thấy lờ mờ. Đường đi không còn dài, bọn họ nhanh chóng đến được tấm lưới chắn phía trước, Mạc Bắc âm thầm vui mừng vì đã lựa chọn vùng núi hoang vắng này, so với dự tính của cậu thì tốt hơn rất nhiều, không có tia hồng ngoại cũng không có lưới điện, chỉ có rào chắn, nhưng lại cao vô cùng.

Cậu để ba lô xuống lấy ra hai cây dao, đưa cho Tiểu Ý một cây, sau đó cùng với nó cẩn thận dò tìm lưới chắn ở dưới mặt dất, cho đến khi tìm được một chỗ sơ hở, cả hai mới ngưng lại. Mạc Bắc chỉ vào cái chỗ đó khẽ giọng nói, "Cố gắng đào, đào thông một lỗ rồi chúng ta chui qua."

Hạng Ý cầm chặt cán dao, gật đầu, sau đó cúi người nhẹ nhàng tựa lên lưới chắn rồi bắt đầu dùng sức đào xuống cái chỗ lỏng lẻo kia.

Mạc Bắc không biết thời gian trôi qua bao lâu, cậu chỉ có thể cảm thấy cái lạnh xuyên thấu toàn thân, cùng với ngón tay không ngừng bị rạch nát đau đớn. Cánh tay dần trở nên đau nhức, ngón tay đông cứng như muốn đứt lìa, nhưng cậu mặc kệ những thứ đó, chỉ càng lúc càng tăng thêm sức lức, nhanh chóng đào một cái lỗ để đi qua.

"A!" Mạc Bắc nghe thấy Hạng Ý thở ra một tiếng, âm thanh vui mừng khiến cho Mạc Bắc càng có thêm sức mạnh, cậu tiếp tục cố sức đào xuống thêm mấy phát, tiếng sột soạt vang lên, đống đất bị đào lên cuối cùng cũng tạo ra một cái lỗ. Mùi máu nhàn nhạt hòa lẫn trong hơi thở, Mạc Bắc không rõ đây là máu của ai, trong lòng lại bắt đầu đau nhói.

"Em qua trước đi." Mạc Bắc nhỏ giọng nói với Hạng Ý, "Lấy tay chống người, cẩn thận một chút."

Hạng Ý trả lại cây dao cho Mạc Bắc, sau đó nằm rạp xuống đất, nằm xuống rồi bò từng chút một qua bên kia, cơ thể Hạng Ý rất nhỏ nên chỉ trong thoáng chốc đã chui qua được, nó liền quay người lại, nằm sấp ở chỗ hố nhìn Mạc Bắc, "Ca ca, qua đây nhanh lên!"

Cái lỗ này rất nhỏ, nhưng may mắn cả hai đều là trẻ con, cơ thể vẫn chưa hoàn toàn trổ mã. Mạc Bắc sau khi chắc chắn Tiểu Ý đã chui qua hoàn toàn mới nhanh chóng nằm sấp xuống, động tác bò qua nhanh nhẹn. Vừa chui qua khỏi cửa lỗ, cơ thể đã bị Tiểu Ý ôm lấy, Mạc Bắc ôm ngược lại nó, giọng nói cũng có chút kích động, "Nhanh nào, qua được khu vực này là ổn rồi!"

Hạng Ý "uh" lại đáp lời, ngước mắt nhìn bóng người trên ngọn tháp canh, bỗng nhiên dè dặt hỏi, "Nếu như bọn họ phát hiện… sẽ thế nào?"

Mạc Bắc theo phản xạ cũng ngước nhìn theo, hít vào một hơi thật sâu rồi trả lời, "Bắn bỏ… "

Lồng ngực Hạng Ý phập phồng hai cái, lúc mở miệng giọng nói có hơi run rẩy, "Ca ca, anh phải cẩn thận!"

"Ừ." Mạc Bắc buông đứa nhỏ ra, nhìn xung quanh một chút, nhắm hai mắt lại, nói ra, "Đi!"

Bốn phía tĩnh lặng đến kỳ dị, nhưng hi vọng đã ở ngay trước mặt, Mạc Bắc cảm thấy trong lòng sục sôi cùng tâm trí hỗn loạn, khiến cho cậu không tài nào hít thở được. Trái tim không hiểu sao lại bắt đầu đau thắt lại, Mạc Bắc cười khổ, đưa tay đè chặt ngực. Không biết cả đời này có phải sống chung với cơn co thắt đau đớn này hay không, nhưng cậu vẫn không hối hận về quyết định ngày hôm đó.

Đường đi xuống núi thuận tiện hơn so với khi leo lên, không thể đi nhanh, nhưng đi quá chậm sẽ không kịp thời giờ, sắc trời đã không còn tối đen như ban nãy, đường đi xuống núi quanh co, Mạc Bắc cảm nhận được tốc độ của Hạng Ý rõ ràng đã chậm đi rất nhiều, đứa nhỏ này vốn cũng không có bao nhiêu sức lực, chạy một thời gian dài như vậy, chắc đã sắp kiệt hết sức.

Nhanh chóng xuống được chân núi, Mạc Bắc chợt nhìn thấy một chùm ánh sáng chiếu về phía bọn họ, trong lòng thầm kêu một tiếng không hay, ngay lập tức chạy nhào đến che chắn cho Tiểu Ý, Tiểu Ý bị cậu đẩy làm trượt chân, hai người cùng nhau té ngã xuống, lăn xuống dọc theo sườn núi. Gắt gao bao bọc lấy đứa nhỏ trong lòng, Mạc Bắc cảm thấy cơ thể mình liên tiếp đâm phải từng khúc cây khô, thân thể đau đến mức không ngừng run rẩy, trái tim lại giống như bị ai đó bóp chặt, một ngụm máu tanh liền trào ngay đến cổ họng. Nhưng cậu bất chấp tất cả, chờ cho cả hai đã lăn xuống hết dốc, cậu ngay lập tức loạng choạng đứng dậy, ôm chặt Hạng Ý cố sức liều mạng mà chạy về phía trước.

Xung quanh vang lên tiếng còi cảnh báo, ánh đèn cũng liên tục chiếu vào người bọn họ. Hạng Ý ôm cậu thật chặt, giọng nói mang theo run rẩy, "Ca ca… "

"Không sao, yên tâm, đừng sợ," Mạc Bắc dốc hết toàn sức chạy như bay, nhưng giọng nói vẫn rất dịu dàng, "Anh sẽ không để cho em xảy ra chuyện gì, đừng lo… "

Tiếng đạn bắn liên tục xượt qua tai, Hạng Ý ôm chặt cổ Mạc Bắc, hoảng sợ trong trái tim khiến nó không thể hô hấp, nó có một dự cảm không lành, lần nào cũng vậy, Mạc Bắc luôn bất chấp tất cả để bảo vệ nó, vì nó mà ngăn chặn hết mọi hiểm họa, mỗi lần bản thân nó quay đầu lại nhìn, người nọ dù cả người đầy máu nhưng vẫn luôn ở phía sau che chắn cho nó.

"Ca ca…" tiếng gọi không hiểu sao mà nghẹn ngào, Hạng Ý không biết phải nói gì, chỉ cảm thấy đáy lòng run rẩy sợ hãi làm nó ngăn không được muốn mở miệng nói gì đó, "Ca ca… Mạc Bắc ca ca… "

"Đừng sợ," giọng nói của thiếu niên vẫn mang theo nuông chiều ấm áp, Hạng Ý cảm thấy hai cánh tay kia lại ôm mình thật chặt, "Tiểu Ý không sao đâu, tin anh, không phải sợ… "

Mùi máu tanh nồng tràn ra từng chút, trong bóng tối, Tiểu Ý nhìn thấy đầu Mạc Bắc toát đầy mồ hôi, nghe được tiếng thở dốc nặng nề của cậu, nó lẳng lặng quan sát và lắng nghe, đột nhiên nước mắt liền chảy xuống từ trong hốc mắt. Nó cắn môi thật chặt, hai tay cố sức nắm chặt cổ áo Mạc Bắc, đầu vùi vào trong cổ cậu, mặc cho những giọt nước mắt kia thẩm thấu từng chút vào trong da thịt đối phương.

Tiếng súng vang lên trong gần nửa giờ, cuối cùng lại trở về yên tĩnh. Trời dần tảng sáng, tia nắng ban mai từng chút chiếu lên cơ thể hai người, xung quanh một lần nữa yên lặng.

Mạc Bắc nhẹ nhõm thở phào, nhắm mắt lại một chút, cảm thấy cơ thể mệt không chịu nổi. Cậu dừng bước lại, tinh thần vừa mới thả lỏng, đôi chân liền mềm nhũn ngã khuỵu xuống dưới. Tiểu Ý cuống quít nhảy ra khỏi lòng cậu, nước mắt nơi khóe mi còn chưa biến mất. Mạc Bắc gắng sức nặn ra một nụ cười, với tay lau đi khóe mắt của đứa nhỏ, "Em xem không phải đã, đã… khụ khụ, trốn thoát sao… a, tiểu ngốc, khóc cái gì… "

Tiểu Ý không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn vết thương trên vai cậu, ánh mắt đỏ hoe. Mạc Bắc chống người ngồi xuống, vươn cánh tay không bị thương xoa mặt đứa nhỏ, "Ổn rồi, anh không sao, vết thương chỗ này… " cậu thở hắc ra, đưa tay với tới bả vai của mình, vừa sờ đến nơi viên đạn ghim vào trong da thịt, cậu đau đến nổi run lên. Hạng Ý vô thức cũng run lên một cái, Mạc Bắc xoay người xoa tóc đứa nhỏ, mỉm cười, "Anh không sao, đi thôi."

Tiểu Ý nhìn chằm chằm vào chỗ vết thương một thời gian lâu, không biết nghĩ cái gì, đôi con mắt sáng tối không ngừng, một lúc sau nó bỗng ngẩng đầu lên, đôi mắt nhìn chăm chú vào vai Mạc Bắc, "Ca, đầu đạn không thể để bên trong, cánh tay sẽ bị hoại tử. Anh chờ một chút, em lấy ra cho anh."

Mạc Bắc còn chưa kịp phản ứng, liền thấy Hạng Ý xoay người rút ra một cây dao từ trong chiếc ba lô, lấy tay tháo vỏ dao ra, lưỡi dao sắc bén hiện lên ánh mắt nó, rất lạnh lùng, "Ca ca, anh cố chịu một chút." Tiểu Ý nói xong, vòng ra sau lưng Mạc Bắc, bàn tay bé nhỏ giữ chặt bả vai cậu, Mạc Bắc đau đến mức suýt nữa la lên, liền theo thói quen cắn vào cánh tay của mình. Hạng Ý nhìn cậu một chút, sắc mặt trắng bệch, nhưng lại lập tức nghiêng đầu sang chỗ khác, quan sát chỗ vết thương do súng bắn, nắm chặt cây dao trong tay.

Mũi dao chậm rãi tiến vào trong, da thịt chỗ miệng vết thương một lần nữa bị rạch ra, Hạng Ý cảm nhận được cơ thể dưới lòng bàn tay bất giác run rẩy, nó vẫn im lặng như trước, đôi con ngươi đen láy trong phút chốc không nhìn ra một chút cảm xúc. Mũi dao vẫn đi vào bên trong, cuối cùng đụng phải một thứ cứng rắn, nó nhắm mắt lại, đột ngột dùng sức xoáy xuống một phát, nhanh chóng khoét viên dạn kia ra, cùng với phần thịt lưng quăng xuống mặt đất.

"A!!"

Mạc Bắc thật sự chịu không nổi, tiếng kêu rõ ràng rất đau đớn. Máu từ trong miệng vết thương tràn túa ra ngoài, nửa người mềm nhũn, cậu mơ màng nhìn thấy Hạng Ý lấy ra một cuộn băng gạc từ trong bọc, vội vã chạy đến, run rẩy bắt đầu băng bó chặt từng vòng cho cậu. Mạc Bắc từ trong cơn đau đớn dần dần phục hồi tinh thần, thấy cánh tay của đứa bé kia đang run rẩy băng bó cho mình, ánh mắt dường như thật lạnh lùng, đồng tử đen đến lợi hại, khiến cho cậu cảm thấy có chút xa lạ.

Miệng vết thương được băng bó kỹ lưỡng, Mạc Bắc không biết nó có bị nhiễm trùng hay không, chỉ nhớ man máng xung quanh chỗ miệng vết thương không có dấu hiệu sưng đỏ, tạm thời không có gì nghiêm trọng, nơi da thịt bị khoét rất đau, băng vải băng bó bên ngoài liên tục ma xát vào, đau đến mức cậu phải siết thật chặt nắm đấm mới có thể ngăn không cho bản thân hét thành tiếng. Hạng Ý lại lấy ra viên thuốc giảm đau và kháng viêm của Ninh Mưu từ trong bọc, rồi lại cầm một cốc nước đến, nhìn Mạc Bắc hoàn toàn uống hết, rồi mới im lặng mang mọi thứ cất trở về.

Bộ dáng im lặng của đứa nhỏ rất kỳ lạ, đôi mắt như ẩn chứa một cảm xúc rất nồng đậm, tựa như đã quyết định việc gì. Mạc Bắc đau đến hai mắt lơ mờ, nên không có phát hiện Hạng Ý bất thường. Mãi đến khi trời sáng, vết thương đau nhức trên người đã dịu lại một ít, cậu mới có thể tỉnh táo lại, hơi thở cũng ổn hơn nhiều.

Hạng Ý lấy một chiếc bánh màn thầu từ trong ba lô ra đưa cho Mạc Bắc, Mạc Bắc lắc đầu, chỉ chỉ nói, "Đưa cái túi cho anh."

Đôi mắt Hạng Ý nheo lại, ngẩng đầu nhìn cậu, "Ăn cái này!"

Mạc Bắc nhìn thấy ánh mắt đau lòng của đứa nhỏ, trong lòng cảm thấy rất ấm áp, "Không sao đâu, những thứ này không đủ ăn, anh… "

"Ăn!" Hạng Ý nói, đem đồ ăn trong tay nhét vào trong lồng ngực của cậu, sau đó quay lại ôm ba lô chạy đi, ngồi xuống một chỗ cách thật xa Mạc Bắc, lấy ra vài hạt dẻ khô bỏ vào trong miệng.

Mạc Bắc ngẩn người một lúc, lấy lại tinh thần vội vàng chạy đến muốn lấy lại những thứ đó, dường như Tiểu Ý sớm đã đoán được, ôm chặt ba lô chạy qua chỗ khác trốn, vừa trốn vừa ăn, cứ chạy chạy cho đến khi đã ăn no, nó mới dừng lại, Mạc Bắc ngây ngốc nhìn đứa nhỏ trước mặt, nhất thời nghẹn lòng, ngơ ngác đứng đấy không biết nói gì.

Đứa nhỏ ngước mắt lên nhìn thẳng vào Mạc Bắc thật lâu, qua một lúc sau mới từ từ đến gần, ôm lấy tay của đối phương cọ cọ, thấp giọng nói ra, "Ca ca, sau này đến lượt em bảo vệ anh."

Cơ thể Mạc Bắc run lên, ngẩn người nhìn đôi mắt kiên định của Tiểu Ý, qua một thời gian cậu khẽ đưa tay, vuốt ve mái tóc Tiểu Ý, im lặng thật lâu sau đó mới khẽ "ừ".

***

Một đêm đối mặt với kinh hãi, bây giờ cả hai người đều cảm thấy mệt mỏi, Mạc Bắc quay đầu lại cẩn thận

kiểm tra một chút, xem ra những người kia chưa kịp đuổi theo, cậu cẩn thận quan sát cả buổi mới có thể yên tâm. Hai người lại tiếp tục đi thêm một lát cho đến trưa, đi thẳng cho đến khi đi vào trong một rừng cây mới dừng lại.

Hạng Ý dù có chính chắn như thế nào thì cũng chỉ là một đứa nhỏ, thể lực không nhiều, đôi mắt bắt đầu run lên. Mạc Bắc ngồi dưới đất, dựa vào thân cây sau lưng, để cho Tiểu Ý nằm xuống gối lên đùi mình, đầu đứa nhỏ hướng vào phía Mạc Bắc, hơi thở nhẹ nhàng khẽ lướt qua lòng bàn tay, Mạc Bắc ngưa ngứa mỉm cười, vừa vỗ về bả vai của Tiểu Ý vừa dỗ cho y ngủ.

Tiểu Ý cũng rất mệt mỏi, vừa nằm một lát liền ngủ mất, Mạc Bắc quan sát gương mặt ngủ say an tĩnh của Hạng Ý, nghĩ đến câu nói vừa rồi của y, trái tim liền cảm giác ấm áp, cùng với một loai xúc cảm mềm mại lạ lẫm, rất dễ chịu, nhưng cũng rất xa lạ. Tiểu Ý rất khôi ngô, giống như những tiểu minh tinh thường được đăng trên báo. Đứa nhỏ này khi trưởng thành, nhất định sẽ là một người đàn ông thật tuấn tú, nếu cứ tiếp tục được phát triển như thế này, có lẽ lớn lên sẽ là một người rất xuất sắc. Mạc Bắc tựa mình vào thân cây mơ màng nghĩ ngợi, sau một lát cũng ngủ say.

11. Quyển 1 - Chương 11: Hạng Khôn

Ba bốn ngày tiếp theo hai người tiếp tục đi về hướng Tây, phía sau không có người truy đuổi, tốc độ đi cũng không cần vội vàng.

Hôm nay vừa lúc bầu trời đen đi, cả hai liền ăn uống một chút, loáng thoáng nghe được âm thanh xe cộ, Mạc Bắc lập tức quay đầu nhìn, bao mệt mỏi mấy ngày nay đều lập tức biến mất. Quốc lộ! Cuối cùng cũng ra được quốc lộ!

Mạc Bắc kéo Tiểu Ý chạy về phía một chiếc xe, hình như chiếc xe này đụng phải gì đó nên ngừng lại, đứng tại chỗ rền tiếng ù ù, hai bóng đèn pha trong đêm đen đặc biệt khiến cho người khác rất dễ nhận thấy. Cả hai mừng rỡ trong lòng, chạy vội đến bên cạnh chiếc xe xong thở ra hồng hộc.

Tài xế xe nhìn thấy hai đứa trẻ chạy đến thì rất ngạc nhiên mà bước xuống xe, nhìn Mạc Bắc hỏi han vài câu, Mạc Bắc sững người, nghe hoàn toàn không hiểu cái gì. Cậu suy ngẫm một chút, nhớ đến tỉ lệ người được phổ cập tiếng anh ở Myanmar rất cao, liền thử dùng tiếng anh hỏi thăm một câu, người nọ nghe xong a một tiếng, cũng dùng lại tiếng anh hỏi bọn họ có phải là người nước ngoài hay không.

Mạc Bắc thở dài than thở, lập tức diễn theo kịch bản ban đầu, “Cháu và em trai bị lạc ba mẹ, nên đến đây đi tìm ông ngoại…”

Người nọ rất nhiệt tình, nhìn thấy hai đứa trẻ toàn thân bụi bặm, dường như đã chịu không ít cực khổ, cũng không nghi ngờ gì, hỏi lại, “Haiz, vậy làm sao bây giờ? Có cần chú báo cảnh sát giúp hai đứa không?”

Mạc Bắc lắc đầu, cảm kích nói, “Lúc trước ba mẹ đã dặn, lỡ như đi lạc thì cứ đến tìm ông ngoại là được, chú… Đang định đến đâu? Có thể cho bọn cháu đi nhờ một đoạn không?”

“A,” người nọ chỉ vào chiếc xe đằng sau, ” Xe này đi nửa đường thì bị hư, chú còn đang sửa, nếu hai đứa không chê thì cứ vào trong xe ngồi nghỉ ngơi một lát, chú là thương nhân buôn ngọc thạch, lần này đang định đến Myitkyina lấy một số hàng…”

Mạc Bắc nghe vậy liền giật mình, bởi vì chuyện vui quá nhiều khiến cho cậu kích động, cậu có gắng kiềm chế nét mặt của mình, giọng điệu vẫn khó nén nổi vui sướng, “Ông ngoại của bọn cháu cũng ở Myitkyina… ”

Người nọ ngạc nhiên, sau đó thì cười khặc khặc, đưa tay vỗ bả vai Mạc Bắc, “Tốt! Vậy thì tốt rồi, để chú đưa đi một đoạn, đến Myitkyina rồi hai đứa có thể tìm được đường đi không?”

Người nọ vừa y chạm vào chỗ vết thương của Mạc Bắc, Mạc Bắc siết chặt bàn tay theo bản năng, gượng ép nặn ra một nụ cười, “Có thể, cảm ơn chú, thật sự rất cảm ơn.”

Người nọ xua tay, rất hào phóng. Mạc Bắc nghe theo lời người nọ đưa Tiểu Ý vào trong xe, vừa ngồi vào trong Hạng Ý liền nhoài người tới kiểm tra đầu vai của cậu, “Ca, có đau không?”

Mạc Bắc hoàn toàn mặc kệ đau đớn, phấn khích nắm lấy tay đứa nhỏ, giọng điệu cũng cao vang, “Người này định đi đến Myitkyina đấy, vậy nên chờ người đó sửa xe xong thì chúng ta có thể đi!”

Hạng Ý gật đầu giống như đã biết trước, cười hắc hắc, “Em biết rồi.”

“A?” Mạc Bắc ngạc nhiên, “Em nghe hiểu tiếng anh?”

Hạng Ý lắc đầu, rất đắc ý nói, “Em nghe thấy từ Myitkyina, người kia nói đến từ Myitkyina thì chắc chắn là đang định đi đến đó rồi~”

Mạc Bắc ngẩn ngơ, âm thầm thán phục, đứa nhỏ này thực xuất sắc, thật thông minh.

Hai người nói chuyện được một lúc cũng bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, không đợi tài xế sửa xe xong, Mạc Bắc đã ôm Tiểu Ý ngủ thiếp đi. Đợi đến khi mở mắt lại thì xe đã chuyển động, chú tài xế thấy Mạc Bắc tỉnh dậy liền nở nụ cười nói, “Đám nhóc mệt mỏi vậy sao, ha ha! A, anh trai cũng thật tài giỏi, đem theo đứa em nhỏ như vậy trên đường đi chắc chịu khổ không ít hả?”

Mạc Bắc cúi đầu nhìn thấy Tiểu Ý cũng tỉnh, nên cũng không đè thấp giọng nói, “Cũng may, em trai cháu rất ngoan.”

Người nọ cười cười, tựa như rất đồng tình với lời này, đứa nhỏ trong vòng tay thiếu niên ít khi nói chuyện, chỉ mở to mắt nhìn ngắm ca ca của mình, vẻ mặt còn rất thỏa mãn, đứa bé này nhìn rất khôi ngô, tài xế cười vui vẻ, hỏi tiếp, “Làm sao mà bị lạc ba mẹ? Cả hai trực tiếp đi đến Myitkyina sẽ không sao chứ?”

"Không sao đâu, chú yên tâm." Mạc nhìn ra ngoài cửa sổ xe, suy nghĩ một chút nói ra, "Gia đình chúng cháu đến Tạp Tư Mễ Trấn, đúng lúc chỗ đó có Tế Thần, người đến rất đông, chen ra chen vào nên bị lạc."

"Tạp Tư… Mễ?" Tài xế đờ ra, gãi đầu, "Đó là chỗ nào?"

Mạc Bắc âm thầm mừng rỡ, chỗ nào hả? Cháu cũng không biết đó là chỗ nào… "A, chính một thị trấn ở phía tây chân núi, chú không biết sao?"

"A hahaha, " Tài xế ngượng ngùng cười nói, "Chú đây cũng chỉ lái xe ngang qua nơi này, đúng là không có dừng lại tìm hiểu, nếu không phải bị hư, ha ha…"

Người tài xế này rất thú vị, trên đường đi Mạc Bắc nói chuyện phiếm cùng hắn cũng không cảm thấy nặng nề. Mỗi lần Tiểu Ý nhìn thấy Mạc Bắc trò chuyện phiếm đều nhịn không được nhếch môi cười thầm, cũng không phải nó hiểu những gì bọn họ đang nói, chỉ là mỗi khi Mạc Bắc nói dối ánh mắt chuyển động rất khác so với lúc bình thường, biến đổi rất tinh tế, Tiểu Ý rất tự hào, bởi vì nó biết không người nào có thể nhìn ra được, ngoại trừ Hạng Ý nó. Mỗi một thay đổi nhỏ của Mạc Bắc, đều nằm trong tầm mắt của nó.

Cứ như vậy đi mấy ngày lại ngừng lại một chút, Mạc Bắc và Hạng Ý được tài xế chăm sóc cho nên cũng không bị đói, người Myanmar rất nhiệt tình, thoáng chốc Mạc Bắc đã có ấn tượng tốt về bọn họ. Đến ngày thứ ba, cuối cùng bọn họ cũng đến được Myitkyina, hành trình này thật sự trải qua quá nhiều nguy hiểm, Mạc Bắc ngắm nhìn khung cảnh náo nhiệt trước mặt, bất chợt cảm thấy xúc động.

Tiểu Ý từ khi tiến vào bang Myitkyina thì bắt đầu phấn khích, đứa nhỏ này xem ra rất thích nơi này, ngồi dậy chỉ chỉ ngón tay qua lại, "Ca ca, anh nhìn chỗ này đi!" Mạc Bắc nhìn theo hướng ngón tay của nó, tiếng nói bên tai rất vui vẻ, "Mẹ đã dẫn em đến mua mảnh đất trồng mía kia, ba ba đùa nghịch với cây mía rất hay, giống như đùa với súng ấy!"

Đùa với cây mía…

Mặt Mạc Bắc túa đầy mồ hôi.

Thoáng chốc Tiểu Ý đã trở nên hoạt bát, tài xế nhìn vậy cũng thoáng yên tâm, thầm nghĩ chắc hai đứa nhỏ này thật sự bị lạc, đã đến được chỗ ông ngoại nên biết được đường. Hắn nghĩ vậy, liền nhìn lên kính chiếu hậu cười nói, "Vậy hai đứa dừng ở chỗ nào? Để chú chở đến tận nơi!"

Mạc Bắc suy nghĩ một chút, nói, "A chú chờ một chút, chú thấy đó em trai của cháu hào hứng đến như vậy, để cháu hỏi xem nó có muốn đi ngắm nhìn nơi khác hay không."

"A, được!"

Mạc Bắc mỉm cười, sau đó mới cúi đầu, lay lay tay áo của Tiểu Ý, bất đắc dĩ nói, "Được rồi Tiểu Ý, đừng kích động nữa." Đứa nhỏ cười ha ha quay đầu lại, Mạc Bắc gõ trán của nó, cười nói, "Chú ấy hỏi nhà chúng

ta ở đâu, em còn nhớ không? Nhà của ông ngoại em… ”

“Oh, nhớ rõ nha, ở hẻm Karma, một ngôi biệt thự rất lớn!”

Mạc Bắc xoa đầu nó, quay đầu nhìn tài xế, “Nó nói không muốn đi chơi nữa, muốn về nhà.”

Tài xế kia cười ha ha nói, “Chú cũng đoán vậy, rất mệt rồi, về sớm một chút, ở nhà còn có người lo lắng… A đúng rồi, nhà ở chỗ nào? Chú đưa hai đứa về.”

Mạc Bắc chiếu hồ lô họa biều (mô phỏng hình dáng), “Ở hẻm Karma, một ngôi biệt thự… ”

Vừa nói xong, Mạc Bắc bỗng nhìn thấy vẻ mặt cởi mở của tài xế kia lập tức biến mất, sau đó đạp mạnh phanh xe, xe đột ngột thắng lại, chấn động khiến cho hai người Mạc Bắc chúi về phía trước suýt nữa thì đập phải ghế, Mạc Bắc thầm than không hay, lúc ngẩng đầu mặt vẫn giữ nguyên bình tĩnh, vẻ mặt làm bộ không hiểu, “Chú sao vậy?”

Người ngồi phía trước ngừng xe, lúc này xoay người lại, cặp mắt kia mới vừa rồi còn hào phóng nhưng bây giờ lại trở nên sắc bén như một con sói hoang, “Hai người… Đến đó làm gì?”

Mạc Bắc vừa định mở miệng, bỗng nhiên Tiểu Ý lại nhoài lên che chắn ở phía trước, trừng mắt nhìn chằm chằm lại, người tài xế kia bị Tiểu Ý trừng mắt thì sững sờ, trong lòng hoảng sợ, vẻ mặt cũng trở nên nghi ngờ, “Các người… ”

Mạc Bắc hơi híp mắt, “Có chuyện gì sao?”

Người nọ im lặng thật lâu, chầm chậm nói, “Hẻm Karma, không có người khác.” Mạc Bắc nhíu mày, tiếp đó chợt nghe người kia nói tiếp, “Chỉ có nhà của một người sinh sống.”

Mạc Bắc âm thầm hít sâu một hơi, lặng lẽ đưa tay giữ khẩu súng trong ngực.

Tài xế kia dường như nhìn thấy, đột nhiên cười, “Có súng?”

Động tác Mạc Bắc dừng lại, không trả lời.

Người nọ nhìn chằm chằm bọn họ một lúc, lại chú ý quan sát Hạng Ý, đôi mắt lóe sáng nhiều lần, rồi thử thăm do hỏi, “Đứa bé này, họ gì?”

Mạc Bắc vẫn im lặng.

"… Hoắc?" Người nọ nói xong, liền thấy ánh mắt bình tĩnh của Mạc Bắc lóe lên, ngay lập tức vui mừng nói lớn, "Thật sự họ Hoắc?"

Mạc Bắc không hiểu được hắn, mẹ Hạng Ý họ Hoắc, sao lại nói họ của đứa nhỏ này giống với họ của mẹ nó…

Người kia bỗng nhiên từ ghế trước muốn tới chỗ ghế sau, nhưng mà chỉ vừa mới cử động người, Mạc Bắc đã nhanh nhạy móc ra khẩu súng ngắn trong ngực nhắm thẳng về phía hắn, người nọ lại như không để ý, khoát tay cười ha ha, "Đừng bắn đừng bắn… " Vừa dứt lời, lại thấy đứa nhỏ kia thế mà cũng lấy ra một cây dao từ trong ngực, mũi dao bén nhọn chĩa về hướng tim hắn, người nọ không còn cách nào khác, đành phải ngừng lại không dám động đậy, "Hai người đừng sợ, a a, cậu bạn trẻ này, cậu giúp tôi lập công lớn rồi!"

Mạc Bắc mặt bình tĩnh, bàn tay vẫn không dám buông lỏng, "Có ý gì?"

"Hai người muốn đi tìm lão gia đúng không?" Mạc Bắc kinh ngạc, chợt nghe người nọ nói tiếp, "Hoắc Kiêu, hai người muốn đi tìm Hoắc Kiêu, đúng chứ! Đứa bé này, là cháu trai của lão gia, có đúng không?"

Trong lòng Mạc Bắc rối loạn, cậu sớm đoán chuyện cả nhà Hoắc Lam gặp nạn, ông ngoại Hạng Ý không thể không biết chút gì, chắc chắn sẽ hành động một chút, cậu ngẩng đầu nhìn vẻ mặt mừng rỡ của người này, âm thầm tự hỏi có nên tin hay không.

Người nọ nhìn thấy vẻ mặt hơi chút buông lỏng của Mạc Bắc, vội vàng giải thích, "A, chuyện của cô chủ… Lão gia biết rồi, lão gia đã phái không ít người đi tìm tung tích của tiểu thiếu gia… Ha ha, thật không ngờ tôi lại gặp phải!" Người nọ nhìn rất phấn khởi, nói rồi quay về ngôi yên tại vị trí ghế lái, "Hai người ngồi xuống đi, lập tức đến ngay! Ha ha, người tốt được đền đáp mà!"

Người nọ hưng phấn phóng xe tốc độ gấp hai lần. Hạng Ý hoàn toàn mù mờ, huyên thuyên cũng không biết người này đang nói cái gì, liền gào lên gọi như tên ngốc, nó cũng không biết có nên cất lại cây dao trên tay hay không, đảo mắt sang nhìn Mạc Bắc cũng có chút mù mờ, nó buồn bực gãi đầu, "Ca, cái tên điên kia… Hắn bị sao vậy?"

Mạc Bắc rút lại súng, cảm thấy chuyện này xảy ra quá nhanh, hai người thật quá may mắn rồi, trong lòng cậu vẫn không yên tâm. Nhìn cảnh quang băng băng ngoài cửa sổ xe, khẽ hỏi, "Tiểu Ý, đường này có đúng không?"

"Hả?" Hạng Ý hiểu được, quay đầu nhìn thoáng qua, gật đầu, "Hình như đúng, em còn nhớ."

Mạc Bắc vẫn chưa yên tâm, mãi cho đến khi xe đã dừng lại cậu vẫn cảm giác không chân thật, mấy ngày trước còn tầng tầng khó khăn nguy hiểm, tại sao sau khi vào được Myanmar lại cứ thuận buồm xuôi gió như vậy…

Người nọ trong lúc lái xe thì bấm điện thoại, gào khóc báo cáo tình hình, vậy nên khi mấy người bọn họ xuống xe, bên ngoài biệt thự rộng lớn kia đã bị bao quanh bởi không ít hơn ba vòng người, người đứng đầu

tinh thần sáng lạng, khí thế cường tráng, có điều ngay khi nhìn thấy bọn cậu, tất cả những vẻ uy nghiêm đều biến mất, chỉ còn lại vẻ mặt khó tin cùng đôi mắt đau đớn.

Hắn ngơ nhắc nhìn đứa nhỏ trước mặt, Hạng Ý cũng nhận ra hắn, đôi môi mấp máy, một lúc lâu mới rốt cuộc nghẹn ngào kêu lên, "Ông ngoại… "

Hắn kia nghe thấy tiếng gọi liền lập tức loạng choạng chạy tới, ôm lấy đứa nhỏ, con người kiên cường bỗng nhiên chảy ra nước mắt, Mạc Bắc khẽ cúi thấp đầu, trong lòng đau buồn, phản ứng của người này dường như đã nói cho cậu biết một sự thật, có lẽ ba mẹ của Hạng Ý đã…

"Ông ngoại, Tiểu Ý rất nhớ ông… "

Hạng Ý ôm lấy cổ người kia òa khóc đến nổi nước mắt nước mũi tèm lem, Hoắc Kiêu đau lòng ôm chặt đứa bé, rốt cuộc bình ổn lại tâm tình kích động, từ từ đứng thẳng lên, ôm lấy đứa nhỏ, "Tiểu Ý đừng khóc nữa, ổn rồi ổn rồi, về nhà rồi, đừng sợ… "

Hạng Ý đưa tay lau nước mắt, sụt sịt mũi, giọng điệu nghẹn ngào, "Ông ngoại, ba mẹ… Có phải đã bị người ta… "

Cơ thể Hoắc Kiêu run lên, đau đớn trong lồng ngực tràn ra, không thể nói nên lời. Hạng Ý ngơ ngác nhìn Hoắc Kiêu, những giọt nước mắt khó khăn lắm mới kìm nén được giờ lại tiếp tục tràn ra ào ạt, quả nhiên… Thật ra nó đã sớm đoán được, nhẫn nhịn một đường, tự ép mình phải lạc quan lên, nhưng… Nhưng nếu bọn họ thật sự còn sống, sao lại có thể không đi tìm nó…

Hoắc Kiêu cố không đau lòng thêm nữa, ôm Hạng Ý luống cuống tay chân lau nước mắt, con gái đã chết, nhưng cháu trai lại tìm đến mình, đây có thể gọi là vạn hạnh trong bất hạnh… Hắn lau nước mắt của Tiểu Ý, dỗ dành đứa nhỏ nói, "Đừng khóc, Tiểu Ý… Cháu còn có ông ngoại, còn có… "

Lời còn chưa nói xong, đám người đối diện bỗng nhiên hỗn loạn, tiếp đó giọng nói bối rối kích động của một người đàn ông vang lên, "Tiểu Ý? Tiểu Ý đã về?" Người đàn ông lảo đảo chạy tới, nhưng trên đùi dường như bị thương, khập khiễng chạy qua. Tuy rằng trên mình người đó băng bó không ít, bước đi cũng chệnh choạng, nhưng Mạc Bắc vẫn bị cuốn hút bởi khí chất hào hùng khiến cho người khác chú ý, người đó gắng gượng, dáng người cao to, toàn người nhìn tuy rất chật vật, nhưng vẫn không thể che lấp đi khí chất thu hút người khác.

Khi người đó vừa xuất hiện Hạng Ý liền ngây người, cả người cứng ngắc, sau đó bỗng nhiên giãy dụa thoát khỏi vòng ôm của Hoắc Kiêu chạy như bay đến chỗ người đó, "Ba!"

Mạc Bắc nghe thấy thì sững sờ, ngẩng đầu quan sát người đàn ông anh tuấn, ngẩn người, người này… Là cha nuôi của mình sao?

Người đó khom người muốn ôm lấy đứa nhỏ, nhưng hình như kéo xuống lại làm cho miệng vết thương toét ra, Hạng Ý sợ đến mức vội vàng nhích ra vài bước, hoảng hốt nhìn đối phương, "Ba, ba sao vậy? Bị thương

sao?"

Người nọ không quan tâm đau đớn, chỉ đưa tay ôm chằm đứa nhỏ, cánh tay run rẩy vuốt ve đầu đứa nhỏ, cười đau xót, "Ba xin lỗi, Tiểu Ý, ba xin lỗi… "

Hạng Ý cẩn thận ôm bả vai của người nọ, sụt sịt mũi.

Bỗng nhiên bên tai vang lên tiếng bước chân của một người, Hạng Ý ngước đầu thì nhìn thấy Hoắc Kiêu đang đứng bên cạnh bọn họ, ánh mắt lạnh lùng theo dõi ba của nó, giọng nói cũng lạnh băng vô tình, "Hạng Khôn, cậu nhặt được một cái mạng." Nói xong, hừ một tiếng, nhìn lại vẻ mặt ngơ ngác của Tiểu Ý khẽ thở dài, rồi đi trở về biệt thự, không ngoảnh mặt lại.

Hạng Ý cảm thấy đôi tay ôm mình siết chặt thêm một chút, nó ngẩng đầu, thấy vẻ mặt Hạng Khôn vốn đang cười thì bỗng nhiên thu lại, chỉ nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Hoắc Kiêu, mặt không cảm xúc.

Tất cả mọi người cũng đi theo Hoắc Kiêu trở về biệt thự, Hạng Ý được Hạng Khôn ôm, Mạc Bắc đi theo bên cạnh, ba người đi cuối cùng, Hạng Khôn đột nhiên dừng lại nhìn vào Mạc Bắc, lạnh lùng trong mắt liền biến mất, ngược lại còn hiện ra một chút dịu dàng, "Mạc Bắc, cảm ơn."

12. Quyển 1 - Chương 12: Nghi Ngờ

Mọi người đi vào trong đại sảnh, Hoắc Kiêu ngồi trên ghế chính giữa sảnh, hướng Hạng Ý vẫy tay, Hạng Ý ở trong vòng tay ba nó mím môi, lưỡng lự ngước mặt nhìn Hạng Khôn, Hạng Khôn xoa đầu nó, hôn lên trán nó một cái, khẽ cười nói, "Đi đi."

Thật ra từ khi còn nhỏ Hạng Ý đã cảm thấy hơi sợ người ông ngoại này. Hoắc Kiêu rất lạnh lùng, từ trước đến nay làm việc luôn quyết đoán, nhìn vào sẽ thấy là một người không có nhân tính, mặc dù Hoắc Kiêu rất cưng chiều con gái và cháu trai của mình, nhưng đối với người con rể này, Hoắc Kiêu chưa bao giờ hòa nhã. Hắn cảm thấy con gái của mình vô cùng xinh đẹp lại tài giỏi, nhiều người theo đuổi đến vậy, vậy mà cuối cùng lại dính phải cái thằng nghèo rách không một xu dính túi này, Hoắc Lam không hề biết phân biệt phải trái, nếu không phải là gã này thì nhất quyết không chịu cưới chồng, khi đó hai cha con họ chiến tranh lạnh mỗi ngày, đến nỗi suýt nữa thì đoạn tuyệt quan hệ cha con.

Hoắc Lam mất mẹ ngay từ khi còn nhỏ, lớn lên trong sự yêu thương nuông chiều của cha và các chú, lại sống trong môi trường xã hội đen, nên mặc dù là phận đàn bà nhưng so với đa số đàn ông thì lanh lẹ hơn rất nhiều, mạnh mẽ đến nỗi đến ngay cả Hoắc Kiêu cũng cảm thấy kinh ngạc, vì vậy khi con hắn quay lưng với hắn bỏ trốn cùng với cái thằng nghèo rách kia, hắn chỉ cảm thấy tức giận chứ không bất ngờ. Hoắc Lam từ nhỏ đã biết thu phục lòng người, lúc bỏ trốn liền đem theo không ít nhân tài trong tổ chức, lão gia cử người đi tìm kiếm ba năm, cuối cùng biết được nha đầu đó thậm chí đã sinh cả em bé, trốn đến tận trong vùng rừng núi hoang sơ để tự lực cánh sinh.

Hoắc Kiêu tìm kiếm ba năm, cơn tức cũng sớm phai nhạt, trái lại còn cảm thấy đau lòng khi nhìn thấy đứa

con gái mình cưng yêu từ nhỏ đến lớn giờ gầy hơn trước. Hắn đích thân chạy đến tìm con gái, kết quả lại thấy được cháu trai của mình, trắng trẻo dễ thương, thật giống với con gái của hắn khi còn nhỏ. Lão gia yêu thích cháu trai yêu còn không hết, nên tha thứ cho tất cả, có điều vẫn thấy người kia của con gái nhìn thế nào cũng không vừa mắt.

Gã Hạng Khôn này chỉ là một tên côn đồ, lớn lên ở cái khu ổ chuột của Myitkyina, thường xuyên cướp bóc, ngoại trừ giết người ra thì chuyện xấu gì gã cũng làm, không biết Hoắc Lam vừa ý gã ở chỗ nào, luôn sống chết đòi đi theo gã. Hạng Khôn này là một tên giả tạo, Hoắc Kiêu cho rằng gã muốn lợi dụng địa vị của Hoắc Lam, hắn lăn lộn trong xã hội đen nhiều năm như vậy, chắc chắn không nhìn sai người, ít nhất, từ trong ánh mắt Hạng Khôn hắn không nhìn thấy tình yêu say đắm của gã dành cho con gái mình. Nhưng người này thật sự lại bỏ trốn cùng với con gái hắn, chuyện này làm cho hắn không hiểu, nếu như Hạng Khôn không yêu nó, vậy tại sao lại vứt bỏ hết tất cả để chạy tới Trung Quốc ẩn cư?

Hoắc Kiêu nghĩ không ra, đến khi gặp lại Hạng Khôn liền cảm thấy phức tạp. Tuy rằng không có thiện cảm với gã, nhưng hắn buộc phải chấp nhận đứa con rể này. Nhưng không thích thì vẫn là không thích, Hoắc Kiêu vẫn còn lạnh lùng với Hạng Khôn, thỉnh thoảng sẽ nói vài câu châm chọc, bởi vì hắn tiếc thương cho Hoắc Lam, đứa con gái của hắn chắc chắn đã bị thằng khốn này bỏ bùa, sao có thể chiến tranh với hắn bởi vì thằng này, mỗi ngày một quyết liệt, cuối cùng đem theo người chạy trốn mất tích, thỉnh thoảng có tâm trạng tốt sẽ đưa Tiểu Ý đến thăm hắn, nhưng đến cuối cùng vẫn không đề cập đến chuyện quay về sống bên cạnh hắn.

Hoắc Kiêu vô cùng hối hận, nếu như ngày trước hắn nhịn một chút, có phải Hoắc Lam sẽ không phải không quay về hay không, bây giờ, có phải nó vẫn giống như khi còn bé, tuy rằng hơi điêu ngoa buông thả, nhưng luôn luôn ôm lấy cánh tay hắn rồi gọi hắn tiếng "ba" ngọt ngào…

Hoắc Kiêu vươn tay ôm lấy Tiểu Ý đang đi tới, đứa nhỏ này lớn lên rất giống mẹ nó, lòng hắn đau nhói, hai cánh tay càng ôm chặt hơn. Thật may, may mà Tiểu Ý không xảy ra chuyện gì… Hoắc Kiêu bình ổn tâm tình một chút, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Hạng Khôn. Gã này cư nhiên vẫn còn mặt mũi đến tìm hắn, Lam Lam đã chết, Tiểu Ý thì mất tích, người này lại còn có gan đến gặp hắn. Hoắc Kiêu chỉ chờ đến khi biết được hình dáng của hung thủ sẽ lập tức giết chết gã, con gái và cháu trai đều chết hết, tên này sao có thể còn sống.

Nhưng hiện tại, Tiêu Ý vẫn còn sống, coi như gã nhặt được một cái mạng.

Hạng Ý ở trong lòng ông ngoại quan sát sắc mặt biến hóa của y, nó biết ông ngoại không thích ba, lúc trước mẹ luôn phải giải vây, nhưng hiện tại mẹ không còn ở đây, người có thể nói thay ba chỉ còn có nó. Nó nghĩ như vậy, mím môi nói nhỏ, "Ông ngoại, ông đừng trách ba… "

Hoắc Kiêu giật mình, nhắm mắt lại một chút, "Tiểu Ý, những người kia, cháu còn nhớ gì không?"

Hạng Ý thay đổi, đôi mắt đen láy híp lại, "Cháu nhớ được mặt của một tên, còn có trong lúc hắn và cấp dưới nói chuyện, có nhắc đến tên tổ chức của bọn chúng, hình như gọi là Đằng…"

Hạng Ý vừa nói qua, tất cả mọi người trong phòng đều kinh ngạc. Đây chính là tin tức quan trọng mà bấy lâu nay bọn họ vẫn đang tìm kiếm, vậy mà lại để cho một đứa bé nghe được. Nhưng ngay lúc mấu chốt thì

Hạng Ý lại ngốc ra, gãi đầu thật mạnh, “Gọi là… Là cái gì mà Đằng… ”

Tất cả mọi người siết sao nhìn nó, Hạng Ý cảm nhận được ánh mắt từ khắp mọi phía, trong lòng càng căng thẳng hơn, tâm trí càng rối rắm.

Chính ngay lúc tất cả mọi người đang rất sốt ruột, bỗng dưng một giọng nói thiếu niên nhỏ nhẹ vang lên, “Đằng Lăng.”

Hoắc Kiêu tức khắc quay đầu lại, nhìn thấy trong góc phòng có một thiếu niên lặng lẽ đứng đấy, đang nhìn thẳng về phía bọn hắn. Thiếu niên có một gương mặt rất ôn hòa, chưa kể ngũ quan còn rất tinh tế, kết hợp trên cùng một chỗ khiến cho người nhìn vào cảm thấy vô cùng hài hòa. Đây là lần đầu tiên hắn thấy thiếu niên này, nhưng dường như đứa nhỏ đang trong lòng của hắn rất lệ thuộc vào người này, từ lúc bước vào cửa mắt đã bắt đầu nhìn về phía thiếu niên.

Mạc Bắc thấy mọi người nhìn mình chằm chằm, liền bước ra khỏi góc phòng, chậm rãi đến gần Hoắc Kiêu, nói ra từng chữ rõ ràng, “Tên cầm đầu để tóc cắt ngang, cao lớn anh tuấn, hắn có nói một câu, “Thế nhưng dám phái một thằng nhóc đến nằm vùng, cũng quá coi thường Đằng Lăng chúng ta rồi.””

Hoăc Kiêu nhanh chóng nhìn lại đứa nhỏ trong ngực, Hạng Ý cũng gật đầu theo, “Đúng vậy, chính là Đằng Lăng.”

Tiếng nói của Mạc Bắc tiếp tục truyền đến, “Dường như trong nội bộ bọn họ có kẻ phản bội, hơn nữa chính kẻ phản bội đó đã cứu chúng tôi, anh ta giúp tôi chặn người đàn ông muốn đuổi giết, thêm nữa, hình như trước đó anh ta cũng đã bảo vệ cho Tiểu Ý.”

“Kẻ phản bội? Hắn là ai?”

Mạc Bắc lắc đầu, “Tôi không biết, nhưng tôi nhớ anh ta tên là A Lẫm, dường như tên cầm đầu có quan hệ rất tốt với anh ta.”

Hạng Ý phối hợp gật đầu lia lịa, Hoắc Kiêu hạ mắt suy ngẫm về những lời Mạc Bắc nói. Đằng Lăng? Hắn nhớ được một chút về tổ chức này, công việc làm ăn của bọn chúng không hề liên quan đến hắn nên hắn không quan tâm nhiều. Nếu là thật, tại sao bọn chúng phải tập kích Hoắc Lam?

Mạc Bắc nói xong thì thở ra, ngẩng đầu chợt thấy Hạng Khôn đang nhìn cậu, khóe miệng hơi cong lên, giống như đang cười. Mạc Bắc thầm nghĩ, chắc là rốt Hạng Khôn rốt cuộc cũng biết ai là hung thủ nên mới vui mừng trong lòng, cậu cũng không suy nghĩ nhiều, không để ý đến nụ cười có vài phần kỳ quái của người kia.

Hạng Khôn chuyển mắt không nhìn vào mắt Mạc Bắc nữa, đột nhiên bước vài đến bên cạnh Hoắc Kiêu, Hoắc Kiêu ngẩng mặt, nhìn thấy Hạng Khôn nghiến răng, giống như kiềm nén nghẹn ngào, bình ổn hô hấp rồi mới nói, “Bất luận thế nào, nếu như Tiểu Ý cũng đã nghe thấy, chúng ta nhất định phải điều tra!”

Hoắc Kiêu quan sát gã, không nói gì, quay đầu lại nhìn Mạc Bắc, "Cậu tên gì?"

"Mạc Bắc."

"Mạc Bắc… " Hoắc Kiêu lẩm bẩm một tiếng, hỏi tiếp, "Là cậu mang Tiểu Ý đến đây?"

Mạc Bắc gật đầu.

Hoắc Kiêu quan sát từ trên xuống dưới đánh giá Mạc Bắc một lượt, cúi đầu nhìn đứa nhỏ trong lòng mình, đôi mắt lạnh băng hơi nghi ngờ, "Cậu có quan hệ gì với Tiểu Ý?"

Mạc Bắc theo phản xạ sẽ nói mình là con nuôi được Hạng Khôn đem về, nhưng đầu óc lại chuyển đổi một cái, lời vừa nói ra khỏi miệng liền là, "Tôi là con nuôi của Lam tỷ, đã cùng lớn lên với Tiểu Ý". Cậu phát hiện ở chỗ này Hạng Khôn không có quyền hạn gì, thậm chí còn bị người cha vợ ngày ghét bỏ, để bảo đảm an toàn cho chính mình, Mạc Bắc có lẽ nên nói ra Hoắc Lam, dù sao lời này cũng không phải nói dối, chỉ là có hơi nước đôi mà thôi.

Hoắc Kiêu mơ màng nhớ đến Hoắc Lam từng nói còn có một đứa con nuôi gì đó, trước kia hắn vốn không để ý, bây giờ xem ra đứa nhỏ này rất không hề đơn giản, một mình một người mang theo Tiểu Ý vượt biên chạy đến Myitkyina, không phải người bình thường nào cũng có thể làm được. Hoắc Kiêu trầm ngâm một lúc, rồi đem đứa nhỏ trong lòng giao cho cậu, Mạc Bắc vội vàng đón lấy, Tiểu Ý cũng vô cùng hạnh phúc mà giang hai tay nhảy nhào qua, bàn tay nhỏ bé ôm rất chặt.

"Vất vả cho cậu rồi, đem theo Tiểu Ý lên lầu nghỉ ngơi chút đi." Nói xong, Hoắc Kiêu quay đầu lại gọi một người, "A Mục, dẫn tiểu thiếu gia và cậu bé này lên lầu nghỉ ngơi."

Người được gọi là A Mục là người đứng gần nhất, cả Mạc Bắc và Tiểu Ý đều ngẩn người, đây chính là chú tài xế đã đưa bọn cậu đến Hoắc gia. A Mục nhìn cả hai đứa trẻ cười khà khà, lúc đến gần còn cúi người xuống, "Nào, xin mời."

Mạc Bắc nhìn thấy người này dẫn đường thì tâm trạng liền nhẹ nhõm hơn một chút, cậu vô thức nhìn thoáng qua phía Hạng Khôn, người phía sau cũng đang nhìn cậu, còn hơi gật đầu nhẹ với cậu. Dù sao trong nhiều người như vậy, cậu cũng chỉ từng quen biết Hạng Khôn, có lẽ hắn cũng đang lo lắng cho cậu. Mạc Bắc nghĩ vậy, liền mỉm cười cảm kích nhìn Hạng Khôn, rồi đi theo A Mục lên cầu thang.

Hoắc Kiêu nhìn bóng dáng của Mạc Bắc, không biết suy nghĩ cái gì, khó phát hiện đang híp mắt lại.

***

Hạng Ý vẫn luôn im lặng ôm cổ Mạc Bắc, đợi đến khi đến được phòng nghỉ, A Mục quay trở về, nó mới nhảy xuống thoát khỏi vòng tay Mạc Bắc, nhỏ gọng nói, "Ca ca."

Mạc Bắc ngồi trên giường, nhìn về phía nó, "Ừ."

Đôi mắt đen láy của Hạng Ý quan sát kỹ lưỡng vết thương trên vai Mạc Bắc, nó giơ tay chạm vào chỗ đó, im lặng một lúc rồi nói, "Em muốn báo thù cho mẹ."

Mạc Bắc nhìn vào ánh mắt lạnh lẽo của đứa nhỏ, lặng lẽ nắm chặt bàn tay nhỏ bé, khẽ buông tiếng thở dài.

Cậu có một hy vọng, cũng không nhiều gì, mà chỉ là Hạng Ý có thể sống một cuộc đời thật bình an và vui vẻ, nhưng ước muốn đơn giản đến như vậy, tựa như rất khó để thực hiên được. Cậu cúi người, để cái trán của mình chống lên cái trán của Tiểu Ý, lẳng lặng nhìn vào đôi mắt sắc bén của nó, sau một lúc lâu mới miễn cưỡng vuốt ve tóc Tiểu Ý, "Đi tắm đi, rồi ngủ một giấc thật ngon."

"… Uh"

Dụ dỗ đứa nhỏ đi tắm xong, cậu canh chừng ngồi ở trên giường đắp kín chăn cho nó, bàn tay Hạng Ý cứ khăng khăng nắm chặt ngón tay Mạc Bắc, giống như sợ cậu chạy mất, đến tận khi ngủ say vẫn không chịu buông ra. Mạc Bắc ngắm nhìn sườn mặt ngủ say của Hạng Ý, trong lòng hơi đau xót. Nhẹ nhàng rút ngón tay của mình ra, cậu định vào phòng tắm tắm một chút, nhưng người vừa mới đứng dậy, cậu liền nghe thấy có tiếng ai đó gõ cửa phòng. Quay đầu lại nhìn Tiểu Ý khó khăn lắm mới ngủ được, cậu nhẹ nhàng đi ra, cẩn thận mở cửa.

Người vừa đến vừa định mở miệng, Mạc Bắc liền suỵt một tiếng, bước một bước ra bên ngoài, sau đó xoay người đóng cửa lại.

"Tiểu Ý ngủ rồi sao?" Người vừa đến nhìn cậu, khẽ cười.

Mạc Bắc gật đầu, "Ngài muốn vào gặp nó một chút sao?"

Hạng Khôn lắc đầu, đột nhiên đưa tay vuốt tóc Mạc Bắc, "Anh tới để gặp em." Mạc Bắc bất ngờ, vô thức lùi một bước, Hạng Khôn nhíu mày, bỏ tay xuống, "Sao vậy?"

Mạc Bắc cúi đầu, "Xin lỗi, dạo gần đây thần kinh có hơi nhạy cảm… "

Hạng Khôn bật cười, bước đến gần nâng đầu cậu lên, "Vừa rồi, cảm ơn em."

"Ah?" Mạc Bắc không kịp hiểu, hơi thắc mắc, "Cảm ơn vì điều gì?"

"Đằng Lăng đó, " Hạng Khôn buồn cười vuốt ve tóc thiếu niên, "Xem ra thần kinh của em thật sự quá nhạy cảm rồi, ha ha." Hạng Khôn trầm thấp cười, còn nói, "Nếu không phải em nói ra như vậy, anh vẫn còn đang nghĩ cách làm sao để có thể nhắc đến Đằng Lăng."

Mạc Bắc ngẩn người, cái gì mà nhắc tới Đằng Lăng? Cậu nhíu mày, bất chợt nói ra một câu, "Điều tôi nói đều là sự thật."

"Ồ, sự thật sao, anh còn tự hỏi, sao có thể biên soạn được những lời thật đến như vậy, hahaha..!" Hạng Khôn cười, rồi đột nhiên nghiêm mặt lại nói, "Nhưng mà, đáng lẽ em không nên nhắc đến A Lẫm, ngộ nhỡ để bọn hắn điều tra được thì làm sao."

Mạc Bắc hoàn toàn rối mù, cậu cảm thấy thật sự cần phải nói cho rõ một chút, liền ngắt lời Hạng Khôn, nói, "Tôi…"

"Hả?"

Mạc Bắc ho một tiếng, cuối cùng nói, "Tôi bị thương trong lúc hai bên đấu nhau, vậy nên…"

Hạng Khôn bỗng nhiên cau mày lại, miệng cười trong nháy mắt đã biến mất.

"Vậy nên, thật xin lỗi, chuyện quá khứ… Tôi đều quên hết rồi… "

Mạc Bắc trông thấy Hạng Khôn bị sốc, khó tin nhìn cậu, "Quên hết?"

"Phải…"

Hạng Khôn giống như choáng váng, Mạc Bắc vừa định giải thích thêm vài câu, đột nhiên nhìn thấy vẻ mặt Hạng Khôn trở nên dữ tợn, cậu còn chưa định hình, đã cảm thấy phần gáy sau cổ đau nhói một phát, ngay tức khắc mất đi ý thức.

***

Khi tỉnh lại, Mạc Bắc phát hiện mình đang nằm trong một căn phòng tối. Cậu dụi hai mắt, vừa định ngồi dậy, chợt nghe thấy giọng nói lành lạnh của một người vang lên, "Tỉnh rồi?"

Mạc Bắc ngạc nhiên một chút, bóng đèn trên đầu bỗng nhiên được bật lên, cậu che mắt lại theo bản năng, dần dần thích nghi với ánh đèn. Trước mặt là một thiếu niên mặc áo đen, vóc dáng thanh tú, chỉ cần nhìn thoáng qua thì khó có thể quên, Mạc Bắc kinh ngạc nhìn hắn, thốt lên, "A Lẫm?"

Thiếu niên kia hơi bất ngờ nhìn cậu, nhíu mày, "Không phải em quên hết rồi sao?"

"Anh đã cứu chúng tôi… "

A Lẫm kịp phản ứng, giống như tự giễu cười ha ha, “Em thật sự đã quên hết…”

Mạc Bắc cảm thấy có lỗi nhìn hắn, “Trước kia, chúng ta… Quen nhau sao?”

A Lẫm nghe thấy câu này đột nhiên cảm thấy thật buồn cười, hắn ngẩng mặt lên, ngồi gần lại một tí, “Em biết tôi họ gì không?”

Mạc Bắc ngẩn ngơ, lắc đầu.

“A,” Thiếu niên lạnh nhạt cười, nhìn thẳng vào mắt Mạc Bắc gằng từng chữ một, “Tôi họ Mạc, tên là Mạc Lẫm.” Mạc Bắc nhướng mày, sau khi hiểu ra thì kinh ngạc nhìn hắn, A Lẫm lại nở nụ cười, bàn tay nắm lấy bàn tay Mạc Bắc, “Tiểu Bắc, anh là anh trai của em.” Suy nghĩ một chút, hắn bổ sung thêm một câu, “Anh trai ruột.”

13. Quyển 1 - Chương 13: Hung Thủ

Mạc Bắc hoàn toàn mù mờ, ngây người cả buổi mới nhíu mày nói, “Anh trai?”

“Phải,” A Lẫm quan sát cậu một lúc lâu, sau đó từ tốn nói ra, “Trước đây chúng ta từng sống trong một thị trấn nhỏ ở phương bắc, một nhà bốn người cùng sinh sống khá sung túc. Sau đó ba ham mê cờ bạc, thiếu nợ rất nhiều, không thể trả hết, những kẻ đó bắt mẹ đi trừ nợ.” A Lẫm thấy Mạc Bắc cau lông mày, im lặng một chút rồi nói tiếp, “Ba đi cứu mẹ, sau đó… Không bao giờ trở về nữa, mẹ nói ba đã bị đám người đó đánh chết, chết rất thảm.”

Giọng nói A Lẫm dần trở nên lạnh lùng, ngữ điệu âm trầm, đột nhiên Mạc Bắc cảm thấy trong lòng đau nhói, cảm giác vô cùng khó hiểu, rõ ràng là không nhớ được gì, nhưng trong thâm tâm lại cảm thấy đau khổ vì điều này, cậu vô thức nắm lấy bàn tay rũ xuống một bên của Mạc Lẫm, bao bọc bàn tay hắn giống như muốn an ủi. A Lẫm ngước mắt nhìn cậu, bàn tay lật ngược lại, nắm lại bàn tay của Mạc Bắc, tiếp tục nói, “Mẹ mang chúng ta chạy trốn, nhưng cũng vô ích, những người đó vốn không muốn tha mạng cho chúng ta, sau đó mẹ chúng ta lại bị bắt, và rồi… Bị giết.” Đôi con ngươi đen như mực của A Lẫm ngày càng ảm đạm, môi nhếch lên, cười lạnh lùng, “Những tên khốn nạn đó, còn muốn bắt anh, anh là nam, thế nhưng bọn chúng cũng muốn bán, hừ, ” A Lẫm cười lạnh một tiếng, híp mắt, “Anh nhân cơ hội bọn chúng không chú ý, mang theo em chạy thoát, tiện thể giết luôn vài thằng khốn, đó là lần đầu tiên anh giết người, cảm giác thật mẹ nó sảng khoái.”

Mạc Bắc cảm nhận được bàn tay A Lẫm siết chặt thêm một chút, còn có chút run run, cậu lặng im nhìn dáng vẻ lạnh băng của thiếu niên trước mặt, tia sáng trong mắt đều nhuốm màu tàn nhẫn vô tình, nhưng không hiểu sao khi cậu nhìn thấy A Lẫm như vậy, trong lòng chỉ cảm thấy đau xót tràn dâng. A Lẫm nghiêng đầu nhìn Mạc Bắc, ngẩn ra một lát, sau đó vươn tay vuốt tóc của cậu, giọng nói cũng trở nên dịu dàng, “Sau đó, chúng ta gặp được Hạng đại ca, anh ấy nhận nuôi chúng ta, khoảng thời gian đó rất là…”

“Hạng đại ca?”

"Chính là ba của Hạng Ý, Hạng Khôn, anh ấy là ân nhân cứu mạng của chúng ta." A Lẫm nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Mạc Bắc, nắm thật chặt bàn tay mảnh khảnh trong lòng tay, nói từng chữ, "Tiểu Bắc, em có thể quên anh, có thể quên ba mẹ, quên luôn chính em cũng có thể, nhưng chuyện này, em nhất định phải nhớ kỹ, Hạng đại ca đã cứu chúng ta, giúp chúng ta, trong những lúc khó khăn nhất anh ấy cũng không bỏ rơi chúng ta, anh ấy là ân nhân của chúng ta, chuyện này, em vĩnh viễn không được quên."

Khi A Lẫm nhắc đến Hạng Khôn, đôi mắt đen tối băng lãnh như được tan chảy, tỏa ra ánh sáng mềm mại.

Mạc Bắc lặng im cụp mắt suy nghĩ về những lời A Lẫm nói, hắn không giống như đang nói dối, thứ ánh mắt thân tình khi nhìn vào cậu không giống như đang giả vờ, hơn nữa không hiểu sao chính cậu cũng có cảm giác thân thuộc với hắn. Chẳng lẽ… Những lời hắn nói đều là sự thật?

Mạc Bắc bỗng nhiên biến sắc, không, không đúng!

Nếu như đó là sự thật, nếu như cả cậu và Mạc Lẫm đều được Hạng Khôn nhận nuôi, vậy Tiểu Ý, sao có thể không biết đến Mạc Lẫm được?

Mạc Bắc hoảng hốt trong lòng, ngay lập tức ngẩng đầu nhìn vào gương mặt Mạc Lẫm một cách đề phòng.

Mạc Lẫm nhìn thấy ánh mắt cảnh giác của em trai mình, chợt nói, "Tiểu Bắc, ngày trước trong lúc anh mang theo em chạy trốn, tận tâm chỉ hy vọng, dù anh có chết, cũng phải bảo vệ được cho em an toàn." Hắn ngưng lại một chút, rồi hỏi, "Có phải… Bây giờ, em cũng giống như vậy đúng không?"

Mạc Bắc nhíu mày, không hiểu lắm ý nghĩa trong lời nói của hắn.

Mạc Lẫm đứng thẳng lên cúi đầu nhìn vào đôi mắt của Mạc Bắc, nói khẽ, "Có phải là cũng giống như anh khi ấy, mặc kệ xảy ra chuyện gì, em cũng muốn bảo vệ cho đứa bé kia thật tốt?"

Mạc Bắc giờ mới hiểu được, cậu nheo mắt, nhìn A Lẫm nói từng chữ một, "Đúng vậy, tôi sẽ không để cho bất luận kẻ nào làm hại nó, trừ khi tôi chết."

A Lẫm nghe vậy ngẩn người một lúc, quan sát thật kỹ gương mặt của Mạc Bắc, qua một lúc lâu hắn chuyển ánh mắt, xoay người đưa lưng về phía Mạc Bắc, im lặng thật lậu rồi nói, "Vết thương trên vai, đỡ hơn chưa?"

Mạc Bắc im lặng không trả lời.

Một lúc sau A Lẫm mới quay người lại, bước từng bước đến gần Mạc Bắc, đến trước mặt cậu, đột ngột cúi người ôm trọn câu vào trong lòng, Mạc Bắc vừa định đẩy hắn ra, liền nghe được giọng nói trầm lạnh của A Lẫm vang lên ngay bên tai, "Tiểu Bắc, anh xin lỗi…"

Vừa dứt lời, Mạc Bắc bỗng cảm thấy cơ thể giống như bị kích điện, toàn thân đau đớn co giật ngã ập xuống nền đất, đầu óc quay cuồng cuộng, cậu chịu không nổi giãy dụa hét lên một tiếng thảm thiết. Trong lúc mơ màng, cậu nhìn thấy bóng dáng cao gầy của một thiếu niên ngồi xuống bên cạnh mình, sau đó bả vai truyền đến một cơn đau điên cuồng, cậu còn chưa kịp nhìn rõ chuyện gì đang diễn ra, đã gắng gượng không nổi mà ngất đi.

***

"Ca?"

Bên cạnh vang lên tiếng gọi non nớt của một đứa nhỏ.

"Ca ca, anh dậy đi, đi ăn cơm chiều nào… " cánh tay bị ai đó túm lấy, lắc tới lắc lui, "Dậy đi nào!"

Mạc Bắc mơ màng mở mắt, thấy Hạng Ý đang phụng phịu hai má giận dỗi nói, "Anh ngủ cũng say quá đi, em muốn chết đói luôn rồi!"

Mạc Bắc ngơ ngẩn một lúc, ngây người nhìn mặt của Hạng Ý, đầu óc cảm giác trống rỗng, trong lòng cũng có chút trống trải.

Tiểu Ý nhìn thấy vẻ mặt mù mờ của Mạc Bắc, bộ dạng làm nũng thoáng chốc tiêu biến, bắt đầu lo lắng lắc lắc cánh tay của đối phương, "Ca, làm sao vậy?"

Mạc Bắc từ từ tỉnh táo lại, chống người ngồi lên.

Làm sao vậy?

Mạc Bắc nhíu mày, lấy tay ấn vào huyệt thái dương của mình.

Mình vừa nãy… Là định đi tắm, rồi sau đó…

Đầu hơi đau lên, Mạc Bắc chịu không được cau mày.

Sau đó… Sao lại ngủ thế này?

Cậu ngồi thất thần, ngẩn người nhìn Tiểu Ý, cảm thấy đầu óc trống rỗng, giống như đã quên mất điều gì đó, nhưng nghĩ hết lần này đến lần khác cũng không nhớ ra. Mạc Bắc âm thầm rùng mình, da gà cũng nổi lên, lẽ nào cậu là bị mất trí nhớ gián đoạn sao? Cách một khoảng thời gian sẽ bị tái phát một lần?

Mạc Bắc nuốt yết hầu một cái, giơ tay ôm đầu mình.

Tại sao có thể như vậy… Mình vừa nãy… Rốt cuộc đã làm gì?

"Ca? Anh làm sao vậy?"

Mạc Bắc cảm nhận được bàn tay nhỏ nhắc của Tiểu Ý đưa tới, ngẩng mặt lên thì nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của đứa nhỏ, cậu im lặng một lúc lâu, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, "Không sao, có lẽ là do gặp ác mộng," đưa tay xoa xoa dạ dày của đứa nhỏ, "Đói rồi sao?"

"Uh…" Hạng Ý nhíu mày, "Thật không sao chứ?"

Mạc Bắc gật đầu, đứng dậy mỉm cười nói, "Đi nào, đi ăn cơm, anh cũng đói rồi."

Hạng Ý thấy Mạc Bắc không có gì khác thường rốt cuộc mới linh động trở lại, nắm chặt tay Mạc Bắc, lùi lại bên cạnh rồi dùng sức kéo đi, "Đi thôi đi thôi, ăn cơm tối nào ~~ đói muốn chết!"

"Được rồi được rồi." Mạc Bắc bị Hạng Ý kéo một phát, vết thương trên vai liền đau lên, cậu vô thức với tay sờ thử, cũng không nghĩ gì nhiều, đợi cho cơn đau dịu đi một chút với bỏ tay xuống, rồi cùng với Hạng Ý đi xuống lầu.

Dưới lầu, mọi người đã ngồi vào bên cạnh bàn ăn, ngồi ở trung tâm chính là Hoắc Kiêu, hai bên có trợ thủ đắc lực, ở một bên cạnh là một người đàn ông mặc áo đen đang ngồi, còn chỗ ngồi bên kia trống không, ghế bên cạnh ghế trống là Hạng Khôn.

Tiểu Ý kéo Mạc Bắc đi tới, đứng bên cạnh Hạng Khôn, Hoắc Kiêu nhìn Tiểu Ý nở nụ cười hiền dịu hiếm có, chỉ vào chiếc ghế trống ở bên cạnh nói, "Tiểu Ý, nào, lại đây ngồi."

Tiểu Ý vừa định đi sang, rồi lại như chợt nhớ đến cái gì, nắm chặt tay Mạc Bắc, đôi mắt nhìn ông ngoại có chút lưỡng lự. Hoắc Kiêu ngẩng đầu nhìn Mạc Bắc, không nói gì, hất cằm về phía chỗ ngồi đối diện Hạng Khôn.

Hạng Ý cắn cắn môi, cảm thấy Mạc Bắc xoa xoa đầu của nó, lại khẽ đẩy sau lưng của nó một cái, nó cuối cùng cũng chịu thả tay ra, đi về phía ghế trống bên tay trái của Hoắc Kiêu. Mạc Bắc sau khi nhìn thấy Tiểu Ý đã ngồi xuống ổn định rồi, mới dựa theo sắp xếp của Hoắc Kiêu mà ngồi vào chỗ đối diện Hạng Khôn. Vừa ngồi xuống, cậu bất giác nhìn sang bên cạnh mình thì thấy chính là người đàn ông áo đen kia. Xung quanh đôi mắt quấn một miếng vải đen, không biết có phải do đôi mắt bị gì hay không. Thu lại tầm mắt, Mạc Bắc ngẩng đầu chợt thấy Hạng Khôn ở đối diện đang quan sát cậu, thấy Mạc Bắc nhìn qua, liền cười gật đầu với cậu, Mạc Bắc ngẩn người một chút, cũng gật đầu chào lại.

Hoắc Kiêu thấy tất cả mọi người đã ngồi xuống đàng hoàng, cầm lên chiếc đũa hất cằm về phía thức ăn ở trước nói, "Ăn đi."

Vừa nói xong, Tiểu Ý đã sớm chờ không nổi mà cầm lấy bát đũa đưa tới ăn như hổ đói, Hoắc Kiêu yêu chiều nhìn cháu trai mình, thi thoảng lại gắp đồ ăn bỏ vào trong bát của Tiểu Ý. Mạc Bắc ở một bên vừa ăn cơm vừa lơ đãng đang quan sát người đàn ông áo đen ở bên cạnh, người kia dường như đã thành quen, ăn uống rất tự nhiên, đôi lúc còn thay Hoắc Kiêu đem đồ ăn ở xa đến trước mặt hắn. Mạc Bắc thấy vậy cảm thấy thật kỳ quái, rốt cuộc là đôi mắt của người đó có thể nhìn được hay không…

Trong lúc đang suy nghĩ, bỗng nghe thấy phía đối diện vang lên tiếng ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, Mạc Bắc ngẩng đầu, nhìn thấy Hạng Khôn đang mỉm cười nhìn mình, giọng nói rất ân cần, "Đang nghĩ gì thế, ăn cơm còn không tập trung."

Trong lời nói rõ ràng rất quan tâm, Mạc Bắc cảm động, nghĩ rằng đây là người đã nuôi lớn mình, khóe môi liền vẽ ra một nụ cười, "Không có gì, đã lâu không được ăn ngon như vậy."

Hạng Khôn nghe vậy thì gắp cho cậu một con cá, để lên dĩa của cậu, cười nói, "Không phải con rất thích ăn cá sao, ăn nhiều một chút," Đem đũa trở về, Hạng Khôn còn nói, "Trên đường đi phải chăm sóc cho Tiểu Ý, con vất vả rồi."

Mạc Bắc cảm thấy trong lòng dâng lên một dòng nhiệt ấm áp. Nhìn con cá trong dĩa, cậu ngẩng đầu nhìn hình dáng anh tuấn của Hạng Khôn, mỉm cười nhẹ nhàng nói, "Cảm ơn."

Hạng Khôn cười lắc đầu, lại gắp một con cá khác để vào trong bát của Tiểu Ý, Tiểu Ý giương môi cười tươi, vừa định nói, chợt nghe giọng điệu lạnh lùng của Hoắc Kiêu vang lên, "Lo cho xong chuyện của mình đi, gắp tới gắp lui làm gì."

Nụ cười Hạng Khôn cứng ngắc, tay ngừng lại một chút, sau đó rút tay về trầm thấp nói một câu, "Con xin lỗi." Sau đó thì không nói thêm gì nữa, yên lặng ăn thức ăn của mình.

***

Một bữa cơm tối kỳ lạ, chỉ có Mạc Bắc và người đàn ông áo đen kia có thể nói là thần sắc bình thường, Hoắc Kiêu thì nghiêm mặt, sắc mặt Hạng Khôn cũng không tốt, im lặng thật nặng nề, chỉ có một mình Tiểu Ý e dè nhìn trái ngó phải, ăn rất là nghẹn khuất.

Chờ cho tan bàn ăn, Tiểu Ý như một con mèo thừa cơ không ai chú ý liền vọt sang bên cạnh Mạc Bắc, chân vừa mới bước ra ngoài, bỗng lại nghe thấy giọng nói của Hoắc Kiêu từ trên đỉnh đầu, "Ba người, đi theo tôi."

Tiểu Ý chớp mắt mấy cái, không hiểu ngón tay đó chỉ ai, nhìn thấy người áo đen kia và Hạng Khôn đang cùng nhau đi theo Hoắc Kiêu hướng về bên cạnh đại sảnh. Mạc Bắc ở đằng sau bước theo hai bước, quay đầu lại vẫy tay với Tiểu Ý, "Đi nào."

Tiểu Ý ngớ người, gãi gãi đầu, "Không phải đủ ba người rồi sao…"

Mạc Bắc mỉm cười, ngồi xổm xuống nhéo cái mũi của đứa nhỏ, "Thúc thúc kia không tính, vốn luôn đi theo ông ngoại em. Nào, đi thôi." Nói xong, cậu dắt tay Tiểu Ý, kéo đứa nhỏ cùng đi về hướng bên cạnh sảnh.

Cả hai vừa đi vào sảnh bên, lập tức cảm nhận được cánh cửa phía sau tự động đóng lại, Mạc Bắc cũng không quay đầu, chỉ dùng ánh mắt quét qua phía sau một chút, rồi lặng lẽ nắm tay Tiểu Ý đi đến chỗ Hoắc Kiêu.

Căn phòng này dường như là một kho số liệu, bên trong trang bị đầy đủ các loại máy vi tính, ở trung tâm bố trí một cái bàn vuông rất lớn, phía bên trên chất chồng không ít tư liệu. Hạng Ý và Mạc Bắc đi đến bên cạnh bàn, tìm hai chỗ có khoảng cách gần với Hoắc Kiêu rồi ngồi xuống. Hai người vừa ổn định chỗ ngồi, Hoắc Kiêu đã lần xuống dưới bàn ấn một cái, tiếp theo trần nhà bỗng nhiên rung động, một đường mép đen từ từ mở ra, sau đó thả xuống một chiếu màn hình chiếu khổng lồ.

"Sở Mặc, đưa hình người Đằng Lăng cho họ xem."

"Vâng." Người đàn ông áo đen đứng lên đi đến một cái máy vi tính khổng lồ ở phía trước, ngón tay ấn xuống bàn phím, tức khắc màn hình được khởi động, gương mặt của một người đàn ông hiện lên.

"Tiểu Ý, là hắn phải không?"

Hạng Ý bất ngờ, sau đó mới hiểu được Hoắc Kiêu đang hỏi về hung thủ, nó lập tức lắc đầu, lấy tay minh họa, "Tên đó có cằm hơi rộng, mắt hí, lông mày dày như này… " Nói rồi, còn duỗi ngón trỏ ra so sánh.

Hoắc Kiêu suy nghĩ một chút, quay đầu nhìn Sở Mặc ở sau lưng, Sở Mặc gật đầu, ngón tay lại gõ lên bàn phím, trên màn hình tức khắc hiện lên bốn người. Hình ảnh vừa hiển thị rõ nét, liền nghe thấy Tiểu Ý "a" một tiếng, giọng nói lớn hớt hãi,"Hắn! Chính là hắn!"

Hoắc Kiêu rùng mình, tức khắc đứng lên, nghiêng người về phía trước nhìn Hạng Ý thật chăm chú, "Tên nào?!"

"Là hắn, thứ hai!"

Màn hình lập tức phóng to lên ảnh của người thứ hai, Hạng Ý nhìn thật kỹ vào gương mặt người kia, hô hấp tức thì trở nên dồn dập. Mạc Bắc âm thầm bội phục hệ thống tình báo của Hoắc gia, cậu chỉ mới ngủ có một giấc, nhanh như vậy mà bọn họ đã lấy cắp được tư liệu nội bộ của Đằng Lăng. Cậu bất giác nhìn sang Sở Mặc đang đứng bên cạnh máy tính, người đàn ông kia một thân đồ đen, khí chất lạnh nhạt, không ngờ là một nhân vật lợi hại đến như vậy. Mạc Bắc nhìn về phía Hoắc Kiêu đang nhìn chằm chằm vào mình, gật đầu, "Đúng vậy, chính là hắn."

Hoắc Kiêu hít sâu một hơi, cánh tay run run, hắn cắn chặt răn nhắm mắt lại, cố gắng điều chỉnh tâm tình kích động. Sở Mặc ở sau lưng yên lặng, tựa như đang quan sát hắn, chờ đến khi hô hấp của Hoắc Kiêu cuối cùng bình ổn trở lại, mới gõ ngón tay lên bàn phím vài cái.

Ảnh chụp ở chính giữa màn hình di chuyển sang trái, bên phải nhanh chóng hiện lên từng nhóm chữ.

Giọng nói lãnh đạm của Sở Mặc cũng vang lên theo đó, "Lăng Diệc Phong, hai mươi sáu tuổi, là người đứng đầu của Đằng Lăng và là em trai của Lăng Diệc Thần, phụ trách quản lý vệ sĩ, chịu trách nhiệm về công việc làm ăn ngầm của Đằng Lăng, bao gồm sòng bạc, buôn lậu vũ khí và buôn hàng lậu, là một trong những người thân quan trọng nhất của Lăng Diệc Thần. Hoạt động gần đây nhất là đến tham dự lễ tang của em trai Lăng Diệc Nhiên."

"Lăng Diệc Nhiên?!" Sở Mặc vừa dứt lời, chợt nghe thấy âm thanh kinh hoàng của Hạng Khôn, "Ông vừa mới nói cái gì? Tang lễ? Lăng Diệc Nhiên đã chết?"

Hoắc Kiêu nhướng mày, nhìn vào Hạng Khôn lạnh lùng nói, "Sao vậy?"

Hạng Khôn nuốt một ngụm nước miếng, ngẩn người một chốc rồi mới thì thào nói, "Lăng Diệc Nhiên hắn… Rất thích Lam Lam… Hắn luôn bám theo Lam Lam, quấy rầy em ấy… Ngày đó, ngày đó Lam Lam đã nói với tôi, sớm muộn gì cũng sẽ lấy mạng tên này…" Hạng Khôn đột ngột ngẩng đầu, giọng nói phát run, "Đó, chẳng lẽ…"

Không chờ Hạng Khôn nói xong, Hoắc Kiêu bỗng đập mạnh lên bàn một cái, đống giấy tờ trên bàn cũng rung rinh theo đó, "Câm miệng! Lam Lam không phải là một đứa không biết chừng mực, có thể vì chuyện này mà giết chết một trong ba lão đại của một tổ chức ngầm lớn như thế, nó có điên mới làm vậy!!"

"Nhưng mà… "

Hoắc Kiêu hừ lạnh một tiếng, vừa định trách mắng Hạng Khôn, đột nhiên nghe thấy tiếng Sở Mặc vang lên sau lưng, "Chờ một chút."

Mọi người quay đầu lại, nhìn thấy Sở Mặc đang cau mày, ngón tay gõ bàn phím, trên màn hình sau đó hiện lên một hình ảnh, "Mọi người nhìn tấm hình này đi, là hung thủ mà bên Đằng Lăng tìm được!"

Trên màn hình hiện lên hình ảnh một người đàn ông áo đen, vóc dáng rất khó nhận diện, nhưng khuôn mặt được chiếu ra, tuy rằng không rõ, nhưng cũng đủ phân biệt người. Người kia tay cầm súng, chĩa vào thi thể đối diện, mặt lạnh như băng. Khi Hoắc Kiêu nhìn rõ bức ảnh chụp thì toàn thân run lên, cả người choáng váng, giống như không thể tin nổi.

Mọi người trong phòng im lặng, qua một lúc lâu mới vang lên tiếng lẩm bẩm của Tiểu Ý, "Hạ… Thúc thúc?" Hạng Ý tức thì nhìn về phía Hoắc Kiêu, giọng nói nghi ngờ cùng gấp rút, "Ông ngoại, đây không phải là Hạ thúc thúc sao?"

Hoắc Kiêu siết chặt nắm đấm, một đôi mắt gắt gao nhìn vào màn hình. Hạ Vũ, cận vệ của Hoắc Lam, từ nhỏ đến lớn lớn lên cùng với Hoắc Lam, ngoại trừ Hoắc Lam ra, hắn sẽ không nghe theo lệnh của bất cứ người nào.

Hạng Khôn nhìn vào người ở trên màn hình một lúc lâu, đột nhiên rũ mắt siết chặt lấy nắm tay của mình, "Lam Lam… Lam Lam, vì sao phải làm vậy, vì sao lại không nói cho anh…"

Mạc Bắc nhìn thấy mọi người trước mặt đang đờ đẫn đè nén đau khổ, cậu chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thật kỹ vào người sát thủ áo đen mảnh khảnh trên màn hình, đôi mắt người nọ lạnh băng vô tình, lại khiến cho cậu mơ hồ có cảm giác quen thuộc thuộc.

14. Quyển 1 - Chương 14: Nằm Vùng

Hoắc Kiêu không thể hiểu được làm sao đứa con gái luôn suy tính cẩn thận của hắn có thể vì một nguyên nhân nực cười này mà đi đắc tội với một tổ chức lớn như Đằng Lăng, hắn vốn muốn tra tìm hung thủ để báo thù, nhưng không ngờ sự thật là do con gái của hắn giết em trai bọn họ trước nên mới tự rước họa vào thân. Thù này sao có thể báo? Từ trước đến nay Hoắc Kiêu làm việc đều vô cùng tàn độc, nhưng chưa lần nào có cảm giác thiếu tự tin như bây giờ.

Hoắc Kiêu hít sâu một hơi, im lặng xoay người đi ra khỏi phòng làm việc, Sở Mặc lập tức đi theo sau, trong phòng giờ chỉ còn lại cha con Hạng Khôn và Mạc Bắc. Mạc Bắc không nhìn vào màn hình nữa, đi đến gần lay lay Tiểu Ý, đứa nhỏ lấy lại tinh thần, đôi mắt đỏ hoe, giọng nói có chút nghẹn ngào, "Ca… "

Mạc Bắc đau nhói trong lòng, lấy tay lau khóe mắt của Tiểu Ý, vô thức giọng nói cũng trở nên dịu dàng, "Hạ thúc thúc là ai?"

Hạng Ý cắn môi, cúi đầu nói nhỏ, "Chú ấy là vệ sĩ của mẹ, luôn luôn vậy, Hạ thúc thúc chỉ nghe theo lệnh của mẹ, người này bị chú ấy giết, cũng chỉ có thể do mẹ đã ra lệnh giết hắn…"

Mạc Bắc âm thầm kết nối các thông tin, rốt cuộc cũng hiểu rõ. Nguyên nhân là do Hoắc Lam sai người này đi giết em trai của ông trùm Đằng Lăng Lăng Diệc Thần, vậy nên Đằng Lăng mới dẫn người giết hết cả nhà bọn cậu để trả thù. Lý giải là như vậy, nhưng Mạc Bắc có cảm giác, có điều gì đó không đúng, có điều đầu óc lại trống rỗng, làm cho cậu muốn nhớ cũng không nhớ ra được nguyên nhân.

Hạng Khôn đi đến bên cạnh hai người, thần thái tái nhợt, Tiểu Ý khẽ gọi một tiếng ba, Hạng Khôn miễn cưỡng nở ra một nụ cười ôm lấy nó, một tay còn lại xoa đầu Mạc Bắc bên cạnh, đưa hai đứa nhỏ đi ra khỏi cửa phòng. Ba người vừa mới bước ra khỏi phòng, thì thấy Hoắc Kiêu đang đứng ở trước cửa sổ, Sở Mặc cúi đầu đứng ở sau lưng hắn. Nghe thấy tiếng bước chân, Hoắc Kiêu quay mặt nhìn bọn cậu, tựa như cố nén tâm tình, để cho người khác không thể nhìn ra được là vui hay buồn, "Mạc Bắc, cậu lại đây."

Mạc Bắc vừa định đi qua, Tiểu Ý ở đằng sau bỗng đẩy Hạng Khôn ra rồi nhảy xuống, đi theo sau lưng cậu, Mạc Bắc mỉm cười, chân tiếp tục bước đi, đi đến đối diện Hoắc Kiêu thì dừng lại, "Ngài muốn hỏi điều gì sao?"

Hoắc Kiêu hơi híp mắt lại, âm thầm quan sát thiếu niên điềm đạm trước mắt trong chốc lát. Đứa nhỏ này rất thông minh, hắn cho Sở Mặc điều tra lai lịch của đứa nhỏ này, rõ ràng là con nuôi do Hạng Khôn nhặt

được, thế nhưng lại nói ra Hoắc Lam để tự bảo vệ mình, lại còn đơn độc một người mang Tiểu Ý không tổn hại đến một cọng tóc từ Trung Quốc sang đến Myikita, người như vậy, nếu như ở dưới trướng hắn chắc chắn sẽ trở thành một trở thủ đắc lực, còn nếu như vì mục đích khác…

Thiếu niên đối diện nhìn rất bình tĩnh, Hoắc Kiêu trầm ngâm một lúc rồi hỏi, "Cậu và Tiêu Ý đi đến Mykita như thế nào?"

Mạc Bắc suy nghĩ một chút, trả lời từng cái, "Đầu tiên là rời thung lũng đi đến thành phố B, sau đó đi tàu hỏa đến thành phố K, tiếp đó ngồi xe đi đến một huyện Lô Thủy, cuối cùng là đi bộ vượt biên đi vào Myanmar, chuyện sao đó ngài cũng đã biết, chúng tôi gặp A Mục thúc, chú ấy đưa chúng tôi đến đây."

Hoắc Kiêu nhìn chằm chằm vào Mạc Bắc một hồi lâu, mới chậm rãi hỏi, "Lộ trình này, nhiều nhất cũng không quá nửa tháng, tại sao hai người hơn một tháng mới tới nơi?"

Mạc Bắc hơi nhíu mày, không rõ Hoắc Kiêu muốn ám chỉ điều gì, đành phải thành thật trả lời, "Tôi bị thương, Tiểu Ý trúng phải độc, chúng tôi cần phải chờ cơ thể khỏe lên mới có thể…"

"Tiểu Ý trúng độc?" Hoắc Kiêu đột ngột nheo mắt lại, "Có phải loại độc giống như độc của Hạng Khôn, cả người vô lực, cơ thể nóng bừng?"

Mạc Bắc ngạc nhiên, nhẹ gật đầu.

Âm giọng Hoắc Kiêu trở nên lạnh như băng, "Chỉ có một mình nó trúng độc? Còn cậu thì sao?"

Mạc Bắc nghe vậy bỗng nhiên giật mình, đầu óc mông lung một chút, lời nói ra khỏi miệng cũng có chút mơ màng, "Lúc đó tôi không có trúng độc… "

Phải rồi, bản thân mình lúc ấy không có trúng độc, toàn bộ thuộc hạ của Hoắc Lam, thậm chí bao gồm cả Tiểu Ý đều trúng phải độc đó, vậy tại sao mình lại…

"Cậu không chỉ không trúng độc, mà còn giải độc giúp Tiểu Ý?" Đôi mắt của Hoắc Kiêu đột nhiên đen lại, ngữ điệu cũng trở nên nghiêm nghị.

Trong đầu Mạc Bắc rối loạn một đoàn, chỉ luôn có cảm giác có thứ gì đó mắc kẹt ngay tại điểm mấu chốt, giống như bị tắc nghẽn làm thế nào cũng không thông suốt được.

Vẻ mặt mơ màng của Mạc Bắc càng làm cho Hoắc Kiêu thêm nghi ngờ, hắn đến gần một bước vừa định tra hỏi tiếp thì lại thấy Tiểu Ý chợt nhảy vào giữa hai người, cuống quít giải thích thay Mạc Bắc, "Mạc Bắc ca ca rõ ràng cũng bị trúng độc mà, hơn nữa, hơn nữa anh ấy đã nghiên cứu sách y học nhiều năm, cực kỳ lợi hại! Thuốc giải cũng do tự ca ca điều chế ra, ông ngoại không thể nghi ngờ anh ấy!"

Hạng Khôn ở một bên cũng hấp tấp nói đỡ, "Cha, đứa bé này từ nhỏ đã say mê y học, con và Lam Lam cũng mời nhiều thầy thuốc về chỉ dạy cho nó, về mặt này nó rất có thiên phú…"

Hoắc Kiêu liếc nhìn Hạng Khôn một cái, cười lạnh một tiếng, "Hừ, cậu còn nhặt được cả một thiên tài?"

"Con… "

Hạng Khôn còn chưa nói hết, đã nghe âm thanh non nớt kèm theo một chút tức giận của Hạng Ý vội vã nói ra, "Ông ngoại, Mạc Bắc ca ca anh ấy,… Trên đường đi bởi vì cháu mà anh ấy bị thương rất nhiều, nhiều lần suýt nữa đã mất mạng,.. Trên đời này chỉ có anh ấy, chỉ có anh ấy là tuyệt đối sẽ không lừa gạt cháu! Ông không tin ba, đến cả Tiểu Ý cũng không tin sao?"

Mạc Bắc run người, trong tim như có một dòng nước ấm chảy qua, khiến cho cậu cảm giác cả thân thể từ trong ra ngoài đều thật ấm áp. Cậu lặng lẽ cúi đầu xuống, không nói gì, nhưng lại nhịn không được khẽ nhìn qua Tiểu Ý ở bên cạnh, khóe môi cũng không kìm được mà cong lên một đường.

Sắc mặt Hoắc Kiêu thay đổi dịu xuống, cả hai ông cháu nhìn chằm chằm vào nhau vẫn không nói gì, qua một lúc lâu, Hoắc Kiêu mở miệng thở dài, xoay người xoa đầu đứa nhỏ. Tiểu Ý theo đó chớp mắt, sắc thái cũng buông lỏng một ít, nhưng vẫn còn quật cường mà nhìn thẳng vào ông ngoại, Hoắc Kiêu bất đắc dĩ than một tiếng, đành phải hạ giọng dỗ dành đứa nhỏ, "Được rồi được rồi, ông ngoại chỉ hơi lo lắng thôi, không có ý gì khác."

Tiêu Ý mím môi, đưa tay nắm lấy góc áo Hoắc Kiêu, "Ông ngoại, cháu cam đoan với ông, Mạc Bắc ca ca nhất định sẽ không phản bội chúng ta, nhất định sẽ không…"

"… Ừ." Hoắc Kiêu miễn cưỡng gật nhẹ đầu, ngẩng đầu nhìn Mạc Bắc, tuy ánh mắt vẫn còn lạnh lùng, nhưng ngoài miệng lại không nói thêm gì nữa, "Được rồi, các người đi đi."

Mạc Bắc ngẩng đầu, im lặng một lúc rồi hướng về phía Hoắc Kiêu cúi chào, sau đó quay người nắm tay Tiểu Ý đi lên lầu hai. Bên cạnh Hạng Khôn cũng nhanh chóng chào tạm biệt, đi theo hai người bọn cậu lên lầu.

Vừa lên lầu hai, cả ba dừng chân lại, Hạng Khôn thở dài một hơi, đau lòng nói, "Xin lỗi, con đừng để trong lòng."

Mạc Bắc lắc đầu, "Không sao, với tình huống hiện tại, khó trách ngài ấy nghi ngờ nhiều hơn một chút." Cậu ngước mắt nhìn ánh mắt yêu thương của Hạng Khôn, cảm thấy rất ấm áp, suy nghĩ một chút, liền thăm dò hỏi thử, "Có chuyện này… "

Hạng Khôn hơi cúi đầu nhìn vào cậu, "Sao?"

"Trước kia tôi… Gọi ngài như thế nào?"

Hạng Khôn tươi cười, nhéo chóp mũi Mạc Bắc một cái, “Vừa nãy ba đã nghe Tiểu Ý nói, con bị mất trí nhớ đúng không?”

Mạc Bắc mím môi, gật đầu, liền cảm nhận được Tiểu Ý nắm chặt bàn tay cậu tựa như muốn an ủi.

Hạng Khôn nhìn đôi mắt mềm mại của Mạc Bắc, mỉm cười nói, “Con cũng gọi là ba, giống với Tiểu Ý.”

Mạc Bắc ngập ngừng một hồi, mới thử gọi một tiếng, “Ba…”

“A, ngoan lắm, ” Hạng Khôn giơ tay vuốt mái tóc ngắn của thiếu niên, cười nói, “Chuyện trước kia, không nhớ cũng không sao, ta vẫn là ba của con, Tiểu Ý là em trai của con, chúng ta là gia đình của con, mặc kệ con có nhớ hay không, luôn luôn là như vậy.”

Đáy lòng Mạc Bắc hơi run run lên, đến cả tay cũng phát run theo, cậu cố kìm nén cảm động, nhẹ nhàng gật đầu.

Hạng Khôn đứng thẳng lên, cười nói, “Tốt rồi, quay về phòng đi, chuyện hôm nay, đừng để trong lòng, quay về nghỉ ngơi thật tốt.”

“Vâng.” Mạc Bắc gật đầu, nhìn đôi mắt đỏ hoe của người này có chút đau lòng, “Ba, ba cũng đừng quá đau buồn…”

Hạng Khôn gượng ép nở nụ cười, không nói gì thêm, đưa tay xoa đầu hai đứa nhỏ, rồi xoay người rời đi. Mạc Bắc nhìn theo tấm lưng người đó đang rời đi, trong lòng cảm thấy chua xót, ngây người cả buổi rồi mới đưa Tiểu Ý trở về phòng của hai người.

***

Cảnh đêm sâu thẳm, Hạng Khôn nằm ở trên giường, hai tay gối sau ót nhìn trần nhà, không biết đang suy ngĩ cái gì, một lát sau ngồi dậy, đứng lên đi đến trước cửa sổ nhìn bầu trời đen đặc ở bên ngoài rồi đứng thất thần.

Ánh trăng trên cao tỏa ra một ánh sáng lành lạnh, trong đêm đen lại càng trở nên lạnh giá. Hạng Khôn nhìn thật lâu rồi thu hồi mắt, xoay người mở cánh cửa ở đằng sau. Sau cửa là nhà vệ sinh, là nơi duy nhất trong Hoắc gia không được lắp đặt camera, đây là nơi kho che dấu dữ liệu, là nơi hắn đã tìm thật lâu mới biết được.

Từ trong túi áo bên trong lớp áo khoát lấy ra một thiết bị truyền tin siêu mỏng, Hạng Khôn ấn lên chiếc nút màu cam chính giữa, qua một lúc thì nghe được âm thanh tít tít phản hồi lại. Nhanh chóng ấn lên một dãy số, hắn lại im lặng chờ đợi trong chốc lát, rồi áp sát máy truyền tin vào bên tai.

“Tiến triển đến đâu rồi?” Một giọng đàn ông sốt ruột truyền ra từ trong máy.

Gương mặt Hạng Khôn không cảm xúc, giọng điệu bình thản, “Rất thuận lợi, bọn chúng đang bắt đầu điều tra Đằng Lăng.”

“Tốt quá, bọn chúng không nghi ngờ gì sao?” Giọng người kia rõ ràng rất vui sướng.

Hạng Khôn ừ một tiếng, “Tiểu Bắc cung cấp thông tin, còn có con trai tôi làm chứng, nên Hoắc Kiêu tin.”

“Vậy là ổn rồi…” Người kia suy nghĩ một chút lại hỏi, “Chứng cứ thu thập được thế nào?”

“Anh yên tâm, ảnh chụp bọn người Đằng Lăng giết chết Hoắc Lam đều ở trong tay tôi, đủ để định tội Đằng Lăng bọn họ rồi. Hoắc Kiêu chuẩn bị báo thù, đoạn ghi ẩm về Đằng Lăng tôi cũng đang giữ, động cơ như vậy là quá rõ.”

Người bên kia thở phào, bởi vì câu nói của hắn mà im lặng một lúc, “Ay, khiến cho cậu chịu khổ rồi… ”

Hạng Khôn híp mặt, chợt cười, “Ngay từ đầu đã là giả tạo, đến bây giờ tôi cũng không có thật lòng, đau khổ cái gì.”

Người kia thở dài một tiếng, “Được rồi…. Chuyện này kết thúc, nhiệm vụ của cậu cũng hoàn thành, có thể trở về.”

“Ừ, chờ xác định được thời gian địa điểm hai bên bọn họ quyết chiến với nhau, tôi sẽ liên lạc với anh.”

“Được… Phải rồi, sổ sách ghi chép giao dịch thuốc phiện của Hoắc Kiêu mấy năm qua còn không?”

Hạng Khôn thò tay vào túi áo trong kiểm tra, bình tĩnh nói, “Ừ, vẫn còn.”

Người bên kia chậc lưỡi, “Vậy được, tôi chờ tin tốt của cậu.”

“Được.” Hạng Khôn khẽ đáp lại, bỗng nhiên cắn cắn môi, gọi đối phương, “Trần Cục.”

“Hả? Sao vậy?”

“Mộ của Lê Lê… Anh đi thăm giúp tôi, năm nay tôi lại không thể đi được rồi.”

Bên kia im lặng thật lâu, mới mở miệng lại, “Được, cứ yên tâm.”

“Cảm ơn.”

Tắt máy truyền tin, Hạng Khôn rút tay ra từ trong túi áo. Trong lòng bàn tay, hắn đang cầm một ổ cứng HDD màu đen, ánh mắt đen đục của Hạng Khôn nhìn chằm chằm vào cái ổ cứng kia thật lâu, sau đó nhếch miệng, lạnh lùng cười mỉa một tiếng.

***

Sau khi trở lại phòng Mạc Bắc ngồi ngẩn người trên giường. Kỳ thật Hoắc Kiêu nghi ngờ cũng không sai, chính cậu cũng cảm thấy mơ hồ, tại sao không trúng độc? Tại sao chỉ có một mình cậu là không bị trúng độc?

Trái tim lại co thắt, cậu ho khan vài tiếng, đưa tay đè lại lồng ngực rồi xoa xoa.

Lẽ nào vào ngày Đằng Lăng đến thảm sát cậu không hề uống nước hay sao? Dường như chỉ có thể giải thích như vậy. Cậu nhịn không được gõ đầu mình vài cái, cũng không đúng, đầu óc vẫn hoàn toàn trống rỗng.

Có một bóng người đi đến ngồi vào bên cạnh cậu, cậu nghiêng đầu nhìn sang người đó, bất giác đưa tay ôm lấy cơ thể nó, “Buồn ngủ chưa?”

Tiểu Ý lắc đầu, đưa tay nắm lấy ngón tay của Mạc Bắc, “Ca, không nhớ ra cũng đừng cố.”

Mạc Bắc yên lặng, Hạng Ý nhìn cậu, nghiêng đầu nhích người sát vào trong lòng Mạc Bắc, “Em tin anh.”

“...”

Mạc Bắc cúi đầu, nhìn thấy Tiểu Ý đang mỉm cười, đôi mắt đẹp đẽ nhìn thẳng vào cậu, “Dù sao anh cũng mãi mãi ở bên em, có đúng không?”

Mạc Bắc gật đầu, cuối cùng nhẹ nhàng mỉm cười một cái, “Ừ.”

Hạng Ý nghe thế thì vui lên, nhảy dựng lên ôm lấy cổ Mạc Bắc, hôn lên má cậu một cái, “Em sẽ không cho anh rời xa em!”

Mạc Bắc bất ngờ xoa đầu đứa nhỏ, ôm lấy đối phương cùng ngã xuống giường. Tiểu Ý vùi mình ở trong ngực Mạc Bắc một hồi lâu, cuối cùng mới ngoan ngoãn chịu nhắm mắt lại ngủ.

Hơi thở của đứa nhỏ lả lướt trên cổ của mình, Mạc Bắc cảm thấy nhồn nhột, cúi đầu ngắm nhìn người trong lòng. Gương mặt khôi ngô của Tiểu Ý trong đêm tối có chút mờ ảo, trong giây lát Mạc Bắc như lại

nhìn thấy một gương mặt khác, tựa như toàn bộ ngũ quan của Tiểu Ý lớn lên, gương mặt đều trở nên anh tuấn. Cậu ngây ngốc một lúc, cảm nhân được trái tim không hiểu sao co rút đau đớn một nhịp, ngay cả hô hấp cũng ngưng lại. Chờ cho cơn đau tan biến, Mạc Bắc mở lớn hai mắt, nhìn thấy Tiểu Ý chẹp môi một cái, bàn tay nhỏ nhắn di chuyển, ôm ngang eo của cậu, cả cơ thể cũng áp sát vào.

Mạc Bắc ngây ngẩn hồi lâu, mới nhẹ nhàng vươn tay ôm lại Tiểu Ý.

Bất luận như thế nào, chuyện trúng độc này thật sự có chút kỳ lạ, cậu cần phải âm thầm điều tra một chút…

Nghĩ vậy, cậu lấy tay đắp lại chăn cho cả hai, rồi cũng nhắm mắt chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

15. Quyển 1 - Chương 15: Thôi Miên

Mấy ngày tiếp theo Mạc Bắc nhận thấy rõ ràng Hoắc Kiêu đem theo nhóm thuộc hạ đang mưu tính chuyện gì đó, chẳng qua Hoắc Kiêu đau lòng cho cháu trai, chưa bao giờ cho Hạng Ý nhúng tay vào bất cứ chuyện gì trong tổ chức, mà đối với Mạc Bắc, hầu như hắn không hoàn toàn tin tưởng, chỉ giao Mạc Bắc bảo vệ an toàn cho Tiểu Ý, còn những chuyện khác căn bản không cho cậu can thiệp.

Mạc Bắc biết Hoắc Kiêu đang nghi ngờ cậu, ai bảo bỗng dưng đến thời điểm quan trọng thì cậu lại đi mất trí nhớ, hỏi cái gì cũng không biết, thật sự rất đáng nghi. Không còn cách nào khác Mạc Bắc đành phải nhờ Hạng Khôn mượn một số sách y học về, ở trong phòng nghiên cứu nguồn gốc loại độc nóng kia trong mấy ngày liền. Trong tiềm thức, cậu cảm thấy độc này rất kỳ lạ, bây giờ cậu không giúp được gì, nghiên cứu chất độc một chút coi như cũng giúp được Hạng Khôn.

Nhưng đến tận lúc này là đã nghiên cứu liên tục suốt mấy ngày mấy đêm, nhưng vẫn không tìm ra đầu mối nào. Sách Hạng Khôn đem đến đều là sách cổ, dù sao vẫn còn thiếu một chút so với hướng nghiên cứu của cậu. Mạc Bắc thở dài, khép sách lại nhắm mắt một lát. Làm cho người ta buồn ngủ, đồng thời còn nóng lên, phát sốt, hòa vào trong nước thì không màu không mùi, rốt cuộc… Là thứ gì?

Mạc Bắc nhíu mày, ngón tay gõ gõ lên trán vài cái.

Cánh cửa đằng sau được ai đó mở ra, Mạc Bắc quay đầu lại thì trông thấy Hạng Khôn đang bưng một đĩa hoa quả đi đến, đứng bên cạnh xoa đầu của cậu, “Mệt không? Nghỉ ngơi một chút đi.”

Mạc Bắc ngẩng đầu nhìn Hạng Khôn, người này cười rất dịu dàng, bàn tay đặt trên đỉnh đầu cũng rất ấm, cậu nhìn hắn và mỉm cười, “Không sao, mấy ngày qua cha theo ông ngoại bôn ba nhiều nơi, mới nên nghỉ ngơi cho khỏe.”

Hạng Khôn lắc đầu, đặt khay hoa quả lên bàn, xoay người ngồi xuống ghế cạnh cậu, “Tiểu Ý đâu?”

Mạc Bắc mím môi, đôi mắt nhìn thoáng về phía cửa sổ, "Nó… Lại đi thăm mộ…"

Đôi mắt Hạng Khôn chợt u buồn, nhưng chỉ là trong vài giây, lại than nhẹ một tiếng, "Từ nhỏ nó đã gần gũi với Lam Lam hơn… Đứa nhỏ này tình cảm rất sâu nặng, may mà có con bên cạnh nó." Hạng Khôn đi đến chỗ cửa sổ nhìn về phía phần mộ cách đó không xa, một thân hình nhỏ bé đứng ở trước bia mộ, hắn im lặng thật lâu mới từ từ chuyển mắt.

"Ta và ông ngoại của nó đã quyết định đêm nay sẽ xuất phát đi Trung Quốc." Giọng nói trầm thấp của hắn cất lên, Mạc Bắc bất ngờ, sau khi kịp hiểu thì nhíu mày. Hạng Khôn lại nhìn về phía đứa nhỏ lặng lẽ đứng yên trước bia mộ, dừng lại một lúc rồi nói tiếp, "Con biết chúng ta muốn làm gì, vậy nên… Tiểu Bắc, Tiểu Ý tạm thời nhờ cả vào con."

Mạc Bắc im lặng thật lâu mới nhỏ giọng hỏi, "… Nhất định phải làm vậy sao?"

Hạng Khôn không trả lời, chỉ đi ra mở cửa, trước khi rời đi còn quay đầu lại nhìn về phía sau một chút, đột nhiên hỏi, "Tiểu Bắc, nếu có một người hủy hoại hết tất cả của con, giết người con yêu nhất, không còn ai giúp con, con chỉ có thể dựa vào chính mình, con sẽ làm thế nào?"

Mạc Bắc rũ mắt, qua một lúc lâu mới khẽ khàn nói ra hai chữ, "Báo thù."

Hạng Khôn nghe vậy, bỗng nhiên cười lên, "Đúng vậy, báo thù."

Tiếng cười của người này có cảm giác vui sướng khó tả, tựa như bị kiềm nén quá lâu, nghe qua liền cảm thấy hung tợn. Mạc Bắc ngẩn ngơ, thoáng chốc đối phương lại trở về mỉm cười nhẹ nhàng như thường ngày, khi người kia đóng cửa lại, Mạc Bắc vô thức lùi về sau một bước, thứ cảm giác áp lực không rõ này khiến cho lòng cậu hoảng hốt.

***

Trời tối rất nhanh, Mạc Bắc khép lại cuốn sách cuối cùng rồi duỗi lưng vươn người, ngẩng đầu nhìn lên đồng hồ treo tường. Còn nửa giờ nữa đám người Hoắc Kiêu sẽ xuất phát, Mạc Bắc bước đến trước cửa sổ, trông thấy Tiểu Ý vẫn còn đứng thẳng trước ngôi mộ, dưới ánh trăng gương mặt của đứa bé này nhìn rất đơn độc, không hiểu sao khiến cậu đau lòng đến như vậy.

Đi xuống đón nó đi, để mặc như vậy không biết nó sẽ còn ngây ngốc đứng đến chừng nào. Mạc Bắc nghĩ thế, cũng không nghĩ đến phải mặc thêm áo khoác, chỉ mặc mỗi bộ quần áo mỏng rồi mở cửa ra ngoài.

***

"A Lẫm." Giọng nói nam tính trong đêm đen càng thêm quyến rũ dị thường, thiếu niên áo đen vừa định quay người, nhưng lại cảm thấy người phía sau đột ngột tiến lên, ôm trọn cơ thể cậu vào trong lòng của hắn, "Chờ lâu không?"

A Lẫm khẽ mím môi, nhịn không được thả lỏng cơ thể tựa vào trong ngực của hắn, "Không lâu…"

Người đàn ông kia ôm cậu một lát, hôn một cái lên đỉnh đầu cậu rồi mới buông tay ra, đi vòng qua trước cậu, "Tôi xin lỗi, khó khăn lắm mới tìm được cớ đi ra ngoài…" Hắn nắm lấy bàn tay của A Lẫm, nắm thật chặt, "Tay lạnh cóng như vậy, còn nói không lâu?"

A Lẫm mỉm cười, để cho hắn nắm, "Hạng đại ca, lần này sẽ không có vấn đề chứ?"

Hạng Khôn cười, bước lên trước một chút, một tay ôm lấy eo của Mạc Lẫm, tay kia nắm bàn tay lạnh buốt của đối phương, đem cả hai vùi vào trong lòng của mình, "Ừ, đến khi tóm được Hoắc Kiêu và Lăng Diệc Thần, chúng ta có thể về nhà…"

"Về nhà…" A Lẫm khẽ nói trong miệng, đầu tựa lên vai của Hạng Khôn, "Còn anh thì sao? Có phải… Cuối cùng không cần nằm vùng nữa? Có phải sẽ trở thành một cảnh sát bình thường, sống… Một cuộc đời bình dị không?"

Hạng Không im lặng một lúc, khẽ gật đầu, "Cuối cùng không cần nữa, không cần trốn tránh, có thể sống một cách chân chính." Hắn nâng bàn tay trong lòng tay của hắn lên, đưa đến bên môi rồi hôn một cái, "Cùng với em, với Tiểu Bắc, sống một cuộc đời bình thường."

"Thật sao?" A Lẫm bỗng nhiên nở nụ cười, đôi mắt cũng cong lên, "Đợi lâu như vậy, thật không dám tin."

Nụ cười rộ lên của thiếu niên hoàn toàn tách biệt khỏi dáng người lạnh lẽo, như một đứa trẻ, đôi mắt đen láy trong đêm đen ánh lên một thứ ánh sáng mê người, Hạng Khôn lẳng lặng ngắm nhìn, kìm không được cúi đầu hôn lên, A Lẫm cũng không né tránh, mà còn ngẩng đầu giữ lấy cổ của Hạng Khôn, chủ động hôn lên môi của đối phương. Môi Hạng Khôn rất lạnh, giống như đôi mắt của hắn, đằng sau lớp vỏ bọc dịu dàng là một sự rét lạnh đến thấu xương.

Cậu luôn muốn làm cho hắn ấm áp, muốn cùng hắn bước ra khỏi cô độc, muốn làm cho người này quên đi nhiệm vụ của chính mình, để cho người đàn ông cô đơn lạnh lẽo ẩn nấp trong bóng tối này có thể cảm nhận được một chút hơi ấm, dù điều đó có làm cho hai tay cậu vấy đầy máu, cậu cũng chưa từng hối hận.

A Lẫm buông tay ra, ngẩng đầu nhìn ánh mắt mỉm cười của Hạng Khôn, gương mặt bất giác ửng đỏ. Cậu hơi rũ mắt lẩn tránh ánh mắt như muốn xuyên thủng của đối phương, Hạng Khôn cười ha hả, lấy tay nâng cằm Mạc Lẫm lên. Đôi đồng tử đen như mực của thiếu niên được phản chiếu trong mắt hắn, trong đó hoàn toàn là thuận theo, chung thủy và tình yêu nồng đậm, Hạng Khôn lặng lẽ ngắm nhìn, qua thật lâu, cúi đầu xuống hôn tiếp lên môi A Lẫm.

"A Lẫm, tôi yêu em."

"…Ừ."

“Chuyên lần này, rất nguy hiểm, em phải cẩn thận.”

A Lẫm ôm lấy vai của Hạng Khôn, “Yên tâm, em sẽ cố hết sức.” A Lẫm lượng lự một chút, bỗng nhiên ngước mắt nhìn lên Hạng Khôn, giọng cũng có chút dè dặt, “Hạng đại ca…”

Hạng Ý lấy tay về, “Sao thế?”

“Em…” Cắn cắn môi, rốt cuộc vẫn phải nói, “Cảnh sát muốn bắt Đằng Lăng, vậy có phải… Chỉ cần bắt Lăng Diệc Thần là được đúng không? Những người khác… Không cần phải không…”

Hạng Khôn nheo mắt, màu mắt đột nhiên âm trầm, “Ý em là, không muốn bắt Lăng Diệc Phong?”

A Lẫm bối rối cúi đầu, không có phủ nhận.

Hạng Khôn buông người trong lòng ra, A Lẫm ngẩn người, siết chặt nắm tay, bên tai là giọng nói lạnh lùng âm trầm của hắn, “A Lẫm, em nhớ cho kỹ, nằm vùng là nằm vùng, đối giả mà tưởng thật, cuối cùng người chịu tổn thương cũng chỉ là em. Em là Mạc Lẫm, đừng quên mình là ai.”

A Lẫm ngây người, qua một lúc mới lặng lẽ cúi đầu.

Hạng Khôn im lặng một lát, đột nhiên hỏi cậu, “Vì tôi, có phải em sẽ bằng lòng làm tất cả?”

Toàn thân A Lẫm run lên, chịu không được khẽ cắn môi, qua một khoảng lây mới nhẹ nhàng gật đầu, “Ừ…”

Hạng Không không nói gì nữa, chỉ vuốt ve mái tóc của thiếu niên, từng cái từng cái, từ tốn dịu dàng.

***

Mạc Bắc cảm thấy đầu óc cậu đúng thật có vấn đề, rõ ràng nhìn từ cửa sổ Tiểu Ý cách mình cũng không xa, xuống lầu đi tìm nó thế mà vẫn lòng vòng lạc đường. Vườn hoa phía sau biệt thự của Hoắc gia vô cùng rộng lớn, lúc này trời lại tối, cậu đi mấy vòng cuối cùng mới miễn cưỡng cảm giác đi đúng hướng.

Rẽ trái, sau đó đi qua mảnh vườn hoa hồng… Rồi…

Mạc Bắc cố gắng nhớ lại hình ảnh nhìn thấy từ trên lầu, cẩn thận bước đi từng bước, sao mình lại giống ông già như vậy, đầu óc không nhớ rõ được gì… Cậu thở dài một tiếng, nhìn lên cẩn thận xác định phương hướng.

“Huh?” Bỗng dưng dừng bước, Mạc Bắc hơi nhíu mày, phía trước có người… Hạng Khôn? Không đúng, còn

một người khác…

Mạc Bắc cũng không biết mình đang làm gì, vô thức bước thật nhẹ, cẩn thận đi đến gần hai bóng người mờ ảo trong đêm đen.

"Sột soạt…" Chân giẫm phải vài cành lá khô, tuy âm thanh rất nhỏ, nhưng trong đêm tối yên tĩnh lại trở nên bắt tai dị thường, Mạc Bắc thầm kêu một tiếng không hay, cả người theo đó cũng cứng đờ, đôi mắt càng nhìn chằm chằm về phía trước.

Quả nhiên, trong bóng tôi cả hai cùng sững người, sau đó người đàn ông cao hơn một chút đột nhiên quay đầu lại, hầu như không đợi Mạc Bắc kịp phản ứng, đã thấy một bóng đen giống như tia chớp lao nhanh đến trước mặt cậu, Mạc Bắc còn chưa kịp kêu lên, liền nhìn thấy một gương mặt cực kỳ xinh đẹp đập vào trong mắt mình, giây tiếp theo, vai bị người đó bóp mạnh siết chặt, vô cùng đau đớn.

Một giọng nói thiếu niên lành lạnh len lúc tiến vào trong đầu cậu, "Em, nhìn, thấy, gì, rồi,…"

Từng chữ một, như máy móc, đầu óc cậu bất chợt vì câu nói này mà đau nhức lên, toàn bộ ý thức đều mơ màng.

Cậu nghe được giọng mình chậm chạp nói ra, "A Lẫm… Và Hạng Khôn… Ở chung một chỗ…"

"A, Lẫm, là, ai…"

"A Lẫm… Là…"

Là ai? Mạc Bắc cảm thấy đột nhiên trên trán toát đầy mồ hôi, bả vai đau đớn dữ dội.

Giọng nói ma mị kia tiếp tục xông vào trong đầu cậu, "Em, không, biết, người đó…"

"Tôi… Không biết người đó?"

"Đúng, em, không, biết, A, Lẫm…" Giọng nói kia ngừng một chút, nói tiếp, "Em, không, nhìn, thấy, gì…"

"Không nhìn thấy… gì…" Mạc Bắc lẩm bẩm đọc theo, đầu óc giống như đột ngột bị nước lũ tràn vào, đâm ào ạt ở bên trong, đau đến nỗi cậu phải lấy tay ôm lại đầu của mình.

Đôi mắt A Lẫm lạnh như băng, sức lực trên tay càng mạnh thêm, "Bây giờ, nói cho anh biết, em, nhìn, thấy, cái, gì,…"

"Cái gì…" Đồng tử của Mạc Bắc co rụt không còn tiêu cự, ngây ngốc nhìn chằm chằm vào thiếu niên ở trước mặt, máy móc nói ra, "Không thấy… Không thấy gì hết…"

"Tốt." Nói xong, A Lẫm buông lỏng tay ra, cả người Mạc Bắc cũng suy sụp ngã xuống, rơi vào trong vòng tay của A Lẫm. A Lẫm lặng yên nhìn cạnh mặt của Mạc Bắc, vô thức siết chặt thêm.

Cậu quay đầu lại nhìn người đàn ông phía sau, trông thấy Hạng Khôn cũng đang nhìn mình, ánh mắt sáng tối bất định, nhưng chỉ trong vài giây, hắn lại khẽ mỉm cười trở về như ngày thường, "Để em ấy cho tôi, em đi đi."

A Lẫm yên lặng gật đầu, nhìn Hạng Khôn đi qua ôm lấy Mạc Bắc, sau đó lùi về sau một bước, "Em đi đây."

Hạng Khôn nhìn cậu một hồi lâu, dường như hơi do dự, "Em… Cẩn thận."

A Lẫm nhìn thẳng vào đôi mắt của Hạng Khôn, rồi nhìn một chút về Mạc Bắc, sau đó khẽ cười một cái, "Chuyện này kết thúc, chúng ta có thể sống những ngày tốt đẹp, em đã đợi một ngày này mười năm trời, sẽ không để cho mình chết trước."

Hạng Khôn bất chợt run lên, mức độ rất nhỏ, gần như rất khó thể nhận thấy, hắn ngây người một lát, mới lặng lẽ ôm chặt Mạc Bắc, xoay người trầm thấp nói, "Tôi chờ em trở về."

A Lẫm im lặng nhìn bóng lưng người kia mất dần trong đêm tối, sau một lúc lâu thì cong lên một nụ cười.

Vì anh, em sẵn lòng làm tất cả, kể cả… Chết.

Thiếu niên ngưng cười, vẻ mặt trở nên cảnh giác, cậu nhìn xung quanh một lượt, híp mặt, chạy vội ra ngoài. Trong bóng tối, bóng dáng thiếu niên như một con chim ưng sắc bén nhanh nhẹn, mang theo đường vóc lạnh buốt, vụt mất trong màn đêm.

16. Quyển 1 - Chương 16: Bằng Chứng

Hạng Ý đứng trước mộ Hoắc lam, đôi mắt sâu thẳm không nhìn ra cảm xúc.

Trong trí nhớ, mẹ là một người rất nghiêm khắc, yêu cầu ở nó rất cao, nhưng cũng là người yêu thương nó nhất. Mẹ rất yêu ba, yêu ai yêu cả đường đi, dù cho Mạc Bắc là con nuôi được ba đem về, mẹ cũng xem Mạc Bắc như con của mình. So với ba, nó thích mẹ hơn, ở trong nhà người đàn ông kia luôn luôn trầm lặng, ở bên ngoài thì bình thường, về đến nhà rất ít khi cười, cũng ít khi nói chuyện. Hạng Ý từng ước sao cho lớn lên thật nhanh, sau đó sẽ giúp mẹ quản lý những công việc phức tạp kia, giúp mẹ khuyên ông ngoại đối xử tốt với ba một chút, nó muốn để mẹ được sống hạnh phúc nhất, không cần phải khó xử, không cần lao tâm khổ tứ, giống như những người phụ nữ bình thường khác, giúp chồng nuôi dạy con, không một chút

phiền lòng hay đau khổ.

Nhưng Hạng Ý vẫn nhớ, ngoại trừ mỉm cười với nó, hầu như mẹ không hề cười ở bên ngoài. Ở ngoài, mẹ là bà chủ giỏi giang nghiêm nghị, khi về nhà cũng thường trầm lặng nặng nề. Nhưng nó biết mẹ rất yêu ba, chỉ cần việc đó có thể làm cho ba vui vẻ, mẹ sẽ nghĩ hết mọi cách để làm. Nhưng nó cũng biết, hai người quan trong nhất của nó, trên thực tế, không ai thật sự hạnh phúc.

Hạng Ý hơi quỳ xuống, đưa tay vuốt ve tấm bia, trong ảnh là một người phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp, nhưng rốt cuộc không thể ôm nó giống như trước, không thể dỗ dành hay chơi đùa với nó nữa. Người yêu thương cưng chiều nó nhất, đã chết rồi.

"Mẹ..." Nó thì thầm, vuốt ve tấm ảnh chụp trên bia, "Mẹ, trở về gặp Tiểu Ý được không?"

"Con rất nhớ mẹ..."

Sụt sịt mũi, Hạng Ý đứng lên, đờ đẫn nhìn ngôi mộ.

Nó muốn báo thù, nó muốn tự tay báo thù, nhưng ông ngoại không nói bất cứ thứ gì cho nó biết, nó biết Mạc Bắc đã đoán được sơ bộ, nhưng năn nỉ y cả buổi, y cũng không nói cho nó biết chút tin tức nào. Tất cả mọi người đều muốn bảo vệ nó, nhưng họ không biết, hy vọng lớn nhất của nó đó chính là có thể tự mình bảo vệ cho mọi người, bảo vệ những người yêu thương của nó, để bọn họ không phải chịu bất cứ tổn thương nào nữa.

Hạng Ý ngẩng đầu nhìn sao sáng, mơ hồ nhìn thấy sao chổi bay ngang qua, nó sững sờ đứng nhìn, một lúc sau mới chậm rãi chuyển mắt. Giơ tay lên nhìn vào cánh tay nhỏ gầy của bản thân, Hạng Ý khẽ cắn răng. Rốt cuộc còn bao lâu nữa mới có thể trưởng thành, còn bao lâu nữa mới có thể đứng ở đằng trước bọn họ, còn bao lâu nữa, mới có thể không còn ngước mặt để nhìn người kia.

Trong đầu thoáng hiện lên gương mặt của Mạc Bắc, Hạng Ý mím môi, ngồi xuống bên cạnh bia mộ, "Mẹ, mẹ rất yêu ba, đúng không?"

Người phụ nữ trong ảnh yên lặng mỉm cười nhìn nó, Hạng Ý cũng cười với mẹ, đầu tựa lên bia, "Nhưng mà, ba đối xử cũng không tốt với mẹ, sao mẹ lại yêu ba đến vậy?"

Người đàn ông kia là một người cha rất tốt, nhưng không phải là một người chồng đúng nghĩa. Nó gặp qua rất nhiều thúc thúc, đối xử với vợ mình vô cùng tốt, thích gì được nấy, lúc nào cũng chọc ghẹo vợ mình để họ vui vẻ, hỏi han chăm sóc, nhưng nó chưa từng thấy ba quan tâm cho mẹ.

"Người nào tốt với mình, mình sẽ đối xử tốt với họ, không phải thế sao?" Hạng Ý thì thầm một câu, tiếp tục ngây người thêm một lúc lâu rồi mới đứng dậy, cúi đầu lạy tấm bia, "Mẹ, ngày mai con sẽ lại đến thăm."

Nó ngẩng đầu nhìn bầu trời, vô thức nhìn sang hướng ngôi sao Bắc Cực, trong bầu trời đêm, chỉ có ngôi

sao kia vĩnh viễn không thay đổi phương hướng, lặng lẽ tỏa sáng ở một chỗ. Không hiểu sao, nó chợt cảm thấy Mạc Bắc giống như ngôi sao Bắc Cực đó, người kia đã hứa với nó, sẽ mãi mãi ở bên cạnh nó, mãi mãi ở cùng với nó.

Bất luận thế nào, chỉ cần y còn ở bên cạnh nó, nó cũng sẽ không giống như cô đơn trơ trọi một mình.

Hạng Ý khẽ mỉm cười, thu tầm mắt chuẩn bị đi về. Vừa bước đi được một chút, nó đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu hoảng sợ, Hạng Ý kinh người, vội vàng chạy về nơi phát ra âm thanh kia, nếu không nghe lầm, đó là giọng của ba nó…

"Mạc Bắc, Tiểu Bắc, con tỉnh đi!"

Toàn thân Hạng Ý run lên, chạy càng gấp hơn, đến khi nó thở hồng hộc chạy vượt qua một góc vườn, liền trông thấy Hạng Khôn đang nửa quỳ ôm Mạc Bắc trên mặt đất, nhìn rất khẩn cấp, "Tiểu Bắc, con sao vậy? Tỉnh đi!"

Hạng Ý vội vã chạy tới, Hạng Khôn ngẩng đầu nhìn nó một cái, lập tức đứng lên nhích sang bên cạnh, vội vàng nói, "Ba đến tìm con, nhưng lại trông thấy Tiểu Bắc ở chỗ này…"

Hạng Ý run rẩy, cấp bách nắm lấy cánh tay của Mạc Bắc, lắc thật mạnh, "Ca, Mạc Bắc ca ca, anh làm sao vậy?"

Mạc Bắc cảm thấy có thứ gì đó đập mạnh ở trước ngực, thứ cảm giác đau đớn vặn thắt quen thuộc ập tới, cậu mơ màng mở to mắt, liền trông thấy một vết bớt màu đỏ sậm đập ngay vào mắt, cậu sững sờ nhìn vết bớt kia, vô thức với tay chạm vào, nhưng còn chưa đụng tới, đã cảm nhận được có ai nắm chặt lấy bàn tay mình.

Âm thanh xung quanh dần dần rõ ràng, Mạc Bắc tỉnh táo lại, nhìn thấy Hạng Khôn và Tiểu Ý đang nhìn mình chằm chằm. Cậu ho khan, giọng hơi khàn, "Tiểu Ý…"

Hạng Ý vội vàng gật đầu, "Anh sao vậy? Sao lại bị ngất…"

Mạc Bắc ngơ ngác, Hạng Khôn ở bên cạnh lập tức dìu cậu đứng lên, Mạc Bắc mù mờ một chút, thì thào nói, "Anh… Muốn đến tìm em, bên ngoài rất lạnh, em lại có một mình… Sau đó anh, sau đó…"

Đầu lại đau lên, Mạc Bắc ho khan thêm vài tiếng, ấn mạnh lên mi tâm của mình. (Chỗ giữa hai lông mày)

Tại sao lại thế này… Tại sao lại nhớ không ra!

Biểu tình của Mạc Bắc khiến cho Tiểu Ý đau lòng, nó tức khắc đưa tay nói đủ rồi, cố gắng nắm chặt cánh tay của Mạc Bắc, "Ca, được rồi, đừng cố nhớ, nhớ không ra thì đừng nhớ nữa…"

Vừa nói xong, bỗng nhiên đằng sau vang lên tiếng ai đó hừ lạnh, "Thế nào, lại quên tiếp?"

Ba người kinh ngạc, vội vàng quay đầu lại, trông thấy Hoắc Kiêu cũng vài người đang đứng sau lưng bọn họ, ánh mắt sắc bắc quét dọc trên người Mạc Bắc, giọng điệu lạnh lùng mỉa mai "Cậu sao thế? Mất trí nhớ gián đoạn?"

Mạc Bắc cũng mơ màng không rõ, bị Hoắc Kiêu chất vấn như vậy, bỗng cảm thấy hoảng sợ trong lòng, nhưng trên mặt vẫn cố gắng tỏ vẻ bình tĩnh, cúi đầu không nói gì.

Hoắc Kiêu híp mắt, quan sát thiếu niên trước mặt một lúc lâu, trực giác nói cho hắn biết, cả chứng mất trí nhớ và thiên phú về y học của người này đều rất kỳ lạ, từ trước đến nay hắn vốn không dễ dàng tin tưởng người ngoài, huống chi với tình hình hiện tại đột nhiên lại xuất hiện một đứa con nuôi đầy vấn đề này.

Hắn liếc mắt nhìn sang Hạng Khôn, lạnh lùng nói, "Cậu tìm Tiểu Ý hơn nửa giờ, có muốn đi hay không?"

Hạng Khôn tỏ vẻ bất đắc dĩ, "Con đi ra thì bỗng thấy Tiểu Bắc ở chỗ này, hơi mất thời gian một chút." nói xong, đi đến bên cạnh Hoắc Kiêu, cụp mắt nói, "Con xin lỗi, có thể xuất phát rồi."

Hoắc Kiêu không nói tiếp, chỉ nhìn Sở Mặc ở sau lưng nói, "Sở Mặc, ngày mai đưa Mạc Bắc đến gặp Karo, kiểm tra một chút xem rốt cuộc đầu óc nó có vấn đề gì."

Người đàn ông phía sau khẽ nói được, sau đó tiến lên đỡ lấy Hoắc Kiêu, "Lão gia, ngài đừng tức giận, chuyện ở đây cứ giao cho tôi."

Hoắc Kiêu nghe vậy thì hít vào một hơi, như đang cố gắng bình tâm lại, một lát sau mới cúi đầu nhìn qua Tiểu Ý, mặt mày dịu xuống một chút, "Tiểu Ý, vài ngày tới phải nghe lời Sở Mặc thúc thúc, được chứ… Trông chừng Mạc Bắc ca ca này của cháu." Thấy trên mặt Tiểu Ý có chút không vui Hoắc Kiêu cũng không nói thêm, quay người nói một câu, "Trong mười ngày nếu ta không trở về, nơi này sẽ giao cho cháu rồi." Dứt lời, hắn liền dẫn mọi người đi về hướng cổng chính.

Sở Mặc nghe xong câu nói giao phó cho cháu trai kia thì bất chợt run lên, hắn đờ người, đột nhiên bước lên vài bước, đi đến phía trước Hoắc Kiêu rồi dừng lại, Hoắc Kiêu hơi ngẩn người, "Làm sao vậy?"

Sở Mặc lấy ra một chiếc bình nhỏ từ trong túi áo, đưa cho Hoắc Kiêu, "Đây là tôi mới điều chế đêm qua, ngài nhất định phải nhớ dùng sáng tối hai lần, tôi… Ở đây chờ ngài trở về."

Đôi mắt rét lạnh của Hoắc Kiêu bỗng trở nên phức tạp, qua một lúc lâu mới nhận lấy chiếc bình, nhìn người đàn ông áo đen đối diện một lát, cuối cùng cũng không nói gì, đi ngang qua hắn rồi bước đi xa.

Không biết có phải do trời tối nên nhìn không rõ hay không, Mạc Bắc có cảm giác, dáng vẻ bước đi của Hoắc Kiêu có chút loạng choạng, trên đường đi còn lấy tay đè lại lồng ngực. Mạc Bắc có linh cảm cơ thể Hoắc Kiêu có vấn đề gì đó, ít nhất là từ trong ánh mắt của Sở Mặc, cậu thấy được lo lắng.

Chờ Hoắc Kiêu và Hạng Khôn dần dần đi xa, Sở Mặc mới quay đầu lại nhìn hai người bên cạnh, hắn cẩn thận xem xét Mạc Bắc một lúc, mới hỏi, "Đêm qua cậu đi đâu?"

Mạc Bắc sững sờ, nhíu mày, "Không đi đâu cả, ở trong phòng đọc sách."

Sở Mặc quan sát cậu một lát, không nói gì thêm, quay người sang chỗ khác, "Quay về đi."

***

Chờ đi đến đại sảnh, Mạc Bắc và Tiểu Ý vừa sắp bước lên lầu, bỗng nhiên Sở Mặc gọi Tiểu Ý lại, "Tiểu thiếu gia, cậu theo tôi một chút."

Tiểu Ý mở lớn hai mắt, như đang suy nghĩ gì đó, sau đó đột nhiên thả tay Mạc Bắc ra, ngẩng đầu nhìn lên người bên cạnh rồi mỉm cười, "Ca ca, anh lên lầu chờ em đi."

Mạc Bắc nhìn vào đôi mắt đen láy của đứa nhỏ, nhẹ gật đầu.

Hạng Ý lại mỉm cười nhìn cậu, sau đó đi cùng Sở Mặc vào trong phòng tư liệu ở sảnh bên, Mạc Bắc nhìn theo bóng dáng Tiểu Ý biến mất trong cánh cửa, không hiểu sao, trái tim đau nhói một chút, cậu đưa tay xoa xoa, cũng không để ý, liền chuyển mắt rồi đi lên lầu.

***

"Tiểu thiếu gia, cậu thật sự tin tưởng cậu ta sao?" Vào trong phòng tư liệu, Sở Mặc đi thẳng vào vấn đề.

Đôi mắt vừa nãy còn sáng ngời của Hạng Ý chợt chìm xuống khi mới bước vào phòng, nó tìm ghế rồi ngồi xuống, sau đó ngẩng đầu đối diện với Sở Mặc.

Tại sao ai cũng hỏi vấn đề này?

Mẹ cũng từng nghi ngờ Mạc Bắc, ông ngoại cũng nghi, bây giờ đến cả cái người Sở Mặc thúc thúc luôn lạnh nhạt trầm lặng cũng nghi ngờ Mạc Bắc, tại sao vậy? Đến bây giờ Mạc Bắc chưa từng làm chuyện gì, luôn ngây ngốc bên cạnh nó, rốt cuộc bọn họ hoài nghi cái gì?

Hạng Ý híp mắt, giọng lạnh lùng nói, "Chú muốn nói cái gì?"

Sở Mặc cũng không vòng vo, nó rõ rừng chữ, "Tôi cử người điều tra hồ sơ của Mạc Bắc, nhưng không thể tìm thấy bất cứ thứ gì, mãi đến năm sáu tuổi thì được cha của cậu nhận nuôi, gia cảnh của đứa nhỏ này hoàn toàn trống rỗng. Hiện tại nó là người duy nhất mà tôi điều tra quá khứ không được."

Hạng Ý nghe vậy thì ngẩn người, nó biết Hoắc Kiêu cực kỳ tự hào về khả năng điều tra của Sở Mặc, nếu như ngay cả hắn cũng không tra ra được…

"Hơn nữa, nó nói về A Lẫm, tôi đã kiểm tra thông tin nội bộ của Đằng Lăng, mặc dù quá khứ của người đó rất đầy đủ, không có sơ hở nào, nhưng Tiểu thiếu gia, cậu cân nhắc suy nghĩ một chút, cậu không cảm thấy dáng vóc hai người này rất giống nhau hay sao?" Nói xong, Sở Mặc đưa ảnh chụp tới trước mặt Hạng Ý, "Đôi mắt, vóc người, gần giống như đúc."

Hạng Ý yên lặng cầm lấy tấm ảnh chụp, nhớ lại ngày đó A Lẫm cứu bọn nó, mà cách hắn nhìn về hướng Mạc Bắc, tựa như đã quen biết từ lâu. Bàn tay đang cầm của Hạng Ý chợt run lên, hô hấp trở nên bất ổn.

"Còn nữa, ngày đó tất cả người của Lam tỷ đều trúng độc, Đằng Lăng lại chọn ngay lúc đó đến tấn công, đây chẳng lẽ là trùng hợp ngẫu nhiên? Nhiều người trúng độc như vậy, nhưng chỉ có duy nhất Mạc Bắc là không sao, mà nó còn có thể giải độc, điều này không lạ sao?"

Giọng Sở Mặc rất bình tĩnh, tốc độ nói ra cũng chậm, nhưng mỗi một chữ như một cây kim đâm sâu vào trong trái tim Hạng Ý, người kia vẫn chậm chạp nói tiếp, Tiểu Ý nhịn không được cắn môi, "Còn cả mất trí nhớ." Sở Mặc cười khẩy một tiếng, "Tiểu thiếu gia, chẳng lẽ cậu thật sự tin rằng nó mất trí nhớ? Có bằng chứ gì chứng minh nó thật sự mất trí đây? Độc nó còn giải được, sách y học còn có thể xem, vậy cũng cho là mất trí nhớ?"

Hạng Ý ngây ngốc, đôi mắt hơi mông lung nhìn về phía Sở Mặc, "Còn nữa…" Hắn dừng một chút, dường như đang cố nén tức giận, âm giọng cũng cao hơn, "Sức khỏe của lão gia luôn rất tốt, nhưng cũng trong hai ngày qua… Lại trúng một loại độc kỳ lạ."

Hạng Ý giật mình, lập tức nhảy xuống nắm lấy góc áo của Sở Mặc, giọng nói cũng run rẩy, "Ông ngoại trúng độc sao? Ông ngoại… Trúng độc gì?!"

Sở Mặc nhắm mặt, tựa như đang kìm nén xúc động, một lát sau nói, "Tôi cũng không rõ lắm, tôi mời rất nhiều người, nhưng chỉ tìm được nguồn gốc, lấy được mẫu vật của chất độc này, còn cách thức để giải độc hoàn toàn, một chút manh mối cũng không có…" Sở Mặc trầm ngâm một hồi, cúi đầu nhìn Hạng Ý, giọng lạnh như băng, "Tiểu thiếu gia, cậu vẫn tin nó sao?"

Hạng Ý choáng váng, nhưng lời nói ra khỏi miệng vẫn theo bản năng mà bảo vệ Mạc Bắc, "Chuyện này… Đều là suy diễn, dù sao… Dù sao vẫn không có chứng cứ…"

"Chứng cứ?" Sở Mặc bỗng nhếch miệng, "Cái này rất đơn giản, nếu như cậu đồng ý, tôi có thể để nó tự động dâng chứng cứ cho chúng ta."

Đôi mắt đen láy của Hạng Ý tức khắc trở nên phức tạp, nó thẫn thờ một lúc, ngây người một hồi lâu, sau đó mới thả tay ra, mùi về sau một bước, ngẩng đầu nhìn vào mắt của Sở Mặc, cứng ngắc gật đầu.

***

Mạc Bắc nằm ở trên giường, thất thần nhìn trần nhà.

Nhà này rõ ràng không hề chào đón câu, ngoại trừ Hạng Ý và Hạng Khôn, mỗi người ở đây đều gạt bỏ cậu. Cậu không nhớ chuyện của quá khứ, nhưng nhớ rất kỹ ký ức của mấy ngày qua, hình như chỉ có khoảng thời gian chạy trốn cùng với Tiểu Ý là thoải mái nhất, rõ ràng nguy hiểm đến vậy, những ký ức vô cùng đau đớn và vất vả, nhưng lại là điều duy nhất khiến cậu cảm thấy nhung nhớ.

Cậu nhắm mắt lại, nhớ đến Hạng Khôn từng kể về người nhà. Người nhà của cậu, dường như chỉ có Hạng Khôn và Tiểu Ý, nhưng khi cùng ở chung với bọn họ, lại phải chịu đựng quá nhiều ánh mắt hoài nghi phức tạp, câu nói châm chọc của mấy người kia cũng không phải cậu không hiểu, chỉ là do cậu không nỡ rời xa Tiểu Ý mà thôi.

Dù sao trong trí nhớ của cậu, hầu như chỉ có đứa nhỏ đó.

Mạc Bắc trở mình, nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ.

Tuy không nỡ rời bỏ, nhưng mà… Kiểu sống mà phải nhìn mặt người như thế này thật sự không thích hợp với cậu, cậu rất hi vọng được sống giống như Ninh Mưu, mở một phòng khám bệnh nho nhỏ, hay chỉ là đi lang thang khắp nơi, chữa bệnh cứu người, sống một cuộc sống giản dị.

Cậu đứng lên, đi đến kệ sách lấy ra một cuốn sách y học.

Tình cảnh hiện giờ của Tiểu Ý quá phức tạp, thời điểm này bất luận thế nào cậu cũng không thể rời đi.

Mạc Bắc thở dài một tiếng đóng sách lại, vẫn phải… Chờ thêm một chút đi, chờ cho Hoắc Kiêu trả thù xong, chờ cuộc sống của Tiểu Ý ổn định trở lại, mình sẽ rời đi. Cầm theo vài quyển sách, nghiên cứu cách chế thuốc, sống những ngày thanh thản bình dân là được rồi.

Cậu cất sách lại, cảm thấy đã quyết định xong, liền yên lòng hơn nhiều.

"Cốc cốc cốc!" Đột nhiên cửa phòng bị gõ liên hồi, Mạc Bắc bất ngờ, đi qua mở cửa. Trông thấy Sở Mặc, đôi mắt người này vẫn được quấn vải đen, nhìn không ra cảm xúc gì, nhưng giọng nói có chút cấp bách, "Nhanh đi theo tôi!"

Mạc Bắc nhíu mày, "Có chuyện gì?"

Sở Mặc trực tiếp kéo tay áo của cậu, "Tiểu thiếu gia xảy ra chuyện?"

Đồng tử Mạc Bắc co rụt lại, sững sờ liền bị hắn kéo ra khỏi cửa, "Nó làm sao?"

Sở Mặc vừa nhanh chóng kéo cậu đi vừa giải thích, “Tôi cũng không biết, vừa nãy còn trò chuyện với tôi, nói qua nói lại thì chợt suy yếu, hô hấp cũng bất ổn, còn ho khan vài trận, giống như trúng độc…”

Mạc Bắc đau điếng trong lòng, tức khắc bỏ qua cánh tay của Sở Mặc, vội vàng chạy về hướng sảnh bên, chẳng qua do cậu chạy quá vội, không phát hiện ở sau lưng Sở Mặc đã dừng bước, khóe miệng hơi nhếch lên, nở ra một nụ cười không rõ hàm xúc.

17. Quyển 1 - Chương 17: Lợi Dụng

Ngay khi Mạc Bắc chạy đến sảnh bên, liền trông thấy Tiểu Ý nằm trên giường cuộn tròn thân thể đưa lưng về phía cậu, cậu vội vã chạy đến bên giường, ngồi lên một bên, cẩn thận chạm vào cơ thể gầy yếu của đứa nhỏ, “Tiểu Ý?”

Hạng Ý hơi hé mắt ra, trên trán toát đầy mồ hôi, miễn cưỡng mỉm cười, “Mạc Bắc ca ca…”

Đứa nhỏ cố gắng muốn ngồi lên, Mạc Bắc lập tức đỡ lấy nó, tay vừa chạm vào cơ thể mềm nhũn của đứa nhỏ, cậu không khỏi nhíu mày, hô hấp trở nên khẩn cấp, “Đây, dựa vào trong lòng anh.”

Hạng Ý ngoan ngoãn nằm ở trong ngực của Mạc Bắc, nhắm mắt lại. Cảm nhận được bàn tay lạnh buốt của thiếu niên đang đặt trên cổ tay mình, Hạng Ý khẽ run lên một chút, cố gắng giữ vẻ ngoài bình tĩnh. Vô thức siết chặt vạt áo của Mạc Bắc, Hạng Ý cố sức kiểm soát hô hấp của mình, nỗ lực làm mình bình tĩnh lại.

Mạc Bắc kiểm tra trong chốc lát, lòng yên tâm hơn chút ít, độc này mới trúng không lâu, vẫn chưa phát tán quá nhanh. Ngay lập tức, cậu lấy một con dao nhỏ từ trong ngực ra, sau đó ôm chặt cơ thể của Tiểu Ý, âm giọng dịu dàng chậm rãi nói ra tựa như sợ y đau, “Bây giờ anh sẽ cắt một đường trên đầu ngón tay của em, ép máu độc ra ngoài, nếu như đau, cứ cắn lên vai của ca ca, được chứ?”

Hạng Ý mím môi, ánh mắt ngẩng lên nhìn Mạc Bắc rất là phức tạp. Không đợi nó trả lời, sau lưng chợt vang lên giọng của Sở Mặc, “Nhanh như thế đã chẩn đoán được nguyên nhân?”

Mạc Bắc ngẩng đầu, trông thấy Sở Mặc đang ngồi cách cậu không xa, khoanh tay nhìn cậu chằm chằm, nói, “Cậu đúng thật là thiên tài nha.”

Mạc Bắc cũng không để ý hắn, bắt đầu nắm lấy bàn tay Tiểu Ý, tập trung cẩn thận cắt một đường nhỏ trên ngón áp út của y, sau đó lấy qua một chiếc lọ nhỏ để chứa máu, tay kia ôm chặt Tiểu Ý, cậu bận rộn trả lời, “Tạm thời vẫn chưa rõ loại độc này, có điều chất độc chủ yếu chỉ lưu chuyển ở tay chân của y, hơn nữa vừa mới trúng độc không lâu, nhanh chóng ép ra ngoài sẽ tốt hơn nhiều.”

Cậu vừa giữ chặt ngón tay Tiểu Ý ép máu ra, vừa vỗ nhẹ tấm lưng y để trấn an, “Có đau không?”

Hạng Ý căn bản không nhìn vào tay mình, chỉ ngơ ngác nhìn chằm chằm vào gương mặt của Mạc Bắc, lắng nghe giọng nói ân cần như trước giờ của cậu, nó lấy lại tinh thần, nói nhỏ, "Không, không đau…"

Mạc Bắc cười cười, vuốt ve mái tóc của nó, "Tức khắc sẽ ổn thôi, không sao cả, yên tâm."

Yên tâm. Đây là câu nói Mạc Bắc thường xuyên nói với nó, giống như chỉ cần có người này bên cạnh, nó mãi mãi sẽ không cần lo lắng hay sợ hãi, vĩnh viễn được người này bảo vệ chu toàn. Người như vậy… Sao nó có thể nghi ngờ cậu?

Hạng Ý run lên, bất giác muốn rút tay về, Mạc Bắc sững sốt, lập tức giữ y lại, ngữ điệu có chút hoảng, "Làm sao vậy? Đừng cử động, còn phải ép một chút nữa. Đau sao? Cố gắng một chút nữa được không? Xong ngay rồi."

Hạng Ý ngơ ngác nhìn cậu, đột nhiên cảm thấy hoảng sợ, nó vội vàng cúi đầu né tránh ánh mắt của Mạc Bắc, Mạc Bắc cũng không để ý lắm, chỉ càng cẩn thận nắm lấy ngón tay Tiểu Ý, cố gắng giảm bớt đau cho y.

Qua khoảng mười lăm phút, cuối cùng Mạc Bắc cũng rút tay về, nhẹ nhàng lau sạch sẽ đầu ngón tay của Tiểu Ý, sau đó cười tươi như muốn khích lệ nó, "Tiểu Ý thật lợi hại, không sợ đau chút nào."

Âm giọng vẫn giống như ngày thường, mang theo yêu thương lẫn cưng chiều.

Hạng Ý đột nhiên cảm thấy mình thật khốn nạn, vừa định mở miệng nói hết cho Mạc Bắc, lại trông thấy Sở Mặc đứng lên, đi đến chỗ bọn họ, "Tiếp theo thế nào? Lọc sạch sao?"

Mạc Bắc lắc đầu, lại kiểm tra động mạch ở cổ của Tiểu Ý, im lặng một lát mới nói ra, "Máu này, tôi sẽ lấy đi nghiên cứu một chút, ở đây có phòng thí nghiệm không? Hay ở lân cận có không?"

Mặt Sở Mặc không đổi sắc, khẽ gật đầu, nghiêng người, "Cậu đi theo tôi, phòng thí nghiệm ở dưới lòng đất."

Mạc Bắc gật đầu biết ơn, quay đầu lại nhìn thấy vẻ mặt ngây ngẩn của Tiểu Ý, buồn cười cụng trán với nó, "Sao thế? Nhìn ngốc cái gì?"

"Em…" Tiểu Ý ấp úng nhìn hai người ở phía trước, cuối cùng vẫn vì ánh mắt cảnh cáo của Sở Mặc mà phải rút lại câu nói kế tiếp, "Em mệt, đi, đi ngủ…" Nói xong, nó cũng không dám quay đầu lại, đứng bật dậy, trong nháy mắt chạy mất dạng.

Mạc Bắc cảm thấy hơi kỳ lạ, nhưng không để ý nhiều, đưa mắt nhìn theo Tiểu Ý đang đi xa, sau đó mới nhìn về Sở Mặc, "Đi thôi."

Sở Mặc nhìn thiếu niên đối diện đang cẩn thận cầm chiếc lọ đựng máu của Tiểu Ý, đôi mắt đen lộ rõ vẻ lo lắng, hắn bình tĩnh híp mắt lại, không nói gì, nhanh chóng quay người dẫn Mạc Bắc đi về hướng phòng thí nghiệm dưới mặt đất.

Cửa phòng thí nghiệm rất vững chãi, là một cánh cửa bằng thép mở ra hai bên, cần phải nhập vào một chuỗi mật khẩu, Sở Mặc ấn vài con số, Mạc Bắc đứng bên cạnh nhìn, âm thầm ghi nhớ. Hai người vào trong phòng, lúc này Mạc Bắc liền ngây người, trong phòng thí nghiệm có đầy đủ các loại thiết bị, hơn nữa còn vô cùng hiện đại, Mạc Bắc phấn khích trong lòng, nhịn không được thầm cảm thán một tiếng. Nhưng mà suy nghĩ một chút cũng dễ hiểu, nơi này là Tam Giác Vàng, Hoắc Kiêu lại là ông trùm ma túy, chỉ e rằng phòng thí nghiệm này chính là nơi để sản xuất thuốc phiện.

Sở Mặc thấy Mạc Bắc nhanh chóng đã khôi phục lại bộ dáng lạnh nhạt bình thường, chợt cảm thấy vừa nghi vừa lo, người này luôn luôn có vẻ nhìn thấu hết tất cả, thật sự là một người không thể không đề phòng. Đến trước bàn thí nghiệm, Sở Mặc chỉ thiết bị trước mặt, "Những thứ này đều được sử dụng để thí nghiệm, bàn ABDF còn đang làm thí nghiệm, đồ vật phía trên không được đụng vào, những thứ khác, cậu có thể sử dụng."

Mạc Bắc gần như không kìm nổi khóe miệng đang mỉm cười, đọc sách nhiều như vậy, từ lâu cậu đã muốn được thực hành, nếu có thể, cậu thật sự rất muốn không ngủ không nghỉ mà đắm mình ở trong đây để nghiên cứu y thuật, có điều chuyện quan trọng nhất bây giờ là phải giải độc giúp Tiểu Ý, cậu đặt chiếc lọ lên bàn thí nghiệm, quay đầu lại nhìn Sở Mặc, "Vậy được, tôi sẽ cố gắng nhanh chóng tìm ra cách giải độc, nhưng mà…" Mạc Bắc hơi ngại, e dè hỏi thử, "Chú có thể đi ra ngoài được không? Có người đứng bên cạnh tôi có chút mất tự nhiên…"

Sở Mặc nhíu mắt, chẳng qua do mang bịt mắt màu đen, nên Mạc Bắc không nhìn thấy. Một lát sau hắn xoay người, vừa đi vừa nói, "Có việc gì cứ ấn cái nút này, sẽ có người đến giúp." Chỉ nút ấn màu đỏ ở trên tường, không đợi Mạc Bắc nói cảm ơn, Sở Mặc đã đi xa.

Mạc Bắc thở phào, trong lòng chợt có một chút ấn tượng tốt về Sở Mặc, người này nhìn bề ngoài thì lạnh lùng, thật ra còn rất quan tâm đến người khác. Cậu luôn luôn có một thói quen kỳ lạ, đó là khi đọc sách hay nghiên cứu bài thuốc thì không thể nghe âm thanh khác, vậy nên những khi cậu đọc sách y học Tiểu Ý luôn rất để tâm liền chạy ra bên ngoài, cố hết sức không quấy rầy cậu.

Cửa phòng thí nghiệm được đóng lại, cậu chuyển mắt về, nhìn chằm chằm vào chiếc lọ đựng máu rồi hít một hơi thật sâu.

Năm giờ.

Cậu đặt cho mình một giới hạn, trong vòng năm giờ, cậu nhất định phải chế ra được thuốc giải độc.

***

Hạng Ý ngồi yên trong phòng ngủ, ngây ngốc nhìn vết thương trên tay đến xuất thần.

Mạc Bắc rất có thiên phú về y học, đây là chuyện nó đã biết từ nhỏ, người trong tổ chức nếu có một chút vấn đề liền chạy đến tìm Mạc Bắc, Mạc Bắc rất thích thách thức với các loại vấn đề khó khăn, luôn luôn thức trắng đêm không ngủ không nghỉ mà nghiên cứu cách giải quyết, sau đó không có ngoại lệ, tất cả các loại bệnh tật đều được chữa trị tận gốc. Mạc Bắc là một thiên tài, Tiểu Ý vẫn luôn tự hào về cậu.

Hạng Ý cắn rức góc môi, cuộn tay lại, buồn bực gõ đầu mình. Người tin tưởng vào khả năng của y nhất không phải là mình sao? Vậy mà bây giờ mình lại nghi ngờ cái gì?

Chất độc lần trước kia, nếu có điều kiện làm thí nghiệm, nó tin Mạc Bắc sớm muộn gì cũng có thể nghiên cứu ra thuốc giải, nhưng khi đó điều kiện không có, Mạc Bắc chỉ có thể tự mình thử độc để tìm ra cách giải, không phải như vậy sao?

Nó muốn tin tưởng y.

Hạng Ý không biết mình thất thần bao lâu, đến tận khi trời dần rạng sáng, cửa bị đẩy ra, nó mới bừng tỉnh lại. Sở Mặc tới gần ngồi xuống bên cạnh nó, Hạng Ý ngồi lên, trầm lặng đối mặt với hắn, Sở Mặc nhìn bộ dáng do dự của đối phương, trong lòng liền trầm xuống, hắn quan sát Hạng Ý một lúc lâu rồi hỏi, "Tiểu thiếu gia, đang nghĩ gì vậy?"

Hạng Ý mím môi, nhỏ giọng nói, "Xem như… Xem như anh ấy giải được, như vậy cũng không thể kết luận độc này là do anh ấy hạ… Anh ấy, anh ấy rất giỏi, có thể giải độc, cũng không nói lên được gì…"

Sở Mặc đeo miếng vải đen, Tiểu Ý không thể nhìn thấy nét mặt của hắn, nhưng vẫn cảm thấy có chút chột dạ, ngập ngừng một lát, nó mới hỏi, "Chú… Nếu như đã sớm nghĩ ra cách này, tại sao không nói lúc ông ngoại còn ở đây?"

Sở Mặc nghe vậy chợt nở nụ cười, "Ngài ấy à, sẽ không để cho cậu mạo hiểm."

"Hả?" Không rõ lắm, Tiểu Ý nhíu mày.

Sở Mặc thở dài một tiếng, "Ngài ấy làm sao có thể vì xác minh thân phận của Mạc Bắc mà để cậu cố tình trúng độc được?" Sở Mặc khẽ nói, vừa cười vừa bảo, "Đợi ngài ấy về biết tôi làm như vậy, có khi còn phạt tôi."

Hạng Ý nghe thật kỳ lạ, khi Sở Mặc nhắc đến Hoắc Kiêu không giống như nhắc về ông chủ, loáng thoáng nghe như bạn bè, còn có một chút âm điệu dịu dàng không giống như bình thường. Có điều, nó không quan tâm lắm đến mấy thứ này, hiện giờ nó chỉ lo lắng cho Mạc Bắc, "Nếu… Nếu như anh ấy giải được độc, chú muốn làm thế nào?"

"Giết."

Hạng Ý kinh hãi, bất giác quát lớn lên, "Không được!"

Sở Mặc đứng dậy, nhìn xuống nó, "Nhiều thứ như vậy chứng minh rõ ràng nó là người được Đằng Lăng phái tới nằm vùng, là gián điệp của Đằng Lăng, nó lừa cậu và cha cậu, hại chết mẹ của cậu, cậu còn do dự để nó tiếp tục hại ông ngoại cậu sao?"

"Tôi…" Hạng Ý cảm thấy đầu óc rối loạn, trong lòng có cảm giác không đúng, mặc dù không còn chắc chắn như trước nhưng vẫn kiên trì nói, "Tôi không tin… Anh ấy, anh ấy bảo vệ tôi cả đường dài, luôn luôn bên cạnh tôi, từ nhỏ đến lớn đều…"

"Đó là để chiếm lấy lòng tin của cậu, cậu nhìn cậu bây giờ xem, không phải là nó đã thành công sao?"

"Tôi…"

Hạng Ý còn muốn tiếp tục giải bày, bỗng nhiên nghe thấy tiếng cửa bị ai đó đẩy mạnh ra, sau đó gương mặt tươi cười rạng rỡ của Mạc Bắc ập vào trong mắt của nó, "Tiểu Ý!" Mạc Bắc chạy nhanh tới hai bước, cũng không để ý Sở Mặc đang đứng bên cạnh, mừng rỡ ôm lấy Tiểu Ý cười nói, "Có thể giải độc rồi, em chờ anh phối thuốc giải xong, duy trì uống vài ngày là sẽ không sao nữa."

Vừa dứt lời, toàn thân Hạng Ý cứng đờ, nó sững sờ ngẩng đầu, nhìn đồng hồ treo trên tường.

Năm tiếng… Còn chưa tới năm tiếng… Loại độc phức tạp này, Sở Mặc nghiên cứu mấy ngày cũng không tìm ra cách giải độc, Mạc Bắc… Chưa đầy năm tiếng đã nghiên cứu ra phương pháp giải độc rồi sao?

Mạc Bắc vốn đang rất phấn khích mà chạy vào, lúc này chợt cảm thấy không được bình thường, cơ thể của đứa nhỏ trong lòng rõ ràng cứng đờ, đến ánh mắt nhìn cậu cũng đều là sửng sốt, cậu khẽ nhíu mày, vừa định hỏi có chuyện gì sao, bỗng nhiên cả người theo bản năng mà đề phòng, toàn thân căng thẳng, trực giác nói cho cậu biết, sau lưng có thứ gì đó nguy hiểm.

Cậu đứng lên, khẽ hít vào một hơi, sau đó yên lặng xoay người lại.

Quả nhiên, Sở Mặc đang đưa súng chĩa vào người cậu, hơn nữa còn nhắm thẳng ngay đầu của cậu. Mạc Bắc nhìn hắn một lát, giọng không thay đổi, "Chú đây là có ý gì?"

Vừa nói xong, Tiểu Ý sau lưng chợt nhảy xuống giường, chạy nhào qua hướng Sở Mặc, túm chặt tay áo của hắn, "Đừng bắn!"

Mặt Sở Mặc không cảm xúc, chỉ bình tĩnh kéo chốt an toàn, "Mặc kệ đúng hay không đúng, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót."

Hạng Ý nghe vậy thì rùng mình, dường như dùng hết toàn sức để giữ chặt cánh tay của Sở Mặc, Sở Mặc hơi nhíu mày, bỗng nhiên dùng sức giữ Tiểu Ý lại, chuyển khẩu súng sang tay kia, Hạng Ý vùng vẫy muốn nhảy lên, đôi mắt gấp gáp đến độ đỏ hoe, không suy nghĩ gì liền há miệng cắn vào cánh tay của Sở Mặc.

Đột nhiên, bên cạnh vang lên giọng nói mang theo tâm tình phức tạp của một người, vẫn hiền hòa như trước, nhưng lại lẫn theo một chút run rẩy rất nhỏ, "Các người… Cố ý?"

Hạng Ý sững sờ, cả cơ thể cứng ngắc quên mất cử động, bên tai đột ngột vang lên tiếng súng nổ tàn bạo, nó trợn to hai mắt, toàn thân tức khắc run lên bần bật. Cứng ngắc ngẩng đầu, Hạng Ý trông thấy Mạc Bắc đang giữ lấy bả vai, nhưng tựa như không cảm thấy đau đớn, chỉ lặng lẽ nhìn vào nó. Vẫn là âm giọng nhẹ nhàng của thiếu niên, chỉ là, không còn vẻ tươi cười, "Tiểu Ý, em nghi ngờ anh?"

Máu tươi chậm rãi chảy dọc theo bả vai, Hạng Ý đờ đẫn nhìn vào những vệt máu kia, mở miệng muốn nói, nhưng cổ họng lại nghẹn ách không thể nói ra được tiếng nào. Mạc Bắc nhìn vào ánh mắt áy náy cùng đau xót của đứa nhỏ một lúc lâu, sau đó cậu thả bàn tay đang giữ miệng vết thương ra, mặc kệ để cho máu đỏ chảy xuống, nghiêng đầu nhìn về phía Sở Mặc, kéo khóe miệng cười nói, "Độc Tiểu Ý trúng, chú không định giải cho y sao? Hay là… Vẫn chưa có thuốc giải?"

Sở Mặc nhíu mày, hiểu rõ ý của cậu, có điều họng súng vẫn chĩa thẳng về phía cậu, "Sớm muộn gì tôi cũng tìm ra thuốc giải, dùng nó để đổi cho cậu một cái mạng cũng không đáng."

Mạc Bắc liếc khóe mắt, cười nói, "Chất độc này khi phát tán có thể rất khó giải, như vậy đi, trước khi giết tôi, tôi viết lại phương thuốc giải độc cho chú."

Toàn thân Hạng Ý run lên, trái tim co rút đau đớn một nhịp, nhưng Mạc Bắc lại không nhìn nó. Sở Mặc nghe vậy liền cười khẩy một tiếng, hoàn toàn không động đậy, "Kéo dài thời gian à?"

Mạc Bắc đi về bên trái hai bước, đến trước cái bàn gỗ, lấy ra một tờ giấy, cầm bút viết, "Các người có tin tôi hay không, cũng không sao, cái mạng này của tôi vốn được nhặt về, cũng không nhớ được thứ gì, có sống hay chết, cũng không khác nhau." Nói xong, cậu viết vài hàng chữ, sau đó đặt bút xuống, ngồi xổm xuống nhìn vào Tiểu Ý, mỉm cười, "Ca ca mất rồi, em phải tự chăm sóc tốt bản thân, biết chứ?"

Hạng Ý rốt cuộc không thể nhịn được nữa, chợt nhào đến đứng ở trước người Mạc Bắc, giang rộng hai tay ngăn cản họng súng, "Tôi không cho phép chú giết anh ấy!"

Sở Mặc cau mày, bước về trước một bước, Hạng Ý cũng lập tức lùi về sau một bước, chặt chẽ che chắn cho Mạc Bắc ở phía sau, Mạc Bắc yên lặng nhìn vào tấm lưng của Tiểu Ý, bỗng nhiên không mỉm cười nữa, ánh mắt có chút phức tạp.

Hai người giằng co, không ai chú ý Mạc Bắc đang lặng lẽ thò tay vào trong ngực, thừa cơ hội chưa ai trong hai người kịp chuẩn bị, nhanh chóng móc súng ra, Sở Mặc kinh hoàng, còn chưa kịp phản ứng, trong nháy mắt đã thấy Mạc Bắc nhào người đến cạnh cửa, ngón tay đồng thời cũng bóp cò, đột nhiên một viên đạn như tia chớp sượt ngang bên tai của hắn.

Sở Mặc nhảy sang bên cạnh, nhanh chóng né đạn, trong lòng âm thầm căm tức, tên này, quả nhiên muốn kéo dài thời gian để tìm cơ hội, nó sớm đoán được chắc chắn Tiểu Ý sẽ che chắn phía trước cho nó!

Mạc Bắc nổ một phát súng, thừa cơ Sở Mặc tránh đạn lập tức mở cửa ra. Chớp mắt lao ra ngoài hành lang, cậu bất giác liếc nhìn qua Tiểu Ý cách đó không xa, đôi mắt của đứa nhỏ đen đặc nhìn cậu chằm chằm, mang theo vẻ bàng hoàng và khó tin, như hai lưỡi dao sắc bén đâm thẳng tới, cậu âm thầm cắn răng, cuối cùng không quay đầu lại, vung tay ngăn cách ánh mắt lạnh lẽo của Hạng Ý ở trong cửa.

18. Quyển 1 - Chương 18: Rạn Nứt

Tiếng nổ súng của Mạc Bắc làm phát giác đám vệ sĩ trong biệt thự, cậu vừa chạy ra hành lang liền thấy một đám áo đen đang xông lên từ dưới lầu. Những người thường đi theo Hoắc Kiêu này đã sớm nghi ngờ Mạc Bắc, lúc này bắt gặp cậu cầm súng vội vàng chạy trốn, không nói nhiều lời liền giơ súng lên bắn về phía cậu.

Vô số đường đạn vọt về phía Mạc Bắc đang chạy như bay, cậu tức khắc cúi người xuống tránh né trận công kích, sau đó lăn nhanh một vòng, trượt đến cầu thang ở bên kia đại sảnh. Cánh cửa phía sau bị đá văng ra, không cần quay đầu lại Mạc Bắc cũng biết đó là Sở Mặc, cậu không có thời gian phán đoán những thứ khác, duy nhất chỉ có thể lao thẳng về hướng không có người truy đuổi.

Âm thanh rõ nhất có thể nghe thấy là tiếng đạn rạch phá không khí ngay sau lưng, cậu không né kịp, chỉ có thể dùng hết toàn sức chạy về phía cuối dãy hành lang, bên hông và đùi trúng hai phát súng, đau đớn kinh khủng ập đến khắp toàn thân, nhưng cậu không thể ngừng lại, những người này rõ ràng muốn lấy mạng của cậu. Mạc Bắc cắn chặt răng quẹo rẽ một đường cố chạy trốn, vài lần quay người để tấn công lại đám truy đuổi, tình huống hiện giờ không thể mềm lòng, cậu chỉ có thể nhẫn tâm bắn một phát trí mạng thẳng vào cổ họng của đám người kia. Tiếng kêu thảm thiết vang vọng trong hành lang, Mạc Bắc không có thời gian nhìn lại, hạ xong một người liền cố sức chạy nhanh để giãn khoảng cách, âm thanh súng nổ vang lên liên tiếp trong không gian không lớn, mùi máu tươi nồng nặc, Mạc Bắc cảm giác cả cơ thể như đã chết lặng, điều duy nhất cậu có thể làm là máy móc mà chạy, dùng hết sức.

Nhưng… Điểm cuối ở ngay trước mắt rồi, rẽ qua góc này nữa…

“Mạc Bắc!!”

Bên tai đột nhiên vang lên tiếng hét của Tiểu Ý, Mạc Bắc bất chợt dừng lại, cả người cứng đờ trong giây lát, nhưng cũng chỉ trong chốc lát, cậu nhắm hai mắt, cuối cùng không quay đầu lại. Dồn hết sức lên thân người, cậu mạnh mẽ lao người đập vỡ cửa sổ thủy tinh ở trước mặt, tiếng vỡ nát vang lên, vô số mảnh thủy tinh nhỏ vụn đâm vào cơ thể cậu, thân thể theo đó co quắp một trận, sau đó đột ngột rơi thẳng xuống dưới lầu.

Trong khoảnh khắc đập xuống đất, Mạc Bắc cảm thấy xương cốt toàn thân như hoàn toàn vỡ vụn, cậu đau đến nỗi chịu không được kêu một tiếng thảm thiết, toàn bộ xung quanh như đột ngột trở thành trắng đen, đầu óc cũng chấn động mạnh. Cậu thở hổn hển chật vật đứng lên, đằng xa lại trông thấy đám người vệ sĩ đến nhào tới, cậu cắn chặt răng chịu đựng đau đớn dữ dội, quay người nhanh chóng trốn vào vườn hoa ở đằng sau.

Vườn hoa của Hoắc gia rất rộng, vô số bụi hoa cao hơn người liên tiếp nối tiếp nhau, Mạc Bắc bất chấp xác định phương hướng, chạy dọc theo đường thẳng lẫn vào trong bụi hoa. Đường trong vườn hoa quanh co uốn lượn, cậu chuyên chú chạy vào những nơi cây cỏ um tùm tối đen, không đầy mấy giây liền che giấu được tung tích của mình. Âm thanh đuổi theo sau lưng tản ra khắp nơi, cậu dừng lại dựa vào một thân cây rồi thở hổn hển. Máu của cậu chảy một đường dài, coi như vệt máu tạm thời được hoa cỏ che đi, trốn ở chỗ này sớm muộn gì cũng bị phát hiện.

Mạc Bắc đè lại vết thương ở đầu vai, ngẩng đầu nhìn bờ tường cao lớn ở trước mặt. Cậu nhớ đằng sau bức tường này là con sông chảy quanh Myitkyina, cậu đã từng nhìn xem, sông rất sâu, mặt sông cũng vô cùng rộng…

Cậu nhắm hai mắt, hít sâu vào một hơi.

Trái phải đều là chết, chỉ có thể đánh cược một lần!

Mở toang mắt ra, Mạc Bắc siết chặt nắm đấm, lùi về sau mấy bước, sau đó dồn hết sức vào người, chạy vọt tới bờ tường cao bên cạnh vườn hoa.

***

Sở Mặc dẫn người tìm kiếm hai giờ, đến khi phát hiện được vệt máu để lại dưới đất thì trời đã sáng hẳn. Hắn ngẩng đầu nhìn bờ tường cao trước mắt, vươn tay quệt một vệt máu trên tường, vết máu còn rất mới, chưa có khô, chắc chắn là máu của Mạc Bắc.

"Đi xem phía sau bức tường."

Người đứng sau nghe lệnh chạy đi, Sở Mặc đứng dưới chân tường, ước lượng độ cao của bức tường, âm thầm hít vào một tiếng. Thiếu niên kia đơn độc một mình chạy thoát khỏi nhiều người truy đuổi như vậy, vẫn đang bị thương nặng mà còn có thể vượt qua bức tường này… Người này mới mười lăm tuổi đã mạnh mẽ như thế, nếu như trở thành đối thủ thật sự quá nguy hiểm.

Sau lưng vang lên tiếng bước chân của một đứa bé, Sở Mặc quay người, trông thấy Hạng Ý đang bước tới từng bước, đôi mắt đen thẳm không một chút cảm xúc, giọng nói lộ vẻ lạnh lùng, "Chạy thoát?"

Sở Mặc gật đầu, cúi người ngồi quỳ xuống nhìn vào Hạng Ý, "Tiểu thiếu gia, cả đêm rồi cậu không nghỉ ngơi, đi ngủ một giấc đi."

Hạng Ý không nói gì, lướt qua Sở Mặc đi đến bờ tường cao bên cạnh, ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào vệt máu trên tường, không nói chuyện, im lặng đứng đấy.

Một lát sau tên thuộc hạ điều tra trở về, vội vàng báo cáo, "Tiểu thiếu gia, Sở đội trưởng, chúng tôi lục soát một vòng, không phát hiện thấy Mạc Bắc, có điều bên bờ sông có vệt máu kéo dài, kéo đến mép sông

mới biến mất, tôi đoán chắc thằng ranh Mạc Bắc kia nhảy sông tự vẫn rồi, nhưng mà… Vẫn chưa tìm thấy người."

Sở Mặc gật đầu, cúi đầu nhìn Hạng Ý ở bên cạnh, khóe miệng đứa nhỏ nhếch lên, không nói một câu đi ra khỏi cổng.

"Tiểu thiếu gia, cậu đi đâu vậy?"

Sở Mặc nhanh chóng đuổi theo, Hạng Ý không trả lời, chỉ im lặng tiến về phía trước. Sở Mặc nhìn theo bóng lưng lạnh băng của đứa nhỏ, rốt cuộc không hỏi nhiều thêm, yên lặng đi theo nó.

Mọi người theo sau Hạng Ý đi đến bên bờ sông chảy quanh bang, bên cạnh bờ sông là một đường máu dài rất rõ, Hạng Ý ngồi xổm xuống nhìn chằm chằm vào vệt máu đó thật lâu, sau đó chầm chậm đứng lên, yên lặng nhìn về hướng mặt sông.

Mặt sông phẳng lặng như thường, tựa như không hề xảy ra chuyện gì, vẫn phản xạ ánh nắng mặt trời ấm áp như ngày thường.

Nhưng tất cả đều là vẻ giả dối.

Thân thể nhỏ gầy của Hạng Ý đứng trong gió lạnh, bóng hình đứng ngược sáng hiện lên vẻ rét lạnh dị thường, không ai trông thấy móng tay của nó đang bấu chặt cắm sâu vào hai lòng bàn tay, máu đỏ chảy xuôi ra từ giữ kẽ tay nó, từng giọt nhỏ xuống bờ sông, hòa lẫn với dòng máu của Mạc Bắc.

Chín năm trời, hóa ra đều là giả dối.

'Yên tâm, có anh ở đây, sẽ không sao.'

Loáng thoáng dường như nghe được giọng nói mang theo tươi cười của Mạc Bắc, dỗ dành nó, âm giọng cưng chiều của y, quanh quẩn lặp đi lặp lại trong tai nó.

Một người phải có bao nhiêu lòng dạ, có thể làm cho mọi giả dối trở nên chân thật như vậy.

Mình giống như một đứa ngốc, bị y lừa gạt chín năm qua, nhưng vẫn ngu ngốc lần lượt che chắn cho y.

Cho dù đến tận lúc này, vẫn còn muốn tin tưởng y.

Mạc Bắc…

Hạng Ý nhìn vào mặt sông, đôi mắt đen láy chậm rãi ánh lên một lớp sương mù.

Nó ngồi xổm xuống, ngâm bàn tay vào trong nước sông, rửa đi máu ở hai bàn tay, sau đó xoay người nhìn Sở Mặc, ánh mặt lạnh như băng, "Về thôi."

***

Mọi người vừa quay về biệt thự, liền trông thấy A Mục vội vàng chạy tới.

"Đội trưởng!" A Mục đứng lại thở hồng hộc, hít một hơi, vội vã đưa đồ vật trong tay ra, "Đội trưởng, cái này… Thứ này…"

Sở Mặc nhíu mày, nhận lấy một hộp vuông màu đen trong tay gã, kết cấu nhìn rất lạ, "Đây là gì?"

A Mục lắc đầu, "Tôi cũng không biết, nhìn giống ổ cứng HDD, nhưng không có góc nối, cũng không biết dùng thế nào." Gã nuốt một ngụm, cẩn thận nói, "Cái chính là, đội trưởng, phát hiện thứ này ở trong phòng ngủ của Mạc Bắc và Tiểu thiếu gia…"

Sở Mặc siết chặt cái hộp trong tay, màu mắt trầm xuống. Kết cấu của chiếc hộp đen này nhìn rất đơn giản, chỉ là vỏ vuông bằng kim loai, không có góc nối mặt ngoài trơn nhẵn, Sở Mặc nhìn thứ trong tay, không biết rốt cuộc thứ này sử dụng thế nào, coi như phá vỏ bên ngoài ra, nhưng chí ít cũng phải có đinh ốc gì đó, đằng này chiếc hộp này thậm chí không có cả một đường nối, vô cùng cứng ngắc bao bọc đồ vật bên trong.

Chỉ cần nhìn hộp bao bọc bên ngoài này cũng đủ đoán đây tuyệt đối không phải là vật đơn giản.

Phòng ngủ của Mạc Bắc… Sở Mặc âm thầm nheo mắt, chỉ cần mở được vật này, nói không chừng có thể xác minh được thân phận của Mạc Bắc, đồng thời có thể câu được con cá lớn đứng phía sau nó…

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên tiếng nói non nớt của Hạng Ý vang lên, mang theo chút âm trầm, "Đưa cho tôi."

Sở Mặc nhìn nó một chút, cúi người đưa cho nó, Hạng Ý cầm lấy, khóe miệng bỗng cong lên một nụ cười lạnh. Mạc Bắc, anh còn bao nhiêu chuyện gạt tôi nữa, nếu Sở Mặc không phát hiện, anh còn định gạt tôi bao lâu.

Nó đưa lại chiếc hộp đen, quay người đi lên lầu, cũng không quay đầu lại mà vừa đi vừa nói, "Chú phái vài người tìm dọc theo con sông, ngay cả là xác, cũng tìm về cho tôi. Thứ này giao cho chú, có kết quả thì nói cho tôi."

"Được."

Sở Mặc nhìn lại chiếc hộp trong tay, sau đó cất nó vào trong túi, quay người đi về phía phòng tư liệu ở sảnh bên.

***

Mạc Bắc cảm giác mình như chìm vào trong một ảo ảnh kỳ quái, xung quanh vừa là cảm giác quen thuộc vừa là lạ lẫm. Cậu đang đứng trên một con đường đá cuội, bên cạnh là đủ loại hoa hồng, trong không khí phảng phất hương hoa ngọt ngào, khiến cho tâm trạng của cậu chợt vui lên. Khom người cầm lấy một nhánh hoa hồng, Mạc Bắc kìm lòng không được mà hít ngửi một chút, gương mặt vô thức vẽ ra một nụ cười.

"Thích hoa hồng vậy sao? Thật không hiểu nổi em, thứ này có gì đẹp đâu." Người đàn ông bên cạnh chép miệng, nhưng vẫn ngắt một đóa hoa, để trong lòng bàn tay, "Này, cho em."

Mạc Bắc cảm giác mình như đang cười, nhìn đóa hoa trong tay của hắn, châm chọc nói, "Keo kiệt vậy, một đóa thôi sao?"

Người kia cười ha hả, nhướng mày, giọng trở nên đường hoàng, "Cả vườn hoa này đều cho em, còn nói anh keo kiệt?"

Cậu cười tươi, vươn tay ôm lấy cổ của người kia, đôi mắt lóng lánh, "Sao anh đối xử tốt với em thế?"

Người kia shit một tiếng, nắm mặt của cậu hừ nói, "Biết rồi còn hỏi!"

Mạc Bắc đột nhiên cảm giác trong lòng đau nhói, tựa như muốn tránh né tình cảm trong mắt người này, cậu ngẩng đầu hôn lên môi của hắn, day dưa, qua một lúc lâu mới thở hổn hển tách ra, cười dịu dàng nhìn đối phương. Mặt của hắn hơi ửng đỏ, nhưng miệng vẫn ngả ngớn chọc cậu, "Yêu tinh này, muốn làm gì, dụ anh à?"

Ngón tay thon thả đặt lên khóe môi của hắn, vuốt ve một đường, sau đó rút về, đôi mắt đen láy của hắn tức khắc nhuốm màu dục vọng, không nói lắm lời liền trực tiếp ôm cậu lên đi về phía biệt thự ở đằng sau, vừa đi vừa cúi đầu hôn cậu, cười sảng khoái nói, "Xem về phòng anh chỉnh em thế nào!"

Cậu cười cười, ôm lấy cổ của đối phương, đầu vùi trong cổ của hắn. Nụ cười trên môi chầm chậm biến mất, đôi mắt đen bóng dần ánh lên sự áy náy và ảm đạm.

Xin lỗi…

Xin lỗi, Lăng Viêm…

Mạc Bắc mơ màng cảm nhận được cảm giác có lỗi này, thoáng chốc cảm thấy đau lòng không rõ, cậu muốn

đưa tay đè lại lồng ngực, cơ thể bỗng đau đớn vô cùng, khắp toàn thân đề suy nhược đau nhói, cậu dồn dập hít thở, siết chặt nắm đấm theo bản năng.

"Ca ca…" Bỗng nhiên giọng của Tiểu Ý vang lên, Mạc Bắc run rẩy, cố gắng muốn mở mắt ra.

"Mạc Bắc ca ca…"

Ảo ảnh trước mắt lập tức biến mất, hương hoa mơ hồ cũng không còn, dường như cậu đang ở trong một nơi rất tối, bên tai chỉ còn lại tiếng gọi thủ thỉ của Tiểu Ý.

Tiểu Ý? Không đúng… Mình, chưa chết sao?

Hai mí mắt giống như bị đè nặng, cậu cố hết sức mở to mắt ra, một chút tia sáng chiếu vào trong mắt. Đây là đâu…

Trời tối sẩm, ánh trăng lạnh lẽo chiếu lên người cậu, cơ thể đau đến chết lặng, giảm một chút, không còn như bị tra tấn giống lúc trước nữa. Cậu quay đầu nhìn xung quanh, cố gắng nhớ lại chuyện vừa xảy ra.

Cậu đã nhảy qua bờ tường, sau đó… Nhảy xuống sông…

Chầm chậm chống người đứng lên, dần dần làm đầu óc tỉnh táo lại, xem ra cậu đã bị nước sông cuốn xuống hạ lưu, quanh cậu là một khu rừng, cậu không biết đây là nơi nào, nhưng ít nhất, đuổi giết của Hoắc gia, coi như cậu đã trốn thoát.

Mạc Bắc ngẩng đầu nhìn ánh trăng phía trên, màn đêm yên tĩnh, không thể nghe được âm thanh gì khác. Mạc Bắc chợt cảm thấy trống trải trong lòng, cảm xúc đau khổ dần dâng lên, sống mũi có chút cay cay. Cậu cũng không biết mình tại sao lại như vậy, rõ ràng không cùng quan hệ máu mủ với Hạng Ý, nhưng vẫn vì đứa bé kia vui mà mỉm cười, vì nó đau khổ mà cũng đau lòng theo. Nhưng cậu toàn tâm toàn ý đối xử tốt với đứa bé kia như vậy, đến cuối cùng lại rơi xuống kết cục như này.

Cười lên tự giễu, Mạc Bắc thu mắt về, chậm rãi thở ra một tiếng. Được rồi, cứ như vậy đi. Coi như rời khỏi Hoắc gia sớm hơn một chút, từ nay về sau sẽ trải qua một cuộc sống thanh nhàn. Hạng Ý, nó… Chắc chắn sẽ cho rằng cậu phản bội, nhưng có giải thích cái gì cũng chỉ là phí công, cậu cũng không nhớ rõ chuyện quá khứ, còn có thể trông chờ ai đến giúp cậu đây.

Niềm tin, vốn rất mong manh, một khi đã lung lay, sẽ không còn khả năng khôi phục.

Trái tim lại co rút đau đớn lên từng đợt, Mạc Bắc đưa tay cố sức đè lại, ho khan một lúc lâu, cuối cùng bước chân ra, chậm rãi đi sâu vào trong rừng.

19. Quyển 1 - Chương 19: Chân Tình

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trên đường đi A Lẫm thay đồ cải trang, thay đổi hết bốn bộ đồ xóc nảy cả một đường cuối cùng mới tới được thành phố B. Đeo mặt nạ da người một thời gian dài, da mặt bởi vì bị che kín quá lâu mà nổi một vài nốt dị ứng, những nốt này ở bên dưới lớp mặt nạ lâu lâu lại đau rát lên, nhưng cậu mặc kệ tất cả. Cậu chỉ có thời gian một ngày, trước khi trời sáng cậu phải tới được thành phố B trước đám người Hạng Khôn.

Màn đêm đen thẳm, đây đúng là thời điểm tốt để hành động. A Lẫm di chuyển nhanh nhẹn trong bóng tối, lao nhanh giống như bóng ma, việc này là chuyện cậu am hiểu nhất trong hai mươi năm cuộc đời, ẩn nấp trong bóng đêm, làm những chuyện người không thấy.

Cậu rất quen thuộc căn cứ của Đằng Lăng, dù sao cậu cũng nằm vùng tại nơi này năm năm trời, đến nỗi gần như cậu đã suýt quên mình là ai.

Đằng Lăng là bá chủ ở thành phố B, các nhân vật thượng lưu trong giới đều là anh em tốt của ông chủ của Đằng Lăng – Lăng Diệc Thần. Lăng Diệc Thần là một người tàn độc, ngoài mặt thì hào sảng phóng khoáng, chưa bao giờ keo kiệt tiền bạc khi sắp xếp cho người khác, làm ăn kinh doanh luôn quyết đoán, thủ đoạn cũng vô biên, vì vậy Lăng Diệc Thần là một ông chủ rất được lòng người, trên dưới Đằng Lăng ai ai cũng kính nể hắn.

Đương nhiên, cả A Lẫm cũng vậy.

Lăng Diệc Thần cân nhắc cho cậu, trọng dụng cậu, khích lệ cậu, đó là cảm giác được tin tưởng và ấm áp mà hơn mười năm qua cậu chưa từng cảm nhận được. Nhưng cậu biết đây là giả dối, thế nhưng vẫn ngăn không được mà cảm động.

Huống chi, người đàn ông kia cũng ở Đằng Lăng…

A Lẫm nhắm hai mắt, ép mình bỏ qua cảm giác dao động trong đáy lòng. Mặc dù Đằng Lăng đã tẩy trắng được không ít sản nghiệp, nhưng căn bản vẫn còn kinh doanh trên thị trường chợ đen, cảnh sát đã theo dõi sát sao Lăng Diệc Thần này từ lâu, nhưng con người này làm việc kín kẽ, đến bây giờ chưa ai nắm được điểm yếu của hắn, hơn nữa mạng lưới vô cùng rộng, ngoại trừ bắt được quả tang thật sự, cảnh sát đúng thật không có cách nào để bắt giữ hắn.

Những người đó là tội phạm, không phải người tốt, mình không thể bị bề ngoài của bọn chúng lừa gạt được…

A Lẫm hít vào một hơi, cuối cùng không do dự nữa, lẻn mình nhảy vào cổng của địa phận Đằng Lăng.

Nhà kho thứ năm bên tay trái…

A Lẫm di chuyển khe khẽ tránh đám người canh gác, mò mẫm một chút liền đến được bên cạnh nhà kho. Lấy túi đựng dụng cụ đặc biệt ra, A Lẫm cạy mở cửa nhà kho, lẻn vào bên trong. Quả nhiên, vẫn trống không. Cậu thở phào nhẹ nhõm, yên lòng. Hằng tháng vào khoảng thời gian này, kho hàng thứ năm thường không có hàng, đây là một nhà kho dự bị, vốn không được sử dụng thường xuyên.

Vừa bước vào cậu lập tức ngắt nguồn điện của nhà kho, vô hiệu hóa camera và tia hồng ngoại. Cậu âm thầm đếm, sau đó đi về phía đông dựa vào một bức tường trước sàn nhà, ngồi xuống đè xuống mép sàn.

"Két."

A Lẫm nạy tấm ván lên, nhìn lướt qua đồ vật bên trong, ánh mắt lóe lên vẻ vui mừng.

Bên dưới lớp sàn nhà, giấu từng túi bạch phiến.

A Lẫm khom người lôi đống túi dưới sàn lên, sau đó chất chồng đống túi đó ven vách tường. Bắt đầu từ trong góc tường, chất cao cho đến đỉnh nhà kho, rồi lại chất chồng thứ hai. A Lẫm làm rất nhẹ, hầu như không phát ra âm thanh, mấy thứ này cũng không nặng, nhưng khi chất đầy nhà kho cũng khiến cho cậu mệt mỏi toát đầy mồ hôi. Cậu ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, nhấc chân đậy tấm sàn lại, cầm lấy túi bạch

phiến cuối cùng che nó lại. Những thứ này là được cậu đem đến đây trong năm năm qua, mỗi ngày một túi, tích góp từng chút một trong năm năm.

Không ai phát hiện camera của nhà kho thứ năm đã bị sửa đổi từ lâu, chỉ cần hoán đổi nguồn điện hình ảnh sẽ tự động dừng lại, màn hình nhìn sẽ giống như ngày thường. Cũng không ai biết, mỗi ngày mỗi đêm, luôn có một người vận chuyển từng túi thuốc phiện vào trong kho hàng. Trong năm năm qua, A Lẫm đều làm việc này, cậu không biết khi nào những thứ này sẽ có công dụng, cũng như không biết tại sao trong suốt mười năm qua Hạng Khôn đều không có hành động gì. Cậu chỉ nghe theo sắp đặt của Hạng Khôn, đến Đằng Lăng nằm vùng, chờ đến một ngày đâm sau lưng những người "Anh em" đã đối xử chân thành với cậu.

Đã biết loại người như cậu phải xuống địa ngục, một người mới bao nhiêu tuổi đầu đã mặt không đổi sắc mà cầm dao giết người, căn bản không có tư cách nhận những thứ gọi là tình bạn, tình thân hay tình yêu. Phản bội anh em của mình, lừa dối đứa em trai ruột của mình, lợi dụng người đàn ông yêu mình, con người của cậu, thật sự dơ bẩn từ trong ra ngoài.

A Lẫm đứng yên, qua một lúc lâu cuối cùng mới mở cửa nhà kho, một lần nữa lẻn ra rồi ẩn nấp trong đêm đen.

***

Hoắc Kiêu vừa mới hạ cánh xuống thành phố B liền nhận được cú điện thoại của A Mục, như hắn nghi ngờ, quả nhiên Mạc Bắc là gián điệp của Đằng Lăng, hắn không biết Sở Mặc làm cách nào mà có được kết luận này, nhưng hắn không hỏi nhiều, coi như Sở Mặc giết oan Mạc Bắc, hắn cũng tin tưởng quyết định của Sở Mặc. Cầm điện thoại âm trầm một lúc, Hoắc Kiêu suy nghĩ một lát rồi nói một câu, "A Mục, cậu đưa điện thoại cho Sở Mặc."

A Mục bên kia vội vàng trả lời, "Đội trưởng đang nghiên cứu trong phòng tư liệu, ngài chờ một chút, tôi đi gọi."

Phòng tư liệu? Hoắc Kiêu nhíu mày, chờ đến khi nghe được tiếng hít thở quen thuộc đầu bên kia, hắn mới hỏi thăm, "Cậu đang nghiên cứu gì vậy?"

Dường như Sở Mặc vội vã chạy đến, hơi thở có hơi dồn dập, "Là một hộp đen, phát hiện ở trong phòng ngủ của Mạc Bắc, nhưng không có dây nối, tôi vẫn chưa tìm ra cách để xem nó."

Hoắc Kiêu trầm lặng một hồi, "Vậy còn Mạc Bắc? Chết rồi sao?"

"Không hẳn, để nó chạy thoát rồi." Sở Mặc mím môi, ngập ngừng một lát, "Lão gia, tôi cảm giác chuyện này rất kỳ lạ. Nếu như Mạc Bắc thật sự là gián điệp của Đằng Lăng, vậy lúc trước sao nó lại nhắc đến Đằng Lăng? Còn khai ra một thiếu niên tên A Lẫm, cái này không phải cố ý tiết lộ thân phận cho chúng ta sao?"

Hoắc Kiêu chần chừ không giết chết nó cũng là do nguyên nhân này, tên Mạc Bắc này để lộ quá nhiều sơ hở, thật sự không hợp lý. Hắn từng nghi ngờ không biết Mạc Bắc có phải mất trí thật rồi không, cho nên đã quên chuyện mình từng làm, mới có thể liều mạng bảo vệ chu toàn cho Tiểu Ý cả đoạn đường dài, và vô tình bán đứng tổ chức mà nó từng trung thành trước đây.

Dường như chỉ có thể lý giải như vậy, nhưng nếu nó thật sự quên, độc mà hắn trúng phải giải thích như thế nào…

"Lão gia, chất độc trong người ngài thế nào? Những liều thuốc tôi đưa cho ngài, có tác dụng không?" Giọng Sở Mặc luôn lành lạnh, nhưng bây giờ rõ ràng rất gấp gáp.

Hoắc Kiêu cẩn thận đè lồng ngực lại, chỗ này rất khó chịu, hắn cố chịu đựng đến giờ rất khó khăn, có điều hắn không muốn để Sở Mặc lo lắng, "Không sao, dường như tốt hơn nhiều, tim không còn đau."

Sở Mặc thở phào một cái, "Vậy là tốt rồi. Ngài yên tâm, tôi có được phương thuốc rồi, tôi sẽ cố gắng điều chế sớm nhất, ngài nên mau chóng trở về."

Hoắc Kiêu nghe vậy liền cười, "Được, cậu yên tâm, tôi không sao."

Lại bị Sở Mặc nhắc nhở thêm vài chuyện, sau đó Hoắc Kiêu mới cúp máy.

Lần đến Đằng Lăng này rất bí mật, người mang theo cũng là cao thủ trăm người tuyển một, không chỉ có thân thủ tốt, trí óc cũng rất nhanh nhẹn. Kế hoạch của Hoắc Kiêu rất đơn giản, âm thầm đi đến nơi ở của Đằng Lăng ở thành phố B, cử vài người thăm dò tình hình trước, sau đó tìm ra chính xác vị trí của Lăng Diệc Phong và đàn em của hắn, rồi tập kích tiêu diệt bọn chúng. Từ trước giờ Hoắc Kiêu luôn diệt cỏ tận gốc, nhưng lần này lại là một ngoại lệ. Người ta giết con gái hắn là vì trả thù, Hoắc Kiêu tự biết mình đuối lý, khoản nợ này để cho một mình Lăng Diệc Phong gánh là đủ rồi. Chỉ cần đợt tập kích không bị lộ, không ai biết được Lăng Diệc Phong do bọn hắn giết. Kể cả khi Lăng Diệc Thần có nghi ngờ, cũng không thể có bằng chứng chứng minh là Hoắc Kiêu hắn đã ra tay.

Mang theo sáu người tiếp cận nơi ở của Đằng Lăng, Hoắc Kiêu hít sâu một hơi, thò tay vào trong ngực rút ra một khẩu súng ngắn đã lâu đời. Lâu rồi hắn không dùng đến súng, nhưng lần này, hắn nhất định phải tư tay báo thù.

Ẩn nấp ở một góc bí mật trong nơi ở của Đằng Lăng, Hoắc Kiêu cẩn thận nhìn xung quanh. Hắn đã điều tra qua nơi này, là nơi không có canh gác, kể cả nhà kho đề số 5 sau lưng này cũng là kho hàng trống, xem như là một nơi an toàn trong đây. Hắn thấy bốn phía vắng lặng, liền quay đầu nhìn về đám người sau lưng, ra lệnh, "Trước tiên ẩn nấp ở chỗ này. Hạng Khôn, cậu mang theo A Lý và Tiểu Nam đi tìm Lăng Diệc Phong, hôm nay hắn chịu trách nhiệm chỉ đạo vệ sĩ làm nhiệm vụ, ngay trong này, sau khi tìm được không được để lộ, nhanh chóng quay về đây."

Trong mắt Hạng Khôn lóe lên một đường sáng, mặt vô cảm xúc, "Được."

Hoắc Kiêu gật đầu, tuy hắn không thích Hạng Khôn, nhưng người đàn ông này thật sự có tài, việc tìm người này, hắn tương đối tin tưởng gã. Hạng Khôn cẩn thận đứng lên, hai người đằng sau cũng làm theo, Hoắc Kiêu cẩn trọng nhìn bọn họ, cho đến khi không thấy nữa mới chuyển mắt, yên lặng cầm chắc khâu súng trong ngực.

***

"Oa…" A Khâu ngáp một cái, biếng nhác duỗi lưng, hôm nay hắn phải canh gác ca đêm, trong cả căn cứ có hơn ba mươi nhà kho, đủ để cho hắn và đám bạn bủn rủn. Đương lúc tuần tra nhàm chán, bỗng nhiên cách đó không xa có một người đàn ông cao gầy vội vàng chạy đến, người nọ dường như đang hoảng hốt tìm người, A Khâu bất ngờ, gọi lớn một tiếng, "Phan Tử, làm cái gì vậy?"

Người được kêu là Phan Tử sững sờ, thấy có người thì kích động, vội vã chạy nhào tới, "Mau mau!" Nói xong, Phan Tử túm chặt lấy A Khâu, "Mau nói với đại ca, bên cạnh nhà kho số 5 có người mai phục!"

A Khâu kinh hoàng, đè lại bả vai của cậu, "Chắc chắn?!"

Phan Tử gấp gáp đến độ mồ hôi tuông đầy ra, "Nhanh lên đi, đêm nay không phải tôi canh gác, tôi không biết đại ca ở đâu! Chắc chắn có người, năm sáu tên, lén lút rình rập, cậu nhanh đi!"

"Được được!" A Khâu vội vàng trấn an cậu, nhanh chân tháo chạy, vừa chạy vừa quăng lại một câu, "Cậu ở đây đợi tôi, tôi lập tức đi kêu Phong ca đến!"

A Khâu đi quá vội, cũng không quay đầu lại. Phan Tử nhìn chằm chằm vào bóng lưng của hắn, cho đến khi A Khâu khuất mất trong màn đêm, gương mặt hoảng hốt từ từ biến mất, ngược lại là nhếch miệng lộ ra một nụ cười khẩy.

***

Đêm nay Lăng Diệc Phong chợt cảm thấy hoảng, cảm giác này rất quen thuộc, từ nhỏ hắn đã đi theo anh cả lăn lộn đánh chiến, theo đó cũng nuôi được một thứ linh cảm, những khi hoảng hốt bực dọc, chắc chắc sẽ có chuyện không hay xảy ra. Hắn nắm chặt khẩu súng trong tay, quan sát trái phải thật cẩn thận. Đám người phía sau thấy vẻ mặt đại ca đề cao cảnh giác, cũng bắt đầu cẩn trọng hơn.

Bỗng nhiên, cách đó không xa đang có một người chạy đến, Lăng Diệc Phong khẽ rùng mình, lập tức nheo mắt lại. Người kia càng chạy gần tới, là A Khâu, là người chịu trách nhiệm tuần tra nhà kho phía tây hôm nay. A Khâu chạy đến gần, đứng lại thở hồng hộc, vội vàng thẳng người báo cáo, "Phong ca, Phan Tử… Phan Tử nói xung quanh nhà kho thứ năm có người mai phục, không biết là ai!"

Lăng Diệc Phong căng thẳng, lập tức cảnh giác lên. Linh cảm của hắn không sai, đêm nay nhất định có chuyện. Hắn nhanh chóng phân tích một chút, tức khắc quay lại ra lệnh cho cấp dưới, "Tiểu Vũ, cậu đi báo cáo chuyện này với anh cả, A Khẩu cậu dẫn đường, những người còn lại, tổ A đi theo tôi, tổ B ở đây đợi, nếu nghe được tiếng gì bất thường thì lập tức tới hỗ trợ!"

Suy nghĩ một chút, hắn dừng chân bổ sung thêm một câu, "Nếu như thật sự có bất thường, để lại hai người ở đây chờ anh cả chạy đến."

"Vâng!" Mọi người lập tức căng mình, lưng thẳng tắp đáp lại.

Lăng Diệc Phong gật đầu, không chần chừ thêm. dẫn nửa số người chạy về phía nhà kho số 5.

***

Hoắc Kiêu đứng dựa vào góc tường, đột nhiên, trái tim chợt đập loạn lên, cảm giác loạn nhịp này mang theo một linh cảm bất thường, hắn nhíu chặt lông mày. Không đúng… Dự cảm này…

"Soạt, soạt…"

Vô cùng nhỏ, hầu như là tiếng gió, thế nhưng… Hoắc Kiêu liền căng người, đến ba người phía sau cũng tức khắc bày ra tư thế sẵn sàng chiến đấu. Đám người chạy đến rất nhiều, ít nhất hơn mười tên. Hoắc Kiêu lấy một miếng gương ra liếc nhìn, ngay lập tức trái tim co rút một nhịp. Lăng Diệc Phong! Vậy mà tự mình tìm đến!

Hoắc Kiêu híp mắt cười lạnh, đúng là đắc lai toàn bất phí công phu (Thành ngữ nghĩa là: không tốn sức mà lại tìm ra). Lăng Diệc Phong, mày giết chết đứa con gái duy nhất của tao, đêm nay mày và anh em mày cùng đền mạng đi!

Hoắc Kiêu hơi hấc cằm, ba người phía sau làm cùng một lúc, âm thầm kéo chốt an toàn, nâng họng súng lên, nhắm ngay đầu của Lăng Diệc Phong.

Lăng Diệc Phong dẫn đầu đi đến cửa nhà kho số năm, căng tai lắng nghe tiếng gió thổi xung quanh, tất cả đều yên ắng đến kỳ dị, hắn cẩn thận đi về phía trước, những người phía sau đi theo sát hắn, từng bước đến gần cửa nhà kho.

Một bước, hai bước…

Càng lúc càng gần.

Hoắc Kiêu cảm thấy trái tim mình đập mạnh đến nỗi như trào lên cổ họng, trong bóng đêm hình dáng người kia càng lúc càng gần, hắn từ từ nheo mắt lại, lặng lẽ đưa ngón tay ôm lấy cò súng.

Đến gần chút nữa, thêm một chút nữa…

Được rồi!

Họng súng đen ngòm chĩa ngay đầu Lăng Diệc Phong, một tiếng "Đoàng" nổ mạnh, một viên đạn bay thẳng về hướng trán của Lăng Diệc Phong!

Lăng Diệc Phong đang căng cứng cơ thể, trong khoảnh khắc tiếng súng vang lên, hắn liền nhảy sang bên cạnh theo bản năng, nhưng đám người phục kích đương nhiên cũng liệu trước tình huống này, đến khi hắn nhìn thấy rõ được đường đạn thì đã muộn, bất kể hắn né như thế nào, viên đạn chắc chắn cũng xuyên thủng qua đầu của hắn! Hắn nhắm chặt mắt theo phản xạ tự nhiên, suýt nữa hắn đã nếm được mùi vị của cái chết, người sau lưng hét lên một tiếng kinh hoàng, hắn mạnh mẽ siết chặt nắm tay.

"A…!"

Bỗng nhiên, trước mặt vang lên tiếng rên khẽ của một người, đau đớn không hề kéo tới như trong dự đoán, Lăng Diệc Phong sững sờ, mở toang mắt ra, ngay tức khắc cả người liền hoảng hốt, cứng ngắc đứng yên tại chỗ.

A Lẫm?!!

Bóng dáng màu đen của một thiếu niên ngã ập xuống mặt đất, chỉ cần một bóng lưng cũng đủ để Lăng Diệc Phong khẳng định, người đó chắc chắc là y, chắc chắc là người thiếu niên đã khiến hắn quên đi tất cả chỉ trong vài năm ngắn ngủi, thiếu niên khiến cho hắn hoàn toàn điên loạn. Lăng Diệc Phong bất chất nguy hiểm xung quanh, thực tế hắn đã quên luôn quanh mình đang có nguy hiểm, hắn chạy đến nơi người kia ngã xuống, thậm chí còn không kịp nhìn nơi phát ra tiếng súng.

"Đại ca, cẩn thận!!"

Tiếng kêu hoảng sợ đột ngột vang lên sau lưng, giây tiếp theo liền cảm nhận được toàn bộ đám người đứng phía sau chạy đến chỗ hắn, tiếng súng bắn kèm theo tiếng gió vang lên cuồng bạo. Nhưng Lăng Diệc Phong hoàn toàn không quan tâm, hắn biết thứ đang chờ hắn trước mặt là nguy hiểm chết người, nhưng hắn căn bản không thể suy nghĩ nhiều, thân thể như phản ứng theo bản năng, bản năng chống lại mưa bom bão đạn mà chạy vội đến bên bóng hình thon gầy màu đen kia. Âm thanh súng nổ liên tục vang lên ở cả hai bên, hắn cố hết sức chạy vọt đến bên người nọ, sau đó nhào lên che chắn cho y.

"Đoàng Đoàng Đoàng Đoàng!!"

Âm thanh điếc tai của kim loại vượt qua họng súng đâm thẳng vào trong cơ thể, vô số viên đạn bắn xuyên qua tay chân và lồng ngực của Lăng Diệc Phong, đau đớn ngưng lại vài giây, đại não giống như bị tê liệt, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, một cơn đau đớn điên cuồng xuyên thủng khắp cơ thể của hắn, máu tươi phun trào ra từ miệng vết thương. Lăng Diệc Phong đau đớn cắn chặt răng, nhưng vẫn vươn tay ôm chặt lấy eo của người nọ. Cơ thể của người bên trong quen thuộc đến như thế, mỗi một tấc hắn đều nhớ kỹ trong tim. Hắn đau đến nỗi không thể mở miệng được, nhưng vẫn nhịn không được nói ra vài chữ từ trong cuống họng, "A Lẫm," Hắn khẽ thì thầm tên người bên trong, thở hổn hển, "Tại sao… Em quay lại, quay lại…"

Người bên dưới từ lúc bị ôm lấy đã cứng người bất động, người đàn ông này nặng nề đè trên người cậu, cánh tay nặng nề siết chặt đến độ khiến cho cậu cảm thấy đau, rõ ràng đau đớn như vậy, nhưng cậu lại cứng người thất thần không đẩy ra. Cậu vốn không hiểu tại sao mình lại lao xuống, cậu chỉ cần yên lặng ở trên xà nhà, hoàn thành nhiệm vụ của mình là tốt rồi, nhưng cậu không biết vì sao khi trong giây phút nhìn thấy viên đạn kia bay về phía Lăng Diệc Phong, cậu lại vô thức nhảy xuống chắn trước người của hắn. A Lẫm nằm cứng đờ, cho đến khi nghe được tiếng súng liên tục vang lên, tiếng thở gấp nặng nề của Lăng Diệc Phong vang lên bên tai, cậu mới choàng tỉnh lại.

"Anh làm cái gì vậy!" Cậu mạnh bạo đẩy người phía trên ra, "Con mẹ nó anh muốn làm cái sàng sao! Chạy mau đi!!"

*sàng là cái này

Lăng Diệc Phong siết chặt cánh tay, nghe được câu nói của cậu thì không nhịn được cười, hắn cúi đầu hung hăng hôn lên môi A Lẫm, còn dùng hết phần sức lực không còn nhiều lắm mà lăn một vòng, trốn vào trong góc nhà kho. Trên thân mình có vô số vết thương do súng bắn, nhưng hắn vẫn nhịn không được muốn cười to.

Người bên trong giãy giụa vài cái cuối cùng cũng thoát được, thoáng cái nhảy dựng lên, nhưng cơ thể chợt run lên không ngừng, "Mẹ nó anh… Đồ điên!" Cậu chết trân nhìn chằm chằm vào hàng loạt lỗ đạn trên lưng của Lăng Diệc Phong, trái tim co thắt đau nhói.

Tiếng đấu súng điên cuồng của hai bên vang lên tạo thành một khoảng hỗn loạn, A Lẫm muốn ép mình bình tĩnh, cậu còn có nhiệm vụ, còn có chuyện cần phải làm. Nhưng Lăng Diệc Phong lại nằm bất động trên mặt đất, người của hắn chảy đầy máu khiến cho cậu không thể dời mắt được. Hai chân như cứng đờ, gần như cậu không thể khống chế nổi bản thân mà cúi xuống ôm lấy hắn, thậm chí muốn làm cho hắn hôn mê để hắn không phải đau đớn như vậy.

Lăng Diệc Phong cố gắng mở to hai mắt, chậm rãi giữ chặt ống quần của A Lẫm, "A Lẫm…" Hắn thở hổn hển, máu chảy xuôi xuống theo khóe môi, "Anh muốn… Hỏi em một câu, em… khụ khụ, rốt cuộc em… có yêu anh hay không… Có hay không, một chút…"

Cả người A Lẫm run lên, vô thức lùi về sau một bước, Lăng Diệc Phong nằm té xuống mặt đất, cố sức nghiêng đầu nhìn hình dáng cao gầy của thiếu niên, hắn ngơ ngác nhìn một lát, qua một lúc lâu, chầm

chậm mỉm cười, “Mặc kệ chuyện trước đây, thật… hay là giả, anh vẫn… không quên, không quên được… quên không…”

Giọng của hắn dần nhỏ đi, A Lẫm sững sờ đứng tại chỗ, cứng ngắc đứng đơ người, cậu sững sờ nhìn nụ cười nơi khóe miệng của hắn, đầu óc trống rỗng.

‘A Lẫm, súng phải cầm như thế này, đúng rồi, ha ha, thật thông minh…’

‘A Lẫm, em đừng lạnh nhạt như thế, cười nhiều lên đi, cười cái nào, ha ha, để anh giúp em mát xa cơ mặt…”

‘A Lẫm, anh cảm thấy… Hình như anh hơi thích em…’

‘A Lẫm, sau này còn một mình… Cẩn thận một chút.’

…

Lăng Diệc Phong…

Cậu âm thầm gọi một tiếng.

Lăng Diệc Phong…

Vô thức bước ra một bước, cậu chậm chạp khom người xuống, “Tôi…”

Bỗng nhiên, bên cạnh vang lên một hồi còi cảnh báo điếc tai, A Lẫm mạnh mẽ hoàn hồn lại.

“Không được cử động!!” Một tiếng quát to đột ngột đánh vào trong tai tất cả mọi người, trong nháy mắt ánh đèn xanh đỏ chiếu sáng cả bầu trời, “Cảnh sát đây! Tất cả mọi người không được nhúc nhích! Hoắc Kiêu, Lăng Diệc Phong! Các người đã bị bao vây, không cần phản kháng vô ích, bỏ vũ khí xuống!”

Vừa dứt lời, đã thấy hơn chục đặc vụ tinh nhuệ nhào ra khỏi xe cảnh sát, mỗi người một khẩu súng trường chĩa thẳng về bọn hắn. Toàn bộ người của Hoắc Kiêu và Lăng Diệc Phong đều kinh hoàng đứng tại chỗ, hoàn toàn không hoàn hồn được, âm thanh đấu súng lập tức đình chỉ.

A Lẫm cảm thấy tay phải của mình run rẩy lên, cậu bắt mình phải thẳng người lên, chậm rãi đứng dậy, sau đó cậu nhấc bước chân cứng ngắc lên, lùi về sau một bước, thêm một bước, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào người đàn ông nằm trong vũng máu.

Xin lỗi…

Phong ca… Xin lỗi…

A Lẫm nhìn Lăng Diệc Phong lần cuối cùng, nhẫn tâm quyết định quay đầu chạy đi. Cậu vừa chạy vừa lấy một chiếc mặt nạ da người từ trong ngực ra, dán lên bừa bãi, bàn tay run lên bần bật. Phan Tử, cậu phải cải trang thành Phan Tử để hoàn thành nhiệm vụ tiếp theo, câu không thể để cho cảnh sát thấy được mình, cậu nhất định phải tỉnh táo lại.

Tỉnh lại đi, A Lẫm, mày tỉnh lại cho tao!

Cảnh sát nhanh chóng xông tới, người dẫn đầu chĩa súng hô lớn, “Các người đã bị bao vây, bỏ vũ khí xuống, thả… A!!”

Một tiếng hét lên vang vào trong loa phá nát bầu trời xanh, mọi người còn chưa lấy lại tinh thần, đã trông thấy bên Đằng Lăng có một người cao gầy chạy đến, một tay người nọ cầm súng, ánh mắt lạnh như băng, hắn khẽ quát, lại mạnh bạo bắn thêm phát nữa, “Mẹ nó các người bắn đi, chờ cảnh sát bắt sao!”

Ngay tức khắc, đám người giật mình tỉnh táo lại, không suy tư gì nữa, hoảng loạn bắn về phía cảnh sát, viên đạn rạch phá không khí xuyên thẳng tới, tiếng la hét thảm thiết vang lên khắp nơi, màn đêm đen thẳm phủ đầy máu đỏ, một chiến trường ác liệt, vô cùng căng thẳng!

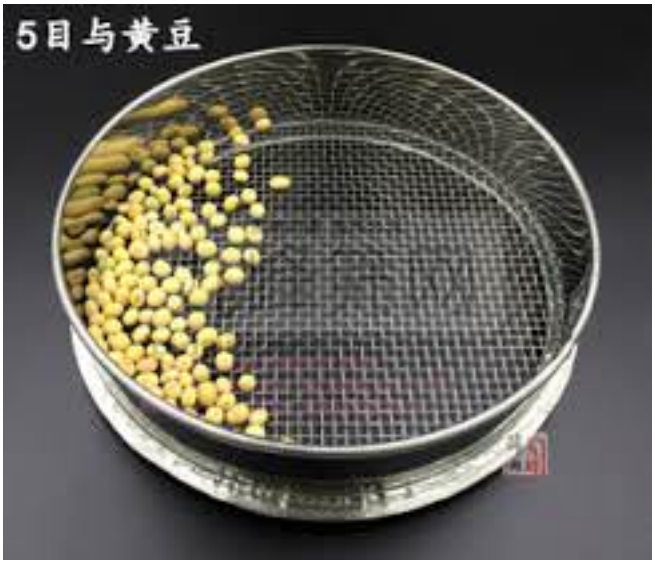

20. Quyển 1 - Chương 20: Tập Cảnh

Mạc Bắc đi sâu vào trong rừng rồi ngừng một lát, vết thương trên người bị thấm nước nên bị sưng mủ lên, viên đạn vẫn còn ghim ở trong cơ thể, nếu cứ tiếp tục như vậy cậu không chết thì cũng thành tàn tật.

Cậu thở hổn hển nhìn xung quanh, ánh mắt bất chợt dừng lại, ngay tức khắc dâng lên cảm giác vui mừng, cậu lập tức ngồi xổm xuống, gạt ra vài nhóm cỏ trên mặt đất, tận dụng ánh trăng chiếu sáng cẩn thận nhìn chằm chằm vào một chùm hoa cỏ trong bụi.

Đây là… Cỏ cầm máu?

Mạc Bắc nhanh chóng lấy tay nhổ một nhánh cỏ ra, đưa lên mũi ngửi thử, không sai, đây chính là cỏ cầm máu!

Trái tim vì quá phấn khích mà đập nhanh loạn nhịp, cậu tức tốc lấy một con dao găm ra, cắt từng nhánh cỏ có thể thấy ở trong bụi. Thật vất vả mới cắt được một đống lớn, Mạc Bắc loạng choạng đứng lên, quay lại bờ sông rửa sạch số cây cỏ, sau đó tìm một tảng đá sạch sẽ, đập dập đống thảo dược vừa thu thập được.

Cả người không còn chút sức lực, đập cũng không đập nổi, Mạc Bắc mất hết cả nửa ngày, cuối cùng mới có thể nghiền hết số thảo dược thành thuốc nước. Đưa tay cởi áo ra, cậu yên lặng siết chặt con dao trong tay. Trên người tổng cộng có ba vết thương do đạn bắn, xương sườn, bên cạnh eo, giữa đùi, may mà không có trúng chỗ nguy hiểm. Cậu hít sâu vào một hơi, cắn chặt răng nhanh chóng đưa dao vào trong cơ thể khoét viên đạn ra ngoài, máu tươi tức khắc ồ ạt chảy ra, cậu bất chấp đau đớn, lập tức bôi thuốc nước lên trên miệng vết thương, sau đó xé một mảng áo ra, cố sức băng bó lại nơi bị thương.

Chờ cậu xử lý xong hết ba miệng vết thương, cả người đã đổ mồ hôi đầm đìa, tay đều muốn run lên.

Thân thể giống như bị ném vào lò lửa, toàn thân nóng bừng. Cậu biết mình đang dần phát sốt, nhưng lại

không có thuốc, coi như đã cầm được máu, nhưng nếu cứ tiếp tục nóng sốt lên như vậy cũng không phải điều hay. Chậm rãi điều chỉnh hô hấp, Mạc Bắc với tay cầm lấy một cành cây, chống xuống đất rồi từ từ đứng thẳng dậy. Nếu như có cỏ cầm máu trong rừng, vậy… Nói không chừng còn có thể có cỏ hạ sốt…

Đầu óc choáng váng, Mạc Bắc bước từng bước rất chậm, vết thương giữa đùi khiến cho mỗi bước đi đau như bị xé toạc ra, cậu cố gắng chật vật đi sâu vào trong khu rừng, chống vào thân cây nghỉ ngơi một lúc lâu, cuối cùng mới có thể vượt qua được một trận tra tấn.

Trời dần rạng sáng, rừng cây trước mặt cũng từ từ rõ ràng hơn. Cơ thể vẫn nóng ran người, nhưng thoắt cái lại thành lạnh như băng, Mạc Bắc biết cơ thể mình đã đến cực hạn, đợi đến lúc thân thể không còn cảm giác nóng bừng nữa, tính mạng của cậu ắt hẳn cũng sẽ chấm dứt. Cảm giác buồn ngủ chợt xông đến, cậu lấy tay bấm sâu vào cơ thể mình, gắng gượng giữ mình tỉnh táo. Quả nhiên, giống như cậu dự đoán, khu rừng này thực sự là nơi phong thủy trù phú, đưa mắt nhìn quanh đều là các loại cây cỏ kỳ lạ. Nếu như lúc này cơ thể cậu mà bình thường, nói không chừng đã nhảy cẫng lên vì phấn khích.

Khóe miệng nhịn không được cong cao lên, trong nhiều ngày như vậy, đây là thứ duy nhất khiến cậu cảm thấy hào hứng. Chờ cơ thể khỏe lên rồi, sẽ xây dựng một ngôi nhà nhỏ hay gì đó ở trong này, rồi nghiên cứu thảo dược, cuộc sống như vậy thật đúng là làm cho người ta mong chờ…

Thoáng cái Mạc Bắc đã có lại khí lực, đầu óc cũng minh mẫn hơn chút ít, cậu chống cành cây bước từng bước cẩn thận tìm kiếm, quan sát kỹ những loại hoa cỏ bên dưới, tròng lòng cũng dần bình yên. Đến khi trời sáng hẳn, cuối cùng cậu cũng tìm được thứ mình muốn, dây leo Lạc Thạch, chuyên sống ký sinh trên những cây cổ thụ nghìn năm, rất hiếm có, là thuốc tiên dùng để giải trừ độc nóng. Nếu độc nóng mà còn có thể giải được… Một chút nóng sốt này hẳn không đáng nói…

Mạc Bắc lấy tay giật xuống một đoạn dây leo, làm theo như cũ, đem trở về bờ sông rửa sạch, đập dập cho ra dịch rồi cho vào trong miệng, thứ này có một vài lông tơ, mới đầu nhai đúng thật là giày vò, vất vả lắm mới nhai nát được, cậu cúi người đến bờ sông uống một chút nước, rốt cuộc mới có thể nuốt thứ này xuống.

Quả thật là thuốc tiên, mới chỉ dùng một buổi sáng mà đã có hiệu quả ngay lập tức. Mạc Bắc cảm thấy rõ ràng mình đang hạ sốt, cả người cũng khoan khoái lên không ít. Cậu tiếp tục quay lại rừng để hái thêm cỏ cầm máu, băng bó lại vết thương một lần nữa, sau đó tìm một hốc cây để trốn vào nghỉ ngơi.

Tính mạng không còn nguy hiểm, buồn phiền trong lòng lại dâng lên. Cuộc sống tranh đấu với nhau quá mệt mỏi, cuộc sống dân dã bình yên giống như bây giờ, mới thật sự thích hợp với cậu nhất. Ánh nắng ấm áp xuyên qua kẽ lá chiếu xuống dưới, Mạc Bắc nheo mắt, cẩn thận nằm nghiêng tránh đụng phải vết thương, mặc dù cơ thể còn rất đau, nhưng dần dần đã có cảm giác thoải mái dễ chịu, cậu nhắm hai mắt lại, hít vào luồng không khí thanh mát ấm áp, dần dần thiếp đi.

***

“Ngao ngao! Ngao –!!”

Mạc Bắc bị một hồi tiếng kêu kỳ lạ đánh thức, cậu mở toang mắt ra, chống người đứng lên. Ánh hoàng

hôn đỏ thắm chiếu trên tán lá, ánh lên khiến cho toàn bộ khu rừng trở nên huyền bí mỹ lệ. Đau đớn trên người giảm đi không ít, cũng đã hết sốt, cậu thở phào nhẹ nhõm, chuẩn bị ra ngoài tìm một chút thức ăn.

"Ngao –!!"

Mạc Bắc nhíu mày, lại là âm thanh này…

Cậu cầm cành cây bên cạnh lên, chống người chậm rãi ra khỏi hốc cây. Nhưng vừa nhìn qua, cả người liền kinh ngạc. Một chú sói xám nhỏ bị bao vây bởi một đàn chó hoang, hình như chân đã bị thương, đang nhe nanh trợn mắt đấu tranh với đám chó hoang. Hóa ra vừa rồi là tiếng kêu của nó… Mạc Bắc biết với thân thể hiện tại của mình thật sự không nên xen vào chuyện của người khác, cậu đắn đo một lát, cuối cùng vẫn quyết định quay về hốc cây tránh đi.

"Ngao! Ngao!!" Tiếng gầm gừ của sói nhỏ dần dần yếu đi, nhưng vẫn không chịu thua mà giãy giụa, Mạc Bắc dựa vào hốc cây bên cạnh nhíu mày, ngẫm nghĩ trái phải cả buổi, rốt cuộc vẫn nhịn không được mà chui ra lần nữa. Sói nhỏ kia nhìn qua cũng chỉ là vài tháng tuổi, màu lông rất bẩn, hẳn đã bị lạc đàn lâu rồi, máu trên chân đã sớm khô lại, ngay cả khi những con chó hoang này không đến tấn công nó, cứ để máu chảy ra như vậy cũng sống không được bao lâu.

Đám chó hoang bao quanh sói con đi vòng quanh, vốn là phe có ưu thế, nhưng lại kiêng dè vì ánh mắt hung ác của con sói, do dự không dám tiến lên. Mạc Bắc ẩn trong bóng tối quan sát, chỉ thấy một con chó hoang đột ngột bổ nhào qua chú sói, sói con nhấc chân dùng sức nhảy qua một bên, nhưng hình như đụng phải vết thương cũ, khẽ kêu một tiếng đau đớn. Sói con quay người lại, vừa vặn đối mặt với Mạc Bắc, Mạc Bắc đang nhìn nó thì ngay tức khắc chợt sửng sốt, trên đầu con sói… Ngay giữa trán, thế nhưng lại có một vết bớt màu đỏ sậm hình con rắn.

Sói con gầm gừ tức giận, nhe nanh trợn mắt nhìn về phía đám chó hoang, sau đó lùi về sau một chút, đột nhiên phô móng vuốt ra rồi nhào tới. Thân hình con sói hình nhỏ bé đến đáng thương, lao lên người con chó hoang, như đang liều mạng, hung hắn cắn vào cổ con chó, đám chó hoang xung quanh sợ đến mức nhảy về phía sau. Con sói kia rõ ràng dùng hết sức để cắn, cắn rách thành một hõm trên cổ con chó hoang kia.

Máu tươi phun ra thấm đẫm thân sói nhỏ, nó yếu ớt nằm gục trên mặt đất, nhưng vẫn ngước đầu tru một tiếng đối với đám chó hoang ở xung quanh.

Mạc Bắc đột nhiên cảm giác đáy lòng đau nhói một chút, như thể xuyên qua đôi mắt âm u đen tối kia, có thể nhìn thấy bộ dáng quật cường cứng cỏi của Tiểu Ý.

Mấy con chó hoang như đã quyết định xong, toàn bộ đứng lại, hạ thấp thân mình, chân sau lấy đà. Sói nhỏ tự biết mình đấu không lại, nhìn chằm chằm đàn chó bao quanh một lát, bỗng nhiên ngửa đầu gầm rú một tiếng thật dài lên bầu trời.

Trong nháy mắt, toàn bộ đám chó hoang vụt lên, mạnh mẽ bổ nhào qua sói con ở chính giữa!

"Phập –!"

Đột nhiên, một cái bóng bay lướt qua, mang theo một vòng sáng màu trắng, y hệt như tia chớp chạy nhanh qua một vòng, đám chó hoang xung quanh ngay tức khắc kêu lên một tiếng thảm thiết, từng con một ngã xuống mặt đất, trên chân mỗi con chó đều bị thứ gì đó rạch một đường máu, nhưng mà miệng vết thương không sâu. Sói nhỏ vốn đang nhắm mắt liền mở ra, ngây ngốc nhìn cái thứ thẳng đứng thon gầy ở trước mặt, nghi hoặc nghiêng đầu lệch một bên.

Đây là thứ gì?

Không đợi sói nhỏ kịp hiểu, cái thứ thẳng đứng to lớn kia đã gào lớn một tiếng đối với đám chó hoang xung quanh, âm thanh cũng thật kỳ quái, nó chưa bao giờ nghe qua, đám chó kia bị cậu làm cho giật mình, toàn bộ khập khiễng chạy mất dạng, sói nhỏ ngạc nhiên trợn lớn mắt, chờ đến khi cái thứ kỳ quái kia quay lại, nó mới kịp phản ứng mà sởn hết cả lông tơ.

Cái thứ này còn nguy hiểm hơn đám chó kia…

Mạc Bắc buồn cười nhìn nhóc con như đang thấy kẻ địch ở trước mặt, thật sự con sói nhỏ này vẫn chưa trưởng thành, hàm răng cũng chưa đủ sắc bén, không biết làm sao mà có đủ khí lực, dưới tình trạng bị thương mà có thể cắn chết một con chó hoang đã trưởng thành. Mạc Bắc mỉm cười, ngồi chồm hổm trên mặt đất, đối diện với con sói nhỏ đang trừng lớn hai mắt bé tí kia.

"Này." Mạc Bắc vẫy tay với nó.

Lông tơ của sói nhỏ càng dựng thẳng thêm, cảnh giác lùi về phía sau mấy bước.

Mạc Bắc nhìn chằm chằm vào chỏm lông đỏ sậm ngay giữa trán của nó trong chốc lát, rồi thử bước về phía trước một bước, cậu tiến một bước, nhóc con kia liền lùi một bước, có điều chân của nó đang chảy máu, còn tiếp tục giằng co như vậy sẽ không ổn. Mạc Bắc dứt khoát không chú ý đến tâm tình của nó nữa, bước một bước dài qua, xách lấy phần gáy của nó, nhấc lên. Sói nhỏ kinh hoàng, lập tức vùng vẫy tay chân, quay đầu muốn cắn, nhưng không hiểu sao lại bị tóm cổ, làm cách nào cũng xoay không được.

Nó bực mình gào rú lên, chọc cho Mạc Bắc nhịn không được mà bật cười thành tiếng. Một tay nắm lấy cổ con sói, Mạc Bắc chống cây chậm rãi đi về hướng bụi cỏ cầm máu. Tìm một lúc lâu, cuối cùng cũng phát hiện một khóm cỏ, cậu thả sói nhỏ ra, khom người hái thuốc.

Sói nhỏ rất muốn chạy trốn để khỏi chết, nhưng chân cứng đờ, chỉ có thể nhe nanh trợn mắt giả vờ hùng mãnh, Mạc Bắc buồn cười lắc đầu, để nó qua một bên không có quản, sau đó lại chống cây đi ra bờ sông để rửa cây thuốc, đập dập một chút, rồi cầm lên đi về theo đường cũ. Sói nhỏ vẫn đang ở tư thế đề phòng, bốn chân rõ ràng đã không còn sức lực, đến đôi mắt trừng cũng không được lớn.

Mạc Bắc cười cười, ngồi xuống bên cạnh nó, sau đó đưa tay ôm lấy nó, ôm nó vào trong lòng, nhóc con quay một vòng trên đùi Mạc Bắc, đến khi tay của Mạc Bắc giữ chân nó lại, cuối cùng nó cũng bắt được

mục tiêu, há miệng ra cắn mạnh vào.

Mặc dù chỉ cần một tát của người này có thể bụp chết nó, thế nhưng, nó có chết cũng phải có chí khí một chút! Sói con ra sức cắn hăng hái, chờ cái tên trên đỉnh đầu phản công, nhưng cắn cả buổi, người nọ chỉ run rẩy, không có phản ứng, nó chợt bối rối, lưỡng lự một lúc, cẩn thận cắn một tí, mắt liếc lên trên một chút.

Người phía trên nhìn nó, khẽ mỉm cười, một tay đặt thứ gì đó lên chân nó, sau đó đưa tay nhẹ nhàng xoa đầu của nó.

Người này rất nhẹ nhàng, khi xoa đầu nó, cảm giác rất dễ chịu…

Sói con ngây ngốc thả lỏng hàm răng, đôi mắt chớp chớp, Mạc Bắc cười đứng lên, một tay lại tiếp tục xách gáy con sói, tay kia nắm thảo dược bao quanh chân bị thương của nó, sau đó chậm rãi đi đến hốc cây.

Bận rộn cả buổi, trời cũng tối đen, cậu đặt con sói xuống mặt đất, không hiểu sao nhóc con này trở nên rất biết điều, cậu cẩn thận vuốt ve chân của nó, sau đó nằm xuống bên cạnh nó, nhìn chằm chằm vào đám lông đỏ ngay giữa trán đến ngẩn người.

Không biết… bây giờ Tiểu Ý như thế nào…

Mông lung suy nghĩ, chợt thấy sói con giật giật, Mạc Bắc chớp mắt mấy cái không nhúc nhích, chỉ thấy cái thứ nhỏ nhắn đang cố gắng cọ cọ qua đây, cọ chóp mũi vào người cậu, sau đó ve vẫy cái đuôi nhắm mắt lại.

Mạc Bắc cười cười, đưa tay ra ôm nó vào trong ngực, sát vào bộ lông mềm mại như nhung của nó, cũng nhắm mắt ngủ.

***

Mạc Bắc phát hiện sói là một loại động vật rất diệu kỳ, ít nhất là tiểu quỷ trước mặt cậu…

Sói con này dường như vô cùng hiểu chuyện, biết được tri ân báo đáp, từ ngày cậu cứu nó, nó liền bám dính lấy cậu – đại ân nhân của nó một tấc cũng không rời, tiểu quỷ này thật ra trông khá dễ thương, chỉ là do lúc trước bị đói, vậy nên bộ dáng khá thê thảm, hai ngày nay Mạc Bắc cho nó ăn rất no, bây giờ màu lông của nó sáng sạch mươn mướt, lông đều xù lên, ngọ nguậy đầu trông rất đáng yêu.

Mạc Bắc ngồi xổm xuống, xua tay, nhìn chằm chằm vào ánh mắt của nó than một trăm lẻ một tiếng thở dài, “Ngươi đi đi…”

Sói con ngồi chân sau, chân trước vươn chống lên, lắc lắc cái đuôi, “Ngao~~”

Mạc Bắc bất đắc dĩ, đành phải đừng lên theo, ôm con sói vào trong lòng, tiểu quỷ này vui sướng cuộn tròn thành một cục, thoải mái ngáp một cái, sau đó nhắm mắt dựa vào Mạc Bắc rồi ngáy ngủ. Mạc Bắc thở dài lần nữa, sao lại đụng phải một tiểu tổ tông bám dính như thế này…

Trong khoảng thời gian này Mạc Bắc coi như đã đi tìm hiểu hết khu rừng, ở đây không chỉ có thảo mộc kỳ la, mà còn có rất nhiều loại hoa quả hiếm có, hơn nữa toàn bộ đều là hoang dại, chỉ là trong phạm vị trăm dặm đều không thấy người, khắp nơi chỉ có chim bay cá nhảy. Tuy rằng đến đêm có không ít thú dữ, nhưng cậu ở trong hốc cây kia cũng rất tốt, cửa động lại nhỏ, buổi tối tự bảo vệ mình xem như cũng không có vấn đề gì. Cho nên, Mạc Bắc coi như dùng đúng tác dụng, đem hết mọi loại hoa cỏ có thể ăn được quét hết, bây giờ cơ thể không chỉ hồi phục, mà bên trong dường như còn tỏa ra một loại tiên khí, đi đứng vô cùng khoan khoái.

Dĩ nhiên cả Đoàn Đoàn cũng vậy…

Đây là cái tên cậu đặt cho tiểu quỷ này, tuy rằng tầm thường, nhưng được cái rất đúng sự thật, sói con hiện tại đang nằm trên đùi của cậu, cuộn tròn thành một vòng, nhìn rất giống một chiếc mũ lông nhung.

Mạc Bắc vừa vuốt ve đầu sói con, vừa suy nghĩ xem tiếp theo nên làm những gì. Cậu muốn định cư lâu dài ở chỗ này, nhưng mà không thể cứ mãi ở trong hốc cây, dù sao vẫn chưa đủ an toàn, nếu như muốn xây nhà ở, ít nhất cũng phải có búa để chặt gỗ, hơn nữa, cậu còn muốn viết sách y dược, nghiên cứu chế tạo thuốc, việc này cũng cần có dụng cụ. Mặc dù trong rừng có rất nhiều hoa quả, nhưng lại không có rau củ, tiếp tục không ăn lương thực cũng không phải cách hay. Vậy nên càng nghĩ, Mạc Bắc vẫn quyết định nên đi dọc theo dòng sông tìm một thì trấn nào đó, ít nhất cũng phải đi chợ mua một số đồ dùng cần thiết.

Chỉ có điều…

Mạc Bắc cúi đầu nhìn khối lông nhỏ màu trắng, nhịn không được lại thở dài một tiếng, xem ra tên nhóc này định theo cậu rồi, may mà hiện tại vẫn chưa lớn lắm, nếu như vừa đi vừa ôm trong lòng, có lẽ người khác cũng chỉ nghĩ nó là một chú chó con, tạm thời không có gì nguy hiểm. Mạc Bắc nhìn sắc trời một chút, tốt quá, rạng sáng, có thể lên đường. Mạc Bắc nhéo lỗ tai sói nhỏ. Vành tai nhỏ nhắn phịch phịch vài cái, bất mãn mở một mắt ra, trông thấy ánh mắt đen láy của Mạc Bắc đang mỉm cười nhìn mình, “Cậu bạn nhỏ Đoàn Đoàn, đi nào.”

Nói xong, Mạc Bắc đưa một tay ôm dưới nách của nó từ sau lưng, tay kia bế dưới mông của nó. Sói con ve vẫy cái đuôi, biếng nhác nhắm mắt lại, để cho Mạc Bắc bế đi. Mạc Bắc đứng lên, cúi đầu nhìn cục tròn làm biếng ở trong ngực, cười sờ đầu của nó, rồi đi ra khỏi rừng.

***

Mạc Bắc vừa đi vừa cẩn thận tính toán một chút, từ lúc cậu thoát khỏi đuổi giết của Hoắc gia đến nay đã được gần mười ba ngày, Mạc Bắc còn nhớ khi đó Hoắc Kiêu đã nói với Sở Mặc, hắn dự định báo thù trong vòng mười ngày, sẽ trở về Tam Giác Vàng. Vậy xem ra có lẽ Hoắc Kiêu cũng đã quay về, không biết khi Hạng Khôn biết tin cậu chạy trốn, có phải cũng sẽ nghĩ cậu là kẻ phản bội hay không…

Mạc Bắc ôm Đoàn Đoàn, mím môi, nói không chừng là vậy, nhưng nếu cậu trở về thì chỉ có thể chui đầu vào lưới, sẽ không có kết cục tốt đẹp gì. Mạc Bắc đứng yên ngây người một lát, cuối cùng vẫn lặng lẽ tiếp tục đi về phía trước.

Trên người dự trữ đầy đủ hoa quả, còn mang theo một bao thảo dược. Cậu dự định đến thị trấn lân cận bán một số cây thuốc, sau đó đổi một chút tiền để mua vật dùng cần thiết. May mà không tốn nhiều thời gian, ở hạ lưu cách đó không xa liền tìm được một thị trấn nhỏ, so với thôn Thanh Linh thì thị trấn này nhộn nhịp hơn nhiều, nhưng thực chất vẫn mang dáng vẻ chất phác, Mạc Bắc ôm Đoàn Đoàn nghỉ chân một lát, nhìn khung cảnh sinh động trước mặt tự khắc thả lỏng thần kinh.

Nghỉ ngơi một chút, cậu liền dạo quanh trái phải, tìm xem có tiệm thuốc đông y nào hay không. Cậu rất có lòng tin đối với số thảo dược mình hái được, chỉ cần chủ tiệm biết hàng, những thứ này nhất định có thể bán được giá tốt. Quả nhiên không ngoài dự liệu, Mạc Bắc tìm được một nhà thuốc đông y lâu đời, vừa nhìn qua đã biết chủ tiệm là người trong nghề, trông thấy số thảo dược Mạc Bắc đem tới liền phấn khích, không nói nhiều lời liền mua hết toàn bộ, Mạc Bắc cũng là người thật lòng, không nâng giá, trả giá bình thường liền bán luôn, chủ tiệm cảm kích vô cùng, nói lần sau nếu có hàng nhất định phải tìm đến hắn.

Mạc Bắc cầm một túi tiền mặt đi ra, tâm trạng vô cùng tốt. Xem ra số tiền này không chỉ đủ mua đồ dùng cần thiết, mà cậu còn có thể mua được vài bộ quần áo, tiện thể mua cho Đoàn Đoàn một chút thịt gì đó.

Nhàn nhã chậm rãi đi dạo, Mạc Bắc chợt nghe cách đó không xa một cậu bé đang rao lớn, "Báo đây báo đây, tuần báo mới nhất của Myitkyina, vụ án tập cảnh số 728 đưa tin chi tiết đây, báo đây báo đây!"

Mạc Bắc khi nghe được chữ Myitkyina liền ngẩn người, lưỡng lự trong chốc lát, cậu vẫn nhịn không được mà đi về hướng sạp báo kia, những người xung quanh dường như cũng vì tiếng rao lớn này mà đi tới, Mạc Bắc chen lấn trong đám đông, vất vả đến trước sạp báo. Nhưng vừa nhìn qua thì hết sức chán nản, đều là chữ Myanmar, cậu một chữ cũng không biết. Mạc Bắc suy nghĩ một chút, ngẩng đầu hỏi người bán hàng, "Xin hỏi, có báo bằng tiếng anh không?"

Người bán báo này vừa nhìn đã biết rất lanh lẹ, dùng tiếng anh rao to, rõ ràng muốn thu hút khách ngoại quốc. Hắn lập tức rút ra một tờ báo phía dưới sạp, mặt cười tươi, "Có có, vụ án tập cảnh gần đây quá nổi, đều có viết hết!"‘

"Tập cảnh?" Mạc Bắc nhíu mày.

"A? Cậu bạn trẻ, đừng nói là cậu không biết nhé?" người bán báo khó hiểu nhìn cậu, "Mấy ngày nay tin tức này đều truyền đi khắp nơi, sao cậu có thể không biết!"

Mạc Bắc gãi đầu, trong khoảng thời gian này cậu thật đúng như người rừng, cách ly hoàn toàn với xã hội, đương nhiên không hề biết chút gì, người bán báo thấy cậu ngượng ngùng, cũng không hỏi nhiều, trực tiếp giải thích, "Chính là ngày 28 tháng 7, năm ngày trước, thương gia lớn nhất bang Myitkyina dẫn người giết hơn mười cảnh sát Trung Quốc, chuyện này gây rúng động khá lớn, bây giờ ở bên Myitkyina hoàn toàn hỗn loạn, một gia tộc lớn như vậy lại bị người ngoài thừa cơ suy yếu mà nhảy vào, ai ui đúng thật là…"

Mạc Bắc đột ngột cảm thấy toàn thân rét lạnh, một dự cảm không lành ập đến, "Anh nói… thương gia lớn nhất là…"

"Hoắc Kiêu đó! Lão Hoắc này, đến chính phủ còn nể hắn ba phần mặt mũi, cái này cậu cũng không biết sao…"

Người bán hàng vẫn còn kinh ngạc mà làu bàu, nhưng toàn thân Mạc Bắc chợt cứng đờ, không thể nghe được hắn đang nói cái gì.

Tập cảnh? Người ngoài thừa cơ suy yếu mà nhảy vào? Đây… Đây là chuyện gì…

Cậu mạnh mẽ bình tĩnh lại, tiến đến gần hai bước nhìn chằm chằm vào người bán hàng, giọng nói vì gấp rút mà trở nên nghiêm lạnh, "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, làm phiền anh nói rõ một chút!"

Mạc Bắc vốn có tính cách ôn hòa điềm đạm, nhưng dù sao cũng đã lăn lộn trong xã hội đen, vừa trừng mắt, cả người liền tỏa ra sát khí, khiến cho tên bán báo kia bị dọa khẽ run lên, vội vàng trả lời, "Là, chính là tập cảnh… Kia, hình như Hoắc Kiêu dẫn người sang Trung Quốc làm ăn, không biết làm sao mà bị cảnh sát biết được, nói là có được tang chứng vật chứng gì đó… Sau đó, sau đó hai bên liền đánh nhau, Hoắc Kiêu còn bị bắt giam vào ngục, cũng không biết khi nào được thả…"

Tên bán báo nói lắp ba lắp bắp, Mạc Bắc càng nghe càng thấy rối loạn, nhíu mày lập tức giật lấy tờ báo trong tay của hắn.

Vừa đọc qua, cậu liền cảm giác toàn thân mình như bị giội nước lạnh, đến cả trái tim cũng đông cứng mà ngừng đi một nhịp.

Tiêu đề đỏ chói bắt mắt, dùng cỡ chữ lớn nhất xếp thành một mục kinh người.

"Quyết chiến bến cảng — Hoắc Kiêu ngang nhiên chống lại lệnh bắt tấn công cảnh sát, giết hơn mười cảnh sát tinh anh!"

Tay Mạc Bắc run lên bần bật, vội vàng đọc xuống dưới.

"Ngày 28 tháng 7 năm 19xx, thương gia lớn nhất Myitkyina Hoắc Kiêu ở Trung Quốc có một trận kịch chiến cùng với cảnh sát nội địa, hai bên thiệt mạng hơn phân nửa, cuối cùng bên phía Hoắc Kiêu không đấu lại, sau khi phản kháng hơn ba giờ thì bị bắt. Theo phía cảnh sát tiết lộ, Hoắc Kiêu vẫn luôn âm thầm mua bán ma túy, dưới danh nghĩa buôn bán ngọc thạch, chuyển hàng qua lại giữa hai nước Trung Quốc và Myanmar, buôn bán thuốc phiện là tội ác tày trời. Trung Quốc đã theo dõi chặt chẽ Hoắc Kiêu từ lâu, cuối cùng vào ngày 28 tháng 7, phát hiện một cuộc giao dịch thuốc phiện số lượng lớn tại kho hàng ở bến cảng thành phố B, vật chứng cũng thu được. Đáng ngờ là sau khi giao dịch bị bại lộ hai bên cư nhiên chống lại lệnh bắt và tấn công cảnh sát, kẻ cầm đầu của hai bên ngoại trừ Hoắc Kiêu, bên còn lại cũng là thương nhất lớn của Trung Quốc, là phó tổng giám đốc của Bất động sản Đằng Lăng – Lăng Diệc Phong. Trước mắt Hoắc Kiêu đã bị bắt, còn Lăng Diệc Phong đã mất tích, số người thiệt hại hơn cả trăm người, đây là

vụ án tập cảnh lớn nhất trong những năm gần đây. Kênh báo sẽ tiếp tục đăng tin chi tiết về vụ án này, mong độc giả chú ý những kỳ tiếp theo…"

Hoắc Kiêu… Bị bắt?

Đầu óc Mạc Bắc chợt trống rỗng, giống như có thứ gì đó vang lên ong ong, làm thế nào cũng không hình dung được. Đoàn Đoàn ở bên trong liếm liếm bàn tay của Mạc Bắc, Mạc Bắc lấy lại tinh thần, siết chặt tờ báo ở trong tay.

Nếu như Hoắc Kiêu bị bắt, vậy có phải Hạng Khôn cũng…

Tử vong hơn trăm người… Chẳng lẽ nào…

Mạc Bắc cảm giác trái tim mình bỗng run rẩy dữ dội, cậu vội vàng ngẩng đầu nắm lấy cổ tay của người bán báo, "Anh vừa mới nói, Hoắc gia làm sao!"

Tên bán báo đau đến nổi khẽ há miệng, sợ hãi trả lời ngay, "Tôi, tôi cũng không rõ lắm, chỉ nghe nói Hoắc gia bị người ngoài thừa cơ suy yếu mà nhảy vào, toàn bộ gia sản đều bị chuyển sang tay của người kia, a a đau quá, cậu nhẹ thôi…"

Người ngoài? Mạc Bắc biến sắc, lẽ nào… Là Sở Mặc?!

Cậu phát hoảng trong lòng, tay đều run lên bần bật, "Vậy, vậy còn cháu ngoại của Hoắc Kiêu? Tiểu Ý đâu? Nó thế nào?"

Tên bán báo âm thầm bi ai than mình đúng là không có mắt, sao lại đụng phải một tên hung hãn như thế này chứ, hắn cố chịu đau lắc đầu nguầy nguậy, "Không biết không biết, tôi chỉ bán báo, làm sao biết nhiều như vậy được…"

Mạc Bắc choáng váng, ngơ ngác thả cánh tay của người bán báo ra.

Tiểu Ý…

Tiểu Ý, em… Em sao rồi…

Toàn thân đột nhiên bắt đầu đau đớn, rõ ràng miệng vết thương đã lành hẳn, nhưng trong thoáng chốc toàn bộ đều chợt bùng lên, đến cả vết thương cũ cũng đau đến nỗi khắc vào trong xương tủy, Mạc Bắc gắng sức bình tĩnh lại, nhấc chân chạy đi giống như phát điên. Cậu phải nhanh chóng trở về, cậu phải lập tức trở về.

Mạc Bắc hoang mang vẫy một chiếc xe, xông vào trong xe rồi nói lớn một câu, “Đến Myitkyina!”

Tài xế do dự mà quay đầu lại, “Cậu bạn trẻ này, thật ngại quá, gần đây ở Myitkyina rất loạn, tôi không đi đâu, cậu tìm người khác…”

Còn chưa nói hết câu, tài xế liền cứng người. Ngang cổ đang có một con dao ghì lấy, không chút do dự mà cứa vào trong da của hắn, giây tiếp theo một giọng nói lạnh lùng vang lên, “Đi!”

Tài xế vội vàng gật đầu, sợ tới mức không thể nói thành lời, ngay tức khắc nhấn ga, chạy nhanh về hướng Myitkyina.

21. Quyển 1 - Chương 21: Sự Thật

Tới hẻm Karma Mạc Bắc vừa bước xuống xe, tài xế sau lưng liền vọt đi như chớp, đến cả tiền xe cũng không lấy. Mạc Bắc âm thầm hít vào một hơi thật sâu, bước từng bước đi vào bên trong.

Con hẻm yên tĩnh vắng lặng, bầu không khí nặng nề âm trầm. Dường như Đoàn Đoàn cảm giác được mùi không tốt, hướng về phía Mạc Bắc kêu ngao ngao, Mạc Bắc không có thời gian để ý đến nó, đem nó nhét vào trong áo của mình, cẩn thận bước từng bước đi đến cổng sắt của biệt thự Hoắc gia.

Ngày thường nơi này lúc nào cũng có bảo vệ, nhưng giờ phút này lại vắng vẻ không một bóng người. Mạc Bắc đi tới từng bước, trong lòng càng lúc càng hoảng sợ. Cổng sắt bên ngoài biệt thự không khóa, Mạc Bắc nuốt cổ họng, rốt cuộc đưa tay đẩy cổng ra.

“Két.”

Vừa mới đẩy cửa ra, Mạc Bắc tức khắc cứng đờ, sững sờ nhìn về phía trước, bất chợt dừng chân lại.

Trước mặt là một người đàn ông đang đứng dựa vào cửa biệt thự, hai tay khoanh trước ngực, nghiêng đầu mỉm cười nhìn cậu. Bên cạnh người đó là một đứa bé xa lạ, đứa bé kia mở to mắt nhìn chằm chằm vào Mạc Bắc, hơi sợ hãi mà nắm lấy ống tay áo của người đàn ông kia. Hắn cúi đầu xoa đầu đứa nhỏ một cách yêu chiều, sau đó đứng thẳng lên dắt đứa nhỏ đi về phía Mạc Bắc.

Không biết tại sao, Mạc Bắc chợt vô thức lùi lại một bước, người kia nhìn vào cậu, dừng lại trước mặt cậu, bỗng nhiên giang hai tay ôm cậu vào trong lòng, giọng nói ôn hòa vang lên, “Tiểu Bắc, em không sao cả, thật tốt quá.”

Mạc Bắc ngây người ở trong vòng tay của hắn, Đoàn Đoàn đang trốn trong áo chợt chui đầu ra, trừng mắt hung ác về phía đối phương, gầm nhẹ một tiếng. Hắn bất ngờ, thả lỏng tay ra, Mạc Bắc đưa tay xoa dịu Đoàn Đoàn, khẽ hỏi, “Cha, cha… Về rồi sao?”

Hạng Khôn quan sát con sói nhỏ một chút, sau đó mỉm cười, "Ừ."

Hắn kéo đứa bé kia đi về phía trước một bước, yêu thương nhìn vào nó, giọng nhẹ nhàng nói, "Tiểu Lê, đây là Mạc Bắc ca ca, ngoan, gọi ca ca đi."

Đứa nhỏ hơi chút nhút nhát nhìn về Mạc Bắc, giọng rất nhỏ, "Chào Mạc Bắc ca ca…"

Mạc Bắc hoàn toàn không hiểu được tình huống này, nhìn chằm chằm vào đứa bé mà nhíu mày, "Là con ai đây?"

Hạng Khôn cười cười, một tay nắm tay đứa nhỏ, tay kia xoa tóc của Mạc Bắc, nghiêng người, "Vào đi, A Lẫm tìm em muốn điên luôn rồi."

"A Lẫm?" Mạc Bắc sững sờ, sau khi suy nghĩ một chút thì nghi hoặc nhìn hắn, "Là kẻ phản bội Đằng Lăng?"

Hạng Khôn chợt cười ha ha, "Đúng vậy, chẳng qua, cũng là anh trai của em." Nói xong, hắn lại chớp mắt mấy cái, giọng điệu trêu chọc, "Anh trai ruột."

Đột nhiên, Mạc Bắc cảm thấy da gà nổi cả toàn thân, trong lồng ngực không hiểu sao có cảm giác sợ hãi dâng lên, cậu vô thức muốn quay người chạy trốn, nhưng còn chưa kịp động đậy, đầu vai bất chợt đau lên kịch liệt, ngay cả đầu óc cũng trở nên trống rỗng, toàn bộ xung quanh tức khắc mơ màng.

Trong nháy mắt, dường như cậu nhìn thấy một thiếu niên áo đen bước ra từ cửa biệt thự, ánh mắt ngay lúc thấy cậu vô cùng mừng rỡ và kích động. Thiếu niên càng chạy đến gần, âm thanh bên tai cũng ngày càng lớn, "Tiểu, Bắc."

Mạc Bắc đờ đẫn đứng yên, đầu óc trống rỗng, đồng tử không hề có tiêu cự, chỉ mơ màng trông thấy thiếu niên đưa tay ra, ôm chặt lấy cậu, qua thật lâu sau, tựa như đã bình ổn lại tâm trạng kích động, buông cậu ra nhưng lại nắm chặt lấy bàn tay của cậu, "Tất cả đã kết thúc, Tiểu Bắc, kết thúc rồi."

Mạc Bắc ngơ ngác nghiêng đầu, nhìn vào nụ cười của thiếu niên kia, vô thức khẽ gật đầu theo.

"Đi theo anh."

Mạc Bắc cảm giác mình được thiếu niên này nắm tay, bước từng bước đến biệt thự. Mọi thứ trước mặt đều mờ ảo, âm thanh cũng trôi dạt, cậu máy móc bước đi, cùng với đám người trước mặt từ từ đi vào một căn phòng trắng xóa.

Đột nhiên, cả người như bị rơi xuống một vực sâu, trước mặt hoàn toàn tối đen, Mạc Bắc cảm thấy đầu óc mình giống như bị ai đó mở ra, từng mảng ký ức điên cuồng tràn vào trong đầu.

'A Lẫm, em cải trang thành Hạ Vũ rồi giết Lăng Diệc Nhiên, sau đó chụp lại hiện trường, nhớ chụp rõ khuôn mặt.' Giọng nói của Hạng Khôn vang lên từ nơi sâu nhất trong tâm trí.

'Tiểu Bắc, đến khi A Lẫm dẫn người của Đằng Lăng đến thung lũng, em hãy thả chất độc lần trước điều chế được vào trong nước… Đúng, tận dụng khoảng thời gian đưa Tiểu Ý đến trường."

'A Lẫm, đến lúc đó anh sẽ dẫn cho Hoắc Kiêu điều tra ra hung thủ giết Hoắc Lam là người của Đằng Lăng, nhiệm vụ của em là phải chuyển toàn bộ số thuốc phiện kia ra ngoài, chờ cảnh sát đến là được."

'Tiểu Bắc, cho độc này vào trong thức ăn của Hoắc Kiêu, Hoắc Kiêu sẽ tìm Tiểu Ý trò chuyện một chút, em nhân cơ hội đó lẻn bỏ vào."

'A Lẫm, khi cảnh sát đến rồi, không cần nói gì cả, trực tiếp nổ súng bắn vào cảnh sát… Đúng vậy, bắn chết vài người, châm lửa cho hai bên đấu nhau, miễn là có cảnh sát chết, Hoắc Kiêu và Đằng Lăng chắc chắn xong đời.'

'Tiểu Bắc, chiếc hộp đen này trước mắt cứ để chỗ em, đây là ổ nhớ ghi lại giao dịch thuốc phiện mười năm nay của Hoắc gia, nắm được thứ này, Hoắc gia chỉ có thể nghe theo sắp đặt của chúng ta.'

Đây… là gì?

Mạc Bắc cảm giác đầu mình đau như muốn vỡ tung ra, cậu ôm chặt lấy đầu của mình, chịu không được đập mạnh về phía trước. Trái tim dường như bởi vì hoảng sợ mà run lên bần bật, một cơn hoảng loạn chưa từng có vỡ òa ra từ đáy tim, cậu hít thở dồn dập, toàn thân run rẩy dữ dội.

Không… Không…

Đừng cho tôi xem nữa… Đừng cho tôi nhìn thấy những thứ này…

'Tiểu Bắc, cha mẹ chúng ta bị người của Hoắc gia đòi nợ giết chết, giết Hoắc Kiêu, không chỉ là trả ơn, mà còn là báo thù. Vì vậy em phải giúp anh, giúp anh và Hạng đại ca, em phải giúp bọn anh…'

Không muốn…

'Ca ca, Mạc Bắc ca ca, hôm nay thầy Thiên khen em là thiên tài đó, cả lớp chỉ có một mình em giải toán được điểm tối đa, há há!'

'Mạc Bắc ca ca, anh dẫn em ra ngoài chơi đi, ở nhà chán lắm, em muốn đi vào rừng bắt thỏ!'

'Mạc Bắc ca ca, ông ngoại muốn tìm em nói chuyện, anh đi chung với em không?'

'Em sẽ không cho anh rời xa em, anh đã hứa sẽ ở bên em mãi mãi rồi…'

'Ca ca, em tin anh.'

Tiểu Ý…

'Giết Hoắc Lam, tiêu diệt Hoắc gia, Tiểu Bắc, đây là việc chúng ta cần phải làm.'

Dừng… Dừng lại, dừng lại!

"Dừng!!"

Mạc Bắc cảm thấy trong lồng ngực trào lên cơn đau mãnh liệt, máu tươi phun ra chảy dọc xuống theo khóe miệng. Cậu sực mở mắt, trông thấy A Lẫm rút tay về, giữa ngón tay thon dài có kẹp một tấm phiến rất nhỏ, còn đầu vai của cậu đang chảy ra một đường máu tươi. A Lẫm thấy Mạc Bắc đã tỉnh, vội vàng cúi người xoa đầu vai chảy máu của cậu, sau đó ngồi xuống bên giường nắm chặt lấy bàn tay của cậu.

"Tiểu Bắc."

Mạc Bắc ngơ ngác nhìn ánh mắt đau lòng của A Lẫm, qua một lúc lâu, cậu nghe được âm giọng khàn ngơ ngác của mình phát ra, "Ca…"

A Lẫm khẽ run lên, một lúc sau mới cúi người, cẩn thận ôm cậu vào lòng, giọng cũng nghẹn ngào, "Tiểu Bắc, anh xin lỗi, để em phải chịu khổ."

Một đống hình ảnh cùng âm thanh luẩn quẩn đồng thời ở trong đầu Mạc Bắc, bỗng nhiên trong nháy mắt, tất cả đoạn ký ức đều ngừng lại, cả người, bất chợt cứng đờ.

"Em…" Cậu thì thào, nỗi sợ hãi trong lòng khiến cậu không thể nói ra lời, bàn tay cậu run rẩy níu lấy tay áo của A Lẫm, giọng cũng run run, "Em… Em đã giết người? Em giết người? Ca, em không phải…"

A Lẫm ôm ghì lấy cậu, vỗ về lưng của đối phương, đợi cho Mạc Bắc rốt cuộc cũng bình tĩnh hơn một chút, hắn mới ngồi thẳng lên, lặng lẽ nhìn vào cậu. Mạc Bắc cảm thấy đầu mình hỗn loạn vô cùng, nhưng chỉ rõ ràng một tiếng gọi duy nhất, mang theo âm điệu ngây ngô, lẫn với tiếng cười vui vẻ, từng lần một gọi cậu là ca ca.

Cổ họng đau đớn dữ dội, Mạc Bắc cắn chặt răng, cố gắng phát ra âm thanh, "Tại sao… Em lại mất trí nhớ?"

A Lẫm im lặng một lúc lâu, khẽ khàn trả lời tất cả nghi vấn của cậu, "Anh nằm vùng tại Đằng Lăng, em

nằm vùng bên cạnh Tiểu Ý, đây là kế hoạch của Hạng đại ca, thế nhưng về sau… Em thật sự thương Tiểu Ý, không chịu nghe lời bọn anh, không muốn làm tổn thương nó… Vậy nên, anh chỉ còn cách thôi miên em."

Mạc Bắc run người, siết chặt bàn tay.

"Nhưng thuật thôi miên làm nhiều lần, sẽ gây ra tác dụng phụ, anh chỉ mới biết được điều này sau khi em bị mất trí nhớ… Đại não thường xuyên bị cưỡng chế thôi miên, nên dẫn đến tình trạng em quên chuyện trước đây, hoàn toàn mất trí nhớ. Nhưng thành công đã ở ngay trước mắt, anh thật sự… Thật sự không thể từ bỏ ngay lúc này…" A lẫm cắn răng, gục đầu xuống, "Anh xin lỗi, anh cũng không muốn như vậy…"

Mạc Bắc ngơ ngác nhìn tấm phiến nhỏ trong tay của A Lẫm, cuối cùng cũng hiểu được. Vật dẫn dùng để thôi miên đã được lấy ra khỏi cơ thể cậu, cho nên trí nhớ của cậu mới được phục hồi…

Hóa ra, tất cả mọi chuyện thật sự do cậu làm, hóa ra ngay từ ban đầu… Cậu thật sự tiếp tay sát hại cả nhà Hoắc gia…

Mạc Bắc cảm thấy tim mình co rút càng thêm điên cuồng, cậu chật vật đứng lên, nắm chặt lấy tay áo A Lẫm, hô hấp trở nên dồn dập, "Tiểu Ý đâu? Các anh… các anh làm gì nó rồi? Giết rồi? Các anh giết nó luôn rồi sao?!"

Mạc Lẫm nhìn vẻ mặt cấp bách của em trai mình, một lúc sau mới lắc đầu, "Dù sao nó cũng là con ruột của Hạng đại ca, anh ấy dù có hận Hoắc Lam, cũng sẽ không giết con của mình…"

Mạc Bắc hoàn toàn không quan tâm tại sao Hạng Khôn lại hận Hoắc Lam, trong đầu cậu giờ chỉ còn có đứa bé, "Vậy Tiểu Ý đâu? Nó ở đâu?"

A Lẫm nhìn cậu một lát, cuối cùng thở dài, "Trong vườn hoa, trước mộ Hoắc Lam."

Mạc Bắc vô thần thả tay Mạc Lẫm ra, ánh mắt sững sờ, giống như hoàn toàn mê man. Qua một lúc lâu sau, cậu xoay người, không nhìn lại Mạc Lẫm, nhấc từng bước chân cứng ngắc, chậm chạp đi ra khỏi phòng.

***

Xơ xác tiều tụy trong đêm mưa to gió lớn, Mạc Bắc để mặc cho mưa tạt ướt toàn thân, cứng ngắc bước từng bước một đến chỗ ngôi mộ hoang vắng. Một bóng người nhỏ bé gầy gò lặng im đứng trước ngôi mộ, thời gian giống như đã ngừng lại xung quanh y, tấm lưng kia như muốn chìm lẫn trong đêm bão, mang theo một thứ âm trầm và lạnh lùng xa lạ.

Mạc Bắc đột nhiên không thể ngăn được run rẩy, đến cả bước chân cũng trở nên vô lực, cậu bước từng bước đến gần bóng lưng kia, loạng choạng, một bước nặng nề.

“Tiểu Ý…”

Hạng Ý vẫn đứng yên không nhúc nhích, gió lớn cuồn cuộn thổi bay vạt áo của nó, nước mưa chảy xuôi theo ngón tay nó nhỏ xuống lớp bùn đất trước bia mộ, đứa nhỏ lặng lẽ đứng đấy, không quay đầu lại, giọng nói không hề có cảm xúc trầm thấp vang lên.

“Anh quả nhiên không chết.”

Mạc Bắc cảm giác trái tim đau đến run rẩy, cậu muốn tiến lên một bước, nhưng cuối cùng vẫn không thể bước nổi bàn chân.

Giọng nói của Hạng Ý như mang theo lưỡi dao, từng nhát bổ nhào vào người cậu, “Mạc Bắc, anh thật lợi hại, anh, và cả Hạng Khôn, các người, đều rất lợi hại.”

“Tiểu Ý… Anh…”

Hạng Ý chậm rãi quay người lại, giống như âm giọng của y, bình tĩnh đến không có cảm xúc, chầm chậm như đang lăng trì trái tim của Mạc Bắc. Cậu nghe được giọng nói trầm khàn của y, từng chữ vô cùng rõ ràng chậm rãi vỡ vụn bên tai, “Anh tránh xa tôi ra một chút.”

Âm giọng trầm thấp mơ hồ bị bao phủ trong màn mưa.

Nhưng Mạc Bắc cảm thấy nhịp tim mình tức khắc ngưng trệ trong lồng ngực.

Hạng Ý nói xong, bước từng bước chậm rãi đi về phía cậu, sau đó lướt ngang qua, không quay đầu lại.

Trong đêm đen mưa bão, ngôi mộ trước mặt càng hiện lên cô quạnh lạ thường, giống như trong tim Mạc Bắc, thoáng cái cả thế giới đều hoàn toàn sụp đổ. Cậu đứng cứng đờ ở trong mưa, mặc kệ nước mưa chảy xuống ngấm vào miệng vết thương, mặc kệ đau đớn thấm nhập khắp toàn thân. Nhưng đau gì đây? Cậu gần như đã chết lặng, thứ cậu quý trọng, thứ cậu tưởng là sự thật, thứ cậu quan tâm trân quý, tất cả đều không còn.

Khoảng sân rộng lớn trước mặt bỗng nhiên trở nên dữ tợn, tiếng sét đánh lên rạch phá bầu trời, cắt ngang màn trời tối mù, Mạc Bắc đột nhiên rùng mình một cái, quay người chạy ra khỏi cổng biệt thự.

Tại sao… Có thể như vậy…

Tại sao người khiến y tan cửa nát nhà, lại là mình.

Tại sao những thứ mình trân trọng, những kỷ niệm quý giá kia… Toàn bộ đều là giả dối…

Tại sao lại như vậy…

Mạc Bắc không biết mình chạy bao lâu, toàn thân đau đớn mệt mỏi dường như là thứ duy nhất cứu vớt cậu, cậu không quan tâm mệt mỏi chạy như điên trong đêm mưa, mãi đến khi cạn kiệt hết chút sức lực cuối cùng, mới ngã nhào xuống vũng lầy.

Chín năm, cậu và đứa bé kia ở bên nhau chín năm trời. Rốt cuộc cậu cũng nhớ lại tất cả, những thứ đó, thế nhưng đều bị cậu tự tay phá hủy hết, hóa ra mọi thứ đều là giả dối.

Cậu nằm trên mặt đất, bỗng nhiên nhịn không được cười lớn lên. Anh trai ruột, cha nuôi, hai người cậu tin tưởng nhất, cư nhiên cũng là người hủy hoại cuộc đời cậu… Hận sao? Hận gì đây? Báo thù, không sai, bọn họ là vì báo thù, không phải cậu cũng báo thù sao? Nhưng vì sao, rõ ràng là báo thù, tại sao trái tim lại đau điên cuồng đến như vậy?

Tiểu Ý…

Tiểu Ý…

Tiếng cười trong đêm mưa nghe đến thê lương dị thường, ông trời dường như cũng cảm nhận được nỗi đau của cậu, từng tiếng sấm chớp nổ ầm ầm bên tai, Mạc Bắc cong khóe miệng, cười đến nỗi gần như ho ra máu.

“Oaa!!!’

Bỗng nhiên, một tiếng trẻ khóc vang lớn trong đêm mưa, hình như bị tiếng cười và tiếng sấm dọa sợ, khóc đến khan cả họng. Mạc Bắc bất chợt ngưng cười, chống người đứng lên đi về hướng phát ra tiếng khóc. Trên nền đất dơ bẩn bùn lầy bên cạnh, có một thân hình bé nhỏ đang ngồi co ro ở đó.

Một đứa bé, rất nhỏ, chừng khoảng năm sáu tuổi.

Bộ dáng run rẩy bất lực của đứa bé làm cho Mạc Bắc nhớ đến Tiểu Ý, giống như trong trí nhớ, gầy gò bé nhỏ, thích khóc muốn làm loạn.

Cậu loạng choạng đi đến chỗ đứa bé kia. Đứa nhỏ trông thấy gương mặt kinh khủng của Mạc Bắc thì sợ đến mức không thể lùi về sau, tiếng khóc nghẹn trong cổ họng, mặt kìm nén đến đỏ lên. Mạc Bắc vô thức dừng lại, chăm chú nhìn vào đứa nhỏ. Quần áo trên người đứa bé rách từng mảnh, giống như trẻ vô gia cư, không có nhà để về. Mạc Bắc cố gắng làm cho giọng mình trở nên êm dịu một chút, cậu thử tiến lên một bước, lại thêm một bước nữa, “Sao em lại… Ở đây một mình?”

Đứa nhỏ sợ hãi không dám động đậy, nhưng giọng nói của thiếu niên trước mặt rất ôn hòa, rất êm tai, trông giống như… Không phải người xấu, nó nuốt cổ họng một cáu, không trả lời, chỉ lo lắng nhìn về phía Mạc Bắc.

Mạc Bắc mơ hồ như nhìn thấy được Tiểu Ý. Lần đầu tiên trông thấy, đứa bé nhăn nhúm nho nhỏ, đôi mắt đen láy nhìn cậu chằm chằm, ánh mắt đó, vừa hoài nghi vừa hiếu kỳ, khiến cho cậu thoáng chốc liền thích nó.

Đôi mắt của đứa nhỏ này, sáng ngời như ngọc lưu ly, giống như Tiểu Ý… Không đúng, giống với Tiểu Ý khi xưa…

"Em chỉ có một mình sao? Hay bị lạc?"

Đứa nhỏ cắn môi, do dự nhìn Mạc Bắc. Đứa trẻ năm sáu tuổi, dường như tính cảnh giác cũng không cao, nó nhìn vào Mạc Bắc một lúc lâu, cuối cùng nhỏ giọng trả lời, "Em không có nhà… Một mình…"

Quả nhiên, là một đứa trẻ vô gia cư.

Mạc Bắc lại bước gần thêm một chút, đứa nhỏ run rẩy, nhưng không lùi về sau, tuy đôi mắt vẫn còn cảnh giác, nhưng không còn sợ hãi giống như vừa rồi. Nó cắn môi mặc kệ cho Mạc Bắc đang đến gần mình, sau đó ngồi xuống trước mặt mình.

"Em tên gì?" Mạc Bắc gắng gượng mỉm cười, nhìn vào đôi mắt trong sáng của đứa bé.

Đứa nhỏ ngu ngơ nhìn thiếu niên ở trước mặt, người này trông rất thanh tú, ánh mắt vô cùng thanh khiết, khí chất quanh người cũng ôn hòa, đến cả giọng nói ân cần này cũng làm cho người nghe rất dễ chịu, khiến người khác cảm thấy quyến luyến. Nó ngơ ngác nhìn Mạc Bắc thật lâu, lưỡng lự một chút, sau đó Mạc Bắc trông thấy dường như đứa bé đã quyết định, cắn cắn môi, khẽ nói một câu.

"Em là Nhan Lập Khả."

Ngay tức khắc, sấm nổ rền trời, Mạc Bắc trông thấy một đường sét rạch ngang phía chân trời, nổ tung tàn bạo.

22. Quyển 2 - Chương 22: Bảy Năm

Thành phố Myitkyina, Trường trung học Henglian.

Sáu giờ tối, rất nhiều phụ huynh tụ tập trước cổng trường Henglian để đón con mình, người người đông đúc. Ngay lúc đó, trong đám đông bỗng nhiên vang lên một hồi âm thanh kích động nhỏ.

"Này này, nhìn xem kìa!" Phụ huynh của đứa bé lắc người chồng bên cạnh.

“Hả? Cái nào?” Người kia nhìn theo ngón tay của bà.

“Kia kia, chiếc Bently bạc!”

“Woa, chiếc này sang ghê!” Người kia rùng mình cảm thán một tiếng, “Trời, đây không phải là chiếc bán đấu giá trong triển lãm sao? Thế mà có người mua thật!”

“Đúng nó đúng nó, cái chính là, anh nhìn người trong xe kìa!”

Người kia ngẩn ngơ, đang lúc nghiêng cổ nhìn, cửa xe đột nhiên được mở ra, một người đàn ông thon gầy cúi người bước ra từ trong xe. Người nọ vận một bộ quần áo màu trắng giản dị, toàn thân tỏa ra khí chất ôn hòa xen lẫn điềm đạm. Dáng vóc của người nọ rất thanh tú, động tác đưa tay bước chân được thực hiện rất thanh lịch.

“Aiz anh nói xem, con gái chúng ta mà tìm được người chồng như vậy, muốn tiền có tiền, muốn diện mạo có diện mạo, muốn khí chất có khí chất…” Người đàn bà lẩm bẩm tán thưởng, người chồng bên cạnh chỉ thầm lặng gãi đầu.

Người đàn ông kia bước ra khỏi xe, khí chất quanh người thật sự hấp dẫn người khác, khiến cho âm thanh kích động xung quanh càng náo nhiệt thêm, đương lúc mọi người đang thổn thức cảm thán về sự chênh lệch giữa người với người, đột nhiên, từ cổng trưởng vang lên hai tiếng gọi lớn của hai thiếu niên.

“Mạc Bắc ca!”

“Tiểu sư phụ!”

Từ cổng trường cấp ba Henglia một thiếu niên áo đỏ mảnh khảnh lập tức chạy nhanh tới, thoáng cái nhào lên ôm lấy cổ người kia, “Tiểu sư phụ, sao hôm nay lại đến đón chúng em!”

Thiếu niên khác gãi đầu, cười ha ha đứng bên cạnh hai người.

Mạc Bắc vuốt tóc thiếu niên, khẽ cười nói, “Hôm nay nhàn rỗi không việc gì làm, nên đến đây… Được rồi được rồi, Tiểu Khả, xuống nào, em ghìm chết anh mất.”

Nhan Lập Khả le lưỡi, chớp mắt mấy cái rồi buông ra, cậu nghiêng đầu nhìn thiếu niên bên cạnh, bỗng cười khúc khích, “Này, Hạng Lê, anh đừng có vừa nhìn thấy Tiểu sư phụ liền xấu hổ được không, thật mất mặt.”

Hạng Lê vội vang xua tay, mặt càng đỏ thêm, “Anh, anh không có… Thật ra anh…”

Thật ra anh đang nhìn em…

Nhưng mà lời này nói ra quá ngượng, lưỡi Hạng Lê co rúm, ấp úng cả buổi càng làm cho Nhan Lập Khả cười ha hả thêm.

Mạc Bắc nhìn bộ dáng của hai đứa nhóc nhịn không được cũng cười theo, nhưng lại nhìn tiếp về phía cổng.

"Tiểu Khả, Tiểu Lê." Mạc Bắc tìm kiếm xung quanh, hơi nhíu mày, "Tiểu Ý đâu?"

Khóe miệng đang cười của Nhan Lập Khả nháy mắt biến mất, liếc mắt hừ một tiếng. Mạc Bắc hơi mấp máy môi, không nói gì, đảo mắt sang Hạng Lê, "Tiểu Lê, em không đi ra cùng Tiểu Ý sao?"

Hạng Lê gãi đầu, bộ dáng có chút áy náy, "Em, em có nói qua, nhưng ca…"

Nhan Lập Khả nhéo tay Hạng Lê, Hạng Lê đau đến run người, nhưng cũng không giãy ra, chỉ phiền muộn mà cắn môi dưới. Nhan Lập Khả liếc một cái, khẽ nói, "Cái gì mà ca, cái thứ đó xem anh là em trai khi nào, tui phải nói bao nhiêu lần nữa thì não anh mới dài ra hả!" Nói xong, cậu liền ngắt mạnh một cái mới hả giận mà thả tay ra.

"…" Hạng Lê nghẹn uất xoa cánh tay của mình, ngẩng đầu nhìn Mạc Bắc, cười đến gượng gạo, "Xin lỗi Mạc Bắc ca, em hỏi ca có muốn đi chung không, anh ấy, anh ấy không để ý tới em…"

Mạc Bắc ngẩn ra một chút, rủ mắt xuống. Dưới ánh đèn lờ mờ, hàng lông mi dài ở trên gương mặt xinh đẹp kia tạo nên một mảng tối, khiến cho người khác không nhìn thấy được biểu lộ. Qua một lúc lâu sau hắn mới ngẩng đầu, khóe môi lại vẽ lên một đường cong dịu dàng như cũ, "Hai em lên xe về trước đi, tối nay anh về."

Nhan Lập Khả tức khắc bất mãn trừng mắt với Mạc Bắc, "Tiểu sư phụ, sao anh cũng giống tên ngốc này thế, anh đừng quan tâm thứ kia nữa!"

Mạc Bắc cười cười, xoa đầu Nhan Lập Khả, không nói gì liền xoay người đi vào hướng cổng trường. Trong màn đêm bóng lưng của người kia có chút trầm lặng, dường như đến cả hơi thở yên tĩnh của ngày thường cũng tan biến ngay lúc hắn xoay người.

Nhan Lập Khả tức giận giậm chân, giữ chặt Hạng Lên, kéo mạnh, "Đi đi đi, không hiểu được, rốt cuộc cái tên âm u kia tốt ở chỗ nào, Tiểu sư phụ thật là…" Hừ một tiếng giống như tiếc khi rèn sắt không thành thép, cậu nhìn Hạng Lê đang ngơ ngác nhìn theo bóng dáng Mạc Bắc thì càng tức thêm, "Này, tên ngốc! Anh mà cũng đi theo thì tui sẽ không để ý tới anh nữa!"

Hạng Lê vội vàng quay đầu lại, chớp mắt, vẻ mặt vô tội, "Em đừng giận nha…"

"Hừ!"

Hạng Lê bị Nhan Lập Khả dắt đi, miễn cưỡng chui vào trong xe, nhưng vẫn còn hơi lo lắng mà nhìn về phía cổng, cho đến khi Nhan Lập Khả tức giận nhéo cậu, cậu mới cuống quít nghiêng đầu sang chỗ khác, thành thật ngồi im, không dám lộn xộn thêm.

***

Sau khi tan học sân trường trở nên vô cùng yên tĩnh, trong đêm tối còn có thể nghe thấy tiếng mèo hoang kêu, Mạc Bắc dừng bước, ngước mắt nhìn sân thể dục tối đen trước mặt, trong lòng không khỏi cảm thấy hơi chút khó chịu.

Đã qua… Bảy năm.

Kể từ ngày đó đến nay, đã bảy năm trôi qua.

Mạc Bắc ngẩng đầu nhìn bầu trời phía trên, phía bắc có một ngôi sao sáng nhất tỏa ra ánh sáng mềm mại, mơ hồ nhớ lại lần đầu tiên hắn dạy Tiểu Ý nhận biết những ngôi sao, cũng là ngôi sao Bắc Cực này, khi đó ánh sáng mềm mại này bao phủ trên đỉnh đầu của hai người. Mọi thứ cứ như một giấc mơ, ký ức cũng mơ màng, đến cả chính hắn cũng không dám tin, khi đó Tiểu Ý cười hì hì dựa vào trong lòng của hắn, lặp đi lặp lại câu cảnh cáo hắn không được phép rời xa y.

Nhưng nhiều năm như vậy trôi qua, cảnh còn người mất, rốt cuộc hắn không thể nhớ rõ bộ dáng cười rộ của đứa bé kia.

Mạc Bắc nhìn về phía ánh lửa lập lòe ở cách đó không xa rồi đi đến, đứng lại, trái tim hơi đau lên, hắn im lặng một lúc, cuối cùng vẫn phải mở miệng trước, “Làm sao lại hút thuốc?”

Thiếu niên đối diện không coi ai ra gì tiếp tục rít một hơi, phả ra, đến cả liếc cũng không thèm nhìn hắn, vẫn thong thả hút xong điếu thuốc lá, sau đó dập lửa, tiện tay ném qua một bên. Thiếu niên đứng thẳng lên, phủi phủi quần áo, vung chiếc túi sách bên cạnh lên trên vai, suýt nữa thì vung trúng mặt Mạc Bắc. Thiếu niên sau khi trưởng thành rất cao lớn, cao hơn Mạc Bắc cả nửa cái đầu, dưới ánh trăng khối cơ bắp trên người hiện lên ánh sáng lành lạnh, tựa như gương mặt của cậu, anh tuấn nhưng lạnh lùng.

Lạnh rét như băng, khiến cho trái tim Mạc Bắc đau nhói lên một chút.

“Tiểu Ý.”

Thiểu niên như không nghe thấy, cất bước đi về phía cổng lớn.

Rốt cuộc Mạc Bắc không nói thêm gì nữa, lặng lẽ đi phía sau cậu.

Hai người một trước một sau, rõ ràng chỉ cách vài bước chân, nhưng lại giống như cách cả khoảng vực

thẳm, đến khi đi đến chỗ có ánh sáng, lòng Mạc Bắc tức khắc run lên, nhanh chóng bước lên trước, chặn trước mặt cậu, "Em…"

Vươn tay ra theo bản năng, nhưng lập tức bị tránh né, Hạng Ý chán ghét nhíu mày, muốn lách qua hắn.

"Tiểu Ý," Không do dự nữa, Mạc Bắc vươn tay nắm chặt lấy cánh tay của cậu, "Cánh tay của em… Sao lại bị thương?"

Hạng Ý bỗng nhiên dừng bước, cả người không cử động, chỉ hơi nghiêng đầu sang, ánh mắt tỏ vẻ chế giễu, "Có liên quan đến anh sao?"

Mạc Bắc hơi cắn răng, Hạng Ý chuyển mắt, dùng sức rút tay mình về, không quay đầu lại mà đi ra xa. Mạc Bắc sững sờ nhìn chằm chằm vào vết thương kia, trong lòng tê rần, lập tức đi nhanh theo. Nếu nhìn kỹ, không chỉ có cánh tay, hình như sau gáy…

Mạc Bắc nhìn người phía trước, cuối cùng không nói thêm nữa, lẳng lặng đi theo sau Hạng Ý. Mạc Bắc còn có mặt áo khoác ngoài, nhưng Hạng Ý chỉ mặc mỗi áo thun, nhiệt độ ban đêm có hơi lạnh, hắn do dự một lúc lâu, rốt cuộc vẫn nhịn xuống ý định đem áo khoác mặc vào cho Tiểu Ý.

Ngay cả khi hắn cầu xin cậu, cậu cũng sẽ không mặc. Cần chi tự tìm mất mặt.

Hai người im lặng đi một đường, đến khi về đến nhà thì đã qua hơn một giờ. Quản gia Lý trông thấy Mạc Bắc liền cười đi tới, trực tiếp bỏ qua Hạng Ý, cúi người với Mạc Bắc, "Mạc thiếu gia đã về."

Mạc Bắc gật đầu mỉm cười, nhìn thấy sắc mặt Hạng Ý vẫn không đổi mà đi thẳng lên lầu hai, hắn âm thầm căng thẳng, vẫn nhịn không được mà gọi một tiếng, "Tiểu Ý, em vẫn chưa ăn tối…"

Lời còn chưa nói xong, Hạng Ý đã rẽ người biến mất ngay đầu hành lang, Mạc Bắc ngẩn ra trong chốc lát, cuối cùng lặng lẽ chuyển mắt về. Lý thúc ở bên cạnh nhận lấy áo khoác của Mạc Bắc, cười nói, "Mạc thiếu gia, không phải Lão Lý nói gì cậu, đứa nhỏ này như vậy cũng không phải ngày một ngày hai, cậu đừng tự làm khó mình nữa…"

Mạc Bắc hơi lấy lại tinh thần, miễn cưỡng mỉm cười, "Hạng đại ca về rồi ạ?"

"A, về rồi, vừa cùng Lãm thiếu gia trở về từ Khách Chỉ, à phải rồi," Lý thúc cười hắc hắc nói, "Vừa rồi tôi trông thấy Đoàn Đoàn ở vườn hoa, chắc là muốn tìm cậu."

Thoáng chốc ánh mắt Mạc Bắc đã vui lên chút ít, "Được rồi, ngày mai tôi sẽ vào rừng gặp nó."

***

Khi Mạc Bắc đi đến nhà ăn, trông thấy Nhan Lập Khả và Hạng Lê đã ngồi vào bàn, người đàn ông ngồi ở trung tâm đang đọc báo, nghe thấy tiếng bước chân của hắn thì ngẩng đầu lên, nhìn thấy hắn liền mỉm cười, "Về muộn thế? Không có em, Tiểu Khả liền ngồi không yên."

Mạc Bắc cười ha ha, kéo ghế ra ngồi ở bên trái của gã, Nhan Lập Khả ở bên cạnh cũng gật đầu lia lịa, "Tiểu sư phụ, anh đúng là tự hành!"

Mạc Bắc bất đắc dĩ lắc đầu, ngẩng đầu nhìn về phía Mạc Lẫm ở đối diện, "Ca, ngày mai em sẽ vào rừng, anh có muốn đi cùng em không?"

Mạc Lẫm gật đầu, đưa cho hắn một mảnh khăn giấy, "Trán, lau chút đi."

Mạc Bắc cũng không hỏi nhiều, nghe lời mà lau trán một chút, lau xong liền nhìn thấy mảnh giấy xám đen, hắn ngại ngùng cười trừ, "Hôm nay gió lớn."

Mạc Lẫm hơi mấp máy môi, không nói thêm, nhưng Hạng Khôn ở bên cạnh lại phủ lên bàn tay của Mạc Lẫm cười nói, "Khi nào em mới có thể cũng chăm sóc anh như vậy."

Mặt Mạc Lẫm ửng đỏ lên, Nhan Lập Khả cười tít mắt, Hạng Lê ở đối diện trông thấy vẻ mặt tươi cười của cậu, mặt cũng đỏ lên theo, chỉ có Mạc Bắc cười cười lắc đầu. Hạng Khôn cười vui, cầm lấy bát đũa, "Được rồi được rồi, ăn cơm đi. A Lẫm, cá này anh đặc biệt mang về từ Khách Chi đấy, em phải ăn hết vào." Nói xong, gắp cho A lẫm toàn cá, mặt A Lẫm đỏ bừng, không nói gì nhiều, nhận vào đĩa riêng của mình.

Nhan Lập Khả quan sát hai người họ, chớp chớp mắt, đột nhiên cười hắc hắc gắp lấy một con cá khác, đặt vào trong chén của Mạc Bắc, "Tiểu sư phụ, ăn nhiều một chút!"

Mạc Bắc liếc sang đứa nhóc bên cạnh, bình thản nhận lấy, không mặn không nhạt nói một câu, "Em có gắp cho anh mười con, Đoàn Đoàn cũng không thích em đâu."

Đũa Nhan Lập Khả khựng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức suy sụp, "Cái đó… Cái đó nói sau, dù sao, haha, ngay mai anh dẫn em vào rừng nha…"

Bộ dáng làm vẻ đáng thương của đứa nhỏ thật sự rất moe, Mạc Bắc đành phải thở dài gật đầu. Nhan Lập Khả cũng yeah một tiếng, chuyên chú ăn đĩa rau, Hạng Lê ở đối diện nhìn Nhan Lập Khả, lưỡng lự một chút, cuối cùng gắp một miếng thịt lên, cẩn thận đặt vào trong đĩa của Nhan Lập Khả, Nhan Lập Khả bất ngờ, lông mày tức khắc nhướng lên, "Này này, tui có tay có chân, anh tự ăn của anh đi!"

Hạng Lê ngẩn ngơ, ảo não gãi đầu.

Cả bàn vui vẻ hòa thuận, Mạc Bắc liên tục lướt mắt nhìn lên lầu hai, yên lặng ăn cơm. Hắn lặng lẽ lấy đũa gắp lên một con cá, để qua một đĩa khác không ăn, không phát hiện Hạng Khôn ở bên cạnh đang liếc nhìn hắn.

***

Đợi mọi người cơm nước xong xuôi, Hạng Khôn kêu Nhan Lập Khả và Hạng Lê đi lên học bài, để lại hai người Mạc Bắc và Mạc Lẫm.

Phòng tư liệu vẫn chất chồng đủ loại văn bản tài liệu, chiếc máy tính cỡ lớn được đổi sang màn hình tân tiến nhất, đồ vật còn lại của Hoắc Kiêu, cơ hồ không còn tìm thấy nữa.

Hạng Khôn ngồi ở ghế chủ trì, chờ Mạc Bắc và Mạc Lẫm ổn định chỗ ngồi xong, mới khẽ mỉm cười mở miệng, "Tam Giác Bạc đã gần như điều tra xong, những số liệu này hai người cũng xem qua rồi, có ý kiến gì không?"

Mạc Lẫm cầm lấy tư liệu, lướt mắt nhìn qua bản tóm tắt, thấp giọng trả lời, "Tuy lợi nhuận không ít, nhưng dù sao Tam Giác Bạc cũng ở xa tận Nam Mĩ, nếu mới khai thác, có lẽ sẽ gặp nhiều khó khăn. Hơn nữa… Đằng Lăng đã nhanh chân đến trước, chỗ đó đa phần thuộc địa bàn của Đằng Lăng."

Trải qua chuyện bảy năm trước, Lăng gia và Hạng gia gần như nước sông không phạm nước giếng, hai bên đều cố ý giấu giếm chuyện xưa, nên đời sau kế thừa của hai bên đều không biết được chuyện trước đây, ngấm ngầm không tiếp xúc. Hạng Khôn không đáp lại lời của Mạc Lẫm, chỉ nghiêng đầu sang Mạc Bắc, "Em thấy thế nào?"

Mạc Bắc gật đầu, đồng ý với ý kiến của Mạc Lẫm, "Em cũng hiểu được băn khoăn của ca, nhưng em có chút tin tưởng, dù sao Lăng gia chỉ kinh doanh mảng bến cảng, không giao thiệp với thuốc phiện, có điều hàng hóa của chúng ta phải đi qua hải vực của bọn họ, điều này sẽ gặp rất nhiều rắc rối."

Hạng Khôn suy ngẫm một lúc, không có thái độ đồng ý hay phản đối, chỉ hỏi tiếp, "Nếu như, tôi cho rằng chúng ta cần đầu tư khai phá Tam Giác Bạc, hai người nghĩ nên cử ai đi là ổn thỏa nhất?"

Cả Mạc Bắc và Mạc Lẫm đều cùng nhíu mày, nhìn thoáng qua nhau, không trả lời. Hạng Khôn nhìn lướt qua Mạc Bắc, bỗng nhiên cười lên, "Tôi chỉ hỏi thôi, cũng không nói nhất định phải khai phá." Thấy biểu lộ của hai người giãn ra một chút, Hạng Khôn "a" một tiếng, "Xem ra hai người cũng không đồng ý lắm…"

Cả hai im lặng. Hạng Khôn bất đắc dĩ lắc đầu, "Được rồi, trước tiên cứ đặt một phần, quả thực thời cơ vẫn chưa đủ chắc chắn." Hắn gõ đầu gối, thoáng suy nghĩ gì đó, liền đứng lên, "Cứ như vậy, trở về đi."

A Lẫm gật đầu, đứng dậy đi đến cạnh Hạng Khôn, Mạc Bắc đi phía sau hai người, cho đến khi đi đến hành lang lầu hai, hắn mới gọi Hạng Khôn lại, "Hạng đại ca…"

Hạng Khôn dừng bước, xoay người, thấy dáng vẻ ngập ngừng của Mạc Bắc liền cười nói, "Cả đêm thấy em đều là muốn nói lại thôi, nói đi, có chuyện gì?"

Mạc Bắc cắn môi, nhỏ giọng nói ra, "Tiểu Ý…"

Còn chưa nói hết, đã thấy sắc mặt Hạng Khôn tối sầm xuống, đến cả bộ dáng tươi cười khi nãy cũng không còn. Mạc Lẫm bước đến gần một bước, lặng lẽ nắm chặt tay Hạng Khôn, kéo một chút, mới làm cho gã nhìn bình thường hơn chút ít, "Làm sao?"

Mạc Bắc âm thầm hít vào một hơi, nhịn không được rốt cuộc vẫn phải nói ra, "Hạng đại ca, anh hận Lam… Hoắc Lam em có thể hiểu, nhưng… Nhưng Tiểu Ý, y… Y dù sao cũng là con ruột của anh, y…"

"Được rồi, anh biết em muốn nói cái gì." Giọng Hạng Khôn lạnh lùng, trực tiếp xoay người mở cửa phòng ra, "Tiểu Bắc, em đừng quên, nó cũng hận em." Nói xong, gã liền đi vào trong phòng, cũng không quay đầu lại.

Mạc Bắc cúi đầu, nhìn chằm chằm xuống sàn nhà đến ngẩn người, bên cạnh liền có một người đi tới nhẹ nhàng ôm lấy hắn, vuốt tóc hắn tựa như muốn an ủi, "Tiểu Bắc, có một số chuyện… Quên đi sẽ tốt hơn."

Trái tim Mạc Bắc tê rần, đau khổ cả đêm bỗng nhiên dâng lên, lời nói ra khỏi miệng cũng chưa kịp suy nghĩ, "Quên? Haha… Không phải anh cũng như vậy sao, Lăng Diệc Phong hắn…"

Toàn thân Mạc Lẫm cứng đờ, bất giác nhìn nhanh về căn phòng phía sau, may mà Hạng Khôn đã đi vào trong phòng, có lẽ không nghe được. Mạc Bắc nói xong liền cảm thấy hối hận, hơi áy áy mà ôm lại cơ thể cứng ngắc của Mạc Lẫm, "Ca, em xin lỗi…"

Mạc Lẫm trầm lặng một lúc lâu, cuối cùng buông Mạc Bắc ra, nhìn hắn thêm một lúc, sau đó khẽ thở dài một tiếng, xoay người đi vào trong phòng.

Ánh trăng lành lạnh chiếu lên thân thể của Mạc Bắc, như đang làm bật lên tâm trạng của hắn, cả dãy hành lang đều âm u yên tĩnh. Hắn ngây ngốc đứng yên thật lâu, cuối cùng nhấc bước, quay người đi xuống dưới lầu. Tiểu Ý vẫn chưa ăn tối, hắn không thể để cho y ăn đồ ăn thừa. Chỉ cần hắn còn ở Hạng gia một ngày, hắn sẽ cố hết sức để đứa bé kia sống thoải mái hơn chút ít.

Tất cả mọi người đều chà đạp y, ngó lơ y, thậm chí căm ghét y, nếu như ngay cả hắn cũng bỏ mặc y, trên đời này chỉ còn mình y cô đơn lẻ loi một người. Hình ảnh bảy năm trước người kia đứng trước ngôi mộ, bóng dáng một mình đứng lặng trong mưa sa bão táp, như khắc sâu vào trong tâm trí hắn, mỗi lần nhớ lại đều khiến trái tim hắn khổ sở, đau đớn lên.

Tiểu Ý là một đứa bé tốt, là một người thương người, thích làm nũng, luôn quan tâm đến hắn, tin tưởng hắn, một đứa bé thích cười ưa làm loạn, chỉ cần hắn cố gắng thêm chút nữa, y sẽ trở về như xưa, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày, y sẽ trở lại thành Tiểu Ý của ngày trước, nhất định sẽ như vậy.

Mạc Bắc hít vào một hơi, đẩy cửa nhà bếp ra. Đã tối, đầu bếp cũng nghỉ ngơi hết, Mạc Bắc bật đèn lên, đun nồi, làm một số món ăn đơn giản, hâm nóng lại phần cá giữ lại ban nãy. Bận rộn xong xuôi, hắn đặt mọi thứ lên khay rồi cầm lên, sau đó nhấc bước đi lên góc lầu hai.

23. Quyển 2 - Chương 23: say Mê

Hạng Ý bước vào phòng tiện tay ném túi sách xuống sàn nhà, quần áo cũng lười cởi, trực tiếp nằm xuống giường không muốn nhúc nhích. Hoa văn trên trần nhà đều đã cũ kỹ, toàn bộ biệt thự gần như đều được trang hoàng mới mẻ, lắp đặt thiết bị tân tiến, nội thất mới cũng không ít, nhưng chỉ có căn phòng này của cậu, hầu như không có sự khác biệt so với bảy năm trước. Ngoại trừ chiếc giường đôi ban đầu được đổi thành chiếc giường đơn, trong phòng chỉ còn lại một mình cậu.

Nằm một lát liền cảm thấy đói bụng, cậu chống tay ngồi dậy, lấy một quả táo từ trong túi sách ra, lấy tay lau sơ vài cái liền cắn một miếng. Cậu vốn tính ăn cơm tối xong mới về, nhưng không ngờ rằng Mạc Bắc sẽ đến đón cậu. Cả quãng đường người kia luôn đi theo phía sau, làm cho cậu muốn ăn cũng không ăn được, thà đói một đêm còn hơn là đang ăn mà bị hắn nhìn chằm chằm. Không đến vài phát cắn đã xử xong quả táo, bụng vẫn còn đói, chẳng qua cậu cũng đã sớm quen với cảm giác này, ngủ một giấc, ngủ rồi sẽ không đói nữa.

"Cốc cốc."

Đang lúc mơ màng, Hạng Ý nghe thấy tiếng gõ cửa, cửa phòng cậu không có khóa, từ lâu Hạng Khôn đã cố ý sai người tháo ổ khóa vứt đi. Người tới chỉ gõ cửa, sau đó thử đẩy ra. Hạng Ý từ từ mở mắt, thấy rõ người tới là ai, lập tức biếng nhác nhắm mắt lại.

"Tiểu Ý, lại đây ăn cơm đi."

Mạc Bắc đặt thức ăn lên bàn, quay đầu nhìn người ở trên giường, "Những món này đều là do đầu bếp làm, anh chỉ mang lên, yên tâm được lắm."

Hiểu được hàm xúc trong câu nói của người kia, Hạng Ý cảm thấy ngón tay mình chợt cứng lại một chút, nhưng vẫn bình tĩnh nằm im không nhúc nhích.

"Ngày mai Tiểu Lê sẽ đi luyện bắn, nếu em cũng muốn đi, thì đến ăn hết cơm tối, anh sẽ đưa em đi."

Rốt cuộc Hạng Ý cũng mở mắt ra, ngồi dậy, không thèm nhìn đến Mạc Bắc, ngồi vào bàn mặt không đổi sắc mà bắt đầu ăn cơm tối.

Mạc Bắc vẫn dùng giọng điệu lành lạnh, lúc này nhìn thấy bộ dáng không còn ngoan cố của cậu, âm giọng cũng trở nên dịu dàng xuống, "Ăn từ từ thôi, coi chừng nghẹn… Có muốn uống chút nước không? Anh xuống lầu lấy cho em…"

Nói còn chưa hết, tay Hạng Ý đã ngừng lại, không ngẩng đầu mà cười lạnh một tiếng,"Anh còn chưa chịu để yên?"

Mạc Bắc cảm thấy trái tim co rút đau đớn một cái, hắn đưa tay đè lại lồng ngực, không nói tiếp nữa.

Tần suất trái tim quặn đau càng lúc càng tăng, thời gian đau cũng kéo dài, bảy năm qua hắn luôn dùng thuốc đều đặn để duy trì nhịp tim bình thường, nhưng thỉnh thoảng vẫn bị ngừng một nhịp. Mạc Bắc không ngờ di chứng lúc trước lại có thể dần dần biến thành bệnh tê liệt tim gián đoạn, hắn hít vào một hơi thật sâu chờ cho cơn đau chậm rãi qua đi, lúc ngẩng đầu trở lại, Mạc Bắc vô tình nhìn thấy Hạng Ý đang liếc nhìn hắn, thấy hắn ngước lên, lại lập tức cúi đầu xuống ăn.

Mạc Bắc ngẩn người một chút, đột nhiên cảm thấy trái tim đỡ đau hơn nhiều, hắn hơi cong khóe miệng, quay người đi xuống lầu lấy nước, rồi quay trở lại, đặt cốc nước lên mặt bàn, "Em từ từ mà ăn, anh đi." Trước khi đi còn nghĩ đến cái gì đó, hắn quay đầu nói ra một câu, "Ăn cá nhiều một chút, rất tốt cho cơ thể… Phải rồi, anh có chuyển chút tiền vào tài khoản của em, nếu như không đủ, nhớ phải nói với anh."

Người kia nói xong liền nhẹ nhàng đóng cửa rời đi. Hạng Ý rốt cuộc buông bát đũa xuống, ngẩng đầu nhìn cánh cửa kia, nhìn một lúc lâu, cậu mới cúi đầu ăn tiếp phần cơm, có điều lại lấy tay đẩy con cá trước mặt cách xa mình một chút.

***

Mạc Bắc ở trong phòng đọc sách y học một lúc lâu, cơn buồn ngủ ập đến, hắn đành phải đứng lên, đi qua đi lại trong phòng mình, vừa đi vừa nhìn, cho đến khi đồng hồ chỉ đúng mười hai giờ, cuối cùng hắn mới thở phào một cái, đặt cuốn sách trở lại lên bàn. Khom người lấy ra một lọ thuốc trị ngoại thương ở dưới bàn, Mạc Bắc đi ra khỏi phòng mình, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa phòng bên cạnh ra.

Trong phòng rất yên tĩnh, Mạc Bắc bước đến nhìn người đang nằm trên giường, nhịn không được cười cười.

Ha ha, quả nhiên ngủ rồi.

Hạng Ý làm việc và nghỉ ngơi rất có quy luật, đến 11:30 sẽ lên giường đi ngủ, vừa nãy hắn có bỏ một lượng nhỏ thuốc ngủ ở trong cơm của cậu, thuốc này do tự tay hắn điều chế ra, chỉ cần không có tác động quá lớn, Hạng Ý chắc chắn sẽ không tỉnh. Hắn muốn giúp cậu bôi một chút thuốc lên những vết thương kia, Hạng Ý không bao giờ chịu tiếp nhận, nên hắn chỉ có thể dùng cách này.

Mạc Bắc bước đến giường của y, tận dụng ánh trăng sáng ngắm nhìn cạnh mặt ngủ say của thiếu niên. Y thật sự đã trưởng thành, vẻ ngây thơ dần dần không còn thấy được, đến cả vóc dáng cũng cao lớn hơn hắn rất nhiều. Chẳng qua y vẫn thông minh giống như trước đây, bất cứ thứ gì vừa học đã biết, một chút liền thông suốt, Mạc Bắc nghĩ đến đây liền mơ hồ có cảm giác tự hào.

Đưa tay nhẹ nhàng nâng tấm chăn của y lên, vừa nhìn qua liền khiến cho Mạc Bắc sửng sốt một chút. Đứa nhỏ này… Sao lại để cơ thể trần truồng mà ngủ thế này…

Ngốc ra trong chốc lát, Mạc Bắc hơi buồn cười mà lắc đầu, cũng không nghĩ gì nhiều, liền khẽ cúi người nhìn kỹ một chút phần da lộ ra của cậu, quả nhiên có rất nhiều vết sẹo, không chỉ có trên cánh tay bị thương, đến cả phần đùi và bụng trên cũng có đầy ứ vết bầm. Mạc Bắc đau đớn trong lòng, lấy tay cầm tới một lọ cồn, dùng kẹp gắp một miếng bông, chấm một chút, sau đó cẩn thận sát lên vết thương trên cánh tay của Hạng Ý.

Miếng bông vừa chạm đến da thịt của Hạng Ý, dường như y cảm thấy hơi đau, cánh tay run lên, động tác trên tay của Mạc Bắc càng cẩn trọng hơn, nhanh chóng cẩn thận bôi thuốc cho tốt. Đang lúc tập trung làm việc, bỗng nhiên tiếng thiếu niên thì thào khe khẽ vang lên bên tai.

"Đau…"

Mạc Bắc sững sờ, đau lòng hơi nhíu mày lại, theo thói quen mà dỗ dành y như khi còn bé, "Không đau mà, ngoan, xong ngay thôi…"

"A…" Hạng Ý cau mày, cắn góc môi dưới, "Ca… Mạc Bắc ca ca, đau quá…"

Tay của Mạc Bắc bất chợt cứng đờ, sững sờ ngẩng đầu nhìn y. Nhưng Hạng Ý không nói thêm gì nữa, chỉ nhíu mày cố chịu đựng, khóe miệng mím lại có chút đáng thương. Mạc Bắc đột nhiên cảm thấy sống mũi cay cay, hắn ngây người một hồi lâu, cuối cùng lại tỉ mỉ bôi thuốc cho Hạng Ý.

Xử lý xong vết máu trên cánh tay, Mạc Bắc quay người cầm lấy lọ thuốc mỡ màu trắng, lấy ra một ít, nhẹ nhàng bôi lên miệng vết thương. Dưới ánh trăng thân thể trần truồng của thiếu niên ánh lên một vầng sáng mềm mại, làn da mật ong lẫn vào ánh trăng lành lạnh làm tỏa lên một vẻ gợi cảm lạ thường, Mạc Bắc bỗng dưng sững người, không hiểu sao cảm thấy nhịp tim đập nhanh hơn, ngay cả cổ họng cũng trở nên khô khốc. Hắn cuống quít cúi mắt xuống, chỉ chăm chăm nhìn vào vết thương của Hạng Ý, không dám nhìn loạn nữa.

Phần thương tổn ở thân trước được xử lý xong xuôi, Mạc Bắc do dự không biết có nên lật người y lại hay không. Suy nghĩ một chút, rốt cuộc hắn vẫn vươn tay, nhẹ nhàng chuyển bả vai của Hạng Ý để lật cơ thể y qua, đột nhiên đầu ngón tay có cảm giác nóng lên, bừng bừng, hắn cuống quít thả tay ra, nhưng ánh mắt lại vô tình nhìn về phía tấm lưng trơn bóng của thiếu niên.

Làn da của Hạng Ý vô cùng mềm mịn vững chãi, rèn luyện lâu dài khiến cho khối cơ bắp trên cơ thể trở nên săn chắc đẹp đẽ, trong nháy mắt Mạc Bắc chợt cảm thấy mù mờ. Ấn tượng về Tiểu Ý ở trong đầu tựa như đột nhiên bay mất, chỉ còn lại hình ảnh thiếu niên cao lớn cân đối ở trước mặt. Đầu ngón tay đang bôi thuốc có chút run, hắn không biết mình bị cái gì, trái tim không đau lên giống như ngày thường, tựa như là hốt hoảng, nhịp đập càng lúc càng nhanh.

Cố gắng bình tĩnh lại, Mạc Bắc hít sâu vào một hơi, đến khi bôi xong hết số vết thương trên cơ thể Hạng Ý, cuối cùng hắn mới nhắm mắt lại tựa như trút hết được gánh nặng.

Nhưng đầu óc ngăn không được vẫn luẩn quẩn hình ảnh vừa rồi. Đây là lần đầu tiên hắn phát hiện vóc người Hạng Ý lại cân đối như vậy, hai chân thon dài, bả vai rộng lớn, cơ bắp rắn chắc và…

Mạc Bắc mạnh mẽ lấy lại tinh thần, trời ơi, mình đang nghĩ cái gì vậy. Hắn cuống quít mở mắt, nhanh dọn dẹp số dụng cụ bên cạnh, rồi lập tức đứng lên đến cả đầu cũng không quay lại mà vội vã mở cửa phòng ra.

Dọc đường đi Mạc Bắc cảm thấy nhịp tim mình đập nhanh dị thường, cái suy nghĩ chưa bao giờ xuất hiện

đột nhiên chạy tán loạn ở trong đầu, khiến cho hắn nhất thời không đỡ nổi.

Mạc Bắc mày, mày điên rồi sao, đó là Tiểu Ý, là em trai của mày, mày nghĩ cái gì vậy!

Mạc Bắc vội vàng đi vào phòng của mình, cùng một ánh trăng chiếu sáng trên giường của hắn, đầu lại không tự chủ được mà nghĩ đến hình ảnh vừa rồi. Mạc Bắc nhéo cánh tay của mình, ngã ập xuống giường nện mấy cái vào đầu mình.

Đến khi cuối cùng cũng bình tĩnh lại, Mạc Bắc bần thần ngồi dậy, lấy tay chậm rãi đè lại lồng ngực của mình.

Chẳng lẽ là… Di chứng tái phát? Đúng, nhất định là vậy… Mình không thể kỳ quái như vậy, nhất định là do bệnh…

Mạc Bắc ngốc ra lúc lâu, cắn môi, lại ngã xuống giường mê mang lấy gối đè mặt mình lại.

***

Hạng Ý thức dậy cảm thấy cơ thể rất sảng khoái, cậu mở to mắt chớp chớp, ngồi dậy vén chăn lên. Vừa nhìn qua liền khiến cho cậu bất ngờ, vết thương trên người đã lành hơn phân nửa, miệng vết thương trên cánh tay cũng được ai đó cẩn thận dùng băng quấn lại một vòng, đau đớn khi trước cũng biến mất, chỉ có cảm giác nhẹ nhàng man mát, rất thoải mái.

Hạng Ý suy luận một chút liền hiểu được, âm thầm phát hoảng, qua một lúc lâu mới hừ lạnh một tiếng, giật miếng vải băng kia xuống, tiện tay ném sang một bên. Miệng vết thương trên da gần như đã khép lại, thứ thuốc trị thương thần kỳ kiểu này chỉ có thể là do một người chế ra.

Hạng Ý lại trầm lặng thêm một lúc, híp mắt. Đống quần áo lộn xộn trên mặt đất cũng được ai đó dọn dẹp, bát đũa tối qua còn lại cũng không thấy đâu, trên bàn còn bày ra vài bộ quần áo mới. Hạng Ý đến liếc cũng không thèm, đi lướt qua bàn bước đến trước tủ quần áo, lấy vài bộ quần áo cũ, sau đó quay người đến toilet.

Vì phải chạy đến trường sớm để ăn sáng, trước giờ cậu luôn dậy rất sớm, trong Hạng gia vẫn chưa có người nào, Hạng Ý mặc đồ xong, đeo túi sách rồi đi đến cửa chính, mang giày vào xong đi ra ngoài.

Tay vừa chạm lên nấm đấm cửa cậu chợt khựng lại một chút, trên cửa có dán một mảnh giấy note, “Ba giờ chiều nay, anh đến trường đón em, đến sân tập bắn.”

Hạng Ý nhìn lướt qua, khóe miệng bỗng nhiên cười lạnh, đẩy cửa ra, cũng không quan tâm đến mảnh giấy kia, đóng sầm cửa rồi rời đi.

"Em cần gì phải vậy." Ở góc rẽ, một người đàn ông trầm giọng lên tiếng, có chút bất đắc dĩ.

Mạc Bắc đang trốn phía sau cửa chợt giật mình, quay lại thì thấy Hạng Khôn, nghe gã nói thì cười khổ một chút.

Hạng Khôn nhìn cánh cửa phòng bị đóng sầm, nói tiếp, "Đưa nó đi luyện bắn… Tiểu Bắc, em không sợ có một ngày em sẽ trở thành bia ngắm của nó sao?"

Mạc Bắc im lặng gục đầu xuống, một lát sau mới lắc đầu, "Em nợ y, y muốn báo thù, liền báo đi."

Hạng Khôn nghe vậy thì híp mắt, không nói gì nữa.

***

Từ sáng sớm Nhan Lập Khả đã vô cùng phấn khích, hôm nay lại được vào rừng rồi, điều này có nghĩa cậu có thể đến gặp Đoàn Đoàn!

Mặc dù bảy năm qua cậu vẫn chưa thể thiết lập được quan hệ hữu nghị với Đoàn Đoàn, nhưng mà chỉ cần cố gắng thêm một chút, ngày tươi sáng đó nhất định không còn xa! Lần trước Đoàn Đoàn đã để cho cậu tới gần ba bước, nếu cứ theo đà này, cậu nhất định có thể thành công sờ được Đoàn Đoàn, nói không chừng số mạng tốt hơn, có thể được giống như Tiểu sư phụ ôm Đoàn Đoàn vào trong lòng muốn sờ muốn bóp thế nào cũng được, dù sao, sớm muộn gì cũng có ngày đó!

Nhan Lập Khả tự động viên mình, bỏ đồ vào ba lô, lấy tiền tiết kiệm mua thịt bò khô rồi gói lại thành từng túi, sau đó đứng lên nhếch miệng cười sung sướng. Nhiều thịt bò khô như vậy, không chừng Đoàn Đoàn sẽ cho mình lại gần thêm nửa mét nữa? Tục ngữ có câu Cật nhân chủy đoản* gì gì đó mà…

**Đầy đủ câu tục ngữ là: Cật nhân chủy đoản, nã nhân thủ nguyễn: hiểu đại khái là đã lấy cái gì của người ta thì phải có thái độ tử tế nhã nhặn.*

Hạng Lê ngồi ở bên cạnh nhìn Nhan Lập Khả bừng bừng khí thế mà soạng đồ, lưỡng lự không biết có nên thức tỉnh mộng ảo của cậu hay không, ngồi gãi đầu một lát, rốt cuộc vẫn nhịn không được mà mở miệng chen vào, "Tiểu Khả, để lại cho anh một túi thịt bò khô đi…" Cho Đoàn Đoàn thật là lãng phí, đầu tư nhiều cũng không thể tiếp cận được…

Nhan Lập Khả trừng mắt liếc cậu, tới gần hai bước không hề nể tình mà bụp mạnh lên sau ót Hạng Lê một phát, "Thật không biết xấu hổ, còn đi giành ăn với một em bé bảy tuổi!"

Cài gì mà em bé bảy tuổi, Đoàn Đoàn người ta đã có vợ luôn rồi… Hạng Lê phiền muộn sờ lên sau ót, vẫn không nhịn được mà bổ sung thêm một câu, "Em có cho nó mấy thứ này, nó cũng không để ý tới em đâu, không bằng đưa cho anh ăn…"

Nhan Lập Khả dựng thẳng lông mày, “Anh cái đồ mỏ quạ này, câm miệng cho tôi!”

Anh đưa em đi chích ngừa được không… Hạng Lê bất đắc dĩ thở dài, liếm môi nhìn đống thịt bò trong vô vọng. Nhan Lập Khả vốn định mắng thêm hai câu, nhưng vừa nhìn thấy bộ dáng thèm ăn của tên này thì thật sự nóng không nổi, cậu hừ một tiếng, tiện tay vứt một túi thịt bò vào thẳng ngực Hạng Lê, “Đó đó, bội thực cho chết anh!”

Hạng Lê cười hắc hắc tiếp lấy, sung sướng vô cùng. Nhan Lập Khả nhìn bộ dáng ngu ngốc của tên kia liền cảm thấy bất lực, nhớ tới hôm nay là thứ sáu, cậu đến gần hai bước, hai tay khoác lên vai của Hạng Lê, than ngắn thở dài, “Đồ ngốc, hôm nay đi luyện bắn đúng không?”

Hạng Lê xé một miếng thịt bò, cắn một cái, gật đầu, ăn ngon thật ~

“Cái đồ tham ăn này, chỉ có biết ăn!” Nhan Lập Khả bóp mạnh hai vai của y, hừ một tiếng, “Đồ ngu ngốc anh, sao có thể là con ruột của ba nhỉ, thật kỳ lạ!”

Vừa nghĩ đến dáng vẻ bình tĩnh khôn khéo của Hạng Khôn, nhìn lại cái tên ham ăn ở trước mặt này, Nhan Lập Khả cảm thấy thể giới này thật sự đang nói đùa mình.

Hạng Lê do dự không biết có nên đút một miếng thịt bò khô cho Nhan Lập Khả hay không, nhưng bả vai bị bóp rất đau, chứng tỏ người này đang bị cậu chọc giận, nghĩ vậy cậu cũng bỏ tay, cười hì hì, “Đương nhiên rồi.”

Tên đần này làm sao mà lớn lên vậy! Nghe không ra cậu đang châm chọc sao! Nhan lập Khả đến cả tức giận cũng không còn, trừng mắt khẽ nói, “Anh ngu ngốc như vậy, về sau bị Hạng Ý ăn hiếp đến cả xương cũng không còn!”

Hạng Lê gãi đầu, “Em đừng ghét ca như vậy… Đối với người khác cũng không tệ lắm, lần trước còn cứu bọn A Tam ở trường…”

Nhan Lập Khả nhịn không được lại đánh hắn một cái, “Anh nghe đây cho tôi, hôm nay nhất định phải thắng tên kia, thua bao nhiêu điểm tôi sẽ không để ý tới anh bấy nhiêu ngày, rõ chứ!”

“Hả…” Thắng Hạng Ý? Cái này… Có hơi khó, có điều Hạng Lê rất thức thời nên không nói ra, thật sự trán rất đau.

Nhan Lập Khả thở dài, sờ cái ót đỏ hồng của Hạng Lê, “Anh, chỉ có tôi được ăn hiếp, người khác không có cửa để ăn hiếp anh! Có hiểu hay không, anh phải hăng hái tranh đấu một chút!”

“A…” Mặc dù Nhan Lập Khả đang trừng mắt, nhưng Hạng Lê chỉ cảm thấy vui sướng trong lòng, nhoẻn miệng cười ha ha, “Tiểu Khả, sau này chờ anh tự kiếm tiền, anh sẽ xây cho em một phòng thí nghiệm, được chứ? Lớn hơn cái hiện tại của chúng ta, phòng thí nghiệm riêng biệt, em thích không?”

Tuy rằng đối phương hơi khô khan, nhưng đôi mắt đen bóng kia lại trong sạch tựa như ngọc sáng, Nhan Lập Khả bị đôi mắt đó nhìn thẳng vào, bỗng nhiên cảm thấy mặt ửng đỏ lên, cậu vội vàng quay người, cầm ba lô lên, mở cửa nhanh chóng đi ra ngoài, "Anh cứ ngu ngốc như vậy, chờ anh tích đủ tiền, tôi cũng xuống mồ rồi."

Hạng Lê cười hì hì, cũng không để ý, lại xé một miếng thịt bò khô bỏ vào trong miệng, hô lớn hướng về bóng lưng của Nhan Lập Khả, "Về sớm một chút nhé!"

Nhan Lập Khả dừng lại, sau đó hừ một tiếng, càng chạy nhanh hơn.

24. Quyển 2 - Chương 24: Chuộc Lỗi

Khi Đoàn Đoàn được hai tuổi, Mạc Bắc đã trả nó về với khu rừng, trước khi đi nhóc con sống chết không muốn, há mồm cắn ống tay áo của Mạc Bắc gào khóc kêu to, đêm đó Mạc Bắc ngồi ở trong rừng cùng với Đoàn Đoàn, đến tận khi trời tối, rốt cuộc cũng nghe được vài tiếng sói tru sâu trong rừng, Đoàn Đoàn rùng mình, đứng lên tại chỗ do dự đi vài vòng. Mạc Bắc ôm Đoàn Đoàn ngẩn người một lúc lâu, cuối cùng mới hạ quyết tâm lấy chiếc kèn gió ra thổi một hơi, quả nhiên không lâu sau, hắn trông thấy xa xa có vài con sói thăm dò tiếp cận tới gần, đôi mắt nhìn chằm chằm vào bọn hắn. Tuy rằng đôi lúc Đoàn Đoàn cũng nghe được tiếng sói tru, nhưng đây là lần đầu tiên nó trông thấy đồng loại của mình, nó chăm chú nhìn vào những con sói kia, những đôi mắt màu xanh phát ra ánh sáng, đến mấy chiếc đuôi sau lưng đều phẳng phiu.

Cũng chính ngày đó, rốt cuộc Mạc Bắc cũng đưa được tiểu quỷ bám người này trở về quê nhà của nó, vốn tâm trạng của cậu rất buồn, nghĩ từ nay về sau sẽ chia xa Đoàn Đoàn, kết quả không đến mấy ngày đã thấy tiểu quỷ này rạng ngời chạy điên đến Myitkyina, trong miệng còn ngậm một bao vải rách, cũng không biết nhặt được từ đâu. Lúc ấy Mạc Bắc vô cùng kích động, cũng không để ý tới bao vải, ôm chằm lấy Đoàn Đoàn không nỡ buông tay, sói con rất phấn khích hít thở, cọ cọ đầu vào giữa cổ Mạc Bắc mà lắc đuôi.

Sau này Mạc Bắc mới biết, trong bao vải kia là thịt của thú hoang mà Đoàn Đoàn tranh được, đó là điều kiện xác nhận nó đủ tư cách gia nhập vào đàn sói, chẳng qua chờ đến khi ổn định rồi, phản ứng đầu tiên của nó chính là chạy tới chỗ Mạc Bắc để khoe thành tích. Từ đó về sau, cách đoạn thời gian Đoàn Đoàn lại phấn khích chạy đến vườn hoa sau biệt thự, trong miệng càng ngày càng ngậm đến những thứ kỳ dị, Mạc Bắc coi như đã được xem qua tất cả số chim quý thú lạ ở Tam Giác Vàng, mặc dù toàn bộ đều bị cụt tay đứt chân…

Mạc Bắc vừa đi dọc bở sông vừa nhớ lại, bỗng nhiên cánh tay bị kéo một cái, Nhan Lập Khả ở bên cạnh nịnh nọt cười hì hì, "Tiểu sư phụ, anh dạy em cách gọi đàn sói đi ~"

Mạc Bắc buồn cười chọt trán của cậu, nhưng miệng nói không có chút nể tình nào, "Vô ích thôi, cái này phải tùy duyên."

Từ bảy năm trước Nhan Lập Khả dã luôn quấn lấy Đoàn Đoàn, làm đủ mọi trò để lấy lòng con sói, đáng tiếc người ta không hề cảm kích, vừa nhìn thấy cậu liền nhảy ra cách xa mười thước. Việc chinh phục Đoàn Đoàn đã trở thành tâm bệnh của Nhan Lập Khả, người này mê mẩn cách trở rồi, Mạc Bắc cũng lười thuyết

phục cậu nên bỏ cuộc.

Nhan Lập Khả nghe vậy rất buồn phiền, cầm lấy ba lô trong miệng lẩm bẩm thịt bò khô gì đó, Mạc Bắc không có nghe, chỉ đưa tay xoa đầu của cậu, coi như an ủi. Nghiêng đầu nhìn Mạc Bắc ở bên cạnh, Mạc Bắc nói, "Ca, lần tới khi nào anh đến thành phố B?"

"Đầu tháng sau." A Lẫm nhìn lối vào khu rừng cách đó không xa, sờ túi vải trên tay, đột nhiên hỏi, "Năm nay cỏ Linh Âm có vẻ ít đi, có cách nào trông nhiều hơn một chút không?"

Mạc Bắc lắc đầu, "Đây là số lượng tối đa rồi, chỉ có mảnh đất kia thích hợp với cỏ Linh Âm, nhiều hơn cũng chỉ lãng phí…" Mạc Bắc suy nghĩ một chút, an ủi y, "Ca, yên tâm, em sẽ điều chỉnh đơn thuốc một chút, lần này sẽ phối cỏ Linh Âm ít hơn, anh không cần quá lo lắng…"

A lẫm nghe vậy thì nhíu mày, "Làm vậy không làm ảnh hưởng đến hiệu quả của thuốc sao?"

Mạc Bắc nhìn thấy A Lẫm như vậy, đau lòng mà nắm chặt tay của y, "Anh yên tâm, em đã hứa cứu người đó, chắc chắn sẽ làm được."

Nhan Lập Khả ở một bên tiến lại gần, chớp mắt mấy cái, "Cứu người nào?"

Mạc Bắc vỗ cái ót của cậu, "Em vẫn nên nghĩ cách lấy lòng Đoàn Đoàn đi."

Nhan Lập Khả tức khắc cúi mặt, ảo não hừ một tiếng.

***

Ba người vừa bước vào rừng, bất chợt nghe tiếng soi tru phát ra từ bên trong, Mạc Bắc nhịn không được cười một tiếng, lấy kèn gió ra thổi vài hơi. Không đến vài giây, phía trong rừng vang lên âm thanh náo động, chỉ thấy một đàn sói xuất hiện từ bụi cỏ hai bên, tiếng lá cây sột soạt hòa lẫn với tiếng chạy nhanh kéo theo tiếng gió của đàn sói, một trận ồn ào phát ra từ bên trong, ba người Mạc Bắc trông thấy hơn mười con sói lớn đang chạy đến chỗ bọn họ, sau đó đột nhiên dừng lại tại vị trí cách xa năm thước, từng con một lần lượt ngồi xổm trước mặt ba người.

Đàn sói con nào cũng có thân hình cường tráng, ngồi thành một đám thật sự trông rất hùng mãnh, chẳng qua ánh mắt của mỗi con sói đều tỏa lên ánh sáng trầm tĩnh ôn hòa, không có chút sát ý nào, ngược lại là kính cẩn. Đàn sói ngồi vây xung quanh, một con sói trắng đầu đàn chậm rãi bước ra, toàn thân sói trắng muốt, màu lông cực kỳ sáng, đến cả cặp mắt trầm tĩnh cũng lóe lên ánh sáng, lộ ra khí chất oai hùng dũng mãnh.

Con sói vốn đang đi rất thong thả, đến lúc trông thấy người trước mặt, bỗng nhiên vung chân ra, nhảy một cái liền nhào lên thân của người kia, khiến cho cả người và sói đều ngã xuống đất lăn ba vòng.

“Ngao ngao, oa oa oa ~~~”

Mạc Bắc vui cười, ôm lấy con sói trắng nhịn không được lấy đầu cọ vào chóp mũi của nó, “Nhóc con, càng ngày càng nhiều người theo nha~”

Đoàn Đoàn hừ một tiếng, nhảy dựng lên dùng miệng kéo tay Mạc Bắc, vừa dùng chút sức liền dễ dàng kéo hắn ngồi lên, Mạc Bắc cười đứng dậy, mở rộng hai tay hướng về phía Đoàn Đoàn, con sói trắng hiểu được nhảy vọt lên, thân thể cực lớn bổ nhào vào lòng hắn, Mạc Bắc cố hết sức vất vả ôm lấy nó, cuối cùng chịu không được phải thả lỏng tay ra, thở hổn hển, “Thật sự càng ngày càng béo.”

Đoàn Đoàn vừa nghe từ “Béo” này liền bất mãn, khẽ kêu ô ô tỏ vẻ kháng nghị, Mạc Bắc cười xoa đầu của nó, “Vợ ngươi đâu?”

Đoàn Đoàn ngẩng đầu, hướng về đàn sói kêu một tiếng, liền thấy một con sói xám đứng dậy, bước đi nhã nhặn đến trước mặt Mạc Bắc, ngoan ngoãn dùng đầu cọ cọ đầu gối của Mạc Bắc. Mạc Bắc vui lên, ngồi xổm xuống, nghiêng đầu sang một bên cười nói, “Thật vất vả cho ngươi rồi, anh chàng này rất khó hầu đúng không?”

Sói xám ngồi xuống theo, cũng lệch đầu sang bên, vươn lưỡi liếm cánh tay của Mạc Bắc. Dường như Đoàn Đoàn ngồi bên cạnh hơi bất mãn, lắc lắc đuôi. Mạc Bắc nhìn hai vợ chồng Đoàn Đoàn vẫn như thường, cũng không chọc nó nữa, đứng lên vẫy tay với Nhan Lập Khả, “Tiểu Khả, đến đây.”

Vừa nói xong, Nhan Lập Khả liền chạy lẹ tới, nhưng còn chưa chạy đến gần, đã thấy một con sói lùi lại, tứ chi mở rộng trụ mặt đất, ngẩng đầu trừng mắt với Nhan Lập Khả khẽ gầm vài tiếng. Còn Đoàn Đoàn thì đứng lên, lắc lư đi trở về đàn sói, chiếc đuôi hơi vểnh lên, chĩa mông vào Nhan Lập Khả, chẳng muốn nhìn thấy người kia.

Nhiệt huyết bừng bừng của Nhan Lập Khả nháy mắt liền đóng băng, sống mũi cay cay, hai mắt nóng lên, đây là lần thất bại thứ mấy rồi, vô số lần rồi, quay người cẩn thận mở ba lô ra, lấy ra đòn sát thủ của mình, thịt bò khô, yếu ớt giơ lên, cười một cách nịnh nọt, “Này, này này, cho các người ăn này, đến đây, ăn thịt ~”

Đàn sói nhìn miếng thịt trong tay cậu, nhưng lại không có hứng thú với cậu. Nhan Lập Khả kiên trì mời dụ, một lúc sau đàn sói cũng ngán nhìn miếng thịt, quay đầu đi, vô tư vươn lưỡi liếm móng vuốt.

“Tại saooooooo!!!” Nhan Lập Khả gào hai tiếng, vừa buồn vừa tức.

Nhan Lập Khả khục khịt mũi, tiếp tục cố gắng tiếp cận đàn sói. Mạc Bắc lắc đầu bất đắc dĩ, đứa nhỏ này thật cố chấp, hắn cũng không đành lòng phá vỡ giấc mộng của y.

Để Nhan Lập Khả ở một bên, Mạc Bắc đến bên cạnh Mạc Lẫm, trông thấy y đang nhìn vào Vườn thuốc ở sâu trong rừng, liền vỗ cánh tay của y. A Lẫm lấy lại tinh thần, nâng túi vải trong tay lên một chút, “Đi sao?”

"Ừ," Mạc Bắc quay đầu nhìn Nhan Lập Khả gọi một tiếng, "Tiểu Khả, anh đi hái thuốc, mình em cẩn thận một chút."

Nhan Lập Khả muốn quên mình luôn rồi, hận không thể mọc ra cái đuôi để que quẩy đối với đàn sói, vốn không chú ý đến Mạc Bắc. Mạc Bắc mỉm cười, im lặng chuyển mắt về, "Đi thôi."

Hai người đi đến mảnh đất cỏ Linh Âm, A Lẫm bước đến, thành thục lấy một con dao ra, bắt đầu cắt từng nhánh cỏ, cẩn thận gom lại cành lá, chậm rãi để thảo dược vào trong túi vải.Việc này hắn đã làm bảy năm nay, tay sớm đã quen, Mạc Bắc đứng bên cạnh nhìn bóng lưng A Lẫm vùi đầu vào cắt cỏ, bất chợt cảm thấy đau lòng.

Sở dĩ cỏ Linh Âm có cái tên này là do mỗi khi có gió thổi nhẹ qua hoa của nó sẽ đặc biệt vang lên một hồi âm thanh êm dịu. A Lẫm đi trong vườn thuốc, bước từng bước chầm chập đi về trước, trong tiếng gió vang lên chuỗi âm thanh nhè nhẹ, rõ ràng âm thanh trong veo dễ nghe như vậy, nhưng không hiểu sao có chút cảm giác bi thương. Mảnh vườn này là do A Lẫm tự trồng, mỗi gốc cây hoa cỏ, mỗi một tấc đất, đều là do tự tay A Lẫm vung đắp. Bất kể mùa đông hay hạ, mỗi tháng hắn đều đến đây cắt một túi thảo dược, cho đến bây giờ hắn luôn không cho Mạc Bắc trợ giúp, chỉ lặng lẽ tự mình lần lượt gom góp những thứ này.

Người này vẫn luôn trầm lặng, lớp lạnh lùng của bảy năm trước đã chậm rãi bị đè nén, thay thế bởi một tầng u buồn. Mỗi lần vào rừng hái thuốc, hòa với từng tiếng Linh Âm, bóng lưng của người kia luôn luôn khiến Mạc Bắc cảm thấy đau khổ.

Người này ở đây chuộc lỗi, nhưng bảy năm qua, vẫn chưa có kết quả.

"Ca…" Mạc Bắc vô thức gọi một tiếng.

A Lẫm thẳng người lên, tiện thể đưa tay lau mồ hôi trên trán một chút, xoay người lại, không nói gì, chờ Mạc Bắc mở miệng.

"Ca, Lăng Diệc Phong sẽ tỉnh lại." Thật ra Mạc Bắc không biết nên nói gì, hắn mím môi, lời nói ra vẫn an ủi như trước, "Em sẽ thử những phương pháp khác, em nhất định sẽ chữa khỏi cho người đó, sẽ làm người đó tỉnh lại."

A Lẫm nhìn Mạc Bắc một chút, bỗng nhiên khẽ cười, nhưng trong mắt lại không có ý cười, khẽ gật đầu, rồi xoay người tiếp tục chậm rãi cắt cây thuốc.

Mảnh đất này được đàn sói canh giữ, người bình thường không dám đặt chân đến đây, vì vậy tuy rằng khu rừng rất kỳ thú, nhưng vẫn hiếm có người có thể tự do đi đến, mặc dù đàn của Đoàn Đoàn không thích con người, nhưng chỉ đối xử thân thiện với những người mà Mạc Bắc đưa đến.

Tất nhiên thân thiện không có nghĩa là thân mật, đây là bài học Nhan Lập Khả rút ra bằng máu và nước mắt. Mạc Bắc và A Lẫm hái thuốc xong thì quay về, trông thấy Nhan lập Khả ngồi xổm ở đằng kia, dùng muốn nát miếng thịt bò khô, nhưng vẫn kiên nhẫn tiếp tục mời dụ Đoàn Đoàn. Mạc Bắc thật sự bội phục

đứa nhỏ này, không còn sức để thở dài.

"Tiểu Khả."

Nhan Lập Khả ném đi miếng thịt bò khô bé xíu cuối cùng ở trong tay, không nhìn thấy chuyện xảy ra tiếp theo, tuyệt vọng đứng lên, ảo não cúi đầu, "Tiểu sư phụ…"

Mạc Bắc im lặng, nhéo mặt của cậu, cười nói, "Em dành thời gian trêu chọc sói không bằng đi theo anh nhận biết cây thuốc, cái này coi như có chút ý nghĩa…"

Nhan Lập Khả dẹp miệng, phiền muộn gãi đầu.

Mạc Bắc vuốt đầu của cậu, xoay người nắm lấy tay cậu, "Được rồi, về thôi, hai ngày nữa anh sẽ dạy em cách sử dụng thuốc chứa trong tủ C, được chưa?"

Nhan Lập Khả ngước mạnh đầu lên, hai mắt sáng rực.

Đời này Nhan Lập Khả có ba mục tiêu lớn. Một là có một ngày tươi sáng sẽ chiếm được tình yêu của Đoàn Đoàn, hai là muốn tự tay bồi dưỡng Hạng Lê trở thành một Đại ca quyền uy hùng dũng của tổ chữa xã hội đen. Nhưng, hiển nhiên hai nguyện vọng này đều quá xa vời, đến nằm mơ cũng chưa mơ thấy được, cực kỳ uất ức. Vì vậy, cái duy nhất coi như có chút niềm tin chính là điều cuối cùng. Từ nhỏ cậu đã tôn thờ Mạc Bắc, càng hâm mộ hơn khi Mạc Bắc chỉ cần đắm mình trong phòng thí nghiệm một ngày liền có thể dễ dàng giải quyết hết toàn bộ những căn bệnh nan giải trên sách báo, cậu mong ước có một ngày có thể trở thành thần y giống như Mạc Bắc, cho nên từ khi còn nhỏ đã nhập môn, rèn luyện với danh phận học trò, nhàn rỗi liền vui vẻ làm thí nghiệm cùng Mạc Bắc, điều phối thành những chai lọ, khiến cho cậu có cảm giác đạt được thành tựu.

Thấy Mạc Bắc bắt đầu muốn truyền nghề cho mình, tất cả uất ức trong lòng Nhan Lập Khả lập tức mất tiêu, cái đuôi nhỏ lại vểnh lên, mắt cười híp lại còn chút khe hở, "Tiểu sư phụ anh thật tốt ~"

Mạc Bắc cười, nắm tay của cậu.

Quyến luyến chia tay đoàn "Binh sĩ", ba người ra khỏi rừng, mặc trời dần dần xuống núi, cuối cùng trở về Myitkyina.

Mạc Bắc đưa tay nhìn đồng hồ, hai giờ rưỡi, gần đến thời gian hẹn rồi.

Đi vào gara để xe của Hạng gia, Mạc Bắc tạm biệt hai người, rồi nhanh chóng chạy về hướng trường trung học Henglian.

***

Nghỉ giữa giờ, Hạng Ý nhàm chán mà xoay bút, đôi mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng rất khó chịu.

Hôm nay muốn đi tập bắn, có nghĩa là cậu không thể nào không đi theo Mạc Bắc. Cùng Hạng gia mời thầy về dạy võ, luyện bắn súng, đây là lợi thế duy nhất mà Mạc Bắc có thể áp chế cậu. Tất cả mọi thứ Hạng Khôn đều dành cho cái tên Hạng Lê chết bầm kia, coi cậu giống như âm hồn, vốn không có ai quan tâm đến sống chết của cậu.

Ngoại trừ Mạc Bắc, toàn bộ Hạng gia ai cũng xem cậu như người vô hình, cái người gọi là cha kia, mỗi khi trông thấy cậu, ánh mắt rõ ràng chán ghét đến vậy, tựa như hận không thể làm cậu biến mất ngay tức khắc.

Hạng Ý hung hăng siết chặt nắm đấm, cắn răng.

Cậu không thể thua, thậm chí nếu toàn bộ thế giới đều bắt cậu phải rời khỏi Hạng gia cậu cũng phải tiếp tục ở đó, Myitkyina là địa bàn của ông ngoại, Tam Giác Vàng là địa phận của Hoắc gia, sớm muộn gì cũng có một ngày, cậu sẽ lấy lại tất cả, những vật bị đám người kia cướp mất, cậu phải đoạt lại tất cả không chừa một thứ!

Hạng Khôn, Mạc Lẫm, Mạc… Bắc, tôi sẽ cho các người phải trả giá đắt!

Cậu biết Hạng Khôn không nỡ giết cậu, cũng biết Mạc Bắc nhớ tình xưa, vậy nên mới nghĩ hết mọi cách để bù đắp cho cậu.

Thứ hắn có không nhiều lắm, nhưng lợi dụng cũng tốt, như vậy cũng đủ.

Hạng Ý hít sâu một hơi, mở mắt ra liền khôi phục bình tĩnh.

"Rầm!"

Bỗng nhiên, bên tai vang lên tiếng cửa bị đá văng, lớp học đang rộn ràng chớp mắt liền yên tĩnh, Hạng Ý quay đầu lại, trông thấy một thiếu niên thần thái dữ tợn đang chống hông, giọng nói sắc bén trực tiếp đâm thủng màng nhĩ cậu, "Hạng Ý con mẹ mày, lăn ngay ra đây cho tao!"

Hạng Ý thấy được người tới, nhíu mày, đặt cây bút trên tay xuống, cũng không đứng dậy, ngồi chậm chạp hỏi hắn, "Mày là ai?"

Thiếu niên kia nghiến răng nghiến lợi, rầm rầm đi tới, túm lấy cổ áo của Hạng Ý, hừ mũi, "Bà mẹ nó, đánh thằng X, đụng tới ông đây còn giả vờ không biết, con mẹ nó mày chán sống đúng không! Hôm nay tao phải… Ai ai ai, đau đau đau…"

Hạng Ý nắm cổ tay hắn, tách ra một chút, cậu từ từ đứng lên, vẻ mặt lạnh lùng, giọng điệu cũng hơi lạnh,

“Cút ra ngoài rồi nói.”

Thả tay của đối phương ra, thiếu niên kia lập tức nhảy về sau, mặt mày xanh mét, trừng mắt với cậu, “Mẹ nó, đừng nghĩ mày mạnh mà tao không dám đụng tới mày, bên ngoài còn một đám người, tao không tin mày giỏi tới mức có thể thoát!” Nói xong, thiếu niên chĩa ngón cái vào cửa đằng sau, “Có ngon thì đi ra ngoài với tao!”

Dứt lời, thiếu niên nắm lấy cổ tay như muốn gãy của mình, chạy đi nhanh như chớp. Hạng Ý cười lạnh một tiếng, sắc mặt bình tĩnh bước ra một bước về phía cửa. Đột nhiên cánh tay bị ai níu chặt, Hạng Ý quay đầu lại, nhìn thấy A Tam đang nhìn cậu, vẻ mặt tràn đầy lo lắng, “Đại ca, tất cả là tại em, em, em đi cùng với anh…”

Hạng Ý nhìn hắn một cái, xoay cổ tay một chút liền thoát ra, khuôn mặt vẫn không có biểu lộ nào, nhưng ánh mắt lại dịu xuống một ít, có điều giọng nói vẫn không có chút độ ấm nào, “Không cần.”

Nói xong, cậu híp mắt, đi ra ngoài cửa.

25. Quyển 2 - Chương 25: Rung Động

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Gần trường cấp 3 Henglian có một nhà xưởng bỏ hoang, ngày thường hoang tàn vắng vẻ, có điều sự ồn ào náo nhiệt bây giờ là do đang xảy ra sự kiện đổ máu. Hạng Ý im lặng đứng tại mảnh đất trống trước nhà xưởng, hai tay đút túi, bình tĩnh nhìn đám côn đồ trước mặt. Thiếu niên cầm đầu vừa thấy cậu liền bốc hỏa, nhưng cổ tay bị cậu bóp thật sự rất đau, không dám một mình xông lên, chỉ đứng cách thật xa rồi rống to, “Tao không tin một mình mày có thể đánh thắng được nhiều người như này đấy, hôm nay mày tới số rồi!”

Hạng Ý nhíu mày, thật sự ghét cái giọng cao chót vót của người này, cậu rút tay ra xoay cổ tay một chút, con người đen láy nhìn thẳng về phía trước, “Muốn đánh thì đánh mau, dài dòng cái gì.”

Thiếu niên kia nghẹn họng, không nhịn được nữa, bất chấp sức chiến đấu của hai bên chênh lệch cả lũy thừa, vung nắm đấm hét tiến lên, đám người sau lưng không nói hai lời liền vây vòng quanh Hạng Ý, bốn phương tám hướng giơ nắm đấm lên.

Hạng Ý vẫn đứng yên không nhúc nhích, đôi mắt tĩnh lặng đột nhiên lóe lên tia sắc bén.

Hai tay như mang theo lớp lưỡi dao, một bóng đen vụt nhanh như tia chớp, đám người hầu như không thể nhìn thấy rõ động tác của cậu. Mọi người chỉ trông thấy một thân ảnh đen mãnh liệt hạ thấp thân, hai tay chống đất, giây tiếp theo một đôi chân dài như dây roi quét ngang qua một vòng, khiến cho vòng người ngã hơn phân nửa. Tiếp đó người nọ lại đột ngột vọt lên, kéo tay của một người trước mặt, khuỷu tay dùng sức, hung hăng quất mạnh vào lồng ngực của đối phương.

Phía sau lại có người xông tới, Hạng Ý không quay đầu, cánh tay đưa về sau kéo mạnh, eo khẽ khom, trực tiếp quăng tên phía sau ra cách xa năm mét. Hơn mười người bị tốc độ ánh sáng của Hạng Ý tấn công đến không thể đánh trả, một lát sau, cả đám đều bị đánh đến không ngừng lùi về phía sau, ngã trái lăn phải. Đến khi Hạng Ý thong thả phủi tay đứng thẳng dậy, trên mặt đất đầy đám người kêu cha gọi mẹ, toàn bộ đều nằm úp sấp, hận không thể giả chết.

Hạng Ý bước đến hai bước ngồi xổm trước mặt thiếu niên kiêu ngạo ban nãy, tên oắt con bị dọa sợ đến mức hồn xiêu phách tán, xương cốt toàn thân đau đến rụng rời. Thấy bóng đen của Hạng Ý ngồi xổm xuống gần, hắn hận không thể trực tiếp đi gặp Diêm Vương, Hạng Ý vốn định cảnh cáo hắn hai câu, nhưng vừa nhìn thấy bộ dạng như gấu này của hắn liền lười mở miệng, đứng lên xong rời đi.

Thiếu niên kia cảm giác mình bị bỏ lại, chờ đi xa đám người mới run rẩy hét lên một câu, "Mày chờ đó cho tao, tao sẽ không bỏ qua cho mày, sớm muộn gì tao…"

Hạng Ý không kiên nhẫn mà quay đầu lại, câu sau của thiếu niên tức khắc bị nghẹn trong cổ, sặc đến nỗi lòng gan phèo phổi đều muốn trào ra, Hạng Ý im lặng chuyển mắt về, phủi phủi ống tay áo hiên ngang rời đi.

***

Đi đến cổng chính của trường, Hạng Ý tựa lên cột đèn đường, tiện tay rút ra một điếu thuốc lá, châm thuốc ngậm lên miệng, cúi đầu rít một hơi. Đoán chừng không lâu nữa sẽ đến ba giờ, Hạng Ý vô thức nhíu mày, trong lòng khó chịu.

Mỗi lần một mình ở chung với Mạc Bắc trong một không gian không hiểu sao cậu liền cảm thấy khó chịu, cực kỳ không tình nguyện, nhưng lại có cảm giác khó hiểu, cảm giác này cuồng cuộng trong trái tim, khiến cả người cậu đều phiền loạn. Khẽ chửi một tiếng, cậu dùng lực vỗ vỗ trái tim, không hiểu sao, cậu đột nhiên nhớ đến vẻ mặt của Mạc Bắc khi tim lên cơn đau, biểu tình ẩn nhẫn, âm thầm giãy dụa, mỗi lần nhìn thấy, cậu cũng cảm thấy trái tim mình quặn thắt theo, nhưng không phải là đau, mà là một cảm giác tê dại rất kỳ quái, bị đè nén đến nói không ra lời.

Hạng Ý phủi khói bụi, buộc mình phải tỉnh táo lại. Cái tên Mạc Bắc này, ngay cả mất trí nhớ mà còn có thể đóng kịch giống thật đến như vậy, lừa cậu xoay vòng vòng, lúc này còn giả vờ bị bệnh tim cái gì, nhất định là càng lúc càng dày công tôi luyện, cái loại người này, lợi dụng niềm tin của mình, lừa gạt tình cảm của mình, hại mình nhà tan cửa nát, coi như có bệnh thật, cũng là đáng đời, xứng đáng bị hành cho chết!

Mạc Bắc.

Mạc Bắc…

Cậu không biết mình đang suy nghĩ cái gì, chỉ là trong đầu chỉ liên tục lặp đi lặp lại cái tên này, giống như bảy năm qua, ép mình không nhìn không nghe không nghĩ đến, nhưng trái tim ngăn không được vẫn thì thầm gọi cái tên này không ngừng. Cậu buồn bực cắn răng, hận không thể tháo đầu mình xuống quẳng đi.

"Tiểu Ý."

Toàn thân Hạng Ý run lên, ngốc ra một lát, sau đó cậu nhắm hai mắt lại, điều chỉnh lại hô hấp, nắm tay đang siết chặt chậm rãi thả lỏng ra, từ từ bình tĩnh.

"Chờ lâu sao? Anh xin lỗi, trên đường có chút kẹt xe…"

Hạng Ý dụi đầu thuốc lá, xoay người liếc đối phương, người đàn ông đối diện vẫn như vậy, mỉm cười nhàn nhạt, thân hình thon gầy, cả người tỏa ra hương vị thanh đạm yên tĩnh, nhưng cũng chính bộ dáng này, mỗi lần nhìn thấy đều khiến tâm trí cậu hỗn loạn, toàn bộ tinh thần đều trở nên đảo lộn. Cậu không nói gì, quay người đi về hướng chiếc xe cách đó không xa, người phía sau dường như ngưng trệ một cái, một lát sau mới theo sau cậu.

Cậu hoàn toàn có thể tưởng tượng được biểu lộ của người kia, bất đắc dĩ, lặng đi, vẻ mặt có chút đau thương.

Hạng Ý chịu không được lại cắn chặt răng, mở cửa xe ngồi vào trong chỗ, vung tay đóng sầm cửa xe lại.

Mạc Bắc đứng bên ngoài xe trong chốc lát, chờ cho cơn đau trong lồng ngực dịu đi một ít, mới mở cánh cửa bên kia ra hạ người ngồi vào ghế lái.

Hạng gia không có người lái xe riêng biệt cho Hạng Ý, cũng không ai mong muốn cho cậu đi học, hay dạy cậu các kỹ năng sinh tồn. Bảy năm trước, đứa bé này cô đơn một mình đứng tại một góc của biệt thự, bóng dáng bé nhỏ mang theo một tầng nghiêm nghị, trong bóng đêm ánh mắt đó vô cùng lạnh lẽo yên ắng, khi ấy Mạc Bắc vừa nhìn thoáng qua, cuối cùng vẫn quyết định ở lại, ở lại Hạng gia, ở lại bên cạnh đứa nhỏ này.

Nhưng hắn có đối xử tốt với cậu, thì trong mắt cậu, có lẽ cũng chỉ có châm biếm.

Mạc Bắc khẽ cười tự giễu, nỗ lực làm cho mình không để ý đến hơi thở lạnh như băng của người bên cạnh, yên lặng khởi động xe.

***

Thứ sáu sân tập bắn có không ít người, chẳng qua Mạc Bắc coi như đã là khách quen của chỗ này, mỗi tuần vào ngày này đều có phòng luyện tập đặc biệt được giữ lại cho hắn. Cả sân tập không có đến mười phòng kiểu này, tiền phí hiển nhiên cũng rất cao, hơn nữa bọn hắn đến đây rất nhiều lần, tuần nào cũng luyện tập trên vài giờ, vậy nên hàng năm đều phải bỏ ra một khoản tiền lớn cho nơi này. Mạc Bắc tự mình thắt lưng buộc bụng, hầu hết tiền đều tiêu hao ở chỗ này, nhưng may mắn rất có hiệu quả, kỹ thuật bắn súng hiện giờ của Hạng Ý đã muốn chuẩn hơn hắn, đây coi như cũng là điều vui mừng.

Phòng luyện tập bên cạnh là của Hạng Lê, mặc dù từ nhỏ hai anh em đều luyện bắn cùng một nơi, nhưng lại chưa bao giờ gặp mặt, dù sao Hạng Lê cũng là do người của Hạng gia đưa đến, Hạng Ý chỉ có mình hắn mà thôi.

Đến được phòng luyện tập, nhân viên phục vụ đã chuẩn bị xong quần áo huấn luyện và súng đạn cho bọn hắn, Hạng Ý không suy nghĩ nhiều, nhận lấy liền cởi áo khoát trên người mình ra, chuẩn bị thay đồ luyện tập, nhưng chỉ vừa nâng áo trong tay lên, thì chợt nghe thấy người phía sau lập tức tiến đến vài bước, ở bên cạnh cậu hỏi, "Cánh tay của em…"

Bởi vì trận đánh vừa rồi, miệng vết thương vất vả lắm mới lành được một chút lại rách ra lần nữa, trên cánh tay còn chồng chất thêm nhiều vết bầm tím. Hạng Ý trầm lặng một hồi, không nói chuyện, chỉ mặc áo tập luyện vào, xoay người đi đến bục tập bắn bên cạnh. Rõ ràng cảm nhận được sau lưng có người nhìn chằm chằm vào mình, Hạng Ý đột nhiên cảm giác ánh mắt kia mang theo một thứ nóng bỏng, làm cho cả người cậu không được tự nhiên.

Cố tự trấn định lắp từng viên đạn vào nòng súng, nhưng rốt cuộc vẫn không thể nhịn được, cậu cau mày quay người lại, trừng mắt với người phía sau, không kiên nhẫn mà quát, "Khuya khoắt anh đến phòng tôi làm gì!"

Mạc Bắc vốn đang đau lòng quan sát số vết thương trên người của Hạng Ý, lúc này đột nhiên Hạng Ý quay người lại nhìn hắn, còn chưa kịp vui mừng, đã bị tiếng quát tức giận của đối phương làm sửng sốt, có chút lúng túng mà giải thích, "Trên người em có vết thương, anh chỉ…"

"Chỉ cái gì?" Hạng Ý cười lạnh một tiếng, "Nửa đêm chạy đến phòng ngủ của người khác, còn chuốc thuốc mê, anh là biến thái à."

Vừa nói xong, cậu nhìn thấy sắc mặt Mạc Bắc bỗng nhiên trắng bệch, cậu cảm thấy nhịp tim của mình cũng ngừng đi một nhịp theo biểu tình sững sờ kinh sợ của người nọ. Hạng Ý liếc Mạc Bắc, rốt cuộc cảm thấy vô vị, xoay người cầm súng lên, kéo mạnh chốt an toàn, ngắm về hướng bia bắn ở đằng xa rồi hung hăng bắn một phát.

Viên đạn xuyên qua không khí tạo nên một tiếng nổ tàn bạo, giây tiếp theo liền vang lên âm thanh máy móc trên radio, "Vòng mười, chính giữa tâm, 0.37 giây."

*Vòng mười là vòng tâm í

Sau khi âm thanh kia biến mất, phòng luyện tập trở nên im lặng. Hạng Ý mắng xong cũng hết giận, nhưng vừa nả xong một phát súng, đột nhiên cảm thấy trái tim đập nhanh đến khó chịu, cậu cắn răng đứng đấy, không quay đầu lại, lấy tay điều chỉnh súng, vành tai dường như không tự chủ run lên một chút, cả cơ thể đều trở nên mẫn cảm mà cảm nhận động tĩnh phía sau lưng.

Không có gì cả, chút âm thanh cũng không có. Người nọ tựa như cứng đờ, vẫn đứng phía sau cậu không nhúc nhích, đến cả hơi thở cũng không cảm nhận được.

Cậu thật muốn tát cho mình một cái, dường như cậu đang quan tâm quá nhiều đến hắn. Tức giận nâng súng lên, trái tim đập càng thêm dữ dội, Hạng Ý cầm chặt khẩu súng ngắn, ngón tay không theo sự kiểm

soát mà mạnh mẽ bóp cò nhanh một phát, trong phòng tập tiếng súng nổ lộ ra vẻ tàn nhẫn dị thường, đến cả âm thanh trên loa cũng chói tai vô cùng.

"Vòng mười, mép 5, tốc độ 0.15 giây."

Giọng đọc kia như đang cười nhạo lỗi mất bình tĩnh của cậu, không hiểu sao trong lồng ngực như trào lên lửa giận, Hạng Ý đập mạnh khẩu súng lên bàn, phòng huấn luyện lập tức vang lên một tiếng "Rầm" chấn động.

Người đứng phía sau đột nhiên chuyển động, cả người Hạng Ý cứng đờ, cảm nhận được người nọ cách mình càng lúc càng gần, cho đến khi cuối cùng dừng ở bên cạnh cậu. Cậu cúi đầu, trừng mắt nhìn bàn bắn trước mặt, cố gắng làm mình bình tĩnh.

Trên mặt bàn, đột nhiên có thêm một chiếc lọ nhỏ.

Cậu nhìn chằm chằm vào chiếc lọ trắng tinh kia một lúc, rốt cuộc nhịn không được phải ngẩng đầu lên.

Người trước mặt tránh đi ánh mắt của cậu, chỉ cúi đầu khẽ nói một câu, "Thuốc này, khi về em bôi lên vết thương, rất nhanh lành. Em ghét anh, không cần phải tự làm khổ cơ thể mình…" Ánh mắt của người kia dường như nhìn thoáng qua miệng vết thương trên cánh tay của cậu, cuối cùng vẫn dừng mắt, "Khi về anh sẽ đưa cho em thuốc trị ngoại thương, anh để trước cửa, sẽ không đi vào."

Nói xong, hắn ngừng một chút, sau đó chậm rãi xoay người, giọng nói khẽ khàn cất lên, "Anh xin lỗi, anh vào phòng của em… Không có ý gì khác. Em… Một mình luyện tập trong chốc lát đi, anh ra ngoài chờ em."

Hạng Ý vô thức nghiêng người theo Mạc Bắc, cho đến khi bóng lưng người kia biến mất trước mặt cậu, cậu mới chợt tỉnh táo lại.

Trên bàn, chiếc bình nhỏ lẻ loi được đặt ở một góc. Hạng Ý ngẩn người, chầm chậm cầm lấy chiếc bình, mở nắp ra. Một mùi thơm lan tỏa ra ngoài, giống với mùi hương thơm ngát trên cơ thể của người kia, thanh đạm, nhưng lại có chút quyến rũ mơ màng.

Hạng Ý bừng tỉnh lại, đóng mạnh nắp bình, theo thói quen giơ tay lên muốn ném xuống, nhưng không hiểu sao tâm trí lại hiện lên vẻ mặt vừa rồi của Mạc Bắc, đột nhiên Hạng Ý cảm giác tâm mình run lên một cái, cậu siết chặt chiếc bình trong tay, trầm lặng đứng một lúc lâu, cuối cùng ném cái chai lên mặt bàn, một lần nữa cầm lấy khẩu súng ngắn bên cạnh.

***

Mạc Bắc dựa vào tường lắng nghe tiếng súng nổ tàn bạo phát ra từ bên trong, yên lặng chờ trái tim chậm rãi dịu đi cơn co rút. Vừa rồi trái tim tựa như ngừng lại ngay tức khắc, khiến cho hắn suýt nữa không thể thở được. Mạc Bắc ngơ ngác ngẩng đầu nhìn trần nhà, cơ thể vô thức run rẩy.

Mình… Điên rồi sao…

Trái tim như bị lửa thiêu đốt, giống như cảm giác tối hôm qua khi nhìn thấy cơ thể trần trụi của Hạng Ý, không chỉ hoảng loạn mà còn có chút căng thẳng lẫn hứng khởi. Mờ mịt nhớ lại làn da trơn bóng săn chắc của thiếu niên dưới ánh trăng, thân hình cao thon rắn chắc của người nọ dường như khắc sâu trong đầu, làm thế nào cũng không quên được.

"Anh là biến thái à."

Bên tai đột nhiên vang lên tiếng quát tức giận của Hạng Ý, thân thể Mạc Bắc lại run lên, hắn đưa tay ôm lấy hai cánh tay của mình, chậm rãi ngồi xổm trên mặt đất. Nhận thấy đầu ngón tay mình đang run bần bật, hắn ngơ ngẩn siết chặt nắm tay, chôn đầu vào giữa hai tay.

Bảy năm trước hắn đã hỏi Mạc Lẫm, vì sao còn muốn ở lại bên cạnh Hạng Khôn. Người đàn ông kia là kẻ bội bạc, lợi dụng cảnh sát và Hoắc gia nắm tin tức của hai bên, lừa gạt Mạc Lẫm, vu oan hãm hại Đằng Lăng, rõ ràng thân là cảnh sát, nhưng lòng dạ còn ác độc hơn cả những tên trùm xã hội đen, khi người đàn ông kia rời bỏ đồng phục cảnh sát tháo lớp mặt nạ xuống đứng trước mặt hai anh em hắn, Mạc Lẫm lặng người thật lâu, cuối cùng vẫn bước từng bước đến bên cạnh gã.

Một thời gian dài sau, hắn hỏi Mạc Lẫm tại sao, tại sao phải ở lại, tại sao phải ở lại bên cạnh loại người này, khi ấy Mạc Lẫm chỉ trả lời hắn ba chữ, không nỡ rời.

Mạc Bắc ngẩng đầu ra khỏi hai tay, đột nhiên cảm thấy hoảng loạn, Mạc Lẫm đối với Hạng Khôn là tình cảm sâu nặng, không rời bỏ được, vậy… Còn hắn thì sao? Năm lần bảy lượt giúp đỡ Tiểu Ý, lần lượt mặc kệ đau lòng vẫn muốn đi đến bên cạnh người nọ, chấp nhất đối xử tốt với y, nghĩ hết mọi cách để làm y vui vẻ… Đây, là vì sao?

Mạc Bắc cảm thấy trong đầu như có thứ gì đó đâm mạnh vào, mạch suy nghĩ như đóng băng, bên tai chỉ lặp đi lặp lại câu hỏi vì sao, thân thể không kiểm soát được cũng run lên nhè nhẹ.

Mạc Bắc, người kia… Là em trai của mày, tại sao mày có thể có ý nghĩ dơ bẩn như vậy, huống chi… Y ghét mày, hận mày, vốn hận không thể làm mày biến mất khỏi thế giới này, kể cả mày có thích y, cũng có ý nghĩa gì…

Mạc Bắc run rẩy, cắn chặt môi dưới.

Thích…

Mình đối với y, thật sự là… Thật là thích sao…

Tiếng súng không ngừng vang lên trong phòng, mỗi một phát đạn đều mạnh mẽ tàn bạo, lẫn theo vẻ hung ác, giống như thông qua tiếng súng người kia đang cười nhạo hắn, Mạc Bắc cảm thấy nhịp tim mình nảy lên thất thường, hắn ngơ ngác ngồi dưới đất, nhịn không được chôn đầu vào sâu hơn.

26. Quyển 2 - Chương 26: Đại Ca

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bắn xong phát đạn cuối cùng, Hạng Ý thả súng, đi qua ghế salon ở bên cạnh ngồi xuống, uống ngụm trà lạnh. Bên cạnh vang lên tiếng loa, còn kèm theo cả một đoạn nhạc chúc mừng.

"Chúc mừng quý khách, đẳng cấp A++, tỉ lệ trúng bia 100%, tỉ lệ bắn trúng vòng mười là 92%, tốc độ trung bình 0.23 giây, tổng 93 điểm, xếp hạng thứ 142 thế giới, xin tiếp tục cố gắng, cảm ơn."

Hạng Ý nhìn màn hình hiển thị thành tích cuối cùng ở trên đầu, khóe miệng cong lên, trong lòng khó được thoải mái hơn chút ít, xếp hạng 142, tiến bộ hơn 35 bậc so với lần trước. Dựa đầu ra sau ghế nghỉ ngơi, chầm chậm bình ổn hô hấp, Hạng Ý nhắm mắt lại, cảm thụ đau đớn trên cánh tay.

Cấp bậc cao nhất là S++, cậu phải cố gắng hơn mới được. Cậu thở hắc ra một hơi, chờ mệt mỏi qua đi, đứng lên đi đến bàn phía trước, nhìn chằm chằm vào chiếc lọ màu trắng thật lâu, cuối cùng vẫn ép mình quay người, cầm áo lên thay đồ, sau đó kéo cửa đi ra ngoài.

Bên ngoài cửa, một người đàn ông mảnh khảnh đang đứng đưa lưng về phía cậu, không biết đang suy nghĩ gì, nghe thấy tiếng mở cửa ở phía sau, người nọ quay người lại, lúc trông thấy Hạng Ý thì đồng tử chợt rụt một cái, nhưng cũng chỉ trong giây lát, liền trở lại bình thường mà mỉm cười với cậu, "Xong rồi sao?"

Hạng Ý không để ý tới hắn, đưa tay rút ra một điếu thuốc, chuẩn bị châm lửa, nhưng hình như bật lửa bị hư, bật vài lần không ra được lửa, cậu ngậm điếu thuốc nhíu mày, cắn đầu lọc chán nản quơ quơ lên xuống, bỗng nhiên trước mặt có một bóng người phủ lên. Hạng Ý ngẩng đầu, nhìn thấy Mạc Bắc chìa bàn tay ra, phía trên có một chiếc bật lửa.

Cậu nhìn chằm chằm vào cái bật lửa kia một lúc, cuối cùng vẫn bình thản đưa tay ra nhận lấy, nhưng ngón tay vô tình chạm trúng lòng bàn tay của Mạc Bắc, người kia chợt run lên một chút, dường như vô thức muốn rụt tay về, cứng tay dừng động tác lại. Hạng Ý ngẩng đầu không hiểu, nhìn thấy Mạc Bắc tức khắc rủ mắt xuống, hàng lông mi dài che khuất ánh mắt đen láy tinh tế, Hạng Ý không thấy rõ nét mặt của hắn.

Đến khi Hạng Ý cầm bật lửa, Mạc Bắc lập tức rút tay về, có hơi lúng túng mà mỉm cười nhìn cậu, cậu trừng mắt theo thói quen, khóe môi mỉm cười của hắn chợt cứng đờ, qua một lúc lâu mới lặng lẽ thu về.

"Anh đi xem thành tích của em."

Nói xong, không đợi cậu đáp lời, Mạc Bắc vội vàng đi vào trong phòng. Hạng Ý cố kiềm chế ham muốn quay đầu lại, đưa tay châm lửa, phả ra một làn khói, trong mảng sương mờ bao phủ, bỗng nhiên cậu nhớ đến chiếc lọ nhỏ đặt ngay trên bàn bắn, cả người bất giác cứng đờ.

Một lát sau Mạc Bắc đi ra cửa, vẻ mặt không thay đổi, hắn lướt qua Hạng Ý, không nói chuyện, chỉ đứng trước mặt cậu dừng trong chốc lát, ý bảo cậu đi theo hắn, sau đó liền nhấc bước đi ra. Hạng Ý nhìn theo tấm lưng của hắn, không hiểu sao trong lòng thấy khó chịu.

Duy trì khoảng cách bước theo sau Mạc Bắc, Hạng Ý hút xong điếu cuối cùng, đưa tay dụi tàn thuốc, nhìn ánh lửa le lói kia, cậu đột nhiên cảm thấy thắc mắc, Mạc Bắc chưa bao giờ hút thuốc, vậy bật lửa từ đâu ra?

Người trước mặt vẫn lẳng lặng bước đi, có điều tấm lưng kia lộ ra vẻ trống vắng và u buồn vô cùng, Hạng Ý bỗng nhiên cảm thấy hô hấp ngừng đi một chút, trong lòng lại càng khó chịu hơn.

***

Ngày hôm sau Hạng Ý dậy thật sớm, đêm hôm qua vẫn chưa ăn tối, thật sự cậu đói đến phát hoảng, dự định sáng sớm sẽ ăn thật nhiều. Cuối cùng Mạc Bắc không đến làm phiền cậu nữa, buổi tối cũng không đến, bỏ mặc cho cậu bị đói. Hạng Ý híp mắt, như vậy là tốt nhất, cứ giống như những người khác, mặc kệ sống chết của cậu, vậy sẽ khiến cho cậu duy nhất chỉ có hận, sự quan tâm mỏng manh đó, cậu căn bản không cần.

Mặc quần áo xong, Hạng Ý đeo túi sách rồi mở cửa phòng, vừa định bước chân ra, trái tim tức thì chấn động một cái. Trước cửa là lọ thuốc trị thương mà Mạc Bắc đã nói lúc trước, cả chiếc lọ trắng bị cậu vứt bỏ, cùng được đặt một cách an toàn ngay bên cạnh cửa. Hạng Ý vừa bước ra một chân, chân còn lại trở nên bất động. Cậu gần như có thể tưởng tượng ra bộ dáng của người kia, lặng yên cầm những lọ thuốc này, cẩn thận đặt ngay ngắn, chờ đợi một phần vạn lần khả năng cậu có thể nhận chúng.

Chẳng lẽ… Chẳng lẽ nửa đêm qua hắn cũng đến xem mình…

Hạng Ý ngẩn ra một lúc, lúc lấy lại tinh thần liền tức giận chửi mình một cái, cậu bình ổn cảm xúc, trừng hai cái chai trên mặt đất một hồi lâu, cuối cùng nhấc chân đá hai cái chai vào trong phòng, đóng sầm cửa lại.

***

Thứ bảy hằng tuần là ngày Hạng Ý thích nhất, không phải vì chủ nhật được nghỉ, mà là vì buổi chiều thứ bảy có một tiết học, tiết vi tính.

Hạng Ý đặc biệt chọn một góc trong phòng máy mà ngồi xuống, bên phải và đằng sau góc này đều là vách tường, cậu chỉ cần để ý người bên phải là ổn. Ngồi trước bàn máy tính, nhấn nút khởi động, Hạng Ý kìm không được cười tươi. Dù Hạng Khôn có tinh vi đến thế nào, ở nơi này, vào thời điểm này, chắc chắn sẽ không theo dõi được cậu. Trường học có môn học, có tiết học vi tính, Hạng Ý thành thật ngồi trong lớp, Hạng Khôn còn có thể nghi ngờ cái gì?

Hạng Ý cười khẩy một tiếng, vừa lắng nghe tiếng thầy giáo giảng bài, vừa bật một trang web lên, sau đó nhanh chóng mở một file, cẩn thận kéo nó xuống một góc nhỏ.

Trên màn hình, dần dần hiện ra dòng chữ nhỏ.

Chữ Trung Quốc, nơi này, không có ai hiểu được.

"Xin chào, quý khách cần dịch vụ gì sao?"

Hạng Ý vui cười, người này thật đúng là luôn luôn cẩn thận, cậu cười cười, nhanh chóng đánh một hàng chữ, "Là tôi, Tiểu Ý."

Bên kia dừng một chút, mới đánh lại, "Tổng điểm?"

"93, đẳng cấp A++, xếp hạng 142."

"Ha ha, lần nào cũng sử dụng ám hiệu thật vất vả. Chẳng qua, Tiểu Ý, tiến bộ rất nhanh, đáng khen thưởng."

Hạng Ý cũng cười vui theo, lại đánh ra hàng chữ, "Vẫn còn phải cố gắng, đúng rồi, hỏi một câu, xếp hạng cao nhất thế giới là bao nhiêu?"

Bên kia hình như đang tìm kiếm thông tin để trả lời, qua một lát, mới đáp lại, "S+, tỉ lệ trúng vòng mười là 97%, khiếp, thật quá lợi hại. Là một tên người Ý."

Hạng Ý hít vào một tiếng, vừa định nói, bên kia bỗng nhiên nhanh chóng đánh ra một tin tức, "Không đúng, chỗ này còn có ghi, có một tổ chức mới được thành lập ở Ý, cũng không biết tên gì… Ừ… Kết quả tập bắn lần trước của bọn hắn là… S+++, trời, level max rồi."

Hạng Ý không ngậm được mồm, level max? Cái khái niệm gì vậy? Điểm tối đa? Toàn bộ tỉ lệ bắn trúng là 100%? Cậu khó tin mà đánh ra một dòng chữ, "Thật hay giả? Người ở đâu?"

"Cũng là ở Ý… A, tôi nói cái tin này, chắc sẽ hù chết cậu."

Hạng Ý không nhịn được cười ha ha, "Chuyện gì có thể hù được tôi, ngài nói chút đi."

"Là một tên nhóc 10 tuổi, hơn nữa chỉ vừa đụng tới súng chưa đến một năm, à, tên là T.Lion."

Hạng Ý thật sự bị khiếp sợ, ngây người cả buổi mới hỏi, "Người Ý?"

"Tôi cũng không biết, chỉ có thông tin này, tổ chức này rất kín đáo, không thể thâm nhập thông tin được."

Thật đúng là người giỏi ắt có người giỏi hơn, Hạng Ý lắc đầu, than thở trong lòng, "Được rồi, không nói cái này, bên ngài thế nào?"

"Ừ, Tam Giác Bạc rất ít tổ chức xã hội đen, có thể là do người bản địa ở đây vô cùng nguy hiểm, vẫn chưa có ai khai phá. Chúng ta xem như cướp đầu tiên, có điều… thời gian trước Hạng Khôn có cho người sang điều tra, có khả năng tiến vào."

"Hắn đi?" Hạng Ý híp mắt lại.

"Đúng vậy, vì vậy cậu cần phải cẩn thận quan sát, có tiến triển gì lập tức nói cho tôi biết."

"Được, ngài yên tâm." Nói xong, Hạng Ý bỗng nhiên ngập ngừng một chút, cắn môi suy nghĩ một hồi lâu, rốt cuộc vẫn hỏi ra, "Năm đó… Người hại chết mẹ, thật sự là Mạc Bắc?"

Bên kia bỗng nhiên im lặng, qua thật lâu mới đánh ra từng chữ, "Mạc Bắc hạ độc, cùng với Mạc Lẫm trong kết ngoài hợp, dẫn người của Đằng Lăng đến giết cả gia đình cậu, đây là câu trả lời của tôi."

"…" Hạng Ý thất thần nhìn vào màn hình, qua một lúc lâu mới "ừ" một tiếng.

***

Tiết vi tính mau chóng trôi qua, Hạng Ý bước từ phòng máy trở về phòng học, cũng sắp đến giờ tan trường, trong phòng học rộn rã âm thanh, nhưng Hạng Ý cũng rất thích âm thanh như vậy, mặc dù cậu không có bạn bè, nhưng cảm giác náo nhiệt sống động này, cậu thật sự rất thích.

"Đại ca…"

Sau lưng vang lên tiếng gọi yếu ớt, Hạng Ý quay người, có chút bất đắc dĩ mà nhìn A Tam, "Đã nói đừng gọi tôi là đại ca."

A Tam vốn đang do dự, nghe cậu nói vậy trong nháy mắt liền trở nên nghiêm túc, "Không không, đại ca chính là đại ca, A Tam đã coi anh như một đại ca!"

Tên nhóc này, xem phim nhiều xưa quá chăng?

Hạng Ý im lặng chuyển mắt về, tiếp tục xếp lại túi sách, Tam Giác Vàng là khu vực hỗn loạn, tổ chức lớn nhỏ đều có ở khắp nơi, làm lớn thì gọi là tổ chức xã hội đen, làm nhỏ lại là một tập đoàn lưu manh làm chuyện xấu không dám nhận tội, Hạng Ý còn không có ý định là làm một tên đại ca lưu manh.

"Đại ca…"

Hạng Ý không kiên nhẫn ngẩng đầu lên, liếc đối phương một cái, "Làm sao?"

"A…" A Tam gãi đầu, cười hắc hắc, "Lần trước anh cứu em, anh em chúng em muốn mời anh một bữa, có được không? A, em biết anh bận nhiều việc, nhưng mà… Nhưng chỉ là một bữa ăn…"

Ánh mắt đối phương thật sự rất chân thành, thái độ càng kính nể, Hạng Ý nghiêng đầu suy nghĩ một chút, dù sao cậu cũng chỉ ăn cơm tối có một mình, nếu có người trả giúp thì có thể tiết kiệm được chút tiền cơm, cũng nhẹ gật đầu, "Được rồi."

A Tam hơi không tin vào lỗ tai mình, ngây người một hồi lâu mới nhảy cẫng lên. Ai cũng biết Hạng Ý không thích tiếp xúc với mọi người, luôn luôn cô độc một mình, mặt vô cảm xúc toàn thân băng lạnh, đến cả thầy giáo cũng không dám gọi cậu trên lớp, huống chi đám bạn học này. A Tam phải tích góp dũng khí mấy ngày mới có đủ can đảm đến gần mở lời, thế mà đối phương đồng ý, hắn vui đến nỗi cười muốn lệch hàm.

Tuy Hạng Ý nhìn không hợp người thường, nhưng thân thủ thật sự giỏi đến mức làm cho người ta nghẹn họng trân trối, A Tam quyết tâm đi theo cậu.

"Đại ca đại ca, chúng ta đi ra quán cá tươi ở con phố đối diện, chỗ đó đồ ăn được nướng đen, cá ăn rất ngon, cực kỳ thơm ngon!"

Nhắc đến cá, Hạng Ý chợt nhớ đến đêm hôm đó Mạc Bắc đem đến cho cậu một đĩa cá nhỏ, không hiểu sao trái tim liền ngừng một cái, vô thức cau mày nói, "Tôi không ăn cá."

"A?" A Tam đang nhiệt tình thì chớp mắt bị dập tắt, u buồn gãi đầu, "Vậy, vậy ăn gì…"

"Tùy, trừ cá."

A Tam gãi đầu, vắt óc suy nghĩ, đang lúc cuống quít, bỗng nhiên nghe thấy tiếng "Rầm" từ cửa phía sau, toàn bộ phòng học tức khắc yên lặng. Hạng Ý ngẩng đầu nhìn sang, chỉ thấy thiếu niên lần trước lại đứng ở cửa ra vào, do dự nhìn quanh trong phòng, bỗng nhiên tập trung về hướng của Hạng Ý, sải bước đi thẳng tới, đằng sau còn đem theo mấy tên nhìn không đứng đắn.

Hạng Ý bực mình nhíu mày, giơ cổ tay phải lên xoay xoay, nhưng còn chưa đợi toàn thân cậu phát ra khí thế, thiếu niên kia đã đứng trước mặt cậu, sau đó đầu gối hơi khuỵu liền quỳ xuống hướng về phía cậu, giọng nói cao chót vót lập tức phát ra xuyên thủng màng nhĩ tất cả mọi người ở đây, "Đại ca, xin nhận của em một lạy!"

Quạ bay ngang đầu, Hạng Ý cảm thấy trán mình vạch ba gạch sọc màu đen.

Thiếu niên kia vẫn bày ra tư thế quỳ lạy đúng chuẩn giang hồ, giọng nói hữu lực, "Tiểu đệ Ô Lỗ Cáp, từ hôm nay nguyện làm trâu làm ngựa vì đại ca, tùy sức sai khiến, đại ca bảo đi hướng đông, em tuyệt đối

không đi hướng tây, dĩ nhiên cũng không đi bắc hay về nam, tuyệt đối hoàn toàn tiến thẳng đánh về hướng đông, đại ca, xin hãy thu nhận em!"

Vừa nói xong, bỗng đám người đằng sau cũng đồng thanh lớn giọng đáp tiếp, "Đại ca, xin hãy thu nhận chúng em!"

Miệng Hạng Ý và A Tam cùng thẳng một đường, đến khi đám kia quỳ mệt rồi, mới run rẩy ngẩng đầu nhìn cho rõ đại ca của bọn hắn, vẻ mặt càng thêm sùng bái khát khao.

Hạng Ý phục hồi tinh thần, trong đầu nhanh chóng xoay ba vòng. Cho tới bây giờ, cậu chưa từng nghĩ đến việc làm đại ca lưu manh, điều duy nhất cậu muốn làm hiện tại là nâng cao năng lực của mình, sau đó có một ngày có thể trở lại "Tổ chức" chân chính của mình, tạo nên một tổ chức có thể hoàn toàn ngăn chặn được thế lực của Hạng gia, đây là mục tiêu cuối cùng của cậu, chẳng qua…

Cậu híp mắt, nghĩ gì đó, bỗng nhiên nhoẻn miệng lên, cười đến mức gian tà, Hạng Ý vốn rất đẹp trai tuấn tú, nụ cười này tức khắc tỏa lên phong độ võ lâm, làm mê mẩn khiến cho đám người đang quỳ càng thêm dập đầu sùng bái, đột nhiên bên tai vang lên âm giọng trầm thấp của người nọ, đến cả giọng nói cũng mang theo khí chất của thủ lĩnh, "Có thể, có điều, các người phải làm cho tôi vài việc."

Ô Lỗ Cáp đầu đàn đột nhiên ngẩng đầu lên, thấy chết không sợ, "Đại ca bảo đi hướng đông, em tuyệt đối không đi hướng tây, dĩ nhiên cũng không đi…"

Hạng Ý im lặng khoát tay ngăn lại, Ô Lỗ Cáp ngậm miệng, ánh mắt sáng rực, đám người sau lưng cũng gật đầu theo, đồng thanh hô lớn, "Theo chỉ đạo của đại ca!"

Hạng Ý chỉ cảm thấy bất lực, cảm thấy mình vừa làm một cái quyết định ngu ngốc, nói bọn họ là lưu manh thì đánh giá cao quá, đám này hoàn toàn là một đám siêu cấp ngu ngốc. Cậu thở dài, nhìn vào những cặp mắt bling bling (lóng lánh, sáng chói) trước mặt mà ngao ngán gật đầu.

***

Khi Hạng Ý về đến nhà thì đã là nửa đêm, Hạng gia rất yên tĩnh, cậu lên lầu đẩy cửa ra, bật đèn lên, trông thấy hai chai thuốc bị cậu đá văng lúc sáng vẫn còn nằm nghiêng trên mặt đất, tâm trạng vui thích cả ngày nay đột nhiên trôi đi, trong lòng hoảng sợ, cậu ngồi xổm xuống, nhìn cái chai kia ngẩn ra trong chốc lát, cuối cùng vẫn vươn tay nhặt lên, ném lên bàn sách bên cạnh.

Đưa tay cởi quần áo ra, cậu cúi đầu nhìn thương tích trên người của mình, vết rách trên cánh tay lành rất chậm, còn có chút sưng đỏ, cậu dằn vặt một hồi lâu, cũng không biết mình suy nghĩ cái gì, chờ lúc tỉnh táo lại thì đã ngồi lên ghế, bàn tay cầm lấy chai thuốc trị thương kia.

Không hiểu sao, trái tim cậu đột nhiên run lên một cái, rung động rất mong manh, khiến cho cậu cảm thấy hoảng.

Mơ màng nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng Mạc Bắc khi điều chế thuốc. Người kia rất thích học y, mỗi lần cầm sách lên là hoàn toàn quên bẵng mọi thứ xung quanh, vừa đến phòng thí nghiệm, hắn liền kìm không được mà mỉm cười, lần lượt cầm lấy mấy cái chai lọ thí nghiệm trên bàn mà phối vào, đổ bột phấn, một người bình thường khoác tấm áo trắng, nhưng lại có dáng vẻ thanh cao tuấn nhã đến lạ thường. Cả tiếng đồng hồ cậu chỉ thích nằm sấp ở bên cạnh mà ngắm nhìn hắn làm việc, thật ra cậu nhìn cũng chẳng hiểu gì, chỉ là yêu thích nụ cười trên khóe môi của người nọ, ngơ ngác ngắm nhìn, lại không biết là qua cả ngày.

Khi đó, cậu thật sự thích người kia mỉm cười.

Hạng Ý mở nắp chai thuốc ra, ngón tay dừng một lúc lâu, cuối cùng vẫn chấm một ít thuốc mỡ, chầm chậm bôi lên người mình. Mạc Bắc nói không sai, người cậu ghét là hắn, cần gì phải làm khổ thân thể mình, thuốc là thuốc, Mạc Bắc là Mạc Bắc, cậu chỉ dùng thuốc của hắn mà thôi, liên quan gì nhau?

Cậu trừng mắt nhìn cánh tay mình, sức lực bôi thuốc mạnh lên chút ít, mũi hừ một tiếng.

Đến khi xử lý xong vết thương trên cơ thể rồi, cậu duỗi lưng một cái, đi đến cửa sổ mở cửa ra, tính hít vào một hơi, nhưng vừa kéo rèm lên, cả người Hạng Ý chợt cứng ngắc. Đèn trong vườn hoa của Hạng gia sáng tỏ, cậu gần như có thể thấy rõ mỗi đường, mỗi người.

Trước mặt, cách đó không xa, yên lặng đứng im trước hai ngôi mộ. Một cái cũ kỹ đơn sơ, cái còn lại vô cùng xa hoa. Ánh sáng ngọn đèn làm nổi bật lên, một người đàn ông cao lớn đứng phía trước ngôi mộ xa hoa, Hạng Ý không thấy rõ nét mặt của gã, trong lòng lập tức dâng lên nỗi hận thù. Cậu tức khắc đóng mạnh tấm rèm lại, trừng mắt về phía gã đàn ông kia, cắn chặt răng, kẽ răng lần lượt phun ra hai chữ.

"Khốn nạn!"

27. Quyển 2 - Chương 27: Giấc Mơ

Hạng Khôn im lặng đứng trước mộ, dừng ở nụ cười của người trên tấm bia. Hắn đờ đẫn nhìn thật lâu, cuối cùng quỳ xuống, yên lặng vuốt ve gương mặt của người đã mất.

Trên ảnh là một người phụ nữ tóc dài, đôi mắt đen óng lẳng lặng nhìn người đàn ông trước mặt, như ngày thường làm bạn cùng hắn, dáng cười xinh đẹp. Hạng Khôn ngơ ngác, vuốt ve từng tấc trên gương mặt tuyệt đẹp đó.

"Lê Lê…" Giọng nói của hắn mang theo âm thở dài, "Lâu rồi không đến thăm em, có nhớ anh không?"

Màn đêm yên tĩnh, ánh trăng lành lạnh, bao phủ trên ngôi mộ bằng đá lạnh ngắc.

"Haha, Tiểu Lê của chúng ta đã lên trung học, không nghĩ tới, thời gian trôi thật nhanh, a, anh cũng già rồi…" Hắn khẽ mỉm cười, sâu sắc nhìn tấm ảnh trước mặt, "Em ở đó thế nào? Nếu như rảnh, sang đây thăm anh đi, đã lâu rồi anh không có mơ thấy em, em bận rộn gì sao?"

"Những người hại chết em, đều bị anh đưa xuống địa ngục hết, nơi này chỉ có anh và em, em có vui không?" Hắn rút tay về, nhìn thẳng vào người trước mặt cười nói, "Còn có Tiểu Lê, nó cũng rất tốt, em không cần lo lắng… A đúng rồi, còn nhớ anh đã nói với em về đứa con nuôi không? Không phải là Tiểu Bắc và A Lẫm, là đứa khác, tên là Nhan Lập Khả, nhớ không? Haha, thằng bé rất đáng yêu, rất giống với em đấy…"

"Nó rất bảo vệ cho Tiểu Lê, tính tình của Tiểu Lê, cái gì cũng không hiểu, thật sự giống với anh trước kia… Đúng vậy đó, thế nào cũng phải có người trông coi giúp mới được, đứa bé Tiểu Khả này rất tốt, giống như em, già dặn sẵn sàng mắng anh, ăn hiếp anh, chỉ sợ anh chịu thua thiệt, sợ anh bị sỉ nhục, ha ha…" Hạng Khôn cười vỗ nhẹ tấm bia, "Em yên tâm, từ lâu anh đã không còn là anh của ngày trước, sẽ không để em phải lo lắng, em đến gặp anh đi, nếu nhìn không quen, nhớ đến giáo huấn anh một chút, thật lâu rồi anh không nghe được giọng nói của em…"

Hắn đứng dậy, tiếp tục xuất thần nhìn thật lâu, cuối cùng khẽ cúi người xuống, hôn nhẹ lên tấm bia, rồi đứng thẳng lên cười nói, "Anh đi đây, vài ngày tới sẽ lại đến thăm em, được chứ?"

Một làn gió nhẹ nhàng thổi qua, tung bay vài lọn tóc trên trán của hắn, Hạng Khôn ngây người, nhắm hai mắt lại một lúc, quay người chậm rãi đi ra khỏi khu mộ.

Qua một lúc lâu, từ vườn hoa hồng bên cạnh khu mộ, một người chậm rãi bước ra, người nọ vận một thân đồ đen, khí chất lành lạnh yên tĩnh, hắn ngồi xuống, ngắm nhìn tấm ảnh trên bia, cười có chút tự giễu.

Giọng nói khẽ khàn của hắn lẳng lặng vang lên trong màn đêm, "Lê Lê tỷ, có những thứ, biết rõ là giả dối, nhưng tại sao vẫn không nỡ rời xa?"

Hắn thì thầm khẽ hỏi, ánh mắt mê man, "Rõ ràng là giả dối, vì sao… Vẫn không bỏ được…"

Hắn ngây người một lúc lâu, cuối cùng đứng lên, khom người cúi lạy trước bia mộ một cái, "Tỷ yên tâm, em vẫn sẽ ở bên cạnh anh ấy."

Bóng lưng của người kia tựa như tan vỡ trong ánh trăng, hòa theo chút cay đắng và tuyệt vọng, chậm rãi tiến nhập vào trong bóng tối.

***

Mạc Bắc đặt ống thuốc thí nghiệm cuối cùng vào tủ đông lạnh, lúc này hai mắt đau buốt đến nỗi mở không ra, cỏ Linh Âm sau khi được nghiền nát tỏa lên một mùi ê ẩm, rất hắc người, mỗi tháng điều chế xong loại thuốc này đều khiến cơ thể hắn khó chịu trong vài ngày. Thời gian tới A Lẫm sẽ dùng đến nó, may mà hôm nay cuối cũng cũng phối xong, chỉ chờ thuốc đông thành hình lại là tốt rồi.

Mạc Bắc vươn eo, đưa tay ra sau lưng đấm đấm nhẹ, xương sống phần thắt lưng đau nhừ, cả người muốn cong thành dấu phẩy luôn rồi. Cởi áo khoác trắng ngoài ra treo lên, Mạc Bắc gom lại dụng cụ trong phòng thí nghiệm, trong lòng có chút vui vẻ. Hôm nay khi đi qua cửa phòng Hạng Ý, trông thấy hai lọ thuốc kia đã biến mất, có thể là cậu lấy rồi, hoặc cũng có thể là ném đi, chẳng qua Mạc Bắc cảm thấy Tiểu Ý thà trực tiếp ngó lơ chúng, để cho hai cái lọ bày biện ở đằng trước cố ý chọc tức hắn, còn hơn là cầm chúng lên rồi ném đi. Vì vậy, hắn tin rằng Hạng Ý đã cầm chúng lên và dùng, một chút khả năng đó không hiểu sao liền khiến hắn hạnh phúc cả một ngày, ánh mắt đau rát khó chịu, nhưng vẫn kìm không được cười thật lâu.

Đóng cửa phòng thí nghiệm, Mạc Bắc âm thầm nghĩ đến kế hoạch cải biến thuốc phiện tiếp theo, hắn có một mục tiêu to lớn, mong muốn có một ngày có thể nghiên cứu chế tạo ra một loại "Thuốc phiện" kiểu mới, có thể áp chế cơn nghiện, đồng thời cũng có thể giải trừ nghiện ngập, hút lâu dần sẽ từ từ cai luôn thuốc phiện. Đây là một kế hoạch nghe rất hoang đường, nhưng hắn sẵn sàng làm thử. Hạng Khôn chắc chắn sẽ không ủng hộ hắn, đó là tự giết đường tiền tài, vậy nên hiện tại hắn chỉ đang trong giai đoạn thí nghiệm, lén lút nghiên cứu, vẫn chưa có tiến triển gì.

Trong đầu đang nghĩ đến kế hoạch tiếp theo, Mạc Bắc chậm rãi đi từ đại sảnh lên lầu hai. Bên ngoài cửa

sổ bầu trời đã đen hẳn, đồng hồ ở đại sảnh điểm một giờ đêm, hắn chìm đắm trong phòng thí nghiệm lâu quá, lại không chú ý đến thời gian.

Vừa bước lên nấc thang cuối cùng, cả người Mạc Bắc bỗng nhiên cứng lại.

Trong hành lang, loáng thoáng truyền đến âm thanh rên rỉ nức nở rất nhỏ của một người.

"Ưm… A, a, nhẹ… Đau, nhẹ chút…"

Mạc Bắc hoàn toàn mù mờ, ngay cả ngón tay cũng trở nên run rẩy. Cậu thất thần cứng đờ đứng đấy, nghe được âm thanh đứt quãng lọt tới đây, "Hạng, đại ca… Em không thể, như vậy không… A, dừng, dừng lại, a ưm…"

Mạc Bắc không nghe thấy giọng của Hạng Khôn, chỉ có âm thanh rên rỉ nhọc nhằn của Mạc Lẫm quanh quẩn lặp đi lặp lại bên tai hắn. Mạc Lẫm luôn có dáng vẻ trầm tĩnh lành lạnh, hắn hoàn toàn không thể tin được âm thanh thở gấp ngọt ngào đó thực sự thuộc về y. Bỗng nhiên Mạc Bắc cảm thấy toàn thân nóng ran, trái tim nảy lên như trống đánh, bước chân như bị cứng đờ cố định tại chỗ, tinh thần bất chợt mơ màng.

Không hiểu sao, hắn đột nhiên nghĩ tới Hạng Ý, Mạc Bắc rùng mình một cái, sau khi lấy lại tinh thần liền vội vàng chạy vào phòng của mình. Ngay cái thời điểm, tại sao hắn lại nghĩ đến người kia, hắn điên rồi sao, làm sao lại có thứ suy nghĩ này…

Lỗ tai bất chợt trở nên nhạy cảm, nhưng không còn nghe thấy bất cứ gì, trong đầu vẫn không ngừng vang lên tiếng rên rỉ dồn dập khó nhịn của Mạc Lẫm, Mạc Bắc sững sờ nhìn chằm chằm xuống sàn nhà, đột nhiên cảm giác âm điệu kia thay đổi mùi vị, trở thành chút trầm thấp khàn khàn, dần dần biến thành âm thanh của một người khác…

"Ca, Mạc Bắc ca ca…"

Mạc Bắc hung hăng ngắt mình một cái, ngã xuống giường tàn bạo lấy gối đè đầu mình lại, hận không thể lập tức ngất đi.

***

"Ca ca, anh đến đây." Ngây ngẩn vang lên tiếng gọi trầm khàn của thiếu niên.

Mạc Bắc ngơ ngác nhìn gương mặt tươi cười của thiếu niên trước mặt, vô thức bước từng bước tiến về trước. Thiếu niên dường như không muốn chờ, bỗng nhiên chạy tới phía hắn, nhào vào người hắn, ở trong lòng ngực của hắn mà cười hắc hắc, "Ca, cơ thể anh thơm quá."

Mạc Bắc hơi sững sờ, nhìn nụ cười tươi đã lâu không thấy trên gương mặt của người này, trong lòng cảm giác chua xót lẫn ngọt ngào, có chút mất định hướng. Hắn đưa tay để lên mái tóc của thiếu niên, chầm chậm vuốt ve, "Tiểu Ý, em… Không hận anh?"

Thiếu niên khó hiểu nhìn hắn, đầu nghiêng một bên, "Hận? Tại sao lại hận anh?" Mạc Bắc bất ngờ, chợt thấy người nọ đặt đầu lên hõm vai của mình, giọng nói trầm thấp nỉ non ngay bên tai, "Thích anh, sao hận anh được…"

Cả người Mạc Bắc cứng đờ, có chút bối rối lên, tay chân cũng luống cuống.

Thiếu niên cúi đầu nhìn ngắm hắn, bỗng nhiên mỉm cười, không hề báo trước mà cúi đầu xuống, hôn lên bờ môi đỏ mọng của Mạc Bắc. Toàn thân Mạc Bắc run lên bần bật, muốn tránh đi, nhưng lại bị người nọ khóa càng chặt hơn, "Ca ca, Mạc Bắc ca ca, anh không thích Tiểu Ý sao?"

Tay Mạc Bắc run rẩy, sững sờ ngừng động tác, ngơ ngác đứng ở trong lòng ngực của cậu. Cảm nhận được đôi môi ấm ướt nóng bỏng, hắn mở mắt ra, nhìn thấy gương mặt anh tuấn của thiếu niên gần trong gang tấc, đôi mắt kia hơi cong lại, dịu dàng nhìn vào hắn.

Mặt Mạc Bắc chợt đỏ bừng lên, lập tức nhắm mắt lại.

"Ca, anh thơm thật…" Thân thể bỗng nhiên bị ôm lên, hai người đồng thời ngã xuống giường, tay của người kia chậm rãi trượt xuống từ cổ áo, Mạc Bắc cảm giác mình ngã xuống chiếc nệm mềm mại, phía trên có một cơ thể rắn chắc cao lớn đè lên.

Phía dưới bụng bỗng nhiên nổi lên một cơn nóng bỏng, giống như muốn thiêu đốt, từ giữa ngực và bụng chầm chậm đốt cháy đến tận đỉnh. Một thứ rung cảm xa lạ truyền lên, Mạc Bắc hít thở dồn dập, không dám mở mắt, "Tiểu Ý, đừng… Đừng, anh… Anh là anh trai em…"

Người kia mỉm cười, cúi đầu hôn lên môi của hắn, "Anh trai? Vậy thì sao? Em thích anh, có sai sao?" Nói xong, một bàn tay chầm chậm sờ xuống, từ cổ áo, dọc theo khuôn ngực của hắn, vuốt ve thắt lưng một chút, vết chai mỏng trên bàn tay của người kia ma sát làn da của hắn, mang đến một trận tê dại run rẩy. Bàn tay từ từ trượt xuống dưới, cuối cùng đặt ở phía trên nguồn dục vọng nóng rực, Mạc Bắc run lên, có hơi hoảng sợ mà mở to mắt, thiếu niên nhìn vào hắn, cúi người, bờ môi kề sát vào vành tai hắn nhẹ nhàng mơn trớn, "Thích anh…"

"Mạc Bắc ca ca… Thích anh, thích anh nhất…"

Cơ thể được người kia nhẹ nhàng lật lại, sau lưng cảm nhận được độ nóng của da thịt cậu, Mạc Bắc hoảng loạn, nhưng rốt cuộc vẫn không phản kháng. Ngón tay của thiếu niên lướt qua bờ ngực của hắn, eo, cuối cùng dừng ở phía dưới hắn, chậm rãi xoa nắn bờ mông của hắn, môi liên tục hôn lên phía sau gáy hắn, Mạc Bắc nắm chặt ga giường, nỗ lực kiềm nén tiếng rên trong cổ họng.

Cảm thụ nhiệt độ ngón tay của người nọ, rốt cuộc Mạc Bắc nhịn không được nhích lại gần lòng của cậu,

giọng của thiếu niên bỗng nhiên mang theo nụ cười nhẹ, từng câu từng chữ, nhẹ nhàng chậm chạp lướt qua tai của hắn, “Em thích anh, đương nhiên không hận anh, em chưa bao giờ hận anh…”

Thoắt cái, cả người như bị đẩy vào hầm băng, Mạc Bắc cứng đờ người, đầu giống như bị đập mạnh, hình ảnh người phía trên chớp mắt đã biến mất, hắn cuống quít xoay người, chỉ thấy người kia đứng bên cạnh hắn, cùng một diện mạo, cùng một thân hình, nhưng không còn dáng vẻ tươi cười của vừa rồi.

Đôi mắt thiếu niên lạnh băng, tựa như hai con dao găm, tàn bạo đâm sâu vào trong tim của hắn, hắn cuống quít nhắm mắt lại, trốn tránh ánh mắt trêu cười của người nọ.

“Mạc Bắc, anh đang nghĩ gì vậy? Anh đã quên, người tôi hận nhất chính là anh sao?”

“Không…”

“Tôi hận anh, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh.”

Không…

Trái tim đau đớn dữ dội, Mạc Bắc dồn dập hít thở, rốt cuộc trong cơn đau điên cuồng mà đột ngột mở mắt.

Trời đã sáng, hắn ngơ ngác nhìn trần nhà, cảm thấy thân mình ướt đẫm mồ hôi, cảnh tượng trong đầu liền tái hiện lên trước mặt, hắn hầu như còn cảm nhận được hơi thở của người nọ phả nhẹ trên cơ thể mình. Hắn cứng đờ nằm trên giường, qua lúc lâu, hắn đưa tay đè lại đôi mắt của mình, lẳng lặng nằm trong ánh nắng ban mai.

***

Đến khi Mạc Bắc xuống lầu đã trông thấy Nhan Lập Khả và Hạng Lê ngồi bàn ăn cơm, hai người ngẩng đầu nhìn thấy Mạc Bắc thì đều buông bát đũa xuống chờ hắn đi tới, Mạc Bắc kéo ghế ra ngồi vào, nhìn quanh, “Hạng đại ca đâu?”

Vừa hỏi xong, mặt Hạng Lê lập tức đỏ bừng, Nhan Lập Khả cười như tên trộm, trả lời, “A Lẫm ca không xuống giường được, ba chăm sóc anh ấy, tiện thể còn kêu người đem thức ăn lên phòng bọn họ rồi.”

Mạc Bắc ngẩn người, bên tai lập tức vang lên âm thanh nghe được tối qua, hai đứa nhỏ hẳn là không nghe thấy, nhưng đoán bừa chắc cũng biết được nguyên nhân, Mạc Bắc bất chợt cảm thấy hoảng sợ trong lòng, tựa như sợ giấc mơ tối hôm qua cũng bị bọn chúng nhìn ra được, hắn vội vàng cúi đầu cầm lấy bát đũa, không hỏi nhiều hơn nữa, vùi đầu vào ăn.

Đang lúc ăn, bỗng nhiên Nhan Lập Khả đến gần, cười hì hì hỏi Mạc Bắc, “Tiểu sư phụ, hỏi anh chuyện này, hm… Anh và Hạng Ý, hai người…”

Mạc Bắc giật mình, ngón tay cũng run theo, hắn nuốt cổ họng một cái, cố giữ bình tĩnh, "Thế nào?"

"Hôm qua anh và Hạng Ý đi luyện bắn hả?"

Mạc Bắc âm thầm thở phào, nhưng cả người đã đổ một lớp mồ hôi, "Ừ, làm sao?"

Nhan Lập Khả gắp thịt kho tàu cho Mạc Bắc, cười một cách nịnh bợ, "Tên khốn kia… Ái, khụ khụ, Hạng Ý tổng bao nhiêu điểm?"

Mạc Bắc rốt cuộc cũng hiểu ra, liếc mắt nhìn Hạng Lê ở phía đối diện, mặt mày ủ rũ đang ăn cơm, bộ dáng như chuẩn bị chịu phạt, Mạc Bắc suy tính một chút, liền cười nói, "83 điểm."

"À há!" Nhan Lập Khả nhếch miệng cười to, phấn khích đến độ thiếu chút nữa nhảy cẫng lên, "Hahaha, đồ ngốc, anh thắng rồi! Anh thắng tên khốn kia… Khụ khụ, thắng thắng, thắng 2 điểm, há há!" Nói xong, cậu liền gắp một đống thịt kho tàu vào trong bát của Hạng Lê, "Ăn nhiều ăn nhiều, lần sau tiếp tục phát huy!"

Nhưng Hạng Lê lại sững sờ, vẻ mặt khó tin nổi, gãi đầu do dự hỏi, "Anh ấy thật sự 83 điểm?"

Mạc Bắc cười gật đầu, Hạng Lê ngốc người ra, lại bị núi thịt kho tàu trước mặt hấp dẫn lực chú ý, vẻ mặt não nề nói, "Tiểu Khả, anh không ăn hết nhiều như vậy được…"

Nhan Lập Khả nghe xong, lông mày tức khắc nhướng lên, "Ăn hết cho tui! Ăn nhiều mới cường tráng được, lần sau thắng được càng nhiều!" Thấy mặt mày nghẹn uất của Hạng Lê, Nhan Lập Khả hừ một tiếng, suy nghĩ một chút liền cắn răng quyết tâm nói ra, "Cùng lắm thì thịt bò khô lần sau của Đoàn Đoàn đều cho anh hết!"

Ánh mắt Hạng Lê lập tức sáng ngời, tựa như muốn vểnh đuôi lên, "Thật sao?"

"Tui lừa anh bao giờ à?" Nhan Lập Khả bất mãn trừng mắt.

Hạng Lê thật sự mở cờ trong bụng, đương nhiên không phải vì vài miếng thịt bò khô kia, mà vui sướng là vì địa vị của cậu trong lòng Nhan Lập Khả đã vượt qua Đoàn Đoàn, mỗi lần cậu mặt dày cố gắng giành ăn thịt bò khô với Đoàn Đoàn, chẳng qua là muốn giành lấy một chút sự chú ý từ người kia mà thôi, nhưng Nhan Lập Khả yêu thịt bò khô, có thể giành vài miếng cũng chỉ là vài miếng. Nhưng lần này hoàn toàn đại thắng, cậu thật muốn lao ra bắn vài quả pháo hoa ăn mừng.

Nhìn chằm chằm vào núi thịt kho tàu trước mặt, Hạng Lê bất chấp mọi giá, vì đánh bại tình địch, cậu phải quyết chiến đến cùng dù có chết vì bội thực!

Mạc Bắc nhìn dáng vẻ vui đùa của hai người trước mắt, trong lòng âm thầm ngưỡng mộ. Thứ hạnh phúc nho nhỏ này có lẽ cả đời hắn cũng không thể nhận được từ người kia. Hắn chưa từng trông mong

có một ngày Hạng Ý có thể coi trọng hắn, có thể cũng đối xử dịu dàng với hắn, hắn thầm nghĩ sẽ để thứ tình yêu hèn mọn trong đáy lòng này bị chôn vùi vĩnh viễn, có thể đứng bên cạnh nhìn người đó lớn lên, có thể bảo vệ người đó trải qua cuộc sống bình thường, với hắn mà nói, đã là niềm hạnh phúc lớn nhất.

28. Quyển 2 - Chương 28: Anh Em

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ô Lỗ Cáp cảm giác mình đã tiêu xài hết may lành tích góp mười bảy năm nên mới chịu vận chó cắn như này, hắn run rẩy cầm một chiếc vali trong tay, đến cả đứng cũng không yên. Bên trong vali da, là trăm triệu tiền mặt, hắn lớn đến từng này nhưng chưa bao giờ thấy nhiều tiền mặt như vậy, tiền mặt! Hắn cảm thấy giờ mình có thể nhắm mắt được rồi.

"Đại ca, chúng ta còn phải chờ bao lâu nữa?" Thằng em đầu trọc bên cạnh cũng run run hỏi.

Ô Lỗ Cáp đưa tay nhìn đồng hồ, sốt ruột đến độ môi run bần bật, "Còn, còn năm phút…"

Hơn nửa đêm, bến tàu Tô Lạp hầu như không có người, Ô Lỗ Cáp đem theo hơn hai chục đàn em của hắn, tay chân lạnh cóng cứng đờ, nhưng trong lòng càng lúc càng kích thích, dâng lên đầy đủ các loại cảm xúc. Đây là nhiệm vụ Hạng Ý giao cho bọn hắn, lúc đó cậu chỉ quăng lại một câu, một trăm triệu tiền vốn cậu đưa, coi như bồi thường cho hắn, buôn bán có lời thì chia đều cho anh em. Ô Lỗ Cáp cầm một vali tiền mặt tới nay, cảm giác mình như đang mơ, đến cả mắt cũng không chớp được, thẳng tắp nhìn đống tiền mặt đến ngẩn người.

Nếu như khoản này hòa… Không, ngay cả nếu như cuộc làm ăn này bị lỗ, hắn cũng đi theo Hạng Ý!

"Đại ca, đến đến rồi!!"

Ô Lỗ Cáp ngẩng đầu lên, xa xa trông thấy một con tàu lớn từ từ tiến lại gần. Đến rồi, thế mà đến thật! Ô Lỗ Cáp hoàn toàn không biết làm sao Hạng Ý có được thông tin, bến tàu hoang vắng này, đường biển đêm khuya này, trừ khi nắm được tin nội bộ, bằng không rất khó có được cuộc giao dịch này.

Tàu dần dần cập bến, giống hệt như Hạng Ý nói, đậu tại cảng tối và nhỏ nhất ở phía Tây. Đám người Ô Lỗ Cáp đã sớm chuẩn bị kỹ càng ở đó, hắn lấy di động ra, chờ người phụ trách chuyển hàng liên hệ với hắn.

Một giây, hai giây… Ô Lỗ Cáp cảm giác lưng mình thấm ra một lớp mồ hôi.

"Đinh đinh đinh, đinh đinh đinh…"

Ô Lỗ Cáp run lên, lập tức bắt điện thoại, "A, chào anh, đúng đúng, là tôi… Đúng, đúng, là Hạng đại ca phái tôi đến đây, a, chúng tôi đang ở Tây cảng, được được…"

Để điện thoại xuống, Ô Lỗ Cáp hít một hơi thật sâu, quả nhiên không lâu sau, một người bước ra từ trong tàu, người nọ nhìn quanh một lượt, đi thẳng về hướng Ô Lỗ Cáp, dừng lại trước mặt hắn, "Xin chào, tôi là Larry, phụ trách giao hàng lần này."

"A, chào anh chào anh." Ô Lỗ Cáp nắm chặt vali trong tay, liếc mắt một cái về con tàu chở hàng, "Hàng đâu?"

Larry cười, "Trước xem thành ý của cậu."

Ô Lỗ Cáp sững sờ, hiểu được, lui về sau ba bước rồi mở vali ra. Larry tận dụng ánh trắng yếu ớt mà nhìn xem, nhẹ gật đầu, sau đó xoay người ra hiệu cho người trên tàu chở hàng. Lát sau, Ô Lỗ Cáp trông thấy một máng trượt khổng lồ được đặt ra, tiếp theo một hàng xe hơi đen lần lượt được đẩy chậm xuống dưới. Cặp mắt Ô Lỗ Cáp gần như muốn trợn rớt ra ngoài, mọi chuyện đều giống như Hạng Ý nói, toàn bộ từng chiếc xe lậu trên tàu hàng lần lượt dừng trước mặt hắn, hắn nuốt ngụm nước miếng, cố gắng để bình tĩnh.

Thằng em đầu trọc bên cạnh liền chậm rãi đi qua xem, sau đó quay đầu lại hô lớn hướng về phía Ô Lỗ Cáp, "Hai mươi chiếc, không thừa không thiếu, vừa đủ!"

Ô Lỗ Cáp thở phào, ngẩng đầu nhìn Larry giơ tay cười với hắn, "Hai mươi chìa khóa được đánh số, tương ứng với từng xe, đây." Nói xong liền ném một túi vải về phía hắn, Ô Lỗ Cáp mở ra nhìn, một đống chìa khóa xe ở bên trong. Hắn đếm, vừa đúng hai mươi.

Larry vẫn cười tủm tỉm nhìn hắn, Ô Lỗ Cáp chợt bình tĩnh lại, cảm giác mình đã hoàn thành một nhiệm vụ vĩ đại, cả người cũng có tinh thần, "Đây, anh đếm đi."

Larry tiếp nhận vali, mở ra, một lát sau cũng hài lòng gật đầu, "Xin hỏi lần trước là ai đã liên hệ người của chúng tôi?"

Ô Lỗ Cáp cúi người một chút, giọng cao chót vót, "Hạng Ý, Hạng đại ca! Đại ca của tôi, hôm nay anh ấy bận việc không tới, phái tôi đi!"

"Hạng Ý…" Larry lẩm bẩm, ghi nhớ, "Được, nếu hài lòng, lần sau tiếp tục hợp tác."

"Đó là đương nhiên, đại ca chúng tôi mà đã làm, chắc chắc không có vấn đề!"

Larry cười gật đầu, không nói thêm, cài lại vali trong tay, sau đó dẫn người của mình quay về con tàu lớn. Ô Lỗ Cáp lập tức phân công đám đàn em của mình, mỗi người một chìa, tìm đúng số xe mở ra, từng người ngồi vào ghế lái. Ô Lỗ Cáp ngồi trong xe trông thấy tàu chở hàng dần dần rời xa, sự phấn khích trong lòng cuối cùng cũng tỏa lên. Tiền vốn cho một xe là năm triệu, đem đi bán mười triệu, một đống hàng này, ít nhất cũng lời hơn trăm triệu!

Hạng Ý đúng thật là thần của bọn hắn!

Ô Lỗ Cáp nhịn không được cười to ba tiếng, hắn đưa tay khởi động xe, cố kiềm nén phấn khích, dẫn mười chín chiếc còn lại dần dần biến mất trong đêm tối.

***

"Đại ca, đây là đồ ăn mẹ em muối, hàng xóm cũng khen, anh nếm thử đi!"

"Đại ca, đây là món đồ em quý nhất từ nhỏ đến lớn, vô cùng quý hiếm, anh thích thì lấy đi!"

"Đại ca, đêm nay các anh em đi hát karaoke, anh đi chung đi!"

"Đại ca, anh thích cô em nào, bọn em giúp anh chinh phục!"

Một tuần lễ này Hạng Ý gần như muốn điên, cậu không thể nhịn được nữa, quay đầu lại, nghiến răng nghiến lợi gầm nhẹ, "Tôi thích cô em nào còn cần cậu chinh phục giúp?!"

Ô Lỗ Cáp lập tức vả mồm, nhưng mặt vẫn cười hì hì, "Em không phải muốn quấy rầy anh, do anh không để ý tới bọn em…" Hắn gần như nhìn thấu được tính tình của Hạng Ý, Hạng Ý không thích hòa đồng, cũng rất lạnh nhạt, nhưng thực chất bên trong rất trọng nghĩa, tuy ngoài miệng lạnh như băng, nhưng thật ra rất mềm lòng, chỉ cần hắn nài nỉ thêm, cậu nhất định sẽ để ý tới bọn hắn một chút.

Hạng Ý bất đắc dĩ trừng mắt một cái, bực mình rút điếu thuốc ra, tựa lên cột tường. Cậu đúng thật động kinh nên mới nghĩ thu nạp đám đàn em này để rèn luyện bản thân mình, bây giờ xem ra là hoàn toàn tự chuốc khổ, đám ngu ngốc này làm như thân quen với cậu lắm, xưng anh gọi em, tựa như cậu đã theo bọn họ từ lâu vậy, cậu liếc Ô Lỗ Cáp, phủi khói, "Bán hết rồi? Lời bao nhiêu?"

"Bán hết, em có rất nhiều đường bán xe, buôn lậu xe theo cách này thật sự xấu mà, đại ca đúng là đại ca, quá đỉnh!" Ô Lỗ Cáp làm mặt chó mà cười.

"Nói cái chính!"

"À à, bán lời 136 triệu, chia cho anh trước, một trăm triệu để cho anh, anh em chúng em chia đều 36 triệu còn lại là đủ!"

Hạng Ý cúi đầu suy nghĩ một chút, yên lặng rít một ngụm thuốc. Từ những thông tin mật mỗi thứ bảy, trong tay cậu nắm rất nhiều cách để buôn lậu, đây chỉ là vận chuyển xe mà thôi, xem như một con đường

an toàn nhất, đám ngu ngốc này chưa trải qua việc đời, chỉ chút này liền cảm thấy thỏa mãn. Hạng Ý liếc Ô Lỗ Cáp lần nữa, thở dài nói, "Một trăm triệu kia trước tiên chia cho cậu, lập tức lấy làm vốn, về sau số tiền kiếm được đều để chỗ cậu, cậu tự phân phối."

Trong nháy mắt, Ô Lỗ Cáp muốn rơi lệ, Hạng Ý không phải chỉ là thần, đích xác phải là Thượng Đế!

Hạng Ý vừa nhìn thấy bộ dáng không có tiền đồ của tên kia liền hậm hực, hút xong điếu thuốc cuối cùng, ném đầu thuốc qua một bên, "Được rồi, tôi đi, mấy ngày nữa còn có nguồn cung cấp gì tôi sẽ báo cho cậu."

Ô Lỗ Cáp khẽ ngăn cản Hạng Ý, đôi mắt mở to chớp chớp, ve vẫy đuôi, "Đại ca, chừa mặt mũi nha, chúng ta đi chơi cùng nhau đi, anh em mọi người rất muốn đi theo anh, đi theo giống như mấy kiểu trong phim ấy, tiền hô hậu ủng…"

"Đó là nhà giàu mới nổi!"

"Ai ai ai, dạ dạ, nhà giàu mới nổi thì nhà giàu mới nổi, dù sao anh cũng chỉ có một mình, đi chơi cùng chúng em đi ~"

Hạng Ý trừng mắt nhìn tên ăn vạ trước mặt, trợn đến độ hai mắt đều cay, đau đầu xoa bóp lông mày, cậu đành phải than thân cho mình vì một lần sa chân mà phải ân hận nghìn đời, "Được rồi, nhưng tôi không thể về muộn."

"Hì hì, được được, không vấn đề gì không vấn đề gì." Ô Lỗ Cáp đi qua vác túi sách giúp Hạng Ý, ôm vào trong lòng, "Đại ca, anh vẫn còn là con ngoan sao? Há há, có điều thành tựu của anh thật sự tốt, ngoại trừ Karo, chỉ có anh…"

Karo? Hạng Ý suy nghĩ một chút, có ấn tượng, là con trưởng của gia tộc trăm năm, luôn luôn là vương tử nho nhã lịch sự, mang một cặp kính mắt viền vàng, trang phục giống như thân sĩ, vừa thấy đã biết không chung con đường với cậu. Cậu tự tay lấy túi sách của mình trở về, vẫn nhịn không được mà trừng mắt liếc Ô Lỗ Cáp, Ô Lỗ Cáp cười tươi, đến gần Hạng Ý một bước.

***

Hai người vừa ra đến cổng trường, Hạng Ý liền trông thấy một đám cao thấp mập ốm đứng thành hàng ngay trước mắt, vừa nhìn thấy cậu, gần như đồng loạt quỳ xuống đất, giọng đồng thanh rõ ràng xông thẳng lên trời, "Kính chào đại ca!"

Hạng Ý giật mình, thiếu chút nữa thì nhấc chân bỏ chạy, đám điên này, thật sự muốn làm mất hết mặt mũi của cậu. Im lặng vác túi sách lên vai, Hạng Ý nhìn rõ từng khuôn mặt một, yên lặng ghim trong lòng, rồi mới nghiêng đầu nhìn về Ô Lỗ Cáp, "Đi đâu?"

"Haha, đại ca, chắc anh không biết, nhà em có mở trung tâm tắm nước đấy, là nơi tắm cao cấp nhất Tam Giác Vàng, nếu không phải nể mặt của anh, đám tiểu tử thúi này, em chẳng muốn đem đến đó!" Nói xong, Ô Lỗ Cáp đến đối diện đám người, gật đầu một cái, đồng thanh hô lớn, "Đại ca uy vũ, đại ca hồng phúc!"

Hạng Ý lại phải xoa bóp lông mày, "Tắm? Tôi không đi."

"Khu tắm này không giống mấy cái khác, cái này của nhà em, có ăn uống ca hát, đầy đủ mọi thứ, khẳng định là nơi giải trí tốt nhất thành phố, đảm bảo đại ca yên tâm!"

Hạng Ý nghe xong liền khinh bỉ nhìn hắn, "Con trai ông chủ trung tâm tắm lớn như vậy, thiếu tiền đến thế sao?"

Ô Lỗ Cáp nghe xong lập tức ngậm mồm, nước mắt cuồn cuộn, "Đại ca, anh phải biết, đó là trung tâm của cha em, không phải của em, em vẫn đang trong giai đoạn cầm tiền ăn vặt cha cho. Phải nói đây là lần đầu tiên em bán lời hơn mười triệu nha, có ai mà không phấn khích?"

Tiểu tử thối mồm mép lý sự, Hạng Ý hừ lạnh một tiếng từ chối cho ý kiến, cũng không gây thiệt cho hắn nữa. Nếu như cậu đoán không lầm, khu tắm cao cấp nhất Tam Giác Vàng, hẳn chính là "Thiên Đường". Nơi này hoàn toàn là thiên đường giành cho hội nhà giàu, chất lượng phục vụ hiển nhiên xếp hàng đầu, về phần một số giao dịch ngầm cũng rất nổi tiếng. Thảo nào tiểu tử này còn nhỏ mà có thể tìm được người mua hơn hai mươi chiếc xe chỉ trong vòng vài ngày, xem ra cũng không phải người đơn giản.

Hạng Ý hiếm hoi mà đánh giá Ô Lỗ Cáp một chút, Ô Lỗ Cáp nháy mắt cảm giác mình đang tỏa sáng lên, đứng nghiêm trang thẳng tắp để cho thủ trưởng kiểm tra. Cũng không biết tên nhóc này học được từ ai, khả văng ăn vạ rất tốt, Hạng Ý bất lực thở dài, khoát tay, "Đi thôi, đừng cười ngu nữa."

Ô Lỗ Cáp nghe xong câu nói của Hạng Ý liền vui mừng, nghe cậu nói chuyện cùng mình càng phấn khích hơn, lập tức nhiệt huyết cúi đầu khom lưng, "Tuân lệnh, đại ca!"

***

Bảng hiệu "Nhà Tắm Thiên Đường" treo lơ lửng trên không trung, vừa bước vào cửa Hạng Ý liền âm thầm cảm thán một tiếng, mặc dù thuộc hạ của Hạng Khôn cũng có vài trung tâm tắm nước tương tự, nhưng thú thật mà nói, "Thiên Đường" thật sự xếp hàng đầu, mấy cái khác không thể so được. Dưới sự dẫn đường của Ô Lỗ Cáp cậu và đám người tiến thẳng đến đại sảnh, những người phục vụ trông thấy Ô Lỗ Cáp liền không dám thở mạnh, chắc hẳn là bị tên Tiểu thiếu gia kiêu ngạo ngang tàn này hành hạ kiệt sức. Ô Lỗ Cáp bô bô phân phó bọn họ, sau đó liền chạy vèo đến trước mặt Hạng Ý cười nịnh nọt, "Đại ca đại ca, ăn trước nhé?"

Hạng Ý liếc thoáng qua thì trông thấy đám phục vụ há to mồm, vẻ mặt không thể tin được, tuy Hạng Ý cảm thấy tiểu tử này rất om sòm, nhưng trong lòng cậu đã có không ít ấn tượng tốt về hắn, "Ừ, cậu sắp xếp đi."

Ô Lỗ Cáp nghe xong liền vô cùng vui vẻ mà chạy đi thu xếp, một đám đàn em sau lưng liền tiến tới đây, dè dặt cẩn thận trò chuyện cùng Hạng Ý, đột nhiên Hạng Ý có cảm giác trong lòng hiếm khi nhẹ nhõm đi, bắt đầu vui vẻ lên, những người này rõ ràng rất ngây ngốc, nhưng sự chân thành trong mắt khiến cho cậu cảm động. Lúc trước cậu đồng ý làm đại ca chỉ là để rèn luyện năng lực của mình, rõ ràng đám người này không phù hợp với tiêu chuẩn đàn em của cậu, nhưng giờ cậu chợt cảm thấy, thật ra như vậy, cũng không tệ lắm.

Ô Lỗ Cáp rất nhiệt tình, thật sự chiêu đãi mọi người một bữa tiệc lớn, trong khi ăn uống một đám người liên tục tới mời rượu Hạng Ý, cậu không biết có phải đầu óc mình bị ném rồi hay không, vậy mà không muốn từ chối, uống thật sảng khoái hơn ai khác, tất cả mọi người đều giơ ngón cái, đại ca đại ca không ngớt. Đến khi đám người ăn uống xong thời gian vẫn còn sớm, một đám đi lên tầng cao nhất hát karaoke. Hạng Ý được khen nịnh nên hát rất nhiều, hát xong lại uống thêm không ít, hát đến khi cổ họng muốn tắc tiếng, thì cũng đã uống đến độ không phân biệt được đông tây nam bắc.

Rốt cuộc đã chơi mệt, uống cũng nhiều, chờ đến lúc bước vào trong hồ tắm, thì chỉ còn lại vài hình người. Hạng Ý nhìn nhóm thiếu niên tán ngẫu nói bậy trước mặt, vô thức cong miệng mỉm cười. Anh em cùng nhau lăn lộn, cậu bỗng cảm thấy xưng hô thế này nghe rất thích.

"Đại ca, đêm nay đừng về… Trên lầu có phòng khách, ngủ một giấc rồi sáng mai cùng đi học thế nào?" Ô Lỗ Cáp vươn tay bơi qua, dựa vào tảng đá sau lưng, ngồi song song cùng với Hạng Ý ở trong hồ.

Hạng Ý chưa bao giờ uống nhiều rượu như vậy, đầu óc choáng váng nặng nề, hoàn toàn có hơi đi bộ không được, có điều cậu không thể không về nhà, qua đêm ở ngoài, Hạng Khôn nhất định sẽ điều tra, cậu làm đại ca của một đám đầu đường xó chợ thì không có gì, chỉ sợ gã sẽ điều tra được cậu tìm người rồi liên hệ với đám hàng kia. Cậu chóng mặt đỡ đầu đứng lên, lắc đầu, "Không được, tôi phải về…" Vỗ cho tan cơn say rượu, cậu lắc đầu, "Nhà vệ sinh ở đâu?"

Cậu định đi vệ sinh xong sẽ về, nếu không cậu thật sự đi không nổi mất, Ô Lỗ Cáp thật sự không thuyết phục được cậu, cũng đứng lên theo, vịn cậu một chút, "Ở bên trái hành lang, em đỡ anh đi." Hạng Ý bình thường khá lạnh lùng, nhưng khi uống say bộ dáng rất đáng yêu, Ô Lỗ Cáp cười hì hì, đỡ người đang loạng choạng ở bên cạnh.

"Không cần, tôi tự đi." Hạng Ý gạt tay ra, miễn cưỡng đứng thẳng, lại nấc lên một cái, câu nói đều bị ngắt ngừng, "Tiểu tử cậu, không tồi, làm đàn em, có tiềm chất."

Ô Lỗ Cáp nghe xong, ngay lập tức nước mắt lưng tròng. Hạng Ý trông thấy hắn như con thú nhỏ hai mắt căng tròn, đột nhiên cảm thấy thật đáng yêu, khóe miệng liền cong lên, vẽ ra một nụ cười mang theo chút tà khí, "Tại sao muốn tôi làm đại ca?"

Ô Lỗ Cáp bất chợt cảm thấy hai mắt mình đơ ra, trái tim nhảy thình thịch, Hạng Ý khi không cười là một

đại ca tàn khốc, khi cười rộ lên đích thực là một yêu nghiệt, khiến cho hắn rúng động đến cả nói cũng trở nên lắp bắp, "Cùng cùng nhau, theo anh lăn lộn, có, có thịt ăn…"

Hạng Ý cười ha ha, bỗng nhiên vươn tay ôm Ô Lỗ Cáp, vỗ vỗ lưng hắn vài cái, "Tốt, về sau, cùng tôi lăn lộn, người anh em." Nói xong, cậu cũng không nhìn phản ứng của đối phương, liền loạng choạng đứng thẳng, chống lan can bên cạnh rồi bước ra khỏi hồ tắm.

Ô Lỗ Cáp cứng người đứng trong hồ, ngây ngốc nhìn dáng vóc cao lớn của người phía trước, đột nhiên cảm giác được mặt mình ửng đỏ lên, đến thằng em ở phía dưới cũng run lên theo, sợ tới mức hắn phải ngồi phịch xuống dưới nước, không dám đứng lên nữa.

"Đinh đinh đinh, đinh đinh đinh ~~"

Một hồi chuông điện thoại vang lên, Ô Lỗ Cáp vốn đang ngây ngẩn, bị âm thanh này hù cho run lên một cái. Hắn vội vàng quay đầu lại, trông thấy ở cách đó không xa có một chiếc điện thoại màu đen được đặt trên thành hồ, hắn nhớ đây là điện thoại của Hạng Ý, điện thoại đúng thực là vật bất ly thân của Hạng Ý, không ngờ đến đi tắm cũng mang theo. Ô Lỗ Cáp cũng không để ý, chờ Hạng Ý đi vệ sinh về sẽ tự bắt máy, nhưng đợi cả buổi cũng không thấy bóng dáng của Hạng Ý, chiếc di động kia càng lúc càng vang lên không ngừng, Ô Lỗ Cáp nhíu mày chịu đựng, rốt cuộc không nhịn được nữa với tay lấy điện thoại, bàn tay ướt mèm trực tiếp mở nắp ra.

"Alo?" Hình như người bên kia bất ngờ một chút, sau đó liền truyền ra một giọng nói vội vã của nam, "Cậu là ai? Tiểu… Hạng Ý đâu?"

Âm giọng của người này nghe rất êm tai, vô cùng ôn hòa, Ô Lỗ Cáp để sát di động vào thêm một chút, nhanh chóng giải thích, "Anh ấy đi vệ sinh rồi, anh là ai? Chờ đại ca về tôi sẽ nói lại."

"Đại ca?" Người bên kia nghi hoặc, qua một lúc lâu mới trả lời, "Tôi là anh trai của y, các người đang ở đâu?"

Hết chương 28.

29. Quyển 2 - Chương 29: Xáo Động

Hạng Ý uống đến mức đầu óc đảo lộn, toàn thân nóng như muốn nổ tung, trên đường đi cậu toàn phải bám vào vách tường, chật vật lắm mới chậm chạp mò đến được WC. Tám đời nhà cậu cũng chưa bao giờ uống nhiều rượu như vậy, trong nháy mắt xả hết lũ cảm giác thật sung sướng, kéo lại khóa quần, Hạng Ý đi đến bồn rửa để chuẩn bị rửa tay, cậu vừa đi tới, bỗng nhiên trên gương phản chiếu một gã đàn ông trần truồng cúi đầu đang tiến lại gần. Ở nhà tắm thì cởi hết đồ cũng là chuyện bình thường, Hạng Ý không nghĩ gì nhiều, vừa cúi đầu định mở vòi nước ra, đột nhiên nhận thấy cái gã kia tới gần cậu, đứng lại ở bên cạnh, không chờ cậu hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, đột ngột có bàn tay mạnh mẽ bóp mông cậu, sau đó

bên tai vang lên giọng nói nóng hổi của gã, “Bé cưng, chờ lâu chưa?”

Ngay tức khắc tỉnh rượu được một nửa, cơ thể Hạng Ý run lên, không nghĩ ngợi liền hung hăng tóm lấy cổ tay của gã phía sau, giây tiếp theo cánh tay vặn một cái kéo gã lảo đảo đến trước mặt, gã nọ la đau một tiếng, Hạng Ý nhìn cái đầu phía trước, chế trụ người kia trên bồn rửa tay, đôi mắt đen híp lên nguy hiểm, “Mày gọi ai là bé cưng, hả?”

Gã đàn ông sợ đến sợ đến mức tay chân bủn rủn, cánh tay bị vặn đến đau điếng, cuống quít quay đầu lại giải thích, “Không phải là cậu sao? Không không, ý tôi là, người tôi tìm…”

Gã nọ còn chưa nói hết lời, chợt nghe bên trong buồng toilet ở góc phòng truyền ra một tiếng va chạm đè nén. Gã nọ bất ngờ một chút, khuôn mặt lập tức đau khổ bực tức, “Bà mẹ nó, đã làm luôn rồi… A cậu bạn trẻ này, thật ngại quá, tôi cứ nghĩ cậu là người mà tên kia nói, cậu cao to đẹp trai quá à, không thể trách tôi được… Đau đau,… Aaa, đau…”

Tay Hạng Ý tăng thêm sức vặn, nghi ngờ nhíu lại lông mày, tiếng va đập bên trong căn buồng cách đó không xa càng lúc càng mạnh bạo, dường như còn kèm theo một vài tiếng nức nở nghẹn ngào, cậu ngây người một chút, tức thì hiểu được, bốc hỏa càng dữ hơn, “Mày nhìn ông đây rất giống đàn bà sao, bà mẹ nó mắt mày mù rồi hả?!”

Hạng Ý dùng hết mười phần sức lực, gã kia cảm thấy cánh tay như muốn đứt lìa luôn rồi, gã bi ai kêu đau một tiếng, lắc đầu quầy quậy, “Không phải không phải… Ahhhh, cậu là đàn ông, đương nhiên là đàn ông rồi, tôi có nói cậu là đàn bà đâu, kia, bên trong kia, chính là thằng nhóc đó, tôi nghĩ cậu là nó, aa, đau chết mất, đại gia, đại gia, tha cho tôi, con mẹ nó…”

Hạng Ý thoáng bất ngờ, bên tai bỗng nhiên nghe được âm thanh nức nở của một cậu trai trẻ, sau đó tiếng va chạm càng lúc càng nhanh, cuối cùng giống như đẩy mạnh một phát, một tiếng kêu lớn run rẩy đập thẳng vào trong tai cậu, cậu cũng run lên theo tiếng rên đó, vô thức thả lòng cánh tay. Gã kia được tự do, nhanh chóng lùi về sau cách xa ba thước, phòng bị nhìn cậu.

“Bọn họ…” Hạng Ý nuốt yết hầu một cái, không biểu sao tim bỗng nhiên đập nhanh liên hồi, “Bọn họ đang làm cái gì?”

Gã kia bất ngờ, bỗng nhiên thấy buồn cười, cười lên khắc khắc, “Cậu là lần đầu đến đây đúng không?”

Hạng Ý ngây ngốc một chút, gật đầu.

Gã kia đứng cười cười, đột nhiên cảm thấy có hứng thú. Thiếu niên trước mặt này có cơ bắp rắn chắc, vóc người cao to cường tráng, vừa nãy chỉ bị cậu ta ghìm chặt thôi cũng đủ biết bản chất bên trong người này tàn ác cỡ nào, đúng là một tên nhóc nguy hiểm. Nhưng bây giờ đôi mắt đen láy thiếu niên lại mở to, vẻ mặt có chút mù mờ, ngay lập tức khiến gã nảy sinh ý đồ, nếu không phải vì e dè thân thủ của người nọ, gã thật sự muốn đến gần sờ soạng cặp mông của cậu ta.

Gã đàn ông mỉm cười, giải thích, "Ở đây, còn có phòng tắm bên cạnh, chuyện như này diễn ra không ít, nếu thấy ai vừa mắt, cả hai người đều hợp ý thì làm thôi, ra ngoài cũng không biết ai là ai… A, anh bạn trẻ, hiểu rồi chứ?"

Tuy rằng dáng người Hạng Ý cao lớn, nhưng khuôn mặt vẫn còn có chút ngây ngô, mới nhìn cũng chỉ như mấy đứa mười sáu mười bảy tuổi. Gã nọ nói xong, nhìn thấy sắc mặt mơ màng của Hạng Ý, liền cẩn thận bước một bước nhỏ đến gần, dừng lại, cười ha ha nói, "Nếu cậu không ngại, có muốn thử một chút không?"

Vừa nói xong, tiếng va chạm vừa rồi mới dừng được một chút lại tiếp tục vang lên, mà người kia cố sức kìm nén tiếng rỉ cũng không được, tiếng thở dốc trầm khàn hòa lẫn cùng với tiếng rên rỉ đồng thời phát ra, Hạng Ý sốc một chút, đôi mắt sững sờ nhìn về hướng đó. Gã kia vừa nhìn thấy phản ứng của cậu, lá gan cũng lớn lên, liền mỉm cười nhường đường, "Muốn đến xem một chút không?"

Hạng Ý không để ý đến gã, trên thực tế, cậu thậm chí còn không nghe thấy gã nói, cậu chỉ cảm thấy thế giới xung quanh bỗng chốc tĩnh lặng, bên tai chỉ còn nghe được tiếng tim đập thình thịch dữ dội của mình, cậu không biết mình đang suy nghĩ cái gì, không hiểu sao trong lòng bất chợt rung động lạ thường, giống như có gì đó bị đè nén từ rất lâu, rồi đột nhiên được thức tỉnh. Cậu vô thức bước lên một bước, tiếp tục một bước, đi thẳng đến trước chỗ phát ra cái âm thanh kia, hơi do dự đứng tại đó.

Cửa không có khóa, hé ra một khe hở nhỏ, nhưng cũng đủ để thấy rõ bên trong.

Một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi ngồi ở dưới nền gạch men, bờ môi đỏ hồng đang ngậm cái kia của một tên đàn ông da trắng, ở khoảng cách gần như vậy, Hạng Ý hầu như có thể nghe trọn âm thanh liếm mút dâm đãng kia. Gương mặt thiếu niên đỏ ửng, mồ hôi nhỏ giọt khắp thân thể, tên đàn ông da trắng liếc mắt ra ngoài cửa, trông thấy có người đang xem liền đột nhiên nhếch miệng lên, nắm tóc thiếu niên kia nâng cậu ta lên, sau đó xoay mình một cái đặt cơ thể lảo đảo của cậu ta nằm quỳ sấp trên mặt đất, một tay giữ chặt eo, tay kia đặt trên mông cậu ta, sau đó đẩy mạnh phần thắt lưng vào, toàn bộ cái kia liền hoàn toàn tiến vào trong. Thiếu niên kia đau đớn run rẩy, miệng nhịn không nổi phát ra một tiếng rên, âm điệu ngọt ngào quyến rũ, còn có chút khàn khàn dụ người.

Hạng Ý ngơ ngác đứng trước cửa, nhìn cái vật to lớn của tên đàn ông đang hung hăng ra vào giữa hai bắp đùi trắng nõn của thiếu niên, cậu đột nhiên cảm thấy toàn thân nóng rực, đôi mắt chăm chú nhìn vào bộ phận đang chuyển động kia, yết hầu bỗng chốc khô ran. Tấm lưng mảnh khảnh cùng với làn da trắng ngần của thiếu niên khiến cho cậu dấy lên một xao động lạ lẫm, tấm lưng kia từng chút in vào trong mắt cậu, dần dần biến thành thân hình của một người đàn ông thon gầy, người nọ cũng như thế này, tuy rằng mảnh mai, nhưng cơ thể rất cân đối, không đúng, so với thiếu niên này mà nói, người kia xinh đẹp hơn rất nhiều, dáng người cũng thon hơn, tiếng rên rỉ nhất định càng…

Đột nhiên cảm giác có bàn tay đặt lên sau lưng, Hạng Ý nhanh chóng hoàn hồn, quan sát cái gã vừa rồi bị mình ghìm trụ giờ lại tà dâm tiến tới ôm cậu, cậu nghiêng mình tránh né, nâng tay chế trụ cánh tay gã, bẻ ngoặt một cái qua vai rồi quăng gã ra xa vài mét, gã nọ đau đớn kêu to một tiếng, Hạng Ý không còn tâm tư mà nhìn hắn, nhanh chóng chạy ra khỏi nhà vệ sinh.

Trên đường quay về trái tim đập nhanh bất thường, những hình ảnh vừa rồi gần như kết dính trong đầu cậu, cả buổi cũng không chịu biến mất, nhưng cái chính là cả âm thanh và cơ thể đều đang dần dần thay đổi vị đạo, ngay cả hình ảnh người trong đầu cũng thay đổi, bực tức đánh mạnh đầu mình một cái, tức

giận giậm mạnh bước chân, mình điên rồi sao? Đang nghĩ cái gì vậy? Sao lại nghĩ đến loại chuyện đó, sao lại nghĩ đến cái người kia ngay thời điểm này…

Cậu thở hổn hển bước vào trong hồ tắm, Ô Lỗ Cáp ngồi một bên chờ cậu cả buổi sợ đến mức run người. Sắc mặt Hạng Ý tái mét, ánh mắt bất thường, hắn do dự một chút, cuối cùng cẩn thận nhích lại gần.

"Đại ca…"

Hạng Ý trừng mắt hung ác, giọng nói âm trầm, "Cái gì!"

"A… " Ô Lỗ Cáp gãi đầu, nuốt nước miếng cẩn thận giơ điện thoại lên, "Vừa nãy có người gọi điện cho anh…"

Hạng Ý hoảng hốt, tất cả bực bội như bị cuốn sạch, con mắt cậu đột nhiên nheo lại, nhìn Ô Lỗ Cáp chằm chằm, "Cậu tự ý nghe điện thoại của tôi?"

"A, tại nó reo cả buổi, anh lại chưa có trở về, không còn cách nào khác nên em mới… "

Tia sáng trong con mắt Hạng Ý dần đen xuống, mặc dù Ô Lỗ Cáp là người lanh lợi, nhưng tính tình phóng khoáng, không phải dạng người lòng dạ thâm hiểm gì, nhìn phản ứng này của hắn, chắc hẳn là không phải tiếp điện thoại của "Những người kia"…

Cậu thả lỏng tâm tình, bắt lấy điện thoại, mở nắp thuận miệng hỏi, "Ai gọi?"

"Nói là anh trai của anh, hỏi là tại sao anh vẫn chưa về nhà…"

Hạng Ý cứng đờ, lập tức ấn vào lịch sử cuộc gọi, một dãy số quen thuộc chiếu vào trong mắt, không hiểu sao trong lòng bỗng nhiên khẽ run lên một cái.

"… Anh ta nói cái gì rồi?"

"Cũng không có gì, chỉ hỏi anh đang ở đâu thôi." Ô Lỗ Cáp cảm thấy kỳ quái, phản ứng của Hạng Ý dường như là có hơi khẩn trương.

"Cậu nói rồi?"

"Tức nhiên là nói, trong danh bạ đại ca đề tên "Tên khốn" nên em nghĩ chắc hẳn quan hệ của hai người rất là tốt mà. Ha ha, đại ca, anh còn có anh trai à, còn nữa, giọng nói của anh trai anh thật là dễ nghe, anh ấy rất lo lắng cho anh, em vừa nói xong địa chỉ anh ấy liền tắt máy, chắc là muốn đến đón anh… A, lúc này hẳn là gần đến rồi."

Hạng Ý chăm chú nhìn vào chỗ lịch sử cuộc gọi ghi tên "Tên khốn" một lúc, qua lúc lâu yên lặng đứng dậy, bước đi ra hướng cổng chính của nhà tắm. Ô Lỗ Cáp ngơ ngác, vội vã kêu lên một tiếng, "Đại ca, đi về sao?"

Hạng Ý không quay đầu lại, giơ tay lên vẫy, rồi dần dần đi xa.

***

Sau khi tắt điện thoại Mạc Bắc vội vã lái xe chạy đến "Nhà Tắm Thiên Đường". Gần đây Hạng Ý làm những gì thế nhưng hắn một chút cũng không biết, cái gì mà đại ca? Gần hai giờ sáng y ở nhà tắm làm gì? Mình hắn đợi đến tận khuya cũng không thấy y về nhà, quá lo lắng nên mới gọi một cú điện thoại, nếu hắn không gọi cuộc điện thoại này, y định không trở về nhà luôn sao?

Mạc Bắc hoảng loạn trong lòng, Hạng Ý luôn luôn ở bên cạnh hắn, vậy mà hắn hoàn toàn không biết chút gì về hoạt động của y, đột nhiên cảm thấy hoảng sợ, có một loại khổ sở nho nhỏ trổi lên, hắn nhịn không được gia tăng tốc độ, vượt mấy cái đèn đỏ, cuối cùng cũng đến được trước cửa Thiên Đường.

Mạc Bắc vội vàng chạy vào trong đại sảnh, ngay lập tức có vài lễ tân đến tiếp đón, đám người vừa nhìn thấy cách ăn mặc của Mạc Bắc liền niềm nở tươi cười, "Quý khách, đặt phòng trước chưa ạ?"

Mạc Bắc nhìn mọi thứ xung quanh, nơi này là khu giải trí cao cấp bậc nhất của Tam Giác Vàng, làm sao Hạng Ý vào đây được? Lòng của hắn khẩn trương lắm rồi, quay đầu nhìn lễ tân hỏi, "Xin hỏi, có một thiếu niên tên Hạng Ý đã đến đây đúng không? Khoảng mười sáu mười mười bảy tuổi, a… Mặc đồng phục trường cấp 3 Henglian."

"A, mặc đồng phục trường cấp ba Hengian hả? Có có, Tiểu thiếu gia của chúng tôi có dẫn một nhóm bạn mặc đồng phục đến, người quý khách nói có phải là… "

Còn chưa nghe hết câu nói của người nọ, Mạc Bắc bỗng nhiên nghe thấy sau lưng có một giọng nói trầm thấp hơi khàn vang lên, "Mạc Bắc."

Mạc Bắc sửng sốt, nhanh chóng quay đầu lại, Hạng Ý một tay vác túi sách trên vai, tay kia đút túi quần, nhìn hắn chằm chằm. Mạc Bắc vội vàng đi sang, còn chưa đến gần đã nghe thấy mùi rượu xộc thẳng vào trong mũi, hắn ngẩn người, bước đến gần, hít ngửi theo phản xạ tự nhiên, "Em uống rượu sao?"

Hạng Ý đột nhiên cảm thấy lồng ngực lại nhảy lên mãnh liệt, vừa rồi Mạc Bắc chỉ làm cái động tác khẽ nhún nhún sống mũi một chút, nhưng cậu nhìn lại cảm thấy… Rất mê người…

Hạng Ý nhanh chóng tỉnh táo lại, âm thầm tự mắng một tiếng, trừng mắt nói, "Liên quan gì tới anh, anh tới đây làm gì!"

Vừa nói ra mùi rượu càng nồng hơn, Mạc Bắc ngăn không được nhíu mày, "Đã hơn một giờ mà em chưa về

nhà, anh thực sự lo lắng…”

Hạng Ý vừa nghe vậy đột nhiên cảm giác cơ thể lập tức nóng lên, cậu cuống quít xoay người, cộc cằn nói, “Ai cần anh thừa hơi? Tôi có chết cũng không cần anh xen vào!”

Mạc Bắc lẳng lặng nhìn tấm lưng cao lớn của thiếu niên trước mặt, qua một lúc lâu mới tiến lên phía trước nhỏ giọng nói, “Bây giờ cũng gần hai giờ, em còn uống nhiều rượu như vậy, nếu để Hạng đại ca phát hiện sẽ không tốt.”

Hạng Ý không nói gì, yên lặng siết chặt nắm đấm.

Gương mặt thiếu niên bị những sợi tóc nhỏ vụn che mất, Mạc Bắc chỉ nhìn thấy được bóng dáng u ám, bộ dạng trầm lặng của Hạng Ý khiến hắn rất đau lòng, lặng lẽ nhìn cậu trong chốc lát, cuối cũng khẽ thở dài một tiếng, “Được rồi, hôm nay ngủ ở đây đi, ngày mai anh sẽ đưa em đến trường, đến lúc đó anh nói giúp em qua loa một tiếng là được.”

Hạng Ý chợt ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt Mạc Bắc. Đôi mắt người này sâu thẳm sáng ngời, giống như mọi ngày, hắn chỉ có thể đứng đó nhìn cậu một cách nuông chiều lẫn đau lòng. Người này vẫn luôn như vậy, bảy năm qua luôn nghĩ hết mọi cách để bênh vực cậu, bảo vệ cậu, lúc nào cũng nhẹ nhàng mỉm cười, lo hết tất cả mọi thứ cho cậu. Bỗng nhiên, Hạng Ý cảm thấy trái tim mình quặn đau một cái, hòa lẫn chút chua xót, cậu vội vàng quay đầu tránh đi ánh mắt của đối phương, cố gắng khiến cho ánh mắt mình trở nên lạnh lùng.

Thật ra trong lòng Mạc Bắc có chút vui mừng, vừa rồi những lễ tân kia nói có một nhóm thiếu niên cấp 3 đến đây, vậy chẳng phải nói, đó là bạn bè của Hạng Ý sao? Hơn nữa còn là rất nhiều bạn bè? Tuy rằng y cố gắng giả vờ tỏ vẻ bình thường, nhưng từng biểu hiện cảm xúc của y hắn nhìn đều có thể hiểu thấu, rõ ràng Hạng Ý đang rất vui vẻ, hứng khởi, còn có chút đắc ý, vẻ mặt này, đã thật lâu rồi hắn chưa được thấy lại. Mạc Bắc ngốc ngếch nhìn một lát, cuối cùng kìm không được cười tươi lên. Mặc dù người làm cho y vui vẻ không còn là hắn nữa, nhưng chỉ cần y hạnh phúc, bản thân hắn cũng rất thỏa lòng.

***

Trách không được “Nhà Tắm Thiên Đường” làm ăn phát đạt đến như thế. Khi Mạc Bắc cầm thẻ phòng đi vào bên trong, nhịn không được phải tán dương một tiếng. Nội thất trong phòng rất xa hoa, mặc dù là do hắn không muốn để cho Hạng Ý chịu thiệt thòi, trực tiếp đặt luôn căn phòng cao cấp nhất, nhưng hắn lại không nghĩ nó có thể hoành tráng đến thế này. Bởi vì nơi này là nhà tắm, bên trong mỗi căn phòng hạng sang đều được trang bị một cái hồ tắm thật lớn, còn nói là nước được dẫn vào từ nguồn suối nước nóng, hơi nước bốc lên khiến cho cả gian phòng trở nên ấm áp và dễ chịu.

Vừa bước vào cửa tâm trạng của Mạc Bắc liền tốt lên hẳn, đứng trước cửa sổ có thể nhìn thấy khung cảnh của toàn thành phố về đêm, rất đẹp. Hắn đi đến phía trước cửa sổ đứng một lát, hít thở không khí trong lành, có rất nhiều chậu hoa được bày trí trên bệ cửa sổ, hương hoa thoang thoảng bay vào trong lá phổi, khiến cho hắn nhịn không được nở nụ cười.

"Tiểu Ý," Hắn quay người lại, nhìn thiếu niên đứng phía sau cười nói, "Đi ngủ sớm đi, ngày mai còn phải đến trường nữa."

Hạng Ý im lặng nhìn hắn, không nói gì.

Thực ra, từ lúc bước vào cửa Hạng Ý đã cảm thấy không thoải mái. Đã bảy năm không ở chung với Mạc Bắc trong cùng một phòng, cậu không biết là có phải mình gặp quỷ rồi hay không, ngay lúc bước vào phản ứng đầu tiên lại là nhìn giường trước, sau khi thấy được chiếc giường đôi cực kỳ to lớn kia, nhịp tim cư nhiên tăng nhanh tần suất, cơ thể cũng vì vậy mà nóng bừng lên. Bây giờ Mạc Bắc còn mỉm cười rạng ngời mà nhìn cậu, cậu cảm thấy lượng lý trí ít ỏi còn sót lại của mình đang dần dần bay biến.

Nồng độ cồn chảy dọc thân thể khiến cho cậu bị kích thích, chưa kể bầu không khí trong phòng còn rất mờ ảo ấm nóng. Trước mặt liên tục thoáng hiện lên những hình ảnh dâm loạn lúc nãy, Hạng Ý run người, nhẫn nhịn siết chặt bàn tay, hơi thở dần trở nên hỗn loạn.

Mạc Bắc cảm thấy bất thường, người đối diện nãy giờ vẫn không động đậy, ánh mắt còn có chút kỳ lạ, hắn nhíu mày, đi đến chỗ Hạng Ý, "Em bị sao thế? A, sao mặt lại đỏ như vậy? Phát sốt sao?" Nói xong, hắn lập tức nâng tay kiểm tra trán của Hạng Ý.

Tay đột ngột bị tóm chặt lại, Mạc Bắc đau đến mức kêu đau nhỏ một tiếng, ngước mắt nhìn thấy đôi mắt sâu thẳm của Hạng Ý đang gắt gao nhìn mình, giọng nói mang theo hơi rượu nóng hổi ở ngay bên tai, "Tôi cảnh cáo anh, cách xa tôi ra một chút."

"… " Mạc Bắc sững sờ nhìn cậu, trái tim bởi vì câu nói này là co thắt đau đớn. Hắn biết rõ Hạng Ý ghét hắn, nhưng không ngờ lại ghét nhiều đến mức độ này. Tay bị hung hăng hất ra, Mạc Bắc lảo đảo một chút, sau khi đứng vững thì ngây ngốc, lúc lâu sau mới khẽ giọng nói, "Anh xin lỗi, anh chỉ là có chút lo lắng cho em."

Hạng Ý hít sâu một hơi, xoay người đưa lưng về phía hắn đi thẳng đến giường, quần áo cũng không cởi, chăn cũng không đắp, trực tiếp nằm xuống giường. Mạc Bắc rũ mắt, nhìn chằm chằm vào ngón chân của mình một hồi lâu, lát sau tự giễu mà cười, bản thân mình thật là buồn cười, bị đối xử lạnh nhạt hết lần này đến lần khác, thế nhưng trái tim cũng đã chết lặng.

Được rồi… Mạc Bắc ngước mắt, nhìn dáng người cao lớn đang nằm trên giường, cố ép bản thân mình đè nén lại những suy tư, vốn là do tự hắn hy vọng hão huyền, chẳng thể trách y, chỉ có thể tự trách mình kỳ quái, lại có thể đi thích một người đàn ông, người kia cứ nhất định là y, có lẽ do bản thân hắn đã làm ra quá nhiều tội ác, nên bây giờ mới phải mua dây buộc mình, tự nguyện dâng trái tim đến tận tay y mặc cho y chà đạp.

Nhắm mắt lại, Mạc Bắc chậm rãi bình ổn tâm tình. Hắn đi đến phía bên kia giường, vén lên một góc chăn rồi nằm xuống, cẩn thận nằm cách xa Hạng Ý. Nhưng đã qua một lúc lâu mà người đằng sau lưng vẫn không có nhúc nhích, hắn thật sự không nỡ hạ quyết tâm, khẽ cười khổ một tiếng, rồi ngồi dậy nâng chăn lên một chút, sau đó nhẹ nhàng di chuyển qua, một tay chống đỡ thân thể, một tay kéo tấm chăn cẩn thận đắp lên thân mình Hạng Ý.

Nhưng còn không đợi hắn nằm xuống trở lại, người bên cạnh đột nhiên chuyển mình, đôi con mắt âm u chằm chằm quan sát hắn. Mạc Bắc bị ánh mắt kia nhìn, tim chợt nhảy dựng, giây tiếp theo bỗng cảm thấy cánh tay đang chống đỡ cơ thể bị gạt mạnh ra, thân thể theo đó rơi ngã xuống nệm. Dưới ánh trăng lành lạnh, hắn nhìn thấy cơ thể to lớn của Hạng Ý nhanh chóng bao phủ trên người mình, cơ thể áp sát làn da của hắn mang theo nhiệt độ nóng hổi, Mạc Bắc khiếp sợ nhìn người phía trên, nghe thấy giọng nói khàn khàn của người nọ phát ra từng chữ chấn động ở bên tai mình

30. Quyển 2 - Chương 30: Thác Loạn

"Mạc Bắc, đây là do anh tự chuốc lấy!"

Mạc Bắc kinh sợ đến mức thất thần quên cả nhúc nhích, hắn không rõ Hạng Ý có ý gì, đến khi người phía trên bỗng nhiên cúi đầu xuống hung ác cắn mạnh lên xương quai xanh của hắn, hắn mới bất ngờ kịp phản ứng.

"Không… Tiểu Ý, em làm cái gì vậy!"

Trái tim mãnh liệt co rút lại một cái, toàn thân run rẩy dữ dội, hắn cảm nhận được bàn tay nóng như lửa đốt của người kia đang vuốt ve trên làn da mình, lần lần hướng xuống phía dưới, lực vuốt cũng càng lúc càng tăng. Mạc Bắc thở gấp dồn dập trong chốc lát, cổ họng nỗ lực nói ra mấy chữ, "Tiểu Ý, đừng… "

Hạng Ý không quan tâm hắn, cơ thể nóng rực càng áp sát vào thân thể Mạc Bắc, hạ thân hơi dựng đứng lên theo bản năng, Mạc Bắc hoảng sợ tới mức cả người run bần bật, sợ hãi khi nhận thấy có thứ gì đó vừa thô to vừa cứng rắn đang cọ xát phía dưới của mình. Hắn dùng sức chặn tay trước lồng ngực Hạng Ý, nhưng đối phương vẫn hừng hực hôn dọc theo khắp cổ hắn, bàn tay tham lam mò vào trong áo hắn vuốt ve từng chút một, toàn thân giống như chợt tê liệt, hắn kìm nén không nổi mà thấp giọng rên rỉ một tiếng, "Ư… A, Ý… Đừng, đừng… "

Hạng Ý cảm thấy toàn bộ cơ bắp trên cơ thể mình đều vì cái âm thanh kia mà thít chặt một cái, cậu đột nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt gắt gao quan sát gương mặt đỏ hồng như thủy triều của người bên dưới, bờ môi người nọ khẽ run run, đôi mắt đen láy như được phủ thêm một tầng nước mỏng, mang theo chút ướt át mờ mịt, cặp mắt kia hoảng loạn nhìn vào cậu. Hạng Ý bị hắn nhìn như vậy, chỉ cảm thấy ngọn lửa trong cơ thể càng bùng lên thêm mãnh liệt. Cậu nhìn vào Mạc Bắc thật lâu, sau đó cúi đầu xuống một chút, đưa tay chậm rãi sờ soạng vành tai Mạc Bắc.

Đầu ngón tay Hạng Ý giống như mang theo luồng điện, tai Mạc Bắc sau khi bị vuốt ve, một luồng khí nóng liền vây quanh khuếch trương từng chút bên trong tai hắn, làm cho hắn không tự chủ được khẽ run lên.

"Tôi làm vậy… " Ngón tay nhẹ nhàng di chuyển, tay kia lần lượt giật rách quần áo của hắn, vuốt ve điểm cứng nhô lên trước ngực hắn, giọng nói Hạng Ý vô thức khàn đi, "Tôi làm vậy, anh có thích không?" Cậu đột ngột cúi đầu ngậm lấy lỗ tai Mạc Bắc, Mạc Bắc nhịn không nổi khẽ "a" một tiếng, Hạng Ý bỗng nhiên nhếch miệng cười, "Rất thích?"

Mạc Bắc cảm thấy trái tim trong lồng ngực đập càng lúc càng nhanh, từ dồn dập dần biến thành một loại đau đớn tê dại, hắn cố gắng kiểm soát hô hấp của mình, nhưng lời nói ra khỏi miệng vẫn không ngừng mang theo run rẩy, "Tiểu Ý, đừng làm nữa, anh… Em, em sẽ hối hận… "

Hạng Ý híp mắt, thu về khóe miệng đang cười, hối hận? Tại sao lại hối hận? Hạng Ý đột nhiên chuyển cánh tay, giam Mạc Bắc ở dưới thân mình. Mạc Bắc không biết cậu đang suy nghĩ cái gì, chỉ nhìn thấy cặp mắt đen láy kia hoàn toàn đục ngầu, ánh mắt như mang theo lưỡi dao, đâm thẳng vào cơ thể đang run rẩy của hắn. Hắn cuống quít xoay mặt sang chỗ khác né tránh ánh mắt của cậu, nhưng cằm bỗng nhiên bị nắm chặt lại, dùng sức xoay về, "Tại sao lại không dám nhìn tôi? Hả?" Hạng Ý hạ thấp cơ thể xuống, nói kèm theo một nụ cười lạnh, "Mạc Bắc, tôi muốn anh, tôi muốn chơi anh, anh không nên cảm thấy kích thích sao?"

Toàn thân Mạc Bắc cứng đờ, sững sờ nhìn cậu. Khóe miệng thiếu niên vẫn còn mang theo ý đùa cợt vui vẻ, giọng điệu dần dần trở nên lạnh lùng, "Tại sao anh lại đối xử tốt với tôi như vậy? Tại sao dù tôi giày vò anh thế nào anh cũng không trách? Tại sao hiện tại tôi đè ép anh như vậy, anh cũng không phản kháng? A… Mạc Bắc, anh thực sự coi tôi là em trai sao? Anh có dám nói, anh không còn ý nghĩ nào khác?" Hạng Ý nói xong, chuyển người mở hai chân kẹp lấy cơ thể của Mạc Bắc, cúi đầu đưa chóp mũi chạm vào chóp mũi Mạc Bắc, giọng nói dịu dàng khe khẽ ghé sát vào lỗ tai hắn thì thầm cười hỏi, "Ca ca, Mạc Bắc ca ca của em, anh thích em, đúng không?"

Mạc Bắc bỗng nhiên mơ hồ, sững sờ ngây ngốc cả người, bên tai vang lên ong ong. Bả vai bị dùng sức kiềm giữ, hắn cảm nhận thấy một bàn tay trượt dọc theo bên sườn của hắn chậm rãi lướt xuống, sau đó dừng lại ở phần eo của hắn, một tay kia dùng sức luồng vào giữa hai chân của hắn, giọng nói của đối phương lại vang lên bên tai, mang theo âm điệu độc ác, "Anh thật sự không phản kháng? Tôi làm thế này, anh cũng không phản kháng?"

Nói xong, hạ thể bị cậu cầm bóp chặt, đồng tử Mạc Bắc co rút một cái, hắn ngơ ngác ngước đầu nhìn gương mặt anh tuấn của Hạng Ý.

Người này… Thật sự, thật sự là Tiểu Ý của hắn sao? Đứa bé kia làm nũng với hắn, vui cười ôm chặt lấy hắn, đau lòng vì hắn, nhìn hắn và nói về sau đến lượt y bảo vệ cho hắn…

Tiểu Ý đó, thật sự… Có còn không?

Tóc bỗng nhiên bị túm mạnh, dùng sức kéo ngược ra sau, hắn bị ép ngẩng đầu lên, nhìn lên ánh mắt tràn ngập châm chọc của người phía bên trên, "Anh đang nghĩ cái gì vậy? Hả? Nghĩ tới tôi à?"

Mạc Bắc sững sờ nhìn người trước mặt, đau đớn chua xót trong lồng ngực lan tràn ra khắp tứ chi, hắn hầu như có thể nghe được âm thanh ngu ngốc máy móc của chính mình, "Em hận anh, vì sao lại còn muốn làm loại chuyện này?"

Hạng Ý chấn động một chút, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, đôi mắt thoáng cái khôi phục lại vẻ lạnh lùng vô tình như trước, "Tại sao lại không? Bây giờ tôi có hứng, anh vừa lúc cũng cởi hết nằm ở trên giường tôi, không phải là tặng cho tôi làm sao?" Nói xong, cậu cười cười, cúi sát xuống cắn vành tai của Mạc Bắc, "Ca, thật ra em đã sớm nghĩ tới rồi, cơ thể anh rất đẹp, chơi nhất định rất sướng, đêm nay em muốn thử

xem, anh có thấy phấn khích không?"

Mạc Bắc ngơ ngác nhìn vào cậu, đờ đẫn mà nhìn, cho đến khi ánh sáng trong mắt gần như biến mất, cơ thể căng cứng cũng dần buông lỏng xuống.

Người này… Đã không còn là y.

Tiểu Ý kia, đứa bé trong trí nhớ của hắn, hóa ra, đã sớm không còn ở bên cạnh hắn nữa rồi.

"Em muốn làm gì, làm đi." Mạc Bắc nhắm mắt lại, âm giọng đạm nhạt nói ra, nhưng không còn run rẩy, "Hạng Ý, anh không thích em, anh chỉ coi em là em trai, không hơn."

Hạng Ý không hiểu tại sao trong lòng bỗng nhiên đau nhói lên. Lúc cậu nói ra câu Mạc Bắc thích mình, trong lòng cũng tự cảm thấy chấn động, vẻ mặt hoảng sợ của người nọ, ánh mắt trốn tránh, lại khiến cho toàn thân cậu kiềm chế không được mà hưng phấn lên. Nhưng bây giờ đối phương lại vô cùng trầm tĩnh, ngược lại khiến cho cậu cảm thấy luống cuống và lo lắng vô cùng.

Cậu lấy lại tinh thần, buồn bực cắn chặt răng. Mình điên rồi sao?! Hắn có thích hay không cũng đâu liên quan đến mình!

Hạng Ý nheo mắt, buông bàn tay đang nắm lấy tóc Mạc Bắc ra, không còn do dự mà dùng sức tách hai chân của hắn ra, người bên dưới không phản kháng dù chỉ một chút, cậu dễ dàng đem hai chân người nọ nâng lên, dùng sức gập cong đến trước ngực. Sức ép quá lớn làm cho Mạc Bắc run lên một chút, hắn hơi mở mắt, nhìn thấy Hạng Ý đang chăm chăm quan sát phía dưới của mình, trong mắt rõ ràng toàn là hưng phấn và chế giễu, hắn nhìn cậu thật lâu, cuối cùng nặng nề nhắm mắt lại lần nữa.

Cảm nhận được một thứ cứng rắn nóng hổi đang đặt phía dưới thân mình, Mạc Bắc vô thức lặng lẽ nắm chặt ga giường. Hạng Ý đối xử với hắn thật sự không có một chút thương tiếc nào, là lần đầu tiên, thế nhưng một chút chuẩn bị cũng không có, cứ như vậy để cho vật thô cứng kia chen thẳng vào. Bởi vì thích mới có thể thương tiếc, Mạc Bắc, mày với y mà nói tính là cái gì, y hận không thể tra tấn mày, làm cho mày đau đến phát điên, sao có thể đau xót cho mày, thương tiếc cho mày đây?

Mạc Bắc cắn chặt môi dưới, lông mày nhíu lại một chỗ, thân thể bị người kia thô bạo xé ra từng tấc một, hắn đau nhức đến mức không thể suy nghĩ, mồ hôi lạnh thuận theo lưng hắn chậm rãi chảy xuống, thấm nhập toàn thân. Trên trán từng giọt mồ hôi lạnh chảy xuống dưới, xuôi qua khóe mắt, chậm rãi tiến xuống giữa chân tóc của hắn. Hai chân bị ép cứng ở trước ngực, bị gắt gao chế trụ, theo nhịp độ va chạm bên dưới mà hung hăng như búa đập vào ngực hắn. Đau đớn cứ như một hố đen vô tận, hắn cố gắng hết sức liều mạng chịu đựng, cuối cùng lại không thể chịu nổi mà kêu đau thành tiếng.

"A..! A..!" Mạc Bắc ngay lập tức đưa tay cố bịt miệng mình lại.

Hạng Ý im lặng ghìm chặt người bên dưới, đẩy thân mình vùi sâu vào nơi sâu nhất bên trong thân thể Mạc Bắc, tiếp theo liền không hề kiêng nể mà dùng hết sức ra vào. Mạnh mẽ đâm vào bên trong huyệt đạo

nóng rực chặt chẽ của người nọ, hầu như Hạng Ý có thể thấy được cái mông của hắn run rẩy theo nhịp độ va chạm, cả thân thể đều đau đến co rút, cậu nheo mắt nhìn chằm chằm vào gương mặt đau đớn đến vặn vẹo của Mạc Bắc, trên hông lại gia tăng thêm sức lực, hung ác mãnh liệt tấn công vào.

"A a a –!!" Không thể chịu được nữa mà kêu lên một tiếng thảm thiết, Mạc Bắc suýt nữa cắn đứt da thịt trên cánh tay mình. Thân người phía trên bỗng nhiên ngừng lại một chút, nhưng cũng chỉ trong chớp mắt, liền đưa tay nắm chặt cổ tay Mạc Bắc, đem hai tay hắn khóa trên đỉnh đầu, dùng sức khống chế. Mạc Bắc run rẩy mở to mắt, chứng kiến đôi con ngươi đen nhánh không chút cảm xúc của Hạng Ý, "Cứ kêu như vậy đi," Hạng Ý lạnh lùng nhìn hắn, tần suất xông tới càng thêm mạnh bạo, "Cứ kêu lên đi, kêu lớn lên cho tôi, tiếp tục kêu."

Hạng Ý đang ở trong thân thể của hắn mà đè nghiến một cái, nhếch miệng cười ghé sát vào tai hắn, "Anh chặt thật đấy, a, Mạc Bắc, chỗ đó của anh thật đúng là sinh ra để cho người khác đâm vào mà." Người dưới thân cứng đờ, vẫn không nhúc nhích, Hạng Ý bất mãn nắm lấy mặt của hắn, thắt lưng lại mạnh thêm một chút, một tay thô bạo xoa bóp bờ mông căng tròn rắn chắc của hắn, cười lạnh nói, "Sao thế? Quá thoải mái đến nỗi không mở mắt được luôn sao?"

Đôi đồi trắng nõn bị đánh đến sưng đỏ lên, Mạc Bắc đau đến mức vô thức khép chặt lại nơi đó của mình, ý muốn trốn tránh khỏi thứ dị vật khổng lồ từ bên ngoài kia. Nhưng chợt nghe tiếng thở dốc của Hạng Ý trở nên nặng nề dồn dập thêm chút ít, tấn công bên trong cơ thể càng thêm dữ dội, "Haha, Mạc Bắc, anh lại còn… Thật đúng là… Ha… Thật đúng là dâm tiện bẩm sinh, đã như vậy mà… Còn nuốt chặt đến như thế sao?"

Toàn thân Mạc Bắc giống như con rối bị Hạng Ý đặt dưới thân đưa đẩy tới lui, ngực bị cắn xé vuốt ve đến xanh tím. Hắn biết người này đang cố ý, cố ý làm tổn thương hắn, cố ý làm cho hắn đau đến điên cuồng, cố ý nói những lời kia để lăng nhục hắn. Nhịp tim đập dần dần mất đi tần suất bình thường, lúc nhanh lúc chậm, trái tim đã nhanh đến cực hạn, nhưng tra tấn của người phía trên vẫn còn chưa kết thúc.

Bên tai không ngừng vang đến giọng nói tàn nhẫn của người nọ, ngay tiếp theo là một loạt tiếng va chạm dâm loạn vang lên, âm thanh dấp dính ở nơi kết hợp từng lần một xung kích vào trong tai hắn. Bỗng nhiên, Mạc Bắc cảm thấy thế giới của mình thật yên tĩnh, một khoảng mông lung, hắn mơ hồ nhìn thấy một đứa bé nhỏ nhắn, đứa bé kia ở trong lòng ngực của mình đưa tay tới lui, bàn tay nhỏ bé cố gắng ôm lấy mình, nhưng làm thế nào cũng không ôm được, sau đó buồn bực mà chu mỏ hừ hừ, *"Em muốn nhanh lớn lên!"*

Bản thân mình lại như an ủi y, duỗi cánh tay ra nhẹ nhàng ôm y vào trong lòng, vuốt tóc y cười cười, *"Tại sao?"*

"Lớn lên mới có thể ôm anh nha, muốn ôm cũng không ôm được, làm sao mà bảo vệ anh… Oa oa, tức chết, sao cái tay lại ngắn như vậy! Em muốn nhanh lớn lên oa oa oa!!!"

…

Thân thể Mạc Bắc lắc lư tới lui theo từng đợt đâm vào tàn nhẫn của người phía trên, ý thức gần như mê man, trước mắt dần dần tối mực.

Người đang đè ép mình… Là ai đây?

Tiểu Ý, Tiểu Ý của anh, em ở đâu…

Hung hăng rút ra, rồi lại mạnh bạo xông vào, từng đợt từng đợt, gần như muốn xuyên thủng cả cơ thể Mạc Bắc. Hạng Ý không hề tiết chế mà thỏa sức phun trào dục vọng của mình, liên tiếp bùng cháy bên trong cơ thể nóng bỏng thít chặt của Mạc Bắc, mặc cho thứ của mình tàn phá bừa bãi bên trong mật huyệt non mềm của hắn. Nhìn thấy người dưới thân bởi vì đòi hỏi của mình mà đau đến chết đi sống lại, nhìn thấy chỗ kết hợp hai cơ thể bị nhuốm máu tươi đầm đìa, nhìn thấy hậu huyệt sưng đỏ của hắn đang từ từ chảy ra tinh dịch trắng đậm đặc của mình, Hạng Ý đột nhiên cảm giác được một loại ham muốn khác thường xông tới. Cậu muốn làm cho hắn đau, tốt nhất là đau đến phát điên, đau đến hận không thể chết đi cho xong. Người này hủy hoại cả nhà cậu, lừa gạt cậu chín năm trời, cậu chỉ làm hắn đau nhiêu đó, có đáng là gì?

Nhưng cậu không hiểu, tại sao nhìn người nọ đau khổ đến vặn vẹo khuôn mặt cũng khiến cho trái tim của cậu theo đó mà co rút.

Hạng Ý nhẫn xuống tâm tình bực bội này, cuối cùng dùng sức đẩy thật sâu vào bên trong cơ thể Mạc Bắc. Người bên dưới dường như đã đến cực hạn, bờ môi tái nhợt run rẩy, gần như không thể nghe thấy tiếng hô hấp, cậu mơ hồ vô thức gục đầu xuống, hung hăng cắn đôi môi run run của người nọ. Tiếng kêu thảm thiết của Mạc Bắc bị nuốt vào trong miệng cậu, nương theo môi lưỡi dây dưa, cậu gần như có thể cảm nhận được cơn đau đớn thống khổ của hắn.

Người này, từ trong ra ngoài, đều là của cậu, mặc kệ sống hay chết, đều là của Hạng Ý này!

Cậu mở mắt ra, nhìn thấy đôi mắt Mạc Bắc mở to vô định nhìn về phía trước, trong đôi mắt đã giấu đi không còn hình dáng của cậu. Hạng Ý quan sát gương mặt hắn, cho đến khi đôi môi người này bị cậu cắn rách nát, máu tươi chảy vào trong cuống họng, cậu cuối cùng mới dừng lại chuyển động của thân thể, chậm rãi buông lỏng xiềng xích ở hai cánh tay Mạc Bắc.

Bên tai vang lên một âm thanh gì đó khe khẽ, hình như người kia vô thức mà thì thầm, từng chữ từng chữ, rất chậm, nhưng chợt khiến cho cậu giật mình.

"Tiểu Ý…" giọng Mạc Bắc rất nhỏ, hô hấp bình thường hầu như đã không còn vang đến bên tai cậu, "Em ở đâu… Ý… Tiểu Ý…"

Hạng Ý ngẩn người nhìn hắn, nhìn gương mặt trắng bệch không còn giọt máu của người bên dưới, lắng nghe tiếng kêu vô thức kia ở bên tai. Cậu yên lặng ngây người thật lâu, cho đến khi âm thanh thì thào đau đớn của người nọ dần dần biến mất, mọi thứ lại trở về yên lặng, cậu chậm rãi buông ra hai cánh tay, từng chút rời khỏi cơ thể người nọ. Cậu cúi người yên lặng dừng lại ở đôi môi tái nhợt của Mạc Bắc, sau một lúc lâu mới cúi xuống hôn một cái, sau đó lại vươn tay ra, đem người nọ nhẹ nhàng ôm vào trong ngực.

"Tại sao lại là anh?" Cậu trầm thấp nói khẽ, trong âm thanh lộ ra vẻ mờ mịt.

“Mạc Bắc… Ca ca, tại sao, nhất định lại là anh…”

“Tai sao anh phản bội em, Mạc Bắc ca ca, tại sao hết lần này tới lần khác đều là anh…”

Trong căn phòng yên tĩnh vang lên âm thanh thiếu niên thì thào, dường như còn mang theo chút đau đớn tuyệt vọng, từng chút dần tiêu tán trong không khí lạnh như băng.

31. Quyển 2 - Chương 31: Karo

Thời điểm Mạc Bắc tỉnh lại trời đã sáng hẳn, trên giường chỉ có một mình hắn, toàn bộ căn phòng yên tĩnh vắng lặng. Hắn mở mắt nhìn hoa văn trên trần nhà, qua một lúc lâu, chậm rãi nâng cánh tay đau nhức lên quan sát vết thương chất chứa trên thân thể. Xanh xanh tím tím, còn có vô số dấu hôn vết cắn, trải dài khắp toàn thân hắn.

Cảm giác nhớp dính trên thân thể rất rõ ràng, thắt lưng như bị bẻ gãy, đau đến mức chết lặng. Hắn ngây ngốc cảm nhận đau đớn ở phần trên và dưới của cơ thể, bỗng nhiên lặng lẽ kéo ra khóe miệng.

Thật bẩn… Bản thân mình thật sự, bẩn đến khó coi…

Hắn nhắm mắt lại, cố gắng chầm chậm hô hấp. Ánh mắt lạnh lùng cùng giọng điệu châm chọc cười cợt của Hạng Ý cứ luẩn quẩn lặp đi lặp lại trong đầu của hắn, niềm hi vọng nhỏ bé tận đáy lòng bị hiện thực dập tắt, mọi chuyện thật sự có vẻ quá hoang đường. Chính hắn đã muốn khắc ghi thật sâu, sâu đến mức vô luận thế nào cũng không thể quên được những kỉ niệm đó, vậy mà tất cả, đều là chê cười.

Hắn ngơ ngẩn nhớ lại câu nói của Hạng Ý. Tại sao… Lại không phản kháng? Mạc Bắc, tại sao mày không phản kháng? Tại sao lại để mặc cho người kia khai phá cơ thể của mình hết lần này đến lần khác, để cho y tùy thích lần lượt trút hết dục vọng, cuối cùng cũng không dùng hết sức mà đẩy y ra?

“A, ha ha…”

Mạc Bắc che mắt khẽ cười cười, giọng đã thành khàn.

Yêu một người không nên yêu, lại khiến cho hắn rơi vào loại tình trạng đáng thương này.

Hóa ra người kia hận hắn sâu đậm đến như vậy, thiêu đốt thân thể hắn đến mức người đầy thương tích. Được rồi, mọi thứ dừng lại ở đây thôi. Là lỗi của hắn, biết rõ rằng cần phải buông tay, nhưng lại không thể buông ra được, nực cười chờ đợi một phần vạn lần khả năng có thể xảy ra. Đã đủ rồi, coi như mọi chuyện tối hôm qua đều là một cơn ác mộng là được, chẳng qua là làm cho hi vọng hèn mọn của đáy lòng bị triệt để vỡ nát, là làm cho chính hắn thấy rõ sự thật trước mắt mà thôi.

Mạc Bắc chống người ngồi dậy, cố gắng ngồi lên nhưng toàn thân đau đớn đến phát run. Cố sức vén chăn lên một chút bước xuống giường, chỉ là làm một vài động tác đơn giản như vậy, nhưng hầu như muốn lấy đi hết toàn bộ sức lực của hắn. Trái tim cả buổi mới đập lên một lần, chầm chậm giống như muốn ngừng hẳn. Hắn đưa tay xoa lồng ngực, hít một hơi thật sâu, với tay nắm lấy cây cột ở bên cạnh, chậm rãi đứng thẳng lên. Mồ hôi lạnh chảy xuống dọc theo cơ thể, hắn đứng đấy nghỉ mệt trong chốc lát, rồi cẩn thận bám vào vách tường bước từng bước nhỏ về phía trước, phía dưới có một vệt máu dài dơ bẩn uốn lượn chảy ra, hắn cố nhịn đau đớn, gắng sức chống đỡ thân thể, bước đi từng chút một, rốt cuộc nửa giờ mới tới được bên cạnh hồ tắm.

Cơ thể thật sự quá bẩn, hắn muốn rửa cho sạch sẽ, mặc kệ có bị nhiễm trùng hay không.

Vất vả nâng chân lên, Mạc Bắc hơi cúi người xuống, cánh tay nắm lấy tay cầm ở bên cạnh, đôi chân run run cẩn thận bước vào trong hồ tắm. Cố gắng đứng vững ở trong nước, hắn thở ra một hơi, chầm chậm hạ người ngồi xuống, nhưng vừa mới khẽ chuyển động một chút, bàn chân bỗng nhiên bị trượt, toàn bộ cơ thể nặng nề ngã ập xuống hồ tắm, thân người đập phải bờ tường khiến cho hắn đau đến mức gần như ngất đi. Bên tai vang lên ong ong, Mạc Bắc cảm thấy trước mắt một khoảng trắng bệch, đầu óc choáng váng, tất cả mọi thứ đều trở nên mờ mịt. Hắn giãy giụa lần mò, rốt cuộc cũng nắm được cái tay cầm ở bên cạnh, nhưng hắn lại không còn sức lực để nâng người ngồi lên, mực nước từng chút ngập quá đỉnh đầu, lượng không khí ít ỏi dần dần rút cạn hết, ý thức đang nhanh chóng mất đi, trước mắt dần dần trở nên tối mù.

Đau quá, mỗi một tấc trên cơ thể, đều rất đau. Cái loại đau đớn này giống như một con dao bén nhọn đâm thẳng vào trong tim hắn, hắn hoảng loạn trong lúc nửa tỉnh nửa mê, cho đến khi toàn thân kiệt sức chậm rãi chìm xuống đáy nước, hắn rốt cuộc từ bỏ mà buông lỏng nắm tay ra, khóe miệng hơi vẽ ra một vòng cung cay đắng.

Tiểu Ý.

Anh không còn nữa, em sẽ cảm thấy tốt hơn đúng không?

Anh chết rồi, cũng đừng hận anh, không cần phải hận anh như vậy, được chứ?

Toàn bộ phòng tắm mờ mịt làm hắn nhìn không rõ, bên tai dường như lại vang lên tiếng âm thanh của người nọ rất nhiều năm về trước vui cười gọi hắn là ca ca, làm nũng như thế, gần gũi như thế, giống như một giấc mộng, nụ cười thường trực trên gương mặt của người nọ, dung mạo thật anh tuấn.

Khuôn mặt tươi cười đó, chớp mắt một cái, đối với hắn mà nói, lại giống như ngàn vạn năm đã trôi qua.

***

Một chiếc xe hơi thể thao màu trắng phóng như bay trên đường lộ, mui trần được mở ra, một thiếu niên ngồi ở vị trí bên cạnh tài xế, cặp kính mắt trên sống mũi trời phản chiếu ánh sáng mặt trời chói chang. Thiếu niên nghiêng đầu nhìn cảnh tượng băng băng bên ngoài, không khỏi buồn cười, “Da Mỗ, chạy chậm một chút, không cần phải vội.”

Người đàn ông trên ghế lái vội vàng lắc đầu, biểu tình đau khổ, "Thiếu gia, Da Mỗ gọi cậu dậy muộn là đã rất có lỗi rồi. Này nếu không đưa cậu đến đúng giờ, lão gia nhất định sẽ phạt đứng tôi…"

Thiếu niên quay đầu, nhìn vẻ phiền muộn của người bên cạnh, suy nghĩ một chút liền an ủi, "Tôi không nói, cậu không nói, ai biết tôi đi muộn? Được rồi, chậm một chút, nên cẩn thận thì tốt hơn."

Da Mỗ cảm động muốn rớt nước mắt, cảm thấy thiếu gia nhà mình quả thật là Thượng đế, "Cậu an tâm, tôi sẽ cố gắng thêm, nhất định không để cho cậu bị muộn, kỹ thuật lái xe của Da Mỗ này, đảm bảo an toàn!"

Thiếu niên thấy đối phương kiên quyết, cũng chỉ cười, không nói thêm lời nào.

Sáng nay gió rất mát, ánh mặt trời cũng đẹp, hắn dựa đầu vào sau ghế, đôi mắt híp lại. Gió nhè nhẹ thổi vào mặt, làm tung bay mái tóc ngang trán của hắn, trong không khí thoang thoảng một mùi hương rất kỳ lạ, thiếu niên bất giác nhíu mày, chậm rãi ngồi dậy.

"Dừng xe."

"Hả?" Da Mỗ ngạc nhiên, "Thiếu gia, cậu bị trễ rồi…"

"Ừ, dừng xe." Thiếu niên nâng lên ngón trỏ và ngón giữa của tay trái, cúi đầu xuống, từ từ đem ngón tay chống trên trán. Da Mỗ vừa thấy động tác này, lập tức đỗ xe vào bên đường, nín thở không dám quấy rầy hắn. Một lúc sau thiếu niên mở mắt ra, đẩy cửa xe ra đi về hướng đông, "Có một linh hồn đang tan biến, hiện tại đuổi theo còn kịp, cậu đi theo tôi."

"Vâng!" Da Mỗ không hỏi thêm, nhanh nhẹn khóa xe, theo sát sau lưng thiếu niên.

Trên đường đi thiếu niên luôn nhắm mắt, Da Mỗ kéo vai hắn, cẩn thận vượt qua đám đông, đi mãi cho đến khi đứng trước một tòa nhà cao lớn hai người mới dừng bước lại. Da Mỗ ngẩng đầu lên nhìn, bảng hiệu "Nhà Tắm Thiên Đường" cực kỳ lớn treo lơ lửng trên không trung, "Thiếu gia, là chỗ này sao?"

"Đúng, tầng trên cùng." Thiếu niên gật đầu, nhấc chân bước vào trong tòa nhà, "Tôi đi lên cứu người, những chuyện khác giao cho cậu."

"Được, thiếu gia yên tâm."

Hai người vừa mới bước vào đại sảnh liền có mấy tiếp tân đi tới, thiếu niên chuyển chân đi về phía thang máy, tiếp tân kinh ngạc, vừa muốn ngăn cản thì đã bị Da Mỗ túm lấy cổ sau, "Này này, ở đây ở đây, cậu, nhanh kêu người lên tầng cao nhất đi, có người vừa mới chết!"

"Hả?" Tiếp tân không kịp phản ứng.

"Aizz, cái tên này nhìn qua đã biết ngu ngốc rồi." Da Mỗ trừng mắt liếc hắn một cái, chuyển mắt qua nhìn một người khác, "Tôi thuộc gia tộc Hull Nặc đấy, thiếu gia của chúng tôi nói ở đây có người vừa mới chết!"

Người kia nghe đến gia tộc Hull Nặc liền choáng váng, nhìn cái huy hiệu kia đã thấy cứng người, chờ khi nghe đến câu có người vừa mới chết liền ngất luôn. Da Mỗ nhìn cái tên ngu ngốc kia hận không thể đá một cước, "Nghĩ nghĩ cái gì, nhanh lên đi! Kêu người, tầng cao nhất có người vừa mới chết!"

"A a, dạ dạ dạ."

Trong lúc nói chuyện, thiếu niên kia đã chạy nhanh tới thang máy bên cạnh, một thân áo trắng đứng dưới ánh nắng mặt trời lại khiến cho người ta cảm thấy vài phần kính sợ. Đám tiếp tân kia nhìn thoáng qua, liền sợ đến mức ngay lập tức gọi điện cho người lên coi. Gia tộc Hull Nặc, đây chính là gia tộc Tư Tế thần thánh, là thần bảo hộ của Tam Giác Vàng. Thiếu niên kia nhìn qua đã biết không phải là người bình thường, toàn bộ khí chất cũng mang theo một cảm giác kinh sợ.

"Alo, Marisa phải không? Cô lập tức đi xem xem năm phòng hạng sang tầng cao nhất có phải có người đang gặp nguy hiểm hay không? Đúng, đi mau đi!"

Nói xong, tên tiếp tân kia cất điện thoại xuống thở phào một hơi, run run đi tới chỗ Da Mỗ, "Như vậy được rồi đúng không?"

Da Mỗ gật đầu, kéo tên tiếp tân đi đến chỗ thang máy, "Chúng ta cũng đi, lên xem như thế nào."

Tên tiếp tân kia lảo đảo bị kéo đi, mấy người bảo vệ cũng chạy theo, cùng với Da Mỗ và thiếu niên kia lên tầng cao nhất. Thang máy vừa mới dừng lại, mọi người liền nghe một tiếng hét thất thanh từ trong hành lang truyền đến, toàn bộ đám người run lên một cái, hô lên, "Marisa!"

Đám người vội vã chạy về nơi phát ra âm thanh, liền thấy cánh cửa của một căn phòng hạng sang đang được mở ra. Thiếu niên bước chân nhanh hơn, đẩy cửa đi vào, đồng tử lập tức co rút. Một nữ phục vụ quỳ gối ngồi bên cạnh hồ tắm, cô đang gắng sức để kéo lên một người nằm đang bên trong hồ, mà người kia, đã hoàn toàn chìm sâu dưới đáy nước, toàn bộ cơ thể dường như đã cứng ngắc. Một người tranh thủ chạy đến phụ giúp, bế người kia từ trong hồ tắm ra, cẩn thận đặt y ở trên nền gạch men sứ. Người kia thân thể trần truồng, thương tích trải đầy toàn thân, bầm bầm tím tím. Thiếu niên đi đến ngồi xuống bên cạnh hắn, nhìn từ trên xuống dưới, mắt hơi híp lại.

"Không, không còn thở…" giọng Marisa run rẩy, "Tôi vừa bước vào, anh ấy đã chìm hẳn, một lớp máu đỏ trên mặt nước…"

Thiếu niên kia đưa tay đặt lên trên ngực người kia, trái tim đã ngừng đập. Hắn nhắm hai mắt, quay đầu nhìn về phía Da Mỗ, "Cậu đưa bọn họ ra ngoài, tôi sẽ gọi anh ta trở về."

"Gọi, gọi anh ta về…" Mơ màng hiểu được ý của hắn, ngoại trừ Da Mỗ, những người khác đều run người.

Da Mỗ dĩ nhiên không kinh sợ rồi, lập tức nghe theo đưa cánh tay xua mọi người ra ngoài, "Đi ra ngoài nào, lúc Thiếu gia làm phép không được có người quấy rầy."

"Làm phép…" Đám người nghi hoặc sợ hãi lui ra ngoài, sau đó đóng cánh cửa lại, đám người đứng ngơ ngác, Marisa nuốt một ngụm nước miếng, cẩn trọng hỏi, "Các người, các người là ai?"

Da Mỗ nhướng lông mày, ra vẻ tràn đầy tự hào, "Gia tộc Hull Nặc~"

Marisa run người, ngay lập tức hiểu rõ, khom người cúi chào, "Hóa ra là thánh thần Hull Nặc tôn quý… Vậy, chẳng lẽ thiếu niên vừa rồi là…"

Da Mỗ nhìn về cửa phía sau, tự hào nói, "Không sai, biểu tượng của gia tộc Hull Nặc, danh dự của gia tộc bọn ta, Karo Hull Nặc."

Gia tộc Hull Nặc rất nổi tiếng ở vùng Tam Giác Vàng, truyền thuyết kể rằng nhiều thế hệ gia tộc của bọn họ đã được truyền lại thần lực, là một gia tộc Tế Tự ngàn năm, mỗi người con cháu trong gia tộc đều bị cấm không được phép kết hôn, về phần làm sao có con cháu cho đời sau nối dõi lại là chuyện cơ mật của gia tộc, ngoại trừ các thế hệ Tế Tự không ai có thể biết rõ. Hull Nặc, hai chữ kia, gần như đại diện cho thánh thần, đại diện cho sự tôn thờ của mỗi người dân. Mà bọn hắn đương nhiên không giống với những người bình thường, bẩm sinh đã có khả năng thần cảm, chẳng qua thần lực mỗi người lại khác nhau, sức mạnh của mỗi đời Tế Tự đều mạnh yếu không giống nhau. Nhưng dân gian cũng có kể, người kế thừa Tế Tự của gia tộc Hull Nặc lần này rất trẻ tuổi khiến cho mọi người cảm thấy kinh sợ và ngưỡng mộ cho thiên phú đó, và tên của người đó, chính là Karo Hull Nặc.

Mọi người cung kính đứng đấy chờ, bỗng nhiễn cửa được mở ra, thiếu niên áo trắng kia chậm rãi bước ra khỏi phòng, sắc mặt có chút tái nhợt. Da Mỗ nhanh chóng qua đỡ hắn, Karo cười cười, tự mình đứng vững nhìn về phía mọi người, "Ổn rồi, các người mau gọi bác sĩ đi, anh ta còn rất yếu."

"Đã, trở về??" Marisa kinh ngạc bụm miệng lại.

Karo gật đầu, nhìn lướt qua mọi người nói, "Anh ấy không muốn chuyện này bị lộ ra ngoài, các người cũng đừng báo cảnh sát, cũng đừng kể ra ngoài."

Đám người kia ngơ ngác, nói nhỏ, "Nhanh như thế mà đã tỉnh lại rồi?"

Karo lắc đầu, "Không phải, vẫn chưa tỉnh, là linh hồn của anh ta nói cho tôi biết."

"…"

Mọi người vô cùng cảm phục, liền ngoan ngoãn lui đi, lúc đi ra tay chân đều run rẩy. Karo quay đầu nhìn Da Mỗ ở đằng sau, nói, "Cậu tới trường giúp tôi xin phép nghỉ học, tôi ở lại đây chăm sóc anh ấy."

"A… Được…" Xem ra trở về nhất định sẽ bị phạt đứng rồi, Da Mỗ phiền muộn gãi đầu, "A Thiếu gia, buổi tối tôi tới đón cậu."

"Được."

Vô thức nhìn qua cánh cửa, Da Mỗ thở dài, sau đó xoay người ngậm ngùi chuẩn bị trở về chịu phạt.

Karo đứng tại chỗ ngây người trong chốc lát, chờ thân thể khôi phục chút ít sức lực sau đó mới đẩy cửa phía sau đi vào.Trong căn phòng, người lúc nãy đang nằm trên chiếc giường lớn, tim người đó đập rất chậm, hơi thở cũng mong manh. Hắn ngồi bên cạnh giường, cẩn thận quan sát khuôn mặt đối phương, người này vóc dáng rất xinh đẹp, những vết thương trải dài khắp thân thể đã nói rõ y gặp phải chuyện gì. Karo nhìn y trong chốc lát, nhắm mắt im lặng cảm nhận tâm tình của đối phương.

Rất đau khổ, loại cảm xúc bi thương thống khổ này cũng khiến cho tâm hắn phát đau.

Mở mắt ra, hắn cúi người xoa đi vệt nước trên trán người nọ, khẽ thở dài một tiếng, "Tiểu Ý là ai?"

Dường như nghe được, đôi lông mi người nọ run lên một chút.

"Là hắn đã hại anh ra như vậy sao?

Ngón tay người kia run lên một cái, Karo đưa tay nắm lấy tay y, cười cười, "Yên tâm, tôi không có báo cảnh sát."

Người kia an tĩnh trở lại, Karo nhìn người trước mắt thân thể tái nhợt nhưng vẫn rất xinh đẹp này, cảm nhận được nỗi đau khổ tuyệt vọng tận sâu trong lòng của y, tròng thâm tâm bỗng nhiên rung động một chút. Hắn nhìn y một lúc lâu, sau đó cúi người xuống một chút nhẹ nhàng sờ lên mái tóc đen của người nọ, an ủi, "Ngủ một giấc đi, đừng nghĩ tới hắn nữa."

Tay của người nọ lạnh như băng, Karo chậm rãi nắm chặt lấy, cảm thấy lòng bàn tay y dần dần ấm lên một chút, hắn nhẹ nhàng thở ra một hơi, rồi cẩn thận chỉnh lại góc chăn cho người nọ.

***

Hạng Ý ngồi thất thần ở trong lớp học, những âm thanh xung quanh không hề lọt chút nào vào trong tai cậu. Cậu nhìn lá cây bị gió thổi tung bay bên ngoài cửa sổ, ngẩn ngơ nhớ lại rất nhiều năm về trước Mạc Bắc mang theo cậu đi bắt chim sẻ ở trong rừng. Người nọ dạy cậu cách làm mồi dụ như thế nào, làm sao để bện lồng, làm sao để đặt bẫy, rồi sau đó hai người ẩn nấp sau một bụi cỏ, chờ mấy con chim sẻ nhỏ ngốc nghếch bay xà xuống. Lúc đó Mạc Bắc ở phía sau ôm lấy cậu, tay hắn nắm lấy tay cậu cùng giữ chặt sợi dây thừng, hơi ấm truyền qua giữa làn da, thứ cảm giác ấm áp đó, cậu cả đời này cũng không thể quên được.

Vì sao hiện tại, bọn họ lại biến thành như vậy?

Nhắm mặt lại, Hạng Ý chậm rãi nằm xuống mặt bàn. Trước khi rời đi cậu đã quay đầu nhìn lại người ở trên giường, một thân nhơ nhuốc, toàn thân vấy bẩn, cậu nhìn một hồi lâu, cuối cùng vẫn dứt khoát tàn nhẫn quay lưng rời đi.

Hắn… Ở đó một mình sẽ không sao chứ?

Ngây người một lúc lâu, Hạng Ý chép miệng, chán ghét bản thân mà tự đánh một cái vào đầu mình.

Nếu như hắn chết… Lỡ như chết, thì phải làm sao?

Cho dù có chết, mình cũng đâu có vấn đề gì….

Hạng Ý nghiến răng một cái, siết chặt nắm tay.

"Đinh đinh đinh." Tiếng chuông nghỉ tiết vang lên, Hạng Ý vẫn thất thần như trước, nằm ở trên bàn không nhúc nhích. Một lát sau có người chạy đến, cẩn trọng lắc lắc bờ vai cậu, cậu cau mày ngẩng đầu, thấy A Tam đang ôm sách cười hắc hắc nói, "Đại ca, tới tiết vi tính rồi, đi nào, tới phòng máy."

Hạng Ý bỗng khôi phục lại tinh thần, hôm nay là thứ bảy, chuyện trọng đại như vậy mà bản thân mình lại quên! Cậu lập tức đứng lên, tiện tay quơ lấy cuốn sách giáo khoa, cùng với A Tam vội vàng đi đến phòng máy.

"Đại ca." A Tam vừa đi vừa dè dặt gọi cậu.

Hạng Ý im lặng, không nói gì, chỉ liếc mắt nhìn hắn.

A Tam lập tức bước đến gần một chút, vẻ mặt lo lắng nói, "Hôm nay anh làm sao vậy? Nhìn rất là lạ…"

Hạng Ý dừng lại, một lúc lâu sau mới trầm thấp nói, "Có sao?"

"Phải phải, có, nhất định là có! Anh gặp chuyện gì khó khăn đúng không? Cứ nói cho em biết, em có thể giúp được thì sao?"

Mặt Hạng Ý không thay đổi nhìn A Tam trong chốc lát, cho đến khi A Tam mệt mới chuyển mắt, cậu im lặng không trả lời, chỉ nhấc chân lên tiếp tục đi về phía phòng máy. Bóng lưng thiếu niên lạnh lẽo một khoảng, A Tam rốt cuộc cũng không dám hỏi nhiều, cẩn thận đi theo sau đại ca, đến thở cũng không dám thở mạnh.

32. Quyển 2 - Chương 32: Lợi Dụng

Bên trong phòng máy cực kỳ ồn ào, phòng máy rất lớn, nhiều lớp cùng học chung với nhau, thế nhưng vẫn có vài chỗ trong góc trước giờ ít ai ngồi, chỗ đó hầu như không thể nghe được tiếng thầy giảng bài, nên cũng không ai tranh giành với cậu. Hạng Ý ném sách lên mặt bàn, vừa định ngồi xuống nhưng trái tim đột ngột đập nhanh dữ dội, cậu nhíu mày đè ngực lại, không hiểu sao trong lòng cảm thấy hoảng sợ. Thuận tay bật máy tính lên, Hạng Ý ngồi dựa lên ghế, đưa tay vỗ vỗ ngực, thật kỳ lạ, có chuyện gì sao? Cậu vô thức móc điện thoại di động ra, ngón tay không tự chủ bấm xuống một dãy số, chờ đến lúc hoàn hồn, ngón tay cái đã đặt ngay nút gọi, trên màn hình hiển thị dãy số của Mạc Bắc, chỉ còn chờ cậu ấn gọi mà thôi.

Ngốc ra trong giây lát, Hạng Ý nhìn vào màn hình điện thoại, trong lòng rối ren. Một linh cảm không lành đột nhiên xông lên, đến cả hít thở cũng cảm thấy rất khó khăn. Gọi, hay không gọi? Ngón tay đặt lên nút bên trái rồi chuyển sang nút bên phải do dự một lúc, trước mặt bỗng nhiên bừng sáng lên, màn hình máy tính hiện ra, hình ảnh file bí mật sáng lên chiếu vào trong mắt cậu. Hạng Ý cắn môi, cuối cùng cất lại di động vào trong túi quần.

Vẫn như bình thường, Hạng Ý nhân cơ hội bên cạnh không có ai chú ý, nháy đúp chuột mở file lên, đầu bên kia lập tức có phản hồi, "Xin chào quý khách, cần phục vụ gì sao?"

Lúc này cậu không còn tâm tình để cười, chỉ cảm thấy khó chịu trong lòng, cậu lập tức nói, "Không cần ám hiệu, là tôi."

"… " Đầu bên kia im lặng một hồi mới đánh, "Sao thế? Tâm trạng không tốt à?"

Hạng Ý nhìn chằm chằm vào màn hình ngẩn ra một lúc, điều chỉnh cho hô hấp của mình bình tĩnh trở lại, "Không sao." Hít một hơi thật sâu, cậu chậm rãi kiểm soát nhịp tim của mình, "Bên đó thế nào?"

"Ừ, xảy ra một vài vấn đề nhỏ." Không đợi Hạng Ý đặt câu hỏi, đầu bên kia đã nhanh nhẹn đánh, "Trước không nói về cái này, thông tin của tôi thu được nói rằng cậu đã liên hệ với Larry? Hai người muốn buôn lậu 20 chiếc xe hơi đen?"

"Phải."

"Tại sao?"

"Tôi cần một nhóm người giúp tôi chuyển dời sự chú ý của Hạng Khôn."

Đầu bên kia ngẩn người, một lát sau mới đáp lời, "Ý cậu là, cậu cố ý buôn lậu, để cho Hạng Khôn nghĩ rằng cậu muốn tự thành lập bang phái, nên sẽ không đụng đến sản nghiệp thuốc phiện của hắn?"

"Đúng vậy, như thế hắn sẽ buông lỏng cảnh giác với tôi, càng không tra ra được chú, hắn sẽ cho rằng tôi hận hắn, không muốn dính dán đến gia sản, thà tự mình cố gắng làm còn hơn." Đôi mắt Hạng Ý đen lại, khóe miệng hơi nhếch lên, "Đợi đến khi rốt cuộc hắn cũng phát hiện ra, Tam Giác Bạc đã thuộc về chúng ta rồi."

Đầu bên kia xem xong dường như rất vui vẻ, giọng điệu tán dương không che giấu, "Minh tu sạn đạo, ám độ trần thương*? Ha ha, Tiểu Ý, cậu thực sự đã trưởng thành."

**: Bên ngoài trong sáng nhưng lòng dạ đen tối*

Hạng Ý cười, nhớ tới vấn đề người này mới vừa nói, "Chú vừa mới nói, bên đó xảy ra vấn đề gì?"

"Ừ, Hạng Khôn nhanh hơn chúng ta tưởng, tôi và Hạng gia hai bên cùng lúc cập bến Monteria, may mà tôi và người bên đó đã sớm trao đổi trước rồi mới đến, như thế mới có thể đem hàng giao cho tôi. Thế nhưng Hạng gia lại có thể trực tiếp đến Monteria, chứng tỏ trong tay Hạng Khôn còn rất nhiều con đường chúng ta chưa biết." Bên kia ngừng lại một lúc, cuối cùng nói ra, "Tiểu Ý, biết người biết ta trăm trận trăm thắng, chúng ta nắm còn quá ít thông tin về hắn."

"… "Hạng Ý im lặng thật lâu mới hỏi, "Ý chú là, cần tình báo?"

"Phải, kho dữ liệu của bọn chúng rất phức tạp, hơn nữa tôi từng làm bảo mật ở đó, thật sự rất khó để thâm nhập, vậy nên chỉ còn cách duy nhất là moi thông tin từ trong nội bộ bọn chúng." Hạng Ý bất giác siết chặt nắm tay, đôi mắt đen kịt hơi híp lại, quả nhiên, đúng như dự đoán của cậu đầu bên kia hỏi một câu, "Tiểu Ý, cậu với Mạc Bắc, hiện tại quan hệ như thế nào? Tên đó còn đối xử tốt với cậu không?"

Hạng Ý âm thầm nghiến răng, nhớ lại đêm hôm qua Mạc Bắc đau đớn run rẩy ở trong lòng cậu, người kia cho dù đau đớn đến như thế nhưng cuối cùng vẫn không dùng hết sức lực để đẩy cậu ra. Cậu nhắm hai mắt lại, chờ cho ngón tay cứng ngắc dịu đi một chút, mới chậm rãi đánh ra một hàng chữ, "Tôi hiểu ý chú, tôi có thể thử xem."

"… " Đầu bên kia chờ trong chốc lát, rồi nói, "Tên đó cũng từng làm vậy với cậu, chúng ta chẳng qua là gậy ông đập lưng ông, cậu không cần cảm thấy áy náy."

"Ừ."

"Cứ từ từ, không cần phải lập tức làm bộ với nó, dù sao cậu cũng còn đi học, coi như dùng vài năm để khiến nó tin tưởng cậu cũng được. Cậu cứ tìm cơ hội, dần dần thay đổi thái độ từng chút. Tôi có thể chống đỡ chỗ này được vài ba năm, Hạng Khôn cũng không biết kẻ đâm sau lưng hắn là người nào, chúng ta ở trong tối, vì vậy cậu cứ chậm rãi thực hiện, không cần gấp gáp"

"Được." Hạng Ý bỗng nhiên cảm thấy chỗ ngực đau nhói lên, cậu lưỡng lự một chút, rốt cuộc vẫn phải hỏi, "Sau khi thành công, xử lý hắn như thế nào? Ý tôi là, sẽ xử lý Mạc Bắc như thế nào…"

Đầu bên kia dừng một lát, chậm rãi đánh ra từng chữ, giống như kiềm nén nỗi căm hận sâu sắc, "Giết. Bảy năm trước tôi đã muốn giết chết nó, nếu sớm giết nó đi, lão gia cũng sẽ không chết. Hoắc Ý, cậu cũng đừng giẫm lên vết xe đổ."

Toàn thân Hạng Ý run lên, sững sờ nhìn chằm chằm vào hai chữ "Hoắc Ý" trên màn hình, qua một lúc lâu mới từ từ nhấc ngón tay lên.

"Tôi biết rồi. Chú yên tâm, Sở Mặc thúc thúc."

Đóng cửa sổ tập tin, Hạng Ý lẳng lặng dựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại. Hoắc Ý, đúng vậy, cậu họ Hoắc, cậu là người nhà họ Hoắc, người nhà họ Hạng, thuộc hạ nhà họ Hạng, cậu sớm muộn gì cũng sẽ giết hết bọn chúng, vì mục tiêu này, bản thân cậu gần gũi một chút… Với cái người đáng ghét kia, cũng không phải vấn đề gì to tát…

Hít vào một hơi thật sâu, Hạng Ý lấy điện thoại trong túi quần ra, Sở Mặc nói cần tìm một cơ hội, vậy chuyện đêm qua, có tính là một cơ hội không…

Chậm rãi tìm lướt danh bạ, cuối cùng dừng lại ở số của Mạc Bắc, khung tên đề "Tên khốn", cậu nhìn hai chữ đó thật lâu, do dự một lát, cuối cùng ấn vào nút sửa chữa thông tin, dãy số kia lập tức hiện lên một dòng chữ đã lâu không thấy.

Mạc Bắc ca ca.

***

Tiết vi tính vừa kết thúc, Hạng Ý còn chưa kịp bước ra khỏi phòng máy, trước mặt đã thấy Hạng Lê và Nhan Lập Khả từ trong đám đông vội vàng chạy đến chỗ cậu. Cậu cau mày, chẳng muốn nhìn thấy bọn chúng, định vòng qua đường khác đi. Nhưng cậu còn chưa kịp xoay người, bỗng nghe thấy tiếng Nhan Lập Khả giận dữ hét lên, "Hạng Ý, anh đứng lại cho tôi!"

Hạng Ý dừng chân, hừ lạnh một tiếng, rồi tiếp tục bước đi, hoàn toàn không để ý đến hắn. Nhưng người phía sau cũng rất biết đường, Hạng Ý rõ ràng cảm giác một luồng gió sượt nhanh qua tai, sau đó Nhan Lập Khả lập tức đứng chặn trước mặt cậu, lông mày nhướng lên, "Đồ khốn, anh không nghe thấy tôi đang gọi anh hả?!"

Hạng Ý lười nhác dừng bước, mắt cũng lười mở ra, "Có cái rắm gì phóng nhanh."

"Anh!" Nhan Lập Khả tức điên túm lấy cổ áo cậu, đôi mắt Hạng Ý tối lại, nheo mắt nhìn chằm chằm vào phần cổ áo trong bàn tay gầy gò kia, Hạng Lê ở bên cạnh liền hoảng sợ, nhanh chóng kéo tay Nhan Lập Khả lại, đáng tiếc kéo thế nào cũng không thả ra được, liền nhanh chóng ôm lấy hắn, "Tiểu Khả Tiểu Khả, đừng tức giận mà, ca không có ý gì đâu, ây da, em bỏ tay ra đi."

Nhan Lập Khả bị y ôm lấy, không hiểu sao mặt liền ửng đỏ, nhưng sau khi nghe y nói hết câu, cái gì mà đỏ hồng đều bay mất, chỉ còn lại cái đầu đang bốc hỏa, "Anh tránh qua một bên cho tui, Tiểu sư phụ của tui mà xảy ra chuyện gì không hay, tui sẽ không để yên cho anh ta!"

Lông mày Hạng Ý nhảy dựng lên, nhưng không nói gì. Nhan Lập Khả thả cổ áo cậu ra, lạnh lùng nói, "Tối hôm qua anh đi đâu? Anh có biết tối hôm qua Tiểu sư phụ đi tìm anh, tới bây giờ vẫn chưa về nhà hay không?!"

Trái tim Hạng Ý cứng đờ, trong mắt đột nhiên run rẩy, Nhan Lập Khả vừa nhìn thấy, lập tức đến gần hai bước, biểu tình sốt ruột, "Anh biết? Anh ấy đã đi đâu? Hả? Anh ấy đang ở chỗ nào?"

Hạng Ý nhìn hắn trong chốc lát, sau đó đưa tay làm như phủi phủi cổ áo mình, động tác thong thả, giọng nói cũng nhàn nhã, "Tối hôm qua tôi đi đâu cũng không cần phải báo cho cậu biết, về phần anh ta đi đâu, sao tôi biết được."

"Nói láo!"

Nhan Lập Khả lại muốn tiến lên túm lấy cậu, Hạng Ý lùi về sau một chút, đôi mắt tối đen, "Tôi cảnh cáo cậu, đừng chọc giận tôi." Nói xong, cậu không thèm nhìn phản ứng của Nhan Lập Khả, vác túi xách lên rời đi. Nhan Lập Khả vừa định đuổi theo, bỗng nhiên có một đám người xông đến bên cạnh, tên cầm đầu bắt lấy tay hắn, nhìn hắn cười khẩy, "Tiểu tử thúi, dám hét lên trước mặt đại ca bọn tao, muốn chết hả?"

"Mày là ai, cút đi cho tao!" Nhan Lập Khả trừng mắt nhìn đối phương, muốn bước qua đám người để đuổi theo Hạng Ý. Nhưng đám người kia lại đến gần, không chờ hắn nhìn rõ hướng đi, thằng cầm đầu cùng đám người đã bước đến gần hắn. Nhan Lập Khả đi theo Mạc Bắc học được không ít y thuật, nhưng hắn không có hứng thú với mấy thứ đánh đấm giết chóc này, nên thân thủ cũng kém thí mẹ. Nhín thấy đám người xung quanh xoắn tay áo hướng về phía hắn, hắn vô thức cứng người, giơ tay muốn che đầu lại, nhưng trước mặt bỗng nhiên xuất hiện một bóng người nhanh chóng lao đến chỗ hắn, để hắn ra sau lưng mà bảo vệ.

"Mấy người dám đụng vào em ấy, đừng trách tôi sao không khách khí!" Là tiếng của Hạng Lê, vậy mà nghe rất trầm.

Nhan Lập Khả ngây người nhìn Hạng Lê ở phía trước, người này lúc nào cũng bám đuôi hắn cười hì hì, nhưng hiên tại lại mắt trợn trầm giọng lên tiếng cảnh cáo, soái đến mức làm cho hắn nhịn không được hoan hô một tiếng.

"Được lắm, Hạng Lê, câu này của anh quá đỉnh! Anh mà có bị đánh bầm dập tui cũng đi theo anh!" Nói xong, Nhan Lập Khả liền nhảy đến bên cạnh Hạng Lê, ưỡn ngực trừng mắt trước một đám âm binh, "Muốn đánh thì đánh, ai sợ ai!"

Hắn một bên nhiệt huyết bừng bừng nên không để ý Hạng Lê đang ảo não gãi đầu, bản mặt đau khổ nhìn hắn. Hạng Lê thở dài một tiếng, nhìn lướt qua bốn phía, đôi mắt cũng bắt đầu cảnh giác.

Có thể cậu không phải là đối thủ của Hạng Ý, nhưng đối với đám người này, cậu không cho phép bản thân mình thua cuộc, huống hồ… Tiểu Khả còn đang ở bên cạnh, dù có liều cả cái mạng này, cậu cũng không để cho y xảy ra chuyện.

Hai người khí thế hùng hồ đối mặt với đám người Ô Lỗ Cáp, đã sớm không còn để ý đến Hạng Ý đang dần khuất đi. Hạng Ý đứng lại ở lối rẽ quay đầu nhìn về phía chiến trường đằng xa kia, trong lòng lần đầu tiên cảm thấy đứa em trai này, vẫn có chút hữu ích ngay tại thời điểm mấu chốt.

***

Lồng ngực từ lúc nãy đã bắt đầu phát hoảng, cậu nhớ lại cảm giác bồn chồn không rõ trước tiết vi tính. Hạng Ý cố gắng tự nói mình bình tĩnh lại, nhưng trái tim trong lồng ngực vẫn nhảy mạnh không ngừng, mỗi lần đập nhanh hơn đều khiến cho cậu sợ hãi. Tại sao Mạc Bắc không về nhà? Đều gần hết một ngày, tại sao hắn vẫn chưa về nhà?

Bước đi dần trở nên hoảng loạn, chờ đến khi lấy lại tinh thần Hạng Ý mới phát hiện mình đã muốn chạy như bay. Cậu còn chưa kịp tự hỏi vì sao, cánh tay đã nhanh chóng vươn ra vẫy lấy một chiếc xe, gấp rút chạy đến Nhà Tắm Thiên Đường. Mạc Bắc không mang theo điện thoại, cậu nhớ rõ, đêm hôm qua chính cậu đã tự tay xé rách toàn bộ quần áo của người nọ, cậu nhớ rõ hắn không mang theo thứ gì trên người, dường như là vội vàng chạy đến, nên đến cả nút áo cũng chưa kịp cài lại cẩn thận.

Đúng rồi… Hắn là… Đêm hôm qua hắn, đến là để tìm mình, hắn đến để đón mình…

Trái tim bỗng nhiên chua xót, Hạng Ý nhíu chặt đôi lông mày, lẳng lặng siết chặt bàn tay.

Xe dừng trước cửa Nhà Tắm Thiên Đường, cậu nhanh chóng chạy vào trong đại sảnh, cậu tự nói mình phải bình tĩnh lại, tự nói mình không cần phải hoảng sợ như thế, nhưng bước chân hoàn toàn không nghe theo lý trí của cậu, hoàn toàn theo bản năng mà chạy như bay. Một tiếp viên nhận ra cậu, liền nhanh nhẹn đi đến cúi đầu chào, “A, cậu chính là… Đại ca của Tiểu thiếu gia đúng không?”

Hạng Ý không rõ trong chốc lát, sau đó mới kịp hiểu Tiểu thiếu gia chính là ám chỉ Ô Lỗ Cáp. Cậu ngay lập tức gật đầu, cố gắng che giấu giọng nói hỗn loạn của bản thân, “Ngày hôm qua tôi ở chung phòng với một người nữa, các người còn nhớ người đó không?”

Cậu vừa mới dứt lời, bỗng thấy một nhân viên nữ ở kế bên đang run lên, có chút sợ hãi nhìn vào cậu, đôi mắt Hạng Ý liền đen đi, tức khắc nắm lấy bả vai cô ta, “Cô nhớ sao?”

Marisa bị Hạng Ý đè vai nên cảm thấy càng thêm hoảng sợ. Cô là người đầu tiên đi đến hiện trường, cũng là người đầu tiên nhìn thấy toàn bộ thương tích của Mạc Bắc, những vết thương bầm tím trên cơ thể người kia cùng với đống máu kinh khủng loang ra ở phần dưới đã giải thích rõ hôm qua xảy ra chuyện gì. Kẻ bạo dâm đang ở ngay trước mặt, cô do dự một chút, đấu tranh không biết có nên nói cho cậu biết hay không. Hạng Ý mất kiên nhẫn, càng siết chặt bả vai cô, “Nói mau!”

Marisa bị ấn mạnh đến phát đau, không thèm đếm xỉa hét lên, “Tôi sẽ không nói cho cậu! Cậu biến một người tốt thành như thế, tôi phải báo cảnh sát, báo cảnh sát!!”

Thân người Hạng Ý run lên, trong lòng rất nhanh hiểu được, hắn vẫn chưa đi, hắn nhất định còn ở trong căn phòng đó…

Cậu lập tức buông tay ra, xoay người chạy đến chỗ thang máy. Lúc Marisa la lên có không ít bảo vệ đã chạy đến, bây giờ thấy Hạng Ý chạy thẳng đến chỗ tầng lầu, bọn họ không nghĩ ngợi nhiều lập tức đuổi theo. Một tên bảo vệ lao nhanh đến chắn trước mặt Hạng Ý, nhưng còn chưa kịp thấy rõ động tác của đối phương, cánh tay bỗng đau nhói mãnh liệt, sau đó toàn thân bị đạp mạnh ngã xuống đất. Những tên còn lại bị động tác của Hạng Ý làm khiếp sợ nên dừng bước, đứng sửng sốt tại chỗ. Hạng Ý thừa cơ không bị ai ngăn cản nhanh chóng chạy vào trong thang máy, những người trước mắt dần dần biến mất qua khe cửa.

Marisa tận mắt chứng kiến động tác tàn bạo của người nọ, thoáng chốc nhớ đến bộ dáng nhơ nhuốc của người thanh niên kia, cô mạnh mẽ tỉnh táo, mau chóng nối điện thoại đến tầng cao nhất.

Bắt máy đi, nhanh bắt máy đi!

Trong nội tâm cô gào thét, cho đến khi đầu dây bên kia vang lên tiếng bắt máy, một giọng nói điềm đạm vang lên, “Xin chào.”

“Cậu, ngài tốt chứ, thánh thần Hull Nặc, tên thủ phạm! Tên thủ phạm đang xông lên, bảo vệ của chúng tôi sẽ đến ngay, xin ngài…”

Lời còn chưa nói hết, bỗng nhiên nghe thấy bên đầu bên kia vang lên một tiếng rầm to lớn, cô căng thẳng trong lòng, cảm thấy đối phương im lặng thật lâu, sau đó lại cầm điện thoại lên, giọng nói bình tĩnh như cũ, “Ừ, tôi biết rồi, cậu ta đã đến, cô đừng lo, đừng báo bảo vệ đến, tôi sẽ tự xử lý.” Nói xong hắn suy nghĩ một chút, cười khổ bổ sung thêm một câu, “Đáp ứng tôi, đừng báo cảnh sát.”

Marisa ngơ ngác cầm điện thoại, cho đến khi âm thanh bên kia không còn, cô vẫn chưa hoàn lại tinh thần, ngây ngẩn thật lâu mới do dự mà cất điện thoại trở lại.

33. Quyển 2 - Chương 33: Ảo Cảnh

Căn phòng tầng trên cùng của Nhà Tắm Thiên Đường bây giờ hoàn toàn yên tĩnh, qua một khoảng lâu, cuối cùng cũng có người chịu di chuyển.

“Tiểu Ý…” Karo gọi nhỏ một tiếng, sau đó buông bàn tay đang cầm tay Mạc Bắc ra, đứng dậy xoay người nhìn Hạng Ý cười nói, “Vậy ra, cậu chính là Tiểu Ý.” Nhướng mày, Karo điều chỉnh kính mắt, “Bạn học Hạng Ý, thật không ngờ tới cậu lại có xu hướng bạo dâm thú vị này.”

Ánh mắt Hạng Ý đen lại, không nói gì, nhìn chằm chằm vào bàn tay của Mạc Bắc vừa mới bị Karo nắm. Trong lòng không hiểu sao bốc hỏa, nhưng cậu không làm gì, chỉ híp mắt lại, vẻ mặt bình tĩnh, "Karo, sao cậu lại ở đây."

Karo từ tốn cất lại chiếc điện thoại cho ngay ngắn, khoanh tay mỉm cười tủm tỉm nhìn cậu, "Cậu biết tôi sao, thật đáng vinh hạnh nha."

Hạng Ý bước lên trước một bước, trông thấy Mạc Bắc vẫn nhắm chặt mắt nằm bất động ở trên giường, trái tim giống như bị thủy tinh đâm một nhát. Karo nhìn thuận theo đường nhìn của cậu, khóe miệng nhếch lên một cái, rồi khom người nắm lấy bàn tay Mạc Bắc, lại còn cẩn thận nâng lên, chuẩn bị đặt vào bên trong tấm chăn. Nhưng cổ tay nhanh chóng bị người khác tóm chặt, rõ ràng muốn bóp nát cả cổ tay hắn, đau đến nỗi hắn phải nhíu mày ngước mắt nhìn lên, nhìn thấy đôi con mắt u ám của Hạng Ý. Đối phương không nói câu nào, chỉ cầm chặt tay của hắn, từ từ kéo, làm cho hắn đứng thẳng lên, sau đó mới buông tay ra.

"Tôi hỏi lại lần nữa, sao cậu lại ở đây."

Karo giơ cổ tay lên xoa nắn, bình thản chờ cho nó bớt đau, mới ngẩng đầu nghênh ngang nhìn Hạng Ý, "Tôi nghĩ, cậu chắc đã biết sứ mệnh của tôi là gì."

Hạng Ý đột nhiên cảm thấy đáy lòng thoáng run sợ, nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh như thường, còn nhếch miệng cười khẩy, "Thần linh?"

Karo ngừng động tác, thu lại nụ cười trên mặt, "Tôi thật hối hận vì đã cứu anh ta."

Vẻ mặt Hạng Ý không thay đổi, nhưng đầu ngón tay lại run run lên.

Karo tựa như rất đắc ý khi nhìn thấy phản ứng này của cậu, đôi mắt cong lại, "Đúng vậy," hắn chỉ về phía Mạc Bắc, nhướng mày, "Anh ta chết rồi."

Hạng Ý chấn động, không kịp phản ứng.

Karo xoa bóp cổ tay, rồi khoanh tay lần nữa, miệng mỉm cười càng tươi, "Anh ta chết rồi, hơn nữa còn chết hoàn toàn, hô hấp và tim đều ngừng. Lúc chết vẫn luôn nghĩ tới cậu, trong tâm trí cũng ngập tràn tên của cậu. Cũng vì tâm niệm trước khi chết quá sâu nặng, mới có thể khiến cho tôi dù cách xa ngàn mét vẫn có thể cảm nhận được. Nhưng mà đáng tiếc, vẫn chết rồi."

Đại não gần như ngưng trệ, Hang Ý ngơ ngác nhìn môi Karo hết nói rồi lại ngừng, nhưng cậu nghe hoàn toàn không hiểu lời hắn nói. Chết? Cái gì chết? Cậu cứng cổ cúi đầu xuống, mở to mắt nhìn người đàn ông gầy yếu nhợt nhạt ở trên giường, trong nháy mắt trái tim không hiểu sao quặn thắt đau đớn. Đứng đờ đẫn một lúc lâu, cậu mới chợt sực tỉnh, nhanh chóng đến gần vài bước, cả cơ thể không tự chủ run lên bần bật. Giống như sợ sẽ dọa sợ y, Hạng Ý cẩn thận từ từ cúi sát xuống bên cạnh Mạc Bắc, đầu chậm rãi đưa đến gần lồng ngực của Mạc Bắc, hơi thở gần như mắc kẹt trong cuống họng.

Ngay giây phút kề cận lồng ngực của y, Hạng Ý cảm thấy một cơn hoảng loạn trước đây chưa từng có ập đến, đầu óc thoáng chốc trống rỗng.

Thình… … … … Thịch… … … … Thình… … … …

Rất chậm, chậm đến không tưởng tượng nổi, nhưng, vẫn còn đập.

Tứ chi gần như muốn tê liệt ở trên giường, Hạng Ý ngây ngốc một lúc, thật vất vả để lấy lại sức lực, cậu chống người đứng dậy, tìm lại lý trí, từ từ đứng lên, híp mắt nhìn chằm chằm vào Karo, giọng nói bình tĩnh trở lại, "Cậu có ý gì?"

Bộ dáng Karo vẫn rất thản nhiên, còn nhún vai nói, "Tôi còn chưa nói hết, cậu gấp gáp làm cái gì. Anh ta đã chết, nhưng mà, được tôi cứu trở về rồi." Karo nói xong, nụ cười chậm rãi biến mất, "Nhưng một người đã chết, không phải cứ vì được cứu sống mà có thể quay trở về sống tốt. Hạng Ý, cậu đã giết anh ấy một lần, cũng đừng quên."

Hạng Ý ép mình tỉnh táo lại, buộc mình phải bình tĩnh, Mạc Bắc không đáng để cho cậu phải hoảng loạn vì hắn. Lúc người đó yếu ớt nằm rũ ở trên giường, cậu đều nhớ rõ khắc sâu hơn ai khác. Lúc ấy cậu không có đau lòng, hiện tại càng không cần phải hoảng hốt. Cậu âm thầm nắm chặt nắm đấm, cố gắng khiến cho giọng nói của mình trở nên bình thường, "Tôi giết anh ta? Cậu thấy à? A, người đã chết còn có thể sống lại… Karo, cậu cho rằng tôi là đứa trẻ lên ba sao?"

Karo rốt cuộc không thể cười thêm được nữa, lông mày cau lại. Trái tim người này rốt cuộc làm từ cái gì, thế nhưng có thể lạnh lùng đến mức độ này, khó trách linh hồn của người kia đau thương đến như vậy, thứ đau khổ đó cũng khiến cho lòng hắn khó chịu. Hạng Ý nhìn Karo chằm chằm, cười nói, "Tôi không có hứng thú với chuyện ma quỷ của cậu, hơn nữa người này sống hay chết cũng không liên quan đến cậu, coi như chết thật đi, cũng không tới lượt cậu thay anh ta ra mặt." Hạng Ý bắt chước hắn, nhàn nhã khoanh hai tay, hất cằm, "Đây là phòng của tôi, cậu có thể đi rồi."

Karo hạ mắt xuống, kính mắt dưới ánh sáng mặt trời hiện lên một vầng sáng, hắn chăm chú nhìn vẻ mặt châm chọc của Hạng Ý một lúc, cuối cùng quay người đi ra phía cửa, nhưng trước khi đóng cửa thì dừng lại một chút, để lại một câu, "Tôi vừa mời bác sĩ đến, vết thương trên người anh ấy vừa mới được bôi thuốc, cậu đừng quá phận."

Cửa đóng lại, căn phòng trở về yên lặng. Nụ cười trên khóe miệng từng chút thu lại, cơ thể dần dà lạnh như băng, đến đầu ngón tay cũng lạnh đến cứng ngắc. Cậu ngơ ngác đứng tại chỗ một lúc lâu, sau đó từ từ nghiêng mình, từng bước một đi đến bên giường.

Mỗi một bước đi như được gắn thêm xiềng xích, nặng nề đến nỗi cậu không thể đứng vững. Mỗi bước đi lên, ruột gan lại đau thắt thêm một phần.

Cho tới bây giờ, cậu chưa bao giờ nghĩ đến việc người này sẽ chết. Cậu lạnh nhạt với hắn, lơ hắn đi, thậm chí làm nhục hắn, hành hạ hắn, làm hết mọi thứ để tổn thương hắn, nhưng cậu chưa bao giờ nghĩ đến có một ngày người này sẽ chết, có một ngày sẽ thật sự rời xa cậu, thế nhưng lại dám rời xa cậu. Ngay cả khi

Sở Mặc nói về sau muốn giết hắn, cậu rõ ràng cũng không có cảm giác sợ hãi từ tận đáy lòng thế này. Cậu ngu ngơ quỳ xuống, cúi đầu nhìn khuôn mặt trắng bệch của Mạc Bắc, trong nháy mắt bỗng nhiên cảm thấy mất phương hướng…

Mạc Bắc…

Quỳ gối bên giường, Hạng Ý ngây ngẩn nhìn gương mặt Mạc Bắc, trên cánh tay người này lộ ra từng mảng bầm tím, cậu nhớ rõ đêm qua chính mình đã không hề nương tình mà siết chặt, hận không thể để lại dấu ấn của mình trên khắp mọi nơi trên thân thể người này. Mạc Bắc đau đớn giãy dụa, chịu đựng không nổi hét lên từng tiếng thảm thiết, tất cả giống như một thước phim đen trắng, lần lượt tua về trong đầu cậu.

Tại sao lại đau như vậy? Rõ ràng do chính cậu làm ra, tại sao khi nhớ lại lại giống như bị ai đó đâm cho một nhát vào trong tim, cảm giác đau đớn đến trống rỗng. Hạng Ý cẩn thận vươn tay nhẹ nhàng nắm chặt bàn tay Mạc Bắc, sống mũi bỗng nhiên cay xè, giây tiếp theo cả trái tim cũng chua xót theo. Hơi thở Mạc Bắc rất yếu, mong manh đến mức gần như không thể thấy được lồng ngực phập phồng, Hạng Ý cảm thấy chính hô hấp của mình cũng muốn biến mất theo hắn, cũng không dám thở mạnh, chỉ ngơ ngác nắm bàn tay của hắn.

"Mạc Bắc… " Cậu thì thào gọi, hơi ngồi thẳng người dậy, ghé sát vào thêm một chút, "Mạc Bắc… "

Không biết phải nói cái gì, chỉ muốn gọi tên hắn thật to, từng lần từng lần gọi, trong lòng giống như an tâm hơn một chút.

"Mạc Bắc…"

"Mạc Bắc…"

Cả gian phòng bị ánh hoàng hôn phủ lên một lớp đỏ sậm, như nhuốm một màu uất ức, luẩn quẩn một tiếng gọi thì thầm vô thức.

***

Mạc Bắc cảm thấy mình đang vùng vẫy đau đớn trong một nơi rét lạnh một thời gian dài, cả người bị nước cuộn quanh, không thể thở cũng chẳng thể cử động, hắn ở trong nước mơ màng nghe được một giọng nói không ngừng gào thét bên tai, vô cùng bi thương khổ sở, giống như đang kiếm tìm thứ gì đó đã mất từ lâu, âm thanh đó nghe rất quen, hắn chăm chú lắng nghe, mơ màng cảm giác đó chính là giọng của mình, hiền hòa điềm đạm, có điều rất bi ai.

"Cho ta." Giọng nói đó quanh quẩn quanh tai hắn, liên tục vang lên, "Hãy cho ta, cơ thể này, cho ta đi được không?"

"Ngươi và y sẽ không có kết quả, ngoại trừ đau khổ, y sẽ không cho ngươi cái gì khác. Hãy cho ta cơ thể, để

ta chấm dứt tất cả, được không?"

"Đưa cho ta… "

Mạc Bắc cảm thấy có thứ gì đó cứ cố kéo hắn ra, giống như muốn xé rách cơ thể hắn. Trong thoáng chốc, hắn nhìn thấy rất nhiều ảo cảnh, trong ảo ảnh ấy có Hạng Ý, trong một giây người nọ đối xử rất tàn nhẫn với mình, một giây khác lại vô cùng dịu dàng, nụ cười thương yêu cưng chiều đó khiến cho hắn ngây dại, ngơ ngác nhìn ngắm mãi, không nỡ nhắm mắt lại. Ảo cảnh xuất hiện nhiều vô cùng, có nhiều thứ không thuộc về trí nhớ của hắn nhưng lại cứ ùa về như nước lũ, liên tục hiện ra trước mắt hắn, làm cho toàn thân hắn đau đớn.

"Những chuyện này ngươi sẽ gặp phải trong tương lai, là tương lai mà chúng ta sẽ gặp phải đấy… Vậy nên, chúng ta kết thúc nó đi, được không? Giao thân xác cho ta, chấm dứt hết tất cả được chứ…"

Mạc Bắc gần như đã chấp thuận, thứ cảm giác này giống như chính hắn đang tự van cầu mình, thậm chí đau lòng cũng rất chân thật, giống như cả hai là một thể. Rõ ràng hắn không hề trải qua những thứ ảo cảnh kia, nhưng cảm giác rất thực, như một thước phim chiếu trước mặt hắn, đến cả việc Hạng Ý dịu dàng ôm chặt hắn như thế trong ảo ảnh, cũng khiến cho hắn không nỡ dứt bỏ.

Lực kéo kia ngày càng mạnh, hắn có thể nhận thấy bản thân đang dần bị lột ra khỏi thân xác, tiếp đó có thứ gì đó đang cố gắng thay thế hắn chen vào trong. Trước mặt tối đen, hắn muốn nhìn rõ thứ đó là cái gì, nhưng thật sự không nhìn thấy được, chỉ cảm thấy thân thể càng lúc càng nhẹ, mắt nhìn thấy bản thân mình đang hoàn toàn bồng bềnh trôi nổi.

Đột nhiên, thân thể không hiểu sao run lên một chút, hắn mơ màng cảm thấy bàn tay chợt trở nên ấm áp, nhiệt độ cơ thể quen thuộc lan truyền tới, vết chai sần trên bàn tay Hạng Ý chạm vào tay hắn từng chút, chậm rãi phủ lên bàn tay hắn.

"Mạc Bắc…"

Bên tai bất chợt vang lên giọng của Hạng Ý, từng lần một, tiếng gọi xé lòng đến mức hắn khó thể tin nổi.

"Mạc Bắc…"

"Mạc Bắc…"

Tức thì lấy lại ý thức, Mạc Bắc giãy giụa để khiến cho mình nặng chìm xuống, không ngừng chìm xuống, gắng sức trở về cái thân xác trắng bệch kia. Tiếng gọi bên tai khiến cho tâm hắn hoảng loạn, cho đến bây giờ hắn chưa từng nghe qua Hạng Ý gọi hắn như thế, quá nặng trĩu, làm cho hắn không chịu được muốn nhanh chóng ôm lấy y.

"Ngươi đi ra! Trả cơ thể lại cho ta!" Mạc Bắc hét lớn với cái thứ kia, bản thân hắn lại cố gắng nhập vào

trong thể xác.

"Không…" Giọng nói kia có chút sợ hãi, cầu xin hắn, "Là cơ hội cuối cùng rồi, đây là cơ hội cuối cùng, ngươi không được quay về, cho ta đi, cả hai chúng ta sẽ được giải thoát."

Mạc Bắc hoàn toàn không nghe lời cái kia nói, hắn muốn tỉnh lại, chỉ muốn nhanh mở mắt nhìn Hạng Ý, an ủi y không cần phải đau buồn đến như vậy, "Ngươi là ai, rốt cuộc ngươi là ai! Ngươi đi theo ta nhiều năm như vậy, lại cho ta xem những thứ kỳ quái! Ngươi ra ngoài nhanh, mau ra ngoài!!"

Trước mắt đột nhiên lóe lên một luồng sáng, Mạc Bắc nghe thấy một tiếng hét sượt qua tai, sau đó bản thân hắn tức khắc chìm xuống dưới, nặng nề chạm vào thân xác cứng ngắc, ngay sau đó, toàn thân cực kỳ đau đớn, nhưng hắn không có thời gian tự hỏi, lập tức mở mạnh mắt ra.

Trước mặt đen tối, Mạc Bắc sững sờ nhìn trần nhà trước mặt, qua một thời gian dài mới hoàn hồn lại.

Đầu óc trống rỗng, lồng ngực cũng trống trải, nhưng cơn đau đớn truyền đến sau đó làm cho hắn không thể suy nghĩ nhiều, hắn nhịn không được cắn môi dưới, chậm rãi hít thở, chờ đợi lý trí tỉnh trở lại.

Trời đã tối rồi, căn phòng rất đen, hắn mơ màng nhìn thấy dược có hai người đang ngủ trên ghế salon bên cạnh, hắn mở miệng muốn gọi, nhưng cổ họng khô khốc đến không thể thốt nên lời.

"Ca…" Hơn nửa buổi mới phát ra được một âm thanh nhỏ, nhưng lại rất khó để nghe được khiến cho hắn cau mày.

Thế nhưng người nằm trên ghế salon lại run lên một cái, tựa như giật mình tỉnh giấc, lập tức ngồi lên, người bên cạnh cũng bị giật mình theo, cũng tỉnh dậy. Hai người ngơ ngác một lúc, tức khắc kịp phản ứng, vội vàng đứng lên chạy đến chỗ Mạc Bắc.

"Tiểu Bắc!"

"Tiểu sư phụ!"

Mạc Bắc chậm chạp hít vào một hơi, nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của Mạc Lẫm và Nhan Lập Khả, cố gắng nặn ra một nụ cười, "Em đang ở đâu?"

Bàn tay bị Mạc Lẫm nắm chặt, người kia như nghẹn ngào, một chút cũng không nói nên lời, mà Nhan Lập Khả bên cạnh cũng ứa nước mắt, trả lời đứt quãng, "Tiểu sư phụ, anh, anh hôn mê sáu ngày, cuối cùng cũng tỉnh… Hức hức…"

Mạc Bắc ngơ ngác, mơ hồ nhớ đến thời điểm bản thân choáng váng mê man. Vốn… Là muốn rửa sạch cơ thể một chút, nhưng lại bị đuối nước… Sau đó…

Mạc Bắc mù mờ mở to mắt, nhưng không nhớ ra được cái gì. A Lẫm ở bên cạnh vất vả lắm để có thể bình tâm lại, quỳ xuống bên giường Mạc Bắc, nhịn không được khom người ôm lấy hắn, ôm một lúc lâu mới chịu buông tay nói, "Tiểu Bắc, về nhà rồi. Không sao nữa. Em bị đuối nước, hôn mê sáu ngày, thương tích trên người… Cũng đỡ hơn rồi, không sao nữa."

Thương tích trên người?

Mạc Bắc vừa mới tỉnh nên đầu óc còn lộn xộn, thật vất vả mới hiểu được lời A Lẫm nói, toàn thân liền lập tức cứng đờ, "Tiểu Ý đâu? Y…"

Cảm thấy ánh mắt A Lẫm trở nên thâm trầm, bàn tay nắm tay mình siết chặt một chút, Nhan Lập Khả ở kế bên cũng nghiến răng, giọng nói trần đầy tức giận, "Tiểu sư phụ, anh yên tâm, em chắc chắn sẽ trả thù cho anh!"

Mạc Bắc hoảng sợ. Toàn bộ Hạng gia, chỉ có hắn là người duy nhất quan tâm chăm sóc Hạng Ý, mỗi người ở đây ai cũng ghét Hạng Ý, luôn đợi thời cơ tìm lý do để đuổi y đi. Đêm đó hắn ở chung với Hạng Ý, chỉ cần suy đoán một chút chắc chắn cũng biết ai là người làm hắn bị thương thành như vậy. Hắn mặc kệ việc mình bị xâm phạm, trở tay nắm ngược lại tay Mạc Lẫm, vội vã hỏi, "Ca, các anh làm gì Tiểu Ý rồi? Y… Y đang ở đâu?"

Mạc Lẫm nghiên nghiến răng, nhìn chằm chằm hắn không trả lời, Nhan Lập Khả bên cạnh tức tối giậm chân, giọng điệu như muốn khóc, "Tiểu sư phụ, anh bị trúng tà rồi phải không? Đến nước này còn nghĩ đến hắn? Lúc mọi người vừa bước vào, cơ thể anh bị thương thực sự rất…" Không thể nói ra, cậu nghẹn ngào một lúc mới nói tiếp, "Em hận không thể đem hắn băm vằm cho sói ăn!"

Mạc Bắc nghe cậu nói xong thì sợ hãi vô cùng, trái tim như bị bóp chặt, đau đến mức hắn không thể thở nổi. A Lẫm thấy hắn như vậy càng sợ thêm, mặc kệ cơn tức giận, cuống quít vỗ về lưng hắn, xoa xoa lồng ngực hắn. Nhan Lập Khả cũng lo sợ nên không nói thêm nữa, vừa tức vừa cắn bặm môi. Chờ cho cơn đau của Mạc Bắc dịu lại, A Lẫm một tay vỗ về hắn, cuối cùng cũng khàn giọng mở miêng, "Nó không sao, đang ở trong phòng của nó." Nói xong, A Lẫm dừng lại, sau đó giọng điệu trở nên lạnh lùng, "Nếu em xảy ra chuyện gì, anh nhất định sẽ tự tay giết nó."

Mạc Bắc không tự chủ được run người, ngây ngẩn một lúc, hắn nắm chặt tay Mạc Lẫm, im lặng một khoảng lâu, cuối cùng nói, "Ca, anh đừng đổ oan cho y." Mạc Lẫm híp mắt, không nói gì, Mạc Bắc chậm rãi hít vào một hơi, hạ mắt khẽ nói, "Ca, đêm đó, là em tự nguyện, em thích y, em, em tự nguyện… "

Vừa dứt lời, cả Nhan Lập Khả và Mạc Lẫm đều cứng đờ, khó tin nhìn hắn. Mạc Bắc lặng lẽ cắn răng, rốt cuộc ngẩng mặt lên, từ từ khôi phục dáng vẻ bình tĩnh, "Ngày hôm sau y phải đến trường, nên em để cho y đi. Sau đó em muốn đi tắm một chút, kết quả lại không, không đứng vững, nên mới ngã xuống hồ. Y… Đó là lần đầu tiên, nên có chút không biết nặng nhẹ, y không cố ý làm đau em."

Nhan Lập Khả trợn mắt thật lớn, hoàn toàn không thể hiểu. Nhưng A Lẫm lại nhìn thẳng vào đôi mắt Mạc Bắc, trầm ngâm im lặng, thấy Mạc Bắc đang muốn nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác. Ba người dằn vặt có chút lúng túng, đột nhiên ngoài cửa vang lên tiếng bước chân của ai đó, Mạc Bắc bất giác cảm thấy hốt hoảng trong lòng, giây tiếp theo chợt nhìn thấy cánh cửa bị người đó tung mạnh ra, bóng dáng cao lớn của

một thiếu niên đập vào trong mắt hắn.

Hạng Ý gầy đi nhiều, trên mặt cũng xuất hiện một lớp râu mỏng ở dưới cằm, cậu ngây người đứng ở cửa, đứng cứng ngắc, bộ dáng lạnh nhạt của ngày trước đã hoàn toàn biến mất. Mạc Bắc còn chưa kịp đau xót, bỗng nghe được giọng nói khàn có chút run rẩy của người nọ vang lên, thật giống với bảy năm trước, nũng niệu thân mật, khiến cho hắn thoáng cái ngây người.

"Mạc Bắc ca ca," Hạng Ý bước đến gần một bước, rồi tiếp tục một bước, sau đó đột ngột quỳ xuống, vươn tay kéo mạnh hắn vào trong lòng, "Ca ca, anh đã nói sẽ không rời bỏ em, anh đã hứa sẽ ở bên em mãi mãi, " Hạng Ý khe khẽ nói, ngẩng đầu nhìn vào gương mặt Mạc Bắc thật lâu, sau đó lại gục đầu xuống, siết chặt cánh tay, "Mạc Bắc ca ca, em xin lỗi, lúc trước đều là lỗi của em, xin lỗi, xin lỗi… "

Mạc Bắc ngây người nhìn cậu, không thể suy nghĩ được gì, mọi thứ cứ như một giấc mơ, đến cả cái ôm nóng ấm của người này cũng giống như ảo giác, hắn ngẩn người thật lâu, cho đến khi chua xót trong trái tim chậm rãi lan rộng, hắn mới nâng tay lên một chút, cẩn thận nhẹ nhàng ôm lấy thiếu niên đang run rẩy.

Ánh trăng lành lạnh u mờ, soi sáng bên trong phòng có hai người đang lặng lẽ ôm nhau, không phát hiện ra đôi con mắt của người ở trong ngực của người đàn ông kia đang dần dần híp lại.

34. Quyển 2 - Chương 34: Dây Dưa

Tam Giác Vàng có khí hậu ấm áp quanh năm, hiện tại đã là đầu mùa đông mà thời tiết cũng không có bao nhiêu lạnh, nhưng dù sao vẫn lạnh hơn một ít. Mạc Bắc tỉnh dậy phát hiện chăn trên người mình đã được đổi thành cái khác, dày hơn, tấm chăn làm bằng tơ nhung, đắp lên người vô cùng ấm áp. Hóa ra buổi tối ngủ say đến thế, vậy mà không hề biết tí nào, hắn chớp mắt, có hơi thắc mắc nhìn tấm chăn trên người, muốn sờ tay lên kiểm tra. Nhưng ngón tay vừa cử động liền phát hiện kỳ lạ, bàn tay của hắn đang được ai đó nhẹ nhàng nắm, hắn khẽ cử động, người bên cạnh cũng giật mình, sau đó lập tức quay người lại. Mạc Bắc không hề nghĩ tới khi thức dậy lại thấy được Hạng Ý, ngơ người nhớ đến lời nói đêm qua nghe được tựa như là nằm mơ, bây giờ bàn tay còn được Hạng Ý nắm, hắn cho rằng mình vẫn chưa tỉnh ngủ, thậm chí cảm thấy không chân thật.

"Ca, anh dậy rồi sao?" Hạng Ý tươi cười, nắm tay Mạc Bắc chặt thêm một chút, sau đó mới buông ra, "Đói bụng chưa? Em vừa mới bưng lên bát cháo nóng, có muốn ăn chút ít không?"

Mạc Bắc vẫn nằm sững sờ, cả buổi cũng chưa hoàn hồn.

Chẳng lẽ đêm qua… Không phải nằm mơ?

Mơ màng nhớ lại tối hôm qua Hạng Ý ôm chặt lấy mình, từng lần lặp lại câu xin lỗi bên tai, đến cả cánh tay ôm mình cũng run rẩy. Trong khoảnh khắc đó, hắn cảm thấy có chút hạnh phúc mong manh, dù cho cơ thể đau đớn, nhưng hắn vẫn không kìm được vòng tay nhẹ nhàng ôm lại đối phương.

Nhưng hóa ra tất cả không phải là mơ.

Thiếu niên ở bên cạnh đứng lên, cẩn thận đưa một bát cháo đến, làn khói nóng bay lên che đi gương mặt của Hạng Ý, nhưng Mạc Bắc mơ hồ trông thấy y đang cười, rất ấm áp, ánh mắt cũng mỉm cười nhìn vào hắn. Hắn ngẩn ngơ ngồi dậy, Hạng Ý vội vã đặt bát cháo lên bàn bên cạnh, tới gần dìu hắn, "Từ từ thôi, không nên lộn xộn." Nói xong, cậu dừng một chút, ngập ngừng hỏi một câu, "Vết thương… Ừm, nơi đó còn đau không?"

Mạc Bắc đỏ mặt lên, nói đau cũng không đúng, mà không đau cũng không đúng, có chút xấu hổ, đành phải cúi thấp đầu không lên tiếng. Hạng Ý cũng theo đó yên lặng một lúc, sau đó bước lên phía trước, ngồi xuống giường bên cạnh hắn, đột ngột vươn tay ra kéo hắn vào lòng, toàn thân Mạc Bắc lập tức cứng ngắc, đầu cúi xuống càng thấp hơn.

Nhưng cánh tay của đối phương lại siết chặt thêm, làm cho hắn không còn cách nào mà phải dựa trên vai Hạng Ý.

"Mạc Bắc ca ca." Giọng Hạng Ý rất trầm, vô cùng trầm thấp, chứa đựng tình cảm sâu sắc, giống như cảm xúc chất chứa nhiều năm đồng thời phát ra một lúc, Mạc Bắc không phân biệt được những cảm xúc đó là gì, "Anh ngất xỉu mấy ngày, em rất lo lắng."

Mạc Bắc vẫn cứng đờ, không thả lỏng được.

Hạng Ý cúi đầu nhìn người trong lòng, đôi mắt nhuộm một vầng sáng gì đó, cậu cúi đầu hôn lên mái tóc của Mạc Bắc, người trong lòng như mơ màng, run lên một cái, Hạng Ý yên lặng đem đầu dựa vào giữa cổ Mạc Bắc, nhỏ giọng nói ra, "Cho tới bây giờ, em chưa bao giờ nghĩ anh sẽ chết, chưa bao giờ nghĩ… Có một ngày anh sẽ rời bỏ em." Hạng Ý khẽ nói, hơi thở phả vào giữa cổ Mạc Bắc, "Em chỉ còn anh, Mạc Bắc ca ca, em thật sự, chỉ còn có anh."

Cả thân thể Mạc Bắc đột nhiên không còn cứng nữa, cơ thể chậm rãi thả lỏng. Hạng Ý buông tay ra, nhìn thấy Mạc Bắc đang ngẩng đầu lẳng lặng nhìn vào cậu, sau đó mỉm khẽ cười, "Tiểu Ý," Mạc Bắc đưa tay sờ tóc Hạng Ý, khóe miệng cười rất nông, "Em không cần phải như vậy."

Hạng Ý vô thức cứng người, Mac Bắc cảm nhận được, nụ cười khổ dần dần biến thành nụ cười tự giễu, "Anh sẽ không bỏ mặc em, chỉ cần anh ở đây, anh sẽ không để cho ca ca bọn họ làm hại đến em. Chuyện lần này, anh đã giải thích với họ, vậy nên họ sẽ không làm như vậy với em, em yên tâm…" Mạc Bắc dường như có chút khó nói, ngừng lại một chút, từ từ cúi thấp đầu, "Vậy nên em không cần phải như thế, anh sẽ không bỏ mặc em, em không cần phải… Không cần phải lừa mình để nói những lời này, anh biết em hận anh… "

"Em không hận anh," Hạng Ý đột nhiên cắt ngang hắn, đưa tay nắm chặt bàn tay của hắn, "Em chưa từng hận anh, em chỉ là… Chỉ là…"

Biết rõ rằng không nên hỏi tiếp, nhưng hắn vẫn nhịn không được mở miệng, "Chỉ là… Sao?"

"…" Hạng Ý nhìn Mạc Bắc, tựa như đang âm thầm cắn răng, lại giống như rốt cuộc không còn cách nào khác mà phải nói ra, cậu đột ngột đứng lên đi ra mấy bước, đưa lưng về phía Mạc Bắc, "Em muốn khiến cho mình căm hận anh, nhưng dù em cố gắng muốn làm tổn thương anh thế nào, vẫn không thể làm được."

Mạc Bắc bởi vì câu nói này mà ngây ngốc, hắn không biết câu nói của Hạng Ý rốt cuộc là có ý gì.

Hạng Ý tựa như đấu tranh một lúc lâu, siết chặt nắm tay, rõ ràng là đang tự chán ghét tức giận bản thân mình, Mạc Bắc nhìn lại cảm thấy khó chịu trong lòng, kìm lòng không được muốn đưa tay nắm chặt lấy nắm tay của y, nhưng tay còn chưa kịp vươn ra, đột nhiên Hạng Ý lại quay người lại, tức hận mà gầm nhẹ, "Em rõ ràng cố gắng để hận anh đến vậy, tại sao còn quan tâm đến anh? Rõ ràng anh là đàn ông, tại sao em vẫn muốn ôm anh, tại sao nhìn thấy anh bị thương như vậy, con mẹ nó em cũng đau đến phát điên, tại sao anh hôn mê bất tỉnh mấy buổi tối em đều ngủ không được! Mạc Bắc, em dù có ghét hay hận anh, cũng không nên… Không nên…" Hạng Ý cắn chặt răng, hốc mắt đỏ ngầu, ngực phập phồng mạnh mẽ, cậu hung hăng mở to mắt nhìn Mạc Bắc, rốt cuộc không thể nói được, cứng ngắc đứng đấy.

Mạc Bắc ngây người nhìn cậu, vết bớt ở thái dương của y dường như cũng bởi vì kích động mà đỏ sậm lên, Mạc Bắc nhìn vào vết ấn màu máu đỏ kia, trái tim bỗng nhiên nảy lên mãnh liệt. Hắn nhìn nhìn biểu lộ dần xé của Hạng Ý, ngơ ngác thật lâu mới có thể khiến cho tâm tình hỗn loạn trong đầu bình tĩnh trở lại. Người đối diện căng cứng người, cả cơ bắp trên tay cũng nổi cuộn lên, Mạc Bắc không xác định được lời y nói rốt cuộc có ý gì, nhưng cuối cùng vẫn không nỡ để y khổ nhọc như vậy. Hắn thử nhướng người đưa tay nắm lấy nắm đấm đang siết chặt của Hạng Ý, Hạng Ý cứng đờ một chút, nhưng không tránh né. Mạc Bắc thở hổn hển, lại cố gắng đến gần thêm một tí, sau đó dựa vào sức lực của cổ tay Hạng Ý mà chầm chậm đứng lên.

Vịn vào cánh tay của cậu, đứng thẳng một chút, Mạc Bắc nâng tay xoa mắt Hạng Ý, đau lòng nói, "Anh xin lỗi, khiến em phải khó xử đến như vậy." Hắn buông tay ra, có hơi kiệt sức mà ôm lấy cơ thể cường tráng của Hạng Ý, "Anh phải làm gì, em mới có thể tha thứ cho anh?" Âm giọng yếu ớt nhẹ nhàng của Mạc Bắc vang lên bên tai, Hạng Ý nhịn không được đưa cổ mình gần sát vào bờ môi ấm áp của hắn thêm một chút, "Giết anh sao? Anh chết rồi, có phải, em sẽ không còn khổ sở như vậy nữa?"

Hạng Ý run rẩy dữ dội, nhắm chặt hai mắt.

"Tiểu Ý, so với ai khác anh luôn hy vọng em có thể lớn lên trong vui vẻ, từ lần đầu tiên nhìn thấy em, anh liền hy vọng em có thể vui sống hạnh phúc cả đời, không chút buồn phiền." Mạc Bắc ngẩng đầu nhìn đôi mắt tĩnh lặng của Hạng Ý, mỉm cười nhẹ, "Nếu như em muốn báo thù, liền làm đi, là do anh có lỗi với em, đừng tự giày vò bản thân mình nữa."

Mạc Bắc buông tay ra cầm lấy cây dao gọt trái cây ở trên bàn, đưa vào trong tay Hạng Ý. Hạng Ý lặng lẽ cúi đầu, nhìn con dao trong tay, lưỡi dao sắc nhọn bóng loáng, phản chiếu ra một đường ánh sáng. Hắn nhìn thấy gương mặt Mạc Bắc phản chiếu trên thân dao, cặp mắt đen láy tinh tế kia từ từ nhắm lại, cả cánh tay ôm cậu cũng thả xuống. Hạng Ý ngước mắt nhìn lên gương mặt tái nhợt của người kia một hồi lâu, đôi mắt đen tối yên tĩnh.

Cậu tự nói với mình sẽ không ăn không ngủ chờ Mạc Bắc tỉnh lại, vẻ mặt càng phải ăn năn hối lỗi mà tự ở trong phòng để sám hối, cậu tự nói với mình khi Mạc Bắc tỉnh lại… Phải tỏ ra thật sự hoảng loạn trống rỗng, cậu tự nói với mình, sẽ lợi dụng cơ hội này, chiếm lấy sự niềm tin của Mạc Bắc.

Thế nhưng, thật buồn cười. Cậu thật sự không ngủ được, thật sự ăn không vô, ngay giây phút người này tỉnh lại cậu thật sự hận không thể chạy tới ôm chặt lấy hắn. Cậu tự nói đó là do chính mình không tự chủ được, thậm chí cậu còn không phân biệt được những lời vừa mới nói ra với Mạc Bắc là thật hay là giả, đó là lời kịch mà cậu đã nhớ kỹ, nhưng khi nói ra, cảm xúc tựa như không thể kìm nén được mà tuông trào mãnh liệt. Thứ cảm giác bất lực này khiến cho cậu rất khó chịu, người này vẫn yêu chiều cậu giống như trước càng khiến cho cậu thêm bứt rứt bất an.

Cậu thật sự rất muốn đâm một nhát để kết thúc hết tất cả.

Cánh tay cứng ngắc, không biết là do lời Sở Mặc nói nên không hành động, hay là do chính cậu căn bản không thể xuống tay.

Cậu âm thầm cắn răng, cố gắng đè nén sự khó chịu trong lòng.

Mạc Bắc đợi cả lúc lâu, người đối diện vẫn yên lặng không có chút động tĩnh nào, hắn rốt cuộc không nhịn được, thử mở mắt ra, nhưng còn chưa kịp nhìn rõ mặt của Hạng Ý, đã thấy thanh dao của mình bị hung hăng ném xuống đất, giây tiếp theo bỗng nhiên cảm nhận được một đôi cánh tay rắn chắc ôm chặt lấy mình, gương mặt anh tuấn của Hạng Ý bất chợt phóng to trước mặt, sau đó trên môi nóng rẫy lên, quanh mũi và miệng lập tức ngập tràn hơi thở của Hạng Ý.

Nụ hôn của Hạng Ý mang theo sức lực hung hãn, ngang ngược xông vào miệng lưỡi của Mạc Bắc. Mập mờ quyện lấy nhau, một bên nóng cháy, một bên rụt mình. Ngón tay chậm rãi sờ soạng vành tai Mạc Bắc, kìm lòng không được mà xoa nắn vành tai của hắn, Hạng Ý cảm nhận được vành tai của hắn đang dần nóng lên bởi vì vuốt ve của cậu, gương mặt xinh đẹp hiền hòa dần dần ửng đỏ, cậu nhịn không được lướt ngón tay xuống, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Mạc Bắc, từng tế bào một, không nỡ làm mạnh.

"Tiểu, Tiểu Ý…" Gọi tên y trong đứt quãng, Mạc Bắc cảm thấy đầu gối mình mềm nhũn gần như không thể đứng vững. Nụ hôn quá mức dịu dàng, rõ ràng ôm chặt đến như vậy, rõ ràng khí lực cứng rắn đến như vậy, nhưng hắn chỉ cảm thấy vô cùng dịu dàng, hoàn toàn không có cách nào cưỡng lại được. Sau ót được Hạng Ý nâng lên gần hơn, toàn bộ cơ thể cũng dính chặt vào lồng ngực của y, Mạc Bắc nhịn không được mở mắt ra, bỗng thấy đôi mắt đen láy sâu thẳm của Hạng Ý đang nhìn hắn, ánh mắt rất phức tạp, hắn không thể nhìn rõ.

Đợi đến lúc hai người rốt cuộc cũng tách ra, Mạc Bắc gần như phải thở gấp hổn hển, ngây ngốc dựa người lên bả vai Hạng Ý. Bỗng nhiên cả người bị Hạng Ý nâng lên, eo bị y ôm ngang nhấc bổng, Mạc Bắc hoảng sợ, đến lúc bình tĩnh lại thì đã bị đối phương ôm đến đặt lên giường. Cánh tay ôm eo cũng không rời đi, vẫn ôm lấy hắn, tay kia bưng bát cháo trên bàn lên, Hạng Ý nghiêng đầu, nhìn vẻ mặc ngây ngốc của Mạc Bắc, khẽ cười một cái, "Giằng co một chút mà cháo nguội hết rồi, ăn nhanh đi, ăn xong lại ngủ một giấc."

Mạc Bắc vẫn còn thất thần, hắn không biết nụ hôn vừa rồi đại biểu cho điều gì, hắn không dám để cho mình hi vọng quá nhiều. Hạng Ý nhìn hắn, nhìn thật lâu, cúi đầu hôn một cái lên tóc hắn. Cậu không nói gì, buông cánh tay đang ôm Mạc Bắc ra, cầm thìa lên, sau đó lại ra sau qua ôm trọn cơ thể Mạc Bắc, để cho sống lưng của hắn dựa vào trong lồng ngực mình, lúc này mới đưa bát cháo đến gần miệng hắn.

"Ăn đi."

Mạc Bắc hé miệng theo bản năng, ngơ ngác nghiêng đầu nhìn thấy Hạng Ý mỉm cười đút cháo cho hắn ăn, hắn bỗng cảm thấy cháo trong miệng như nghẹn lại ở cổ họng, không khó chịu, nhưng rất chua xót.

Mong chờ đã quá lâu, đến lúc trở thành sự thật, lại không có cách nào để tin.

Từng muỗng cháo, nụ cười Hạng Ý vẫn không đổi, cơ thể Mạc Bắc cuối cùng không cứng ngắc nữa, hắn lưỡng lự cẩn thận thả lỏng sống lưng một chút, do dự mà cho phép bản thân chầm chậm dựa vào trong lòng Hạng Ý. Hạng Ý cảm nhận được, cánh tay càng ôm chặt hơn, trên mặt rõ ràng cười tươi hơn hẳn.

Ánh nắng mặt trời thật ấm áp, chiếu vào khiến cho vầng sáng quanh người Hạng Ý cũng dần trở nên dịu nhẹ, Mạc Bắc rốt cuộc thả lỏng hết tất cả, hoàn toàn dựa vào lồng ngực của y, Hạng Ý vẫn cười, đôi mắt híp lại một chút, lại kìm không được để hắn dính sát vào lồng ngực mình thêm một tí, càng gần hơn nữa.

***

Thần điện Hull Nặc, đêm khuya.

Bên cạnh đại sảnh trong Thần điện có một cánh cửa nhỏ không khóa, hé ra một đường nhỏ, Da Mỗ đứng bên cạnh canh chừng, cẩn thận quan sát tình hình bên trong. Trong đó là Thần Đàn, là nơi hội tụ linh khí của cả Thần Điện, mọi công việc của Karo bình thường đều được thực hiện bên trong thần đàn này. Bây giờ trong đấy đang có hai người, một bên là Karo, bên kia là một người đàn ông khác đang im mặt lạnh lùng, là Mạc Lẫm. Dễ thấy hai người họ đã nói chuyện được một lúc lâu, lúc này đang hơi nặng nề.

Mạc Lẫm nhìn chằm chằm vào chiếc bình thủy tinh màu đen trong tay Karo, nhìn thật lâu sau đó mới mở miệng nói, "Trọng sinh nghĩa là sao?"

Karo nhìn vào chiếc bình trong tay, thầm than một tiếng trong lòng, "Nói đơn giản đó là linh hồn của hiện tại, quay trở về quá khứ, thay thế cho bản thân từng sống." Karo lắc lắc cái bình, hơi nghi hoặc nhíu mày, "Có điều loại hình trọng sinh này đều phải dựa vào duyên số, rất ít người có duyên mới có thể vô tình quay trở về quá khứ. Nhưng linh hồn này… Rõ ràng là cố ý, hơn nữa nguyện vọng muốn trọng sinh rất mạnh liệt."

A Lẫm bỗng cắt ngang cậu, kinh ngạc, "Chờ chút, ý của cậu… Chẳng lẽ nói linh hồn này là…"

Karo gật đầu, "Đúng, là linh hồn sau này của Mạc Bắc, tôi không tính được thời gian cụ thể." Karo đặt cái chai lên mặt bàn, quay đầu nhìn Mạc Lẫm, "Ngày đó tôi cảm nhận được nồng đậm linh hồn Mạc Bắc muốn bay đi, thật sự rất kỳ lạ, cho dù cảm xúc mãnh liệt, cho dù ở cách xa như vậy, tôi vẫn cảm thấy rất lạ lùng. Vì vậy tôi mới trở về cẩn thận nghiên cứu, mới phát hiện hóa ra thứ cảm xúc đau khổ điên cuồng đó không phải là của linh hồn hiện giờ Mạc Bắc, mà là… Của Nó." Karo chỉ cái bình kia, rồi mở miệng, "Nó muốn quay về quá khứ, dường như đã cố nhiều năm, linh hồn trong lúc cơ thể bị thương nặng sẽ không ổn định, Nó hẳn là muốn lợi dụng sơ hở đó, cũng may là Mạc Bắc đã trở về."

"Vì vậy cậu mới đến tìm tôi…" A Lẫm khẽ nói một câu.

"Đúng vậy, tôi lần theo Nó tới được Hạng gia, vất vả lắm mới bắt được nó," Karo cầm cái bình đến đưa cho Mạc Lẫm, "Trực giác nói cho tôi biết, người lo lắng nhất cho Mạc Bắc trên đời này, hẳn là anh, giao nó cho anh, chắc không còn ai tốt hơn."

Đầu óc A Lẫm rối loạn, hắn không nghĩ ra được gì, chỉ cảm thấy cái bình ở trong tay nặng đến lạ thường. Cái bình màu đen như mực, nhưng vẫn trong suốt, hắn gần như có thể nhìn thấy một khối khí tức giận muốn nhào khỏi bình, "Cậu nói nếu như Nó chính là Mạc Bắc… Vậy, vậy em ấy… Vài năm nữa sẽ chết?"

Karo im lặng, lúc lâu sau mới trầm giọng trả lời, "Làm người đều phải chết, tôi tính không được đây là cô hồn đã bao nhiêu năm, có điều, oán niệm sâu đậm đến như vậy… Có lẽ… Không phải do chết vì tuổi già."

Mạc Lẫm run người, gần như không nắm nổi cái bình trong tay. Karo thở dài một tiếng, đưa tay muốn lấy lại, "Được rồi, nếu không thì để chỗ tôi…" Còn chưa nói xong, Mạc Lập đã nhanh chóng lùi về sau một bước, nắm chặt lấy, "Không cần, cảm ơn, tôi sẽ bảo vệ em ấy thật tốt."

Karo miễn cưỡng lắc đầu, nhìn về cái chai một chút, "Tôi vẫn phải khuyên anh một câu, Linh Hồn này được một thần lực lớn mạnh dẫn dắt, tôi nghĩ đại khái chính người đó đã giúp nó quay về thời đại này, tôi vẫn chưa rõ người kia là ai, tôi không dám chắc nó có thể ở lại thế giới này, lỡ như biến mất…"

"Không, sẽ không!" A Lẫm lập tức bảo vệ cái chai trong lòng, "Tôi sẽ trân trọng nó, sẽ không để nó biến mất."

Karo không nói thêm lời, chỉ im lặng gật đầu. A Lẫm cầm cái chai kia thật chặt, loáng thoáng cảm nhận được làn khí ở trong đó, hắn không có năng lực như Karo, không thể cảm thấy tâm tình đau khổ bi ai như người này nói, nhưng chỉ mới nắm như vậy, không hiểu sao hắn đã cảm thấy không thoải mái, rất khó chịu, hắn vô thức nắm càng chặt thêm.

Tiểu Bắc, rốt cuộc em bị làm sao? Tại sao lại biến thành như vậy…

Cái chai khẽ run lên trong lòng bàn tay hắn, linh hồn bên trong vẫn đang cố gắng xông ra. Hắn cảm thấy đau đớn trong lòng, cố gắng cầm chặt, siết chặt thêm một chút, tựa như muốn làm cho linh hồn cô độc kia ấm áp lên chút ít.

35. Quyển 2 - Chương 35: Thật Giả

Lúc A Lẫm trở về Hạng gia đã là khuya, hắn cẩn thận cất chiếc bình kia vào trong túi áo, kéo khóa thật kỹ, khi đi đường cũng lấy tay che chở bên ngoài. Càng gần về đến Hạng gia, hắn cảm thấy chiếc bình kia rung càng mạnh, ngay khoảnh khắc hắn đẩy cửa vào trong nhà, chiếc bình bỗng nhiên rung lắc thật lớn, sau đó đột ngột bất động. Trái tim A Lẫm nhảy dựng, vội vàng kéo áo khoác ra nhìn, khối khí đỏ hồng trong bình bỗng dưng đứng yên, không hề nhào ra nữa, mà là ngơ ngác co lại thành một vòng, dáng vẻ rất bất an.

Lòng A Lẫm theo đó cũng đau lên, lập tức vuốt ve khối khí đỏ hồng, chần chừ đặt tại đáy bình.

"A Lẫm." Đầu bậc thang có người gọi hắn, hắn giật mình hoảng sợ, bàn tay run rẩy, không kịp cất chiếc bình trở về. Người tới đi đến gần, cúi đầu nhìn thứ trong lòng bàn tay của hắn, "Em thích loại đồ chơi này từ bao giờ thế?"

Mạc Lẫm luống cuống trong lòng, cũng nhờ thói quen tỉnh táo ngày thường, nhanh chóng ổn định tinh thần, mặt không thay đổi, "Nhìn đẹp, tiện tay mua về." Nói xong, hắn giơ chiếc bình lên trước mặt Hạng Khôn, "Anh xem bên trong còn có làn khí, đôi lúc còn chuyển động."

Hạng Khôn luôn tinh vi tính toán, so với giấu giếm không bằng trực tiếp cho gã thấy, Mạc Lẫm ở chung với gã đã hai mươi năm, sớm đã hiểu hết tính tình của gã, quả nhiên Hạng Khôn không nghi ngờ gì, mà còn đến gần, vươn tay ôm eo Mạc Lẫm, cúi đầu nhìn cái bình trong tay hắn, cười cười, "Mua ở đâu thế? A, đúng là chuyển động thật."

Làn khi kia bồng bềnh, chuyển động không quá dữ dội. A Lẫm âm thâm thở phào, tựa vào lồng ngực của người kia, "Sao anh còn chưa ngủ?"

Hạng Khôn không ôm nữa, chuyển tới cầm tay hắn, "Em chưa về, làm sao tôi ngủ được. Đã làm gì vậy?"

Mạc Lẫm suy nghĩ trong lòng, để cho gã nắm tay đi lên lầu hai, "Đi một chuyến đến Thần Điện Hull Nặc, cầu phúc cho anh thôi."

Hạng Khôn cười, đẩy cửa phòng ngủ, "Em đúng là càng lớn càng lo nhiều hơn, nếu có thần quỷ thật, anh còn có thể sống đến giờ sao?"

Mạc Lẫm vốn chỉ thuận miệng tìm lý do, lúc này nghe câu nói châm biếm của Hạng Khôn, trong lòng chợt hoảng một chút. Cẩn thận đặt chiếc bình lên bàn, đến gần Hạng Khôn một bước. Người kia đang tự cởi quần áo, cởi được một nửa bỗng cảm thấy đằng sau có người ôm lấy, mặt áp vào lưng của gã, "Hạng đại ca."

Động tác của Hạng Khôn dừng lại, cởi áo xong, xoay người ôm lấy eo Mạc Lẫm, tay kia vuốt nhẹ mặt của hắn, "Lại nghĩ gì thế?"

Mạc Lẫm ngẩng đầu nhìn ánh mắt ấm áp của Hạng Khôn, không hiểu sao cảm thấy trái tim đập nhanh lên, hắn nhìn gã một lúc lâu, sau đó nghiêng đầu vùi vào giữa cổ của người kia, "Em sẽ mãi mãi đi theo anh," Hắn thì thầm, sau đó hôn một cái lên cổ Hạng Khôn, "Mặc kệ sống hay chết, em đều ở bên anh."

Hạng Khôn im lặng, sau đó ôm chặt lấy Mạc Lẫm, hôn lên đỉnh đầu của hắn, "Ừ."

A lẫm nhắm mặt dựa người trong ngực Hạng Khôn thật lâu. Bọn hắn ở chung với nhau hai mươi năm, cho tới bây giờ đều là hắn chủ động, cũng đều là hắn liều mạng vì Hạng Khôn, nhưng người đàn ông này vẫn

luôn trầm lặng, hắn không biết rốt cuộc Hạng Khôn có yêu hắn hay không, nhưng ít nhất cùng ở bên cạnh người này, là hắn, vậy là đủ rồi.

Chiếc bình nhỏ yên tĩnh ở bên cạnh, làn khí bên trong cũng an ổn, giống như yên lặng nhìn bọn họ. Qua một lúc lâu mới lặng lẽ chuyển động, sau đó lại lần nữa co lại thành một khối, trốn vào góc tối trống vắng.

***

Sáng hôm sau Mạc Bắc thức dậy vẫn trông thấy Hạng Ý đang nằm ngủ trên ghế sô pha bên cạnh, đây đã là ngày thứ ba, từ ngày hắn tỉnh lại đến bây giờ, ba ngày qua Hạng Ý luôn bên cạnh trông nom hắn một tấc cũng không rời, bưng trà rót nước, lại giúp hắn thay thuốc dìu hắn đi phòng tắm, mọi thứ đều hoàn hảo, chỉ là mỗi khi phải thay thuốc, hắn cố gắng muốn trấn định cũng không được, huống chi Hạng Ý còn ở bên cạnh tươi cười ôm cánh tay hắn, dường như rất vui thích khi nhìn bộ dáng đỏ mặt của hắn, hắn càng lúc càng không biết nên làm sao.

Ba ngày này giống như nằm mơ, nhưng nghĩ đến những chuyện này đều là sự thật, Mạc Bắc vẫn cảm thấy trước mặt mơ hồ, nhất là khi Hạng Ý cười vui đi tới ôm lấy hắn, gọi hắn là ca ca tựa như ngày trước, hắn cảm thấy tay chân như mềm nhũn, ý thức hoàn toàn mơ màng bất định.

Nhưng hắn vẫn nhịn không được có chút hạnh phúc vụng trộm.

Mạc Bắc nhìn ngắm ánh mặt trời mềm mại chiếu sáng lên cơ thể của thiếu niên, chiếu vào làm cho toàn cơ thể của y ánh lên vẻ ấm áp tĩnh lặng, Mạc Bắc ngây người nhìn một lúc lâu, cho đến khi Hạng Ý nhíu mi, hắn mới cuống quít nhắm mắt lại. Tựa như làm cái chuyện gì xấu, không hiểu sao cảm thấy mặt nóng bừng lên, một lát sau nghe được tiếng Hạng Ý đến gần, Mạc Bắc nghe được âm thanh nhịp tim trước giờ luôn luôn chậm chạp của mình bất chợt đập nhanh hơn một chút, hắn yên lặng nuốt cổ họng một cái.

Hạng Ý ngồi xuống bên cạnh, dường như đang nhìn hắn, Mạc Bắc bị cậu nhìn có chút giả vờ không được, vừa định làm bộ thức dậy, người phía trên bỗng nhiên phì cười lên, “Ca, anh diễn thật vụn về.”

Mạc Bắc vô thức cắn cắn môi, he hé mở mắt ra một chút, hàng mi dài phía trước che chắn không thấy rõ được gương mặt Tiểu Ý, nhưng trước mặt chợt nhoáng một cái, lập tức trông thấy Hạng Ý cúi người xuống, hôn lên trán của hắn một cái, bên tai vang lên một giọng nói trầm tính ôn hòa, “Được rồi được rồi, em không phải cười anh. Nào, rời giường đi, em dìu anh xuống dưới ăn cơm.”

Mạc Bắc cẩn thận mở toàn bộ mắt ra, trong lòng cảm thấy ấm áp, trái tim lâu rồi không cảm thấy nhẹ nhõm đến như vậy, hắn nhịn không được đưa tay chạm vào mặt của Hạng Ý, đối phương bắt lấy bàn tay của hắn, nắm chặt lại, sau đó cúi người ôm lấy hắn, ôm hắn ngồi lên. Tay được nắm chặt trong lòng bàn tay của y, cảm giác rất thoải mái, Mạc Bắc đều không nỡ buông lỏng bàn tay.

Xuống giường đi lại một chút, bị Hạng Ý lôi kéo thay quần áo, vết thương trên cơ thể đã tốt lên hơn phân nửa, vết rách ở bên dưới dường như cũng nhanh lành, tuy đi đường vẫn còn đau, nhưng ít ra có thể chịu được. Thời điểm thay quần áo bị Hạng Ý nhìn chăm chú, Mạc Bắc có chút ngượng, xoay người đưa lưng về phía cậu, nhưng ánh mắt người kia như mang theo làn gió nhẹ nhàng thổi lướt trên lưng hắn, bủn rủn

trong lòng càng dâng lên, mặc dù có hơi lúng túng, nhưng tâm trạng vẫn rất tốt.

Ba ngày qua cơm của hắn đều được Tiểu Ý mang lên tận phòng, bây giờ đi xuống lầu, mấy người đang dùng cơm có hơi bất ngờ, Nhan Lập Khả nhanh chóng thả chiếc thìa trong tay xuống, chạy qua đỡ Mạc Bắc, thuận tiện hấc mạnh mông một cái, đẩy Hạng Ý lui về phía sau mấy bước, sau đó hừ một tiếng, xoay mặt cười hì hì nhìn vào Mạc Bắc, "Tiểu sư phụ, em dìu anh~"

Mạc Bắc buồn cười xoa đầu y, quay đầu lại nhìn Hạng Ý, thấy cậu không có gì khác thường mới chậm rãi bước đến bàn ăn. Ngồi bên cạnh Mạc Lẫm, Mạc Bắc thoáng cảm thấy kỳ lạ, ánh mắt Mạc Lẫm khi nhìn hắn rất bất thường, từ lúc hắn xuất hiện liền chăm chăm nhìn hắn, chờ hắn ngồi vào bên cạnh, Mạc Lẫm dường như run lên một cái, sau đó còn cố ý nhích lại gần, Mạc Bắc cảm thấy kỳ lạ nhưng cũng không để vào trong lòng, hắn đang nghĩ đến một việc khác, không biết nên mở miệng thế nào.

Hạng Ý ở bên cạnh hắn đứng đấy, không có ghế ngồi cho cậu, từ lúc bắt đầu đến trường cậu đã không cùng ăn cơm với bọn họ, quản gia đứng bên cạnh đều sững sờ, không rõ cậu có ý gì. Hạng Ý đứng một lát, nhìn xung quanh, trông thấy ở kia một cái ghế không được dùng liền kéo qua, đặt ở bên cạnh ghế ngồi của Mạc Bắc. Quản gia cuối cùng cũng hiểu ra, vội vàng gọi người đem bát đũa đến.

Đám người hầu kinh ngạc, nhưng những người trên bàn vô cùng bình tĩnh. Hạng Khôn không biểu tình ăn cơm, hờ hững liếc nhìn Hạng Ý, "Thế nào, muốn ăn cơm rồi?"

Hạng Ý mím môi, im lặng đưa tay nắm chặt chiếc đũa một hồi, mới ngẩng đầu nhìn lướt qua mọi người, "Trước đây là tôi không đúng, tôi hi vọng mọi người có thể tha thứ cho tôi."

Vừa dứt lời, Hạng Khôn ngừng đũa, Mạc Lẫm nhíu mày, Nhan Lập Khả và Hạng Lê đồng thời miệng chữ O, chỉ có Mạc Bắc yên lặng cúi đầu xuống, lặng lẽ nắm chặt bàn tay Hạng Ý dưới gầm bàn. Cảm nhận được bàn tay kia nắm ngược trở lại, bên tai còn vang lên giọng của người nọ, "Dù sao các người cũng là người thân duy nhất của tôi trên đời này, tôi đã cho là tôi hận, nhưng căn bản hận không dứt khoát, coi như quên đi. Hơn nữa, tôi thích Mạc Bắc, tôi thích anh ấy, không muốn để anh ấy khó xử."

Câu nói này vừa nói xong, Mạc Bắc tức thì sửng sốt, tay cứng đờ. Ngón tay Hạng Ý mạnh mẽ, cầm chặt lấy bàn tay mảnh khảnh của hắn không tốn chút sức nào, bàn tay rộng lớn của đối phương hoàn toàn bao phủ tay hắn, lần đầu tiên Mạc Bắc cảm thấy người này đã thật sự trưởng thành, vậy mà tại thời điểm hắn không phát hiện ra, dáng vóc đã muốn cường tráng rắn chắc hơn so với hắn.

Bàn ăn im lặng, qua một lúc Hạng Khôn đột nhiên cười, "Thích? Thích kiểu gì?"

Hạng Ý cũng cười, ánh mắt khiêu khích, khóe miệng cong lên, "Nếu như lấy ví dụ thì… Giống như cha thích A Lẫm ca, cha thích nhiều bao nhiêu, tôi liền thích Mạc Bắc nhiều bấy nhiêu."

Nụ cười Hạng Khôn cứng đờ, đầu ngón tay Mạc Lẫm run lên. Hạng Ý cười cười, không nói thêm nữa, cầm lấy bát đũa vươn đến đĩa rau.

Nhan Lập Khả nhiều lần trừng mắt Hạng Ý, trừng chưa hết giận thì trừng sang Hạng Lê, Hạng Lê không hiểu sao lại bị trừng, ảo não gãi đầu, ăn cơm không dám nói lời nào. Sắc mặt Hạng Khôn sầm đen, Mạc Lẫm vẫn như cũ im lặng ít lời, một bàn ăn cơm rất kinh dị.

Chờ ăn xong, Hạng Lê và Nhan Lập Khả đeo túi sách, Hạng Ý đến đỡ Mạc Bắc muốn lên lầu, Mạc Bắc nhìn cạnh mặt có chút lạnh lùng của thiếu niên, trong lòng cảm thấy khó chịu. Y muốn hòa hợp, nhưng không ai chào đón y. Mạc Bắc được cậu cẩn thận dìu đứng lên, sau đó lấy tay giữ lại bàn tay Hạng Ý, "Tiểu Ý."

Hạng Ý nghiêng đầu, chờ hắn nói tiếp.

"Đi học đi, anh có thể đi được, không sao rồi." Nói xong, hắn không đợi Hạng Ý đáp lời, nhanh chóng quay đầu gọi tài xế một tiếng, "Thầy Tôn, phiền thầy chờ một chút."

Thầy Tôn là bác tài xế, đã lái xe bảy năm cho Hạng gia, coi như là người quen cũ, nghe Mạc Bắc gọi, liền vội vàng bước đến, "A, cậu có chuyện gì?"

Mạc Bắc ở sau lưng đẩy Tiểu Ý, nhìn Thầy Tôn cười cười, "Từ hôm này trở đi làm phiền Thầy cũng đưa Tiểu Ý đến trường nhé, đứa nhỏ này ngày trước không hiểu chuyện, xung đột với Thầy, tôi thay y xin lỗi."

Bảy năm qua Hạng Ý đều lần lượt đắc tội với người trong Hạng gia, cũng có vài người thấy cậu lẻ loi nên muốn giúp đỡ, nhưng mọi lần đều bị vẻ mặt hung hăng của cậu dọa rụt về, sau đó liền coi cậu như không tồn tại, mặc kệ cậu. Năm đó Thầy Tôn muốn ngỏ lời đưa Hạng Ý đến trường, kết quả gương mặt nhiệt tình lại tiếp phải bờ mông lạnh lùng, liền ngán ngẩm từ bỏ. Bây giờ trông thấy đứa nhóc ngày nào đã lớn như vậy, ánh âm trầm hờ hững trong mắt đều không còn, lòng vui lên chút ít, "Cái này…" Hắn suy nghĩ một chút, e dè nhìn Hạng Ý, cố gắng tìm từ xưng hô, "Đại, à… Đại thiếu gia, cậu rốt cuộc muốn đi sao?"

Mạc Bắc ở sau lưng khẽ đẩy cậu, Hạng Ý quay đầu nhìn hắn một cái, thấy người nọ nhẹ mỉm cười gật đầu, cậu mới quay lại nhìn Thầy Tôn, khom người cúi đầu, "Vâng, thật xin lỗi, trước đây là lỗi của tôi, hi vọng Thầy không để ý."

Thầy Tôn sốc não, vội vàng kéo cậu lên, "Cậu như vậy tôi nhận không nổi." Thật ra hắn vẫn luôn thương tiếc cho đứa bé này, chẳng qua là do cả người đối phương toàn âm trầm, trên mặt như hiện chữ miễn gần, lúc này lại có bộ dáng ngoan ngoãn nghe lời khiến cho hắn cảm thấy rất thích thú, "Được rồi được rồi, đi qua đi, lên xe nào, bọn người Tiểu thiếu gia đã ở trong xe rồi. A, để tôi cầm túi sách giúp cậu."

Mạc Bắc đứng bên cạnh nhìn xem Tiểu Ý vâng lời đưa túi sách qua, sau đó đi theo sau Thầy Tôn, trong lòng đột nhiên cảm thấy chua xót, nhưng gương mặt vẫn mỉm cười, lúc Hạng Ý quay đầu nhìn lại hắn, hắn còn vẫy tay bảo cậu đi đường cẩn thận. Kìm lòng không được tiễn đến tận cổng, chờ chiếc xe đi xa rồi, Mạc Bắc ngốc người đứng một chốc, qua thật lâu mới thu mắt.

Nếu như…

Mạc Bắc nhìn lên bầu trời, cuối cùng thu về khóe miệng mỉm cười cứng ngắc.

Nếu như tất cả là thật, thì tốt biết mấy.

Hắn nheo mắt dưới ánh nắng.

Rõ ràng là ánh sáng ấm áp rạng ngời, nhưng khi nhìn trực tiếp nhìn thẳng, quả nhiên vẫn không chịu được.

"Tiểu Bắc," Sau lưng có người đi đến, Mạc Bắc quay đầu, trông thấy đôi mắt đen của Hạng Khôn, "Đi theo anh tới đây."

***

Hai người đi vào sảnh bên, cả hai đều yên lặng nặng nề, Mạc Bắc lẳng lặng đi sau gã, cửa phòng tư liệu vừa đóng lại, Hạng Khôn liền mở lời, không hề che giấu ngữ điệu không vui, "Em với nó sao lại thế này?"

Mạc Bắc ngẩn người, trong đầu hiện lên nụ cười ấm áp của Hạng Ý, hắn xuất thần một lát, sau một lúc mới nói, "Hôm đó y uống say, không khống chế được bản tính mà thôi."

"Nó ép buộc em?"

"Không có." Mạc Bắc rốt cuộc ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mặt nghiêm lạnh của Hạng Khôn thì khẽ cười, "Hạng đại ca, em không có lừa các anh, em thích y, ngày đó… Thật sự là tự nguyện, bằng không nếu em thật sự dùng hết sức phản kháng, y cũng không ép buộc được em." Mạc Bắc mím môi, bỗng nhiên lát sau nói tiếp, "Về phần rốt cuộc y đang suy tính chuyện gì, em không biết, y nói những thứ thích gì đó… Em nghĩ, có lẽ không phải… Không phải là sự thật, em hiểu y, y có thể nhẫn nhịn rất tốt, từ lúc nhỏ đã như vậy."

Sắc thái lạnh băng của Hạng Khôn dần dịu đi chút ít, ngữ điệu cũng nhẹ nhàng một ít, "Anh tra ra được nó kết giao với một nhóm người, trong đó một người là Thiếu gia của bang phái nhỏ, nó cung cấp manh mối cho bọn hắn, bán chút ít xe lậu lời không ít tiền. Anh rất muốn biết manh mối đó nó lấy từ đâu ra."

Mạc Bắc ngẩn người, qua một lúc lâu mới hiểu được hàm ý của Hạng Khôn, hắn có hơi khó tin, "Anh… Nghi ngờ em nói cho y biết?"

Hạng Khôn híp mắt, không trả lời.

Mạc Bắc ngây người một hồi lâu, đột nhiên cảm giác thật mệt mỏi, trong lòng mệt chết, cả người cũng không còn sức lực, hắn để cho mình bình tĩnh lại, mỉm cười nhàn nhạt như thường ngày, "Hạng đại ca, dù sao y cũng là con của anh, bảy năm rồi, vất vả chịu thiệt thòi, anh cho y một cơ hội đi… Về phần y đang làm gì, dù sao anh cũng thấy, không gây rắc rối gì. Còn về phần em… Nếu như y thật sự giả vờ, xem ra em đối với y cũng còn chút tác dụng, anh không cảm thấy việc anh nghi ngờ em lúc này, cũng là một nước cờ của y sao?"

Hạng Khôn khẽ nhíu mày.

"Nhưng, việc anh lo lắng, em cũng hiểu được." Mạc Bắc đột ngột đứng dậy, chậm rãi đi đến cái tủ thấp bên cạnh, lấy tập tài liệu trong đó ra đưa cho Hạng Khôn, "Hạng đại ca, lần trước anh nói muốn cử một người đến Tam Giác Bạc, vừa đúng lúc, để em đi đi. Em ở Nam Mỹ, các anh ở Đông Nam Á, em sẽ không đe dọa được bất cứ điều gì."

Hạng Khôn bất chợt cảm thấy có chút khó chịu khi thấy Mạc Bắc cười như vậy, tựa như cười mà không cười, ánh mắt không hề có chút vui vẻ, người này từ nhỏ đến lớn đều luôn mỉm cười, nhưng thật ra chưa có bao lần thật lòng vui vẻ. Gã nhìn một hồi lâu, cuối cũng phải thở dài một tiếng, "Được rồi, anh đa nghi thành quen, em đừng để trong lòng."

Nhưng Mạc Bắc lại lắc đầu, "Để em đi đi, em nói thật."

Sự nghi ngờ trong lòng Hạng Khôn vốn không lớn, gã chỉ là quen việc phòng ngừa chu đáo, lúc này nhìn thấy phản ứng của Mạc Bắc, liền không còn băn khoăn nữa, đáy lòng hiểu ra cũng có chút đau, "Được rồi, là lỗi của Hạng đại ca, chuyện hôm nay liền quên đi, có được không?"

Mạc Bắc ngẩng đầu nhìn Hạng Khôn, hơi thất thần. Hạng Ý lớn lên trông rất giống Hạng Khôn, nhất là gương mặt anh tuấn kia, gần như từ một khuôn đúc ra, ngữ điệu dỗ dành như này của Hạng Khôn cũng không khác lắm so với Hạng Ý, dáng vẻ bật cười ôn hòa khiến cho hắn ngẩn ngơ. Hắn chật vật lấy lại tinh thần, nhỏ giọng thì thầm một câu, "Em sợ."

Hạng Khôn bất ngờ, "Cái gì?"

"Hạng đại ca, em sợ." Mạc Bắc cắn môi dưới, nụ cười rốt cuộc cũng không còn, "Em sợ y… Thật sự lợi dụng em, ngay cả khi biết đó không phải là thật, nhưng nhìn giả lâu dần, em sợ có một ngày, em thật sự sẽ tin là thật." Mạc Bắc gục đầu xuống, nhắm mặt lại, "Dù sao cũng phải có một người đi, em đi đi, đối với hai bên đều tốt."

Hạng Khôn im lặng, gã loáng thoáng cảm giác bộ dáng Mạc Bắc dần dần biến thành dáng vẻ của A Lẫm, có phải nhiều năm trước, người kia cũng từng sợ như vậy, sợ đến nỗi thà để mình tin là giả, cũng không dám xem là thật? Hạng Khôn ngẩn người, bỗng nhiên trong lòng bối rối, vậy hiện tại? Vậy hiện tại, chẳng lẽ y cũng nghĩ là giả dối sao?

"Giống như cha thích A Lẫm ca, cha thích nhiều bao nhiêu, tôi thích Mạc Bắc nhiều bấy nhiêu."

Câu nói của Hạng Ý chợt vang bên tai, Hạng Khôn tỉnh táo lại, nhìn dáng vẻ lặng im cúi mắt của Mạc Bắc. Hạng Ý có ý đồ gì, gã chưa rõ, có lẽ Mạc Bắc nói đúng, so với việc bán tính bán nghi hắn khiến gã lo sợ ngày đêm, không bằng hoàn toàn rời xa là tốt nhất. Gã cúi đầu nhìn sấp tài liệu, chuyện ở Tam Giác Bạc cũng không khó làm, không rắc rối phức tạp như Tam Giác Vàng bên này, nhưng bên đấy có một kẻ thù mạnh, gã chưa biết người nọ là ai, thật sự là một tổ chức mạnh. Chẳng qua, gã tin tưởng năng lực của Mạc Bắc, giao Tam Giác Bạc cho hắn, hẳn là thích hợp nhất.

Nghĩ kỹ, gã với tay lấy tư liệu, đưa tới trước mặt Mạc Bắc, "Anh mất bảy năm để chinh phục Tam Giác Vàng, giống như vậy, anh cũng cho em bảy năm, cướp Tam Giá Bạc về tay chúng ta, có thể chứ?"

Mạc Bắc cúi đầu nhìn tư liệu trước mặt, không biết suy nghĩ gì, qua một lúc lâu mới cười, đưa tay cầm lấy, "Được, bảy năm sau, em sẽ trở về."

Hạng Khôn nhìn hắn, rốt cuộc vẫn phải thở dài một tiếng, không nói thêm.

36. Quyển 2 - Chương 36: Hoa Hồng

Lần đầu tiên Hạng Ý đến lớp sớm như vậy, ngày thường cậu toàn phải ngồi xe buýt rung lắc một đường dài, sau đó lại vội vàng tìm chút điểm tâm ở cửa hàng làm bữa sáng, đến khi tới trường cũng đã vô giờ học. Thật lâu rồi cậu không được ngồi xe hơi, được Thầy Tôn đưa đến cổng trường cậu cảm thấy có hơi không quen, đến lúc mở cửa ô tô còn nắm sai tay cầm, thật xấu hổ. Chẳng qua, bây giờ toàn thân cậu vô cùng thoải mái dựa vào ghế, bụng cũng no căng, thứ cảm giác nhẹ nhõm không cần lo âu này đúng là đã lâu, cậu cảm thấy có chút không chân thật.

Ăn no ngủ ngon khiến cho hiệu suất học tập vô cùng cao, lần đầu tiên Hạng Ý không ngủ gà ngủ gật trong lớp, cả người tràn đầy năng lượng, trận đấu bóng rổ buổi chiều càng phát huy vượt xa người thường, trực tiếp hạ đối thủ hơn nửa điểm. Hạng Ý không hiểu sao cảm thấy tâm tình đặc biệt tốt, giống như chưa bao giờ được vui vẻ thoải mái như vậy, toàn thân bay bổng, ngày thường cậu rất lạnh lùng, xa cách người khác, hôm nay cười rộ lên thế mà soái khí đến nỗi nhân thần phẫn nộ*, mấy bạn nữ cùng lớp nhìn thấy cũng liền mặt đỏ tim loạn.

**: đẹp trai đến nổi cả người và thần đều ghen tị*

Hết giờ học Hạng Ý lắc tóc vài cái, mồ hôi nhỏ xuống thật khó chịu, cậu dứt khoát chạy đến rãnh nước gần sân thể dục, mở vòi nước đưa đầu vào vẫy vẫy, đầu tóc thoáng cái nhẹ bẫng khoan khoái. Cảm giác nước mát rửa trên da thật là thích, Hạng Ý nhắm mắt, tiện thể đưa tay xuống dưới dòng nước mát.

"Này… Hạng, bạn học Hạng Ý…"

Một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên bên cạnh, Hạng Ý quay đầu, trông thấy một cô gái mảnh mai đang đứng đối diện rãnh nước, mặt hơi ửng hồng, ánh mắt như đang nhìn cậu, nhưng đôi lúc lại xấu hổ mà cụp xuống, Hạng Ý nhíu mày, cậu không quen người này, "Có chuyện gì?"

Gương mặt nữ sinh càng đỏ hơn, bàn tay đang cầm thứ gì đó cũng hơi run lên, Hạng Ý thắc mắc nhìn người kia, loáng thoáng hiểu được, bất chợt cảm thấy ngẩn người, kiểu người mặt liệt âm trầm như cậu vậy mà cũng có người thích, cậu cũng phải tiếc thay cho nữ sinh này. Quả nhiên, nữ sinh do dự một lúc, đến khi Hạng Ý không còn kiên nhẫn muốn rời đi, cô mới cuống quít ấp úng mở lời, "Kia, xin… Xin cậu hãy nhận!"

Hạng Ý còn chưa hoàn hồn, liền cảm thấy một phong thư được nhét vào trong bàn tay, sau đó trên cánh tay nhanh chóng có thêm một chiếc khăn mặt, không đợi cậu nói gì, cô bé kia đã quay người chạy xa khỏi trăm mét. Hạng Ý cảm thấy khóe miệng mình hơi giật, cậu im lặng cầm khăn lên lau mặt, tiện thể lau cánh tay một chút, sau đó mới khoác lên vai, đưa phong thư trong tay lên nhìn.

Đây là lần đầu tiên cậu nhận được thư tình, người cậu chưa bao giờ nhận tình của người khác, đối xử với mọi người cũng lạnh nhạt, quả thực giống như một sát thủ, một mảnh giấy trắng dài khiến người ta động tâm. Hạng Ý cảm thấy thú vị, liền dựa lên rãnh nước, mở phong thư ra. Ngón tay vừa mới đưa vào trong, cậu liền ngẩn người, bên trong không phải là giấy thư, mà là từng mảnh từng mảnh không biết là thứ gì. Cậu nhíu mày móc thứ đó ra, mở lòng bàn tay ra nhìn, hóa ra là vô số cánh hoa, được sấy khô, nhìn qua có vẻ trông rất thành tâm mà xếp từng cánh để vào. Cậu ngốc ra trong chốc lát, không biết đây có ý gì, có chút ngu người.

Đang lúc buồn bực, bên cạnh bỗng nhiên có một cái đầu chạy đến. Hạng Ý liếc mắt người vừa tới, để thứ trong tay trở lại vào phong thư.

"Woa, đại ca, là cánh hoa khô à!" Ô Lỗ Cáp hô một tiếng, nhanh chóng mở lớn mắt, đến gần hơn một chút, "Con gái thật sự tặng cái này sao, không hổ là Đại ca, đúng là có sức hấp dẫn!"

Hạng Ý nghe tới đây mà sung sướng, tiện tay đưa thứ đó cho Ô Lỗ Cáp, để cho hắn nhiệt tình nhìn xem, "Có hàm ý gì à?"

"Tất nhiên là có!" Ô Lỗ Cáp xé mở phong thử lớn một chút, cầm một cánh hoa, mặt vô cùng hâm mộ, "Đại ca, em ghen ghét anh…"

Hạng Ý trừng mắt một cái, đạp một cước, "Shit nói nhảm, nói cái chính."

Ô Lỗ Cáp nhanh nhẩu né được một đá, cười hì hì nói, "Đại ca, anh không biết Lễ Hoa Lâu à?"

"Hả?" Lễ Hoa Lâu? Là cái gì?

"Hì hì, cũng chẳng trách anh không biết… Anh là người Trung Quốc mà, đó là ngày lễ truyền thống của Myanmar, À… Tương như lễ tình nhân của phương Tây, là một ngày vô cùng lãng mạn…" Ô Lỗ Cáp vừa nói vừa đếm nhẩm số cánh hoa, "Hằng năm vào ngày lễ này hai bên nam nữ sẽ tặng hoa cho người yêu của mình, nhưng mà tặng hoa này có ý nghĩa đấy."

Ngừng tại điểm mấu chốt, Hạng Ý hận không thể đạp hắn, "Tiếp tục."

"Hè hè," Ô Lỗ Cáp đếm xong số cánh hoa, âm thầm cảm thán một lát, mới nói tiếp, "Người nam tặng hoa cho người nữ, phải là tự mình làm hết, không giống như Phương Tây không có sáng ý, đến cửa hàng bán hoa mua một chút, còn để nhân viên bao bọc gói ghém, còn tập tục của bọn em, là phải tự làm toàn bộ, từ hái hoa đến bó gói đều là tự tay làm, sau đó nếu người nữ có ý, sẽ đem những cánh hoa kia đi phơi khô, góp lại đáp lễ cho người nam, có chuyện như vậy á." Ô Lỗ Cáp nói xong, tới gần cười khúc khích nói, "Hôm nay

chính là Lễ Hoa Lâu, Đại ca, không nhìn ra nha, ra tay nhanh thật, nữ sinh kia chính là hoa khôi nổi tiếng nhất khóa em, cái này cũng tặng đến cho anh sao? Hì hì, đại ca, anh tặng hoa cho người ta khi nào thế?"

Hạng Ý nghe Ô Lỗ Cáp nói xong trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cảm giác vi diệu, còn xen lẫn chút phấn khích, cậu hoàn toàn không để tâm đến câu hỏi cuối cùng của Ô Lỗ Cáp, lập tức quay người chạy nhanh về hướng lớp, Ô Lỗ Cáp bất ngờ đứng tại chỗ, cuống quít đuổi theo, "Đại ca, cánh hoa của anh này!"

"Không cần, cho cậu đấy." Giọng nói rõ ràng rất vui sướng.

Ô Lỗ Cáp tức khắc dừng chân, miệng há to, "Không phải chứ… Phơi khô cái này rất cực nha, Đại ca, rất nhiều cô gái còn không thể làm mà, sao anh có thể không cầnnnnn…"

Nhưng Hạng Ý chạy đi rất nhanh, chớp mắt liền biến mất tại cửa lầu, Ô Lỗ Cáp cầm phong thư, ngu ngơ gãi đầu, than thở cắn môi. Còn không có em nào cho mình cánh hoa, Hạng Ý có mà lại không thèm…

Cùng là nam sinh, sao khác biệt lớn thế nàyyyy, ta hận! Ô Lỗ Cáp ngửa mặt lên trời ca thán ba tiếng.

***

Hạng Ý dọn dẹp túi sách, một bước ba bậc thang nhảy xuống lầu, trong lòng cậu có chút phấn khích, cậu thầm nghĩ, đây đúng là cơ hội tốt, chính xác là cơ hội hoàn hảo để dụ dỗ Mạc Bắc làm cho hắn tin tưởng mình, nhất định phải nắm bắt. Trong lòng thì nghĩ như vậy, nhưng bước chân lại không tự chủ được mà chạy như bay. Tiện tay vẫy một chiếc xe, cậu vừa ngồi vừa tính toán, trời đang dần chuyển tối, cậu phải nhanh lên một chút, về phần hoa gì thì nghĩ chưa ra, chẳng qua trong vườn hoa của Hạng gia có rất nhiều loại hoa đẹp, cậu nhất định phải tìm chọn loại hoa vừa thơm vừa đẹp nhất để tặng cho Mạc Bắc, người kia chắc chắn sẽ rất vui. Hạng Ý vừa tưởng tượng đến gương mặt tươi cười xinh đẹp của Mạc Bắc cũng khiến cậu cười theo, đến khi phát hiện mình đang cười ngốc, cậu lập tức ngậm chặt miệng hừ một tiếng.

Đây là cơ hội tốt, là bước đầu để khiến cho Mạc Bắc tin tưởng cậu. Cậu nghĩ.

Vậy nên cậu mới có thể làm cái chuyện ngu ngốc này. Cậu tự nói với mình như vậy.

Khi Hạng Ý về đến Hạng gia trời đã hơi tối, dưới ánh sáng hoàng hôn, cậu nhìn thấy vườn hoa được phủ lên một lớp hào quang, mỗi đóa mỗi cành đều trông rất đẹp, cậu đắn đo đi vòng quanh ba vòng trong vườn, đến khi thấy được mảnh vườn hoa hồng thì dừng bước. Hương hoa hồng thoang thoảng dễ chịu, đem đến một cảm giác nhẹ nhàng quyến rũ, rất giống với cảm giác cậu cảm nhận được mỗi khi ở bên cạnh Mạc Bắc, Hạng Ý đưa tay nắm lấy một nhánh hoa, hít vào, vô thức cong miệng nở nụ cười. Thơm đến thế, đẹp như vậy, Mạc Bắc chắc chắn sẽ thích.

Quyết định xong rồi, Hạng Ý tức tốc mở túi sách ra, bên trong là con dao găm cậu luôn đem theo bên mình, lưỡi dao vô cùng sắc bén, dư sức cắt mấy cành hoa này. Trên thân hoa hồng có không ít gai nhọn, Hạng Ý cẩn thận nắm lấy một cành, nhưng vẫn bị gai đâm vào da tới mấy lần, chẳng qua một ít đau đớn này căn bản không là gì, một tay giữ lấy cành hoa, tay kia cầm dao nhanh chóng cắt hái.

Cậu không biết nên cắt bao nhiêu đóa, cậu nhớ mang máng số cánh hoa trong phong thư kia rất nhiều, chất dày đến vài tầng, ít nhất cũng có hơn mười đóa hoa, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, Hạng Ý bất chợt mỉm cười, chín mươi chín đóa hoa, haha, số này không tồi.

Mặt trời chậm rãi lặn, phía Đông từ từ hiện lên ánh trăng sáng mềm mại. Trong vườn hoa, hình bóng một thiếu niên bận rộn tay chân được tỏa sáng dưới ánh trăng, giữa làn gió thoảng nhẹ còn mang theo chút ít hương thơm. Thiếu niên cắt rất cẩn thận, đôi mắt đen láy sáng lên rất rõ ràng, khóe miệng vẫn luôn cong cong, khuôn mặt anh tuấn xuất hiện nét vui vẻ đã lâu không thấy.

***

Mạc Bắc không thể tập trung ăn cơm, hắn vốn cho rằng buổi sáng Hạng Ý đã ngoan ngoãn đi theo Thầy Tôn đến trường, thì buổi tối cũng sẽ cùng trở về với đám Tiểu Khả, nhưng bây giờ…

Hắn nhìn lướt qua chiếc ghế vừa mới có thêm vào buổi sáng, hiện giờ lại trống không. Không biết Hạng Ý đã chạy đi nơi nào.

Trong lòng Mạc Bắc có chút lạc lõng. Nhọc nhằn ăn xong cơm tối, hắn quay về phòng ngồi trước bàn muốn đọc sách một chút, nhưng lỗ tai vẫn cứ căng lên, cố gắng nắm bắt động tĩnh ở căn phòng bên cạnh, không hề có âm thanh nào, Hạng Ý vẫn chưa về nhà. Đọc sách cũng không vào, Mạc Bắc dứt khoát cất sách lại trên bàn, đứng dậy đi đến trước cửa sổ muốn hít thở chút ít. Nhưng vừa kéo rèm ra một đường nhỏ, hắn lập tức khép lại.

Dưới lầu của phòng hắn là mảnh vườn hoa hồng. Phòng của Mạc Bắc ở tại góc của biệt thự, cũng chỉ có gian phòng của hắn và Hạng Ý mới có thể trông thấy vườn hoa này. Dưới ánh đèn lờ mờ, hắn nhìn thấy thân hình cao lớn của một thiếu niên đang ngồi giữa vườn hoa hồng. Dường như người nọ đang hái hoa, vài lúc còn cẩn thận khom người đem cái gì đó để vào trong túi sách. Động tác lặp đi lặp lại, Mạc Bắc nhìn cả buổi mới khôi phục tinh thần.

Tiểu Ý đang hái hoa?

Hắn ngẩn người, không hiểu đứa nhỏ này đang làm cái gì. Do dự một chút, rốt cuộc vẫn nhịn không được mà mở cửa đi xuống lầu. Cẩn thận nín thở đi như mèo tiến về phía trước, giấu mình đằng sau cây đại thụ, Mạc Bắc hít thở khe khẽ, chậm rãi đi gần đến vườn hoa hồng. Đi một chút, cuối cùng cũng tìm được một chỗ để ẩn nấp, hắn nấp vào, lúc này mới ngẩng đầu lên, tận dụng ánh trăng chiếu sáng, quan sát đứa nhỏ loay hoay bận rộn ở bên kia.

Hạng Ý giống như đang… A… Hái hoa hồng?

Mạc Bắc mù tịt, y hái hoa làm gì? Tại sao không đến cửa hàng hoa mà mua?

Hắn căng thẳng trong lòng, chẳng lẽ, chẳng lẽ tiền mình cho y không đủ dùng? Mạc Bắc lại đau lòng, định đứng lên hỏi y có chuyện gì một chút, nhưng vừa nhìn thấy liền có hơi sững sờ. Hạng Ý đang cười, dáng

tươi cười rất nhỏ, không dễ dàng nhận ra, nhưng mặt của y đúng là đang cong lên, đã lâu rồi Mạc Bắc không được nhìn thấy dáng vẻ thoải mái vui cười này của Hạng Ý.

Hắn ngẩn người ngắm nhìn, qua thật lâu cho đến khi Hạng Ý đứng lên thở hắc ra một hơi, hắn mới vội vã tỉnh táo lại.

Trên mặt hơi ửng đỏ. Mình thế mà lại ngây ngốc nhìn y lâu như vậy, không được để cho y phát hiện. Mạc Bắc suy nghĩ trong lòng, lần nữa lặng lẽ quay về đường cũ, thế nhưng vừa nhớ đến nụ cười khi nãy của Hạng Ý, lồng ngực lại đập thình thịch, đáy lòng cũng bắt đầu vui lên. Mạc Bắc thật sự muốn đi qua hỏi một chút là y đang vui chuyện gì, nhưng hắn vẫn nhịn lại, Hạng Ý hiếm khi phấn khởi như vậy, hắn không muốn quấy rầy y. Tuy không biết Hạng Ý đang cười vì điều gì, nhưng ít ra thoạt nhìn y cũng đang rất hạnh phúc, điều Mạc Bắc mong muốn cũng chỉ là y có thể vui sống cả đời, vô tư vô lo mà thôi.

Mạc Bắc quay về phòng mình, không bật đèn mà trực tiếp nằm lên giường nhìn trần nhà cười ngây ngô trong chốc lát, đồng hồ điểm 11:30 rồi, Hạng Ý vẫn chưa có về, hắn trở mình cũng không ngủ được, dứt khoát mở mắt ra nghĩ lại dáng vẻ vừa rồi của Hạng Ý. Còn hơn nửa tháng nữa hắn sẽ đi, đây có lẽ là lần cuối cùng được nhìn thấy nụ cười y…

Nhưng mà, vẫn phải rời đi.

Hắn thật sự rất sợ, so với một Hạng Ý tàn nhẫn, hắn càng sợ Hạng Ý ấm áp hơn. Mờ ảo vô thực, hắn không nắm bắt được, trong lòng cảm thấy trống vắng, rất không chân thật.

Trở mình, Mạc Bắc mím môi. Được rồi, không nghĩ đến nữa, y chắc chắn sẽ tự chăm sóc tốt bản thân mình.

Nhưng là không biết, nếu như hắn rời đi, y có nhớ đến hắn một chút nào hay không, dù chỉ là một chút cũng được…

Tự giễu mình, Mạc Bắc nhắm mắt lại.

“Cốc cốc.”

Cả người Mạc Bắc run lên, cuống quít xoay người, hơi thở phía sau hắn vô cùng quen thuộc, căn bản không cần quay đầu lại nhìn.

Hạng Ý đẩy cửa ra, trông thấy Mạc Bắc nhanh chóng quay đầu lại, ánh mắt rất kinh ngạc, còn lẫn một chút mờ mịt, đôi mắt hiền hòa kia sững sờ nhìn vào cậu, Hạng Ý bất chợt có ham muốn muốn hôn lên đôi mắt ấy, đơn thuần thanh khiết như vậy, đã từng khiến cho cậu kìm lòng không được phải ngắm nhìn nhiều hơn một chút.

“Tiểu Ý?” Mạc Bắc bất ngờ, chống người đứng lên, “Sao em lại đến đây?”

Hạng Ý đến gần vài bước, hai tay chắp sau lưng, đứng trước mặt Mạc Bắc, bỗng nhiên nhướng mày cười thật tươi, "Ca ca, em có quà tặng anh này."

Trái tim Mạc Bắc run lên, chợt hiểu ra, có chút không thể tin. Hắn tự nhủ là hắn đang suy nghĩ quá nhiều, nhưng giọng vẫn không kiềm được mà run rẩy, "Tặng, tặng gì?"

Hạng Ý cười sung sướng, bỗng nhiên đưa đồ vật sau lưng ra, một bó hoa hồng lớn nở rộ trong đêm tối, Mạc Bắc gần như cứng đờ, chỉ ngơ ngác nhìn vô số đóa hoa đến ngẩn người. Hạng Ý dùng lá cỏ trang trí xung quanh những đóa hoa, rồi lại lá liễu quấn một vòng lớn, ở xung quanh còn có không ít lá nhỏ để làm đẹp, cuối cùng là dùng lá chuối tây làm gói, toàn bộ lá cây được bày ra, bó hoa được cậu trang trí cực kỳ khéo léo xinh xắn.

Đột nhiên Mạc Bắc có cảm giác đôi mắt nóng lên, ấm áp, toàn bộ lồng ngực chua lên, cổ họng nghẹn tắc. Hạng Ý vẫn đang cười, hai tay cầm bó hoa đưa thẳng ra, giọng nói ôn hòa, "Ca, thích không?"

Mạc Bắc ngu ngơ thật lâu, mới cứng ngắc gật đầu.

Hạng Ý cười ha ha, nhướng mi, "Thích còn không mau cầm lấy?"

Mạc Bắc cảm thấy cánh tay mình dường như không còn sức lực, đôi tay run rẩy, hắn do dự đưa tay lên một chút, chậm rãi phủ lên bàn tay của Hạng Ý. Bàn tay bên trong lạnh buốt, hình như còn có rất nhiều vết trầy xước nhỏ, Mạc Bắc run lên trong lòng, vội vàng cúi đầu muốn nhìn rõ bàn tay của Hạng Ý, nhưng đối phương còn không đợi hắn cúi đầu, đột ngột nhanh chóng vươn tay kéo mạnh hắn vào trong lòng, hai người dính sát vào bó hoa hồng xinh đẹp, hương hoa ngập tràn trong hơi thở, màu máu đỏ khắc sâu trong đôi mắt Mạc Bắc.

Hạng Ý yên lặng ngắm nhìn hắn, sau đó cậu cúi đầu, hôn lên giữa trán Mạc Bắc, hôn xuống đôi mắt của hắn. Mí mắt của người bên dưới nhẹ nhàng rung động, Hạng Ý cong mắt mỉm cười, nhịn không được còn muốn chọc hắn mà cắn lên chóp mũi cao thẳng của Mạc Bắc. Cảm nhận được người trong lòng cứng ngắc, Hạng Ý siết chặt cánh tay, ôm chặt lấy người này.

"Ca ca." Giọng Hạng Ý như mang theo ma lực, trong bóng đêm càng trở nên quyến rũ, "Mạc Bắc ca ca, anh thích không… Không phải," Hạng Ý bước hai bước, đẩy Mạc Bắc cùng nhau ngã xuống giường, Mạc Bắc hoảng sợ mở to mắt, nhìn khóe miệng mỉm cười của Hạng Ý, "Không phải, không phải là thích," Cậu cúi đầu hôn tiếp lên đôi mắt của Mạc Bắc, "Em muốn hỏi, ca, anh có yêu em không?"

Đôi mắt cay xè tựa như bị hương hoa hun vào, Mạc Bắc cảm thấy có một dòng nhiệt ấm muốn trào ra mạnh mẽ từ trong lồng ngực, hắn nhớ lại khung cảnh vừa rồi ở trong vườn hoa, Hạng Ý cẩn thận cắt từng cành hoa, khóe miệng khẽ mỉm cười, bộ dáng thỏa mãn vui vẻ như thế tựa như muốn khắc sâu trong tâm trí hắn, không ngừng quanh quẩn. Hắn chưa bao giờ dám nghĩ tới, chưa từng có hi vọng xa vời rằng niềm vui của người này vậy mà sẽ có liên quan đến mình, hắn nhìn vào nụ cười của Hạng Ý, nhìn thật lâu, cuối cùng vươn cánh tay lên, ôm lấy bả vai của người bên trên.

"Này là có?" Hạng Ý khẽ cười, rút một cành hoa từ trong bó ra, nắm cành hoa cười nói, "Tổng cộng chín

mươi chín bông hoa. Ca, em muốn ở bên anh mãi mãi, lâu thật lâu, con số này đẹp đúng không?"

Mạc Bắc đưa tay nắm bàn tay Hạng Ý, nhìn cành hoa hồng trong tay cậu, đau lòng vuốt ve những vết trầy xước nhỏ kia, qua một lúc lâu rốt cuộc mới nhẹ gật đầu, nở nụ cười, "Ừ, rất đẹp."

Hắn nói xong, khẽ nhướng đầu hôn lên vết bớt nơi thái dương của Hạng Ý, ánh mắt trong veo ôn hòa nhìn vào đối phương, "Cảm ơn em, anh rất thích."

Hạng Ý được hắn hôn, gương mặt đang cười liền sững sờ.

Đây là… Hình như là lần đầu tiên Mạc Bắc chủ động hôn cậu…

Trái tim thoắt cái đập nhanh hơn, một thứ cảm giác lạ lẫm sôi sục trong lồng ngực, không hiểu sao toàn thân đều hưng phấn lên, cậu chỉ ôm chặt lấy người trong ngực theo bản năng, cúi đầu mạnh bạo hôn môi Mạc Bắc.

Mình thành công rồi, hắn sẽ dần dần tin tưởng mình.

Ha ha, hắn thích… Hắc hắc, hắn vậy mà thật sự thích hoa hồng, ha ha ha…

Hạng Ý không biết mình đang suy nghĩ cái gì, đầu óc lộn xộn bừa bãi. Cậu ngắm nhìn gương mặt đang từ từ ửng đỏ của Mạc Bắc, kiềm chế không được mà hôn càng sâu hơn.

Hương hoa ngọt ngào thoảng thoảng, ánh trăng mềm mại chiếu sáng thân hình hai người quyến luyến quấn lấy nhau ở trên giường, cánh hoa hồng rơi vãi xung quanh bọn họ, đỏ tươi ướt át, tựa như màu máu, tươi đẹp mà sâu sắc.

37. Quyển 2 - Chương 37: Thuốc

Ngoài cửa sổ cảnh đêm sâu thẳm, vừa vào mùa đông Tam Giác Vàng có chút ít ẩm ướt.

Mạc Bắc nhìn ngôi sao Bắc Cực trên bầu trời, qua một hồi lâu thì lặng lẽ thu tầm mắt. Người bên cạnh dường như sợ hắn bị lạnh, hai cánh tay ôm chặt lấy hắn. Mạc Bắc nằm trong vòng tay người nọ, trái tim tê dại, thật ấm áp, nhưng cũng có chút cay đắng. Thân người thiếu niên mang theo mùi vị tươi mát, Mạc Bắc kìm không được cúi đầu nhẹ nhàng hít ngửi, một mình cười ngây ngốc một lúc, rồi mới chậm rãi khó khăn để thân mình tựa vào lồng ngực của cậu. Hạng Ý ngủ rất say, hô hấp phả đều giữa cổ của hắn, rất an ổn. Mạc Bắc đưa mắt ngơ ngác nhìn cậu, nhịn không được lấy tay vuốt ve cánh tay đang ôm mình.

Rất mệt, nhưng không thể ngủ được, khắp cơ thể đều vô cùng mẫn cảm, nhất là nơi dính sát với cơ thể

Hạng Ý còn mang theo run rẩy rất nhỏ. Trong màn đêm, bóng hình của thiếu niên như mang theo ma lực, Mạc Bắc tròn mắt ngắm nhìn, không nỡ nhắm lại.

Tiểu Ý.

Âm thầm khắc ghi trong đáy lòng, Mạc Bắc lặng lẽ nhích gần thêm một chút.

Ha ha, đứa bé kia, khi nào đã lớn như vậy…

Chớp chớp đôi mắt đen láy, Mạc Bắc cúi đầu dựa lên bả vai của cậu. Động tác rất khẽ nhưng dường như đã quấy nhiễu đến người ngủ say, Hạng Ý buộc chặt cánh tay theo bản năng, sau đó điều chỉnh tư thế thoải mái, ôm người trong lòng chặt thêm chút ít. Mạc Bắc bị cậu ôm có chút khó thở, bất giác khẽ lùi về sau, nhưng Hạng Ý đang trong cơn mộng lại cau mày, bĩu môi một cái, "Đừng đi…"

Mạc Bắc đau lòng, liền không động đậy nữa, để cho Hạng Ý ôm sát eo của mình, nhưng tia sáng trong mắt lại có chút ảm đạm, xen lẫn do dự.

Có nên hay không… Tin một lần?

Mạc Bắc ngơ ngác nhìn cậu, khóe mắt trông thấy một đống lớn cánh hoa hồng, hắn cảm giác sống mũi cay cay, một nửa người được Hạng Ý ôm cũng nóng lên, nửa khác thì rét lạnh. Hắn ngây người nhìn Hạng Ý thật lâu, cuối cùng cẩn thận đưa tay lên, cũng ôm chặt lại cậu.

***

Sáng hôm sau Hạng Ý thức dậy không thấy Mạc Bắc đâu, trong lòng có chút trống trải lạ thường. Cậu cũng quên hôm qua mình ngủ lúc nào, chỉ nhớ rõ đêm qua Mạc Bắc như hòa tan trong bóng đêm, làm cho toàn thân cậu đều trở nên hưng phấn. Hình dáng người nọ ở trong lòng cậu khó thở rên rỉ như đã khắc sâu trong đầu, đến cả tiếng thở dốc khe khẽ cũng thỉnh thoảng lặp lại quanh tai. Âm thanh của Mạc Bắc rất êm tai, nhỏ nhẹ mềm mại, mang theo chút âm tiết rung động, rên lên tựa như một loại nhạc khí mê người. Mỗi lần hắn dùng âm thanh mê mẩn đó gọi tên cậu, dục vọng vất vả lắm mới ngừng lại của Hạng Ý lại lập tức ngẩng cao đầu. Ôm như thế nào cũng không đủ, cậu hận không thể trực tiếp khảm người nọ vào trong lòng mình. Chỉ có ở trước mặt cậu Mạc Bắc mới bộ dáng này, như vậy Mạc Bắc hoàn toàn thuộc về cậu, không người nào chiêm ngưỡng được, chỉ thuộc về một mình cậu.

Nghĩ đến đây cậu liền phấn khởi, còn có chút đắc ý thỏa mãn.

Sáng sớm tâm trạng đặc biệt tốt, Hạng Ý chống người đứng lên, cúi đầu liền trông thấy bên giường có bày ra vài bộ quần áo mới, cậu cong miệng mỉm cười, đưa tay cầm chúng lên mũi hít hà. Vẫn là mùi hương thơm ngát quen thuộc, bảy năm qua Mạc Bắc dùng bột giặt gì để giặt đồ, dùng thứ nước gì cậu đều biết rõ, lúc này ngửi thấy mùi hương thanh thoát nhàn nhạt, Hạng Ý không hiểu sao cũng cảm thấy đắc ý, nắm lấy quần áo trong tay, vuốt vài cái mới ngoan ngoãn mặc vào.

Đi xuống lầu, Hạng Ý trông thấy bàn ăn đã ngồi đủ người, chẳng qua tất cả mọi người đều đang ăn, không biết suy nghĩ gì, một khoảng yên tĩnh. Cậu liếc qua chiếc ghế trống bên cạnh Mạc Bắc, sau đó đi tới không coi ai ra gì mà hôn xuống trán Mạc Bắc một cái, cúi đầu nhìn hắn mỉm cười, "Chào buổi sáng."

Mạc Bắc khẽ run lên, phản ứng chậm chạp mất hai giây, ngốc người cười đáp lại, "Ha ha, ăn sáng đi."

Sáng ra Hạng Ý vốn định tiếp tục đấu võ mồm, kết quả bàn ăn lại vô cùng yên tĩnh, không ai đếm xỉa đến cậu. Cậu cúi đầu ăn cơm, khóe miệng nhịn không được mà cong cao, đôi mắt đen nhánh hiện lên vẻ vui thú như đạt được ý nguyện.

Tối qua cậu làm rất nhẹ nhàng, hầu như hoàn toàn để tâm đến phản ứng của Mạc Bắc, người kia chỉ hơi nhíu mày một chút cậu liền dừng lại, sau đó hôn môi vuốt ve từng chút để hắn có được khoái cảm rồi mới tiếp tục động tác. Cậu rất thích nghe âm thanh của Mạc Bắc, nhọc nhằn thở gấp, cố nén rên rỉ, tiếng kêu chảy ra từ trong cổ họng, cậu nghe rất hưởng thụ. Hạng Ý còn cố ý nắm lấy tay Mạc Bắc, hôn khắp những điểm nhạy cảm của hắn, dồn ép hắn phải không kiềm được mà rên nhẹ thành tiếng, thậm chí khi Hạng Ý dùng sức thêm chút ít, trong tiếng rên kia còn xen lẫn thêm vài lần ngắt ngửng. Cậu nghe rất thoải mái, nhưng cậu cũng biết, âm thanh như vậy, cách mấy cánh cửa bọn họ nhất định cũng nghe thấy.

Hạng Ý vui sướng càng quét xong bữa sáng của mình, ăn no rồi bỏ chạy lên lầu lấy túi sách. Lúc xuống lầu nhìn thấy Thầy Tôn cũng tự giác bước vào trong xe, Nhan Lập Khả ở bên cạnh tức giận hận không thể đạp cậu. Ngồi ổn định phía sau xe, Hạng Ý hạ cửa thủy tinh xuống, mỉm cười nhìn Mạc Bắc đứng tiễn ở bên ngoài, "Ca, chiều nay chúng em có trận đấu bóng, anh đến xem không? Ba giờ chiều ở sân bóng rổ."

Mạc Bắc đến gần vài bước, gật đầu, "Được, cần đem cho em thứ gì không?"

"Anh đến là đủ rồi." Hạng Ý nháy mắt.

Ánh mắt lóe lên tia sáng, Mạc Bắc nhìn vào nụ cười trên mặt Hạng Ý, ngốc người một lát mới trả lời, "Ừ…"

Khóe miệng cậu cong vút lên, Hạng Ý cười vẫy tay, cho đến khi xe đi rồi, không còn nhìn thấy Mạc Bắc, cậu mới nâng cửa thủy tinh lên. Nhan Lập Khả ở bên cạnh cười khẩy nhìn cậu, Hạng Ý đang vui trong lòng, không muốn so đo với hắn, giãn người ra dựa vào ghế, tay còn nghệch nghoạt như thể chỉ huy dàn nhạc. Nhan Lập Khả không thể nhìn được nữa, ôm túi sách quay đầu, xoay người hừ mũi mạnh một tiếng.

***

Xe rời đi, Mạc Bắc vẫn đứng tại chỗ nhìn vết bánh xe lăn đi, nhớ đến khuôn mặt tươi cười của Hạng Ý đến ngẩn người.

Nếu như…

Hắn nuốt cổ họng, ánh mắt vô thức nhìn sang mảnh vườn hoa hồng.

Nếu như, nếu… Y thật sự yêu mình… Mình có lẽ, không cần rời đi…

Mạc Bắc ngẩn ngơ nghĩ đến, cảm giác mình có chút đáng buồn. Không biết bắt đầu từ lúc nào, cuộc sống của hắn vẫn luôn bị động như vậy, hắn đã quên mất cảm giác tự do nhẹ nhõm của ngày trước. Đưa tay sờ vào đồ vật trong túi quần, đó là một con dao găm nhỏ, là của Hạng Ý ném đi. Cắt hoa cả đêm, con dao cùn hẳn, Hạng Ý cầm theo một con dao mới, ném thứ này vào thùng rác. Không biết tại sao Mạc Bắc liền nhanh chóng đi qua nhặt lên, còn ngây ngốc để trong túi quần mà nắm thật chặt.

Hắn lấy con dao găm ra, nhìn lưỡi dao của nó, qua một lúc lâu mới cất lại.

"Không được, em không thể để em ấy đi!" Vừa bước vào phòng, Mạc Bắc nghe được giọng nói có chút kích động của A Lẫm, "Hạng đại ca, cử người khác được không? Đừng để Tiểu Bắc đi."

Hình như hai người đang cãi nhau, giọng điệu Hạng Khôn không còn kiên nhẫn được nữa, nhưng vẫn cố gắng dịu dàng, "Đến Tam Giác Bạc mà nói là chuyện tốt đối với Mạc Bắc, em không thấy Hạng Ý như vậy sao, rõ ràng là đang lợi dụng em ấy. Làm gì có người nào lạnh nhạt bảy năm, trong vòng một đêm liền thân mật như vậy? Mạc Bắc lại không nỡ bỏ mặc nó, sớm muộn gì cũng bị thằng nhãi đó lừa gạt thật!"

Mạc Bắc dừng chân, bàn tay run rẩy.

A Lẫm như đang trầm lặng, qua một lúc sau mới khẽ nói, "Em, em biết, nhưng…" Hắn có chút gấp, "Nhưng em không thể để em ấy rời xa… Nếu không thì, Hạng đại ca, anh đuổi Hạng Ý đi được không? Để nó đi đi, đừng để Tiểu Bắc đi."

Mạc Bắc ẩn người, nấp đằng sau cây cột lặng lẽ nhìn bọn họ. Hắn loáng thoáng trông thấy trong túi áo A Lẫm có một cái chai nhỏ, hắn không nhìn rõ được thứ bên trong, cái chai đó có màu đen trong suốt, không biết chứa thứ gì.

Hạng Khôn nhìn chằm chằm A Lẫm, bỗng nhiên thở dài một tiếng, "Số lần anh đuổi nó đi còn ít hay sao? Lần nào chẳng được Mạc Bắc đưa về? Em xin anh đuổi nó đi, còn không bằng xin Mạc Bắc đừng đem nó về nữa…" Hạng Khôn xoa trán, giọng mệt mỏi, "Cũng phải có người đến Tam Giác Bạc, không em thì là em ấy, hơn nữa, em ấy đã lớn như vậy, đã hơn hai mươi, biết tự chăm sóc bản thân mình."

Mạc Lẫm bỗng nhiên đưa tay vào trong túi áo, nắm chặt thứ kia, giọng nói run run, "Hạng đại ca, vậy… Em…" Hắn cắn răng, nghẹn một chút, rốt cuộc ngẩng đầu nói, "Em đi cùng em ấy, em sẽ cùng đến Tam Giác Bạc…"

Hạng Khôn kinh ngạc, không kịp phản ứng.

Mạc Lẫm nói xong cũng cắn chặt môi, vô thức lại gần một bước, rồi lại yên lặng lùi về sau.

Hạng Khôn ngây người một lát, bỗng nhiên như mơ màng, cười đến yếu ớt, "Không phải em đã nói, mãi

mãi đi cùng anh sao?" Ngừng một chút, Hạng Khôn bước về trước, lại gần A Lẫm, "Không phải em đã nói… Vĩnh viễn bên cạnh anh sao?"

Mạc Lẫm cảm thấy ngón tay cứng ngắc, trái tim đau đớn một trận.

Hạng Khôn nhìn chằm chằm vào cái đầu gục xuống kia, qua một lúc thì thở dài, yên lặng xoay người sang chỗ khác, "Đi đi, là anh ích kỷ, không nghĩ đến em sẽ lo lắng cho em ấy như vậy." Gã dừng một chút, sau đó tiếp tục trầm giọng nói một câu, "Đi đi."

Mạc Lẫm vô thức bước theo, nhưng tựa như nghĩ đến điều gì, bước chân dừng lại. Hắn nhìn bóng lưng có chút cứng ngắc của người kia dần dần mất hút, hắn ngây ngốc đứng đấy, chịu đựng đau đớn trong lồng ngực, lẳng lặng nắm chặt chiếc bình nhỏ trong túi áo.

Tiểu Bắc…

A Lẫm nhắm chặt mắt, khẽ gọi dưới đáy lòng.

Tiểu Bắc, đừng sợ, ca ca sẽ bảo vệ em.

Ca ca nhất định sẽ không để em biến thành cái thứ này.

Vậy nên…

Vậy nên Hạng đại ca, em xin lỗi.

Ẩn trong góc tối, Mạc Bắc nhìn vào bóng lưng A Lẫm thật lâu, sau đó yên lặng quay người, đi về hướng phòng thí nghiệm dưới lòng đất.

***

Trọng lượng của cỏ Linh Âm lần này rất đủ, đơn thuốc này còn được bổ sung thêm vài phần so với lần trước. Mạc Bắc lấy số viên thuốc từ tủ đông lạnh ra, cẩn thận chọn từng viên một, đặt vào trong túi bảo quản kín đáo. Hắn đếm, ba mươi hai viên, làm nhiều hơn vài viên so với một tháng. Những viên thuốc này có thể bảo toàn mạng sống của người đàn ông kia, nhưng làm cách nào để y tỉnh lại, Mạc Bắc đã thử rất nhiều phương pháp, đến giờ vẫn chưa có hiệu quả. Bảy năm trước, người đó bị thương quá nặng, để bảo trụ tính mạng cũng tốn bao nhiêu tâm huyết của A Lẫm, y nằm yên ngủ say bảy năm, thương thế đã lành hẳn, thân thể cũng dần khôi phục, nhưng chỉ có là, vẫn chưa tỉnh lại.

Mạc Bắc nhìn vào những viên thuốc một lúc lâu, tựa như đang do dự, sau đó nhắm mắt lại, như đã quyết định, bỗng nhiên đi đến tủ thuốc C, lấy ra một cái túi phun, phun lên mấy viên thuốc một lớp, lật lại phun bên mặt bên kia. Chờ những viên thuốc khô dần, hắn mới cẩn thận gói chúng kỹ lưỡng, sau đó lấy ra một

quyển sổ.

Cẩn thận ghi lại phương thuốc trên trang đầu tiên, cho bao nhiêu ml nước, phối bao nhiêu tỉ lệ phần trăm thuốc dạng lỏng thì tốt, đến khi viết xong, hắn nhìn qua chiếc túi phun trên tay, âm thầm hít vào một hơi, sau đó viết lên chữ phun thuốc vào cuối cùng.

Hắn muốn tự tay điều chế thuốc cho A Lẫm, nhưng điều kiện không cho phép, cỏ Linh Âm chỉ có thể sinh trưởng trong khu rừng kia, lại không giữ tươi được quá lâu, vì vậy chỉ còn cách nhờ người khác.

Mạc Bắc viết xong phương thuốc, lật sang tờ thứ hai, ngòi bút tinh tế viết xuống kinh nghiệm hai mươi năm tâm huyết của mình. Nhan Lập Khả là một đứa trẻ thông minh, y đã có một nền tảng vững chắc, chỉ cần dựa vào quyển sổ này mà học hỏi, sớm muộn gì cũng có thể học xong những nghiên cứu của mình. Thời gian dần trôi qua, Mạc Bắc không biết mình viết bao lâu, mãi đến khi ghi xong chữ cuối cùng, dạ dày đã cồn cào đến mức đau nhói.

Hắn lật lật trái phải, kiểm tra cẩn thận, sau đó cất quyển sổ đi, cầm lấy túi thuốc đi ra khỏi phòng thí nghiệm.

***

"Ca," A Lẫm vẫn còn ngồi trong đại sảnh, nghe thấy tiếng gọi thì quay lại, trông thấy Mạc Bắc đi lên từ phòng thí nghiệm dưới lòng đất, sau đó đưa túi nhỏ trong tay cho mình, "Sao lại ngồi ở đây?"

A Lẫm nhận lấy, nhìn thấy gói nhỏ liền biết là thứ gì, nhanh chóng nhét vào trong ngực, "Không có chuyện làm, tùy tiện đi một chút."

Mạc Bắc nghiêng đầu nhìn A Lẫm, bỗng nhiên đi qua nhẹ nhàng ôm lấy y, Mạc Lẫm ngẩn người, đưa tay xoa đầu hắn theo phản xạ, "Sao thế?"

Mạc Bắc ôm chầm lấy tấm lưng của y, vùi đầu vào trong ngực y, nhỏ giọng nói, "Ca, rốt cuộc anh yêu ai?"

Mạc Lẫm tức khắc cứng người, bất động, Mạc Bắc cười trừ trong lồng ngực y, buông tay ra, "Ngày mai đi thành phố B rồi nhỉ?"

A Lẫm cứng người một lúc lâu, ừ một tiếng. Mạc Bắc đưa tay nắm túi thuốc trong ngực của y, im lặng một lúc, ngẩng đầu tươi cười nhìn vào A Lẫm, "Trở về sớm một chút, lần nào Hạng đại ca cũng đợi anh đến khuya."

A Lẫm cắn răng, cứng cổ nhẹ gật đầu.

Mỗi tháng y đều đại diện cho Hạng gia đến thành phố B để làm vài giao dịch, Tam Giác Vàng trực tiếp

đầu tư vào thành phố B sẽ đem lại lợi nhuận rất lớn, đây cũng là lý do Hoắc Kiêu xông ra, có điều bây giờ đã thuộc về tay bọn họ. Mỗi tháng Hạng Khôn đều để y đi làm giao dịch, nhưng trên thực tế, không chỉ là như vậy.

Mạc Lẫm nắm túi thuốc nhỏ trong ngực, chỉ cảm thấy trái tim bắt đầu đau đớn, trái tim như hòa với số thuốc này trông thấy gương mặt tuấn tú của một người, tựa như nghe được giọng nói cưng chiều sảng khoái của người nọ, Mạc Lẫm ngây người một chút, yên lặng nhắm mắt lại.

38. Quyển 2 - Chương 38: Khói Lửa

Không biết A Lẫm đang suy nghĩ gì, sắc thái ảm đạm, Mạc Bắc nhìn cũng không biết nên an ủi thế nào, đành nói sang chuyện khác, "Ca, em đi đây, gần ba giờ rồi, em hứa với Tiểu Ý sẽ đến xem y chơi bóng."

Mạc Lẫm thoáng chốc tỉnh táo, nghe hắn nói xong liền nhíu mày, "Tiểu Bắc, em với nó…"

"Ừ…" Nụ cười của Mạc Bắc chát đắng, có hơi ngượng ngùng gật đầu, "Ca, anh không cần khuyên em, em rất rõ. Thật ra… Em muốn đi cũng không hoàn toàn vì trốn y."

"Cái gì?" Mạc Lẫm ngẩn người, "Vậy còn vì sao?"

Mạc Bắc lẳng lặng nhìn Mạc Lẫm một lúc, vừa cười vừa lắc đầu, "Không có gì, chỉ là muốn thay đổi môi trường, nơi này để lại cho em nhiều kỷ niệm không tốt, em chỉ muốn một mình yên tĩnh một chút."

Mạc Lẫm rủ mắt im lặng, không nói gì nữa, đưa tay ôm lấy Mạc Bắc, quay người đi lên lầu. Mạc Bắc nhìn theo bóng lưng y biến mất đầu hành lang, qua một lúc sau mới lấy tay đè lên trái tim.

Không chỉ bởi vì trốn Hạng Ý, mà còn…

Trái tim dưới lòng bàn tay đập chậm đến không tưởng, nếu như không dùng sức ấn vào, hầu như không thể cảm nhận được nó đang nảy lên, đến cả hô hấp cũng dần suy yếu chậm chạp, cả người không còn mấy sức lực.

Cơ thể bắt đầu yếu đi rất rõ, Mạc Bắc biết nó không còn chống đỡ được bao lâu.

Ở lại đây, chỉ càng làm cho mọi người lo lắng vô ích. Hắn là bác sĩ, người hiểu rõ sức khỏe của hắn nhất cũng chỉ có thể là chính hắn.

Thời gian không còn nhiều lắm.

Ban đầu hắn nghĩ, dù sao cũng sẽ chết, trước khi chết coi như để cho Hạng Ý lừa gạt đi, ít nhất lúc chết cũng có kỷ niệm để nhung nhớ, mặc kệ là thật hay giả, ít ra cũng có được một lần.

Nhưng hắn vẫn không lừa được bản thân mình.

Sống như vậy rất đáng buồn, hắn đã mệt mỏi. Hắn nhớ thật lâu trước đây hắn từng có một ước mơ nhỏ, viết một cuốc sách có một không hai, sau đó sống cuộc sống thanh bình giản dị, vì Hạng Ý hắn đã từ bỏ quá nhiều thứ, ít nhất trong giai đoạn cuối cùng của cuộc đời, sống vì mình một lần vậy.

Mạc Bắc khẽ hít vào một hơi, khóe miệng cong nhạt, mỉm cười tựa như ngày thường đi ra khỏi cổng Hạng gia.

***

Hạng Ý sung sức đánh bóng, vừa định ném đi một quả bóng tiêu chuẩn ba phân, xa xa chợt trông thấy một người vận áo sơ mi trắng quần tây chậm rãi đi về hướng bên này. Kết quả vừa nhìn thấy liền xao lãng, cánh tay run lên, giây tiếp theo quả bóng bay đi cũng tạo thành một đường cong vặn vẹo, ầm một cái lập tức đập trên vòng rổ. Chẳng qua cậu không hề có tâm tư giành bảng bóng rổ, trong màn âm thanh thổn thức tiếc nuối, cậu cười tươi chạy nhanh về hướng người kia.

"Ca!" Hạng Ý cười bổ nhào vào Mạc Bắc, ôm hắn quay một vòng, "Bắt đầu rồi, sao giờ mới đến."

Mạc Bắc bị cậu ôm có chút chóng mặt, trước đám đông lại bị ôm chặt như vậy, mặt thoáng chốc đỏ bừng, hắn cuống quít đẩy Hạng Ý ra, theo bản năng nhìn xung quanh. Hạng Ý bị động tác nhỏ này của hắn chọc cho cười, hận không thể lập tức đè hắn ra hôn, "Ca ca, hỏi anh nói nào."

Vất vả lắm mới đẩy Hạng Ý ra được, Mạc Bắc ổn định nhịp tim đập bất thường, âm thầm thở phào một cái, "Có hơi kẹt xe." Hắn nghiêng cổ nhìn sân bóng, đẩy đẩy lưng Hạng Ý, "Nhanh đi, có người gọi em kìa."

Hạng Ý nhướng mày cười tươi, duỗi eo hì hì nói, "Không có em bọn nó thắng không được, anh tin không? Em chơi bóng rổ cực kỳ giỏi!"

Mạc Bắc mơ hồ như nhìn thấy được Hạng Ý của lúc bé, bộ dáng đắc ý sảng khoái, hắn nhìn đến ngẩn người, nụ cười cũng rất ngây ngô, "Được được, anh tin, Tiểu Ý làm gì cũng giỏi nhất."

Khóe miệng Hạng Ý bĩu lên, "Ca, em mười bảy tuổi rồi, anh còn tưởng em bảy tuổi sao?"

"Haha," Mạc Bắc xoa đầu Hạng Ý, đôi mắt cong lên, "Mau đi đi, đồng đội của em gấp muốn chết."

"Há! Nào, đi theo em."

Hạng Ý xoay người nắm chặt tay Mạc Bắc, cùng nhau chạy đến sân bóng rổ. Nhưng Mạc Bắc có hơi không theo kịp, loạng choạng một cái, Hạng Ý sửng sốt, quay đầu trông thấy biểu lộ có chút ngượng của Mạc Bắc, "Em đi trước đi, anh từ từ đi qua."

"Anh sao vậy?" Hạng Ý vô thức cảm thấy trái tim hoảng một chút, giọng nói bất giác giảm thấp.

Mạc Bắc bị đôi mắt đen nhánh kia nhìn thẳng vào, trong lòng thầm cuống sợ. Hắn không muốn để cho người khác biết tình trạng sức khỏe của mình, nhất là Hạng Ý, đầu óc lóe sáng một cái, hắn đột nhiên bước lên trước đưa môi kề sát lỗ tai Hạng Ý, nhỏ giọng nói một câu, "Chỗ ấy đau, em mau đi đi."

Hạng Ý sững sờ, sau khi hiểu được thì mặt đỏ bừng, miệng cười ngu ngốc, "Haha, được rồi, vậy anh đi chậm chút nhé…"

Mạc Bắc gật đầu, Hạng Ý cắn môi cười, nhịn không được lại ôm lấy Mạc Bắc, sau đó mới quay người chạy nhanh về phía đồng đội đang nổi cơn. Mạc Bắc thở phào nhẹ nhõm, vô thức xoa xoa lồng ngực, lúc này mới chậm rãi đi sang.

Hạng Ý chơi bóng thật sự rất đẹp, vốn dáng người của y rất chuẩn, mỗi tư thế bày ra đều đủ tiêu chuẩn người mẫu tạo hình, hơn nữa từ nhỏ Mạc Bắc đã dạy cậu bắn súng luyện võ, độ chính xác và cường độ mạnh yếu không phải ai cũng so được. Hạng Ý hoàn toàn là cá nhân xuất sắc nhất trong sân bóng, nam sinh vừa hâm mộ vừa ghen tức, còn nữ sinh thì gào thét cổ vũ cậu không ngừng. Mạc Bắc chợt phát hiện, thật ra Hạng Ý ở trường học rất khá, hắn cho rằng cậu không thể rời xa mình, nhưng hóa ra, cuối cùng chỉ có hắn không thể rời xa cậu mà thôi.

Hạng Ý học rất giỏi, thể thao cũng tốt, còn có một đám đàn em đi theo, với tình trạng này có lẽ cũng có không ít nữa sinh theo đuổi. Mạc Bắc cảm thấy trống trải trong lòng, niềm vui mừng hòa lẫn cay đắng tràn ngập đáy lòng.

Xem ra, y thật sự không cần mình nữa. Y đã sống rất tốt rồi, hắn thật sự có thể đi.

Mạc Bắc nhặt túi sách và quần áo của Hạng Ý bị ném xuống đất, ôm vào lòng, tựa vào lan can vừa cười vừa nhìn dáng vẻ hiên ngang của thiếu niên, ánh trời chiều chiếu sáng trên người hắn, đôi mắt đen láy óng ánh mang theo một lớp thanh đạm, khiến cho người ta không nhìn rõ nét mặt của hắn.

"Bang –!! Trận đấu kết thúc, lớp mười một 115 thắng hơn 81 điểm, hoàn toàn chiến thắng!!"

Âm thành cổ vũ háo hức vang lên, đám đồng đội xông vào một chỗ cùng ôm lấy nhau, Hạng Ý lập tức tránh khỏi, khiến cho cả đám người buồn bã gãi đầu, bốn người khác đành cùng nhau ôm. Hạng Ý cũng không bắt chuyện khác, trực tiếp chạy nhào về hướng Mạc Bắc, vừa chạy vừa cười hí hửng, "Em lợi hại chứ!"

Mạc Bắc lấy ra một chiếc khăn tay lau mồ hôi cho cậu, khoác áo lên người cậu, cong mắt cười ha ha, "Ừ, chơi giỏi lắm, luyện lúc nào thế? Sao anh không biết."

Hạng Ý cười có chút cứng, "À… Trước đây giận cha nên không về nhà, buổi tối tự một mình luyện tập…"

Động tác trên tay Mạc Bắc khẽ dừng lại, một lát sau lại tiếp tục lau, "Sau này anh luyện cùng em."

"…" Hạng Ý ngây người, đầu óc còn chưa kịp phản ứng, khóe miệng đã cong vút lên, "Được!"

Mạc Bắc cười cười, cúi đầu nhìn quần áo bóng rổ của Hạng Ý, đau đớn trong lòng, "Bộ này mua khi nào?" Rõ ràng đã chậc.

"A…" Hạng Ý suy nghĩ một chút, "Lúc cấp hai, lên cấp ba vẫn chưa mua."

Mạc Bắc lấy tay kéo áo của cậu, nhìn nhìn ngẩng đầu nói, "Đi nào, mua cho em bộ mới."

"Hả?" Hạng Ý vui mừng, ôm lấy eo Mạc Bắc, trực tiếp ôm vào trong lòng, "Ca, anh thật tốt ~"

Mạc Bắc vẫn luôn tốt tính nuông chiều cậu, chờ cậu ôm đã rồi mới đi ra hướng cổng trường. Hạng Ý không nghĩ ngợi gì liền nắm tay của hắn, Mạc Bắc nhìn xung quanh theo bản năng, quả nhiên có không ít người liếc mắt sang, nhưng hắn không rút tay ra. Kiểu bốc đồng nghịch ngợm như thế này, về sau có lẽ không còn cơ hội làm nữa.

Lái xe đặc biệt mở album ưa thích của Hạng Ý, hai người di chuyển một hồi lâu mới đến được cửa hàng quần áo thể thao. Hạng Ý bẩm sinh là một ma-nơ-canh, mặc gì cũng đẹp, chọn ra bốn năm bộ cũng không biết nên mua bộ nào. Mạc Bắc nhìn rất vui, thẳng tay mua hết, suy nghĩ một chút, còn mua thêm một bộ size lớn hơn, hắn nghĩ sau này mình mất đi, nếu Hạng Ý lại cao thêm một chút thì có thể sẽ không có đồ mặc. Nghĩ lại hắn lại cảm thấy buồn cười, đến lúc đó Hạng Ý đã sớm tự mình kiếm tiền, nào đến mức không mua nổi bộ quần áo bóng rổ. Ừ… Nói không chừng còn có vợ hiền xinh đẹp, sẽ mua cho y…

Nghĩ ngợi lung tung, trong lòng có hơi khó chịu, nhưng vẫn được vui vẻ hòa tan.

Hai người cầm một đống túi lớn túi nhỏ, Hạng Ý kiên quyết tự mình xách, không muốn để Mạc Bắc mệt, Mạc Bắc cảm thấy có có chút rung động, thật vất vả mới có thể bình thường trở lại.

Cửa hàng vừa rồi không có bãi đỗ xe, hai người phải gửi xe rất xa. Hạng Ý vừa đi vừa kể chuyện trên trường cho Mạc Bắc, dáng vẻ tươi cười của thiếu niên tựa như tràn ra từ trong đáy mắt, Mạc Bắc đi bên cạnh lắng nghe tiếng nói ríu rít của Hạng Ý, đột nhiên cảm giác, nếu như lúc này có nhắm mắt lại, dường như cũng không có gì tiếc nuối.

Đang đi được nửa đường, đột ngột nghe thấy một tiếng nổ lớn vang giữa không trung, tiếp sau đó là từng vòng ánh lửa rực rỡ phát tán trên đỉnh đầu. Cả Mạc Bắc và Hạng Ý đều bất ngờ, lướt mắt nhìn quanh mới phát hiện toàn là các cặp đôi đi với nhau, còn nhìn lên pháo hoa mà cầu nguyện. Hạng Ý nhớ ra liền hiểu được, hôm qua là Lễ Hoa Lâu, ngày sau chính là ngày bên nữ thổ lộ tình cảm, nói không chừng cũng là lễ gì đó. Hai người vừa lúc đi ngang qua quảng trường, trời đã tối, pháo hoa lộng lẫy bừng sáng trên không

trung, ánh lửa bung ra chiếu sáng gương mặt của Mạc Bắc, Hạng Ý ngây dại ngắm nhìn, vô thức cúi đầu hôn lên mái tóc của Mạc Bắc.

Người nọ run lên, ngẩng đầu nhìn cậu, đôi mắt đen láy ánh lên tia sáng xua tan đêm tối nhàn nhạt, Hạng Ý lẳng lặng nhìn vào đôi mắt của hắn, chậm rãi cong môi mỉm cười, "Ca, anh cầm mấy thứ này đi."

Mạc Bắc bất ngờ, nhưng vẫn nghe theo mà cầm lấy một đống túi xách ở trong tay. Cánh tay vừa để xuống, bỗng nhiên cảm nhận được một đôi cánh tay ôm chặt lấy mình, rất dùng sức, thật sự vô cùng dịu dàng, giọng nói trầm ấm của Hạng Ý vang lên bên tai, tựa như còn có hơi thở nóng hổi phụ họa, áp vào lỗ tai hắn mà thủ thỉ, "Mạc Bắc ca ca."

"A, hả?" Mạc Bắc mơ hồ, cơ thể không kiểm soát được liền run rẩy.

Hạng Ý cười, ôm chặt thêm chút ít, "Lạnh không?"

Mạc Bắc nuốt cổ họng, ngây ngốc lắc đầu.

Một tay Hạng Ý siết chặt eo hắn, tay kia nâng cằm của hắn lên. Mạc Bắc rất ngoan, ngoan ngoãn đứng yên ở trong lòng cậu, chỉ là có chút bất ngờ. Hạng Ý khẽ cười, cúi đầu hôn lên môi hắn, không có tiến vào, chỉ nhẹ nhàng chạm vào hai cánh môi.

"Ca ca, em yêu anh."

Mạc Bắc cảm giác ba chữ kia như nổ vang bên tai mình, cả người đều cứng ngắc.

"Anh sẽ mãi mãi ở bên em, cùng với em, có đúng không?"

Mạc Bắc ngơ ngác nhìn cậu, bất chợt cảm thấy đống quần áo trong tay nặng tựa như đá, tay xách cứng đờ.

"Hứa với em," Bờ môi của Hạng Ý chầm chậm di chuyển lên, nhẹ nhàng mơn trớn vành tai của hắn. "Hứa với em, đừng rời xa em."

Thân thể căng thẳng đến phát run, trái tim dần dần lạnh buốt. Mạc Bắc cảm nhận được hơi thở dồn nén của người trước mặt, cuối cùng chậm rãi rúc vào trong lòng ngực cậu.

Hắn nghe thấy giọng nói xen lẫn vui vẻ của mình khẽ trả lời.

"Được."

Cánh tay thiếu niên càng ôm chặt hơn nữa, Mạc Bắc từ từ nhắm mắt lại, che đi ánh sáng trong mắt.

***

Tờ mờ sáng hôm sau, Mạc Bắc dậy thật sớm. Ngày này mỗi tháng A Lẫm đều khởi hành rất sớm, hắn không yên tâm, lần nào cũng dậy đi tiễn y. Lúc này bọn nhóc đều đang ngủ, chỉ có hắn và Hạng Khôn là không ngủ được. Đám thuộc hạ đang chờ, trước cổng Hạng gia có không ít người. A Lẫm quay người nhìn Mạc Bắc và Hạng Khôn, vẫn nhịn không được đi tới vài bước, "Về đi, đừng tiễn nữa."

Hạng Khôn cười gật đầu, "Em đi đi, anh nhìn em đi."

Trái tim A Lẫm thắt chặt, y cảm thấy có lỗi, nhưng vẻ mặt vẫn bình thường, cảm giác phải phản bội người đàn ông này, rất khó chịu. Rời ánh mắt của Hạng Khôn, Mạc Lẫm nhìn về Mạc Bắc, "Trước khi anh về, em không được đi đâu hết, biết không?"

Mạc Bắc biết y đang lo lắng, sợ hắn thừa lúc y không có ở đây sẽ chạy mất, hắn cầm lấy bàn tay Mạc Lẫm, lắc lắc, "Yên tâm, ít nhất trước khi anh về, em sẽ không đi."

A Lẫm nhìn hắn một lúc lâu, mở miệng muốn nói nhưng lại quay người rời đi. Cánh tay đột ngột bị Hạng Khôn giữ lại, A Lẫm quay đầu, trông thấy ánh mắt Hạng Khôn rất phức tạp, y không hiểu, chỉ cảm thấy khó chịu, "Về sớm một chút."

Mạc Lẫm mím môi, yên lặng gật đầu. Hạng Khôn bước lên một bước, ôm lấy y.

A Lẫm đứng yên ở trong lòng Hạng Khôn, được Hạng Khôn ôm như vậy, dường như cảm nhận được tâm tình của người này, rất không muốn và cả khổ sở. Hạng Khôn ôm một lúc thì buông ra, mãi đến khi A Lẫm ngồi vào xe dần dần rời xa tầm mắt gã, rốt cuộc gã mới thu hồi mắt.

Mạc Bắc đứng lẳng lặng ở một bên, hắn đau lòng cho Hạng Khôn, người đàn ông này có lẽ đã từng lừa gạt Mạc Lẫm, lợi dụng y, cũng làm tổn thương y, nhưng hiện tại…

Có phải có một số chuyện nếu mắc sai lầm một lần liền không còn khả năng quay đầu lại hay không. Mạc Bắc thoáng chốc lại nghĩ về Hạng Ý, hắn ngốc người đứng đấy, trái tim vô thức đập nhanh hơn chút ít, hắn cũng căng thẳng theo, cuối cùng lại rủ mắt xuống, Hạng Khôn vẫn đứng yên tại chỗ nhìn theo hướng xe rời đi, nhìn rất lâu.

***

A Lẫm di chuyển không ngừng đến được thành phố B, nhanh chóng liên hệ khách hàng cũ, lặng lẽ vận chuyển hàng, đến tận trời tối cuối cùng mới được nghỉ ngơi. Đám thuộc hạ đi theo hắn cũng bị giày vò cả một ngày, đống kia đều là hàng cấm, phải vận chuyển theo tuyến đường gian nan phức tạp nhất, may mà bọn hắn đã làm nhiều năm, nếu so với các nhà khác, cũng coi như có không ít kinh nghiệm, mức độ rủi

ro cũng nhỏ hơn nhiều, nhưng dọc đường đi vẫn tốn không ít công sức, đến lúc bán được hàng rồi, giấy tờ nắm trong tay, mọi người cũng mệt đến không đi nổi. A Lẫm mang theo bọn hắn đến khách sạn quen thuộc để qua đêm, quan sát từng người đi vào trong phòng của mình, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Chuyện này không xảy ra sự cố, hắn có thể thả lỏng rồi. Ngẩng đầu nhìn ánh trăng, A Lẫm giữ vững tỉnh táo, cố gắng hoạt động tay chân đã thấm mệt. Đêm đã khuya, hắn nên làm chuyện thứ hai rồi.

Đi vào phòng của mình lấy ra một túi thuốc nhỏ, A Lẫm cẩn thận kiểm tra, rồi lại lặng lẽ cất nó vào trong ngực.

Lấy một chiếc mặt nạ da người ra từ trong túi áo, đó là gương mặt của một người đàn ông trung niên bình thường, không có gì kỳ lạ, ngũ quan cũng bình thường. Nhìn gương chỉnh sửa một chút, thay quần áo, hắn ầm thầm hít vào một hơi.

Mở cửa sổ, lấy ra một sợi dây thừng dài đã chuẩn bị từ trước, A Lẫm nhấc chân bước ra, treo một đầu lên song cửa, sau đó vung tay quăng sợi dây thừng quấn vào cành cây đại thụ đối diện. Dễ dàng siết chặt, hắn híp mắt, chân dùng sức đá mạnh một cái, cả người bay nhanh về phía đối diện nương theo dây thừng.

Trong đêm tối hiện lên một dáng hình thoăn thoắt, giây sau đó mọi thứ quay về bình thường.

A Lẫm ở trên cành cây quan sát xung quanh, xác định không có vấn đề gì, mới trèo xuống theo thân cây. Đêm đã khuya, bên kia chắc đợi cũng lâu rồi, hắn nhanh hơn một chút. Hắn tìm đứng phương hướng, hít vào một hơi rồi vội vàng chạy về hướng đông.

Trên lầu cao, một đôi mắt ẩn nấp, cho đến khi hình bóng A Lẫm khuất mất trong đêm, cặp mắt kia mới dời đi chỗ khác, sau đó vang lên một giọng nói, “Đại ca,” dừng một chút, có hơi không yên tâm, “Y… Y lại đi.”

Người bên đầu kia im lặng, qua một lúc lâu mới khẽ nói, “Ừ.”

“Không phái người theo dõi ạ?”

Người kia cười như tự giễu, “Không cần, chờ y trở về thì báo tôi biết… Chỉ cần bình an trở về là được rồi, các người đừng quấy rầy y.”

“Vâng…”

Gã phát ngốc ra một lát, rồi mới cất điện thoại vào. Gã ngây người thật lâu, nhịn không được thở dài một tiếng, vô thức nhìn về phía cây đại thụ, cuối cùng không nhìn thấy bóng người nào nữa.

39. Quyển 2 - Chương 39: chìm Đắm

Đêm khuya, đường phố vắng người, trăng sáng treo trên cao, lẳng lặng soi chiếu góc khuất của căn cứ Đằng Lăng.

Nhà kho thứ 5 vẫn như thế, hoang vắng, có điều đêm nay có thêm vài người.

"Đại thiếu gia, đã trễ như vậy, hay hôm nay không tới?" Một tên áo đen gãi đầu, thật sự rất lạnh.

Người được gọi là Đại thiếu gia là một thanh niên có dáng vóc cao lớn, dường như cầm đầu đám người này, nhìn qua đã thấy nổi lên khí chất kiêu căng, nhưng hình như bàn tay rất nóng nảy, mạnh bạo cốc tên kia một phát, "Hỏi hỏi hỏi, mẹ nó nãy giờ hỏi ba lần!" Hắn hừ mạnh một tiếng, "Tiếp tục chờ, đợi đến bình minh, còn hỏi nữa coi chừng tôi xử cậu."

Người kia ủy khuất xoa trán, chép miệng, không dám nhiều lời. Đúng thật có hơi lạnh, quanh nhà kho có vài người đi vòng vòng, không kiên nhẫn lại giậm chân một cái, chỉ có người được gọi là "Đại thiếu gia" là khoanh tay đứng nhìn về trước, không hề bị ảnh hưởng bởi khí lạnh.

Ánh trăng dần mờ đi, sắc trời dần u ám, thanh niên nhíu mày, đưa tay nhìn đồng hồ.

Ba rưỡi rồi, chẳng lẽ hôm nay không tới thật?

Đang hơi thất vọng, bỗng nhiên tên thuộc hạ bên cạnh a một tiếng, kêu lên rất khó nghe, thiếu chút nữa hắn đã đưa tay đánh một phát.

"Đại thiếu gia, đến đến rồi, ngài Lâm Mạch đến rồi!"

Hắn mừng rỡ trong lòng, ngẩng đầu nhìn cổng của căn cứ, quả nhiên trông thấy một bóng hình gầy gò cứng rắn dần đến gần, như đang nhìn bên này, nhìn thấy bọn hắn thì thở phào một cái, chậm rãi đi đến. Người tới có gương mặt rất bình thường, ngũ quan tàm tạm, nhưng hắn không hiểu sao, lần nào cũng cảm thấy quanh người này có một khí chất hấp dẫn đến lạ thường.

Người tới đến gần, hắn vội vàng bước đến, chìa tay về hướng y, "Lâm thúc, đợi thúc cả đêm, cuối cùng cũng đến."

Người tên là Lâm Mạch gật đầu, giọng có chút khàn, không đến mức khó nghe, giọng nói rất đặc biệt, "Xin lỗi, lần này hơi chậm."

Hắn nhướng mày cười, "Không sao, nếu không có thúc, Tiểu Thúc không duy trì được lâu như vậy, thúc là ân nhân của chúng tôi, chịu đến đã là vinh hạnh rồi."

Người kia im lặng, đôi mắt sáng tối bất định, "Người kia… Thế nào?"

Hắn ngưng cười một ít, có chút cay đáng, "Vẫn như vậy, dừng thuốc sẽ ngưng thở, trái tim còn đập, nhưng vẫn chưa tỉnh lại."

Lâm Mạch rủ mắt không biết suy nghĩ gì, qua một lúc lâu mới khẽ nói, "Đi thôi, tôi xem y một chút."

Hắn nhìn vẻ trống vắng trong đôi mắt người kia, khẽ gật đầu.

Được đám người dẫn vào trong căn cứ, Lâm Mạch vô thức nhìn về phía nhà kho số 5, đôi mắt hiện lên tia đau đớn, nhưng lại nhanh chóng giấu đi.

Vào đến nơi mấy tên thuộc hạ đều lui ra, chỉ còn lại thanh niên và Lâm Mạch đi vào trong. Lâm Mạch yên lặng đi theo sau, ngây ngốc nhìn nội thất quen thuộc trước mắt, tay đưa vào trong ngực nắm chặt túi thuốc nhỏ.

Đi đến căn phòng của tầng cao nhất, thanh niên đưa tay mở cửa, tránh sang bên nhường đường, "Mời thúc, tôi đứng chờ bên ngoài." Nói xong, hắn nhìn thoáng qua bên trong, gọi một tiếng, "Lô Quân, ra đây, Lâm thúc đến rồi."

Hình như bên trong có người trông coi, nghe thấy có người gọi mình liền nhanh chóng đứng dậy đi ra, Lâm Mạch nhìn qua người đó, giống với người thanh niên bên cạnh, đều là thanh niên trẻ tuổi. Người kia thấy Lâm Mạch liền cúi người chào, "Y không có gì khác thường, thúc yên tâm."

Lâm Mạch ừ một tiếng, không nói gì, đẩy cửa đi vào trong, cẩn thận đóng cửa lại. Hai người đứng ngoài cửa nhìn nhau, nhịn không được đồng thời thở dài một tiếng.

"Lăng Viêm, Lâm thúc như vậy… Cũng năm năm rồi nhỉ?" Lô Quân khẽ nói một câu.

Người tên Lăng Viêm nhìn chằm chằm vào cánh cửa, một lát sau dựa lưng vào tường hút thuốc, "Ừ, năm năm trước đã đến đưa thuốc, mỗi tháng một lần. Cha tôi nói, có thể giai đoạn bảy năm trước lúc Tiểu Thúc mất tích, có lẽ là y đã chăm sóc Tiểu Thúc, hẳn cũng là y đưa Tiểu Thúc về Đằng Lăng."

"À…" Ánh mắt Lô Quân có hơi ảm đạm, "Kiên trì lâu như vậy, thật là… Haiz."

Lăng Viêm híp mắt, cúi đầu phủi khói, "Tôi nhớ từng có một câu thế này."

"Hả?"

"Có thể không màng tất cả mà hy sinh mọi thứ, không phải vì yêu, thì là áy náy."

Lỗ Quân bất ngờ, không rõ hàm ý của hắn, nhưng nhìn bộ dáng vô cùng đứng đắn của hắn lại cảm thấy buồn cười, "Cậu nghe ai nói?"

Lăng Viêm bỗng nhướng mày, hừ một tiếng, "Cha? Cũng có thể do tự mình ngộ ra."

Lô Quân liếc xéo, chẳng muốn để ý hắn nữa. Nhưng khóe miệng đối phương vẫn cong, ánh mắt lại tối mực không có ý cười.

***

Mạc Lẫm đứng yên trong căn phòng tĩnh mịch thật lâu.

Người đàn ông trước mắt vẫn như vậy, nằm lặng im, hô hấp mong manh, lồng ngực mơ màng phập phồng. Ngày này mỗi tháng, hắn đều cảm thấy trái tim như bị ai đó vặn chặt trong tay, cứ như vậy ngơ ngác nhìn gương mặt tái nhợt của người đàn ông này, đến thở cũng không nổi, tay chân dần dần cứng ngắc.

"A Lẫm, rốt cuộc em có yêu anh hay không? Dù chỉ một chút."

Câu nói cuối cùng kèm theo máu của Lăng Diệc Phong quanh quẩn lặp lại bên tai hắn, hắn mơ màng nhớ lại thật lâu trước đây, khi hắn ở trong lòng ngực y dây dưa quấn quít, người đàn ông này cũng dùng giọng điệu cay đắng như vậy hỏi hắn, rốt cuộc hắn có yêu y hay không.

Nhưng lúc đó câu trả lời hắn là gì? Hắn không nhớ, hắn chỉ nhớ được sức lực cánh tay người này rất mạnh, nhớ gương mặt tươi cười mê đắm của y lúc nhìn mình, còn nhớ giọng nói trầm thấp từng lần gọi hắn là A Lẫm.

A Lẫm, A Lẫm.

A Lẫm, rốt cuộc em có yêu anh không.

Mạc Lẫm cảm thấy hốc mắt cay cay, hắn siết chặt bàn tay run rẩy, cuối cùng chậm rãi đi qua, quỳ gối ở bên giường người nọ, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay y.

Hắn nằm vùng tại Đằng Lăng năm năm, trong năm năm trời, cả ngày lẫn đêm đều ở cùng với người này. Lăng Diệc Phong là đại ca của hắn, võ nghệ của hắn, kỹ thuật bắn súng của hắn, hầu hết mọi thói quen nhỏ đều gần giống y người này. Khi lần đầu tiên Lăng Diệc Phong nói thích hắn, hắn hoàn toàn không biết phải làm sao, suýt nữa không thể tiếp tục lớp vỏ bọc lạnh lùng của thường ngày. Y là người đầu tiên hôn hắn, người đầu tiên ôm hắn vào lòng, cũng là người đàn ông đầu tiên xâm chiếm cơ thể hắn. Mạc Lẫm tự nói rằng mình vì báo thù, vì nhiệm vụ của Hạng Khôn, hắn nhất định phải cam chịu. Không biết tại sao sau nhiều năm như vậy, vài lần tỉnh giấc trong đêm, hắn vẫn mơ thấy người này ghé vào lỗ tai hắn cười thì thầm dỗ dành, nhẹ nhàng yêu thương, khiến cho hắn tỉnh giấc nửa đêm lại phát hiện khóe mắt còn đọng một vệt nước.

"Phong ca…" A Lẫm cúi đầu chôn mặt mình vào lòng tay hắn, bờ môi run rẩy, "Anh còn muốn ngủ bao lâu nữa? Anh hận em đến vậy sao?" Hắn không biết mình đang nói gì, chỉ cảm thấy cổ họng nghẹn ngào, cảm giác đau khổ cuộn trào trong lồng ngực "Bảy năm rồi, đã bảy năm, anh vẫn không tha thứ cho em sao?" Khẽ thì thào, hắn ngẩng đầu nhìn gương mặt của người này dưới ánh trăng, giọng run run, "Con mẹ nó, anh tỉnh đi, em lấy mạng mình bồi thường cho anh, anh ngủ như vậy tính là gì, đồ tồi…"

Trong lòng khó chịu, nhưng không cho phép bản thân khóc, A Lẫm cảm thấy trái tim đau đớn, nhịn không được siết chặt bàn tay Lăng Diệc Phong. Bàn tay bên trong vẫn lạnh buốt, Mạc Lẫm nắm thật chặt, đến khi nó dần ấm lên mới ổn lại tâm tình. Mỗi tháng gặp y đều giống như một loại cực hình, tựa như lăng trì, dao cắt vào tim, khóc không được, khó chịu đến muốn phát điên. A Lẫm cắn chặt môi, đứng lên một chút, cúi người vuốt ve gương mặt Lăng Diệc Phong, vẫn lạnh như băng, hắn vô thức đưa tay ủ lấy mặt y, đến khi tay mình lạnh buốt, khuôn mặt người kia đã có chút hơi ấm, sau đó mới đứng thẳng lên.

Lấy túi thuốc từ trong ngực ra, cẩn thận đặt bên gối Lăng Diệc Phong, hắn lại ngây người nhìn thật lâu, mới rủ mặt xoay người sang chỗ khác.

Em yêu anh không?

Có yêu không?

Mạc Lẫm nhắm mắt lại, siết chặt bàn tay.

Nếu như có thể được làm lại, hắn tuyệt đối sẽ không chọn con đường nằm vùng này, thà rằng một mình nguy hiểm đi ám sát Hoắc gia, giết hết mọi người, cũng không muốn gặp lại người này nữa, càng không muốn có được những ký ức tra tấn bản thân kia.

Nếu như có thể được làm lại, hắn không muốn cuộc đời mình lại xuất hiện người đàn ông này lần nào nữa.

"Phong ca, em đi đây, tháng sau… Em lại đến thăm anh."

Khẽ nói, hắn mở cửa, nhấc cơ thể cứng đờ lặng lẽ bước ra ngoài.

Lăng Viêm và Lô Quân đứng chờ bên ngoài lập tức đứng thẳng người, Mạc Lẫm nhìn bọn họ, gương mặt trở về bình tĩnh, chẳng qua nhờ có mặt nạ, bọn họ cũng không thấy được biểu lộ thật sự của hắn, "Tôi để thuốc bên cạnh gối của y, phương pháp uống thuốc giống như trước đây, nếu như… Tỉnh lại, nhớ gửi thư cho tôi."

Email là phương tiện liên lạc duy nhất của bọn hắn, cũng có cách duy nhất để có tin tức, Lăng Viêm gật đầu. Hai người tiễn hắn ra cổng, Lăng Viêm bỗng dưng gọi hắn lại, "Lâm thúc."

A Lẫm dừng chân, không quay người, chờ người kia nói tiếp.

"Kiên trì thứ hi vọng mong manh lâu như vậy, thúc cảm thấy đáng giá sao?" Lăng Viêm đến gần một bước, giọng nói trầm thấp mang theo thăm dò, "Nói cách khác, vì một thứ rất khó thể được đền đáp, thúc còn có thể kiên trì bao lâu đây?"

A Lẫm run lên, im lặng thật lâu, sau đó không nói gì cả, cách xa ánh mắt của Lăng Viêm. Lăng Viêm nhìn theo bóng lưng lạnh lẽo nhưng có chút trống trải của người kia, không hiểu sao trong lòng có hơi khác thường. Lô Quân đi đến bên cạnh, bồn chồn hỏi hắn, "Cậu có ý gì?"

Lăng Viêm chuyển mắt về, "Tính mạng của Tiểu Thúc nằm trong tay y, tôi sợ người đó biến mất nửa chừng, chúng ta không có chút manh mối nào." Đôi mắt hắn hơi tối trầm, "Người này thật không đơn giản, đây là người đầu tiên có thể cắt đuôi nhiều mật thám của tôi như vậy, hơn nữa không chỉ một hai lần, mà là nhiều năm nay đều như vậy, người của tôi chưa bao giờ theo đuôi được." Hắn nói xong, bỗng nhiên ngây người một lát, giọng dịu xuống, "Nhưng mặc kệ mục đích của y là gì, tôi có chút khâm phục người đó. Đối với một người thấy thế nào cũng đều không còn chút hi vọng gì như vậy, còn có thể kiên trì mà trả giá, tôi làm vậy không được."

Lô Quân tỏ vẻ hoàn toàn đồng ý, nghiêm túc gật đầu, "Tôi tin cậu là người như thế, quen không tim không phổi, nếu có thể đối xử toàn tâm toàn ý bất chấp trả giả với một người, đó mới là gặp quỷ."

Lăng Viêm cười há há, âm trầm trong mắt dần biến mất, lại trở bề bộ dáng của ngày thường.

***

Khi A Lẫm trở về khách sạn trời đã sáng, dọc đường đi hắn cẩn thận cắt đuôi đám người bám theo, thân thể mệt nhọc cả ngày cuối cùng cũng được nghỉ ngơi. Vào nhà vệ sinh tháo mặt nạ xuống, hắn làm mái tóc ướt nhẹp trở về kiểu dáng ban đầu, giặt sạch áo khoác ngoài, rồi mới đi ra.

Đi thẳng xuống ăn bữa sáng, hắn đeo kính áp tròng, không ai nhận thấy con mắt hắn ngập tràn tơ máu. Vội vàng ăn xong điểm tâm, hắn giả vờ giống như vừa mới tỉnh ngủ, A Lẫm quét trái quét phải thêm vài lần, thời điểm lên lầu đảm bảo mọi thứ như thường mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Vào đến phòng mình ngã người xuống giường, tay chân mệt mỏi rã rời, lồng ngực càng đau đến phát run, thành phố B tựa như tử huyệt của hắn, mỗi lần đến đây, đều đau đớn trong thời gian dài, cố gắng ép mình đừng nhớ đến gương mặt của Lăng Diệc Phong, nhưng tâm trí không hề nghe theo hắn, nhắm mắt lại liền hiện lên hình dáng của người kia, hắn cắn môi trở mình, vùi đều vào gối, yên lặng cắn răng.

"Leng keng…"

Bỗng nhiên, một tiếng va đập nhỏ vang lên, A Lẫm sững sờ, sau khi kịp phản ứng thì nhảy dựng lên.

Nếu như đoán không lầm, âm thành này là…

A Lẫm cuống quít tìm kiếm trong túi áo, giây lát liền tìm thấy cái chai, hắn luôn luôn mang theo mình, một tấc cũng không rời. Cái chai này khi rung chuyển sẽ vang lên một hồi tiếng ngân thanh thúy, hẳn là được Karo cải trang thành như vậy, thuận tiện trông coi phản ứng của làn khí bên trong.

Quả nhiên, khối khí kia rung chuyển mãnh liệt, dường như rất đau khổ, mạnh mẽ đâm ngang đâm dọc. Mạc Lẫm hoàn toàn quên đi chuyện của mình, luống cuống đè lại cái chai, giọng nói tràn đầy đau lòng sốt ruột, "Làm sao vậy? Tiểu Bắc, em sao vậy?" Làn khí bên trong nhảy lên dữ dội, hắn cố gắng giữ chai lại, kéo vào trong lòng, "Ngoan, đừng sợ, em sao vậy? Hả? Đau ở đâu?"

Nhưng hắn không hiểu điều Linh Hồn nói, luống cuống chân tay căn bản không giúp được gì, làn khí từ trắng chuyển dần sang đỏ, cuối cùng chậm rãi trở nên nhạt màu, hắn sợ đến mức hít thở dồn dập, chỉ cố sức nắm chặt, giọng nói phát run, "Tiểu Bắc, đừng sợ, ca ca ở đây, có ca ca ở đây…"

Khối khí kia vùng vẫy thật lâu, sau cùng tựa như mệt mỏi, dần dần trở về bình thường, nhưng khi Mạc Lẫm nhìn thấy khối khí từ đỏ chuyển lại về màu trắng, trái tim như bị đâm một dao, khối khí rõ ràng đang rất mệt mỏi, không còn lơ lửng nữa, chỉ yếu ớt co lại một góc, không nhúc nhích.

Mạc Lẫm cuống cuồng, đầu óc không suy nghĩ được gì khác, vội vàng cầm theo cái chai mà chạy nhanh ra khỏi cửa.

***

Karo vừa trấn an xong một người bệnh có tinh thần điên cuồng, thật ra là do người đó kinh hoảng quá độ dẫn đến hù hồn phách của mình, hắn phải bỏ ra một ít linh lực mới có thể chữa trị cho vết nứt trong linh hồn người đó. Khiến cho hắn cũng bị ảnh hưởng bởi người nọ, thân thể mỏi mệt. Đi vào trong Thần Đàn, đứng trong vòng ánh sáng chờ tinh thần khôi phục, Karo nhắm mắt điều hòa hơi thở.

"Này này, anh ơi, anh không thể xông vào…"

Karo chậm rãi mở mắt, nhịn không được thở dài một tiếng.

Quả nhiên vẫn đến.

A Lẫm chạy đến Thần Điện liền bị một vòng người bao vây, một đám Tế Tự đang lo lắng đối phó hắn, bỗng nhiên cửa Thần Điện được đẩy ra, đám người trông thấy Karo liền nhanh chóng hạ vũ khí, cúi đầu xuống, A Lẫm vội vàng thoát khỏi đám người ngăn cản mình, chạy về phía Karo, nắm lấy tay hắn, "Cậu xem một chút, nó làm thế nào!"

Karo bị siết chặt có hơi đau, nhưng không nói gì, nhận lấy cái chai kia cảm nhận một lát, bỗng nhiên nhíu chặt mày.

A Lẫm thấy vậy liền hoảng sợ, trái tim đập thình thịch. Hắn gần như bất chấp giấu giếm, chạy thẳng từ

thành phố B về đây, trực giác nói cho hắn biết có chuyện gì đó không tốt, phản ứng bây giờ của Karo càng khiến hắn sốt ruột thêm.

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Karo mở mắt, cúi đầu nhìn khối khí trắng, giọng có hơi ngạc nhiên, "Người kia…"

"Cái gì?"

Karo ngẩng đầu nhìn hắn, "Còn nhớ tôi từng nói có người đã giúp nó trở về thế giới này không?"

A Lẫm gật đầu, đột ngột hiểu ra, có hơi bất ngờ.

Quả nhiên, hắn nghe Karo nói tiếp, "Bây giờ người kia đang ở tương lai, muốn triệu hồi nó về."

40. Quyển 2 - Chương 40: Đền Bù

A Lẫm cảm thấy trái tim đóng thành băng, đầu óc mơ màng giây lát, mới vội vàng hỏi, "Vậy phải làm sao? Bị triệu hồi về? Vậy, vậy Tiểu Bắc… Nó sẽ ra sao?"

Karo cúi đầu nhìn cái chai trong tay, ánh mắt hiện lên một tia đau lòng khó phát hiện. Làn khí vẫn luôn tỏa ra tâm trạng lo lắng, bản thân hắn điềm tĩnh hơn mười năm nay, nhưng mỗi lần gặp linh hồn này đều cảm thấy tim đập nhanh hơn, giống như có tảng đá đẩy vào trong tim, bắn lên bọt nước không lớn, nhưng càng lúc càng chìm sâu.

Karo lặng lẽ nắm chặt cái chai, "Đây là một tử hồn, nếu như thân thể có sống lại, cũng không có tim đập hay hơi thở, sẽ biến thành… Một cái xác không hồn."

"Cái… Gì?" Đầu óc choáng váng, đầu ngón tay Mạc Lẫm run lên.

"Có điều, linh hồn này đã ở thế giới này một thời gian dài, thể xác của nó phỏng chừng cũng thối rữa rồi." Karo dừng một chút, nhìn thấy sắc mặt A Lẫm càng lúc càng tái, vô thức hạ giọng khuyên nhủ, "Tôi cũng không biết tại sao người kia triệu hồi nó về, nhưng anh yên tâm, Thần Điện chứa rất nhiều linh khí, phép thuật của người kia không xâm nhập vào đây được."

A Lẫm sững sờ, hơi hoàn hồn, "Ý cậu là…"

"Ừ, để nó ở chỗ tôi, nó sẽ không gặp nguy hiểm." Karo nâng chai lên, dừng ở làn khí bên trong, dùng ngón

tay vuốt ve nơi đoàn khí đang nằm, “Yên tâm đi, tôi sẽ bảo vệ nó.”

Mạc Lẫm ngơ ngác nhìn làn khí trắng lơ lửng yếu ớt, trái tim co rút một trận, hắn vươn tay ra theo bản năng, muốn nắm lấy cái chai từ trong tay Karo, nhưng vừa đưa ngón tay ra, liền do dự, cuối cùng từ từ hạ xuống.

***

Trên đường về, lòng A Lẫm hỗn loạn, trong đầu đều là hình ảnh khối khí yếu ớt suy nhược kia, hắn nhịn không được siết chặt nắm đấm, yên lặng cắn chặt răng. Hắn không biết phải làm sao mới có thể giúp được cô hồn của Mạc Bắc, điều duy nhất có thể làm là tin tưởng Karo. Người đàn ông áo trắng đó, dáng vẻ bình tĩnh yên lặng, toàn bộ cơ thể đều ánh lên hào quang, đến ánh mắt cũng ấm áp, người như vậy… Hắn có thể tin tưởng…

Lúc A Lẫm trở về Hạng gia, bên ngoài có không ít người, khi ấy hắn không nói gì đã trực tiếp chạy đi tìm Karo, cũng chưa kịp báo tin cho người khác, bây giờ trông thấy Hạng Khôn đứng ngoài cổng đưa lưng về phía hắn, mấy người bên cạnh đều có vẻ mặt lo lắng không yên, bấy giờ mới nhận ra mình có chút vô tâm. Vốn là chỉ hơi phiền lòng, đột nhiên nhớ lại gương mặt tái nhợt của Lăng Diệc Phong, ánh mắt lại chiếu ra bóng lưng vắng lặng của Hạng Khôn, A Lẫm cảm thấy trái tim mình vặn co đến đau đớn.

Do dự tiến lại gần, hắn cũng không biết tại sao mình phải lén la lén lút như vậy, nhưng mà trong lòng có hơi chột dạ.

“Vẫn chưa liên lạc được?” Giọng Hạng Khôn rất lạnh, như băng giá, A Lẫm không nhìn thấy nét mặt của gã, chỉ thấy Tiểu Chu phía đối diện đang run rẩy.

“Tiếp tục tìm.” Giọng rất thấp, hầu như không có âm điệu ác độc, nhưng đám người xung quanh lập tức rời đi ngay sau câu nói.

Mạc Lẫm đau lòng, bóng lưng của Hạng Khôn khiến lòng hắn cảm thấy khó chịu, vừa định bước ra nhận lỗi, chợt nghe tiếng điện thoại Hạng Khôn vang lên, hắn vô thức dừng bước lại.

“Cũng không có?” Ở phía sau, Mạc Lẫm trông thấy Hạng Khôn siết chặt di động trong tay, âm giọng đột ngột cao lên rất nhiều, “Tiếp tục tìm! Không có thì đến nơi ở của Lăng Diệc Thần mà tìm, cái gì cũng hỏi, tôi nuôi một đám phế vật các cậu để làm gì!”

A Lẫm cứng ngắc, sững sờ.

Nơi ở của Lăng Diệc Thần? Tại sao Hạng Khôn phải vào đó để tìm mình?

Bỗng nhiên cả người bắt đầu rét run.

"Tiểu Chu!" Mạc Lẫm cũng run theo, tay run bần bật, hắn sững sờ nhìn đằng sau Hạng Khôn, giọng nói vang lên bên tai hắn, "Đêm qua y gặp người nào?"

Tiểu Chu nuốt ngụm nước miếng, cẩn thận trả lời, "Có lẽ… A, là con trai trưởng của Lăng Diệc Thần, tôi nhớ tên là Lăng Viêm…"

"Lăng Viêm…" Hạng Khôn hít vào một hơi, lại cầm lấy điện thoại, ấn một chuỗi số, "Arthur, cậu bắt con trai trưởng của Lăng Diệc Thần đến đây cho tôi… Phải, đúng, chính là Lăng Viêm… Ngay bây giờ! Ngay lúc này! Nhanh lên!"

"Lạch cạch."

Sau lưng chợt vang lên một tiếng động nhỏ, Hạng Khôn đang nói chuyện liền nhíu mày, bỗng nhiên cảm thấy kỳ lạ, quay nhanh người lại.

Sau lưng, một người đàn ông áo đen gầy gò nấp sau cây đại thụ sững sờ nhìn gã, không biết đã đứng bao lâu.

Hạng Khôn đột nhiên cảm giác sống lưng rét lạnh, tay cầm điện thoại cứng đờ, "A Lẫm…"

Mạc Lẫm lấy lại tinh thần, ngơ ngác nhìn tay kia, ánh mắt chậm rãi chuyển qua mặt Hạng Khôn, hắn ngây người một lúc lâu, mới khẽ nói, "Anh sớm biết rồi?"

Hạng Khôn và cả đám người xung quanh đều sững sờ một lúc, nhìn nhau, tự giác nhanh chóng lui đi sạch sẽ. Hạng Khôn đứng cứng người trong sân vườn trống, nhìn vẻ mặt mờ mịt của Mạc Lẫm, vô thức bước ra một bước, "A Lẫm."

Mạc Lẫm run rẩy, không nhúc nhích.

"Em đi đâu thế? Anh tìm cả ngày nay." Hạng Khôn cẩn thận bước đến từng chút một, lại thêm một bước, cuối cùng chậm rãi đến được trước mặt Mạc Lẫm, "Anh rất lo cho em."

"Lo cho em?" A Lẫm bỗng "a" một tiếng, cười cười, rốt cuộc chịu không được liền lùi về sau, "Em sợ anh biết, sợ anh sẽ tức giận, sợ anh sẽ… Đau buồn, ha ha, hóa ra… Đều do em nghĩ quá nhiều." A Lẫm lắc đầu, tựa như tự giễu, giọng cũng nhạt xuống, "Hạng đại ca, nhiều năm như vậy, hóa ra em vẫn đang mơ."

Đúng vậy, bởi vì thích mới quan tâm, bởi vì quan tâm nên mới có thể… Ghen, không phải vậy sao? Ha ha, hóa ra là do hắn suy nghĩ quá nhiều, tự cho là đúng.

"Không phải như vậy," Hạng Khôn chưa bao giờ biết cảm giác hoảng hốt là gì, gã chỉ cảm thấy trái tim mình đập nhanh thình thịch, dữ dội, yết hầu nghẹn tắc không biết nói thế nào, "Trước đây anh có lỗi với

em, vì một hai câu của anh mà em hao phí nhiều năm như vậy, anh chỉ muốn… Chỉ muốn bù đắp tổn thương cho em, không muốn can thiệp vào chuyện riêng của em, anh chỉ…"

"Em biết." A Lẫm cười cười, giống như trước đây, gật đầu không hỏi gì hết, âm giọng vẫn như mấy năm trước, bình thản không gợn sóng, "Em biết, anh không cần giải thích, em hiểu rồi."

Em hiểu rồi, anh chỉ muốn đền bù cho em, cuối cùng em cũng biết, anh vốn không yêu em, nhiều năm như vậy, cũng không hề yêu em.

Hạng Khôn cảm thấy bất thường, trực giác mơ hồ nói cho gã biết, có chuyện gì đó không đúng, A Lẫm thoáng chốc trở về như bảy năm trước, ngoan ngoãn, không nói nhiều lời, mỉm cười gật đầu đồng ý với tất cả quyết định của gã, rõ ràng thuận theo như thế, lại tựa như cách nhau bởi thứ gì đó, không nhìn thấy, nhưng thật sự tồn tại. Thế nhưng những năm qua, gã dần dần cảm thấy thứ kia từng chút mỏng đi, dáng vẻ tươi cười của người kia vẫn vậy, có điều từ từ đã có ánh sáng, có thể khiến người ta mong chờ.

Nhưng lúc này, lại biến mất.

"A Lẫm, em hãy nghe anh nói…" Hạng Khôn vội vã bước lên trước, dùng sức ôm lấy người đang mỉm cười vào trong lòng, "Trước đây anh có lỗi, những năm qua anh vẫn luôn…"

"Anh vẫn luôn cố gắng bù đắp cho em, đúng chứ?" A Lẫm cười, không hề tựa lên đầu vai của người nọ, đứng thẳng tắp, "Ừ, em hiểu, Hạng đại ca, em chỉ muốn hỏi anh một câu."

"…Em hỏi đi."

"Trong lòng của anh, có phải cả đời này đều không có chỗ cho người khác?" A Lẫm ngẩng đầu, chậm chạp hỏi từng chữ, "Cả đời này, anh chỉ yêu một mình Lê Lê tỷ, có đúng không?"

Cả người gã tức thì cứng ngắc, đôi mắt trầm xuống, trông đáng sợ hơn so với ngày thường, Mạc Lẫm không tránh đi, nhìn thẳng vào ánh mắt lạnh như băng của Hạng Khôn một lúc lâu, cuối cùng lặng lẽ đẩy gã ra, người kia không hề dùng sức, dễ dàng tách nhau ra, Mạc Lẫm cảm thấy trong lồng ngực lại nổi cơn đau, chẳng qua đã nhiều năm nay, sớm cũng thành quen.

Ai đã nói, còn sống, là còn cơ hội, thật đúng là đùa người.

Người sống, mới chính là người không đủ tư cách nhất. Cả đời này, cũng không bằng với một linh hồn đã mất.

"Em về phòng đây, lời vừa rồi, xin lỗi."

Chậm chạp bước từng bước lên lầu, người đứng sau không đuổi theo, Mạc Lẫm đi vài bước, tự cười khổ,

cuối cùng không quay đầu lại.

***

Trên đường đi hướng phòng thí nghiệm, một mảng vắng lặng, đám người hầu cảm thấy bất thường, đều không dám đi đến hỏi thăm, A Lẫm cũng không có tâm trạng nhìn người khác, chỉ cảm giác bước chân nặng nề, mỗi một bước như được đổ thêm chì. Hắn không có nhiều thứ lắm, nhưng lần lượt, đều khiến cho hắn tuyệt vọng.

Tiểu Bắc…

Thì thầm, bỗng nhiên hắn muốn nhìn Mạc Bắc một chút, y là người thân duy nhất của hắn, cũng là người duy nhất hắn có thể toàn tâm tin tưởng. Bước chân vô thức nhanh hơn, A Lẫm vội vàng đi xuống lòng đất, cửa phòng thí nghiệm khép hờ, không khóa, hắn đi lên đẩy cửa ra, tâm trạng thả lỏng được một chút.

Nhưng Mạc Bắc không có ở trong phòng thí nghiệm. Hắn bất ngờ, nhìn thiếu niên đang nằm sấp trên bàn thí nghiệm, nhất thời nghẹn lời.

"Ai đó?" Thiếu niên nghe thấy tiếng động thì quay lại, gãi đầu, "Mạc Lẫm ca, sao anh lại tới đây?" Thiếu niên nhảy dựng lên, nhanh nhẩu bước đến, "Anh tới đúng lúc lắm, anh có biết Tiểu sư phụ đi đâu không?"

A Lẫm thất vọng trong lòng, nhưng vẻ mặt vẫn giữ bình thường, "Không biết, em không gặp sao?"

"Không thấy, hôm nay không thấy bóng dáng anh ấy đâu…" Nhan Lập Khả buồn bã phồng má, "Hình như anh ấy viết sai một đơn thuốc, em đang định hỏi anh ấy một chút, thảo luận vài cái."

Lời này vừa dứt liền khiến A Lẫm bất ngờ, Mạc Bắc luôn luôn làm việc cẩn thận, rất ít khi mắc sai lầm, "Đơn thuốc gì?"

Mắt Nhan Lập Khả sáng lên, lập tức giữ chặt tay A Lẫm, một mình cậu xuýt xoa cả một ngày, tự nhiên có người cùng thảo luận sẽ tốt hơn, "Cái này này, rất kỳ lạ, em cảm thấy viết 98% là sai rồi!"

Còn chừa lại 2%… A Lẫm nghe cậu nói thì tâm trạng tốt hơn một chút. Bị kéo đến trước một bàn thí nghiệm, phía trên có một cuốn sổ mở ra, hình như bên trong là ghi chép của Mạc Bắc. Trang mở ra vừa đúng là một phương thuốc, A Lẫm cúi đầu nhìn, chợt rùng mình.

Phương thuốc này là…

Hắn vội càng cầm cuốn sổ lên, giữ thật chặt, cẩn thận đọc số lượng thuốc phía trên.

Cỏ Linh Âm…

Không sai, là cái này, nhất định là cái này…

"Sai cái gì?" Tim A Lẫm đập nhanh dữ dội, tay cũng không biết nặng nhẹ, khiến cho Nhan Lập Khả run lên hai cái, "Phương thuốc này làm sao?!"

Trong ấn tượng của Nhan Lập Khả A Lẫm luôn luôn điềm tĩnh, không nhiều lời, bộ dáng kích động này là lần đầu tiên cậu thấy, khiến cậu kinh hồn bạc vía, "Không có sao, không nghiêm trọng gì, Mạc Lẫm ca đừng lo."

Sao có thể không lo, đây là… Là thuốc cho Lăng Diệc Phong…

Mạc Lẫm mặc kệ cậu bị đau, ánh mắt cuống cuồng, "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, sai ở đâu!"

Nhan Lập Khả bị siết đến phát run, nhanh chóng nói lớn, "Ai da, không có gì nghiêm trọng… Chỉ là bước cuối cùng bị dư thôi, các bước trên rất hoàn hảo, phối dược rất đặc biệt, là phong cách của Tiểu sư phụ! Nhưng… Bước phun thuốc cuối cùng được thêm vào rất kỳ lạ, nhìn sao cũng thấy như trống đánh xuôi kèn thổi ngược…"

Phun thuốc? Mạc Lẫm nhíu mày, Nhan Lập Khả nhìn mắt hắn rồi nói tiếp, "Đây chỗ này," thừa cơ thoát khỏi tay A Lẫm, cầm quyển sổ lên, chỉ vào hàng chữ cuối cùng, "Đây chỗ phun này… Trong tủ thuốc C, mấy hôm trước Tiểu sư phụ đã dạy em, chắc chắn không phải dùng như thế!"

Giọng rất tự tin. A Lẫm mím môi, nhìn chằm chằm vào dòng chữ phun thuốc một lúc, trực giác mách bảo có vấn đề, âm thầm hoảng sợ. Đang lúc hoang mang, bỗng nhiên điện thoại vang lên, A Lẫm còn đang thẫn thờ, bị Nhan Lập Khả nhắc mới kịp phản ứng, hoảng loạn lấy điện thoại ra, nhìn lướt qua, vừa nhìn thấy liền khiến cho hắn sửng sốt, trên màn hình hiện lên nhắc nhở có thư chưa đọc, mà tên người gửi thư đến làm cho lòng hắn càng thêm sốt ruột.

— Lăng Viêm.

A Lẫm nhìn màn hình di động, trái tim không kiểm soát được đập điên loạn. Hắn tiếp xúc với Lăng Viêm nhiều năm, thanh niên đó là người thông minh, sớm biết thân phận của hắn không hề đơn giản, trừ tình huống khẩn cấp ra, người kia chắc chắn sẽ không làm phiền hắn…

A Lẫm cuống quít mở thư ra, hai câu vô cùng đơn giản, nhưng khiến sắc mặt hắn lập tức trắng bệch.

"Lâm thúc, Tiểu thúc uống thuốc xong, bỗng nhiên toàn thân bắt đầu đỏ lên, nhịp tim không phục hồi, đến hô hấp cũng yếu đi. Mong thúc mau chóng phản hồi lại, rất gấp gáp."

Tại sao… Có chuyện này?

A Lẫm nắm chặt điện thoại, toàn bộ người mờ mịt, đến khi bị Nhan Lập Khả gọi một tiếng mới tỉnh táo lại, "Mạc Lẫm ca? Anh sao vậy?"

A Lẫm cảm thấy không thể hít thở, trái tim co rút thắt chặt, hoang mang đến mức nói cũng không theo ý muốn, "Thuốc… Thuốc kia…"

Nhan Lập Khả kinh ngạc nhìn bộ dáng hoang mang của hắn, cậu gần như không tin nổi người trước mặt này là Mạc Lẫm ca điềm tĩnh của thường ngày, dáng vẻ này của hắn làm cho cậu hơi đau lòng, cậu vội vàng cầm chắc bàn tay A Lẫm, lắc lắc an ủi, "Mạc Lẫm ca, anh nói từ từ, đừng vội."

"Phương thuốc, em nói phương thuốc này," A Lẫm siết chặt bả vai Nhan Lập Khả, sợ đến độ run rẩy, "Thật sự có vấn đề, làm sao bây giờ? Có thể chữa không? Có thể cứu không? Tiểu, Tiểu Khả, có cách cứu chữa không? Tiểu Bắc đâu, Tiểu Bắc đi đâu rồi?"

Nhan Lập Khả bị lắc đến choáng váng, cuối cùng nghe rõ điều A Lẫm hỏi, vội váng trấn an, "Anh nói phương thuốc này hả?"

"Đúng, chính nó!"

Nhan Lập Khả thở phào, cậu bị Mạc Lẫm hù tới mức tưởng đã xảy ra chuyện gì nghiêm trọng, bây giờ thoáng yên lòng, "Mạc Lẫm ca yên tâm, phương thuốc này không có vấn đề gì lớn, chỉ có bước phun thuốc cuối cùng làm trở ngại tác dụng của thuốc, để giải quyết cũng rất đơn giản." Nói xong, cậu mở cuốn sổ ra, nhìn tên thuốc một chút như đang xác nhận, sau đó gật đầu, "Ừm, chỉ chần nấu một nồi nước ấm chưng cách thủy số thuốc kia, sau đó dùng rượu Hùng Hoàng lau qua một lần là có thể xỏa bỏ được lớp thuốc đó. Viên thuốc không có vấn đề gì, chỉ có tác dụng của nó bị cản trở thôi, Mạc Lẫm ca yên tâm, không cần nóng lòng, rất dễ giải quyết."

"… Vậy, vậy sao…" Mạc Lẫm lầm bầm, không biết suy nghĩ gì, ánh mắt hơi đỏ, tựa như cực kỳ mệt mỏi, cánh tay vô lực nâng lên, ngón tay run rẩy nhập vào phương pháp của Nhan Lập Khả, đến khi ghi đến chữ cuối cùng, Nhan Lập Khả hầu như có thể nghe được tiếng nhịp tim của hắn, trầm trọng, nhưng chậm chạp lạ thường.

Ấn nút gửi, Mạc Lẫm cảm thấy trước mặt thoáng đen đi.

Tại sao, hoảng hốt như vậy?

Tại sao vừa rồi lại có ảo giác như cả thế giới đều đảo lộn…

Hắn ngây người nhìn màn hình, chợt cảm thấy hốc mắt cay lên.

Đi sai một bước, cả đời chỉ có thể sống trong bóng đen.

Nụ cười bao dung của người kia, mặc dù đã biến mất từ bảy năm trước, nhưng khi nhắm mắt, vẫn có thể rõ ràng thấy dược vòng mắt cong cong cưng chiều của người nọ. Người kia còn sống, chỉ có còn sống, mới có thể tiếp tục duy trì cuộc sống của hắn. Thậm chí không tỉnh lại, thậm chí không ở bên cạnh, nhưng ít ra, y vẫn còn sống.

A Lẫm nhắm mắt lại, nuốt xuống mùi tanh vừa xông lên cổ họng.

"Nhưng mà nói tiếp, phương thuốc này thật phức tạp." Thoáng chốc lại nghe được tiếng rầm rì của Nhan Lập Khả, "Ví dụ như cỏ Linh Âm này, không dễ nuôi trồng, hơn nữa khi thu hoạch cũng cần có kỹ thuật, nếu làm không tốt thì nửa chừng sẽ bị chết, haiz, phương pháp này của Tiểu sư phụ vừa nhìn đã biết là nghiên cứu lâu năm rồi, hẳn đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết…"

A Lẫm dần dần bình tĩnh lại, nghe Nhan Lập Khả nói lại thấy hoảng trong lòng, "Ý em là, giai đoạn thu hoạch để làm thuốc?"

"Ừ, đúng vậy, không thể để quá một ngày, thời gian quá lâu sẽ khiến cho dược tính mất đi, hơn nữa sẽ dễ dàng biến thành chất độc."

Nuôi trông cỏ Linh Âm rất khó khăn, đây là tự hắn rút ra được, bảy năm qua, hắn thất bại mất hai năm cuối cùng mới có thể trồng thành công, cây cỏ thuốc này phải chọn thổ dưỡng chọn khí hậu, không dễ nuôi trồng, không ngờ đến cả cách bảo quản cũng khó khăn đến vậy. Thảo nào bảy năm qua mỗi khi đi rừng về, Mạc Bắc luôn luôn ngâm mình trong phòng thí nghiệm thâu đêm suốt sáng điều chế thuốc trước tiên…

Cây thuốc khó chăm sóc như vậy, hắn trông coi, nhìn ngắm hằng ngày, vậy mà còn có thể xảy ra sự cố, nếu như… Nếu hắn mất đi, nếu đổi lại là người khác, có thể nào… Sẽ phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn không…

Biến thành chất độc…

Đầu ngón tay rét run, Mạc Lẫm ngơ ngác, nhìn dòng chữ trên quyển sổ, trái tim vặn lên đau đớn.

Phong ca.

Tiểu Bắc.

Rốt cuộc mình nên làm sao đây…

Đôi mắt luôn luôn tỉnh táo dần trở thành mơ màng, A Lẫm cắn chặt răng, qua một lúc mới lặng lẽ đứng dậy, ngây ngẩn đi ra khỏi phòng thí nghiệm. Nhan Lập Khả ở phía sau muốn gọi hắn, nhưng nghĩ lại liền không dám cất tiếng, tấm lưng của hắn rất cô đơn, có cảm giác hiu quạnh, Nhan Lập Khả vô thức thở dài

một tiếng.

Đến khi bóng dáng A Lẫm hoàn toàn biến mất, phòng thí nghiệm trở về yên tĩnh một lần nữa, rốt cuộc Nhan Lập Khả mới chuyển tầm mắt. Hít một hơi thật sâu, hắng giọng một cái, khẽ gọi, "Tiểu sư phụ, anh ấy đi rồi."

Cánh cửa tủ chứa đồ ở góc tường hơi chuyển động, sau đó, một người đàn ông mảnh khảnh bước ra từ bên trong, Nhan Lập Khả vội vàng chạy đến, giúp hắn mở cánh cửa rộng ra một chút. Mạc Bắc vừa bước chân ra, Nhan Lập Khả lập tức nhảy đến trước mặt, nhíu mi, vẻ mặt không hiểu, "Tiểu sư phụ, rốt cuộc anh có ý đồ gì vậy? Bị Mạc Lẫm ca nhìn chằm chằm, em suýt diễn không nổi, đúng là đáng sợ…"

Mạc Bắc nhìn cậu, yên lặng đi đến bàn thí nghiệm, cầm lấy giấy ghi phương thuốc, khẽ cong khóe miệng, cười đến miễn cưỡng, "Chết đi, rồi lại sống dậy."

"Hả?"

"Ca lừa mình cả đời, anh chỉ lợi dụng thứ quan trọng nhất trong lòng anh ấy một chút thôi." Mạc Bắc nhàn nhạt nói, quay người nhìn vẻ mặt mơ hồ của Nhan Lập Khả, "Anh ấy sẽ không cam lòng rời bỏ người kia."

"Hả? Ai?" Nhan Lập Khả chớp mắt, lại hỏi, "Vừa rồi ai gửi thư cho anh ấy vậy? Phản ứng của Mạc Lẫm ca làm em sợ muốn chết, em chưa từng thấy anh ấy nóng vội như thế."

Mạc Bắc cúi người, nhìn thẳng vào Nhan Lập Khả, cười cười, "Tiểu Khả, những điều anh dạy cho em, đã hiểu hết chưa."

"À… Cũng tạm tạm đi, nhưng mà… Hehe, nhất định không tài ba bằng Tiểu sư phụ."

Mạc Bắc vẫn mỉm cười, xoa đầu cậu, "Anh phải rời đi, đến Tam Giác Bạc."

"Cái gì?!" Nhan Lập Khả kinh ngạc, giọng không kìm nén được, suýt nữa làm hắn giật mình.

"Hạng đại ca muốn phát triển ở nơi đó, anh đi mở đường. Ca không yên lòng về anh, muốn đi cùng anh, vậy nên anh mới…" Mạc Bắc dừng một chút, nói tiếp, "Anh không thể để y rời khỏi nơi này, so với anh, những người khác sẽ cần y hơn." Nói xong, hắn đứng thẳng lên, cầm lấy quyển sổ kia, kéo tay Nhan Lập Khả qua, đặt vào tay cậu, "Những thứ quan trọng đều được viết trong đây, tự mình nghiên cứu cho tốt."

"Không muốn không muốn, đợi chút, anh muốn đi sao? Khi nào? Sao đột ngột như vậy, Tiểu sư phụ không nói đùa chứ?" Nhan Lập Khả nắm lấy quyển sổ, căn bản không nghe vào mấy lời sau, trong đầu chỉ còn việc Mạc Bắc muốn đi, lòng hoảng loạn một mớ.

"Ngày mai, sáng mai." Mạc Bắc cười, còn nói thêm, "Chuyện hôm nay, phải giữ bí mật, nhé?"

"Biết biết rồi!" Nhan Lập Khả không muốn nghe cái khác, chỉ vội vả hỏi, "Vậy Tiểu sư phụ, khi nào anh về?"

Khi nào… Về?

Trong lòng có chút mệt mỏi, cũng có chút buồn cười, trở về, chuyến đi này, còn có thể trở về sao?

Hắn đứng thẳng, mỉm cười, "Nhanh thôi, đi ba bốn năm, rồi sẽ về."

"Ba bốn năm?!" Nhan Lập Khả há to miệng, trừng mắt lên án, "Đó cũng gọi là nhanh?!" Cậu ôm lấy Mạc Bắc, hừ hừ miệng, "Không cho đi!"

Mạc Bắc cười ha ha, vỗ một cái lên ót Nhan Lập Khả, đứa học trò này, hắn rất thích, chẳng qua… Có lẽ sau này không còn được gặp lại nữa, nghĩ đến đây, hắn nhịn không được hạ người ôm lấy cậu, "Ngoan ngoãn nghe lời, không nên nóng tính như vậy, đôi lúc phải nghe lời Tiểu Lê, y suy tính chu toàn, biết chứ?"

Nhan Lập Khả dẹp miệng, vành mắt đỏ lên. Cậu biết người này có tính cách ôn hòa, nhưng một khi quyết định chuyện gì thì không ai có thể thay đổi, cậu có ăn vạ cũng không có kết quả gì. Mắt chua chát, Nhan Lập Khả chợt cảm thấy hoảng sợ trong lòng, cũng không biết tại sao, còn có chút bất an.

Giống như người này sẽ càng ngày càng cách xa mình vậy.

Mạc Bắc nhặt cậu về, dạy cậu y học, yêu thương nuông chiều cậu, nếu như không có người này, cậu đã sớm chết đói ở trên đường phố. Người này là người quan trọng nhất trong cuộc đời cậu, chính cậu đã thề sẽ dùng mạng mình bảo vệ hắn cả đời. Nhan Lập Khả ngẩng đầu nhìn khóe miệng mỉm cười ôn hòa của Mạc Bắc, ngây ra một lát, cuối cùng ôm chặt đối phương, nói nhỏ một câu, "Sớm trở về một chút, Tiểu sư phụ, đừng quên em ở đây chờ anh về."

"… Ừ."

Nụ cười trên khóe môi Mạc Bắc dần mất đi, vỗ về tấm lưng của Nhan Lập Khả, lặng lẽ nhắm mắt lại.

41. Quyển 2 - Chương 41: Cảm Ơn

Vừa vào mùa đông thời tiết ở Tam Giác Vàng thật không tồi, ánh nắng ấm áp, đứng sưởi bên dưới đúng là một loại hưởng thụ xa xỉ. Mạc Bắc đứng trên bờ ruộng lúa, ngẩng đầu nhắm mắt tận hưởng ánh nắng mặt trời, qua một lúc lâu mới thôi. Ngây ngốc ở nơi này bảy năm, hắn sớm có cảm giác thân thuộc, nếu như thật phải đi, tựa như bị cắt đi một khúc thịt trên người.

Vừa nãy vất vả lắm mới dỗ dành được Nhan Lập Khả, sau đó, hắn liền lái xe đến cánh đồng lúa này. Một khoảng ruộng lúa xanh mơn mởn, kết hợp với nền trời xanh mây trắng, đẹp tựa như một bức tranh. Mạc Bắc đi dọc theo bờ ruộng bé nhỏ, cúi đầu nhìn hình bóng của mình phản chiếu dưới mặt nước, gương mặt tái nhợt, thân hình cũng gầy, chỉ có đôi mắt là đen óng, cũng coi như là đẹp đi. Hắn nhớ Hạng Ý rất thích hôn lên mắt hắn, cánh môi ấm áp nhẹ nhàng mơn trớn trên làn da hắn, thứ cảm giác đó làm cho hắn cảm thấy gần như ngất đi, nhịp tim cũng đập mãnh liệt hơn bình thường. Nghĩ đến đây, Mạc Bắc nhịn không được ngồi xổm xuống, ngẩn người nhìn đôi mắt được phản chiếu dưới nước của mình.

Thật ra nếu như nhìn kỹ, tình trạng bệnh tật nguy cấp của hắn đã lộ ra một hai dấu hiệu. Chẳng qua do mọi người hằng ngày đều nhìn thấy hắn, nên không quá chú ý mà thôi.

Ngây ngẩn chốc lát, cười khổ một tiếng, hắn từ từ đứng lên.

Trước kia A Lẫm từng nói với hắn, mọi ân oán ngày trước đều là lỗi của bọn họ, là do Hạng Khôn không từ thủ đoạn, là Mạc Lẫm lợi dụng Đằng Lăng giết cả nhà Hoắc gia. Hại chết Hoắc gia là bọn họ, không phải Mạc Bắc, không phải là hắn, Hạng Ý không có lý do gì để chà đạp hắn như vậy.

Mạc Bắc mơ hồ nhớ lại, lấy ra một cái túi từ trong ngực, nhìn một lúc, con ngươi óng ánh trở nên ảm đạm một phần.

Thế nhưng cũng là có lỗi, có gì khác biệt? Đúng là khi đó hắn không tỉnh táo bị điều khiển, bị thôi miên, nhưng độc là do chính tay hắn đã hạ, thông tin có được cũng đích thực do hắn nghe trộm rồi báo lại cho Hạng Khôn. Bàn tay hắn nhuốm máu của người nhà họ Hoắc, có phải tự nguyện hay không, cũng đâu có gì khác biệt…

Hắn không muốn giải thích, cũng không trốn tránh trách nhiệm. Hắn sống hơn hai mươi năm, chưa từng làm điều gì theo ý muốn của mình, chỉ tận tâm cố gắng bảo hộ một người duy nhất, nhưng đến phút cuối cùng, rốt cuộc không duy trì nổi nữa. Hắn nhớ lần đầu tiên nhìn thấy Hạng Ý, một đứa bé vừa mới chào đời, đôi mắt đen láy mở to chơm chớp, môi bĩu lên tựa như muốn khóc. Hắn nhìn đôi mắt ấy mười bảy năm, từng li từng tí, đã khắc sâu trong xương tủy, làm cách nào cũng không quên được.

Mạc Bắc chậm rãi bước đi, bước nhân theo nhịp đập của tim, đi thật lâu cuối cùng đến được khu đất cao bên cạnh ruộng lúa, thở hổn hển một lát, hắn nắm thật chặt chiếc túi trong ngực, vừa buông ra, sau đó phát ngốc một lúc, mới lặng lẽ mở ra một khe nhỏ.

Xếp đầy một túi lớn, mềm mại, đỏ tươi.

Bởi vì thu thập mấy thứ này mà bàn tay bị trầy xước không ít, hắn ngơ ngác nhớ lại những miệng vết thương nhỏ trên tay Hạng Ý, hai người bỗng nhiên đã có chút liên quan nhau, Mạc Bắc hơi cong khóe miệng, ánh mắt vui vẻ.

Khu đất cao này được nắng chiếu sáng rất nhiều, gió cũng thoang thoảng, một buổi chiều, có lẽ là đủ.

Mạc Bắc cẩn thận lấy từ trong túi ra, không dám dùng sức, sợ sẽ cầm hỏng mất. Cẩn thận trải từng cánh ra nền đất, lúc khom người xuống nhịp tim lại đanh nhanh lên, ngón tay run run, hắn cố sức chịu đựng, chờ cho khỏe lại mới tiếp tục ngồi xuống.

Sân vườn Hạng gia gieo trồng không ít hoa hồng đỏ, giống như những bụi hoa khác, hắn chưa bao giờ cảm thấy hoa hồng có chút gì đặc biệt, nhưng hiện tại, đột nhiên cảm giác những bông hoa này xinh đẹp hơn các loại hoa khác nhiều, đến cả hương hoa cũng khiến người ta say đắm.

Mạc Bắc chậm rãi xếp từng cánh, đến khi trải xong toàn bộ số cánh hoa ra nền đất, hắn từ từ đứng lên, nghỉ ngơi một chút, sau đó lùi về sau vài bước, dựa vào vách tường bên cạnh khu đất rồi ngồi xuống. Ánh mặt trời chan hòa, không khí mang theo làn gió nhẹ man mát, Mạc Bắc dựa đầu lên vách tường nhắm mắt nghỉ ngơi, tâm trí hiện lên hình ảnh Hạng Ý ở giữa bụi hoa hồng đêm hôm đó, dáng người cao lớn, khóe miệng khẽ mỉm cười. Khoảnh khắc ấy, ánh mắt Hạng Ý rất dịu dàng, hắn sợ sẽ nhớ cả đời.

Tiểu Ý, nếu như anh đi, em có thể thỉnh thoảng nhớ đến anh không? Nếu như… Anh chết, có phải em sẽ không hận anh nữa, một ngày nào đó có thể tha thứ cho anh?

Mạc Bắc mở mắt ra nhìn một mảng lớn cánh hoa đỏ trên mặt đất, hắn ngây ngốc ngắm nhìn, qua một lúc lâu khẽ cong khóe miệng lên, cười đến cay đắng.

Một buổi chiều trôi qua rất nhanh, khu đất cao này là nơi hắn phải mất mấy buổi tối mới tìm được chỗ thích hợp nhất, quả nhiên giống như dự đoán của hắn, ánh nắng sung túc, gió thoảng nhè nhẹ, sau mấy giờ chiều, số cánh hoa gần như được hong khô hết. Hắn chống vách tường đứng dậy, khom người nhặt lên một cánh hoa nhìn thử, không còn mềm nhũn, nhưng màu sắc vẫn tươi đẹp, giống như dự tính. Kìm lòng không được mỉm cười, Mạc Bắc lại thu thập số cánh hoa trên mặt đất, cẩn thận cất kỹ vào lại túi.

Sắc trời dần tối, nhưng vẫn còn một lúc mới đến giờ tan học của Hạng Ý. Trên đường trở về, Mạc Bắc vô thức nhìn xung quanh, bỗng nhiên dừng bước, cách đó không xa ở phía nam, có một tòa kiến trúc màu trắng đập vào trong mắt hắn, hắn nhớ đó là nơi thờ cúng linh thiêng của người dân Tam Giác Vàng, Thần Điện Hull Nặc.

Hắn ở Tam Giác Vàng nhiều năm như vậy, nhưng chưa lần nào đến nơi này. Dường như người như bọn hắn, ánh sáng nơi đó quá thánh khiết, cuối cùng sẽ làm hiện lên hai bàn tay máu tanh, càng làm tăng thêm cảm giác tội lỗi. Ánh sáng càng nhiều, hình ảnh càng rõ, càng chiếu ra người hắn không thanh sạch. Mạc Bắc dừng chân, nhìn xem Thần Điện, vô thức xoa lồng ngực. Có lẽ thật sự có ông trời, bây giờ mình như thế này, là do báo ứng, không thể trách ai khác.

Mạc Bắc thả tay xuống, ngây người một lúc, rốt cuộc đi vòng qua, hướng về phía Thần Điện.

***

Karo muốn ngủ cũng không ngủ ngon được, bây giờ hắn đang nằm trên giường ngẩn người nhìn trần nhà, bàn tay vẫn nắm chặt cái chai kia. Hắn không rõ tại sao một linh hồn đã chết nhiều năm như vậy mà còn có tâm niệm sâu sắc đến thế. Mặc dù lần đầu nhìn thấy linh hồn này cũng đoán được là nó chết oan, nhưng

tình cảm bi thương thế này, cảm giác được, nhưng không thể giải thích vì sao.

Hắn bất giác vuốt ve miệng chai, một lúc sau giơ tay lên, nhìn chằm chằm vào làn khí, "Ngươi này, khiến ta ngủ không ngon." Nói xong, đầu ngón tay hắn xuất ra ánh sáng màu lam, tiếp sau đó ánh sáng xuyên vào trong bình, làn khí tựa như dày đặc thêm chút ít, lơ lửng cũng không còn yếu ớt như khi trước. Karo thấy được, có chút tươi cười.

Cảm ơn ngươi.

Karo ngẩn người, chợt kịp phản ứng, đem cái chai lại gần hơn, "Có thể nói chuyện rồi à?"

Ừ…

Làn khí di chuyển lên xuống, âm giọng như có chút mỉm cười.

Nhiều ngày qua, cảm ơn ngươi vẫn luôn giúp ta. Ta khỏe hơn nhiều, không cần lãng phí năng lượng của ngươi nữa.

Không biết vì sao, đáy lòng Karo bỗng nhiên rung động, khóe miệng cong vút lên, "Sao lại nói là lãng phí, không việc gì đâu, ngươi còn rất yếu, ta biết chừng mực."

…

Làn khí im lặng một lúc, chậm rãi lui tới đáy bình, nằm yên, Karo chợt lo lắng, chống tay ngồi dậy, giọng điệu nhẹ nhàng, "Làm sao vậy?"

… Có hơi, không quen.

"Hả? Không quen gì?"

Làn khí trắng lại lơ lửng, Karo mơ hồ cảm giác nó đang nhìn mình.

Thật lâu rồi không có ai đối xử tốt với ta như vậy, thật sự, cảm ơn ngươi.

Từ nhỏ đến lớn Karo vẫn luôn được tiếp xúc với sự ấm áp, bao gồm người cúng bái, người cầu nguyện, thậm chí là người đến chữa bệnh, đều hy vọng nhận được sự tốt đẹp, hắn rất quen thuộc với việc mỗi linh hồn cầu xin vui vẻ hay hy vọng, nhưng duy nhất tử hồn này, đem đến cho hắn cảm giác cô đơn, trống vắng lạnh lẽo, từ bỏ mọi hy vọng. Thứ cảm giác đó khiến hắn hít thở không thông, rất khó chịu, lần đầu tiên hắn luống cuống như thế, muốn làm cho nó ấm áp, nhưng không biết nên làm thế nào.

Hắn chậm rãi nắm chặt cái chai, tựa như truyền độ ấm áp, "Ngươi yên tâm, ta sẽ bảo vệ người, sẽ không để ai làm hại ngươi nữa. Ít nhất, khi ta còn sống sẽ mãi mãi bên cạnh người, sẽ không để cho ngươi cô đơn nữa, được chứ?"

Làn khí như đang ngẩn người, không nhúc nhích, qua thật lâu, Karo cảm giác lòng bàn tay ấm lên, nong nóng, hắn biết, đây là phản ứng cảm xúc mãnh liệt của linh hồn. Bên tai lại vang lên âm thanh kia, một giọng nói ôn hòa êm ái, rất dễ chịu, tựa như một loại nhạc khí.

... Cảm ơn.

***

"Cốc cốc cốc."

Đột ngột có tiếng gõ cửa, Karo sờ lên cái chai, thấp giọng nói, "Vào đi."

Da Mỗ đẩy cửa ra, nhìn bộ đồ ngủ của cậu chủ nhà mình, gãi đầu, "Thiếu gia, có vị khách xin cậu làm một cái linh vật hộ mệnh."

Karo gật đầu, đứng lên, đặt cái chai vào một cái giá chuyên biệt, khom người mỉm cười với nó, "Ta đi ra ngoài một lát, người chờ ta trở lại nhé."

Ừ, được.

Da Mỗ nghe thấy âm thanh kia thì hoảng sợ, rùng mình một cái. Hắn là Tế Tự thực tập, tệ lắm cũng có thể nghe được một ít âm thanh của Linh Hồn, cái tử hồn này hai ngày trước còn yếu ớt đến không cử động được, bây giờ có thể nói rõ ràng như vậy, chắc hẳn thiếu gia nhà mình đã hao tổn không ít linh lực. Da Mỗ hơi đau lòng, nhưng thể không nhiều lời, đành phải thở dài.

Karo nhắc nhở vài cái mới yên lòng, hắn quay người nhìn Da Mỗ đang đứng sững sờ, cảm thấy buồn cười, "Sao vậy? Cũng không phải lần đầu nghe thấy linh hồn nói chuyện."

Không phải là vì linh hồn nói chuyện, là Thiếu gia... Da Mỗ buồn lòng cắn môi, hắn không muốn để Karo tiếp vị khách kia, dù sao mấy ngày nay đã rất mệt, có lẽ nên nghỉ ngơi, thế nhưng...

Da Mỗ do dự một chút, rốt cuộc vẫn cẩn thận mở lời, "Thiếu gia,..."

"Sao?"

Da Mỗ cắn răng, ho một tiếng, "Vị khách vừa đến là... là... Là người mà ngày đó chúng ta cứu."

***

Đứng trong Thần Điện Mạc Bắc cảm giác có hơi không được tự nhiên, cảm giác này hắn rất quen thuộc, đó là cảm giác mất mát, rất khó chịu, thậm chí làm tâm tình vặn vẹo, tựa như ngày trước đã quanh quẩn tới đây. Hắn vô thức lấy một tay ôm lấy cánh tay kia, mím môi.

Những ảo ảnh đó vô cùng rõ ràng, hắn ép mình quên đi, nhưng vẫn không kiểm soát được mà hiện lên trong tâm trí. Hắn nhớ những hình ảnh đó bắt đầu xuất hiện từ khi hắn vừa bị mất trí nhớ, mỗi lần bị thương nặng, ý thức hỗn loạn, những thứ đáng ghét kia sẽ luẩn quẩn trong đầu, khiến cho hắn muốn thoát cũng không được. Hắn vẫn nhớ có một âm thanh, nghe rất quen thuộc, liên tục ghé vào lỗ tai hắn cầu xin hắn, xin hắn rời đi, giao thân xác lại cho nó.

Trong đống ảo ảnh đó có rất nhiều người, nhưng nhiều nhất, vẫn là Hạng Ý. Dịu dàng, mỉm cười, tàn bạo, lạnh lùng. Có khi làm cho hắn mê say, có khi lại khiến hắn sợ hãi. Hắn vẫn cho rằng đó chẳng qua là giấc mơ.

Kể từ sau khi khôi phục trí nhớ, những ảo ảnh đó không còn xuất hiện nữa. Hắn cẩn thận ngẫm lại, có lẽ là do từ đó về sau hắn không còn bị thương nặng thêm lần nào. Vài ngày trước, lúc bị đuối nước, hắn mơ hồ tựa như được nghe lại âm thanh kia, mông lung, nhưng khi tỉnh lại lại không còn.

Có lẽ, thật sự là ác mộng, nếu như những thứ trong mộng tái hiện, hắn thật sự sợ Hạng Ý sẽ trở nên giống như những hình ảnh kia, lạnh lùng, âm trầm, đối xử tàn nhẫn với hắn.

Ngây người suy nghĩ, trong đầu bất giác nhảy ra một cái tên.

Ngoài Hạng Ý, thật ra còn có một người đàn ông khác, trong ảo ảnh, Hạng Ý làm hắn cảm thấy đau khổ, trái tim đau đớn, nhưng người đàn ông kia lại khiến hắn cảm thấy áy náy, còn thêm một loại cảm xúc lưu luyến.

Lăng Viêm.

Đó là ai?

Hắn đứng ngẩn người, mê man suy nghĩ, sau lưng đột ngột vang lên âm thanh, “Chào anh.”

Mạc Bắc giật mình, quay lại thì trông thấy một thiếu niên mỉm cười đưa tay về phía hắn, “Xin chào, tôi là Tế Tự của Thần Điện, Karo Hull Nặc, anh tìm tôi sao?”

Thiếu niên mang một đôi kính mắt viền vàng, dưới tấm kính mỏng là một đôi đồng tử màu lam, loáng thoáng bị vài sợi tóc che giấu. Gương mặt thiếu niên tựa như tượng thần điêu khắc, tinh sảo không rõ, ngũ quan cũng rất sâu nét. Mạc Bắc không ngờ người Thủ hộ của Tam Giác Vàng trong truyền thuyết lại anh tuấn như thế, thấy tận mắt chợt sửng sốt, sau khi kịp phản ứng thì có hơi xấu hổ liền đưa tay nắm lấy bàn

tay Karo, “Xin chào, thật có lỗi vì muộn như vậy còn làm phiền ngài.”

Thời điểm buổi chiều thế này hoàn toàn không có người nào, đa số mọi người đi vào ban ngày, là thời điểm Thần Điện được ánh mặt trời chiếu sáng đẹp đẽ nhất, làm cho người ta cũng có cảm giác thần thánh chút ít. Karo nhìn sắc trời tối đen bên ngoài, cười nói, “Anh không cần vội, tôi kinh doanh 24/24.”

Mạc Bắc ngẩn ngơ, trông thấy đôi mắt Karo chớp chớp, mới nhịn không được hé miệng cười. Người này thật hài hước.

Karo duy trì lịch thiệp, nhưng trong lòng đột nhiên có cảm giác khác thường. Lòng bàn tay đối phương lạnh như băng, không phải nhiệt độ cơ thể của người bình thường, nhưng khi nắm trong tay lại khiến cậu có cảm giác quyến luyến kỳ lạ. Cậu nhìn thấy dáng tươi cười áy náy của Mạc Bắc, chợt nhớ đến tử hồn trong chai. Âm giọng của linh hồn kia giống y hệt với Mạc Bắc, chẳng qua âm thanh của người trước mặt này rạng ngời hơn, nghe không có vẻ bi thương đến như vậy.

Cậu nắm một lát, buông tay cười nói, “Xin hỏi quý danh của anh?”

Mạc Bắc cảm thấy Karo làm hắn có cảm giác thật thoải mái, thật sự như chìm đắm trong thế giới bình yên, nhớ đến người này từng giúp đỡ một ít lúc trước, lòng Mạc Bắc cũng thả lỏng, “Tôi họ Mạc.”

Mạc, Mạc Bắc.

Karo thầm gọi tên của hắn trong lòng. Cậu sớm biết là vậy, chỉ là hỏi một câu tượng trưng, nhưng cái tên này, thầm gọi trong lòng, cảm giác rất mềm mại.

Mạc Bắc…

“Anh Mạc này, anh nói muốn làm một linh vật hộ mệnh đúng không?” Karo dẫn hắn đi vào trong Thần Điện, vừa đi vừa nói chuyện, “Là làm cho ai? Hình dạng gì?”

Mạc Bắc được cậu dẫn đi, đường đi trang hoàng trong Thần Điện làm hắn bất ngờ, vách tường hoàn toàn trong suốt như băng, không biết được làm bằng vật liệu gì, còn giống như tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ, khiến hắn hơi khẩn trương, “Dây chuyền đi,” Mạc Bắc suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nghĩ đến vết bớt của Hạng Ý, nói tiếp, “Mặt dây chuyền đại khái lớn như vầy,” Hắn dùng tay phác họa, “Màu đỏ sậm, hình con rắn, có thể chứ?”

Karo khẽ nhíu mày, rốt cuộc hiểu ra, cậu biết Mạc Bắc muốn làm cho ai rồi. Hạng Ý rất nổi tiếng với cái vết bớt kia, ở trường học chính là hình mẫu tiêu biểu của nhiều nữ sinh, có người còn tưởng rằng vẽ lên, đám đàn em đi theo y cũng bắt chước vẽ một cái, thống nhất thành ký hiệu của tổ chức gì đấy, lúc đó Karo nghe xong nhịn không được cười một hồi lâu.

Người đàn ông này, lúc hôn mê không ngừng nhớ đến Hạng Ý, hôm nay đến đây cầu phúc, cũng là vì thiếu

niên kia. Trong lòng của cậu bỗng nhiên run lên, nghĩ đến tử hồn ở trên lầu, Karo vô thức dừng bước.

Chẳng lẽ…

Mạc Bắc bất ngờ, dừng lại theo cậu, "Ngài sao vậy?"

Karo lấy lại tinh thần, nhìn thẳng vào đôi mắt hiền hòa của Mạc Bắc, thấy Mạc Bắc có hơi không được tự nhiên, qua một lúc, cậu mới hỏi hắn, "Anh Mạc, anh yêu người đó sao?"

"Cái gì?" Trái tim Mạc Bắc co rút lại, ngây cả người.

Karo khôi phục lại vẻ mặt vừa rồi, ôn hòa, "Là thế này, mỗi tình cảm sẽ gửi gắm một thứ linh khí khác nhau, người anh muốn cầu phúc, là người yêu hay là quan hệ gì khác? Điều này rất quan trọng đấy."

Mạc Bắc âm thầm thở ra, mím môi, lưỡng lự nói, "Người yêu cái gì… Ha ha, nhưng mà tôi yêu y, ngài làm theo loại tình cảm này đi, có được không?"

Karo trầm lặng, không biết suy nghĩ gì, nhẹ gật đầu.

42. Quyển 2 - Chương 42: Di Hồn

Trong Thần Điện có thợ thủ công và nhà thiết kế riêng, bởi vì quanh năm có rất nhiều người đến cầu phúc, Karo liền nghĩ ra biện pháp này để thuận tiện, lương cho thợ thủ công và nhà thiết kế đều do gia tộc Hull Nặc chi trả, người đến cầu phúc đều được miễn phí những thứ linh vật tinh xảo này, bên trong còn có pháp lực của Karo, làm thành bùa hộ mệnh.

Mạc Bắc cầm sợi dây chuyền đặc biệt trong tay, nhìn một lúc lâu mới âm thầm tán thưởng. Chế tác cẩn thận như thế, nhìn thế nào cũng không phải là hàng rẻ tiền, huống hồ bên trong còn ẩn chứa linh khí. Vật thế này lại miễn phí tặng người khác… Mạc Bắc ngẩng đầu nhìn thiếu niên đối diện, thảo nào người này còn trẻ mà đã được người dân tôn kính sâu sắc, đúng là tận tâm tận sức bảo hộ mọi người nơi này.

Karo thấy Mạc Bắc nhìn mình chằm chằm, cười, "Thích không?"

Mạc Bắc hơi sững sờ, trong mắt người này có thứ hắn không hiểu được, dường như mang theo chút… Thương hại?

Không đợi hắn trả lời, Karo bỗng dưng đến gần hai bước, xòe tay ra trước mặt hắn. "Làm thêm cho anh một cái, anh xem chút đi, có thích không?"

Mạc Bắc tròn mắt, lúc cúi đầu nhìn liền ngây người. Trên lòng bàn tay Karo là một chiếc vòng tay màu bạc, kiểu dáng đơn giản, nhưng các đường vân được chạm khắc bên trên vô cùng phức tạp, mặt trong còn có vô số văn tự Myanmar, nhưng thứ làm cho Mạc Bắc kinh ngạc chính là ánh sáng của chiếc vòng, xung quanh vòng tay tản ra một vòng ánh sáng màu lam, đến cả làn hơi cũng tản ra man mát, Mạc Bắc chỉ mới nhìn như vậy đã cảm thấy trên người có thêm luồng năng lượng không tầm thường. Hắn phục hồi tinh thần, ngẩng đầu vội vàng lắc đầu với Karo, "Không cần đâu, chiếc vòng này nhìn rất…"

Karo a một tiếng, bỗng nhiên nắm một tay của Mạc Bắc, ngón tay thiếu niên mềm mại, chạm vào cổ tay Mạc Bắc rất nhẹ, Mạc Bắc bất ngờ, liền nhìn thấy Karo đeo vòng tay vào cổ tay hắn, sau đó buông tay ra, cười, "Đã làm rồi, không nhận chẳng phải sẽ phí mất linh lực của tôi sao?"

Mạc Bắc ngẩn người nhìn vòng tay trên cổ tay, đột nhiên cảm thấy toàn thân có năng lượng, đến cả hô hấp cũng thông thuận hơn nhiều, cổ tay được một vòng sáng màu lam bao phủ, rất mát, cũng ấm áp, vô cùng thoải mái. Thậm chí cả trái tim, cũng không khó chịu như thường ngày. Hắn sững sờ ngẩng đầu, thấy Karo mỉm cười nhìn hắn, ánh mắt tràn đầy dịu dàng.

"Ngài…"

"Thích không?"

Mạc Bắc mím môi, rốt cuộc gật đầu, "… Cám ơn ngài."

Karo chợt khẽ giật mình, không biết sao đáy lòng bỗng run một cái. Khi người này nói cảm ơn, hóa ra có vẻ mặt này… Cậu nhìn lướt qua vòng tay trên cổ tay Mạc Bắc, qua một lúc lâu mới mở miệng, "Có một số việc, không nên quá miễn cưỡng."

Mạc Bắc im lặng, như tự giễu mà rủ mắt cười cười, không nói gì.

***

Sau khi Mạc Bắc đi, Karo nhìn chằm chằm vào bóng lưng của hắn thật lâu, mãi đến khi không còn nhìn thấy mới thôi, quay người đi lên lầu. Mới đi được nửa đường, bị Da Mỗ chặn lại, biểu lộ đối phương như không ủng hộ, lời nói cũng có chút trách cứ, "Thiếu gia, chiếc vòng tay kia sao cậu có thể tùy tiện cho người ngoài? Hai ngày nay cậu đã hao phí rất nhiều năng lượng rồi…"

Karo dừng chân, nhìn thoáng qua căn phòng của mình, sau đó yên lặng nâng tay phải lên, xốc tay áo. Trên cổ tay, một chiếc vòng màu bạc lẳng lặng tản ra ánh sáng mềm mại, giống như đúc với chiếc vòng vừa rồi của Mạc Bắc. Karo nhìn cổ tay mình chốc lát, cuối cùng thả tay xuống, Cậu cũng không biết vì sao, đối với người kia, hay nói là, đối với linh hồn kia, có thứ cảm giác đau lòng vô thức. Từ lần đầu tiên cảm nhận được tâm tình khổ sở mãnh liệt đó, cậu liền vô pháp bỏ mặc nó, thà để hao tổn hơn phân nửa linh lực, cũng muốn cứu hắn trở về.

Nếu như người tên Mạc Bắc kia có thể sống tốt, có phải nó… Sẽ không còn tâm tình bi thương như vậy nữa?

Karo tỉnh táo lại, nhìn Da Mỗ cười nói, “Không việc gì, dù sao, cũng phải lập khế ước, lập cùng ai cũng không có gì khác biệt.”

“Sao nói vậy được…”

Karo lắc đầu, không giải thích thêm nhấc chân bước đi, Da Mỗ ở phía sau nhìn chằm chằm vào cổ tay cậu một lúc lâu, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Karo quay lại phòng mình, cởi áo choàng Tế Tự ra, nằm ngã xuống giường, hôm nay sử dụng quá nhiều linh lực rồi, thân thể hơi mệt mỏi, nhớ đến cổ tay Mạc Bắc khi đeo chiếc vòng kia, cậu ngây ra một lúc, rốt cuộc cong miệng cười.

‘Hắn… Đến, đúng không?’

Karo kinh ngạc, nghiêng đầu nhìn về cái bàn bên cạnh, trên cái giá có để một chai nhỏ, bên trong là làn khí di chuyển lên xuống.

Karo ngồi dậy, lấy chai tới, gõ vách bình cười nói, “Không được phép đi cướp thể xác của người khác, biết chưa?”

Làn khi kia nằm xuống, qua một lúc lâu mới có giọng nói hơi chút khó chịu, ‘Không phải của người khác…’

“Ta biết, là quá khứ của ngươi, đúng chứ?” Karo vừa nằm xuống, nâng cái chai lên cao, lắc qua lắc lại như muốn chọc nó.

‘Đừng, chóng mặt…’

Karo cười ha hả, ngừng tay, để cái chai bên cạnh gối đầu, nghiêng người nhìn nó, “Tại sao muốn trọng sinh?”

‘…’ Tử hồn im lặng, đang lúc Karo định buông tha cho câu trả lời của nó, thanh âm kia lại vang lên, ‘Không muốn gặp lại người kia.’

“Hạng Ý sao?” Karo nhìn nó chằm chằm, đột nhiên hỏi.

Linh hồn kia như run lên, không trả lời.

Karo lại mở miệng, như đang suy nghĩ, nhíu mày, tựa như nghĩ thông suốt rồi, lông mày chậm rãi giãn ra, “Ta có thể cho ngươi sống lại, nhưng mà, là một thân phận khác.”

Linh hồn sững sờ, 'Có ý gì?'

"Không làm Mạc Bắc nữa, là một người bình thường, được chứ?"

Bình thường, người bình thường?

Làn khí ngây người thật lâu, lắc tới lắc lui tựa như bất an, 'Đó không phải là sẽ chiếm thể xác của người khác sao? Không cần, ta như vậy, cũng rất tốt.'

Không có thể xác, không thể hoạt động, vĩnh viễn ở trong một chiếc bình nho nhỏ, mà cũng tốt sao?

Karo nhìn nó, bất giác nắm chặt cái chai, muốn làm nó ấm, "Yên tâm, sẽ không cướp thân thể của người sống."

Vừa mới chết, linh hồn vừa rời khỏi thể xác, vẫn có thể dùng được. Karo nghĩ vậy, híp mắt vuốt ve cái chai.

'…' Linh hồn rất yên lặng, rất lâu không lên tiếng.

"Sao thế?"

'Tại sao… Ngươi luôn đối xử tốt với ta như vậy?'

Luôn? Karo không rõ ý của nó, nhưng vẫn trả lời, "Không biết, nhìn ngươi như vậy, ta hơi đau lòng."

Đau lòng? Làn khí ngây người, dần dần lơ lửng, bay ở giữa không trung một lúc lâu, cuối cùng mới chậm chạp nói. '…Ừ.'

Karo cảm thấy đáy lòng thật vui vẻ, không biết sao, chưa bao giờ cảm thấy có cảm giác mềm mại trôi nổi trong lòng như vậy, cậu ngồi dậy, cười nói, "Linh hồn có thể ảnh hưởng đến thân thế đấy, ta sẽ tìm một người có nét giống, đến lúc đó cho ngươi nhập vào, qua một thời gian, từ từ sẽ có ngoại hình giống như trước."

Tử hồn kia như mỉm cười, 'Ta không quan tâm việc đó…'

Karo nhớ lại gương mặt tuyệt đẹp của Mạc Bắc, cười haha, bỗng nhiên túm lấy miệng bình lắc lư trái phải, "Vậy ngươi chờ một thời gian, ta sẽ nhanh chóng tìm thân thể phù hợp."

'A… A…' Bị lắc đến choáng váng, thanh âm cũng chao đảo.

Karo giỡn đủ rồi, ngừng tay đặt nó bên cạnh gối, "Nghỉ ngơi chút đi, ngày mai dẫn người đi phơi nắng."

Cuối cùng không choáng nữa, tử hồn kia nghỉ ngơi một lúc, khẽ ừ một tiếng.

Karo liếc mắt, nằm xuống, nhìn nó một hồi lâu, mới nhắm mắt chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

***

Mạc Bắc đi ra khỏi Thần Điện vẫn cảm thấy có chút mơ màng, vòng tay trên cổ tay rất ấm áp, nhưng làn khí này khiến hắn cảm thấy kỳ lạ, tựa như trong người được tiếp thêm cái gì đó, lặng lẽ không một tiếng động, cũng không phải khó chịu gì, mà trái lại, khắp toàn thân đều trở nên nhẹ nhõm khoan khoái, thật lâu rồi không có thư thái như vậy, hắn hơi chút khó tin.

Trách không được gia tộc Hull Nặc được người dân tôn kính đến mức độ đó, vòng tay này đã gần như muốn chữa luôn bệnh tim của hắn, quá thần kỳ.

Hít thở, Mạc Bắc lấy chiếc dây chuyền ở trong túi áo ra nhìn, vậy có phải khi Hạng Ý đeo thứ này lên, cũng sẽ có cảm giác này? Cảm giác ấm áp, thoải mái. Nghĩ đến đây, hắn không kìm được cười tươi, hi vọng… Người nọ sẽ thích.

Khi Mạc Bắc trở về Hạng gia trời đã tối sẫm, hắn lên lầu liền phát hiện Hạng Ý vẫn chưa về nhà, đứa nhỏ này từ sáng sớm đã chạy mất, cũng không biết đang làm gì, hắn đi đến trước cửa sổ, theo bản năng nhìn về phía vườn hoa hồng, vừa nhìn qua lập tức ngẩn người, trước ngôi mộ cạnh vườn hồng có hai người đang ngồi, Hạng Khôn và Mạc Lẫm, không biết đang nói gì. Hạng Khôn ngồi dựa vào bia mộ, thì thầm nói chuyện, Mạc Lẫm ngồi ôm đầu gối ở bên cạnh gã, nhìn chằm chằm vào gương mặt Hạng Khôn, bộ dáng trầm lặng.

Mạc Bắc nhìn một lúc, lặng lẽ khép rèm.

Khoảng thời gian Mạc Lẫm nằm vùng tại Đằng Lăng, hắn tận mắt chứng kiến một thiếu niên luôn luôn lạnh lùng dần bỏ xuống lớp vỏ phòng bị theo thời gian. Khi đó, cha mẹ bọn hắn vừa mới mất, bọn hắn phải trốn đông chạy tây một thời gian dài, người đòi nợ của Hoắc gia cho rằng bọn hắn không còn chỗ dựa, tìm cách muốn đem Mạc Lẫm đi bán lấy tiền, cũng là khi đó, Mạc Bắc tận mắt thấy Mạc Lẫm giết người, giơ tay chém xuống, cả người đẫm máu, bắt đầu từ đó, ca ca của hắn không còn biết tươi cười là gì, đôi mắt đen thẳm chỉ còn hận thù và lạnh lẽo. Nhưng trốn chạy lâu như vậy, cuối cùng vẫn bị bức đến đường cùng, đêm Mạc Lẫm bị bắt đi, Mạc Bắc được cẩn thận che giấu ở dưới sàn nhà, nghe tiếng gió rít lạnh ngoài cửa sổ, cả người co rúm, gần như đợi chờ trong tuyệt vọng. Nhưng ngày hôm sau, Mạc Lẫm đã trở về, mang theo mùi máu tanh khắp người, cùng với một người đàn ông xa lạ ở đằng sau.

Đó là lần đầu Mạc Bắc gặp Hạng Khôn, vóc dáng cao lớn, rất thích cười, đôi lúc não sẽ bị phẳng, thích kể chuyện cười, thường xuyên có bộ dáng ngây ngốc. Hạng Khôn nhặt hai người bọn hắn về, đó là khoảng thời gian vui sướng nhất trong đời. Khi ấy thế giới xung quanh rất sạch sẽ, hắn ở bên cạnh anh trai duy nhất của mình, còn có một người đàn ông yêu thương bọn hắn như cha đẻ, và cả… Người phụ nữ luôn chọc ghẹo bọn hắn, nhưng lại không để bất cứ kẻ nào ăn hiếp anh em hắn.

Mạc Bắc đứng dựa vào tường, mơ màng nhớ đến Lê Lê tỷ, người kia mãi mãi ở trong lòng Hạng Khôn, cũng đã ở trước mặt bọn hắn mà chịu đau đớn bén nhọn.

"Các người… Chạy đi, càng xa càng… Tốt, đừng quay lại, vĩnh viễn… Vĩnh viễn đừng quay lại," Vệt máu chảy dọc theo khóe miệng của y, thấm ướt cổ áo Hạng Khôn, *"Hạng Khôn… Ngu ngốc, khóc, khóc cái gì mà khóc, Đại lão gia mà…"* Y cười cười, cố hết sức mở to mắt, dùng chút sức lực cuối cùng nắm chặt lấy cánh tay đang ôm mình, *"Đừng báo thù, không được… Báo thù cho em, các anh đấu không lại… Sống thật tốt, sống cho tốt… Sống…"*

Mấy câu nói đó, ngắn ngủn, ngắt quãng vài lần, nhưng quanh quẩn trong tâm trí bọn họ hơn mười năm, không có cách nào quên được, căn bản không quên được. Là hai anh em bọn hắn đã hại chết y, người đó vẫn luôn cười ha hả, thích trêu đùa bọn hắn, dỗ dành bọn hắn, cứ như vậy mà vĩnh viễn nhắm mắt ngay trước mặt bọn hắn.

Thù hận có gì tốt, khiến cho một người sống trong đau khổ cả ngày, không còn nhìn thấy ánh sáng mặt trời, không còn có được hi vọng. Bọn hắn đều biết, nhưng cuối cùng vẫn phải đi trên con đường này.

Hoắc gia nợ hai anh em bọn hắn ba mạng người, ba, mẹ, Lê Lê tỷ. Trừ khi chết, bọn hắn tuyệt đối sẽ không ngừng lại con đường báo thù này. Thế nhưng…

Mạc Bắc chậm rãi đến bên giường, thân thể ngã xuống, ngu ngơ nhìn trần nhà.

Lấp di lương tâm, thù đã báo, mọi thứ đều bình ổn lại, nhưng trong thâm tâm món nợ kia vẫn tiếp tục dằn xéo linh hồn, rốt cuộc không dứt được.

Mạc Bắc nghiêng đầu nhìn về túi vải bên giường, ngây người một lúc, ngồi dậy, đi đến trước bàn mở ra một trang giấy.

Nếu như có thể làm lại, hắn sẽ không lựa chọn con đường nằm vùng tại Hoắc gia này, thà tự tay mình giết chết Hoắc Kiêu và Hoắc Lam, cũng không muốn gặp phải người kia nữa. Nếu như có thể làm lại, hắn không muốn có bất kỳ liên quan nào đến cuộc sống của Hạng Ý nữa.

Có lẽ, Mạc Lẫm cũng từng nghĩ như vậy…

Mạc Bắc cầm lấy bút, viết từng chữ, theo cử động của ngòi bút trái tim như có như không mà đập từng nhịp, đến khi viết xong chữ cuối cùng, hắn đặt bút xuống, nhìn túi vải bên cạnh, đưa tay đặt lên trang giấy.

***

Hạng Ý phát hiện đàn em đúng thật là một đám phiền phức, từ nhỏ đến lớn số lần cậu chơi bóng thắng dùng đầu ngón tay cộng với ngón chân cũng đếm không xuể, lần này chỉ là thắng một trận đấu nhỏ, bọn điên này lại muốn phải làm tiệc ăn mừng…

Nhìn một đám ngu ngốc uống đến ngã trái lăn phải, lần đầu tiên Hạng Ý ca thán một trăm lẻ một thứ tiếng, cậu đúng là động kinh mới đi thu nhận mấy tên ngu ngốc mất mặt này. Trong lòng thầm khinh thường mà hừ hừ, bên cạnh chợt có một người nhào qua, Hạng Ý trừng mắt một cái, dùng mũi ngửi cũng biết tên đần này là ai, quả nhiên, âm giọng cao chót vót lại kêu gào lên, "Đại ca đại ca, hôm nay chơi vui không?"

"Cũng tạm." Thuận miệng đáp một câu, chẳng muốn nhiều lời.

Ô Lỗ Cáp gãi đầu cười hặc hặc, Hạng Ý nói cũng tạm, có nghĩa là rất hài lòng, hắn gần như nhìn thấu hết tính nết của người này rồi, nói thẳng ra là, người này vốn không quen, luôn nghiêm mặt làm bộ lạnh lùng, thật ra rất dễ mềm lòng, làm người cũng có nghĩa, ở bên cạnh lâu Ô Lỗ Cáp càng ngày càng thấy Hạng Ý như vậy, nhịn không được lại sáp gần thêm một hai li, cười ngây ngô, "Đại ca đại ca đại ca."

Tiểu tử thúi này không thể gọi một lần à?! Hạng Ý hừ lạnh một tiếng, "Lại gì!"

"Hehe, đại ca, chúng ta sắp lên đại học…, anh định thi đại học nào?"

Hạng Ý nghe vậy liền sững sờ, cậu đúng thật vẫn chưa nghĩ đến chuyện này, chẳng qua, có lẽ cậu sẽ chọn học chuyên ngành vi tính, vì phải liên hệ với Sở Mặc, với lại bây giờ ở thế giới mạng ảo Hạng Ý cũng coi như là một hacker nổi tiếng rồi. Đại học nào à, thật sự chưa cân nhắc. Cậu suy nghĩ một chút, nhìn sang ánh mắt khao khát của đối phương đang nhìn mình, hận không thể đạp một cước.

"Chưa tính, hỏi cái này làm gì."

Ô Lỗ Cáp vẫy đuôi mong chờ, "Đi theo anh tiếp, lên đại học cũng theo anh!"

Hạng Ý ngẩn người, nói không cảm động là nói dối, người này, là thật tâm tôn thờ cậu. Trước đó vài ngày còn muốn vẽ một cái hoa văn hình con rắn giống cậu lên trên trán, bị cậu tàn bạo đạp vài phát mới thôi, nhưng cậu gánh không nổi người này.

Ô Lỗ Cáp cười hì hì nhìn cậu, khuôn mặt rất đáng yêu, nhưng em bé, tuy đôi lúc rất vô sỉ…

Hạng Ý thở dài một tiếng, "Đợi tôi nghĩ kỹ sẽ nói cho cậu."

"Được được!" Ô Lỗ Cáp bắt tay áo, "Đại ca học ở trên trường quá là đỉnh, từ hôm nay Ô Lỗ Cáp này sẽ bắt đầu gặm sách vở, cố gắng đuổi theo anh!"

Khóe miệng Hạng Ý giật giật, nhịn không được lại liếc.

Đang chơi đùa vui vẻ với mọi người, điện thoại bỗng reo lên, hai mắt Hạng Ý tối sầm, vẫy tay hướng Ô Lỗ Cáp, cậu đi đến một chỗ dưới bóng râm, lúc này mới nhận điện thoại, dãy số rất lạ, không biết là ai.

"Alo."

"Ca? Ca! Em là Tiểu Lê!" Hạng Ý bất ngờ, nhíu mày, Hạng Lê? Gọi cậu làm gì?

Giọng Hạng Lê bên kia có hơi run, dường như rất gấp, giống như đang hoảng hốt chạy, "Ca, anh thấy Nhan Lập Khả đâu không? Em ấy.. Đi ra ngoài từ chiều đến giờ chưa về, gọi cũng không bắt máy… Em, em tìm không thấy…"

43. Quyển 2 - Chương 43: Lạc Đường

Hạng Lê ở đầu kia vẫn sốt ruột nói không ngừng, Hạng Ý không kiên nhẫn cười lạnh một tiếng, "Tìm nó cậu lại hỏi tôi?"

Xem ra tên nhóc này quá hoảng loạn rồi, Hạng Ý cảm thấy buồn cười. Nhan Lập Khả sống hay chết cũng chẳng dính dán đến nửa cọng tóc của cậu, người Hạng gia, sống là chướng mắt, chết đi tốt hơn. Cậu không đợi Hạng Lê nói tiếp, đưa tay ấn tắt điện thoại. Lúc xoay người lại trông thấy Ô Lỗ Cáp đang nhìn quanh, tâm trạng Hạng Ý vui vẻ, vẫy tay hướng hắn.

Ô Lỗ Cáp tung tăng chạy đến, cười ha hả.

"Cậu thật sự muốn đi theo tôi?"

"Đúng đúng!"

"Nếu… Tôi không muốn ở lại Tam Giác Vàng thì sao?"

"Hả?" Ô Lỗ Cáp bất ngờ, "Vậy ở đâu?"

Hạng Ý nhìn hắn, không trả lời, ngẩng đầu nhìn về hướng của Hạng gia, hơi híp mắt.

Chơi cả đêm đến tận khuya, lúc này Hạng Ý tự nói mình phải giữ tỉnh táo, không uống quá nhiều, miễn cưỡng ổn định bước chân bước về Hạng gia. Mấy ngày này lòng cậu rất phiền, thực tế mỗi khi nhìn thấy Mạc Bắc cả người cậu đều trở nên mâu thuẫn. Không biết những lời cậu nói người nọ rốt cuộc có tin hay không. Nhưng thật ra, những lời nửa thật nửa giả đó, cậu cũng không xác định rõ câu nào là dối câu nào là thật, cậu ghét thứ cảm giác này, cậu thà ép mình lạnh nhạt với Mạc Bắc, còn tốt hơn là miễn cưỡng vui cười trước mặt hắn.

Hạng Ý phiền lòng nhíu mày, tiện tay châm điếu thuốc, mơ màng nhớ lại bộ dáng Mạc Bắc vì cậu mà đặc biệt chuẩn bị bật lửa, cậu lại cảm thấy nội tâm mình hỗn loạn, nhịn không được hít sâu một hơi, nặng nề

thở ra hơi dài.

Đang lúc châm thuốc bước đi, bỗng nhiên nghe thấy một hồi tiếng đánh đập ở cách đó không xa, tiếng kim loại đập vào cơ thể, từ trước đến nay Hạng Ý vẫn luôn nhạy cảm với mấy âm thanh thế này, cậu nhíu mày đưa ngón tay kẹp điếu thuốc, ngừng bước.

"Mẹ mày, nói mày chạy, tao đ*t!"

Tiếng chửi rủa hung ác, thỉnh thoảng xen lẫn tiếng rên suy yếu.

Trong bóng đêm, ánh mắt Hạng Ý âm trầm, làn khói thoảng qua con ngươi đen đặc, ánh lửa lập lờ lộ ra vẻ lạnh băng dị thường. Cậu im lặng, đưa tay dập đầu thuốc, xoay người, đi về phía con hẻm nhỏ.

Ngõ hẻm rất tối, hầu như không nhìn thấy có người, Hạng Ý chỉ dựa vào mấy âm thanh của những người kia mà đi qua, nhiều đánh một, loại hành vi hèn hạ này cậu nhìn không quen.

Đến gần, mượn ánh trăng yếu ớt, mơ hồ nhìn thấy một người thiếu niên. Thiếu niên kia nằm sấp trên mặt đất, dường như đã đến cực hạn, thân thể co rút rõ ràng, nhưng người đó vẫn cắn chặt môi, cố gắng không để mình đau đớn kêu thành tiếng. Hạng Ý nhìn vào người đó một lát, ngón tay buông lỏng, mặc kệ điếu thuốc rơi xuống mặt đất.

"Thằng khốn! Nói mày trộm, tao đánh chết mày!" Tên cầm đầu có gương mặt dữ tợn, cao lớn vạm vỡ, chân đá dùng mười phần khí lực, giẫm đạp vào thân thể thiếu niên vang lên tiếng bịch bịch. Đám người theo sau hắn cũng vây quanh đá vào, có mấy tên còn đá vào đầu, đá thân thể thiếu niên văng ra vài mét.

Hoàn toàn không chút lưu tình, cố ý muốn giết chết người kia.

Đám người thoải mái đá đấm, đột nhiên nghe thấy một giọng nói trầm thấp vang lên từ bóng đêm, "Thả cậu ta ra."

Mấy người kia cứng đờ, hiển nhiên cũng biết được chuyện này không nên bị nhìn thấy, cứng đờ một lúc lâu mới ngập ngừng quay người lại. Tên cầm đầu trừng lớn mắt, nhìn chằm chằm vào người tới, "Biến, không phải chuyện của mày!"

Hạng Ý nhếch miệng cười cười, lại còn tiến về trước hai bước, duỗi ngón út gãi gãi lỗ tai, "Nói lần cuối, thả cậu ra ra."

Tên cầm đầu nhướng mi, không nhịn được xông lên hai bước, "Muốn chết phải không!"

Trong màn đêm, đôi mắt Hạng Ý như hai hang động tối, tĩnh mịch âm trầm, khiến cho người nhìn thấy phải run lên. Tên cầm đầu vô thức dừng trước mặt đầu, giơ nắm đấm cách cậu vài mét, "Mày, mẹ mày

muốn chết phải không!"

Hạng Ý liếc nhìn hắn, không có nhìn tiếp, đi về trước vài bước, lướt qua người nọ, từng bước đi về hướng đám người. Mỗi một bước, nhàn nhã không tiếng, nhưng lại như muốn đóng băng bầu không khí xung quanh. Tên cầm đậu vội vàng phản ứng lại, thẹn quá hóa giận muốn tiến lên đánh, đến lúc quay người thì thấy rõ được cạnh mặt của Hạng Ý, đột nhiên ngừng trệ.

Bên trán trái, thái dương, vết bớt hình con rắn, màu đỏ sậm.

Hạng Ý…

Có lầm không vậy, sao lại đụng phải tên sát thần này…

Truyền thuyết nói rằng chủ nhân của vết bớt trên thái dương này có thân thủ rất khủng khiếp, hơn mười người vây đánh cũng không thể làm cậu gục ngã. Tên cầm đầu vô thức run rẩy, sau khi lấy lại tinh thần thì lập tức lùi về sau hai bước, lại thêm hai bước, giọng điệu run rẩy quăng lại một câu, "Mày chờ đó!" Nói xong, hắn vội vã xua tay hướng về đám đàn em, cả đám không hiểu sao cũng lui về sau theo hắn, thoắt cái không thấy bóng dáng đâu.

Hạng Ý thắc mắc nhìn ngõ hẻm vắng tanh trước mặt, uổng công cậu tích góp năng lượng cả buổi trời, sao lại không còn đối thủ thế này… Liếc mắt nhìn phương hướng đám người thoáng cái đã biến mất, cậu cười khẩy một tiếng, bây giờ mới xoay người lại.

Trên lớp bùn đất dơ bẩn, người kia lẳng lặng nằm úp, một thiếu niên, gầy yếu như một xác chết.

Hạng Ý cau mày đi qua, suy nghĩ một chút, ngồi xổm xuống, "Này."

Thiếu niên vẫn không nhúc nhích, quần áo tả tơi, gần như không che được thân thể, đến cả miếng áo rách nát cũng thấm đầy máu. Hạng Ý nhìn thấy vậy trong lòng có hơi nghẹn, người này sao lại…

Tam Giác Vàng luôn luôn hỗn loạn, an nình trật tự vốn như mây bay, nơi này có quá nhiều tội ác được che giấu bởi lớp quyền thế, mỗi ngóc ngách tối tăm đều có không ít oan hồn quanh quẩn, một người chết, thật sự quá bình thường.

Hạng Ý nhịn không được vươn tay ra, chạm vào cánh tay của hắn, "Này, sống hay chết vậy? Nói gì đi!"

Thân thể thiếu niên đột ngột run lên, Hạng Ý vui mừng trong lòng, lập tức lấy tay lật thân thể của hắn lại. Nhưng tay vừa mới với ra, cổ tay đã bị thứ gì đó nắm chặt, hình như là dùng hết sức, nhưng Hạng Ý không cảm thấy đau, khí lực này còn quá yếu. Hạng Ý cúi đầu mới biết đó là bàn tay của người này, gầy như que củi, cậu còn tưởng là thứ dụng cụ gì, định gỡ ra.

"Mày muốn… Làm, gì…"

Hơi thở mong manh, Hạng Ý khẳng định nếu đêm nay không có người cứu hắn, ngày mai con hẻm này liền có thêm một xác người. Cậu dứt khoát ngồi bên cạnh hắn, cẩn thận giữ chặt cánh tay của hắn, nhưng người nọ lại run lên bần bật, dường như vô cùng sợ hãi mà dùng hết sức hất tay của cậu ra. Hạng Ý nhìn thấy bộ dáng kinh hoảng của hắn liền ảo não, trong lòng cũng có chút nhịn không được, cậu vốn không phải là người có tính kiên nhẫn gì, giữ vài lần cũng không ổn định được tên này, trong cơn tức giận liền dứt khoát cầm tay của hắn lên.

"Cậu nằm yên một chút cho tôi!"

Người nọ bị cậu quát đến rùng mình, tiếp theo bỗng ngẩng đầu lên, gắt gao trừng Hạng Ý, đôi mắt đen thẳm bắn ra một đường sáng lạnh lùng, thấy vậy Hạng Ý chợt ngẩn người, "Đồ khốn, buông… Tao ra!"

Hạng Ý lấy lại tinh thần, có hơi khó hiểu, càng bực mình thêm, người này bị sao vậy. Hắn nói cậu buông ra, cậu càng không buông đấy!

"Sao, cậu đối xử với ân nhân của mình thế đấy à?" Hạng Ý cười lạnh, hai cánh tay nắm lấy bả vai của thiếu niên, "Có muốn tôi gọi bọn chúng đến đánh cậu tiếp không?"

Người nọ nghe như thế thì sững sờ, đôi mắt bỗng nhiên chớp chớp, sau đó tựa như có hơi choáng váng, ngửa đầu ra sau, Hạng Ý tuy hung ác, nhưng lúc này liền giữ lấy đầu của hắn theo bản năng, mới phát hiện đầu người này toàn là máu, bên cạnh mắt cũng vậy. Mơ màng nhớ lại thật lâu trước đây, Mạc Bắc cũng thế này, sau ót chảy đầy máu, một thân máu đỏ đến cứu cậu ra. Hạng Ý phát ngốc, lấy lại tinh thần, cánh tay vô thức nhẹ nhàng.

"Này." Cẩn thận lắc hắn, giọng điệu Hạng Ý bất giác cũng dịu lại, "Cậu tên gì? Nhà ở đâu, tôi đưa cậu về."

Người nọ chiu đựng choáng váng một hồi lâu, cuối cùng mới tỉnh táo lại. Hắn sững sờ nhìn người đối diện, con mắt bỗng trì trệ, khiếp sợ nhìn thái dương của Hạng Ý, âm giọng run rẩy, "Cậu… Hạng, Ý…"

Hạng Ý kinh ngạc, "Cậu biết tôi?"

Người nọ hít thở dồn dập, một lúc sau mới nói ra mấy chữ, "Vết, bớt…"

Hạng Ý rốt cuộc cũng hiểu ra, thảo nào đám người hồi nãy chuồn nhanh như vậy… Cậu đột nhiên chau mày, bộ dáng này sẽ không phải tuyên bố với khắp thiên hạ mình là Hạng Ý sao, cứt một tiếng, Hạng Ý quyết đinh mấy ngày nữa sẽ đi đổi kiểu tóc, che cái này lại.

"Sao cậu khó khăn vậy, một câu phải nói nhiều lần?" Hạng Ý trừng mắt với hắn, "Hỏi cậu một lần nữa, nhà ở đâu, đừng để tôi hỏi lại lần ba, hiểu chứ?"

Người nọ sững sờ nhìn cậu, không còn kháng cự như trước, cúi đầu yên lặng một lúc, mới khẽ nói ra, "Tôi không có nhà."

"Hả?"

"Chết rồi, chết hết rồi…" Thiếu niên thì thào nói, khóe mắt có gì đó chảy ra, lại bị ép trở về, thiếu niên tựa như thẫn thờ, ngơ ngác nói, "Không còn gì nữa, mất hết tất cả rồi…"

Hạng Ý bất chợt cứng đờ, cả cánh tay ôm hắn cũng cứng ngắc.

Chết hết, không còn nhà…

Không biết qua bao lâu, Hạng Ý mới ép mình bình tĩnh lại, cậu âm thầm cắn răng, cố gắng giữ vững vẻ bình thường, "Vậy cậu ở đâu?"

Thiếu niên vất vả kiềm nén nghẹn ngào, nhưng giọng vẫn yếu ớt, "Là ở đây."

Hạng Ý đảo mắt nhìn quanh, sau đó lại cúi đầu, nhìn cái người gầy trở xương ở bên dưới. Người này, là cậu của bảy năm trước, nếu như… Nếu như không có Mạc Bắc, chẳng phải cậu cũng sẽ biến thành như vậy sao…

Ý nghĩ này làm cho cậu bực bội, Hạng Ý ép mình bỏ đi cái giả thuyết nực cười này, hít sâu một hơi.

Tình trạng của người này, không thể để hắn ở lại đây, nghĩ vậy, Hạng Ý hành động, tay kia ôm lấy eo của người này, hắn vô thức run lên, theo bản năng muốn đẩy cậu ra, Hạng Ý không kiên nhẫn nữa, cái người này thật phiền phức, "Đừng cử động, nằm yên một chút."

"Cậu muốn làm gì…"

"Làm gì làm gì, tôi có thể bắt cậu làm gì à!" Hạng Ý cau mày hừ một tiếng, cuối cùng ôm hắn đứng lên, "Tìm bác sĩ, cậu bị thương nặng."

"Không không, tôi không muốn gặp bác sĩ!" Người nọ giãy giụa kịch liệt, nhưng không biết sao không còn sức lực.

Chút kiên nhẫn cuối cùng của Hạng Ý bị bay mất, không nhịn được nữa giơ tay lên, trực tiếp đánh một phát làm hắn ngất. Vừa ôm lấy thân thể mềm nhũn ngã xuống của hắn, cậu đi ra khỏi hẻm, vừa cầm điện thoại lên.

"Alo, Ô Lỗ Cáp."

Bên kia bất ngờ, lập tức làm mặt chó mà cười to, "Đại ca đại ca, anh gọi điện cho em sao, anh gọi điện cho…"

"Câm miệng," Hạng Ý bị giọng nói phấn khích kia làm choáng váng, tâm tình kém hẳn, "Đến hẻm Tạp Tư, có người cần cứu, mang đến Thiên Đường của cậu đi, được chứ."

"Được được, đương nhiên được rồi, đại ca nói cứu, đừng nói một người, mười người, một trăm người, một ngàn người…"

"Câm miệng, mau tới đây!" Hạng Ý hừ một tiếng, cúp máy, ôm người nọ đi ra khỏi hẻm, tìm một cái ghế công cộng gừng lại, cẩn thận đặt người nọ nằm trên ghế dài. Suy nghĩ một chút, Hạng Ý ngồi xuống đất, để cánh tay của mình lên trên ghế, đặt đầu của người kia gối lên cánh tay của mình.

Ra khỏi hẻm, sáng hơn nhiều, dưới ánh đèn đường, cuối cùng Hạng Ý cũng thấy rõ được hình dáng của người này, rất đẹp, đẹp đến kinh người, đường nét thuộc kiểu quý tộc Châu Âu điển hình, trong ôn hòa còn có chút khí khái hùng dũng, là một người da trắng. Tam Giác Vàng mỗi dân tộc đều có một ít, Hạng Ý cũng không phải kinh ngạc vì điều này, mà là…

Đôi mắt đen hiện lên một tia tối tăm, Hạng Ý híp mắt nhìn chằm chằm vào gương mặt người này, qua một lúc lâu không biết nghĩ gì, xoay người tựa lên cạnh ghế, không nhìn hắn nữa.

Buồn chán dựa vào chân ghế ngồi chờ Ô Lỗ Cáp đến, Hạng Ý tựa đầu lên ghế ngẩng đầu nhìn các vì sao. Không có nhiều sao lắm, nhưng chỉ có một ngôi sao cực kỳ sáng ngời.

Sao Bắc Cực.

Lẻ loi, nhưng vẫn cố hết sức tỏa ra ánh sáng mềm mại.

"Nếu như em lạc đường, nhớ kỹ đi theo hướng của Sao Bắc Cực, vì chỉ có ngôi sao kia mới vĩnh viễn ở một chỗ, vĩnh viễn chỉ về một phương hướng."

Bên tai như có như không vang lên lời Mạc Bắc đã nói rất nhiều năm trước. Hạng Ý đột nhiên cảm thấy trước mắt thật mơ hồ, trong mắt chỉ còn ngôi sao kia, đâm vào mắt khiến cậu thấy đau.

Lạc đường.

Cậu bây giờ, đi trên con đường này, có phải là đã lạc đường rồi không?

Nhưng tại sao nhìn vào những ngôi sao trước mắt này, vẫn cảm thấy không có bất kỳ một phương hướng, tại sao khi nhìn thấy Mạc Bắc, lòng vẫn cảm giác khó chịu, khiến cho cậu không tìm được bất luận cảm giác vui vẻ khoái hoạt nào.

Mạc Bắc, anh nói nhìn nó sẽ tìm được đường, vì sao em vẫn cô đơn một mình, vì sao cố tình lại là anh, phải đứng trên con đường trái ngược với em.

Ngôi sao kia lặng lẽ trên nền trời, Hạng Ý cảm thấy ánh sáng đó thật quá chói mắt, rốt cuộc nhịn không được nhắm mắt lại, mím chặt môi.

44. Quyển 2 - Chương 44: Tháp Tu Á

"Đại ca đại ca đại ca!"

Một tiếng kêu sang sảng đánh gãy hồi ức của Hạng Ý, cay đắng vừa mới dâng lên trong lòng nháy mắt tan thành mây khói, Hạng Ý mở mắt, trông thấy Ô Lỗ Cáp nhảy hai ba bước tiến lại đây, vẻ mặt tràn đầy phấn khích, "Đại ca, Ô Lỗ Cáp có mặt, tổng cộng chưa đầy nửa giờ, đúng chuẩn bộ đội đặc chủng quốc tế!"

Hạng Ý cảm thấy có trừng mắt với hắn thì cũng ngu xuẩn, chẳng thèm nhìn hắn nữa. Cậu đứng dậy, đưa lưng về Ô Lỗ Cáp, bế ngang người đang nằm trên ghế lên, "Xe đâu."

"Có có, một chiếc thật xịn, đại ca xem đi!"

Hạng Ý không thể nhịn được nữa, đạp một cước, Ô Lỗ Cáp nhanh nhẹn né một bên, cười hì hì, "Đại ca, số chiêu đạp của anh em nhớ hết rồi, trước giờ có ba chiêu, em đã nghĩ ra bốn loại phương thức tránh né, hơn nữa… A mẹ ui!"

Chưa nói xong, đã bị Hạng Ý đạp một cước ngay ngực, trực tiếp lùi ba bước. Hạng Ý nhướng nhướng mày, cười khẩy một tiếng, "Tránh đi."

Ô Lỗ Cáp nhìn vẻ mặt đắc ý của Hạng Ý, cười hehe vò đầu, có trời mới biết hắn thích nhất điệu bộ cười tà xấu xa này của Hạng Ý, hắn vỗ ngực mình, hừ hừ nói, "Chẳng qua là thêm chiêu thức thứ tư, em nghiên cứu lại là ổn thỏa." Ô Lỗ Cáp tới gần, nhìn người trong vòng tay Hạng Ý, "Ai thế?"

"Không biết, tiện đường cứu." Hạng Ý đi về hướng chiếc xe, "Mở cửa."

Ô Lỗ Cáp chạy tới, cung kính mở cửa xe, "Không biết mà vẫn cứu? A, đại ca đúng là anh hùng!"

Hạng Ý hít một hơi thật sâu, thầm nhẩm mình phải bình tĩnh.

Cuối cùng cũng đến được Nhà Tắm Thiên Đường, dọc đường đi Hạng Ý bị Ô Lỗ Cáp nói nhảm tức chết, chờ hắn xuống xe, không chút do dự liền nhấc chân đá một phát về hướng Ô Lỗ Cáp, chợt thấy người nọ nhanh nhẩu lóe lên, thế mà tránh được, tiếp theo liền nghe thấy tiếng cười ha hả, "Woa haha, em đúng là

thiên tài nha, bị một lần là có thể nhớ được chiêu thức, đại ca, anh xem em thông minh đúng không… Ai ui mẹ oi!"

Vì vậy Ô Lỗ Cáp lĩnh giáo thêm chiêu thức thứ năm.

Xoa bóp bả vai đáng thương mà dẫn Hạng Ý vào trong Thiên Đường, Ô Lỗ Cáp thu hồi vẻ mặt ỉu xìu, ngang ngược kêu phục vụ chuẩn bị cái này cái kia, sau đó còn làm mặt chó mà cọ cọ lại gần, "Đại ca, tầng trên cùng hết phòng rồi, mình vào phòng cao cấp nhé? Em sẽ gọi bác sĩ, tuyệt đối hàng đầu!"

Mặc dù tên nhóc này rất phiền, nhưng làm việc vô cùng lưu loát, Hạng Ý miễn cưỡng ném cho hắn một ánh mắt hài lòng, ôm chặt thiếu niên trong lòng, cùng theo Ô Lỗ Cáp vào thang máy.

Bác sĩ đến rất nhanh, Hạng Ý vừa đem người kia vào phòng, cởi áo cho y, chuông cửa liền vang lên. Bác sĩ có tuổi đời đã lớn, trông người rất có tinh thần, nhìn qua rất đáng tin cậy, Hạng Ý đứng sang một bên, không quấy rầy người ta khám chữa bệnh, chỉ đứng bên cạnh nhìn.

Ô Lỗ Cáp cũng đứng bên cạnh theo cậu, mấy lần muốn mở miệng, đều bị Hạng Ý trừng mà rút về, đành phải phiền muộn gãi đầu.

Bác sĩ đi đến bên giường nhìn hai người kia liền đơn giản hiểu được tình huống, lập tức tiến lên cởi quần áo của thiếu niên. Áo đã được cởi ra, chỉ còn lại quần, nói là quần, thật ra vốn toàn là mảng rách, những thứ nên nhìn hay không nên nhìn đều thấy được. Bác sĩ vẫn bình tĩnh, đối diện với người máu chảy đầm đìa cũng không nhiều lời, đưa tay cởi quần của người nọ.

Lại không ngờ đúng lúc này thiếu niên chợt giật mình tỉnh dậy, đôi mắt trừng lớn đầy hoảng sợ, bàn tay gầy guộc cuống quít ngăn bàn tay của bác sĩ lại, giọng điệu run rẩy, nhưng ánh mắt vô cùng hung ác, "Ông, ông muốn làm gì?"

Hạng Ý và Ô Lỗ Cáp bất ngờ, nhanh chóng tiến lên, thiếu niên ngẩn người một lát, trước mắt chậm rãi rõ ràng, chờ khi y thấy rõ Hạng Ý, đôi mắt chợt hiện lên vẻ khó tin, hung dữ trừng mắt nhìn cậu, "Tôi nghĩ rằng… Cậu, cậu sẽ không…" Theo lời đồn đại, Hạng Ý rất có nghĩa khí, tính cách cũng tàn bạo, làm việc quyết đoán nhanh chóng, là một đại ca đáng để mọi người tôn thờ.

Nhưng không ngờ người này cũng…

Khóe mắt thiếu niên hơi ươn ướt, ngón tay run lên, giọng nghẹn ngào, "Các người, giết tôi, giết tôi đi." Bàn tay hắn run rẩy, co rụt người về sau, "Đừng làm vậy với tôi, giết tôi đi…"

Hạng Ý cảm thấy đau lòng, dáng vẻ hoảng sợ của người này làm cậu thấy không hiểu, trong lòng thật sự có chút đau. Cậu suy nghĩ một chút, cẩn thận bước đến một bước, nhưng lại khiến người nọ run càng thêm mãnh liệt, "Đừng tới đây…"

Hạng Ý dịu giọng xuống, ngữ điệu dỗ dành, "Cậu đừng sợ." Cậu cẩn thận bước lên một bước, "Đừng sợ, đây là bác sĩ, mời ông ấy đến để trị thương cho cậu mà."

Người nọ từ từ nghe rõ, nửa tin nửa ngờ mà trừng mắt nhìn bọn họ, Ô Lỗ Cáp bị trừng liền chột dạ, gãi đầu, cười hắc hắc, "Đúng đúng, trị thương cho cậu, không phải hại cậu đâu, đại ca nhà tôi chưa bao giờ hại người!"

Bác sĩ kia cũng nhanh chóng phối hợp gật đầu, còn giơ hòm thuốc của mình ra trước ngực để chứng minh.

Thiếu niên thở phào, hổn hển bình tĩnh trở lại. Hắn nhìn xung quanh một chút, tia hung ác trong mắt dần không còn, ngược lại là mờ mịt nhìn bọn họ, tầm mắt chuyển từ gương mặt ba người đến hòm thuốc kia.

Trị thương…

Hắn bỗng kịp phản ứng, vội vàng lắc đầu quát nhẹ, "Không cần, tôi không cần bác sĩ, không cần bác sĩ…" Hắn vừa nói vừa lùi về sau, nhưng hình như đụng trúng chỗ đau, giọng nói mang theo đau đớn. Hạng Ý dịu giọng dỗ dành vài câu, nhưng đối phương vẫn run rẩy kháng cự, cậu cau mày, rốt cuộc không còn kiên nhẫn, từ từ lại gần, vung tay đánh một phát làm hắn ngất luôn.

Bác sĩ tức khắc phối hợp mà lấy ra một ống tiêm, chích một mũi lên cánh tay gầy gò của thiếu niên.

Hẳn là thuốc an thần, Hạng Ý lùi về sau mấy bước, quay đầu thì trông thấy Ô Lỗ Cáp đang ngốc người ngắm nhìn thiếu niên kia, hồn lạc ra đảo. Hạng Ý đi đến vỗ đầu hắn, Ô Lỗ Cáp tỉnh táo lại, vò đầu cười hắc hắc, "Đại ca…"

"Phát ngốc cái gì."

"Hehe," Ô Lỗ Cáp hơi xấu hổ, lại gãi đầu, "Người này… À, rửa mặt xong, nhìn thật đẹp!"

Khóe miệng Hạng Ý co giật, hảo cảm đối với hắn lại tụt ba tầng.

Chuyển mắt nhìn thiếu niên trên giường, cậu nhớ người này có một đôi con ngươi màu lục, tựa như hai viên ngọc phỉ, rất mê người.

Đương lúc Hạng Ý đang quan sát hắn, bất chợt nghe thấy bác sĩ kêu a một tiếng đầy sợ hãi, hai người bất ngờ, nhanh chóng lại gần hai bước.

Nhưng vừa nhìn thấy, cả ba đều cứng đờ.

Bác sĩ cởi quần thiếu niên này ra, vì để xác nhận miệng vết thương mà lật người hắn lại, nhưng ngoại trừ

những vết sẹo ngổn ngang phía sau lưng, thậm chí cả nơi tư mật bên dưới lưng cũng bị rách nát vô cùng thê thảm. Ô Lỗ Cáp trợn mắt há mồm, kịp hiểu ra thì đỏ mặt lên, vội vàng xoay người lùi về sau vài bước. Trái ngược với hắn, Hạng Ý chậm rãi bình ổn tâm tình, nhìn vào chỗ vết thương kia rồi cụp mắt.

Thảo nào, cậu ta sợ đến như vậy.

Hạng Ý và Ô Lỗ Cáp lui về sau, nhưng lại trực tiếp đi thẳng đến cửa, vừa đi vừa nói, "Bác sĩ, nhờ ông chữa trị tốt cho vết thương của cậu ấy, kể cả nơi đó."

Bác sĩ bình tĩnh lại, âm thầm đau lòng, vội vàng gật đầu.

Hạng Ý đi tới cửa, mở cửa ra, bỗng nhiên cau mày liếc mắt Ô Lỗ Cáp, "Đi mau, ngu ngốc."

Ô Lỗ Cáp ngẩn người, hiểu được, xông ra ngoài như gió lốc, gương mặt còn đỏ bừng lên như phát sốt. Hạng Ý im lặng, trước khi đóng cửa còn hơi nhìn lại hướng thiếu niên kia, lúc này mới nhẹ nhàng đóng cửa phòng.

***

Hạng Ý và Ô Lỗ Cáp đứng chờ ngoài cửa, Ô Lỗ Cáp thẫn thờ, ánh mắt vô định, hắn hơi thất thần một lát, sau đó cẩn thận khe khẽ mà tới gần Hạng Ý, nghiêng đầu nhìn đại ca đang hút thuốc, biểu tình vô cùng bình thường.

"Đại ca…"

Hiếm lắm mới gọi một lần, Hạng Ý nghiêng đầu nhìn hắn, nhìn thấy ngũ quan chúm lại một khối, tên nhóc này còn rất ngây thơ, Hạng Ý nghĩ đến liền cảm thấy buồn cười, "Sao vậy."

Ô Lỗ Cáp nuốt nước miếng, ngập ngừng hồi lâu, lại vò đầu theo thói quen mà nói, "Cậu ấy, cậu ấy… Đó là làm sao?"

Hạng Ý a mà cười, ánh mắt lại lạnh, "Cậu thật sự không biết?"

Đôi mắt Ô Lỗ Cáp chợt rưng rưng, cúi đầu, nhìn chằm chằm vào mũi chân đến ngẩn người.

Hạng Ý không để tâm tới hắn nữa, quay đầu nhìn đồng hồ treo tường cách đó không xa, 11:30 rồi, cậu bỗng nhíu mày thầm nghĩ, muộn như vậy còn chưa về nhà, có phải Mạc Bắc sẽ…

Cậu hơi nghi hoặc, bình thường đến giờ này chắc chắn Mạc Bắc sẽ nhịn không được mà gọi điện thoại cho mình, kể cả giai đoạn cậu đối xử tệ với hắn nhất. Hôm nay làm sao vậy?

Lấy điện thoại từ trong túi quần ra, Hạng Ý vừa mở nắp di động ta, tức khắc cạn lời.

Hóa ra là do hết pin…

Hạng Ý gần như có thể tưởng tượng được vẻ mặt lo lắng của Mạc Bắc ở bên kia.

Gọi hay không gọi đây?

Hạng Ý rủ mắt xuống, mím môi, không biết suy nghĩ gì, khẽ chửi một tiếng, sau đó xoay người nhìn tên ngốc đang ngẩn người ở bên cạnh, "Ô Lỗ Cáp."

"A, hả?" Ô Lỗ Cáp giật mình.

"Đưa điện thoại…"

Còn chưa nói xong, cánh cửa phía trước đột nhiên mở ra, bác sĩ mồ hôi đầm đìa bước ra ngoài, thần sắc có chút bối rối, "Tiểu thiếu gia, để vậy không được, phải đưa cậu ấy đến bệnh viện, chỗ đó của cậu ấy… Phải phẫu thuật."

Ô Lỗ Cáp tựa như bị ai giẫm phải đuôi, toàn bộ lông tóc đều dựng đứng. Hạng Ý nghe câu này xong cũng sửng sốt, không hiểu sao bỗng nhiên liền nhớ đến đêm đầu tiên cưỡng bức Mạc Bắc. Ngày đó, lúc cậu nhìn thấy Mạc Bắc nằm hôn mê bất tỉnh vì vừa mới bị đuối nước, lần đầu tiên tâm trạng hoảng loạn đến mức hít thở không thông, khi ấy cậu gắt gao nắm chặt lấy bàn tay của Mạc Bắc, đáy lòng sợ hãi, miệng không ngừng gọi tên của hắn, mỗi một chữ, gọi rất cẩn thận.

Nhưng người kia vẫn nằm yên không nhúc nhích, mãi đến khi Mạc Lẫm và Nhan Lập Khả tìm đến nơi, không ngủ không nghỉ chăm sóc hắn sáu ngày, cuối cùng hắn mới tỉnh lại.

Hạng Ý ngây người, đột nhiên cảm thấy trái tim co rút đau đớn, đến cả từng thớ thịt quanh tim cũng co thắt theo.

Ngày đó… Ngày đó hắn cũng đau như vậy sao…

Hạng Ý ngây ngốc bị Ô Lỗ Cáp kéo vào trong phòng, trong mắt chiếu ra những vết thương chồng chất trên thân thể trần trụi của thiếu niên kia, Hạng Ý ngây người thật lâu, không nghe rõ Ô Lỗ Cáp đang nói gì đó bên tai, vô thức bước ra một bước, khom người kéo lấy tấm chăn trên giường, bao bọc lấy cơ thể người nọ, sau đó đứng lên.

"Gọi xe, đến bệnh viện."

***

Thiếu niên tỉnh lại cảm thấy có chút choáng váng, đầu óc trống rỗng thật lâu, mới rốt cuộc có lại ý thức. Hắn mở to hai mắt, ngây người một lúc. Đau đớn toàn thân như cùng lúc thức tỉnh theo hắn, ập đến ào ạt, hắn cắn chặt răng, siết chặt nắm tay, hô hấp dồn dập.

Đau đến muốn chết, nhưng không bằng đau đớn trong lòng.

Trong đầu hiện lên rất nhiều gương mặt, những người kia, hắn sẽ không còn được gặp lại nữa.

"Đã tỉnh chưa?"

Thiếu niên sững người, trong cơn đau nhức miễn cưỡng tỏ ra bình thường, cố gắng nhấc một mí mắt lên, đôi mắt chiếu ra hình dáng của một người, hắn nhớ tên là Hạng Ý, hắn đến Tam Giác Vàng chưa được bao lâu, nhưng vẫn nhận biết được một vài ông trùm của nơi này. Hô hấp có chút dồn dập, cố gắng mở miệng, giọng nói yếu ớt, "Cậu đã cứu tôi?"

"Ừ." Suy nghĩ một chút, Hạng Ý bổ sung thêm một câu, "Còn có tên nhóc kia." Nói xong, chỉ tay về phía sau lưng.

Hắn cố gắng nghiêng đầu sang để nhìn, nhưng lại đụng trúng chỗ đau, nhíu mày, dường như đối phương bị hắn dọa rồi, từ từ đi tới, trực tiếp chĩa mặt đến trước mặt hắn, "Tôi tôi tôi đây, chính là tôi, cậu đừng lộn xộn…"

Thiếu niên thấy rõ, là mặt của một nhóc con, nghĩ chắc là người hầu của Hạng Ý. Hắn nhìn bọn họ, cụp mắt xuống, qua một lúc lâu mới khẽ nói một câu, "Cảm ơn hai người."

Hạng Ý nhìn hắn một lát, bỗng nhiên khoanh tay, nói rõ ràng từng chữ, "Tháp Tu Á?Ti Nado, làm thế nào cậu lại đến Tam Giác Vàng."

Thiếu niên run bần bật, cảm kích trong mắt dần tan biến, chỉ còn ánh lạnh lùng trừng thẳng vào mắt Hạng Ý, "Làm sao cậu biết tên tôi!"

45. Quyển 2 - Chương 45: Xa Nhau

Ti Nado, đây là một gia đình quý tộc truyền thống hàng trăm năm ở Italia, nhưng đây cũng chỉ là quá khứ.

Toàn bộ gia tộc bị giết hết chỉ trong vòng một đêm, ngày đó tin tức này làm chấn động toàn khu vực Châu Âu, mặc dù thông tin về đại lục rất ít khi truyền đến bọn họ, nhưng Hạng Ý biết vô cùng rõ ràng, mạng

lưới thông tin của Sở Mặc gần như bao hàm nửa vòng địa cầu. Vụ án gia tộc Ti Nado bị ám sát vẫn là một ẩn số, đến nay đều chưa tìm được hung thủ, tình trạng lúc chết của bọn họ được xem là bình thường, một dao rạch ngay động mạch, một nhát chí mạng, có thể thấy tên sát thủ không muốn để cho bọn họ đau đớn quá nhiều, không phải kẻ thù gì. Lúc ấy Giáo hoàng Italia đã huy động tất cả lực lượng để điều tra vụ án này, cuối cùng vẫn không giải quyết được. Hung thủ là một sát thủ chuyên nghiệp, không để lại chút manh mối nào.

Ngày đó Hạng Ý rất quan tâm đến tin tức này, chỉ là không ngờ thế nhưng có thể gặp được một con cá lọt lưới. Tháp Tu Á là ngôi sao mới trong gia tộc Ti Nado, ngày trước nghe đồn thiếu niên có huyết thống hoàng tộc này có khả năng sẽ tranh cử vào nội các ở nhiệm kỳ kế tiếp, vậy nên Sở Mặc mới lấy vài tấm hình của hắn về. Gương mặt người này vô cùng sắc sảo, nhìn qua một lần rất khó để quên.

Một mình hắn, từ Châu Âu chạy trốn đến Tam Giác Vàng sao?

Vượt biên nửa vòng trái đất, Hạng Ý biết việc này khó khăn thế nào.

Hạng Ý híp mắt nhìn thẳng vào ánh mắt hung ác của thiếu niên, một lát sau cong miệng cười, “Làm sao tôi biết được cậu không cần lo, nếu tôi muốn giết cậu, bây giờ cậu cũng không còn.”

Tháp Tu Á run rẩy, ánh nhìn đề phòng. Ô Lỗ Cáp đứng một bên hoàn toàn không hiểu bọn họ đang nói gì, căng thẳng nhìn trái xem phải. Hạng Ý nhìn hắn, chợt nói, “Cậu ra ngoài đi.”

“Hả?” Ô Lỗ Cáp ngẩn ngơ, nhìn Hạng Ý, lại vô thức nhìn Tháp Tu Á, cuối cùng phiền muộn rũ đầu, “A…”

Hắn lùi sau hai bước, trước khi đi còn do dự một hồi, để lại một câu, “Vậy vậy, Tháp, Tháp Tu Á đúng không? Có chuyện gì thì gọi tôi nhé.” Sau đó đóng cửa lại rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại Hạng Ý, Tháp Tu Á bất chợt cảm thấy bầu không khí như bị đóng băng, dường như không còn thứ gì hòa hoãn, chỉ còn khí chất mạnh mẽ của người này, hắn lặng lẽ nắm chặt ga giường, nhưng mắt vẫn còn trừng, “Cậu muốn gì? Tại sao cứu tôi?”

“Muốn cứu, tiện đường cứu được.” Hơn nữa còn vô tình cứu được một viên ngọc sáng, Hạng Ý âm thầm suy nghĩ, vẻ mặt bình thường, “Cậu không cần đề phòng tôi như vậy, ở Tam Giác Vàng này, người biết cậu không có bao nhiêu, tôi còn nên khen nơi trốn của cậu.”

Tháp Tu Á hít thở dồn dập, hắn không rõ rốt cuộc Hạng Ý có ý gì.

Thiếu niên như một con thú nhỏ chật vật, lạnh run, nhưng vẫn nhe nanh đưa vuốt sắc. Hạng Ý chợt có chút hảo cảm với hắn, tựa như cố ý, chầm chập đi đến bên giường hắn, tiến một bước, người kia liền lùi về sau một tấc, Hạng Ý bật cười trong lòng, đến khi ép người kia đến góc tường, cậu mới dừng lại, vén mắt cười nói, “Sợ tôi như vậy?”

Tháp Tu Á trừng mắt, mặc dù giọng nói run rẩy nhưng vẫn lạnh như băng, “Rốt cuộc cậu muốn làm gì!”

Hạng Ý đùa đủ rồi, dứt khoát ngồi lên giường, châm điếu thuốc, thong thả, không nhanh không chậm nói, “Cậu đang lẩn trốn kẻ thù, tôi có thể giúp cậu giữ lại cái mạng nhỏ này.”

Tháp Tu Á kinh ngạc, trong mắt lóe lên hào quang gì đó, nhưng vẫn cắn răng khẽ nói, “Vì sao tôi phải tin cậu?”

“Hả?” Hạng Ý nghiêng đầu nhìn hắn, gạt tàn thuốc, “Không tin cũng được, dù sao cậu cũng không còn gì để mất, tại sao không đánh cược một lần?”

Tháp Tu Á chợt cảm thấy trái tim khó chịu đau đớn, đúng thế, hắn thật sự không còn gì để mất nữa rồi.

Thấy hắn đang ngẩn người, vẻ mặt Hạng Ý dịu xuống, “Hẻm Lạc Tang, một tuần sau, tám giờ tối chờ tôi ở đầu hẻm.”

“Một tuần?”

“Thân thể cậu cần nghỉ ngơi, yên tâm đi, trong một tuần sẽ không có chuyện gì, chỉ cần cậu không ra khỏi bệnh viện này.” Hạng Ý hút một hơi cuối cùng, quay đầu nhìn hắn cười cười, “Nếu cậu có thể âm thầm từ Châu Âu chạy trốn đến đây, vậy đi từ bệnh viện này đến hẻm Lạc Tang mà không bị ai phát hiện, cũng là việc nhỏ nhỉ?”

Nghĩa là, một tuần sau không cần thông báo, trực tiếp xuất viện, đi đến con hẻm kia?

Hạng Ý giống như đọc được thắc mắc trong mắt của hắn, nhẹ gật đầu, đứng lên, “Tôi chỉ chờ cậu mười phút, không đến, tôi sẽ không quản nữa.”

Không biết vì sao, Tháp Tu Á cảm thấy có thể tin tưởng người này. Trên đường chạy trốn, số lần hắn bị tổn thương nhiều vô số kể, gần như đã quên mất cảm giác tin tưởng con người. Nhưng người này… Làm cho hắn có cảm giác có thể tín nhiệm.

Ảo giác, là ảo giác sao?

Hắn ngây người nhìn Hạng Ý, Hạng Ý cũng nhìn vào hắn, con ngươi đen láy tối trầm, khiến cho người khác không thấu nổi, nhưng không nhìn thấy ác ý nào. Tháp Tu Á cắn môi im lặng, bỗng nhiên nhận thấy ánh mắt Hạng Ý thay đổi chút ít, ôn hòa hơn, ánh mắt nhìn hắn cũng không còn xa cách như trước, “Yên tâm, tôi muốn cứu ai, chắc chắn cứu được.” Nói xong, cậu đứng thẳng lên, đi về hướng cửa, “Cậu có thể thử một lần, canh bạc đầu tiên, biết đâu sẽ thắng.”

Tháp Tu Á bởi vì lời nói này mà cứng đờ nửa ngày, sau khi tỉnh táo lại thì người kia đã rời đi.

Nên tin tưởng không?

Hắn cắn môi, nhìn chằm chằm vào cánh cửa đóng chặt kia, nhìn thật lâu.

***

Trên đường trở về Hạng gia Hạng Ý vô cùng phấn khích, hóa ra người kia thật sự thuộc gia tộc Ti Nado, ban đầu cậu chỉ cảm thấy ngờ ngợ, nhưng vừa rồi thì hoàn toàn chắc chắn. Người thừa kế của một gia tộc khổng lồ, phải nói là, người thừa kế duy nhất, thế nhưng vẫn còn sống. Gia tộc Ti Nado chuyên về kinh doanh khai thác khoáng sản, phát triển hàng trăm năm nay, khẳng định có khối tài sản khổng lồ, hơn nữa nếu nhớ không lầm, việc làm ăn của bọn họ chủ yếu tập trung ở ven biển Đại Tây Dương, hình như đường biển đã được mở rộng từ Châu Âu sang Nam Mĩ.

Từ Tam Giác Vàng muốn đến Nam Mĩ phải đi qua Thái BÌnh Dương, Hạng Ý nhớ chỗ này bị Đằng Lăng chiếm hơn phân nửa, nếu như người tên Tháp Tu Á kia có thể đầu quân vào cậu, chẳng khác nào mở ra một tuyến đường biển khác cho Sở Mặc, nếu có thể khiến hắn gia nhập thì đây chính là nguồn trợ lực lớn. Cơ hội này, cậu nhất định phải nắm chặt.

Nghĩ vậy trong lòng không khỏi vui mừng, Hạng Ý giương cao khóe miệng bước vào Hạng gia. Hôm qua cùng Ô Lỗ Cáp đợi một đêm, bây giờ trời cũng đã sáng, cả đêm không về nhà, hẳn Mạc Bắc sẽ lo muốn chết. Hạng Ý híp mắt, bỗng nhiên muốn nhìn biểu lộ của Mạc Bắc lúc gặp lại mình. Tối hôm qua cậu lưỡng lự một lát, cuối cùng vẫn không gọi về cho Mạc Bắc, cậu muốn để cho người kia lo lắng, giống như ngày trước, người kia càng khó chịu, cậu càng vui sướng, chỉ là khi vui sướng xong, trong lòng lại phát đau. Lặp đi lặp lại mấy thứ tâm tình này, cậu cũng thành quen.

Nghĩ vậy, Hạng Ý hít sâu một hơi, bước vào cổng của Hạng gia.

Thế nhưng…

Bầu không khí rất kỳ quái, vô cùng kỳ quái. Trong nhà im lặng, một chút âm thanh cũng không có.

Trong nhà này không có người nào quan tâm đến cậu, bình thường khi bước vào cũng không ai đến chào hỏi, nhưng cũng không phải giống như bây giờ, một mảng vắng lặng, rõ ràng trong nhà không có người.

Đột nhiên, Hạng Ý cảm thấy trái tim co rút một cái, một dự cảm không lành, đôi mắt cậu trầm xuống, bước chân nhanh hơn chút ít.

Im lặng, vẫn là im lặng.

Cậu đi lên lầu, nhịp tim đập càng lúc càng kịch liệt, một cảm giác hoảng loạn quen thuộc xông thẳng lên từ đáy lòng, cậu nhịn không được nuốt cổ họng, hoảng hốt đứng trước cửa phòng của Mạc Bắc.

Trực giác nói cho cậu biết, bên trong… Vẫn không có người.

Hạng Ý nâng ngón tay lên, thả xuống, qua lại mấy lần, cuối cùng nhắm hai mắt, dùng sức mở cửa ra.

Đồ vật của Mạc Bắc luôn luôn rất ít, căn phòng vẫn luôn ngăn nắp chỉnh tề, nhưng dù có gọn gàng đến thế nào, cũng chưa từng vắng vẻ đến mức như bây giờ.

Bầu không khí lạnh buốt, rét lạnh đến mức thấm nhập tận xương tủy.

Hạng Ý cứng ngắc đứng giữa phòng, ngẩng đầu ngây ngốc nhìn bốn phía.

Hình dáng tươi cười cuối cùng của Mạc Bắc chợt đâm vào trong đầu, đạm nhạt như vậy, khóe miệng cong lên như có như không, nhưng ánh mắt, dường như không có mỉm cười.

Dáng mỉm cười đó giống với bảy năm trước, giống với cái đêm trước ngày đám người Đằng Lăng đến thảm sát cả nhà cậu, trống rỗng, bi thương, tựa như có rất nhiều lời muốn nói với cậu, nhưng cuối cùng lại chỉ bày ra một cái mỉm cười.

"Mạc Bắc ca ca, anh phải ở bên em cả đời!"

Người kia nhìn cậu thật lâu, sau đó khom người nhẹ nhàng ôm lấy cơ thể nhỏ bé của cậu, giọng nói ôn hòa thanh đạm ghé vào bên tai nói ra một chữ, *"… Ừ."*

Mạc Bắc, bảy năm trước, anh gạt em. Hiện tại, lại gạt em sao…

Hạng Ý cảm thấy đầu ngón tay lạnh buốt, cậu ngơ ngác bước lên một bước, lại thêm một bước, bước chân cứng ngắc chậm rãi tới bên bàn.

Trên bàn có đặt một chiếc túi vải, bên cạnh là một sợi dây chuyền, đè lên trang giấy ở bên dưới, là nét chữ thanh thoát của Mạc Bắc.

Cậu run lên, đồng tử co rụt lại, cuống quít cầm trang giấy kia lên.

Tiểu Ý.

Chỉ là hai chữ, nhưng Hạng Ý không hiểu sao, đau lòng đến mức không chịu nổi.

"Tiểu Ý, anh phải đi, anh xin lỗi, anh không muốn gạt em, chỉ là anh không có cách nào nói cho em biết.

Tiểu Ý, có một số điều em không nói ra, anh đều biết, anh nhìn em lớn lên, em có thật tâm hay không, anh đều thấy rõ hơn so với ai khác. Vậy nên đừng hành hạ bản thân mình nữa, sống cho thật tốt, được chứ?

Anh không phải là người anh tốt, nhiều năm như vậy, vẫn không thể làm cho em thật sự hạnh phúc.

Chỉ là muốn nói, anh chưa từng gạt em.

Anh đi đây, vui vẻ một chút.

Mạc Bắc."

Hạng Ý ngơ ngác nhìn hai chữ cuối cùng, không, phải nói là bốn chữ, sau hai chữ Mạc Bắc là một khoảng mực đậm, được cẩn thân gạch lên để che đi, nhưng Hạng Ý biết, hai chữ đằng sau đó là gì.

Mạc Bắc ca ca, đến cả anh… Cuối cùng cũng rời bỏ em sao?

Hạng Ý nắm chặt tờ giấy kia, ánh mắt hoang mang đến mức ngơ ngốc, cuối cùng dần dần trở nên lạnh.

Cậu chậm rãi buông mảnh giấy trong tay, muốn cố gắng giấu đi, nhưng ngón tay vẫn run lên không ngừng. Đầu ngón tay chạm vào túi vải, xúc cảm mềm mại, làm cho cậu mơ hồ nhớ đến đôi mắt của Mạc Bắc. Cậu cắn răng, ép mình ổn định cảm xúc.

Tay đưa lên, do dự, rốt cuộc mở túi vải ra.

Đầu óc ngưng trệ, trong nháy mắt liền trở nên hỗn loạn, gần như khiến cho cậu không thể nào hô hấp.

Buổi tối đó, tại sao cậu hạnh phúc đến vậy?

Tại sao tự khiến tay mình bị thương, nghĩ đến dáng vẻ Mạc Bắc sẽ tươi cười, tâm tình chưa bao giờ phấn kích và kích động như vậy.

Cậu nhớ tới màu đỏ tươi ở trước mắt, nhớ tới ánh trăng mềm mại của đêm hôm ấy. Giữa hơi thở quanh quẩn hương hoa ngọt ngào, ngón tay mơ màng chạm vào làn da trắng muốt của người kia.

Chỉ là muốn nói, anh chưa từng gạt em.

Mạc Bắc, cuối cùng là gì? Trong lòng anh, rốt cuộc anh xem em là cái gì?

Ngón tay cứng ngắc, đôi mắt nhìn vào túi vải chứa đựng một đống lớn cánh hoa khô, Hạng Ý bỗng nhiên cảm thấy cổ họng tanh nồng, trái tim đau đến chết lặng, không còn cảm giác gì nữa. Cậu ngây ngốc đứng yên thật lâu, dựa vào bàn, ngẩn ngơ đứng đấy, ánh mắt nhìn chằm chằm vào hàng chữ trên trang giấy, đầu óc như đình chỉ, không có suy nghĩ, chỉ ngơ ngác đứng.

Tất cả mọi người đều biết hắn sẽ đi, chỉ có mình cậu, biết muộn màng.

Sắc trời từ sáng dần chuyển thành tối mờ, ánh trăng từ từ chiếu vào gian phòng, cuối cùng Hạng Ý cũng cử động, cầm lấy sợi dây chuyền kia, nhìn thoáng qua, chậm rãi đeo lên. Sau đó cậu cầm lấy túi vải và trang giấy, quay người đi ra khỏi căn phòng đó, không quay đầu lại.

46. Quyển 2 - Chương 46: Kẻ Thù

"Ai Tiểu Khả, em đi chậm thôi, coi chừng cái chân cái chân!"

Hạng Ý vừa bước ra cửa, đại sảnh dưới lầu bỗng truyền lên giọng nói của Hạng Lê, giây tiếp theo liền vang lên tiếng bước chân khác, Hạng Ý ngừng lại, âm thầm đưa tay lên, cất mặt dây chuyền xuống dưới lớp cổ áo.

"Không sao không sao! Anh còn muốn tui nói bao nhiêu lần nữa, đừng bám theo tui, phiền phức!" Âm giọng của Nhan Lập Khả mang theo tiếng khóc nức nở, bước chân khập khiễng.

Hạng Ý lùi về sau mấy bước, ẩn mình trong chỗ tối.

Hạng Lê theo sát Nhan Lập Khả, muốn dìu cũng không dám dìu, bối rối cúi đầu, không biết nên nói làm sao, "Tiểu Khả, anh biết Mạc Bắc ca đi em rất khó chịu, nhưng em cũng đừng hành hạ bản thân chứ…"

Hạng Ý nghe vậy thì cứng người, bàn tay rũ bên cạnh lẳng lặng siết chặt.

"…" Nhan Lập Khả không nói gì mà đột ngột dừng bước, đứng ở đầu bậc thang không nhúc nhích. Hạng Lê thấy vậy lại khó chiu, đi lên phía trước nhưng lại không dám đứng gần quá. Đang lúc do dự, thiếu niên bên cạnh bỗng xoay người lại, ôm chặt lấy cậu mà khóc òa lên.

"Mẹ nó, bảy năm!" Nhan Lập Khả nước mắt nước mũi tèm lem cọ cọ trên người Hạng Lê, "Tiểu sư phụ nói dối, hôm qua rõ ràng nói với tui đi bốn năm năm, vì sao bây giờ lại biến thành bảy năm! Bảy năm, mẹ nó tới bao lâu…"

Hạng Ý run lên dữ dội, đồng tử co rụt, bàn tay siết thật chặt.

"Bảy năm… Bảy năm sẽ qua rất nhanh, em xem, hai ta biết nhau được bảy năm đó, rất nhanh mà." Hạng Lê luống cuống tay chân ôm lại, vội vàng dỗ dành Nhan Lập Khả, "Em đừng khóc nữa, cùng lắm thì đến kì nghỉ chúng ta qua thăm anh ấy, cũng không phải là không bao giờ gặp lại nữa, em xem, còn có thể video, điện thoại mà…"

"Có giống nhau sao!" Nhan Lập Khả ngẩng đầu trừng.

"Không giống không giống, đúng là không giống…" Hạng Lê bị trừng liền ủy khuất, ngoài miệng ngu ngốc, tay chân cứng ngắc, "Dù sao, em đừng buồn, nếu không, nếu không bây giờ chúng ta liền nghỉ đi qua Tam Giác Bạc chơi được không? Anh sẽ xin phép cha, được chứ?"

Hạng Ý kinh ngạc, bỗng nhiên nhíu mày, toàn bộ tâm trí đều tập trung vào ba chữ "Tam Giác Bạc", bất chấp sự khó chịu trong lòng. Một lát sau, đôi mắt đen thẳm chậm rãi híp lại, lông mày dần dần giãn ra.

Nhan Lập Khả bĩu môi, trừng mắt nhìn Hạng Lê, nhưng không hiểu sao trong lòng không còn khó chịu như vậy nữa. Cậu hừ một tiếng, bỏ tay Hạng Lê ra, nhấc chân bước lên lầu, Hạng Lê nhanh chóng đuổi theo sau tiếp tục nhỏ nhẹ an ủi, nhưng đối phương căn bản không đếm xỉa, cậu chỉ có thể thầm than trong lòng. Lúc Nhan Lập Khả đi lên lầu vô thức đứng lại trước cửa phòng của Mạc Bắc, nghĩ nghĩ, có chút nhung nhớ mà đi tới.

Nhưng nơi này giờ đã không còn người, tối đen, không có người nào.

Nhan Lập Khả nhìn cánh cửa hiu quạnh, lại khó chịu, cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì, bả vai lại bắt đầu run run. Sau lưng có người tiến đến, dừng lại, cánh tay kia có chút do dự, cuối cùng vẫn nhẹ nhàng ôm lấy cậu từ phía sau. Nhan Lập Khả ngẩn người, lần này không có tránh ra.

"Tiểu Khả," Dường như Hạng Lê đang cố gắng tìm từ, nhưng âm giọng vẫn ôn hòa nhẹ nhàng như trước, "Không có Mạc Bắc ca, em còn có anh, không phải sao? Cả đời này anh cũng không rời xa em, em đi đâu, anh liền theo đó, có được không?"

Nhan Lập Khả bất chợt cảm thấy mặt mình ửng đỏ, người này vẫn là bộ dáng khù khờ, nhưng lại nói ra mấy lời làm toàn thân cậu đều run lên. Nơi Hạng Lê ôm cậu bắt đầu nóng lên, có chút làm cho cậu không thể thở nổi.

Nhan Lập Khả nuốt cổ họng, lòng bối rối, lại bỏ tay Hạng Lê ra. "Đại lão gia mà đi nói mấy lời này, anh không xấu hổ à, tui đi đâu anh theo đó, vậy tui đi chết anh cũng đi à, cứt…"

Hạng Lê có chút gấp, nhíu mày, "Không nên nói bậy thế."

"Hừ!"

Hạng Lê mím môi nhìn, một lát sau rủ mắt xuống, có chút tự giễu mà cười, "Nhưng nói thật, nếu em chết,

anh cũng đi theo."

Nhan Lập Khả sững sờ, kịp phản ứng thì mặt đỏ hồng, không chút suy nghĩ liền đạp một cước, kết quả chân còn chưa nhấc lên đã đau đến trợn mắt há mồm, gào khóc kêu đau. Hạng Lê vội vã giữ vững cậu, đau lòng mà ôm chặt, "Em cẩn thận một chút, em xem, sau này gặp chuyện nhất định phải gọi anh, nhiều người như vậy một mình em đánh thắng được sao, không được cậy mạnh biết chưa?"

"Hừ, tự nhiên một đám tới, tui kịp báo cho anh sao, aa, đau, con mẹ nó anh đụng nhẹ thôi!"

"A a anh xin lỗi, cẩn thận một chút, anh dìu em về… Ài, chẳng phải do bình thường em gây chuyện với người khác sao…"

"Anh còn nói!"

"Được được, anh sai anh sai, em cẩn thận một chút…"

Hai người chậm rãi đi, cẩn thận từng chút một, không ai để ý tới cuối hành lang có một bóng người, yên lặng đứng đấy, qua một lúc lâu kéo cánh cửa phía sau ra, lặng lẽ ẩn nấp trong bóng tối.

***

Tháp Tu Á tỉnh dậy lần nữa thì trời đã sáng, hắn thất thần nhìn chằm chằm lên trần nhà, hốc mắt dần cay xè, vài giọt nước mắt chậm rãi chảy xuống, lặng lẽ thấm vào chiếc gối. Hắn nhớ vóc dáng của tên sát thủ, tóc xoăn màu đỏ, mắt màu nâu đen, ánh mắt lạnh lùng tàn nhẫn, căn bản không giống con người. Hắn lưu lạc ba năm, từ Italia đến Myanmar, trên đường trải qua vô số tối tăm, hắn không dám nhớ lại, nhưng mỗi ngày, đầu óc đều không ngừng hiện lên gương mặt của người đó. Cả người đồ đen, con dao bén nhọn thấm đẫm màu máu, họng súng đen ngóm chĩa thẳng vào hắn, giây tiếp theo là đau đớn xuyên thấu xương cốt tứ chi, làm cho hắn nghe thấy mùi vị của cái chết.

Hắn thề phải báo mối thù đẫm máu này, nhưng nhìn lại mình lúc này, chỉ cảm thấy hoang đường nực cười. Tay không tấc sắt, thậm chí ngay cả mạng sống cũng không bảo vệ được. Mơ màng nhớ lại lời nói của Hạng Ý, trước mắt thoáng hiện qua vết bớt của người nọ. Tại sao người này lại giúp hắn, hắn không biết, thế nhưng nhiều năm qua hắn đã sớm không còn tin vào lòng tốt, thiện lương, loại người bất chấp hy sinh tất cả, làm sao có thể còn tồn tại.

Nhưng, hắn thật sự, không còn gì để mất nữa rồi.

Tháp Tu Á nghiêng đầu, nhìn bầu trời ngoài cửa sổ. Hắn nhớ bầu trời của Châu Âu, cũng xanh biếc như vậy, nhưng bây giờ trong ký ức chỉ còn màu máu, không khí đều là mùi máu tanh. Nhìn một lát, hắn yên lặng nhắm mắt lại.

Bảy ngày, còn lại sáu ngày.

Lần đầu đánh cược trong đời, hắn đánh cược tính mạng của mình.

"Cốc… Cốc, cốc cốc." Có chút tiếng gõ cửa nhẹ.

Tháp Tu Á giật mình, cẩn thận đề phòng, cứng ngắc nhìn vào cánh cửa, không dám động đậy. Người gõ cửa chờ một lúc, cẩn thận đẩy cửa ra từng chút, nhìn quanh, sau đó trông thấy người trên giường đang nằm an ổn, liền nhoẻn miệng cười hặc hặc nói, "Cậu tỉnh rồi hả?"

Ô Lỗ Cáp phi tới, trong tay cầm một đống đồ, thở hồng hộc, "Mua một đống thuốc bổ, nói là rất hiệu quả đối với vết thương bị rách, khép lại rất nhanh, kể cả cái chỗ đó, cũng rất nhanh lành!"

Tháp Tu Á sững sờ, sau khi kịp hiểu người này nói cái gì, toàn bộ mặt lập tức ửng đỏ, Ô Lỗ Cáp thấy vậy liền bất ngờ, không biết hắn bị làm sao, quẳng mấy đồ trên tay đi, nhích lại gần, "Ây? Cậu bị sốt à? Là tại chỗ phía dưới đau sao? Không phải nhiễm trùng chứ? Có cần gọi bác sĩ không?"

Tháp Tu Á còn chưa kịp tức điên lên chửi hắn, lại nghe tên khốn này tiếp tục lải nhải, "Mà chắc không phải đâu, tôi xem tư liệu rồi, hậu môn bị rách tuy rất đau, nhưng sau khi phẫu thuật sẽ rất nhanh lành, hay là do thể chất cậu có vấn đề? Nhưng mà lúc bác sĩ cởi quần áo cậu ra để kiểm tra tôi nhìn thấy toàn thân cậu đều là vết thương thôi, cũng không phải sao, hm? Chẳng lẽ là do dây thần kinh ở chỗ đó quá nhạy cảm? À à, có khả năng…"

"Câm…"

Ô Lỗ Cáp ngừng lại, lập tức cúi người nhìn hắn, "Cậu nói cái gì?"

Tháp Tu Á khó thở trực tiếp cầm bình hoa bên cạnh mà ném qua, "Câm miệng, cậu câm miệng cho tôi, cút ra ngoài!"

Ô Lỗ Cáp nhanh nhạy phát hiện hướng bay của bình hoa này sêm sêm với chiêu thức thứ tư của Hạng Ý, vì vậy đã mau lẹ né qua một bên, gãi đầu có chút khó hiểu, "Cậu làm gì thế? A, trên mạng có nói mỗi tháng đều có vài ngày khó chịu không yên như vậy…"

Tháp Tu Á muốn tức điên, nếu không phải do cử động không được, hắn tuyệt đối sẽ cho tên kia một đao, "Cậu cút ra ngoài cho tôi!"

"Hahaha," Ô Lỗ Cáp chợt cười to vài tiếng, nhảy qua, nháy mắt với Tháp Tu Á, "Này, cậu như vậy thật tốt."

Tháp Tu Á trừng mắt, không rõ ý của cậu là gì, chẳng qua hắn bị cậu chọc đến giận điên rồi, ánh mắt hung ác.

Ô Lỗ Cáp cười hehe, ngồi xổm trước giường, "Cậu xem, không có gì to tát, không phải sao? Chúng ta là đàn ông, bao nhiêu tuổi rồi chứ."

Tháp Tu Á sững sờ, nhìn mặt cười ngu ngốc của đối phương đến ngẩn người.

"Khóc cái gì," Ô Lỗ Cáp nhìn vào một chút nước mắt còn đọng trên gối, đảo mắt lại cong miệng lên cười, "Đừng khó chịu, nhà tôi có rất nhiều phòng, đếm không xuể, chờ cậu khỏe lên chúng ta sẽ ở đó, chắc chắn sẽ không còn ai dám ăn hiếp cậu." Ô Lỗ Cáp nói, tự tin ưỡn ngực, "Quá khứ đã là quá khứ, không phải tự nguyện mà, tôi không khinh cậu đâu, thật đấy ~"

Tháp Tu Á ngơ ngác nhìn đối phương, đột nhiên cảm thấy u ám trong lòng giảm đi một chút. Người này không phải Hạng Ý, không biết thân phận thật sự của hắn, cho rằng hắn vì bị cưỡng bức nên đau khổ sao…

Thế nhưng sự đơn thuần này, nụ cười không mang theo chút tâm cơ mục đích này, thật sự đã lâu rồi hắn chưa thấy được.

Có hơi cảm động trong lòng, ánh mắt hung ác của Tháp Tu Á dần dịu đi, mặc dù người này tính hơi trẻ con, nhưng mà quanh thân tựa như có hương vị của ánh mặt trời…

"Hơn nữa, tôi nói với cậu rồi, đống thuốc này thật sự rất có lợi cho miệng vết thương của cậu, có cả uống và bôi, nếu cậu tự mình bôi không tiện, tôi giúp cậu bôi thuốc cũng được, ngón tay tôi rất mảnh, sẽ không làm cậu đau, còn có cái chỗ đó… Ai ui!"

Chó má hương vị ánh mặt trời, để tên điên này đi chết đi!

Tháp Tu Á ném hết mọi thứ bên cạnh có thể ném, sau đó trùm chăn lên phủ kín đầu, nhắm mắt làm ngơ.

"Này này, tiểu mỹ nhân, cậu nỡ đối xử với ân nhân của mình như thế sao?"

"Cút!"

"Sao lại chửi người khác, mỹ nhân là phải đoan trang nho nhã, cậu như vậy sẽ khiến tôi hụt hẫng mất…"

"Cút!"

"Mỹ nhân mỹ nhân…"

Thượng Đế ơi, lấy sét đánh chết hắn đi hay đánh chết tôi cũng được…

Vì vậy, Tháp Tu Á không còn thời gian để đau khổ vì hận thù, sáu ngày tiếp theo đều bị tên điên nào đó om sòm cực điểm phá vỡ tất cả. Tên này tuyệt đối không phải là người, người bình thường sẽ cẩn thận sợ chạm vào vết thương lòng của hắn, tên khốn này không e dè thì không nói, mà còn cà lơ phất phơ đem đề tài này ra thảo luận cùng với hắn, tại sao hắn lại đụng phải tên khắc tinh như vậy! Vậy nên đến tối ngày thứ bảy, Tháp Tu Á không hề chần chờ mà rứt mấy cái kim tiêm trên thân mình ra, sau khi thay đổi quần áo, nhanh chóng chạy trốn khỏi cái phòng bệnh làm người ta kinh hãi đó.

Tên kia là ác ma, thật đáng sợ.

Xuống dưới lầu tìm chỗ ẩn nấp, Tháp Tu Á quay đầu nhìn lên cửa sổ phòng bên phía trên, bên tai bỗng dưng vang lên âm thanh bô bô mang theo điệu cười của người kia, hắn ngây người một chút, lúc tỉnh lại thì nhíu mày hừ một tiếng, sau đó mới quay người nhấc bước rời đi.

Ngõ Lạc Tang, hắn nhớ chỗ đó. Rất đông đúc, người người qua lại, nhất là ban đêm. Hắn không hiểu tại sao Hạng Ý lại chọn nơi náo nhiệt như vậy làm nơi gặp mặt bí mật, không phải hẻm Đô Ứng tối mực, đưa tay không thấy nổi năm đầu ngón tay sao…

Hắn cúi đầu vội vàng bước đi, đội mũ, che giấu mặt mình, ẩn nấp trốn đông chạy núp tây, đã thành một loại bản năng của hắn rồi. Đến khi tới được đầu hẻm, Tháp Tu Á bị chen lấn đến khó chịu, cơ thể vốn chưa khỏi hẳn, đi xa như vậy có lẽ cũng tới cực hạn. Toát mồ hôi lạnh đứng ở nơi ít người, Tháp Tu Á dựa lưng vào tường nghỉ ngơi, thở phào một cái.

"Đi theo tôi, cách xa ít nhất ba mét."

Bất chợt có đôi môi ai đó áp sát bên tai, giọng giảm đến cực nhỏ, chợt cất lên. Tháp Tu Á giật mình, ngẩng đầu thì nhìn thấy tấm lưng cao lớn của một người, là Hạng Ý. Tháp Tu Á hít sâu một hơi, nhẫn nhịn đau đớn, bước chân theo sau.

Hạng Ý đi không nhanh, cũng không chậm, tốc độ đi của người bình thường, hơn nữa không hề ngụy trang chút gì, là trang phục đến trường của thường ngày, đằng sau còn đeo túi sách, trên tay cầm quần áo bóng rổ. Cậu đi một chút lại ngừng, nhìn xem phố xá sầm uất rộn rã, dừng bên cạnh quán nhỏ chọn chọn vài thứ, còn tiện thể chọc ghẹo chủ quán, cò kè trả giá.

Tháp Tu Á ở phía sau nhìn thấy vậy thì bất ngờ, tự hỏi có phải mình đi theo lầm người rồi hay không. Chờ cho rốt cuộc đi đến một khu chung cư thì đứng lại, hai người đã đi ít nhất một giờ. Trong khu dân cư này có vài bác gái dường như rất quen thân với Hạng Ý, chào hỏi, Hạng Ý cười vui vẻ đáp lại, rất tự nhiên mà đi lên lầu ba. Tháp Tu Á cẩn thận đi theo, thừa dịp những người dân kia không để ý, lẻn thân trốn vào trong lầu.

Còn chưa kịp thở phào, sau lưng bỗng nhiên có cánh tay thò tới, vỗ lên vai hắn, hắn mất hồn suýt nữa thì kêu lên, kết quả miệng bị người ta nhẹ nhàng bịt lại, sau lưng dựa vào một lồng ngực vững chắc. Giọng người nọ rất thấp, giống như ban nãy, trầm thấp lượn lờ bên lỗ tai hắn, "Không tồi, hơn tôi dự liệu."

Tháp Tu Á thờ dài một hơi, gật đầu, Hạng Ý buông hắn ra, nhưng vẫn nắm lấy cánh tay hắn, "Đi thôi,

trên đường… Cậu vất vả rồi.”

Vết thương phía dưới lại kéo đến, rất đau. Tháp Tu Á cắn môi, lắc đầu, “Tại sao lại ở đây, có rất nhiều người…”

Hạng Ý dìu hắn, nghe vậy thì cười, “Trung Quốc có câu, ẩn ẩn vu thị*.”

**Ở ẩn trong thành thị*

Tháp Tu Á không hiểu lắm, nhưng vẫn rõ hàm ý của Hạng Ý, trong lòng càng âm thầm khâm phục thêm một ít. Hai người đi lên phòng trên lầu cao nhất, gõ cửa, bên trong truyền ra một giọng đàn ông cởi mở, “Ra đây ra đây.”

Hạng Ý cười cười, đoán chừng lúc người nọ đứng ngay cửa, bỗng nhiên đút chìa khóa vào ổ gõ năm cái. Dường như người trong phòng chợt khựng một chút, Tháp Tu Á trông thấy khóe miệng Hạng Ý giương cao.

“A Mục thúc thúc, là cháu, Tiểu Ý.”

***

Tháp Tu Á ngồi trên ghế salon, trong tay cầm chén trà nóng, cẩn thận quan sát người trung niên râu quai nón trước mặt. Tuy ánh mắt của thiếu niên rất cảnh giác, nhưng ở trên gương mặt đó, nhìn lại có vẻ rất đáng yêu. A Mục cười ha ha, ngồi đối diện hắn, đưa qua một gói pho mát lớn, “Ừ, ăn nhiều một chút, đừng khách sáo.”

Tháp Tu Á cuống quít nhận lấy, nắm trong tay, có chút không biết làm sao.

Hạng Ý đi tới ngồi một bên, nhìn hắn, cười nói, “Sau này cậu ở đây đi, nơi này rất an toàn, A Mục thúc sẽ bảo vệ tốt cho cậu.”

Tháp Tu Á dẹp loạn tâm tình, ngẩng đầu nhìn hai người đối diện, im lặng một lúc mới đột nhiên hỏi, “Vì sao các người lại giúp tôi?”

A Mục không trả lời, nghiêng đầu nhìn Hạng Ý, Hạng Ý nhìn thẳng vào Tháp Tu Á, ánh vui vẻ trong mắt từ từ rút đi, dần dà lạnh như băng, “Không chỉ có cậu đang đánh cược.”

“Cái gì?”

Hạng Ý nâng chén trà lên chậm rãi uống một ngum, khói tỏa lên làm mờ mắt hắn, “Không chỉ có cậu đang đánh cược, tôi cũng đánh cược, tôi cá là cậu sẽ không bán đứng tôi, à, không, bán đứng chúng tôi.”

Tháp Tu Á không thấy rõ nét mặt của cậu, nhưng trong giọng nói lại nghe ra được một thứ tâm tình dày đặc, cảm giác vô cùng quen thuộc, chứa đầy thù hận, gần như giống hệt hắn.

"Tôi có thể giúp cậu báo thù, có thể cung cấp thông tin về kẻ thù cho cậu, nếu như thuận lợi, còn có thể định vị vị trí của hắn." Hạng Ý chậm chạp nói, ngữ điệu bình thản, nhưng khiến cho Tháp Tu Á cực kỳ sửng sốt, "Thậm chí tôi có thể cung cấp súng đạn cho cậu, tiện thể giúp cậu giết chết người đó."

Tháp Tu Á không cầm nổi chén trà trong tay, tay run rẩy, nước trà gần như vẩy ra ngoài.

"Thế nhưng," Hạng Ý híp mắt, khóe miệng cong lên một nụ cười lạnh, "Người đó chỉ là sát thủ, cậu hiểu chứ?"

"Cái gì, nghĩa là…"

Gần như không thể cất thành lời, có chút không nói được.

"Hai mươi vị trí nghị viên trong nội các, gia tộc cậu, chiếm bốn." Hạng Ý đặt chén trà xuống, đôi mắt đen mịt nhìn thẳng vào Tháp Tu Á, "Mà cậu, khi ấy muốn tranh cử chức đại quan trong nội các, tôi nói không sai chứ?"

"…" Tháp Tu Á cảm thấy trái tim xé rách đau đớn, hắn sững sờ nhìn chằm chằm vào chén trà, im lặng.

"Điều này có nghĩa gì? Hả?" Hạng Ý cười cười, âm giọng vẫn rét run như cũ, "Đến khi Tổng thống có quyết định gì, bốn người gia tộc cậu có quyền chi phối, cộng thêm cả cậu, có một quyền bác bỏ. Trung Quốc còn có câu thành ngữ, là 'Công cao chấn thủ'*, cậu không phải không hiểu đi?"

Công cao chấn chủ: chỉ kẻ bề tôi có công lao hiển hách đến mức lấn át cả chủ quân, khiến người ở ngôi cao phải thấy lo lắng không yên

Tháp Tu Á rùng mình, con mắt màu lục dần dần đỏ lên.

"Ngay lúc đó có chính sách cải cách thuế, cậu biết rõ, có đồng ý hay không, tất cả chiếm một nửa, cuối cùng là cậu, người được đề cử vào chức đại quan nội các, lúc được phỏng vấn có nói một câu, sửa đổi thuế gây bất lợi với đại đa số người dân, cậu không phải là rất đồng ý. Mà khi ấy, cậu tranh cử đại quan nội các thực chất chỉ là danh nghĩa, cơ bản là hình thức, người nối nghiệp năm thứ hai chính là cậu rồi. Chỉ cần một sự kiện này, đơn giản nói ra một vấn đề, suy nghĩ của cậu và Tổng thống, tựa hồ có chút khác biệt."

"Rốt cuộc cậu… Muốn nói gì…"

"Báo thù, phải tìm được người chủ mưu thật sự, hung thủ rốt cuộc là ai, không chỉ có người ra tay kia." Âm giọng của Hạng Ý bỗng nhiên trở nên lạnh lùng nghiêm nghị, đông lạnh như một lớp băng, từng câu từng

chữ đầy âm độc, "Có một số người, thích mượn dao giết người, những kẻ nấp trong bóng tối, mới thật sự, là kẻ thù."

Đột nhiên Tháp Tu Á cảm thấy cả người như rơi vào hầm băng, cảm thấy đau bởi vì câu nói này của Hạng Ý. Người này, trong mắt đậm đặc thù hận, giống như hắn, trên lưng gánh nặng mối thù đẫm máu.

Hắn không phải không nghĩ ra kẻ đúng sau lưng chủ mưu là ai, thế nhưng mỗi lần nghĩ đến đều rùng mình, khó có thể tin. Người đó, có quan hệ với gia tộc hắn, là người đã nhìn hắn lớn lên từ lúc bé, là người khi còn nhỏ vẫn luôn ôm lấy hắn mà cười khích lệ. Người đó một ngày trước vẫn vui vẻ nói chuyện cùng cha hắn, đàn ông uống rượu đàm chuyện, sao có thể qua hôm sau liền thảm sát cả gia tộc nhà bọn hắn. Hắn không muốn tin, nhưng không thể không tin được. Hắn co rúm người một hồi, sợ hãi thì thào, "Tại sao hắn, tại sao phải giết cả nhà tôi, giết… Giết tôi là được rồi, tại sao, tại phải giết cả gia tộc tôi!!"

"Gia tộc Ti Nado của các người, kế thừa ba trăm năm, không phải là thế lực có thể dễ dàng xóa bỏ, chết một người, sẽ còn những người khác, còn nhiều người họ Ti Nado để thay thế cậu, khống chế không được chỉ còn cách tiêu diệt, diệt cỏ tận gốc luôn là phương pháp hữu hiệu nhất." Hạng Ý không nói nhiều, đứng lên nhìn xuống hắn, "Chính cậu còn muốn làm, nói thật, bằng một mình cậu muốn ám sát tổng thống, đó là đầm rồng hang hổ, cậu có thể cược một lần, có nên tin tôi hay không, cùng tôi hợp tác."

Dứt lời, cậu cũng không nhìn phản ứng của Tháp Tu Á, quay người đi thẳng đến cửa sắt sau lưng. Đả kích lớn như vậy, cần thời gian để tiếp thu, mặc kệ cần bao nhiêu thời gian, kết quả chung cuộc, cậu hầu như có thể đoán được. Cong miệng cười, Hạng Ý đẩy cánh cửa sắt ra, "A Mục thúc, thúc đến đây chút."

A Mục nhìn Tháp Tu Á đang ngồi yên, muốn nói lại thôi, lát sau thở dài một tiếng, cùng theo Hạng Ý đi vào trong cửa sắt. Nhìn chằm chằm vào bóng lưng lạnh băng của thiếu niên trước mặt, do dự một chút, rốt cuộc vẫn hỏi, "Tiểu thiếu gia, đây là thông tin cậu và Sở đội trưởng điều tra ra sao? Haiz, thật là…"

"Không phải." Âm thanh hờ hững, Hạng Ý xoay người, chậm rãi nói, "Tất cả chỉ là phán đoán của tôi."

"Cái gì?!" A Mục kinh ngạc, "Vậy cậu… Không phải là…"

"Nói dối sao?" Hạng Ý cười cười, đuôi mắt vén lên, "So với sát thủ, giết một Tổng thống, độ khó càng cao hơn, không phải sao?"

A Mục sững sờ nhìn cậu, như đã hiểu ra, bỗng nhiên cảm thấy người đối diện trở nên đáng sợ. Hạng Ý nhìn ánh mắt kinh hãi bất định trước mặt, sau một lúc lâu chậm rãi thu lại khóe miệng cười, giọng cũng giảm xuống, bình tĩnh rất nhiều, "A Mục thúc thúc, có phải cháu, thay đổi nhiều quá không?"

A Mục ngẩn ngơ, trong lòng xáo trộn, vừa đau lòng vừa bất đắc dĩ, thở dài một tiếng, tiến lên trước xoa đầu Hạng Ý, "Tiểu thiếu gia, cậu vẫn giống trước đây, vẫn là đứa bé vừa thông minh vừa đáng yêu ngày nào."

Hạng Ý trầm lặng, hơi nghiêng đầu, nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, lướt qua Thái Bình Dương, ngóng nhìn

hình bóng nơi xa xôi.

47. Quyển 2 - Chương 47: Giao Chiến

Chạng vạng tối, hoàng hôn.

Khoảng nắng màu rượu vang ôn hòa chiếu sáng trên mặt biển, sóng biển nhè nhẹ, vỗ vào đá ngầm cũng không vang lên nặng nề, ngược lại còn giống như nhịp trống mềm mại, ào ạt rung động, rót vào trong tai tựa như giọng nói của người kia. Mạc Bắc dựa vào gốc cây dừa ngồi trên bờ biển, ngửa đầu dừng lại ở bầu trời đỏ hồng. Ánh trời chiều tản vào trong đôi mắt đen láy của hắn, mơ hồ trong ánh mắt như chảy xuôi giọt máu đỏ, hắn nhìn thật lâu, chậm rãi cúi đầu, ngẩn người nhìn mặt biển trước mặt.

Cùng một mặt biển, sóng biển cũng không khác bao nhiêu, thế nhưng, đã cách xa cả Thái Bình Dương.

Ngồi lặng yên một lúc lâu, sắc trời càng lúc càng mờ, cũng bắt đầu lạnh. Mạc Bắc cử động, từ trong ngực lấy ra một con dao găm, nắm trong lòng bàn tay, vô thức vuốt ve nhẹ nhàng. Đây là đồ vật duy nhất hắn mang theo đến đây, đồ vật có liên quan đến người kia. Vòng tay bạc trên cổ tay nổi lên ánh sáng màu đó dưới ánh trời chiều, rung động theo động tác của hắn. Mạc Bắc thu hồi mắt, cất con dao găm vào trong ngực, chống tay lên thân cây sau lưng chậm rãi đứng dậy.

"Mạc tiên sinh, đi sao?" Sau lưng, một người đàn ông áo đen cung kính khom người hướng hắn, sau đó đi lên trước phủ thêm áo khoát cho hắn, "Anh còn chưa ăn tối, tôi dẫn anh đến một nhà hàng nhé, là nhà hàng món Tây nổi tiếng nhất Tam Giác Bạc, hương vị rất không tồi."

Mạc Bắc thuận theo động tác của gã mà mặc thêm áo vào, nghe vậy thì cười cười, "Mỗi ngày đều có một nhà hàng nổi tiếng, Âu Dạng, thật nhìn không ra anh còn là một ẩm thực gia."

Người tên Âu Dạng ngẩn người, bị nói có chút ngượng, cười ngây ngô gãi đầu, "Anh vẫn luôn không ăn uống đúng giờ, tôi chỉ lo cho anh thôi."

Mạc Bắc cảm động trong lòng, người này chịu trách nhiệm điều tra tình hình sơ bộ về Tam Giác Bạc trước khi hắn đến, là trợ thủ đắc lực của Hạng Khôn, hiện tại xem như là trợ lý cấp cao của hắn. Âu Dạng là con lai Trung Nhật, đường nét sâu sắc, dáng vóc cũng cao lớn, còn thích mặc đồ đen, không biết còn tưởng là vệ sĩ của hắn. Mạc Bắc cũng không từ chối lòng tốt của gã, nhẹ gật đầu liền đi về phía bãi đỗ xe, "Anh ăn rồi sao?"

"Vẫn chưa..."

Sớm có người trịnh trọng mở cửa xe cho Mạc Bắc, hắn hạ người, ngồi vào, nhìn người bên cạnh cũng cùng ngồi vào cười nói, "Vậy ăn chung đi."

Người kia dường như rất vui, đôi mắt cong lên, "Được Mạc tiên sinh."

Mạc Bắc cười, chuyển mắt cầm lấy một sấp tài liệu bên cạnh cẩn thận lật xem. Những thứ này là tư liệu mà Âu Dạng thu thập được lúc trước, mấy thứ phức tạp đều được giải thích rất cặn kẽ, có rất nhiều ghi chú trên bản đồ và ảnh chụp, là một bản tổng kết điều tra rất tỉ mỉ. Mạc Bắc càng xem càng bội phục Âu Dạng, đến khi xem xong cũng không kiềm được mà cảm thán, "Để anh làm trợ lý cho tôi, thật sự là nhân tài không được trọng dụng rồi."

"Nào có nào có," Âu Dạng vội vàng lắc đầu, ngập ngừng một lát, cuối cùng vẫn quyết định nói ra, "Mạc tiên sinh, thật ra… Thật ra tôi vẫn luôn kính nể anh, có thể anh đã quên, trước kia khi tôi còn ở Tam Giác Vàng, anh đã từng cứu mạng tôi."

Mạc Bắc bất ngờ, nhìn gã kỹ một chút, vẫn chưa nhớ ra được, "Khi nào?"

"Ha ha." Khóe miệng Âu Dạng hất lên, tựa như rất vui, "Khi đó tôi lâm bệnh nặng, ai cũng nói không thể chữa, về sau chính anh đã phẫu thuật giúp tôi, còn không lấy tiền… Đã lâu rồi, là chuyện năm năm trước, anh quên… Cũng là chuyện bình thường."

Cha của Âu Dạng là phụ tá của Hạng Khôn, từ nhỏ Mạc Bắc đã yêu thích nghiên cứu mấy bệnh trạng nan giải, đúng là đã thuận tay cứu được rất nhiều người trong tổ chức, Mạc Bắc thật sự không nhớ ra cái lần mà gã nói, nhưng cũng không muốn làm gã thất vọng, liền vừa cười vừa nói, "À, năm năm trước đúng không, tôi nhớ ra rồi… Ha ha, không có gì, tiện tay mà thôi."

Âu Dạng nhìn khóe miệng mỉm cười của hắn, im lặng một hồi, Mạc Bắc bị gã nhìn chằm chằm có chút mất tự nhiên, đến khi Âu Dạng khôi phục lại dáng vẻ ôn hòa bình thường, cười nhìn hắn, "Mạc tiên sinh, anh vốn như vậy, không thay đổi chút nào."

Mạc Bắc sững sờ, không rõ hàm ý của gã, nhưng Âu Dạng lại chuyển đề tài khác, "Tình hình Tam Giác Bạc hầu như là thế, rất đơn sơ, ít người khai thác vô cùng, đối thủ cạnh tranh có một ẩn một hiện, không nhiều lắm, nhưng có vẻ khó giải quyết."

Mạc Bắc cũng không suy nghĩ nhiều, nghe nói vậy liền gật đầu, lật sang một trang tư liệu, nhìn nhìn, "Hiện là đây, Đằng Lăng đúng không. Quả thật, bọn họ thâm nhập vào nơi này đã lâu, xem như đã độc quyền phần mậu dịch hàng hải, tranh giành mảng này cùng nơi với bọn họ rất không sáng suốt." Mạc Bắc lật sang trang sau, "Còn tổ chức ẩn này…" Hắn ngừng một chút, xem xét kỹ các số liệu kia, chậm rãi nhíu mày, "Kinh doanh thuốc phiện và cho vay nặng lãi, tiện thể mua bán số ít nô lệ, thế nào lại… Giống với Hạng đại ca bên này đến vậy…"

"Đúng thế." Âu Dạng gật đầu, ngồi lại gần Mạc Bắc một ít, đưa tay lật vài tờ phía trước, chỉ vào danh sách nói, "Hơn nữa bọn họ vô cùng ẩn nấp, cơ sở dữ liệu trên mạng được bảo vệ cực kỳ kín đáo không kẽ hở, còn có, theo như tôi quan sát, mạng lưới thông tin của bọn họ rất mạnh, có khả năng sẽ vượt lên trước chúng ta." Nói xong, Âu Dạng tổng kết một câu, "Đối thủ cạnh tranh làm ăn thật sự, thật ra chính là bọn họ, nhưng chúng ta hầu như không tìm ra tin tức của bọn chúng, đến cả tên tổ chức cũng không biết."

Làm sao có thể có tổ chức đáng sợ như vậy, thủ lĩnh sẽ là ai?

Mạc Bắc nhìn chăm chú vào danh sách, cau mày suy nghĩ, bỗng nhiên, đôi mắt hắn lóe sáng, a lên một tiếng.

"Có chuyện gì sao?"

Mạc Bắc xem xét từ dòng đầu tiên nhìn xuống, sau đó nhìn phần nghiên cứu tỉ mỉ ở dưới, "Những phần ký hiệu này, là lịch trình hành động của bọn chúng, nhật trình trong một ngày sao?"

"Đúng, nhưng mà chỗ này chỉ có tôi biết."

Đầu tiên là dò đường, sau đó lên mạng tra tìm thông tin, tập hợp, cuối cùng cử ra một nhóm người giả vờ vận chuyển hàng… Kế sách ám độ trần thương* này…

**Ám độ trần thương: 1 trong 36 kế của Trung Quốc, nghĩa là chọn con đường và cách thức tấn công mà không ai nghĩ tới.*

"Trông rất quen."

"Cái gì?"

"Hình thức kinh doanh và phương thức chuyển hàng của người này, cảm giác rất quen thuộc." Mạc Bắc khép tư liệu lại, nghiêng đầu nhìn Âu Dạng, "Lại còn rất giống chúng ta." Âu Dạng kinh sợ, có chút hiểu được ý tứ trong lời nói của hắn, gã nghe được Mạc Bắc trầm thấp nói ra, "Nếu không có gì bất ngờ, người này, ít nhất chúng ta có quen biết với hắn, hẳn không phải là người xa lạ."

Quả nhiên, đại ca phái Mạc Bắc tới đây là chính xác. Âu Dạng thầm cảm thán trong lòng. Người hiểu rõ Hạng Khôn nhất chỉ có hai anh em Mạc Bắc và Mạc Lẫm, nắm rõ tin tức nội bộ trong tổ chức nhất, cũng chỉ có hai người bọn họ. Xem ra hiện tại Hạng Khôn muốn chơi thật, thật sự có ý định khai thác nơi này, mới có thể phái một trợ thủ đắc lực như Mạc Bắc đến đây. Ánh mắt Âu Dạng nhìn Mạc Bắc thêm vài phần nể phục, ngữ điệu cũng càng cung kính hơn, "Vậy anh cảm thấy nên làm gì?"

Mạc Bắc không trả lời mà hỏi lại, "Nơi này có hacker hàng đầu nào không?"

Âu Dạng tính toán trong lòng một chút, "Có ba người."

"Đủ rồi." Trong mắt Mạc Bắc như có ánh sáng, vẻ mỉm cười quen thuộc của ngày thường chợt có thêm thần thái, "Đêm nay, chúng ta cảnh cáo hắn một lần, không cần quá kiêu ngạo."

Âu Dạng sững sờ, qua một lúc lâu mới lấy lại tinh thần, vội vàng nhẹ gật đầu. Suy nghĩ một chút lại cảm thấy không đúng, lập tức bổ sung một câu, "A, vẫn nên đi ăn cơm trước…"

Hào hứng trong lòng của Mạc Bắc trong nháy mắt giảm đi vài tầng, chẳng qua nhìn thấy ánh mắt lo lắng của người nọ, hắn lại cảm thấy ấm áp, liền gật đầu nghe lời, cười cười, "Được, thuận tiện cũng mời ba vị hacker kia đến đi, trước khi giao chiến cũng phải no bụng."

Âu Dạng đột nhiên cảm thấy nụ cười của người này như có tác dụng trấn an lòng người, rất nhạt, nhưng giống như làn gió nhẹ, sức lực không lớn, lại có thể xuyên qua lớp cổ áo, chậm rãi thấm vào trong trái tim. Gã không tự chủ mà nuốt cổ họng, ngượng nghịu cầm lấy điện thoại, xoay người không dám nhìn lung tung nữa.

***

Monteria, cánh đồng hoang, dưới tầng hầm.

Trong phòng tối đen như mực, chỉ có ánh sáng nho nhỏ của một chiếc màn hình cực lớn, trên màn hình liên tục nhảy lên số liệu phức tạp, nền trắng chữ đen, tốc độ rất nhanh, nhưng rất ngay ngắn.

Tám giờ tối, tầng hầm yên tĩnh vắng lặng. Hai người canh giữ bên cạnh màn hình đang ngủ gà ngủ gật, đầu gật lên gật xuống.

Đột ngột, một âm thanh tích tích chói tai bất chợt vang lên, giây tiếp theo, màn hình màu trắng liên tục chớp nhoáng ánh sáng đỏ, toàn bộ dãy số liệu trong nháy mắt trở nên hỗn loạn. Hai người mê ngủ tức khắc giật tỉnh, luống cuống tay chân mà làm đổ chén nước trước người, sau đó hai người cứng đờ nhìn số liệu trên màn hình, đột nhiên kịp phản ứng, một người trông coi, người khác vội vàng đẩy cửa tầng hầm ra, chạy xông ra ngoài.

"Đội trưởng, Sở đội trưởng!" Người nọ kinh hoảng hô to, không chút suy nghĩ liền đẩy cánh cửa phòng đầu ra.

Trong phòng, một người đàn ông gầy gò đang ngồi bên cạnh bàn, tóc mai pha vài sợi tóc bạc, nhưng làn da vẫn trắng sáng ngời ngời, quanh đôi mắt người này được quấn một vòng vải đen, nhìn không thấy mắt, nhưng mặt quay qua, hướng về người vừa tới, "Sao vậy?"

"Dữ liệu…" Người tới thở hồng hộc, "Có người xâm nhập kho dữ liệu!"

Người kia khẽ nhíu mày, quay mặt lại laptop trước mặt đánh một hàng chữ, 'Tiểu Ý, có chút việc, lát nữa nói sau.'

Nói xong, hắn khép laptop lại, quay người ra khỏi phòng.

Nơi này là Tam Giác Bạc, là nơi mà gã mất bảy năm để khai thác làm căn cứ, không có khả năng có người nào đó có thể đơn giản mà xâm nhập được. Lòng Sở Mặc tràn đầy tự tin, nhưng vẫn bất giác bước nhanh hơn.

Trong tầng hầm yên tĩnh, đèn được mở lên, nhanh chóng có vài người đi vào. Sở Mặc đứng trước màn hình, mặc dù đôi mắt bị quấn kín, nhưng có thể lờ mờ thấy đối mày nhíu lại. Gã cứng người nhìn màn hình, giơ tay lên chỉ về cái màn hình khác nói, "Mở nó lên."

Người phía sau lập tức làm theo, khởi động công cụ, không đến vài giây, màn hình cực lớn đã có ánh sáng. Ngay sau đó, trong màn hình vừa mở ra cũng giống như màn hình vừa rồi, chậm rãi hiện lên số liệu.

Sở Mặc yên lặng nhìn, cẩn thận kiểm tra đối chiếu, sau đó âm thầm thở phào một hơi, lúc này mới trở lại nhìn về phía màn hình lộn xộn số liệu kia. Đây là tầng bảo vệ thứ nhất, cách phá bỏ tuy rằng rất khó, nhưng cũng không phải không thể làm được. Gã cúi đầu trầm tư một lúc, giơ tay ấn lên bàn phím một chuỗi hiệu lệnh, cái này là mệnh lệnh tập hợp tầng bảo vệ thứ hai, ngón tay vừa ấn xuống nút xác định, bỗng nhiên sau lưng tức khắc vang lên chuỗi âm thanh điếc tai như vừa nãy, ánh sáng đỏ chớp nháy liên tục, Sở Mặc kinh hoàng, quay người nhìn thấy màn hình thứ hai cũng bắt đầu hỗn loạn lên.

Tại sao có thể như vậy? Rõ ràng là đã tập hợp…

Còn chưa kịp suy nghĩ, lại thấy màn hình thứ nhất mới vừa rồi còn chớp nháy tín hiệu cảnh báo thoáng cái lập tức khôi phục bình thường, nền trắng chữ đen yên lặng chuyển động.

Sở Mặc ngây người một lát, lập tức hiểu ra, đột nhiên rùng mình một cái.

"Vị tiên sinh này, chào ngài."

Toàn bộ người trong tầng hầm cứng đờ ngay tại chỗ, sững sờ nhìn hàng chữ chuyển động trên màn hình thứ nhất.

"Lần đầu gặp mặt, tặng ngài một lễ vật." Bên kia đánh ra một biểu tượng mặt cười, "Dương đông kích tây, đây là học được từ phía ngài." Lại một cái mỉm cười, "Cảm ơn ngài nhiều ngày nay đã đem đến thú vui cho Hạng gia, có điều, tôi có một đề nghị tốt hơn, so với làm đối thủ, chúng ta hợp tác đi, thế nào? Ngài xem, nếu thật sự muốn làm sập, cũng không phải không có cách. Dĩ nhiên, nếu như ngài không muốn, tôi cũng rất mong chờ lần giao chiến tiếp theo." Một cái mặt cười sâu sắc, "Như vậy nhé, các vị, lần sau gặp lại."

Tĩnh lặng ba giây, Sở Mặc rốt cuộc cử động, môi cắn chặt, quanh người lạnh như băng.

"Đội trưởng…" Người bên cạnh dè dặt nói, "Rốt cuộc vừa rồi, là xảy ra chuyện gì…"

Sở Mặc yên lặng nhìn xem tầng bảo vệ thứ hai đã chính thức bị sập, qua một lúc lâu mới lạnh giọng nói ra, "Mượn dao giết người, quả nhiên là vở kịch sở trường của Hạng gia."

"Có ý gì?"

"Hắn vốn không phá hủy tầng bảo vệ thứ nhất, chỉ tạo hiện trường số liệu hỗn loạn giả, tiện thể cấy vào một mệnh lệnh phản lại Trojan Horse."

Mệnh lệnh phản lại?

Tên thủ hạ lập tức hiểu được, hóa ra là vậy, vậy nên khi tập hợp tầng bảo vệ thứ hai liền biến thành phá hủy tầng bảo vệ thứ hai…

Sở Mặc nhìn khối màu đỏ hỗn loạn trên màn hình lớn thứ hai, hít sâu một hơi, "Người này, biết rõ cách thức suy nghĩ của ta, hắn chắc chắn khi ta nhìn thấy tầng bảo vệ thứ nhất bị phá hủy trước khi khởi động tầng thứ hai sẽ xem trước nó có vấn đề gì không, nếu không đóng nó, ta nhập lệnh cũng không có tác dụng."

Sở Mặc đưa tay ấn chặt bàn phím, do dự một chút. Mệnh lệnh phản lại… Vậy mình đưa vào mệnh lệnh phá hủy tầng thứ hai sẽ khởi động chương trình phòng hộ sao…

Nhưng nếu, người nọ chỉ thiết lập một con Trojan Horse, bây giờ mình làm một lệnh phá hủy, có phải sẽ thật sự bị hủy không…

Rốt cuộc là phòng ngự, hay là phá hủy…

Ngón tay duỗi ra, Sở Mặc cắn răng, nhanh chóng ấn xuống một chuỗi mệnh lệnh, sau đó dừng một chút, hít sâu một hơi, dùng sức ấn xuống nút xác định.

"Tích."

Màn hình thứ hai chợt lóe lên ánh sáng đỏ, một lần nữa trở về bình thường.

Gã âm thầm thở phào một hơi, liếc mắt đã thấy màn hình thứ nhất lại chạy ra một dòng chữ.

"Hai mươi bảy giây, vị tiên sinh này, cân nhắc lâu như vậy, sợ tôi sao?" Lại một cái mặt cười, "Được rồi, tốt bụng nói cho ngài biết, không có Trojan Horse, ngài có thể hoàn toàn thao tác, xin cứ yên tâm." Đánh xong mặt cười to sâu sắc, màn hình thứ nhất nháy mắt đen xì, toàn bộ hệ thống tầng bảo vệ thứ nhất hoàn toàn bị tê liệt.

Mấy người trong tầng hầm hai mặt nhìn nhau, ngữ điệu sung sướng của người này, rõ ràng là đang khiêu khích bọn hắn. Sở Mặc vẫn trầm lặng không nói, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm vào màn hình bị hack triệt để kia.

Muốn khởi động tầng bảo vệ thứ nhất bị hoàn toàn tê liệt, phải thông qua tầng bảo vệ thứ hai để làm. Sở Mặc đi đến trước máy chủ thứ hai, nhìn trình tự đã khôi phục, âm thầm siết chặt nắm đấm. Tên kia trước khi đi còn nói cho mình biết không có Trojan Horse, gã sẽ không ngây thơ đến mức thật sự tin, nhưng nếu đó là thật…

Ngón tay nâng lên lại buông xuống, lặp lại mấy lần, Sở Mặc rốt cuộc quyết định nhập vào mệnh lệnh khôi phục một lần nữa. Thế nhưng ngón tay vừa định ấn xuống nút xác định lại rút về, vẫn không ấn xuống.

Nếu thành công, mọi thứ sẽ khôi phục lại bình thường, còn nếu thất bại, đến cả tầng bảo vệ thứ hai cũng bị phá hủy…

Ấn, hay không ấn.

Lần đầu tiên, nhập vào hiệu lệnh do gã phát minh lại trở nên do dự thành thế này, ngay cả đầu ngón tay đều lạnh như băng.

Không biết qua bao lâu, mọi người nín thở nhìn theo ngón tay kia. Cuối cùng đầu ngón tay chạm vào bàn phím, do dự, chậm rãi đè xuống…

"Tích."

Tiếng vang không lớn, nhưng làm cho tất cả mọi người chấn động. Màn hình thứ hai, rốt cuộc hoàn toàn đen đặc.

Sở Mặc cứng đờ, con người luôn luôn bình tĩnh bỗng nhiên hung hăng đập mạnh một cái lên bàn.

Hai mệnh lệnh phản Trojan Horse nho nhỏ, làm hủy hai chương trình phòng hộ nghiêm ngặt phức tạp của gã. Hơn nữa, còn nhờ hoàn toàn vào chính tay của gã!

Tên khốn kia, nghĩ mình là đường Hoa Dung* sau Gia Cát sao?!

Gã cố gắng kiềm chế phẫn nộ, xoay người, trầm trọng giậm bước đi ra ngoài.

"Đội trưởng, hai cái này, làm sao bây giờ? Có cần mở tầng bảo vệ thứ ba lên không…"

Khôi phục cái thứ nhất, phải mở cái thứ hai, khôi phục cái thứ hai, nhất định phải mở cái thứ ba, như thế tuần hoàn. Nhưng dưới tình huống này, gã không thể tùy tiện mở chương trình thứ ba được.

Người kia, cư nhiên nhàn nhã phong tỏa ba tầng bảo vệ của gã.

Sở Mặc hít sâu một hơi, lạnh lùng nói, “Không cần mở, hai cái này, để ta làm lại.”

Người phía sau kinh sợ, không dám nói nhiều, đành phải ngậm miệng đứng ở đó, nhìn xem bóng lưng dần đi xa.

***

Bảy năm trước, gã đã biết, cái người một mực an yên mỉm cười kia thực chất đều thông minh, bình tĩnh hơn bất kỳ kẻ nào khác. Người kia có thể thản nhiên mai phục quanh bọn họ, từ lúc năm tuổi đã bắt đầu nằm vùng bên cạnh bọn họ, thế mà không hề bị phát hiện. Người đó từ nhỏ đã đeo mặt nạ mỉm cười để ngụy trang trước mặt bọn hắn, nhưng thật ra lại là đối thủ đáng sợ hơn cả Hạng Khôn.

Mà người đó, đã đến Tam Giác Bạc, đứng ở chiến tuyến đối lập với gã, trực diện đối đầu.

Trận chiến thứ nhất, thế nhưng thắng đẹp như vậy, không uổng người nào, ung dung ra một uy thế với bọn hắn.

Sở Mặc ngồi trước bàn, chậm rãi bình ổn phẫn nộ trong lòng, kiềm nén bực bội, mở laptop ra.

“Tiểu Ý.”

Bên kia lập tức có đáp lại, “Sở Mặc thúc thúc, vừa rồi sao vậy?”

“Lần trước cậu nói với tôi, Mạc Bắc đã đến Tam Giác Bạc.”

“… Đúng, chẳng lẽ…”

“Đúng vậy.” Sở Mặc chậm rãi nheo mắt lại, “Trong vòng một phút, phá hủy hai chương trình phòng vệ của ta, phong tỏa cái thứ ba.”

“…” Bên kia trầm lặng, không biết đang suy nghĩ gì.

“Chẳng qua, Tiểu Ý, ta không có tức giận, trái lại, hiện tại còn rất vui.”

Bên kia hình như sững sờ, “Tại sao?”

“Chúng ta vốn muốn thành bá chủ ở Tam Giác Bạc, dùng bên này để đối kháng với Hạng Khôn, nhưng toàn bộ nơi này, Hạng Khôn lại giao cho Mạc Bắc, đây không phải đúng ý của ta sao.” Lông mày Sở Mặc dần giãn ra, “Tất cả tin tức ở Tam Giác Bạc của Hạng Khôn toàn bộ đều tập trung chỗ Mạc Bắc, vậy nếu

tóm được Mạc Bắc, không phải sẽ có luôn Tam Giác Bạc rồi sao?" Sở Mặc ngừng một chút, đột nhiên cười, "Vậy nên kế hoạch trước kia của chúng ta, cậu nghĩ cách, tiếp tục đi."

Bên kia không nói lời nào, thật lâu không có động tĩnh. Sở Mặc nhíu mày, nhanh chóng đánh, "Tiểu Ý?"

Bên kia ngây người thật lâu, mãi đến khi Sở Mặc không còn kiên nhẫn nữa, rốt cuộc mới có động tĩnh, chậm chạp, hồi âm từng chữ.

"Được, thúc yên tâm."

48. Quyển 2 - Chương 48: Đồng Minh

"Được, thúc yên tâm."

Hạng Ý lặng lẽ đánh xong dòng chữ này, đưa tay khép laptop lại, đôi mắt đen láy thoảng qua tia mê mang. A Mục thúc đứng bên cạnh lo lắng cúi người nhìn cậu, "Tiểu thiếu gia, cậu…"

Hạng Ý tỉnh táo lại, nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, chậm rãi đứng lên, giọng trầm thấp, nghe không ra tâm tình gì, "A Mục thúc thúc, thúc yên tâm, cháu sẽ không mềm lòng, cũng sẽ không buông tha bất cứ ai."

Nhưng A Mục lại lắc đầu, nhìn Hạng Ý đau lòng nói, "Thật ra Tiểu thiếu gia, Đội trưởng không hiểu cậu, A Mục vẫn hiểu cậu hơn." A Mục cụp mắt, thở dài một tiếng, "Lần đầu tiên tôi nhìn thấy cậu và… Mạc Bắc, khi ấy hai người chỉ lớn chừng này," A Mục cười cười, lấy tay minh họa, "Lúc đó hai người mặt đầy bụi bặm, từ biên giới chạy tới đây, cả người thương tích, nhưng mà người đó thật sự che chở cho cậu, cậu cũng…" A Mục chợt dừng một chút, cười khổ, "Tiểu thiếu gia, kỳ thật bây giờ nhìn cậu như vậy, A Mục rất khó chịu."

Hạng Ý trầm lặng, con ngươi đen nhánh rủ xuống, ngón tay vô thức đưa lên, chạm vào sợi dây chuyền trên cổ, sau đó tựa như chợt lấy lại tinh thần, lập tức buông tay cười lạnh một tiếng, "Những thứ đó cũng chỉ là giả dối, hành động của người kia luôn luôn rất tốt…" Hạng Ý nhắm hai mắt, lúc mở mắt ra thần sắc trở về như thường, "Tôi không thể thường xuyên tới đây, nếu Sở Mặc thúc có tin gì mới, nhớ nói tôi biết."

A Mục thấy cậu chuyển chủ đề khác, cũng không dám nói tiếp, nhẹ gật đầu, "Cậu đừng lo, tôi sẽ tránh tín hiệu quấy nhiễu của bọn họ, sẽ không để Hạng Khôn phát giác."

Hạng Ý ừ một tiếng, vẻ mặt bình thường, nhưng A Mục lại cảm thấy không khí quanh cậu trống vắng rất nhiều, cũng lạnh lẽo rất nhiều. Người này, càng lớn càng khiến hắn có cảm giác trống trải, nhưng A Mục không biết phải an ủi cậu thế nào, người này là lạnh ở trong tim, là nơi mà ánh mặt trời căn bản không chiếu tới được. A Mục nhìn bóng lưng cao lớn nhưng lạnh lùng của Hạng Ý, rốt cuộc không nói gì nữa, chỉ lắc đầu, khẽ thở dài một tiếng.

Sau khi hai người ra khỏi phòng bí mật, A Mục khóa kỹ cửa sắt, lúc này mới nhìn sang phòng khách, Tháp Tu Á vẫn đang ngồi tư thế đàng hoàng, giống như ban nãy, vẫn bất động mà cầm chén trà. Nghe thấy âm thanh, hắn bỗng nhúc nhích, chậm rãi ngẩng đầu, nhưng trong con mắt màu lục kia không hề có bi thương hay tuyệt vọng, chỉ bình tĩnh nhìn bọn họ, sau đó hơi híp một cái.

"Hạng Ý." Hắn rốt cuộc cũng bỏ chén xuống, đứng lên. "Canh bạc này của cậu, tôi đồng ý." Hắn bước tới một bước, bước chân ổn định ưu nhã, tựa như hòa hợp với khí chất cao quý ở bên trọng, động tác vươn tay nhấc chân tỏa ra một vẻ quý tộc mê người, "Cậu giúp tôi giết chết tên sát thủ kia, phần còn lại, tôi sẽ từ từ điều tra. Một ngày nào đó tôi sẽ đích thân đoạt lại những thứ thuộc về mình, sau đó, cùng cậu hưởng số tài lộc kia. Nhưng giao dịch này tôi chỉ có thể hứa bằng lời, hiện tại tôi hai bàn tay trắng, cậu còn sẵn lòng hợp tác không?"

Không hổ là người từng muốn tranh cử vào nội các, trong thời gian ngắn như vậy đã bình tĩnh lại, phân tích lợi và hại, tìm ra con đường an toàn và có lợi nhất. Xem ra hắn vẫn còn bán tính bán nghi đối với lời nói của cậu, cho nên cũng chỉ hứa cho cậu một lâu đài không khí, giao dịch công bằng sao?

Hạng Ý cười nhẹ một tiếng, nhìn ánh mắt của Tháp Tu Á lại có thêm chút hảo cảm, cậu vươn tay, nhìn ánh mắt cảnh giác của Tháp Tu Á, mỉm cười nói, "Đương nhiên sẵn lòng."

Tháp Tu Á đứng thẳng lưng, vừa định bắt tay, lại nghe tiếng Hạng Ý thở dài, "Cậu thật, không cần cường điệu hóa như vậy." Hắn bất ngờ, ngẩng đầu nhìn đôi mắt có chút ôn hòa của Hạng Ý, "Tôi thật lòng muốn giúp cậu. Có một người bạn để dựa vào, không tốt sao?"

"Bạn?"

"Ừ, không phải là đồng minh, là bạn bè."

Tháp Tu Á nhìn đôi mắt Hạng Ý cong lên vì mỉm cười, tuy vẫn tối đen, nhưng hiếm thấy đã có chút độ ấm, không còn âm trâm như vậy. Một lát sau, hắn mím môi, bả vai bình tĩnh lại, cảm thấy bàn tay được Hạng Ý nhẹ nhàng nắm lấy, độ ấm áp trong lòng bàn tay cậu truyền sang, thật sự cảm thấy trong lòng không còn lạnh đến vậy. Hắn vô thức trở ngược cầm lại bàn tay Hạng Ý, rốt cuộc cũng nghiêng đầu cười, dáng tươi cười không hề nặng nề.

"Được, bạn bè."

Hạng Ý cười gật đầu, nắm chặt bàn tay gầy gò bên trong, nụ cười càng rõ ràng hơn, chẳng qua đồng tử khó phát hiện khẽ rụt lại, thoáng chốc khôi phục bình thường.

***

Tháp Tu Á liền được gửi gắm cho A Mục, người kia nhìn tuy gầy gò, đầu óc cũng rất thông minh, có một loại sức mạnh ẩn chứa bên trong người đó, Hạng Ý biết lúc này đã thật sự tìm đúng người để hợp tác, phải nói là, đã tìm đúng một người gọi là "Bạn bè". Hạng Ý nghĩ đến ánh mắt vừa rồi của Tháp Tu Á, cảm thấy

buồn cười, nhịn không được đè thấp cổ họng cười lạnh một chút.

Thông minh, vậy thì sao, lạnh đã quen, có một chút ấm áp liền dốc sức liều mạng nắm lấy, có một số việc thậm chí là nhìn thấu, nhưng vẫn rơi vào, theo bản năng muốn tin tưởng vào một ảo giác.

Hạng Ý đi dưới ánh đèn đường, bàn chân bước đi trên con đường quen thuộc, mỗi ngày, cùng một đôi chân đi trên cùng con đường, bước đi bảy năm, người rốt cuộc cũng không phải là người kia. Cậu dừng chân một lát, trầm lặng không biết đang suy nghĩ gì, sau đó cười cười giống như tự giễu, lần nữa nhấc chân bước đi.

Rút ra điếu thuốc trong túi áo đốt lên, trong làn khói mờ ảo cậu mơ màng như được nhìn thấy dáng hình của Mạc Bắc. Người kia vẫn luôn tỉnh táo hơn bất kỳ ai khác, cho nên mới rời đi một cách dứt khoát như vậy, có lẽ hắn vốn cũng không quan tâm đến cậu, có lẽ giống như hắn nói, hắn căn bản không thích cậu, chẳng qua xem cậu như là em trai, theo thói quen nuông chiều cậu mà thôi.

Hạng Ý nhìn sao sáng trên bầu trời đêm, trái tim bỗng dưng cảm thấy có chút đau, đóm lửa lặng lẽ cháy lên giữa hai ngón, giống như cậu, nền trời đêm chỉ có vài ngôi sao như vậy, không biết khi nào đã bị lạnh giá che mắt. Hai điểm sáng, nhìn thấy cách nhau không xa, nhưng lại là trời và đất, cả đời cũng không đến được cùng nhau.

Cậu cười dập tắt đốm lửa trong tay, tiện thể giẫm cho dẹp.

Bỗng nhiên điện thoại vang lên, Hạng Ý nhìn đồng hồ đeo tay một cái, gần mười hai giờ rồi, nếu là ngày thường, chỉ có thể là Mạc Bắc gọi đến, cậu cảm thấy ý nghĩ của mình thật buồn cười, đã đến lúc này rồi, còn nhớ đến những thứ không có để làm gì. Vừa đi vừa nghe điện thoại, vừa mới mở lên, bên kia liền có giọng nói xôn xáo, "Đại ca đại ca đại ca!"

"…" Hạng Ý cảm thấy mình chắc chắn sẽ bị giảm thọ, cậu nhíu lông mày, hừ lạnh một tiếng, "Cái gì."

"Kia kia kia," Bên kia vò đầu bức tai, "Không thấy Tháp Tu Á đâu, em vừa đến bệnh viện, nhìn thấy ống tiêm bị rút ra hết, không thấy cậu ấy đâu!"

Nửa đêm nửa hôm, cậu chạy đến phòng bệnh người ta làm gì… Hạng Ý không nói nên lời, không thể lý giải suy nghĩ kỳ lạ của Ô Lỗ Cáp, chỉ có thể tức giận nói, "Thương tích của cậu ta gần như tốt rồi, muốn đi đâu, cậu quản nhiều làm gì."

"A hả?" Ô Lỗ Cáp trì trệ, sau khi kịp phản ứng thì giọng nói nhỏ hơn, ngơ ngác, "Nói, nói là nói như vậy…"

"Ừ, cứu được người là tốt rồi, cậu còn muốn người ta báo ân?"

"Không có không có, em không nghĩ tới báo ân gì, chỉ là…"

Hạng Ý không muốn nói nhiều, nói tiếp chỉ sợ có sơ hở, liền không kiên nhẫn hừ một tiếng, "Vừa lúc, cậu nói với bệnh viện, làm thủ tục xuất viện, cậu ta bị thương ở nơi đó, cậu đừng quá lộ liễu, dùng tên giả, đừng làm sai."

"Ừ…" Ô Lỗ Cáp như có hơi ỉu xìu, buồn bã lên tiếng.

Hiếm khi tên này an tĩnh như vậy, Hạng Ý cảm thấy thật vi diệu, lại nghe bên kia khẽ nói, "Cậu ấy rất thông minh, em tùy tiện hỏi vài bài toán, cậu ấy đều biết, muốn đi… Chắc chắn có thể đi."

Hạng Ý nghe tới toán học, ngẩn người, bỗng nhiên suy nghĩ tới gì đó, dừng chân lại, màu mắt hơi trầm xuống, "Ô Lỗ Cáp."

"Hả?"

"Lần trước cậu nói, muốn học cùng đại học với tôi đúng không."

Bên kia ngơ ngác, như là sống lại, giọng lập tức cao lên, "Đúng vậy đúng vậy, đại ca, nghĩ ra rồi sao?"

"Ừ," Hạng Ý vô thức nắm chặt điện thoại, trong đôi mắt là hình sáng Sao Bắc Cực, cậu im lặng một hồi, cuối cùng khẽ nói ra, "Nam Mĩ, Đại học Sao Paulo."

***

Ngay lúc này ở Sao Paulo đầy nắng chói chang, bầu trời không mây. Thời tiết giữa trưa là lúc tốt nhất, ấm áp, trong không khí ẩm ướt lơ lửng tầng hơi nước, đi bộ dưới ánh nắng cảm giác thật hưởng thụ. Vài người đàn ông Brazil dừng xe trước cửa của một nhà hàng nổi tiếng, người đi đầu vận áo màu trắng, rất trẻ tuổi, khí chất cũng rất xuất trần, trông vô cùng nho nhã, nhưng lại mờ ảo toát ra một cường thế mạnh mẽ, tựa như một vỏ kiếm tinh xảo vô hại, nhưng bên trong lại cất giấu lưỡi dao sắc bén. Nhiều người đi theo phía sau người đó, biểu hiện đều vô cùng sung sướng, nhân viên phục vụ của nhà hàng nhanh chóng tiếp đón, dẫn họ đến phòng dành cho khách VIP. Món ăn đã chuẩn bị tốt nhất, mọi người đi đến bên cạnh bàn ăn, đến khi người đàn ông áo trắng kia ngồi xuống, mấy người còn lại mới lần lượt ngồi xuống theo.

"Mạc tiên sinh, nơi này đồ ăn rất không tồi, đều là món đặc sản của Brazil, tuyệt đối là…"

"Nhà hàng nổi tiếng." Mạc Bắc cười cười, nâng ly rượu vang trong tay lên, lắc lắc đối với Âu Dạng, "Tôi định xem xem, anh còn có thể tìm tiếp đến khi nào."

Mấy người cười lên, khiến cho Âu Dạng đỏ mặt, có chút xấu hổ. Mạc Bắc nâng ly rượu, nhìn mọi người đang ngồi cười nói, "Hôm này thật sự hả hê lòng người, chiến thắng lần này toàn bộ nhờ vào công của mọi người. Mạc Bắc thay mặt Hạng gia xin chân thành cảm ơn đến từng người." Nói xong, hắn đứng lên, tất cả mọi người cũng vội vàng nâng rượu đứng dậy, "Nào, chúc mừng chiến thắng, cheers!"

Nói xong, hắn đi đầu uống cạn ly rượu, thần sắc chưa bao giờ lộ ra quá mức. Mọi người ở đây đều có hơi bất ngờ, Mạc Bắc trước giờ vẫn luôn điềm đạm mỉm cười, lúc này hăng hái, thấy vậy mọi người cũng trở nên hứng khởi nhiệt tình. Âu Dạng bên tay trái uống cạn rượu, cười đắc ý nói, "Mạc tiên sinh, chiêu này hôm nay của anh thật sự quá tuyệt, tôi có thể tưởng tượng được vẻ mặt của đám người kia, hặc hắc, thật là phấn khích, tuyệt vời!"

"Đúng thế, cái lũ khốn kia nấp trong bóng tối giày vò chúng ta mấy năm nay, chưa bao giờ dám giao đấu trực diện, chỉ biết đâm sau lưng chúng ta, ông đây chịu đủ rồi!"

Mọi người bảy mồm tám lưỡi sôi nổi làm vẻ hưng phấn lẫn phẫn nộ, Mạc Bắc cười lắng nghe bọn họ nói, uống thêm vài ly nữa mới cuối cùng an ổn ngồi xuống dùng bữa. Thật lâu rồi hắn không vui vẻ như vậy, loại cảm giác nhiệt huyết sôi trào này, đã lâu lắm rồi. Âu Dạng ở bên cạnh liên tiếp ngăn không cho Mạc Bắc uống rượu, nhưng dường như người này rất vui vẻ, ai mời cũng không từ chối, uống đều sảng khoái hơn ai khác, Âu Dạng thấy vậy liền hãi hùng, âm thầm rơi lệ.

Nhóm người vui mừng cả đêm, đến khuya cuối cùng mới tan tiệc. Mạc Bắc uống đến độ hai má đỏ hồng, nhưng đỏ thì đỏ, cả người vẫn còn rất tỉnh táo, Âu Dạng không ngờ tửu lượng của người này thế mà cao đến vậy. Nhưng mặc dù người không say, chân lại mềm nhũn, Âu Dạng dìu hắn lên lầu, Mạc Bắc có chút xấu hổ, cười ha ha, khuôn mặt ửng hồng, thân thể còn hơi nóng ấm lên, đôi mắt lại đen láy óng ánh, giống như hai khối thạch anh, cả người đều trở nên gợi cảm hơn so với bình thường, Âu Dạng cảm giác chân của mình cũng muốn nhũn ra rồi, không uống bao nhiêu, thế mà mặt cũng bắt đầu đỏ lên theo.

"Tiểu Ý…"

Âu Dạng đang bước đi, đột nhiên sững sờ, được rồi, hóa ra là ngoài mặt thanh tỉnh, bây giờ vẫn có một chút say, Âu Dạng không biết hắn đang gọi tên ai, đành phải dìu lấy tay của hắn, chậm rãi bước đi.

"Tiểu Ý, y đang làm gì nhỉ?" Mạc Bắc nghiêng đầu, nhìn Âu Dạng ngẩn người, "Anh nói xem y đang làm gì đây?"

Âu Dạng bị nhìn đến tim đập thình thịch, vô thức nuốt nước miếng, "A, ngủ? Ha ha, ngủ rồi."

"À…" Mạc Bắc ngửa đầu ra sau, thiếu chút nữa té ngã, Âu Dạng vội vàng đỡ lấy, rồi lại chợt thấy khóe mắt của hắn dường như chảy xuống một giọt nước, gã ngây ngẩn cả người, bỗng nghe người nọ lẩm bẩm nói, "Y đang ngủ sao? Tôi đều… Ha…, tôi đều ngủ không được." Hắn mơ màng chớp mắt mấy cái, "Anh rốt cuộc ngủ không được…"

Âu Dạng ngơ ngác nhìn giọt nước mắt chảy xuống từ khóe mắt của hắn, chậm rãi chảy dọc theo gương mặt thấm vào giữa cổ áo, lắng nghe giọng nói mang theo hơi rượu dường như có chút nghẹn nào của hắn, "Tiểu Ý, anh ngủ không được rồi…"

Bước chân Âu Dạng nặng nề, cánh tay cứng ngắc, gã ngây người hồi lâu, mới rốt cuộc dìu Mạc Bắc đi tiếp lên lầu.

Dọc đường đi, gã chỉ nghe được tiếng hắn từng lần thì thầm một cái tên, hai chữ, âm thanh rất dịu dàng, nhưng không biết vì sao, nghe vào trong tai khiến gã cảm giác rất khó chịu.

Vất vả đem Mạc Bắc vào trong nhà, chỗ ở của Mạc Bắc là do tự tay gã thu xếp, chìa khóa đương nhiên cũng có một cái chuẩn bị trước. Gã mở cửa đỡ hắn vào trong nhà, cẩn thận đặt hắn lên giường, lúc này Mạc Bắc đã an tỉnh lại, không nói gì thêm nữa, chỉ nghiêng đầu ngơ ngác nhìn Âu Dạng, vẻ mặt có chút mê mang.

"A, Mạc tiên sinh." Âu Dạng gãi đầu, "Vậy anh nghỉ ngơi nhé, tôi đi đây ha ha, ngày mai anh cứ ngủ ngon, không cần dậy sớm, tôi có thể thu xếp được…" Còn chưa nói xong, bỗng nhiên người trên giường cười ha ha, chỉ là tiếng cười khẽ, không có cảm giác vui vẻ, Âu Dạng đau lòng, vô thức đến gần một bước, lại một bước, cẩn thận cúi người bên cạnh giường, "Mạc tiên sinh, anh sao vậy?"

Mạc Bắc ngưng cười, ngẩng đầu nhìn gã, "Tới nơi này, thật tốt."

"Hả?"

"Thật tốt, ha ha, thật tốt…" Mạc Bắc thì thầm nói, Âu Dạng không rõ cho lắm, chỉ cảm thấy người trước mặt này làm tâm gã thấy đau, hoàng toàn hoảng.

Đương lúc không biết phải làm sao, cả người Mạc Bắc bỗng nhiên co rụt một cái, Âu Dạng còn chưa kịp phản ứng, liền thấy người nọ cuộn mình lại, một tay gắt gao đè lồng ngực, hình như theo bản năng mà cắn môi, hô hấp đột ngột trở nên dồn dập. Âu Dạng lại càng hoảng sợ, mặc kệ phép lịch sự gì, vội vàng ngồi lên giường, sốt ruột lay lắc hắn, "Mạc tiên sinh, Mạc tiên sinh, anh sao vậy?"

Mạc Bắc cắn chặt môi, mồ hôi lạnh tuôn xuống từ thái dương, cau chặt mày, chỉ không ngừng lắc đầu, "Không, không sao…"

Toàn bộ mặt hắn trở nên trắng bệch, đến cả bàn tay ôm ngực cũng nổi đầy gần xanh, rõ ràng là đau đến điên cuồng, Âu Dạng sợ tới mức giọng phát run, "Mạc tiên sinh, anh rốt cuộc làm sao vậy?" Gã vội vàng khom lưng, do dự một chút, cuối cùng vẫn vươn tay ôm lấy Mạc Bắc, giúp hắn đè lồng ngực, "Đau tim sao? Hay là dạ dày? Có phải do uống nhiều quá không?"

Mạc Bắc chỉ liên tục lắc đầu, dường như đau đến cùng cực rồi, thân thể bất giác co quắp một cái. Cánh tay Âu Dạng run lên, hoang mang đứng dậy, định ôm hắn đến bệnh viện, nhưng vừa cúi người, bỗng nhiên có luồng ánh sáng lóe lên, chợt xuất hiện khiến Âu Dạng nhắm mắt lại theo phản xạ.

Đến khi mở mắt ra, Âu Dạng ngẩn cả người.

Một luồng ánh sáng vây quanh vòng tay màu bạc ở cổ tay Mạc Bắc, sau đó dần dần khuếch tán, lượn lờ tản ra, chậm rãi bao quanh toàn thân hắn. Mạc Bắc chợt không còn run nữa, nhịp thở dồn dập dịu lại một chút, lông mày đang nhíu chặt cũng từ từ giãn ra. Toàn thân hắn được luồng sáng bao vây, Âu Dạng ngơ ngác đứng nhìn hiện tượng này, chỉ cảm giác mình chưa tỉnh ngủ, gặp quỷ rồi. Đến khi vầng sáng kia từ từ biến mất, gã mới chợt tỉnh táo.

Vừa rồi… Đó là thứ gì?

Gã lấy lại tinh thần, vội vàng ôm lấy Mạc Bắc muốn hỏi xem hắn thế nào, liền thấy người này đã ngất đi, sắc mặt dù không có chuyển biến tốt đẹp, nhưng cũng không còn trắng chạch như vừa nãy. Gã vô thức cúi đầu lắng nghe nhịp tim của đối phương, từng nhịp từng nhịp, chậm đến không tưởng. Âu Dạng kinh hãi ngẩng đầu, nhìn mồ hôi chảy xuống trên thái dương của Mạc Bắc, liền không suy nghĩ nhiều, lập tức bế hắn lên, xông ra ngoài cửa.

***

"Thiếu gia," Da Mỗ lo lắng nhìn thiếu niên bên trong Thần Đàn, nuốt cổ họng, "Cậu không sao chứ?"

Vòng sáng trên cổ tay dần dịu xuống, từ từ trở lại bình thường, người đó đứng bên trong Thần Đàn thật lâu, đến khi thân thể khôi phục, mới quay người lại, nhìn Da Mỗ ở sau cười nói, "Không sao, tốt rồi."

Da Mỗ thở phào, trong lòng lại rất buồn bực, "Tôi đã nói rồi, không thể tùy tiện lập khế ước được, người kia căn bản không thể trợ giúp cậu, chỉ biết hao phí thêm linh lực của cậu…"

Karo lắc đầu, cười cười, không giải thích gì.

Da Mỗ biết cậu chủ nhà mình tốt tính, nhưng rất cứng đầu, chỉ có thể phàn nàn hai câu, cũng không thể nói trước cái gì, đành phải chuyển đề tài khác, "Vậy Thiếu gia, còn… Cái này làm sao?"

Karo nhìn theo hướng ngón tay của hắn, trên đài cao giữa Thần Đàn, một thi thể nam giới đang lặng lẽ nằm đó, bên cạnh có đặt một chiếc chai nhỏ màu đen, làn khí bên trong chai di chuyển lên xuống, khi nghe tiếng Da Mỗ nói, lập tức có âm thanh, "Bỏ đi." Âm thanh kia rất trống rỗng, mang theo âm vọng, không phải âm thanh của con người, "Để vài ngày nữa đi, ngươi vừa mới…"

Karo đi đến bên cạnh cái chai, ngồi xổm xuống, chống cằm lên mặt bàn, nhìn thẳng vào nó cười cười, "Không sao, thi thể này vất vả lắm mới tìm được, chỉ có thể dùng ngay lúc này, muộn nữa sẽ thất bại." Làn khí kia bỗng nhúc nhích, dường như đang lo lắng, Karo đưa tay sờ cái chai, không nói gì nữa, chậm rãi đứng lên, đi đến trước đài cao.

Không thể bỏ, nhưng, hắn cũng không muốn bỏ.

Không biết tại sao, hắn muốn nhìn thấy người kia, muốn nhìn thấy người đó sống sờ sờ đứng trước mặt mình, có thể nhìn, có thể gặp, có thể nghe được âm giọng thật sự của người đó, có thể nhìn thấy bộ dáng mỉm cười của người đó.

Hắn muốn làm cho người kia đứng trước mặt mình, muốn hơn bất cứ kẻ nào.

Karo hít sâu một hơi, dừng ở luồng ánh sáng trên đài cao, vươn cổ tay ra, lộ ra vòng tay màu bạc, sau đó hắn chậm rãi nắm cây pháp trượng ở một bên, yên lặng niệm một chuỗi thần chú, âm giọng trầm tĩnh chảy qua bên tai mọi người.

Tỉnh lại đi.

Một lần nữa tỉnh lại, ngay lúc này, không phải vì người khác. Không phải vì người khác, vì… Ta…

Tỉnh lại đi.

Một đường ánh sáng bỗng nhiên nổ ra, bay thẳng tới đài cao. Ánh sáng kích thích vào mắt mọi người, theo bản năng cúi đầu xuống, đưa tay che mắt, chỉ có Karo lẳng lặng đứng đấy, nhìn chằm chằm vào thân xác trên đài, không chớp mắt đến một cái. Ánh sáng dần dần thu nhỏ lại, thu hẹp dần, đến cả tiếng vang rốt cuộc cũng từ từ yếu đi.

Da Mỗ nhịn không được ngẩng đầu, chịu đựng ánh sáng kịch liệt chói vào mắt, chăm chú nhìn lên đài cao, chờ tia sáng kia chậm rãi biến mất.

Dần dần, gần như quên mất thời gian.

Luồng sáng rốt cuộc chậm chạp tiêu tán, đài cao trở về yên tĩnh, mọi thứ như bình thường. Karo siết chặt nắm đấm, vô thức tiến ra một bước, nhịp tim chưa từng đập nhanh đến như vậy, tựa như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Một âm thanh, rất quen thuộc, quen thuộc đến nỗi trong mơ cũng nghe được.

Ngón tay vẫn luôn lạnh như băng chợt giật giật, sau đó âm thanh kia thì thầm, nho nhỏ lướt qua bên tai hắn.

"Karo…"

49. Quyển 2 - Chương 49: Gặp Lại

Karo cảm thấy toàn thân thoáng cái cứng ngắc, sau khi kịp phản ứng thì vội vàng đi qua, càng chạy càng nhanh, bước chân hỗn loạn. Tất cả mọi người bên trong Thần Đàn đều nín thở, không dám chớp mắt nhìn vào thi thể trên đài, rốt cuộc đến gần, quỳ xuống bên cạnh thi thể.

"Mạc… Mạc Bắc?"

Giọng Karo run rẩy, hắn nhẹ nhàng cầm lấy ngón tay đang giật giật kia, dùng sức một chút, nắm chặt, "Ngươi mở mắt đi, thử nhìn một chút."

Mí mắt thi thể run run, Karo cảm giác trái tim mình cũng run lên theo đó, nhưng cố gắng thật lâu, đôi mắt kia vẫn không mở ra.

Lần đầu tiên không thể duy trì bình tĩnh, Karo căng thẳng thần kinh, không dám thở mạnh, "Sao vậy? Khó chịu sao?"

Thi thể kia run lên một cái, bỗng nhiên bất động, mí mắt không run nữa, cả ngón tay cũng trở về cứng ngắc, lòng Karo run rẩy, lông mày dần cau chặt.

"Karo…"

Vô thức nắm chặt cổ tay thi thể, Karo cố sức dùng giọng dịu dàng, "Sao thế?"

"Rất… Khó chịu."

Karo cắn chặt răng, trầm lặng, qua một lúc lâu nhắm hai mắt lại, hít một hơi thật sâu.

"Thoát ra đi." Karo đứng lên, âm điệu giảm đi rất nhiều, nhưng khóe miệng dần dần hiện lên nụ cười cứng ngắc, "Mạc Bắc, thoát ra đi, đừng làm khó mình."

"Nhưng…" Thi thể này, nó biết rõ hắn đã thức đêm tìm rất lâu.

"Không sao đâu." Karo cười, khom người sờ đầu thi thể, "Lần sau sẽ tìm lại, không sao."

Âm thanh kia im lặng thật lâu, cuối cùng một làn khí mờ ảo chậm rãi trồi lên khỏi thi thể, lơ lửng trên cao, Karo buông bàn tay đang nắm ra, không nhìn lại thi thể kia nữa, đứng lên cầm lấy cái chai màu đen, thầm niệm câu gì đó, sau đó làn khí kia dần chìm xuống, chậm rãi hòa hợp tiến vào miệng chai, rút vào bên trong.

"Ta xin lỗi."

Karo vừa đóng nắp chai lại, chợt nghe âm thanh nho nhỏ truyền tới. Karo mím môi, bỗng nhiên mỉm cười, đem cái chai đến trước mặt, cong mắt đối với làn khí bên trong, "Không có gì, là lỗi của ta. Vừa rồi đau lắm đúng không?"

Tử hồn kia bay một vòng, ý bảo không sao.

Karo nhìn chằm chằm vào nó thật lâu, nhịn không được đem cái chai đến gần mình thêm một chút, sau đó hôn lên miệng bình, lúc này mới ngẩng đầu lặng lặng nhìn vào nó, "Yên tâm, chuyện đã hứa với ngươi, ta nhất định sẽ làm được." Nói xong, hắn ngừng một lát, bổ sung thêm câu, "Ta không phải là người kia, sẽ không làm cho ngươi thất vọng."

Làn khí run rẩy, qua một lúc lâu mới khẽ lên tiếng, "Cảm ơn."

***

Hạng Ý đang đi trên đường trở về Hạng gia, bỗng nhiên trông thấy một đường ánh sáng rực rỡ lóe lên từ phía đông, cậu ngẩn người, dừng chân lại, nhíu mày nhìn chằm chằm về phía đó. Đó là hướng của Thần điện Hull Nặc, có trời mới biết tên Karo kia đang giở trò quỷ gì…

Nói đến Karo, lần đầu Hạng Ý nhìn thấy hắn thì có hơi kinh ngạc. Đó là buổi lễ năm học mới, Karo đại diện cho học sinh năm nhất lên đài phát biểu, Hạng Ý chưa từng nhìn thấy người nào thanh sạch như vậy, toàn thân như được bao quanh bởi hào quang nhè nhẹ, đến cả nụ cười mỉm của hắn cũng giống như có năng lực thần bí. Sau này Hạng Ý mới biết, hóa ra người đó thuộc gia tộc Hull Nặc, gia tộc Tế tự hàng nghìn năm ở Tam Giác Vàng. Trước giờ cậu vẫn luôn ghét mấy thứ thần thánh gì đó, nên hiển nhiên có bản năng tự động bài xích Karo.

Lời đồn nói tên này ngoài thời gian học tập ở trường, khi về liền trở thành Tế Tự, không biết có bao nhiêu linh lực, vậy mà mỗi ngày đều trông rất có tinh thần. Quả nhiên quái dị hoàn quái dị, không thể dùng đầu óc người thường để suy nghĩ.

Hạng Ý suy nghĩ linh tinh, trước khi bước vào cửa vô thứ quay đầu lại nhìn về nơi vừa rồi phát ra ánh sáng, nhưng bên kia đã trở về yên tĩnh, không hề có âm thanh nào, Hạng Ý đột nhiên cảm thấy trong tâm hoảng lên, cảm giác khó hiểu, cậu nhíu mày, qua một lúc lâu mới chuyển mắt, đẩy cổng đi vào.

***

Không có Mạc Bắc thời gian bỗng nhiên trôi qua rất nhanh, cuộc sống mỗi ngày chợt trở nên đơn điệu không có gì thú vị, rời giường, ăn cơm, đến trường, tan học, cũng không còn ai dán cho cậu một mảnh giấy note vào mỗi buổi sáng thứ sáu, cẩn thận từng chút, quan tâm ân cần.

Không còn ai lải nhải bên cạnh cậu, không còn ai chờ cậu trở về mỗi đêm khuya, cũng không còn ai mỉm cười nhìn vào cậu, nói cho cậu biết ăn cá rất tốt cho cơ thể.

Hạng Ý bỗng nhiên thích quán cá tươi đối diện, đến khi bọn Ô Lỗ Cáp phát hiện, khi tụ tập rốt cuộc không cần chọn quán nữa, tiến thẳng đến quán cá đối diện trường học.

Cuộc sống tựa hồ không có điều gì buồn, chẳng qua là cảm thấy chán, không có gì để chờ mong.

Hạng Ý cảm thấy rất mệt, có lẽ là do cấp ba bận quá, cậu chỉ có thể tìm lý do này để giải thích. Đêm khuya một mình cậu đọc sách, mệt mỏi liền ngẩng đầu nhìn Sao Bắc Cực trên bầu trời, không hiểu sao như có thêm sức lực, không còn buồn ngủ nữa.

Ô Lỗ Cáp cảm thấy Hạng Ý trở nên rất kỳ lạ, mặc dù vẫn còn ít nói giống như trước đây, không hay cười, vẫn là bộ mặt liệt, thường xuyên độc mồm châm chọc hắn vài câu. Nhưng vẫn có chỗ nào đó khang khác.

Như thể quanh người chỉ có một ít ấm áp, dần dần càng lúc càng mờ đi, toàn thân như một hầm băng, tới gần một chút liền có thể đóng băng người khác.

Ngày thi hôm đó, Ô Lỗ Cáp ngồi bên cạnh ghế Hạng Ý, hắn lơ đãng liếc nhìn đại ca nhà mình, phát hiện sợi dây chuyền mà người nọ đeo trên cổ suốt một năm nay được tháo xuống, đặt trên mặt bàn. Hạng Ý cầm bút viết chữ, bộ dáng rất bình thản, chẳng qua cặp mắt tĩnh lặng suốt một năm kia chợt như có ánh sáng, đến cả chữ viết cũng chậm rãi trở nên lưu loát. Ô Lỗ Cáp nhìn thấy liền ngây ngốc, suýt chút nữa thì quên thời gian làm bài.

Qua một thời gian sau, Ô Lỗ Cáp bồn chồn bước đi trên đường, xa xa đã trông thấy Hạng Ý đứng trước bảng thông báo, yên lặng nhìn, khóe miệng tựa hồ cong lên, rất tinh tế. Hắn vội vàng bước lên trước, cẩn thận đưa đầu, cười hắc hắc, "Đại ca, xem ra tâm trạng không tồi nhỉ?"

Hạng Ý nghiêng đầu nhìn hắn, chuyển mắt ừ một tiếng. Ô Lỗ Cáp nhìn theo hướng ánh mắt của cậu, lập tức hét to, "Má ơi, đậu rồi! Mẹ ơi, đại ca, anh trâu thật đấy, cả hai trường đều đậu, woa hahahaha…"

Hạng Ý chỉ nhíu mày, không nói gì.

Ô Lỗ Cáp ngừng cười, nghiêng đầu nhìn bộ dáng lạnh lùng nhưng anh tuấn của Hạng Ý, trong lòng không hiểu sao có chút chua xót, "Đại ca."

"Ừ."

"Anh không vui sao?"

Hạng Ý nhìn qua, chỉ liếc một chút, lại nhìn về phía bảng thông báo, "Vui."

"…" Ô Lỗ Cáp ngốc ra một chút, bỗng nhiên khẽ nói, "Đại ca, anh thay đổi thật nhiều."

"…"

"Trước kia em nói cái gì anh cũng trừng em, thuận tiện mắng em hai câu, lại tiện thể đạp mấy cái…" Ô Lỗ Cáp nói xong liền cảm thấy sai sai, gãi đầu ách một cái, "Tất nhiên không phải em muốn anh làm vậy…"

Hạng Ý rốt cuộc rủ mắt xuống, bờ môi hơi mím một chút.

"Có người."

"Hả?" Ô Lỗ Cáp bất ngờ, hiếm khi Hạng Ý mở miệng trả lời hắn.

"Có người, cậu muốn gặp, nhưng khi gặp rồi, tất cả lại là giả dối." Hạng Ý khe khẽ nói, mặt không đổi sắc, cậu đột nhiên ngẩng đầu nhìn vào Ô Lỗ Cáp, "Nếu là cậu, có gặp không?"

"Ách…" Ô Lỗ Cáp nghe không hiểu lắm, gãi đầu hỏi lại, "Cái chính là, anh có muốn gặp người ta hay không, nếu muốn, sao lại không gặp?"

"…" Trái tim có chút đau, Hạng Ý thu hồi mắt, không nhìn hắn nữa.

Ngây ngẩn nhớ đến buổi tối hôm đó, người kia ôm cậu trong lòng, đưa tay chỉ lên nền trời sao sáng, lặng lẽ trò chuyện, mỉm cười, âm giọng dịu dàng chảy xuôi bên tai cậu.

Là buổi tối của rất nhiều năm trước ở thành phố B, trong màn mưa bom bão đạn, người kia dùng hết toàn sức bảo vệ cậu trong ngực, toàn thân đẫm máu, nhưng vẫn dỗ dành cậu như mọi khi, luôn luôn dịu dàng mềm mại.

Bây giờ nghĩ lại, những thứ cậu cho là hạnh phúc thật sự đó, chẳng qua đều là một chuỗi âm mưu.

Cậu thật sự muốn gần gũi với hắn, nhưng rốt cuộc cũng chỉ hoàn toàn trái ngược, đi ngược đường nhau.

***

Mạc Bắc rất thích mùa thu ở Sao Paulo, gió biển man mát, ánh nắng không chói chang như mùa hè. Hắn nằm trên ghế dài, đeo kính râm nhắm hai mắt, yên lặng phơi nắng trên bờ biển. Bãi biển rất náo nhiệt, người đến người đi, âm thanh rộn rã, thỉnh thoảng còn xen lẫn tiếng sóng vỗ vào bờ, Mạc Bắc lắng nghe, tâm trạng rất tốt, vô thức cũng cong miệng mỉm cười.

Một năm rồi, đáy lòng tựa hồ bình tĩnh hơn nhiều, ít nhất mỗi khi mơ thấy người kia, không còn cảm giác đau lòng đến không chịu nổi nữa. Trong mơ đa số là bộ dáng khi còn bé của người nọ, ngoan ngoãn, đôi lúc bướng bỉnh, bĩu môi hừ hừ, móng tay móng chân không khách khi mà nắm mặt mình. Mạc Bắc nhớ đến bộ dáng đó của y, nhịn không được liền cười ra rõ ràng hơn chút ít.

"Nghĩ gì thế, vui như vậy?"

Mạc Bắc hơi mơ hồ, ban ngày ban mặt, thế mà còn nằm mơ, hiếm khi mới có thể mơ thấy bộ dáng khi lớn

của người nọ, âm giọng cũng chân thật đến như vậy.

"Sao? Lơ em à?"

Bên cạnh có người ngồi, Mạc Bắc cảm thấy toàn thân đột ngột cứng ngắc lại.

"A, giả vờ ngủ?" Một ban tay chậm rãi vuốt ve mặt hắn, giống hệt trong mơ, nhẹ nhàng nắm lấy, tựa như chọc hắn mà nhéo nhéo, không đau, còn mang theo chút cảm giác như điện giật, "Ca ca, thật sự lơ em sao?"

Mạc Bắc bất chợt mở to mắt, sững sờ nhìn đối phương.

Người tới cười cười, buông bàn tay đang nắm mặt hắn ra, kẹp lấy chiếc kính râm trên sống mũi của hắn, từ từ nâng lên.

Ánh nắng tức khắc chiếu vào trong mắt, làm dáng hình của người trước mặt càng thêm rõ ràng.

Dường như… Gầy đi không ít…

Vô thức nghĩ, hắn đột ngột phục hồi tinh thần.

"Tiểu, Tiểu Ý?"

Mạc Bắc kinh sợ bất ngờ, lập tức chống người muốn ngồi lên, nhưng bả vai lại bị người kia chế trụ, tiếp theo trên ghế nằm liền có một cơ thể cường tráng đè xuống, gắt gao giam hắn ở dưới thân mình, "Mạc Bắc." Người nọ thì thầm, đôi mắt đen láy quan sát hắn, hoàn toàn không để ý đám người xung quanh, "Nhớ em sao? Nghĩ tới em sao?"

Mạc Bắc hoàn toàn cứng đờ, tay chân cũng không biết làm sao, người trước mặt đột nhiên cười, cong khóe miệng, ánh mắt đen bóng lấp lánh, nhìn thấy hắn liền ngây người, không thể lấy lại tinh thần, đột nhiên tức khắc cảm giác trên môi nóng lên, nụ hôn bá đạo của cậu tiến thẳng thần tốc, quấn lấy đầu lưỡi của hắn mút sâu vào. Đầu óc của Mạc Bắc trống rỗng, sững sờ mặc cậu hôn, cổ họng vô thức rên rỉ một tiếng, kích thích khiến cho nụ hôn kia càng thêm mãnh liệt, môi lưỡi triền miên, cơ hồ làm hắn không tài nào hô hấp được.

Hơi thở hỗn loạn cùng một chỗ, nhịp tim vẫn luôn bình tĩnh chậm chạp gần như muốn nhảy khỏi lồng ngực, hắn muốn tránh đi, lại theo bản năng mà không hành động, vài lần do dự khiến cho cơ thể hoàn toàn xụi lơ, chỉ có thể chật hẹp cảm nhận gương mặt người kia ma sát với mặt mình, đầu lưỡi cuốn quanh, khoảng cách giữa hai cơ thể dần lấp kín, bị hôn đến mức cả người đều dại ra.

"Tiểu Ý…" Thật vất vả mới bắt được khe hở, Mạc Bắc hít thở dồn dập, hơi nghiêng đầu đi, "Sao em lại, ở đây…"

Hạng Ý cảm giác toàn thân mình đều nóng lên, cái loại cảm xúc do nội mà ngoại không tự chủ được này khiến cậu phát run, cậu ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt đen láy của Mạc Bắc, đôi mắt này cậu nhung nhớ một năm, hôm nay lại chiếu vào trong mắt cậu, cậu cảm giác trái tim cũng trở nên run rẩy. Hạng Ý đưa tay vuốt ve lọn tóc trên trán của Mạc Bắc, hôn một cái lên trán của hắn, nhịn không được hôn thêm một cái lên đôi mắt hắn, lúc này mới khẽ thở gấp mà cười nói, "Nhớ anh, sang đây gặp anh."

Cả người Mạc Bắc run lên, ngơ ngác nhìn cậu.

Một năm nay, mỗi người Hạng gia ở bên kia đều liên lạc qua lại với hắn, vừa mới bắt đầu Nhan Lập Khả còn mỗi ngày một cú điện thoại, thậm chí đến ngày nghỉ còn bay sang Tam Giác Bạc, hận không thể mỗi ngày đều ôm chặt hắn không buông tay. Nhưng người này, chưa bao giờ xuất hiện, một lần cũng không có, hắn cứ tưởng, y hận chết mình rồi…

"Bất ngờ sao?" Hạng Ý cười nhẹ nhàng, bộ dáng ngơ ngác của Mạc Bắc nhìn rất đáng yêu, hiếm khi giống như con nít. Hạng Ý kiềm không được lại cúi đầu hôn một cái lên môi hắn, nhẹ nhàng âu yếm, "Ca ca, em chờ ngày này, chờ một năm."

Mạc Bắc vô thứ run nhè nhẹ, nhưng đầu óc cuối cùng cũng tỉnh trí lại, vội vàng giơ tay giữ lại bả vai của cậu, "Làm sao em đến đây được? Hạng đại ca…"

"Hừ, em mười tám rồi, ông ta không thể kiểm soát em." Hạng Ý hừ hừ, nhìn thẳng vào đôi mắt Mạc Bắc, tiện tay ôm hắn vào trong ngực, "Ca, em thi đậu vào Đại học Sao Paulo rồi, đến đây học, anh thu nuôi em đi."

Mạc Bắc kinh ngạc, ngây người, "Không phải em thi vào… Đại học Myikita sao?"

Đôi mắt Hạng Ý cong lên, cười hắc hắc nói, "Em tham gia kỳ thi Đại học, thuận tiện xin đi du học nước ngoài luôn, nhưng cha không biết, chỉ nghĩ em thi vào Đại học trong nước, a, chính là cái trường Myikita kia." Hạng Ý nói xong, cánh tay không tự chủ được mà ôm sát, "Ngày hôm qua mới có thông báo, em đều thi đậu hai trường rồi."

Đầu óc Mạc Bắc ngây ra một lúc, cuối cùng mới phục hồi tinh thần, đứa nhỏ này cũng thật quá giỏi… Đang lúc sững sờ, thân thể bỗng nhiên bị ôm chặt, khuôn mặt Mạc Bắc hơi ửng đỏ lên, "Đừng, nhiều người như vậy…"

"Hừ, em thích." Hạng Ý nhướng lông mi, cúi đầu cắn một cái lên chóp mũi Mạc Bắc, "Ca, anh phải giúp em nói với cha một chút, ông ấy chắc chắn sẽ bắt em trở về Myikita."

Mạc Bắc hoàn toàn không biết làm sao, hơi do dự. Ngày trước hắn sang Tam Giác Bạc là vì muốn trốn tránh Hạng Ý, nhưng bây giờ không phải là như không sao, còn ý nghĩa gì…

Thế nhưng…

Mạc Bắc ngây người, đầu óc trở nên hỗn loạn.

Một năm nay, hắn không biết mình đã vượt qua thế nào, từng ngày từng ngày, bắt ép mình toàn tâm toàn sức đối phó với tổ chức kia, không dành một chút thời gian để suy nghĩ, nếu dừng lại, trong đầu chỉ toàn nhung nhớ và lo lắng, Hạng Ý sống như thế nào, có bị bắt nạt hay không, có tự chăm sóc tốt bản thân mình hay không, ngủ có ngon không…

Suốt một năm, gần như không chịu đựng nổi. Nhưng người trước mắt này lại đến tìm, lại nằm trên người hắn mà làm nũng, hắn cảm giác không nỡ bỏ được, trái tim lạnh lẽo lâu như vậy cuối cùng dần dần cũng trở nên ấm áp.

"Hơn nữa ca, Đại học Myikita kia không tốt lắm, anh cũng biết mà, Sao Paulo rất khó vào nha, em vất vả lắm mới thi đậu, anh không thể để em bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy được…"

Mạc Bắc càng nghe càng rối bời trong lòng, hoàn toàn đúng vậy, Đại học Sao Paulo nằm trong top các trường nổi tiếng nhất trên thế giới, Hạng Ý từ nhỏ đã thông minh, cứ mãi ở lại Myikita đó, đúng thật là có chút ủy khuất cho y…

Đầu óc Mạc Bắc rối ren một đoàn, bị Hạng Ý hôn đến choáng váng, hắn cảm thấy mình đang nằm mơ, hoàn toàn mơ màng, Hạng Ý rốt cuộc cũng đàng hoàng một lát, nằm xuống bên cạnh, nhưng mà cánh tay vẫn còn ôm vai Mạc Bắc, "Ca, một năm qua, em thật sự rất nhớ anh." Mạc Bắc mím môi, hơi nghiêng đầu, nhìn thấy Hạng Ý cũng đang nhìn hắn, thấy hắn nhìn qua, liền nghiêng đầu dựa vào bờ vai của hắn, "Em thi vào Sao Paulo, chính là vì anh, em muốn ở gần anh một chút, mặc dù anh rất ghét em, ha ha."

Mạc Bắc sững sờ, mờ mịt, "Ghét em?"

"Không ghét sao? Vậy tại sao rời bỏ em…" Hạng Ý thì thào nói, biểu lộ như có chút tủi thân, rầu rĩ, "Không có anh ở đó, trong nhà lạnh hơn hẳn, không ai quan tâm em, có thành tích tốt cũng không ai để ý, đánh nhau bị thương cũng không ai bôi thuốc cho em, cuối cùng chỉ có một mình em…"

Mạc Bắc càng nghe càng đau lòng, nhịn không được nắm chặt bàn tay Hạng Ý.

Hạng Ý hít sâu một hơi, qua một lúc lâu mới nhỏ giọng nói, "Em thật sự rất nhớ anh, anh không thể ở bên em sao? Mạc Bắc ca ca, ở cùng em được không?"

Mạc Bắc vốn đang lưỡng lự, nghe cậu nói như vậy, trong tâm rất khó chịu, chỉ cảm thấy mình thật vô tâm, nói đi liền đi, thật sự hối hận vô cùng, hắn vừa định đáp lời, liếc mắt thấy sợi dây chuyền trên cổ Hạng Ý, trái tim chợt run lên, sững sờ đưa tay lên chạm vào. Hạng Ý cười ha ha, nghiêng người ôm lấy hắn, "Em luôn luôn đeo nó, nhìn thấy nó tựa như nhìn thấy anh." Nói xong, cậu dần dần mất nụ cười, giọng điệu sa sầm, "Ca, nếu như anh khó xử, em quay về… Cũng được…"

Mạc Bắc run lên trong lòng, vô thức ngăn bàn tay cậu lại, mở miệng muốn nói gì đó, lại muốn nói lại thôi, dường như đang đấu tranh.

Hạng Ý thấy vậy, cười khổ một tiếng, trở tay cầm ngược lại bàn tay hắn, mười ngón đan xen nhau, "Được rồi, xem như em chưa nói, dù sao… Một mình em, cũng sớm thành quen rồi…"

Mạc Bắc cảm giác lòng bàn tay nóng lên, nơi đan xen cùng với Hạng Ý như mềm nhũn, trái tim lại khó chịu, rốt cuộc không tiếp tục trống trải đau đớn suốt một năm nay nữa. Hắn cắn môi im lặng thật lâu, cuối cùng ngẩng đầu, khẽ mỉm cười, "Em yên tâm."

Trong đôi mắt Hạng Ý chợt có ánh sáng gì đó lóe lên, Mạc Bắc không nhìn thấy, chỉ thấy cậu tựa như không rõ mà nghiêng đầu hỏi, "Hả?"

"Em cứ đi học tốt, anh sẽ khuyên nhủ Hạng đại ca." Mạc Bắc cảm giác bàn tay của Hạng Ý đang nắm tay mình bỗng nhiên phát lạnh, hắn dùng sức nắm lấy, còn nói, "Em đừng lo, dù sao anh ấy cũng là cha của em, em cứ đi học, đừng suy nghĩ quá nhiều."

Hạng Ý bỗng nhiên im lặng, chỉ yên tĩnh nhìn vào Mạc Bắc, Mạc Bắc bị cậu nhìn liền đỏ mặt, đang lúc hơi lúng túng muốn nói gì đó, người bên cạnh chợt cử động, lần nữa đè lên người hắn, nụ hôn sâu kịch liệt lại lập tức tiến vào, dường như còn ác liệt hơn vừa rồi.

"Mạc Bắc…" Hạng Ý thì thầm, hơi thở nóng ấm phả bên tai của hắn, "Mạc Bắc…"

Hạng Ý hôn quá mức nồng nhiệt, đầu lưỡi khiêu khích quấn quanh, cuồng nhiệt triền miên, đảo quanh mọi nơi trong miệng của hắn, hô hấp dồn dập gian nan. Mạc Bắc cảm thấy đầu óc choáng váng, không phân biệt rõ đây là mơ hay thực, chỉ cảm giác trước mắt mơ hồ, bên tai liên tục vang lên tiếng gọi trầm thấp của người đàn ông này. Mạc Bắc cảm thấy trái tim dần dần tê dại, hắn vô thức nâng tay lên, nhẹ nhàng ôm lấy người phía trên.

Hạng Ý như ngừng một chút, nhưng cũng chỉ trong giây lát, không đợi Mạc Bắc nhận thức được, cánh tay rắn chắc đã ôm lấy hắn, ôm thật chặt, gần như muốn đứt lìa eo của hắn.

"Mạc Bắc, em yêu anh."

Giọng trầm thấp của Hạng Ý chợt vang lên, ngay bên tai hắn, từng chữ một, mang theo hơi thở nóng rực.

Mạc Bắc nghe thấy trong lòng run sợ, nhưng đáy lòng ngăn không được vẫn dâng lên chút ngọt ngào mong manh, hắn muốn đè nén, nhưng căn bản cưỡng lại không được.

Trên bãi biển người đến người đi, ánh mặt trời mềm mại say đắm, chiếu lên hai dáng hình quấn lấy nhau, lộ ra hình bóng, như ẩn như hiện.

50. Quyển 2 - Chương 50: Giả Dối

Âu Dạng đứng cách đó không xa rướn cổ cố sức quan sát, trong lòng không ngừng gào thét. Có trời mới biết lúc hắn nhìn thấy tên tiểu tử kia đè lên người Mạc Bắc, tóc gáy của hắn đã dựng khủng bố đến mức nào, hắn theo phản xạ rút súng ra muốn chạy đến, lại nhìn thấy phía đằng xa Mạc Bắc dù bị ôm rất chặt, nhưng vẫn giơ tay lên lắc lắc hướng về phía hắn, ý bảo hắn không được hành động thiếu suy nghĩ.

Thế nhưng…

Có lầm hay không vậy, người đứng đầu nhà hắn lại bị một thằng nhóc con bổ nhào lên muốn hôn liền hôn muốn ôm liền ôm, hắn còn phải đứng một bên nhìn, đây là cái thể loại gì vậy! Nội tâm Âu Dạng vứt ngoài biển xa, nước mắt lặng lẽ tuôn chảy, chỉ có thể nghiến răng nghiến lợi nhìn tên khốn kia hôn Mạc Bắc đến thần tiêu phách tán.

Trong lòng có chút cay đắng, càng lúc càng hoảng, rất khó chịu.

Âu Dạng hậm hực rút súng về, ra hiệu bảo đám người phía sau cũng chớ làm bậy, quả nhiên đám thuộc hạ này cũng hai mặt nhìn nhau, bộ dáng hoàn toàn bị sốc. Bọn họ vẫn luôn quen với dáng vẻ bình tĩnh của Mạc Bắc, đột nhiên bây giờ kích thích đến như vậy, bọn họ có chút đỡ không nổi…

Trơ mắt nhìn oắt con kia cuối cùng cũng chịu đứng lên, kéo Mạc Bắc đứng dậy cùng một chỗ, mọi người ngay lập tức mắt nhìn xuống mũi, làm bộ như không nhìn thấy gì, yên lặng cúi thấp đầu chờ hai người bọn họ đi đến.

Trên đường đi Mạc Bắc bị Hạng Ý nắm tay kéo đi, cảm thấy xấu hổ mấy lần muốn rút tay về, nhưng người kia lại ngang bướng mà kéo tiếp, phát hiện thấy hắn rục rịch một cái liền nắm chặt hơn, còn nghiêng đầu cười khoe hàm răng trắng tinh với hắn, Mạc Bắc chỉ cảm thấy choáng váng, dọc đường đều ngây ngốc để Hạng Ý lôi đi.

"Mạc tiên sinh."

Mạc Bắc ngạc nhiên một chút, ngẩng đầu thì nhìn thấy vẻ mặt phức tạp của đám Âu Dạng đang nhìn hắn. Hắn miễn cưỡng bình tĩnh lại, mỉm cười với Âu Dạng, "Âu Dạng, đây là Hạng Ý, có lẽ anh vẫn còn nhớ, là con trai trưởng của Hạng đại ca."

Âu Dạng bất ngờ, quan sát từ trên xuống dưới vài lần mới nhận ra, hắn đã đến Tam Giác Bạc nhiều năm, chỉ vài năm không gặp mà nhóc con này đã lớn đến như vậy. Nhưng trong trí nhớ, đứa nhỏ này chảnh không chịu được, không quan tâm tới ai, bây giờ thì sao? Đổi tính rồi à? Âu Dạng bình tâm trở lại, cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng nghĩ mãi cũng không ra, đành phải theo lễ tiết mà cúi người hướng về phía Hạng Ý, "Đại thiếu gia."

Hạng Ý cười cười, nụ cười này có vài phần rất giống với Hạng Khôn, thấy vậy Âu Dạng càng ngây người, "Âu Dạng ca ca đúng không, mấy năm nay vất vả cho anh rồi, cảm ơn anh một năm qua đã chăm sóc anh ấy." Nói xong, Hạng Ý lại vươn tay ôm lấy bả vai của Mạc Bắc. Đứng ở trước mặt nhiều người như vậy

Mạc Bắc vô thức có chút cứng đờ, theo bản năng nghiêng người sang bên cạnh tránh né, Hạng Ý sững sờ, nhíu mày, đôi mắt trở nên trầm xuống.

Mạc Bắc rủ mắt xuống, mím môi, lúc ngẩng đầu trở lại liền trở về vẻ mặt như thường, mỉm cười nói, "Về đi, tôi cảm thấy hơi mệt."

Âu Dạng lập tức phát hiện thấy bầu không khí có chút không bình thường, dẫn hai người đi về bãi đỗ xe, không dám nói gì thêm. Hạng Ý không nói gì nữa, chỉ im lặng đi theo, dọc đường đi Mạc Bắc có nhìn qua cậu vài lần, cho đến khi ngồi vào trong xe, mới do dự mà cẩn thận nhích lại gần cậu một chút.

Hạng Ý nghiêng mắt trông thấy bộ dáng lo lắng không yên của Mạc Bắc, rốt cuộc thở dài một tiếng, vươn tay ôm lấy bả vai của hắn, "Anh thật…"

"Em đừng buồn, vừa rồi anh… Vừa rồi anh chỉ là có chút không quen." Mạc bắc cúi thấp đầu, bộ dáng có hơi quẫn bách.

Hạng Ý mỉm cười, vuốt ve mái tóc của hắn, không nói gì thêm, chỉ càng dùng sức đem người này ấn vào trong lòng, càng ôm càng chặt.

***

Mạc Bắc sống ở khu trung tâm thương mại, trong một căn hộ cao cấp. Vừa bước vào nhà Hạng Ý liền cảm thấy ấm áp, khắp cả căn hộ đều ngập tràn hơi thở của Mạc Bắc, rất quen thuộc, là cảm giác mà cậu đã lưu luyến một năm nay.

"Đi tắm đi, rồi ngủ một giấc thật ngon." Mạc Bắc cởi áo khoác ngoài treo lên, quay đầu mỉm cười với Hạng Ý, "Đêm nay em ngủ ở chỗ của anh trước đi, ngày mai Âu Dạng mới có thể chuẩn bị một căn hộ khác cho em được."

Hạng Ý quay đầu lại nhìn hắn một cái, không nói gì, nghe lời gật đầu, "Phòng tắm ở đâu nhỉ?"

Mạc Bắc nhìn cậu vẫy tay, Hạng Ý đi phía sau hắn, nhìn ngắm thân hình mảnh khảnh nhưng cân đối như trước giờ của Mạc Bắc, không hiểu sao trong ngực cảm thấy ngưa ngứa.

"Ấn vào đây là nước ấm, còn bên này là nước lạnh," Mạc Bắc giải thích sơ lược một chút, đẩy Hạng Ý một cái, "Em tắm trước đi, anh đi lấy áo ngủ cho em."

Nói xong vừa định rời đi, đột ngột bị người kia ôm lấy từ phía sau, Mạc Bắc run lên một cái, cố gắng làm cho mình bình tĩnh lại, nhưng sức lực của người đằng sau quá lớn, khiến cho hắn cảm thấy hai chân như muốn nhũn ra, có hơi đứng không vững.

"Đừng đi."

Hạng Ý chỉ vô thức mà ôm lấy hắn. Mong nhớ quá lâu, người này thật sự đã trở về trong lòng, cậu cảm thấy như một giấc mộng, không nỡ buông tay ra. Mạc Bắc dường như cảm nhận được, có chút đau lòng mà đưa tay lên vỗ nhẹ cánh tay của cậu, mỉm cười, "Yên tâm, anh sẽ không chạy trốn."

Hạng Ý ở đằng sau cọ cọ cổ của hắn, rồi mới miễn cưỡng buông tay ra. Mạc Bắc xoay người lại xoa xoa đầu của cậu, cong mắt, trên khuôn mặt nở nụ cười thật tươi, "Ngoan ngoãn tắm rửa, đừng suy nghĩ quá nhiều."

Hạng Ý cúi mặt, nhìn thẳng vào đôi mắt dịu dàng của Mạc Bắc, nhìn lâu thật lâu sau đó mới gật đầu.

***

Mạc Bắc lấy ra vài bộ áo ngủ từ trong tủ quần áo, kiểu dáng gần như tương tự nhau, hắn còn tỉ mỉ chọn một bộ nhìn sạch sẽ nhất, lấy ra rồi ôm vào trong ngực, đi đến trước cửa phòng tắm gõ cửa, "Tiểu Ý, quần áo của em để trước…"

Còn chưa nói hết câu, đột nhiên cánh cửa ở trước mặt hắn bị kéo mạnh ra, cơ thể đàn ông cường tráng trần trụi lộ ra trước mắt, Mạc Bắc đờ đẫn cả người, ngây ngốc cả buổi, nhưng Hạng Ý ngược lại lại không hề gì mà đứng đấy, nhìn quần áo rớt trên mặt đất, rất tự nhiên mà cúi người nhặt lên, "A, vừa định nói với anh là em tắm xong rồi."

Mạc Bắc cảm thấy nhịp tim đập bất thường, cổ họng cũng trở nên khô khốc. Hạng Ý tiện tay mặc áo vào, đai lưng cũng cột lỏng lẻo, phơi bày một mảng cảnh xuân trước ngực. Mạc Bắc luống cuống cúi đầu xuống, vội vã bước vào trong phòng tắm, giọng điệu cũng trở nên không ổn, "Tắm, tắm xong thì ra ngoài đi, anh dọn dẹp một chút, cũng, cũng tắm một chút…"

Nói xong liền nhanh chóng đi vào trong, không đợi Hạng Ý đáp lời mà đóng chặt cánh cửa lại. Hạng Ý nheo mắt nhìn chằm chằm vào cánh cửa bị đóng chặt kia, không biết suy nghĩ cái gì, bỗng nhiên khẽ cười cười, dường như rất buồn cười mà lắc đầu, ánh mắt vẫn luôn băng lãnh cũng trở nên ấm áp hơn.

Hạng Ý lau mái tóc, cũng không chờ nó khô mà tùy ý ngồi dựa lên ghế salon, ngẩng đầu nhìn bài trí ở trong phòng.

Một năm, một năm qua, Mạc Bắc đã sống trong căn phòng này sao?

Hạng Ý nghĩ ngợi, hai tay vòng ra sau đầu thả lỏng người nằm xuống, tâm tình vô cùng thoải mái. Tựa như có thể nhìn thấy được Mạc Bắc đã làm những gì ở mỗi góc trong căn phòng này, giữa khoảng không khí tựa như còn phảng phất hương thơm của hắn. Hạng Ý kìm lòng không được mà vui vẻ cười tươi trong chốc lát, đến khi cánh cửa phòng tắm được đẩy ra, cậu mới vội vàng nhịn cười, nhắm mắt giả vờ đang ngủ.

Bên tai vang lên tiếng bước chân của người kia, rất nhẹ nhàng, dường như sợ sẽ làm ồn đến cậu, nhưng vẫn

cẩn thận đi đến bên cạnh cậu. Hạng Ý nhắm hai mắt chậm rãi hô hấp, không động đậy. Loáng thoáng cảm giác được người kia ngồi quỳ xuống, cơ thể tản ra mùi hương nhẹ nhàng thanh mát sau khi tắm, Hạng Ý nhịn không được âm thầm hít vào một hơi thật sâu. Người nọ ở bên cạnh cậu nhìn thật lâu, không biết đang suy nghĩ cái gì, bỗng nhiên lại thở dài một tiếng, Hạng Ý cảm thấy tâm của mình cũng đau đớn theo đó.

Người nọ nhìn một lát, giống như muốn rời đi, Hạng Ý rốt cuộc cũng nhịn không được, mở mắt vươn tay kéo hắn ôm vào trong lòng. Âm thanh thở khẽ vì bất ngờ không kịp đề phòng vang lên ngay sát tai, Hạng Ý khẽ cười, dùng sức một cái, đẩy ngã người đó nằm xuống ghế salon, chuyển người đè lên.

"Vừa mới nhìn lén em? Hả?" Hạng Ý vùi đầu xuống giữa cổ Mạc Bắc hít hà, khiến cho người kia nhè nhẹ run lên một cái, "Nghĩ cái gì thế? Lâu đến như vậy?"

Mạc Bắc cảm thấy toàn thân nóng lên, tim đập hỗn loạn, có chút sợ hãi, "Em, em chưa ngủ sao…"

"Anh thử nói xem, mới nửa giờ, sao ngủ được?" Hạng Ý ôm chặt hắn, hôn lên má hắn một cái, cưỡng không được lại hôn xuống dưới cổ một chút, "Ca, vừa nãy nghĩ gì thế?"

Mạc Bắc bị hôn nên thân thể nóng lên, muốn đẩy cậu ra nhưng lại không đành lòng, lúng túng một hồi mới đỏ mặt nói nhỏ, "Em gầy quá…" Nói xong, hắn đau lòng ngẩng đầu lên vuốt ve gương mặt của Hạng Ý, "Anh không ở bên cạnh, em liền không tự chăm sóc bản thân cho tốt sao, lớn đến bao nhiêu rồi, sao còn con nít như vậy…"

Hạng Ý thuận tiện túm lấy cái tay kia, bao bọc trong lòng bàn tay, nắm chặt, đưa đến bên môi hôn lên một cái, "Vậy thì, bây giờ anh bắt đầu ở bên cạnh em không phải là tốt sao."

Mạc Bắc lẳng lặng nhìn cậu, nhìn một hồi lâu, bỗng nhiên trùng khóe miệng xuống, cười rất miễn cưỡng, "Sau này… Nếu như anh không còn, em phải làm sao…"

Hạng Ý ngừng động tác, hơi bất mãn trừng mắt nhìn hắn, "Anh lại muốn bỏ em đi?"

Mạc Bắc nhìn vào đôi mắt của Hạng Ý, qua một hồi lâu mới nhướng người lên hôn lên trán của cậu, mỉm cười nói, "Sẽ không, không đi nữa."

Hạng Ý được hôn thấy mê man, chỉ cảm giác nơi được Mạc Bắc chạm vào trong nháy mắt giống như bốc hỏa, thiêu sạch cả toàn thân khiến cậu ngay lập tức hưng phấn lên. Cậu híp mắt lại, khóe miệng cười quyến rũ, thân thể theo đó càng áp sát người bên dưới hơn, "Ca, em muốn anh, ngay bây giờ."

Mạc Bắc bất ngờ, sau khi nghe rõ thì mặt ửng hồng, cơ thể không hiểu tại sao mềm nhũn ra. Hạng Ý cảm nhận được biến đổi của hắn, nhịn không được di chuyển cơ thể, bàn tay lần mò tới đai lưng áo ngủ của Mạc Bắc, "Im lặng tức là đồng ý?"

Mạc Bắc nuốt cổ họng, ánh mắt cúi xuống, nhìn chằm chằm vào chóp mũi của Hạng Ý, không dám nhìn thẳng vào mắt cậu. Hạng Ý vừa thấy vậy, không nhiều lời vô nghĩa nữa, bàn tay lập tức tháo đai lưng áo xuống, lòng bàn tay chậm rãi sờ soạng eo của đối phương, nhẹ nhàng vuốt ve, cảm thấy người bên dưới không ngừng run lên, cậu càng không kiềm được gia tăng sức lực trên tay.

"Tiểu Ý…" Giọng nói của Mạc Bắc cũng phát run, đôi mắt phủ lên màng nước mỏng, hít thở dồn dập, "Đừng, đừng…"

Ngón tay từ từ di chuyển lên trên, lướt từ hông đi lên, dừng ở đầu ngực của hắn, giống như muốn trêu ghẹo hắn mà ngắt một cái.

"A!"

Hạng Ý tươi cười, tiếp tục động tác trên tay, cúi thấp đầu thủ thỉ bên tai của Mạc Bắc, "Không muốn thật à? Hửm?" Vừa nói vừa gian tà mà bóp ngắt, "Ca, một năm nay, có nhớ em không?" Bàn tay cậu lướt qua xương quai xanh, chậm trãi trượt, "Nơi này, nơi này, còn nơi này nữa." Hạng Ý nheo mắt, hôn lên vành tai của Mạc Bắc, "Có nhớ tới em không?"

Mạc Bắc nhắm chặt hai mắt, càng nghe cậu nói cả người càng run lên không ngừng, cảm nhận được bàn tay kia dần dà dừng lại ở mông, hắn khẽ thở gấp giơ tay lên ngăn lại bả vai của Hạng Ý, ánh mắt đen láy tinh tế như muốn chảy ra nước, "Vào, vào giường đi… được không…"

Hạng Ý ngẩng đầu hôn lên môi của hắn, nghiêng đầu hôn lên khóe mắt của hắn, hôn giọt nước kia vào trong miệng, sau đó mới đứng lên ôm ngang lấy hắn, giọng nói tràn đầy âu yếm, "Phần của một năm nay, ca ca, anh nên chuẩn bị sẵn sàng."

Mạc Bắc cảm thấy cơ thể càng lúc càng nóng, trốn tránh ánh mắt của Hạng Ý không dám nhìn vào cậu.

Không đến vài bước liền ngã xuống giường, cảm giác mềm mại ở sau lưng khiến cho lòng hắn sợ hãi, nhưng không hiểu sao có chút rung động chảy dọc khắp đáy lòng hắn, hắn bối rối mà cảm nhận từng nụ hôn và vuốt ve nóng bỏng trên khắp thân thể, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, đến hít thở không khí cũng trở nên nóng rát.

Những thời điểm này Mạc Bắc luôn luôn khiến cho tất cả suy nghĩ của Hạng Ý ngưng trệ, hoàn toàn bất chấp tất cả mọi thứ, Hạng Ý thích Mạc Bắc như thế này, ngượng ngùng, bối rối, bộ dáng cố hết sức nhẫn nhịn. Bên tai vang lên tiếng thở dốc cực kỳ nóng bỏng của hắn, thỉnh thoảng còn vang lên tiếng rên rỉ không kiềm chế nổi, Hạng Ý cảm giác cả người như sắp nổ tung, ngay tiếp đó động tác suýt nữa cũng trở nên thô bạo. Nhưng cậu không nỡ làm Mạc Bắc đau, chỉ cố gắng kiềm chế kích động, nhẹ nhàng giúp hắn thả lỏng.

"Thoải mái đến vậy sao?" Hạng Ý đưa tay nắm lấy tay của Mạc Bắc, mười ngón tay đan xen vào nhau. Mạc Bắc cứng đờ cổ, cắn cắn môi nhìn cậu, Hạng Ý cười ha ha, hôn lên làn da của hắn tựa như dỗ dành, giọng nói trầm khàn trở nên dịu dàng hiếm thấy, "Mở chân ra một chút, đúng rồi, haha, ngoan lắm."

Hạng Ý mỉm cười, bàn tay vuốt ve cặp mông của Mạc Bắc lần lần mò lên đùi, sau đó chen vào giữa hai chân của hắn, rồi lại cúi đầu hôn lên mắt hắn một cái. "Ca, ôm em được không?" Hạng Ý ngắm nhìn mí mắt run run của Mạc Bắc dần mở ra, ngập tràn mơ màng mờ mịt, cậu nhẹ nhàng tách hai chân đối phương ra, nâng lên để trên vai, sau đó cúi đầu xuống cọ cọ đôi môi của Mạc Bắc, "Ôm em đi, ôm vai của em."

Mạc Bắc sau khi thấy rõ cái tư thế này liền không dám mở mắt ra nữa, nhanh chóng nhắm chặt lại, cả người càng lúc càng trở nên mẫn cảm. Cánh tay run rẩy ôm lấy bả vai của Hạng Ý, nhận thấy nụ hôn của đối phương không ngừng đi sâu vào, hắn không dám lại mở mắt, chỉ rụt cơ thể lại, giữa lúc triền miên cố gắng đè nén âm thanh run rẩy.

"Có muốn em vào không?" Giọng nói Hạng Ý khàn đục, càng nghe càng khiến hắn cảm thấy mặt đỏ tim loạn, cảm nhận được có vật gì đó cứng rắn để ngay bên dưới, hơi hơi chuyển động, nhưng cố tình không tiến tới bước tiếp theo, chỉ nhẹ nhàng ma sát giống như đang chọc ghẹo hắn, "A, vào hay không vào, ca, em sẽ nghe theo anh,". Hạng Ý ngậm cắn vành tai của Mạc Bắc, thổi nhẹ, Mạc Bắc cảm thấy đầu óc choáng váng, không thể nào suy nghĩ được, "Nhanh nào, trả lời em đi, có vào hay không?"

Mạc Bắc nghẹn họng, mặt đỏ bừng, chỗ làn da bị ma sát như có điện giật, tê tái. Hạng Ý nhìn người dưới thân đang quẫn bách, tâm tình vô cùng sung sướng, cuối cùng cười hắc hắc đưa một tay ôm lấy vai của đối phương, tay kia giữ lấy cái chân thon dài đặt ở bên hông, cơ thể chậm rãi đẩy về phía trước cẩn thận từng chút một.

"A… Nhẹ," Mạc Bắc ngưỡng mặt lên, không tự chủ được khép hai chân lại, "Nhẹ một chút…"

Hạng Ý híp mắt, vô thức chuyển động nhẹ hơn, đưa tay nắm lấy bộ phận run nhè nhẹ của đối phương mà vỗ về an ủi.

So với việc làm cho người này đau khổ, cậu không ngờ hóa ra việc làm người này ngượng ngùng vui vẻ lại càng khiến cho cậu hưng phấn và thích thú hơn. Cậu thích nhìn Mạc Bắc như vậy, hoàn toàn phô bày trước mặt của cậu, không chút che đậy giấu diếm nào, hoàn toàn thuộc về một mình cậu.

"Tiểu, Tiểu Ý…" Mạc Bắc bị va chạm đến mức không thể thở nổi, khoái cảm quá mãnh liệt, hắn cảm thấy thế giới xung quanh thoắt trắng thoắt đen, bên tai chỉ có hơi thở nóng hổi của người kia, "A, chậm một chút…"

"Chậm?" Hạng Ý dừng lại, bỗng nhiên khóe mắt cong lên, thật sự chậm lại, "Chậm thế này được chưa?"

Mạc Bắc bị ép đến mức toàn thân đều đỏ lên, Hạng Ý tuyệt đối là cố tình, nhưng hắn lại không thể nào nói lên câu nhanh một chút được, khó chịu cựa quậy cơ thể, người phía trên chợt run một cái, đột nhiên ngay lập tức dập mạnh vào, còn mãnh liệt hơn lúc nãy.

Thắt lưng gần như bị nghiền nát, Mạc Bắc không còn nhìn thấy gì khác, trong mắt chỉ còn lại vết bớt uốn lượn giữa thái dương của Hạng Ý, thoáng lớn thoáng nhỏ, một màu đỏ sậm ngập tràn khắp tầm mắt của hắn. Thế giới tựa như vô cùng yên tĩnh nhưng cũng vô cùng ồn ào, cả người giống như quay cuồng trong biển lửa, mãi đến khi chợt có một trận khoái cảm ào ạt dâng lên, cuối cùng hắn mới có thể tìm lại hô hấp,

cả người yếu ớt rũ trên giường, mặc cho người phía trên tiếp tục rong ruổi.

Hắn không biết qua bao lâu, cảnh tượng trước mắt dần dần không thể nhìn thấy nữa, giây tiếp theo đôi mắt của người kia cũng ẩn nấp trong bóng tối. Chỉ là một đêm hoan ái, hắn không cảm thấy có chút đau đớn nào, trong lòng tràn ngập thoải mái và vui vẻ, khiến cho hắn cảm thấy không chân thật, giống như một giấc mộng.

***

Hạng Ý nằm sấp trên người Mạc Bắc, ngắm nhìn gương mặt ngủ say của người này. Trái tim vô cùng ấm áp và hạnh phúc, khi ôm người này vào lòng, tất cả mọi phiền muộn đau khổ dường như đều biến mất.

Nhưng cậu biết, đây chỉ là ảo giác mà thôi.

Hạng Ý kìm không được cúi đầu hôn lên trán của hắn, cẩn thận rời khỏi cơ thể của hắn, sau đó đứng lên ôm lấy hắn, đi vào trong phòng tắm. Mạc Bắc ngủ rất sâu, Hạng Ý cũng không muốn đánh thức hắn, làm rất nhẹ nhàng. Xả một chút nước ấm vào trong bồn tắm, cẩn thận làm sạch thân thể cho Mạc Bắc, ngay cả bên trong cũng rửa sạch, cậu cầm lấy khăn mặt lau thật sạch, rồi lại bế hắn đi ra. Trong lúc mơ màng Mạc Bắc có tỉnh lại một lần, nhưng vẫn còn choáng váng trầm trọng. Hạng Ý hôn hắn, mỉm cười dỗ dành hắn ngủ, hắn ngẩn ra một chút liền mê man thiếp đi.

Hạng Ý ôm hắn đặt lên trên giường, đắp kín chăn cho hắn, kìm không được lại cúi người hôn lên môi của hắn, sau đó mới đứng thẳng người lên, xoay người đi ra khỏi phòng ngủ.

Bên tay trái cửa ra vào, căn phòng vẫn luôn đóng kín cửa kia, trực giác nói cho cậu biết, nơi đó cất thứ mà cậu cần.

Hạng Ý lấy ra một chiếc đồng hồ từ trong túi quần của mình, đi tới trước căn phòng đóng chặt cửa kia, sau đó giơ chiếc đồng hồ lên để ở phía trước tay nắm cửa rồi ấn cái nút bên cạnh.

"Tích tích."

Hai tiếng.

Quả nhiên, có tia hồng ngoại.

Hạng Ý híp mắt, cất lại đồng hồ.

Thời gian còn rất dài, cậu không cần vội, so với cái này, cậu càng muốn trở lại bên cạnh người kia hơn. Cậu biết rõ, khoảng thời gian cậu còn có thể bình yên ngủ bên cạnh người nọ, không còn nhiều.

Quay trở lại phòng ngủ ngắm nhìn gương mặt ngủ say của người kia, Hạng Ý lẳng lặng ngắm thật lâu, rồi mới cẩn thận nằm xuống bên cạnh, nhẹ nhàng vươn cánh tay ôm người đó vào trong lòng, hơi thở dịu nhẹ của Mạc Bắc lướt qua ngang cổ, Hạng Ý yên lặng ngắm nhìn hắn, cúi đầu hôn lên mái tóc của hắn, trán chạm rãi chạm vào trán của hắn, cuối cùng cũng nhắm mắt ngủ thật say.

51. Quyển 2 - Chương 51: Hận

Thời điểm thức dậy Mạc Bắc choáng váng trong chốc lát, mắt nửa nhắm nửa mở, nhìn thấy trước ngực mình có cánh tay vòng ngang qua thì ngẩn người. Độ ấm của da thịt người kia dính sát lấy cơ thể hắn, đến cả nhiệt độ trên cơ thể của cậu cũng truyền sang lồng ngực. Mạc Bắc cảm giác toàn thân mình đều được Hạng Ý bao bọc trong lòng, sau lưng dựa vào vòm ngực vững chãi của đối phương, hắn ngây ngốc cảm thụ thứ ấm áp lạ lẫm này, cả một lúc mới lặng lẽ nhắm mắt lại, vô thức thả lỏng phía sau lưng, cẩn thận nhích lại gần một chút.

"Em tưởng anh sẽ đẩy em ra." Sau lưng vang lên giọng nói khàn, nhưng vẫn kèm theo chút cười khẽ.

Mạc Bắc bất ngờ, gương mặt tức khắc nóng rần lên, liền vô thức thẳng lưng lên định cách xa một chút, nhưng cánh tay ôm trước ngực hắn nhanh chóng dùng một chút lực, dễ dàng khóa hắn chặt chẽ trong lòng. Cơ thể run run lên, Mạc Bắc nuốt cổ họng một cái, cẩn thận quay đầu lại nhìn Hạng Ý, đôi mắt đen láy của người kia cũng đang lẳng lặng nhìn vào hắn, sau đó cúi đầu xuống, hôn lên môi hắn.

"Chào buổi sáng."

Mạc Bắc nhìn ngắm khóe môi mỉm cười của Hạng Ý, cảm giác như một giấc mơ, qua một lúc lâu mới có thể bình tĩnh lại, hắn lưỡng lự một lát, cuối cùng vẫn chậm rãi quay người lại, đối diện với Hạng Ý, đầu dựa lên trên vai của cậu, "Chào buổi sáng…"

Hạng Ý mỉm cười hôn mái tóc của hắn, ngón tay không kìm được vuốt ve bờ vai của hắn, cơ thể hai người dính sát vào nhau, giống như cùng một khối, không nỡ tách rời. Mạc Bắc cảm thấy hôm nay Hạng Ý quá mức dịu dàng, hắn có chút thẫn thờ, những nụ hôn và ôm ấp của người này đều mềm mại vô cùng, làm cho hắn có ảo giác được yêu.

Hạng Ý vốn không muốn gì nhiều, dù sao tối hôm qua đã làm quá mức, cậu thật sự cũng muốn để cho Mạc Bắc nghỉ ngơi, nhưng cái người đang rụt mình trong lòng cậu này thật sự quá ngoan ngoãn, thành thành thật thật, tựa như để yên cho cậu muốn sờ soạng muốn hôn thế nào cũng được, cậu vuốt vuốt cũng bắt đầu nổi lửa, lòng bàn tay dần dần nóng lên, bừng bừng.

"Ca…" Ủy khuất mà gọi một tiếng.

Mạc Bắc ngẩng đầu nhìn cậu, mơ màng như được thấy lại bộ dáng làm nũng bướng bỉnh khi còn bé của người này, trong lòng cảm thấy ấm áp, vô thức đưa tay ôm lấy eo của Hạng Ý, "Làm sao vậy?"

Hạng Ý được người này ôm, càng như là lửa cháy mà đổ thêm dầu, khó chịu cọ cọ cơ thể lên xuống, Mạc Bắc theo đó cứng đờ, cảm nhận được phía dưới có vật gì đó thô cứng đang ma sát vào, trên mặt liền nóng bừng lên, lúng túng giật khóe miệng, "Em, em cũng thật quá nhanh…"

Hạng Ý nghe vậy, bỗng nhiên cúi đầu cười hắc hắc cắn vành tai của hắn, "Em có nhanh hay không, chẳng lẽ anh chưa biết?"

Mạc Bắc sững sờ, sau khi kịp hiểu thì hai má đỏ hồng, phía dưới bị vật kia quấy nhiễu dần trở nên run rẩy, hắn có chút không biết làm sao, ngẩng đầu lại trông thấy đôi mắt đáng thương của Hạng Ý đang nhìn mình, dáng vẻ nhẫn nhịn nhìn rất chật vật, hắn cuống quít cúi đầu, qua một lúc lâu mới cười khổ nói, "Em, thật là…"

Hạng Ý thích nhất vẻ mặt bất đắc dĩ kèm theo chút nuông chiều này của Mạc Bắc, cậu sung sướng trong lòng, càng tỏ ra vẻ vô cùng vô tội, "Ca ca, em khó chịu…"

Mạc Bắc mím môi, miễn cưỡng cười cười, đỏ mặt run rẩy nâng chân lên, gác lên hông của cậu, Hạng Ý âm thầm mừng rỡ, giữ chặt chân của Mạc Bắc, nhích người lên lại gần hắn. Tên đã trên dây, cậu muốn ngay lập tức tiến vào hòa hợp với cơ thể của người này, nhưng vẫn cố gắng kìm hãm khao khát, ngón tay đưa vào cẩn thận nới rộng, cuối cùng đợi đến lúc Mạc Bắc vất vả lắm mới thả lỏng được, lúc này Hạng Ý mới cúi người, cánh tay ôm lấy lưng của người nọ.

"Đinh đinh đinh, đinh đinh đinh…"

Cả người Hạng Ý cứng ngắc, khựng nửa đường suýt nữa nội thương. Mạc Bắc rụt người lại theo bản năng, cơ thể vất vả lắm mới có thể thả lỏng lại trở nên cứng ngắc. Hạng Ý đen mặt trừng mắt nhìn ra cửa, Mạc Bắc cảm thấy buồn cười, chống người ngồi dậy xoa mái đầu ngắn ngủn của cậu, "Để tối đi, được không? Thật sự phải đi rồi." Hạng Ý dẹp miệng hừ hừ, Mạc Bắc cười ha ha ôm lấy cậu, vỗ về lưng của cậu, sau đó mới đứng dậy, "Chắc là Âu Dạng, em… Khụ khụ, em mặc quần áo vào trước đi…" Nhìn thoáng qua thấy chỗ đó của Hạng Ý vẫn dựng đứng, Mạc Bắc cuống quít quay đầu, vội vàng đi đến tủ quần áo tìm cho cậu bộ đồ.

Từ trong tủ tìm ra vài bộ quần áo, Mạc Bắc thấy Hạng Y vẫn còn buồn bực ngồi đấy, bất mãn trừng mắt nhìn mình, Mạc Bắc áy náy sờ đầu, đi qua dỗ dành lắc lắc đầu cậu tựa như một chú cún lớn xác, "Được rồi, ngoan, mặc quần áo rồi đi ăn được không?"

Hạng Ý ngẩng đầu nhìn Mạc Bắc, đột ngột đứng lên ôm chặt hắn, cúi đầu cắn môi Mạc Bắc nồng nhiệt hôn nụ hôn đúng chuẩn kiểu Pháp một phen, lúc này mới thỏa lòng mà buông tay ra, hậm hực cầm quần áo mặc vào. Mạc Bắc bị hôn đến choáng váng đầu óc, cả buổi mới chậm chạp bình ổn lại, người này, đúng thật là tính tình con nít.

"Ể?" Hạng Ý mặc xong thì thấy kỳ quái, "Sao vừa em thế nhỉ?" Mạc Bắc nói sao cũng nhỏ thấp hơn so với cậu, cậu cứ nghĩ mặc vào sẽ chật rất nhiều, nhưng mà…

Kiểu dáng quần áo này cũng không giống trang phục Mạc Bắc thường hay mặc, người này ưa thích vận áo

sơ mi, đa số là màu trắng, Hạng Ý nhìn áo thun trên người, chậm rãi kịp hiểu ra, trong lòng có chút cay đắng, "Mua cho em?"

Mạc Bắc có hơi lúng túng, tựa như bí mật nhỏ đã bị phát hiện, ngại ngùng gãi đầu, "Lúc trước thấy, cảm thấy hợp với em, tiện tay mua…"

Nếu cậu không đến, hắn định sẽ cất giấu đống quần áo này trong tủ cả đời sao?

Hạng Ý khó chịu trong lòng, đột nhiên cảm giác nụ cười trên mặt không thể duy trì nổi nữa, cảm giác chua xót bắt đầu lan tràn khắp trong tim, cậu hít sâu một hơi, ép mình bình tĩnh lại, "Nào, để em xem." Hạng Ý tươi cười đến trước gường, xoay trái xoay phải tạo vài kiểu dáng hừ hừ nói, "Soái nha, quả nhiên em mặc cái gì cũng đẹp, há há."

Mạc Bắc bị cậu chọc cho vui cười, nhìn dáng người thẳng tắp của Hạng Ý, trái tim cảm thấy rất thoải mái. Trên người người này vận quần áo hắn mua, chỉ là chuyện nhỏ như vậy, khiến hắn không hiểu sao cảm thấy ấm áp vô cùng.

***

Âu Dạng cảm thấy mình đặc biệt khốn khổ, trong lòng vô cùng bi ai. Hắn ấn chuông cửa đã rất lâu, cung kính đứng chờ mười lăm phút, đứng đến nỗi lưng muốn mỏi nhừ, nhưng bên trong trước sau vẫn không có động tĩnh gì, căn bản như hắn không hề tồn tại. Âu Dạng nhìn chằm chằm vào đàn kiến ở góc tường, lẩm nhẩm đếm một hai ba bốn năm, mãi khi đếm đến con thứ chín trăm chín mươi chín, cánh cửa trước mặt cuối cùng cũng mở ra, Âu Dạng cảm giác trước mắt có đường ánh sáng rực rỡ, cảm động đến suýt lệ rơi đầy mặt.

"Mạc tiên sinh…"

Hai người rõ ràng vừa mới ngủ dậy, Âu Dạng nhạy bén cảm thấy có mùi vị tình yêu tàn sát bừa bãi phía sau lưng hai người, hắn cẩn thận cúi đầu xuống, cố gắng làm giọng mình bình tĩnh, "Phòng của Đại thiếu gia đã dọn sạch sẽ, hôm nay có thể…"

"Không cần, tôi ở đây." Hạng Ý hất cằm, cắt ngang câu nói của hắn, "Làm phiền anh rồi, không cần đâu."

Âu Dạng nghiêng đầu nhìn Mạc Bắc, Mạc Bắc giống như đang từ bỏ suy nghĩ gì đó, sau đó ngẩng đầu nhìn gã cười cười, "Cứ vậy đi, y ở chỗ tôi cũng tốt rồi."

Từ lúc nhìn thấy hai người xuất hiện trước mặt Âu Dạng cũng đã dự đoán được kết cục này, gã đâu phải là kẻ ngốc, cái tên Tiểu Ý mà Mạc Bắc âm thầm thủ thỉ kia, dùng chân cũng đoán được chính là đại gia trước mắt rồi, nếu không sao Mạc Bắc có thể dễ dàng tha thứ cho một thằng nhóc con cẩu thả ôm hôn mình như thế?

Âu Dạng than thở trong lòng, đành phải gật đầu chấp nhận, "Vậy Mạc tiên sinh, anh cứ dùng xong bữa sáng, tôi chờ anh ở phòng họp nhé."

Mạc Bắc gật đầu.

Trước khi đi Âu Dạng vẫn nhịn không được đánh giá Hạng Ý từ trên xuống dưới một chút, đến khi người kia nổi cáu nhướng mi lên, hắn mới buồn phiền xoay người rời đi.

Hạng Ý trừng mắt nhìn theo lưng Âu Dạng, hừ một tiếng, "Ca, em ghét anh ta."

Mạc Bắc cảm thấy buồn cười, nhéo bàn tay của cậu, "Được rồi, đừng trẻ con, đi ăn thôi."

Hạng Ý không cam lòng mà bị Mạc Bắc kéo qua nhà hàng ăn xong điểm tâm, sáng sớm đã trưng ra mặt xụ, tựa như dục cầu bất mãn, Mạc Bắc lời ngon tiếng ngọt dỗ dành cậu cả buổi cũng không thấy chuyển biến, đành phải thở dài một tiếng, "Được rồi, em cứ từ từ tức giận, anh phải đi họp."

Hạng Ý cắn môi chép miệng, "Anh thật sự mặc kệ em à…"

Mạc Bắc bất đắc dĩ rút một sấp tiền mặt từ trong ví ra, "Anh phải đi làm, ngoan nghe lời, đừng khó chịu nữa được không?" Nhét tiền vào trong tay Hạng Ý, Mạc Bắc cầm lấy bàn tay cậu lắc lắc, "Nghe lời, tự mình đi chơi, tối về sớm một chút."

Hạng Ý bực một tiếng, hất tay hắn ra, "Dù sao bọn họ cũng quan trọng hơn em, anh muốn đi thì đi đi."

Mạc Bắc nghe xong lời này trong lòng lại đau đớn, vừa muốn giải thích vài câu, nhưng đối phương đã hậm hực mà đi mất, Mạc Bắc nhìn theo bóng lưng của Hạng Ý biến mất trước cổng chính, bất đắc dĩ thở dài một tiếng, thật là một đứa con nít. Ngẩng đầu nhìn ra ngoài, gần chín giờ tối, nếu không đi sẽ muộn mất, nghĩ đến, Mạc Bắc cầm lấy chồng văn bản tài liệu trên bàn, quay người đi về hướng phòng họp.

Có điều hắn đi quá vội vàng, không nhìn thấy người phía sau lưng kia rốt cuộc đã dừng lại, chậm rãi xoay người.

Hạng Ý nhìn vào bóng lưng của Mạc Bắc, trên mặt không có chút biểu lộ tức giận, chỉ có đôi mắt tối đen như mực, không biết đang suy nghĩ gì, qua một lúc lâu mới lặng lẽ cụp mắt, khóe miệng dần mím lại.

***

Sao Paulo dù sao cũng là một thành phố lớn, tất bật náo nhiệt, ven phố có không ít tiệm Internet, làm ăn ban ngày cũng không tồi. Hạng Ý tùy tiện chọn một quán đi vào, chọn máy tính ở một góc, chống cằm tùy tiện mở máy lên.

Dáng vẻ vô cùng buồn chán, cậu bĩu môi nhìn màn hình, biểu lộ không hề hứng thú. Trên màn hình hiện ra giao diện thế giới game online, Hạng Ý vừa đánh yêu quái, vừa tám nhảm trong khung chat. Chẳng qua dòng chữ trong khung chat rất nhỏ, người bên ngoài hầu như không nhìn rõ bên trong viết gì.

"Tôi đang ở BOSS bên này." Hạng Ý dường như rất nhàm chán mà nằm sắp lên bàn, ngón tay chậm rì bấm bàn phím.

"A, qua khi nào?" Đồng đội bên kia lập tức đáp lời.

"Ngày hôm qua tới." Đôi mắt Hạng Ý hơi híp một chút, "Chẳng qua cậu không có trực tuyến, không nói cho cậu biết được." Nói xong, cậu nhấn gọi đồng đội, bên kia lập tức đồng ý, không đầy vài giây bên cạnh liền có một chiến binh uy phong lẫm liệt.

"Tốt rồi, chúng ta cùng nhau đánh BOSS." Chiến binh múa đao trước mặt cậu.

Hạng Ý cười cười, lại đánh mấy chữ, "BOSS thả ra tia hồng ngoại, suýt nữa đốt trụi vũ khí của tôi, rất khó đánh."

Bên kia bỗng ngừng một chút, sau đó như đổi vũ khí, đổi qua đổi lại quần áo, cuối cùng đeo cái kính đen bày ra tư thế lạnh lùng,"Bộ này là trang bị cực phẩm, tia hồng ngoại của BOSS chắc chắn không đánh lại ta."

Hạng Ý híp mắt nhìn vào chiếc kính đen trên màn hình, lại miễn cưỡng đánh ra mấy chữ, "Số trang bị này, tốn bao nhiêu? Mua ở đâu?"

"Không cần mua, tôi tự làm đấy." Chiến binh dường như rất tự hào, vỗ vỗ vào hai phần cơ bắp trên người, "Muốn mua cũng không mua được."

Hạng Ý chậm rãi ngồi dậy, "A, tự làm à, mất bao lâu để làm?"

Chiến binh kia khẽ tháo kính đen, lộ mặt ra, "Ba ngày, ba ngày sau, tuyệt đối có thể làm ra."

Hạng Ý nhìn vào chiến binh trên màn một lát, sau đó cười, chậm rãi đánh, "Được, cậu làm giúp tôi một cái, ba ngày sau chúng ta cùng đi đánh BOSS."

"Không thành vấn đề." Chiến binh ra hiệu OK, Hạng Ý cũng làm một cái, sau đó hai người tiếp tục cùng đồng đội làm nhiệm vụ.

***

Đến khi Hạng Ý trở về chung cư trời đã tối, Mạc Bắc đang ngồi bên cạnh bàn đọc sách, ngẩng đầu nhìn thấy cậu liền đứng lên đi qua, "Đi đâu thế? Về muộn như vậy."

Hạng Ý cởi áo khoát ngoài, duỗi lưng một cái, "Còn có thể đi đâu, anh cũng không quan tâm đến em, một mình em ở quán net chơi một ngày."

Hạng Ý lười nhác ngáp, đem quần áo đưa cho đối phương, Mạc Bắc nhận lấy cười cười, "Không giận nữa sao?"

Hạng Ý liếc hắn một cái, tức giận hừ một tiếng.

Trên người Hạng Ý toàn mùi thuốc lá, hỗn hợp nhiều mùi khác lạ, Mạc Bắc nhận lấy quần áo của Hạng Ý đưa lên mũi ngửi thử, nhíu mày chịu đựng mùi hăng hắc của thuốc lá, suy nghĩ một chút liền nói, "Nếu em thích chơi game, ngày mai anh sẽ nói Âu Dạng mua cho em một chiếc máy tính, ở nhà chơi đi."

Hạng Ý ngừng động tác, lúc xoay người vẻ mặt rất sung sướng, "Thật sao? Quá tuyệt, ở quán net cả ngày em chết ngạt mất." Nói xong, Hạng Ý bỏ đi bộ mặt âm trầm, bổ nhào qua ôm Mạc Bắc, cọ cọ giữa cổ hắn, "Ca ca, anh đối với em thật tốt."

Mạc Bắc xoa đầu cậu, cười hôn xuống trán cậu một cái. Đúng thật là trẻ con, chỉ một chút chuyện vậy đã vui vẻ. Chẳng qua Hạng Ý như vậy thật rất giống ngày xưa, không hề âm trầm, cũng không có bộ dáng tâm cơ gì, rất dễ đoán. Mạc Bắc nghĩ đến đây, nhịn không được ngẩng đầu hôn lên môi người này một cái, khóe miệng cười toe toét của Hạng Ý chợt cứng đờ, ngây dại ra.

Hạng Ý hít sâu một hơi, nhướng mày mặt cười gian tà, "Ca ca, đêm nay anh chết chắc!"

Bờ môi Mạc Bắc cong lên một đường, đưa tay ôm lấy eo Hạng Ý, nghiêng nửa người ra sau, dáng tươi cười rất nhạt nhưng không hiểu sao vô cùng quyến rũ, "Định làm gì mà anh chết chắc?"

Hạng Ý cảm giác Mạc Bắc quả thật bị yêu tinh nhập vào rồi, bỗng nhiên toát lên hương vị gợi cảm chết người, cậu lười vô nghĩa, trực tiếp ôm lấy hắn mạnh bạo ném lên giường, ngẩng đầu ngấu nghiến hôn hai phiến môi mềm mại kia. Hạng Ý hôn luôn rất nồng nhiệt mà nóng bỏng, Mạc Bắc bị hôn đến hít thở không nổi, nhịn không được đẩy cậu một cái,"Ý…"

Nhưng cả người bị hôn đến mức như nhũn ra, cánh tay căn bản không còn sức lực gì, muốn cự tuyệt nhưng càng giống như mời gọi, khiến cho người phía trên càng thêm thú hóa, ánh sáng trong mắt như thay đổi, đen hoàn toàn, làm cho Mạc Bắc vô thức rụt bả vai.

Dịu dàng của tối hôm qua xem như tan thành mây khói, cả người Hạng Ý bây giờ như bị đốt cháy, dường như không còn lý trí, động tác cũng không biết nặng nhẹ, Mạc Bắc cảm thấy có chút đau, nhưng vẫn không tự chủ được mà vươn tay ôm chặt người đàn ông làm mình đau đớn này. Ôm người này, thứ hắn lưu luyến không phải là khoái cảm, mà là phần rung động không ai có thể thay thế được.

Từng lớp quần áo trên người lần lượt bị cởi bỏ, làn da được bờ môi nóng ướt của Hạng Ý hôn lên từng tấc một, Mạc Bắc khó thở ngẩng đầu lên, mồ hôi thuận theo sống lưng và cần cổ chậm rãi trượt xuống, nhìn thấy Hạng càng lúc càng sôi sục. Nơi đó đột nhiên bị bao phủ bởi thứ gì đó ẩm ướt, Mạc Bắc đang chìm đắm trong trận kích thích quá lớn, mơ màng mở to mắt, hoảng sợ, "Tiểu Ý, em…"

Hạng Ý giương mắt nhìn hắn, không nói gì, tiếp tục động tác, chậm rãi hôn lên nuốt vào nhả ra, động tác âu yếm. Mạc Bắc sững sờ nhìn, đầu óc không tài nào suy nghĩ được, chỉ cảm thấy toàn thân như được hơi nước mềm mại bao vây, khiến cho hắn không thể thấy rõ gương mặt người trước mắt rồi. Hắn chịu không được gắt gao đè lại đầu Hạng Ý, vô thức vuốt ve tóc của cậu, trong ngực có cảm giác tắc nghẽn hít thở không thông, cảm giác này tràn đầy, gần như muốn tràn ra khiến toàn thân hắn run rẩy.

Hắn vẫn luôn tìm hết mọi cách để làm cho người này hạnh phúc, nhưng chưa từng nghĩ đến người này sẽ đem lại hạnh phúc cho hắn, thậm chí nhiều đến như vậy, hắn không dám hi vọng xa vời, cũng chưa bao giờ nghĩ đến có một ngày, người đã từng dùng âm thanh non nớt thề hẹn sẽ bảo vệ hắn này, thật sự đã vững vàng bảo vệ hắn trong lòng ngực.

Giây phút khoái cảm dâng trào, Mạc Bắc cảm giác có thứ gì đó cũng chảy ra từ trong mắt hắn, vốn vượt khỏi tầm kiểm soát của hắn. Rõ ràng là khoái cảm khiến người khác chịu không được, tại sao thứ chảy ra lại là mặn. Hắn thở hổn hển mê man suy yếu, cảm nhận người kia cọ lên một chút ôm lấy eo của hắn, cưng chiều mà ôm thật sát, hôn lên khóe mắt của hắn, "Thích không?" Hạng cười vuốt ve mặt Mạc Bắc, lau khô giọt nước mắt kia, hôn lên góc môi của hắn, "Rất thích đúng không?"

Mạc Bắc chậm rãi phục hồi, khóe mắt trông thấy nơi đó của Hạng Ý vẫn còn đứng thẳng, trong lòng lập tức dâng lên áy náy, cuống quít muốn ngồi dậy nắm lấy, Hạng Ý cười, bắt lấy tay của hắn, hôn lên đầu ngón tay hắn, âm giọng khản đục ghé vào lỗ tai hắn thủ thỉ, "Xoay người lại, nằm sấp."

Mạc Bắc run lên, mặt càng đỏ hơn, nhưng vẫn ngoan ngoãn chậm rãi làm theo lời cậu, thân thể hoàn toàn mềm nhũn, cánh tay hầu như không còn sức, vất vả lắm mới miễn cưỡng bày ra tư thế này. Đường eo xinh đẹp của đối phương được phô bày trước mắt, Hạng Ý cảm thấy trái tim lại bắt đầu đập nhanh thình thịch, nuốt cổ họng, cậu từ phía sau ôm lấy eo của Mạc Bắc, tay kia nắm lấy hạ thân của hắn vỗ về chơi đùa, sau đó cả người nhích sát một chút, chậm rãi đặt ở nơi đó của hắn.

"Đinh đinh, đinh đinh đinh…"

Dục vọng phấn chấn bừng bừng của Hạng Ý trong nháy mắt muốn uể oải, một ngày gặp phải hai lần chuyện này, cậu thật sự rất muốn giết người. Mạc Bắc lúng túng nắm lấy ga giường, quay đầu nhìn bộ mặt đen xì của Hạng Ý, cười trừ áy náy, "Hình như… Là điện thoại."

"Kệ nó đi." Hạng Ý nghiến răng nghiến lợi, cắn một cái lên da Mạc Bắc, oán hận nói, "Không cho nghe!"

Mạc Bắc thở hổn hển một lúc, quay đầu nhìn chiếc điện thoại cách đó không xa, ngẩn người, "Là Hạng đại ca…"

Hạng Ý nhướng mày, trong mắt như lóe lên gì đó, lập tức hừ hừ tiếp, "Ai cũng không cho nghe!"

Mạc Bắc lắc đầu, cuộc điện thoại này hơn phân nửa là có liên quan đến Hạng Ý, hắn chống người bò lên trước, dỗ dành người phía sau, "Ngoan, lấy điện thoại giúp anh."

Hạng Ý cắn môi trừng mắt hắn, dứt khoát dính sát vào người hắn, ôm eo của hắn mà cọ lên trước, hạ thân chuyển động tại hậu huyệt muốn đi vào, khiến cho toàn thân Mạc Bắc nổi cả da gà. Hạng Ý bắt tay, lấy điện thoại, ném tới trước mặt Mạc Bắc. Mạc Bắc cười xin lỗi, ấn nút nghe máy.

"Hạng đại ca?"

Giọng Hạng Khôn rất lạnh, "Mạc Bắc, Hạng Ý ở chỗ em?"

Mạc Bắc mím môi, vừa muốn nói, thân thể bỗng nhiên run lên. Hạng Ý lại hôn sau lưng của hắn, bàn tay còn vuốt ve hông hắn, Mạc Bắc cố gắng làm cho giọng của mình bình tĩnh lại, hơi hổn hển nói, "Đúng…"

"Anh nhìn thấy giấy trúng tuyển của nó, thằng nhóc này muốn sang Sao Paulo, muốn chút biểu hiện cũng không có, thế nhưng làm anh không phát hiện được." Âm giọng Hạng Khôn trầm xuống, ngữ điệu không vui, "Nó đang bên cạnh em? Nói nó nghe máy!"

Mạc Bắc quay đầu nhìn Hạng Ý, Hạng Ý bỗng nhiên bất động, ánh mắt rủ xuống, hàng mi dài che giấu đôi mắt, khiến hắn không nhìn thấy rõ, Mạc Bắc mím môi, âm thầm thở dài một tiếng, "Y ngủ rồi, Hạng đại ca, để mai hãy nói được không?"

Hang Khôn trầm lặng, không biết suy nghĩ cái gì, Mạc Bắc cầm điện thoại đợi, qua một lúc lâu bên kia mới lạnh giọng hỏi, "Nó qua đã một ngày, sao em không nói cho anh?"

Mạc Bắc hơi cắn môi, hắn vẫn luôn suy nghĩ phải nói với Hạng Khôn thế nào, nhưng cuối cùng vẫn không tìm được lý do phù hợp, hắn do dự thật lâu, rốt cuộc cắn răng nói ra, "Hạng đại ca, để y học ở Sao Paulo đi, trường bên này rất tốt, y xin vào cũng không dễ dàng…"

"Không được." Hạng Khôn cắt ngang lời nói của hắn, "Bắt nó ngày mai trở về, nếu không cũng đừng đi học."

Mạc Bắc nhíu mày, trong lòng cảm thấy nghẹn, hắn có thể cảm nhận được thân thể Hạng Ý cứng ngắc, dục vọng phía dưới của người nọ cũng dần không còn, chỉ lẳng lặng nằm trên người của hắn. Mạc Bắc đau lòng đưa tay về phía sau, chậm rãi nắm một tay của Hạng Ý, vuốt ve, âm giọng rốt cuộc cũng bình tĩnh lại, mang theo vui vẻ giống như bình thường, "Hạng đại ca, y đã trưởng thành rồi, nhiều năm như vậy, tám năm qua, anh nhìn thấy y lớn lên, y cũng chưa từng làm điều gì ảnh hưởng đến công việc của Hạng gia, không phải sao? Y là con của anh, y cũng là con ruột của anh…" Bên kia bỗng im lặng, tĩnh mịch, Mạc Bắc hít một hơi thật sâu, "Nếu anh thật sự… Không thích y, vậy giao cho em đi, em sẽ nuôi y đến trường, ở đây em sẽ xem trọng y, anh yên tâm…"

Không biết Hạng Khôn đang suy nghĩ gì, yên lặng trầm trọng, trong điện thoại chỉ nghe thấy tiếng hít thở hai bên, không biết qua bao lâu, Mạc Bắc cảm thấy lòng bàn tay muốn đổ mồ hôi rồi, bên kia rốt cuộc mới

có chút âm giọng mệt mỏi truyền ra, “Để nói sau đi.”

Ngay lúc điện thoại bị dập, Mạc Bắc cảm thấy áy náy trong lòng, cho tới bây giờ hắn vẫn luôn nghe theo lời của Hạng Khôn và Mạc Lẫm, đây là lần đầu tiên phản bác lại gã…

Người ở phía sau vẫn không nhúc nhích, vẫn lẳng lặng nằm yên trên người hắn. Mạc Bắc tắt điện thoại trong lòng bàn tay, xoay người kéo Hạng Ý đến, nằm nghiêng, chậm rãi ấn đầu của cậu vào trước ngực mình, “Đứa ngốc.”

Hạng Ý giơ tay ôm lấy hắn, rất chặt, dường như còn khẽ run rẩy, Mạc Bắc vừa muốn nói, nhưng tâm tình khổ sở của cậu quá rõ ràng, làm cho hắn cũng đau lòng đến không nói nên lời.

“Ca.”

“Ừ?”

“Tại sao ông ấy, lại ghét em như vậy?” Giọng Hạng Ý rất khẽ, nhưng vững vàng, chỉ lộ ra vẻ mê man, “Đều là con của mình, tại sao ông ấy luôn luôn ghét em? Em đã làm gì sai sao?”

Mạc Bắc nhắm mắt lại, dùng sức ôm lấy cậu, hôn lên tóc cậu, “Không phải lỗi của em.”

“Thật không?”

“Ừ.”

“Anh thì sao?” Hạng Ý ngẩng đầu, lặng yên nhìn vào hắn, “Có phải sẽ có một ngày anh cũng ghét em như vậy? Cũng hận em đến mức không muốn nhìn thấy em, đề phòng em mọi nơi?”

Trái tim Mạc Bắc quặn đau, như muốn co rút trong lồng ngực, hắn chịu đựng đau đớn, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc Hạng Ý, “Sẽ không, làm sao anh đề phòng em, ghét em được? Sẽ không.”

“Thật không…” Hạng Ý thì thào, cảm thấy đầu ngón tay rét run, nhịn không được càng ôm chặt người kia hơn, “Chỉ có anh, không cho phép hận em…”

Mạc Bắc cảm giác khóe mắt nóng ướt lên, gần như dùng hết toàn sức để ôm lấy người trong lòng, “Ừ.”

“Vĩnh viễn không được hận em.”

“Ừ.”

“Mặc kệ sau này em làm cái gì, anh cũng không được hận em.”

“Ừ.”

Hạng Ý ngẩng đầu nhìn nước mắt ở khóe mắt của Mạc Bắc, ngây người nhìn, qua một lúc lâu thì vùi vào lồng ngực của hắn, yên lặng nhắm mắt lại, giấu đi cảm xúc trong bóng tối.

52. Quyển 2 - Chương 52: Kính Râm

“Sao thế?” Sau lưng có một người đi đến, âm giọng có chút lo lắng.

Hạng Khôn xoay người nhìn Mạc Lẫm, sau một lúc thì cười như tự giễu, “Anh thật sự già rồi.”

Người này ở bên ngoài luôn luôn lạnh lùng, cũng chỉ có ở trước mặt hắn mới lộ ra biểu lộ này, A Lẫm mím môi, đến gần hai bước nắm chặt bàn tay của đối phương, “Làm sao vậy? Tiểu Bắc nói gì rồi?”

Hạng Khôn vô thức nắm chặt bàn tay Mạc Lẫm, vuốt ve, mê man một lát, lại giật nhẹ khóe miệng, “Hạng Ý ở chỗ Tiểu Bắc, xem ra không có ý định về.”

Mạc Lẫm nhíu mày, trong lòng hoảng hốt, “Tiểu Bắc đồng ý?”

“Chính em ấy bao che, còn gạt anh nói thằng kia ngủ rồi.” Hạng Khôn đưa tay ôm lấy người đối diện, gục đầu dựa lên bả vai của hắn, “Nếu là trước đây, việc này không cần bàn bạc, nhưng bây giờ lại không biết làm sao, đột nhiên cảm giác không sao cả, cũng được.”

Người này hiếm khi lộ bộ dáng yếu ớt làm cho hắn đau lòng, hắn đưa tay sờ tóc Hạng Khôn, “Đã qua lâu như vậy, cũng là con của anh, buông tha cũng là chuyện bình thường.” Dỗ dành người trong ngực, Mạc Lẫm cười, “Không phải do anh già.”

Hạng Khôn ở trong lòng hắn ngây người một lúc, qua một lúc lâu thì ôm Mạc Lẫm thật chặt, sau đó mới buông tay ra, “Hạng Ý ở Tam Giác Bạc cũng tốt, cách xa nơi này, không có người quen, hắn có thể yên phận.”

Mạc Lẫm nhíu mày, không kiềm được siết chặt bàn tay, hắn nghĩ đến Tử hồn kia, một năm nay linh hồn đó vẫn ở chỗ của Karo, hắn thỉnh thoảng đến nhìn, mỗi lần gặp đều cảm thấy đau lòng, hắn không biết trong tương lai Mạc Bắc sẽ gặp phải chuyện gì, chỉ bất giác hi vọng nó sẽ rời xa Hạng Ý. Hạng Khôn cảm thấy kỳ lạ, đi lên trước nắm chặt nắm đấm của Mạc Lẫm, “Nghĩ gì thế?”

Mạc Lẫm muốn nói lại thôi, lúc lâu sau mới khẽ nói, “Tiểu Bắc… Không phải nó muốn rời xa Hạng Ý sao?

Nếu không… Chúng ta đưa Tiểu Bắc về đi?"

Hạng Khôn thở dài một tiếng, bất đắc dĩ lắc tay của hắn, "Rốt cuộc em lo lắng chuyện gì? Tiểu Bắc đã lớn rồi, ở bên đấy cũng tốt."

Mạc Lẫm cắn môi, không nói gì.

"Bên đó được Mạc Bắc quản lý rất khá, mới một năm đã gần như quay vòng đi lên, còn chèn ép tổ chức ngầm kia, nói như thế nào cũng đã coi như đi vào quỹ đạo." Hạng Khôn nói, trấn an mà xoa đầu đối phương, "Người ở bên đó cơ bản đều đã quen em ấy, thật vất vả mới có được những thành tựu này, không thể tùy tiện thay người được, đúng không?"

Mạc Lẫm cứng cổ, cả buổi mới miễn cưỡng gật đầu.

Hạng Khôn cười, hôn lên má của đối phương một cái, "Được rồi, đừng lo lắng, anh có tin tức tốt cho em đây."

Mạc Lẫm có gắng dẹp đi lo lắng, nhìn Hạng Khôn gật đầu, "Gì thế?"

"Đường biển ở Đại Tây Dương được mở rồi, từ tháng sau chúng ta có thể bắt đầu vận chuyển hàng trên con đường đó." Đôi mắt Hạng Khôn mang theo chút kiêu ngạo, "Chúng ta là tổ chức đầu tiên chiếm được tuyến đường này, không cần lo ngại Đằng Lăng cản trở."

Mạc Lẫm sững sờ, đôi mắt cũng dâng lên vui mừng, "Tuyến đường từ Tam Giác Bạc đến Châu Âu? Được mở lúc nào?"

"Vừa mới có tin xác nhận." Hạng Khôn cười kéo Mạc Lẫm đến trước bản đồ trên tường, "Xuất phát từ Nam Mĩ chỗ này, đi về hướng bắc Đại Tây Dương, qua Địa Trung Hải tiến vào Đại lục, tuy rằng có chút đường vòng, nhưng đi qua Châu Âu cũng kín đáo hơn." Hạng Khôn nói, nắm chặt bàn tay trong lòng, "Tháng sau chính thức đi đường này, người biết được vô cùng ít, đến cả bá chủ đường biển Đằng Lăng cũng không biết, haha." Hạng Khôn cười, nghiêng người ôm lấy vai Mạc Lẫm, "Về sau tuyến đường này sẽ giao cho em, vận hàng giám sát hàng toàn bộ sẽ do em hoàn toàn phụ trách, em tiếp nhận hàng từ chỗ Tiểu Bắc, sau đó vận chuyển một phần đến Đại Lục, phần còn lại đưa về Tam Giác Vàng, được chứ?"

Mạc Lẫm sững sờ nhìn bản đồ, trong lòng lâu lắm mới có được phấn khởi, tuyến đường biển này vô cùng phức tạp, Hạng Khôn đã nghiên cứu trong thời gian dài, trên bản đồ cũng gạch gạch xóa xóa, không ngờ chỉ trong một năm thế mà đã mở được, hắn vui mừng vô cùng, bàn tay cũng dùng sức, cầm thật chặt bàn tay của người kia, "Anh yên tâm, em sẽ không làm anh thất vọng."

Hạng Khôn cười, nhịn không được ôm lấy hắn, dựa vào trán hắn cười nói, "Dĩ nhiên anh tin em rồi, người bên cạnh anh có thể tin, cũng chỉ có em thôi."

Mạc Lẫm nghiêng đầu nhìn hắn, hơi cong miệng cười.

Cả đời của hắn đều trao cho người này, có lẽ suốt đời người này cũng không yêu hắn, nhưng ít ra, hắn có được tín nhiệm hoàn toàn của người này.

Hắn không mong muốn quá nhiều, có thể ở bên cạnh người đàn ông này, làm bạn bên cạnh y, được y hoàn toàn tin tưởng, chỉ cần như vậy, với hắn mà nói cũng đủ rồi.

***

Không thể không nói hiệu suất làm việc của Âu Dạng thật sự quá cao, ngay lúc Hạng Ý nhận được máy tính khó lòng cũng phải nhìn lên tên trước mặt, âu phục cẩn trọng, dáng vẻ nghiêm chỉnh lễ tiết, mặc dù cậu không ưa gã, nhưng cũng không đáng ghét như vậy. Hạng Ý ôm máy tính lắc lắc, miễn cưỡng ném qua ánh mắt hài lòng, "Cảm ơn."

Âu Dạng âm thầm nghiến răng nghiến lợi, nhưng biểu hiện vẫn phải cung kính, "Mạc tiên sinh đã giao, Âu Dạng dĩ nhiên hết sức."

"Hừ." Mỗi lần nghe thấy ba chữ "Mạc tiên sinh", Hạng Ý liền không thoải mái trong người, cậu hừ lạnh một tiếng, nghiêng người nhìn Mạc Bắc ở bên cạnh, "Ca, vậy dây mạng thì sao?"

Mạc Bắc đến hai bước nói về máy tính cho cậu, "Ở đây có mạng vô tuyến, tốc độ đường truyền cũng không tệ lắm, sắp đặt máy tính cho em xong là được, em có thể trực tiếp chơi."

Hạng Ý cong miệng cười, hắc hắc bay qua hôn Mạc Bắc một cái, sau đó liếc mắt nhìn Âu Dạng, như đang khiêu khích, "Vậy anh về sớm một chút, em ở nhà đợi anh ~"

Mạc Bắc cười lên, xoa đầu cậu, nhìn Âu Dạng vẫy tay, "Đi thôi."

Âu Dạng phục hồi tinh thần, nhìn chằm chằm vào nơi Mạc Bắc bị hôn, sau một lúc mới hậm hực gục đầu, cái thằng nhóc lông tóc chưa phát triển đầy đủ này, rốt cuộc hiếm có chỗ nào, Mạc Bắc thích nó cái gì chứ, hừ…

Âu Dạng thầm oán, chậm rãi đi theo Mạc Bắc ra xa, Hạng Ý ở phía sau tự nhiên đóng cửa lại, Âu Dạng nghe thấy tiếng rầm một cái, càng thêm khó chịu với tiểu quỷ đằng sau.

"Âu Dạng."

Giọng nói nhàn nhạt của Mạc Bắc truyền tới, Âu Dạng lấy lại tinh thần, vội vàng bước tới hai bước, "Mạc tiên sinh?"

“Tìm người theo dõi chiếc máy tính kia, xem y đang làm cái gì, báo cáo cho tôi vào mỗi đêm.”

“Hả?”

“Trang web truy cập và thời gian truy cập, càng chi tiết càng tốt.” Mạc Bắc nói, dừng chân một chút, “Lắp một chiếc camera…” Nói tới đây, hắn mím môi, đúng thật vẫn không nỡ, đành thở dài một tiếng, “Được rồi, cứ như vậy đi, theo dõi máy tính là được rồi.”

Âu Dạng ngơ ngác cả buổi, sững sờ gãi đầu, “Tại sao?”

Mạc Bắc im lặng một hồi, lắc đầu, “Anh không cần xen vào, làm theo là được.’

“Vâng…”

Hắn cũng không muốn nghi ngờ, hắn cũng muốn hoàn toàn tin tưởng người nọ, cũng hi vọng từng câu từng chữ người nọ nói đều là sự thật, tình cảm khi ôm hắn khi nhìn hắn không chút nào giả dối, nhưng đó chỉ ước muốn, hắn muốn tin tưởng, nhưng cuối cùng vẫn không dám.

Mạc Bắc âm thầm hít vào một hơi, ổn định nhịp tim đập, nói tiếp, “Còn nữa…”

“Vâng, anh cứ nói.”

Mạc Bắc chậm rãi giơ tay lên, ấn vào trái tim, “Chuyện bệnh tim của tôi, đừng nói cho y biết, y rất thông minh, anh nhớ đừng có một chút biểu hiện gì.”

Âu Dạng cảm thấy trong lòng đau đớn. Một năm trước Mạc Bắc đột ngột phát bệnh tim rành rành trước mắt gã, bây giờ nhớ lại gã cũng muốn toát mồ hôi hột, nhưng người đàn ông này sau khi tỉnh dậy liền dặn dò gã đừng nói cho bất cứ ai biết, chuyện này đã trở thành bí mật riêng giữa hai người, không có người thứ ba biết được. Âu Dạng nghĩ vậy, không hiểu sao có cảm giác vui vẻ. Chỉ có mình gã biết được, dường như cũng là một mối liên hệ, liên hệ giữa gã và người này.

Âu Dạng nghĩ đến đây, gật đầu mỉm cười, “Anh yên tâm, tôi sẽ không nói, nhưng anh phải nhớ chú ý sức khỏe, lát nữa đến văn phòng phải uống thuốc, giữa trưa lại…”

Mạc Bắc tựa như buồn cười nhìn gã, “Được rồi được rồi, biết rồi, mỗi ngày anh đều nói, gần thành gà mẹ mất.”

Âu Dạng xấu hổ gãi đầu, “Vậy anh phải nghe…”

“Được được, đã biết, yên tâm đi.”

Mỗi khi Mạc Bắc cười đôi mắt luôn luôn cong lên, cặp mắt ôn hòa tựa như hai viên ngọc ấm, Âu Dạng rất thích vẻ mặt tươi cười như vậy của hắn, nhìn đã hơn một năm, nhưng từ trước đến giờ vẫn không hề chán, dường như người này luôn vậy, giống như hồ nước phẳng lặng, đem lại cho người ta cảm giác thư thái và bình yên, ở bên cạnh hắn bao lâu cũng không chán.

Âu Dạng nghĩ trong lòng, không khỏi bước nhanh hơn, theo sát sau lưng người kia.

***

Hạng Ý bật máy lên phát hiện đường truyền internet ở đây tốt đến kinh khủng, cậu sung sướng trong lòng, lập tức kết nối vào game, suy nghĩ một chút, đôi mắt cậu híp lại, mở ra một trang web, truy cập vào một nhà sách online. Nhìn lướt qua, chọn một cuốn sách, thanh toán khi nhận hàng, thao tác xong xuôi, cậu nhếch miệng đóng trang lại, lúc này mới mở cửa sổ game ra.

"Làm nhiệm vụ đến đâu rồi?"

Vừa mới đăng nhập, đồng đội bên kia đã đánh qua một mật ngữ, Hạng Ý cười, đánh ra một hàng chữ.

"Vẫn chưa level max, từ từ thăng cấp chứ sao. A đúng rồi, còn phải đánh BOSS." Nói xong, Hạng Ý uống một ngụm nước, dựa người điều chỉnh tư thế thoải mái, "Trang bị của cậu sao rồi? Tôi vẫn đang chờ đây."

"Gấp cái gì, không phải nói ba ngày à, nhưng nghe nói gần đây hệ thống có vấn đề, đôi lúc chuyển phát bị thất bại." Ngữ điệu của đồng đội dường như rất nản, "Làm sao bây giờ, nếu tôi làm cho cậu xong rồi, không khéo chuyển đi nửa đường bị mất, vậy rất phí công."

Đôi mắt Hạng Ý hơi híp, sau đó đánh qua một biểu cảm uể oải, "Cậu nói hệ thống ảo sao, bưu điện ở đây đúng thật có vấn đề, tôi vừa mới đặt một quyển sách, không biết khi nào mới chuyển tới tay được đây."

"Hả? Sách? Đặt sách gì thế?"

" Văn hóa Mỹ Latin ,một quyển sách rất dày, lấy mất 68 đồng của tôi, quá lừa người!" Hạng Ý bĩu môi, tức giận đánh chữ, "Đã tái bản lần thứ 98, mà giá còn cao như vậy, mới đặt hai phút trước ở nhà sách Ali ở trên mạng, thật không hiểu đã mua trên mạng mà sao còn mắc thế!"

Chiến binh kia cũng rất phẫn nộ, hừ mũi tức giận, "Đúng thật, cái này quá mắc rồi!"

"Đúng không đúng không."

Hai người cùng mắng nhiếc chuyện buôn bán một hồi, cuối cùng mới quay lại vấn đề chính, "Nói lại, hiếm khi thấy BOSS nào trông tốt như vậy, tôi cũng không nỡ chém hắn."

Chiến binh kia đột nhiên ngừng, qua một lúc lâu mới đánh ra một hàng chữ, “Không giết hắn, làm sao chúng ta thăng cấp được? Cậu nói đùa à.”

Hạng Ý nhìn chằm chằm vào dòng chữ trên màn hình, qua thật lâu mới chậm rãi nhấn từ chữ, đầu ngón tay phát lạnh, “Tất nhiên, nói đùa thôi.”

Hai người tiếp tục trò chuyện một lúc lâu, đến khi tới giờ cơm, cuối cùng mới dừng, “Tôi đi ăn cơm đây, trang bị kia cậu làm nhanh lên một chút.”

“Được được yên tâm, ngược lại lo cho quyển sách của cậu đi, nói không chừng không nhanh hơn sứ giả của tôi đâu.”

“C*t, chắc chắn của tôi nhanh hơn.” Hạng Ý bĩu môi.

“Có khi nào đến cùng lúc?”

Hạng Ý ngừng động tác, đứng đấy, ngón tay bấm mấy chữ, “Không nói nữa, ăn cơm.”

Chiến binh kia dạo một vòng, vẫy tay.

Hạng Ý đóng máy tính, nhìn ra ngoài bầu trời, đôi mắt màu đen dần tối sầm xuống.

***

Mạc Bắc vừa mới tiếp điện thoại của Mạc Lẫm xong, tâm trạng vô cùng tốt. Bản thân hắn cố gắng một năm, cuối cùng cũng khai thông được tuyến đường Đại Tây Dương, tháng sau là có thể chính thức bắt đầu vận hàng, đây đúng là tin tức làm người ta phấn khởi. Con đường này được mở ra, có thể nói sẽ giảm đi rất nhiều trở ngại, thuận tiện còn có thể che giấu hành tung, thật sự là vẹn cả đôi đường. Hắn lấy ra một tấm bản đồ nhìn kỹ lại đường biển một chút, cảm thấy không còn sai sót nào mới cất lại bản vẽ.

“Cốc cốc.” Bỗng nhiên có tiếng gõ cửa.

“Mời vào.”

Âu Dạng cầm một trang giấy đi đến, đặt lên bàn, “Mạc tiên sinh, đây là ghi chép của ngày hôm nay.”

Mạc Bắc cúi đầu nhìn sang, là địa chỉ truy cập internet của Hạng Ý, nhìn lướt một vài trang web, cũng không có gì đặc biệt. Hắn ngưng mắt nhìn một chút, hơi nhíu mày, “Y mua sách?”

Âu Dạng gật đầu.

Văn hóa Mỹ Latin? Dường như không có gì đặc biệt, có lẽ là do mới đến đây nên muốn hiểu thêm về môi trường. Nhưng thời gian đứa nhỏ này chơi game cũng lâu quá, không phải nghiện nặng rồi chứ…

Nghĩ vậy, Mạc Bắc gõ mặt bàn nhìn Âu Dạng, "Hủy đi, đừng để cho y nhìn thấy." Nói xong, hắn đứng lên đi qua bàn đến trước cửa, "Theo dõi đơn đặt hàng kia, đến khi giao thì kiểm tra một chút."

"Vâng."

Mạc Bắc gật đầu, lúc này mới đẩy cửa đi ra ngoài.

Khi về đến nhà Hạng Ý đang tắm, Mạc Bắc suy tính một chút, đột nhiên đi đến căn phòng thứ hai bên tay trái ở phía trước, nhanh chóng đưa tay ấn cái nút bên cạnh cửa, sau đó hắn cẩn thận đẩy cửa ra, đi vào, rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại. Vật dụng trong phòng rất ít, chỉ có ba máy chủ, vô cùng lớn, gần như cao bằng thân người, ở chính giữa có một chiếc màn hình khổng lồ. Mạc Bắc đến trước một máy chủ, sau khi mở máy lên liền nhập vào một chuỗi mật mã, sau đó nhanh chóng nhập vào một số thông tin, đợi phía bên kia biểu hiện nhập vào xong xuôi, thành công khởi động, bây giờ hắn mới đóng máy lại.

Còn hơn một tháng nữa Hạng Ý sẽ đi học, đến lúc đó có lẽ sẽ ở trường, hắn không cần phải lén lút như vậy nữa. Mạc Bắc làm xong thì thở ra nhẹ nhõm, đi ra khỏi phòng đóng cửa lại.

Hạng Ý vẫn đang tắm, Mạc Bắc im lặng. Cởi áo khoát nằm vật xuống ghế salon. Mạc Bắc nghĩ lại chuyện của hai ngày nay, cảm thấy có chút khó tin. Hắn không muốn để mình có hi vọng, nhưng có một số chuyện làm thế nào cũng không ngăn lại được, vượt quá tầm kiểm soát của hắn. Sự săn sóc dịu dàng của Hạng Ý như chất độc chí mạng, khiến những tỉnh táo bình tĩnh của hắn dần dần sụp đổ.

Mạc Bắc thất thần nhìn trần nhà, đến khi bên cạnh có một hơi thở quen thuộc đi tới, cúi người ngồi xuống bên cạnh hắn, "Nghĩ gì thế?"

Mạc Bắc nghiêng đầu ngây người nhìn cậu, qua một lúc lâu mới rủ mắt xuống, "Không có gì." Hắn ngồi dậy muốn đứng lên, "Em tắm xong rồi sao? Ăn cơm chưa? Anh…"

Cơ thể bị ôm lấy, rất dùng sức, Mạc Bắc bất ngờ một chút, theo đó dựa vào lồng ngực của cậu, bên tai vang lên tiếng cười trầm thấp của Hạng Ý, "Hôm nay em mua một cuốn sách."

Đôi mắt Mạc Bắc lóe lên ánh sáng, quay đầu cười nói, "Mua sách gì?"

"Văn hóa phong tục tập quán gì đó của Mỹ Latin, em muốn biết nơi này một chút." Nói xong, Hạng Ý cúi đầu hôn lên má Mạc Bắc một cái, "Đợi hàng đến anh lấy giúp em đi, thanh toán khi nhận hàng, em không có tiền, hơn nữa còn rất đắt…"

Điểm do dự trong lòng Mạc Bắc nháy mắt đã bị vài câu nói của người này làm cho biến mất, tâm trí cuối cùng bình tĩnh lại, hắn âm thầm thở phào, vỗ vỗ cánh tay Hạng Ý đang ôm mình, "Được, muốn cái gì cứ mua, đến khi em vào học xem chừng còn có nhiều sách phải xem."

Hạng Ý dường như rất vui sướng mà ôm Mạc Bắc quay một vòng, âu yếm hôn đến khi mặt hắn đỏ hồng mới không cam lòng mà buông tay ra.

Mạc Bắc cảm thấy cuộc sống như thế này cũng tốt, mặc kệ là thật hay giả, ít nhất cái ôm của người này rất ấm. Coi như y đang lừa gạt hắn, cũng chỉ có thể là vì cô đơn, không có ai để dựa vào, còn có thể vì gì khác?

Đêm tối nhìn người bên cạnh ngủ say, Mạc Bắc nhịn không được nghiêng đầu hôn lên khóe môi Hạng Ý. Sớm muộn gì y cũng sẽ lập gia đình, đến lúc đó sẽ không cần hắn nữa, có lẽ sẽ rời đi, nhưng hắn cũng chỉ có thể ở bên y vài năm mà thôi, nếu đến lúc đó có người thay thế hắn, có phải hắn sẽ rất buồn không?

Chỉ vài năm mà thôi, bất luận thật hay giả, y hoàn toàn thuộc về hắn, cũng đủ rồi.

Mạc Bắc nghĩ ngợi, nhìn vẻ mặt lạnh lẽo trong ánh trăng của Hạng Ý, nhìn thật lâu chậm rãi nhắm mắt lại.

***

Dường như Hạng Ý rất thích đặt mua sách, trong vòng vài ngày đã đặt một đống lớn tạp nham, Mạc Bắc bất đắc dĩ nhìn bản ghi chép danh mục các loại sách kỳ quái mà người này đặt, chỉ cảm thấy đau đầu, xem ra mua được cửa hàng sách luôn rồi. Chẳng qua nhiều như vậy, cuối cùng cũng đến một quyển, Mạc Bắc mang theo cuốn 'Văn hóa Mỹ Latin' về nhà, Hạng Ý trông thấy sách liền phấn khích, cũng thật, đặt một đống lớn, cuối cùng đã có một quyển, người này ngày nào cũng chơi game, cuộc sống thật sự nhàm chán, đọc sách vẫn đỡ hơn chơi game một chút.

Hạng Ý ôm sách gỡ bao bì ra, gỡ đến một nửa thì ngẩn người, ồ một tiếng.

"Sao thế?" Mạc Bắc tới gần.

"Sao lại có một cái kính râm nhỉ?" Hạng Ý gỡ hết bao bì, ôm sách vào trong ngực, cầm đôi kính râm, "A? Có tấm thiệp."

Mạc Bắc ngồi xuống một bên, Hạng Ý rất tự nhiên mà ôm người kia vào trong lòng, để cho hắn tựa vào vòm ngực của mình, sau đó mới cầm tấm thiệp lên đọc thành tiếng, "Cảm ơn quý khách đã đăng ký trên nhà sách Ali, mỗi đơn hàng của quý khách chính là động lực cho chúng tôi, để cảm ơn sự ủng hộ của quý khách, nhà sách Ali xin tặng quý khách một chiếc kính râm cao cấp, hi vọng Ali sẽ là người bạn thủy chung nhất của quý khách…"

Hạng Ý càng đọc càng nhíu mày, Mạc Bắc cũng dở khóc dở cười, chỉ vào chữ VIP màu vàng ở bên góc cười

nói, “Hai ngày nay em đặt bao nhiêu sách thế, nhanh như vậy thành đã thành VIP…”

Hạng Ý bất lực xụ vai, “Khuyến mãi này của bọn họ thật… Không hổ là nhà sách hàng đầu Nam Mĩ.” Hạng Ý yên lặng vò đầu, “Nhìn chiếc kính râm này cũng rất phong độ nha, ca anh quay qua đây, nhìn xem.”

Mạc Bắc nghe theo mà quay đầu, nhìn thấy Hạng Ý đeo kính lên, ngón cái và ngón trỏ chống trên cằm hừ hừ, “Đẹp trai quá, nhìn giống đại ca xã hội đen không?”

Mạc Bắc nhịn không được cười ha ha, “Giống giống, trên mặt viết không phải người tốt gì.”

Hạng Ý bĩu môi, làm vẻ nhướng mày, “Anh đang ghen tị với vẻ đẹp của em chứ gì.”

Mạc Bắc cười vui vẻ, bộ dạng Hạng Ý như vậy thật sự rất đáng yêu, hắn vô thức đưa tay vuốt ve mái tóc đối phương.

Hạng Ý cũng cười rộ lên theo, khoe ra hàm răng trắng tinh. Chiếu vào trong mắt Mạc Bắc, chỉ có khóe miệng cười sung sướng và tiếng nói hờn dỗi phô trương của người này. Có điều người này đang đeo kính, tròng kính màu đen che giấu mất đôi mắt sâu thẳm kia, cũng che mất tầm mắt của cậu đang nhìn về phía góc phòng.

–Tia hồng ngoại, từng tia từng luồng, nhìn thấy rất rõ ràng.

53. Quyển 2 - Chương 53: Ly Gián

“Đinh linh linh!!” Tiếng chuông cửa đột ngột reo lên, Hạng Ý chuyển mắt, nhìn thấy Mạc Bắc đi về phía cửa. Bình thản tháo kính râm xuống, tùy tiện đặt trên bàn sách, Hạng Ý đi theo Mạc Bắc ra mở cửa. Vừa đến cửa, liền nghe thấy giọng nói gấp rút của Âu Dạng, Hạng Ý ngừng chân, đứng lại ở góc rẽ.

“Mạc tiên sinh,” Âu Dạng thở hồng hộc, trán chảy ròng mồ hôi, “Đám người kia lại xâm nhập vào hệ thống của chúng ta, lần này tấn công rất mạnh, một khu vực bị hủy rồi.”

Mạc Bắc nhíu mày, theo bản năng quay đầu nhìn đằng sau, thấy sau lưng không có ai, hắn đi ra hai bước cẩn thận đóng cánh cửa phía sau lại.

“Anh chắc chắn là tổ chức kia?”

“Đúng vậy.” Âu Dạng thấy cửa được đóng chặt, nói lớn hơn một chút, “Phương thức khiêu khích thâm độc như vậy, ngoại trừ bọn chúng không còn ai khác.”

Mạc Bắc gật đầu, giọng giảm thấp xuống, "Anh trở về đi, tôi xem máy chủ bên đây có thể giải quyết hay không, anh cùng mọi người tiếp tục chống đỡ công kích."

"Được."

Âu Dạng nhìn qua sau lưng Mạc Bắc, vẻ mặt hơi bất an. Mạc Bắc cười, vỗ vỗ bả vai gã, "Yên tâm, Tiểu Ý không hiểu mấy thứ này, cánh cửa kia y cũng không mở được, không cần lo lắng."

Âu Dạng bị nhìn thấu tâm tư, xấu hổ gãi đầu.

Mạc Bắc quay vào nhà thì nghe thấy có tiếng nước vang trong phòng tắm, hình như Hạng Ý đang tắm, hắn âm thầm thở phào nhẹ nhõm, vừa lúc, tận dụng thời gian này…

Nhanh chóng ấn mật khẩu mở khóa, Mạc Bắc quay đầu lại nhìn cánh cửa phòng tắm, lúc này mới lẻn mình đi vào mật thất. Lần tấn công này xác thực khó giải quyết, nhưng Mạc Bắc cảm thấy kỳ lạ, bên kia giống như đang chơi đùa, tựa như muốn trêu chọc bọn hắn, không giống như mấy lần trước nghĩ hết mọi cách muốn phá hủy kho số liệu của bọn hắn. Tuy rằng phức tạp, nhưng hắn vẫn bình tĩnh mà lần lượt giải trừ phong tỏa, khởi động lại khu vực bị hủy một lần nữa. Đến lúc làm xong rời khỏi phòng, trong phòng tắm vẫn còn truyền ra tiếng nước, Mạc Bắc nhìn lên đồng hồ treo tường, mất 20 phút, hoàn hảo không quá lâu. Trong lòng vẫn chưa yên tâm về tình hình bên phía Âu Dạng, Mạc Bắc suy nghĩ một chút, đến cửa phòng tắm gõ nhẹ.

"Ca? Em đang tắm." Giọng Hạng Ý nghèn ngẹt, dường như đang gội đầu, tiếng nói chuyện lục cục.

"À, em tắm đi." Mạc Bắc bỏ tay xuống, nói lớn một tiếng với người bên trong, "Anh ra ngoài một chút, nếu em mệt cứ ngủ trước đi nhé."

"Haiz, được rồi, vậy anh về sớm một chút."

Mạc Bắc cười cười, mặc dù biết đối phương không nhìn thấy, nhưng vẫn nhẹ gật đầu, "Ừ."

***

Tiếng bước chân của hắn xa dần, đến khi tiếng đóng cửa vang lên, tiếng nước trong phòng tắm đột ngột cũng ngừng theo.

Hạng Ý đẩy cửa ra, cúi đầu nhìn nơi vừa rồi Mạc Bắc đã đứng, yên lặng một hồi. Tiện tay lấy một cái khăn quấn ngang hông, Hạng Ý bước lên, đi từng bước đến chỗ chiếc kính râm được đặt trên bàn. Mặt kính râm được đặt đối diện với hướng mật thất, hai thấu kính màu đen, tựa như hai camera bí mật. Hạng Ý cầm lấy nó, ấn giữ viên kim cương được trang trí ở bên phải của mắt kính, trong nháy mắt, thấu kính màu đen giống như được khởi động hiện lên một màn hình, tức khắc dần hiển thị hình ảnh. Dáng hình mảnh mai của Mạc Bắc xuất hiện trước mặt, Hạng Ý nhìn chằm chằm vào lưng của hắn, từ từ chuyển hướng mắt dời

về phía ngón tay của người đó.

Khung cửa, góc trên bên phải, cách ba mươi centimet.

Đôi mắt đen thẳm chậm rãi nhíu lại, trong con ngươi chiếu ra động tác ấn xuống của các ngón tay thanh thoát trắng nõn kia.

5, 3, 8, 2, 9, 0… 7, 4…

Khóe miệng nhếch lên một độ cong rất khỏ.

Đóng nút hiển thị, Hạng Ý lại ấn giữ viên kim cương bên trái, nâng tay đeo kính râm lên.

Dựa theo hình ảnh vừa rồi nhìn thấy, Hạng Ý đi tới trước cửa đè lên vật khởi động được giấu bên trong vách tường, quả nhiên, dưới bàn tay lập tức nổi lên một mặt bản nhỏ, cậu nhắm hai mắt chậm rãi nhớ lại chuỗi mật khẩu vừa rồi, nhấn đến con số cuối cùng, cậu không khỏi căng thẳng cả người.

"Chích." Luồng tia hồng ngoại trước mắt đột nhiên biến mất, cánh cửa đang đóng cũng được mở ra theo đó.

Trái tim đập nhanh dữ dội, Hạng Ý mở mắt, nắm lấy tay cầm cửa, hít một hơi thật sâu, cuối cùng vặn tay mở cửa ra.

***

Lúc Mạc Bắc trở về đã là khuya, trong nhà tối đen vô cùng yên tĩnh. Theo bản năng nhìn về phía mật thất, mọi thứ như thường, hắn yên lòng, nhẹ nhàng mở cửa phòng ngủ ra. Dường như người trên giường đã ngủ say, bên tai truyền đến tiếng hô hấp khe khẽ. Mạc Bắc cười cười, cẩn thận đi đến bên giường, cởi quần áo, rón rén chui vào trong chăn. Người bên cạnh chợt cử động, Mạc Bắc âm thầm căng thẳng, cứng người không dám động đậy, sợ đánh thức người đang trong giấc mơ, nhưng người bên cạnh chỉ chuyển mình một cái, cánh tay vô tình đặt trên người của hắn, giống như tư thế ôm, chân cũng gác lên, cả thân người gần như bao bọc lấy hắn. Mạc Bắc bị đè ép tới mức thở không nổi, nhưng không nỡ đánh thức cậu, ngước mắt nhìn vẻ mặt ngủ say của Hạng Ý, Mạc Bắc vô thức cũng rúc mình vào trong lòng cậu, tựa đầu trước ngực cậu, cũng nhắm mắt lại ngủ thật say.

Dưới ánh trăng, một đôi mắt từ từ mở ra, cậu lẳng lặng nhìn ngắm người ngủ say trong lòng, qua một lúc lâu mới từ từ nhắm mắt lại.

***

"Hôm qua, lần đầu một mình đánh BOSS."

“Thành quả chiến đấu thế nào?”

Ngón tay nhanh nhẹn gõ, khóe môi Hạng Ý đắc ý cong lên, “Chiến thắng.”

Chiến binh kia đứng nhìn cậu một chút, như đang cười, xoay vòng múa máy, “OK, đêm nay tôi đi kiểm tra một chút, xem thử cậu có nói láo hay không ~~”

Hạng Ý nhịn không được co giật khóe miệng, đã quen với một Sở Mặc nghiêm túc, đột nhiên nhìn thấy một chuỗi gợn sóng (~~) phía sau, thấy vậy Hạng Ý có chút không quen.

“Vậy tiếp theo cậu định làm nhiệm vụ gì?” Bên kia còn nghịch ngợm gọi tới gọi lui, làm hành động đáng yêu thật sự rất ghê rợn ==

Hạng Ý nổi cả da gà, cụp mắt xuống, một tay ấn gõ bàn phím, “Chủ thành.”

Bên kia dừng một cái, bỗng nhiên ngừng nhảy, “Nhưng có hai BOSS trong thành, đánh thế nào?”

Hạng Ý thao tác để nhân vật ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn vào chiến binh, đồng tử như rụt lại, “Tách bọn hắn ra, tiêu diệt từng người.”

“Thế nhưng hai tên kia ở cạnh nhau mỗi ngày, không phải dễ dàng tách ra được. Muốn đánh, chỉ có thể hai người cùng đánh.”

Đôi mắt Hạng Ý hiện lên vẻ sắc lạnh, đến cả chữ đánh ra cũng lạnh băng, “Chú đã dạy tôi, gậy ông đập lưng ông.”

Bên kia sững sờ, không hiểu lắm, “Có ý gì?”

Hạng Ý ngừng một chút, rủ mắt nhìn kính râm trong tay, trong kính hiển thị ra hình ảnh phía sau cánh cửa mật thất, cậu cười lạnh một tiếng, chậm rãi gõ qua từng chữ, “Hôm qua sau khi vượt cửa ải, tôi biết được một tin tốt.”

“Tin gì?”

“Người ngủ say tám năm kia, hai ngày trước, đã tỉnh lại.”

***

Tam Giác Vàng, bến cảng ASera.

“Mạc Lẫm ca, mọi thứ đã xong xuôi, có thể lên đường rồi!”

Mạc Lẫm xoay người nhìn Tiểu Chu, vươn tay cầm lấy bản danh mục cẩn thận kiểm tra đối chiếu một lượt, “Thuyền viên đâu? Đến đầy đủ chưa?”

“Đến rồi đến rồi, anh yên tâm!”

Vào ban ngày bến cảng vô cùng náo nhiệt, nhưng A Lẫm lại không hề cảm thấy thoải mái chút nào, từ nhỏ hắn đã quen ở trong bóng tối, qua nhiều năm mới có thói quen quang minh chính đại này, có điều chỗ này quá nhộn nhịp, hắn vô thức cảm thấy sợ hãi, không có cảm giác an toàn. Xoa bóp bả vai cứng ngắc, A Lẫm ngẩng đầu đếm số người, đã đến đủ, có thể khởi hành rồi.

Đây là lần đầu tiên bọn hắn đi tuyến đường Đại Tây Dương, A Lẫm có hơi căng thẳng, chưa kể nhiều ngày nay hắn luôn luôn bị mất ngủ, trong lòng thật sự rất mệt, hiện giờ đứng đây cũng cảm thấy đầu óc choáng váng. Cố gắng đứng vững, vừa định đi lên tàu, sau lưng bỗng vang lên một giọng nói trầm thấp, “A Lẫm.”

Mạc Lẫm dừng bước, muốn quay người lại nhưng trước mặt đột ngột đen đi, hắn siết chặt nắm tay cố chịu đựng, sau đó quay người mỉm cười nhìn người vừa đến, “Hạng đại ca, sao anh lại tới đây?”

Sắc mặt Mạc Lẫm chuyển sang tái nhợt, nhưng Hạng Khôn lại không chú ý quá nhiều, chỉ đến gần cười nói, “Đến tiễn em, sao rồi, chuẩn bị xong chưa?”

Mạc Lẫm gật đầu, “Vừa định đi.”

Hạng Khôn cúi đầu nhìn hắn, khóe miệng rụt lại, trong mắt như có gì muốn nói, yên lặng. Đầu A Lẫm thật sự rất choáng, nhưng vẫn không yên lòng, cố mỉm cười mở miệng hỏi, “Anh muốn nói gì sao?”

Hạng Khôn nhìn hắn một hồi, quan sát quầng thâm dưới đáy mắt của hắn, giọng điệu không tâm tình hỏi hắn, “Mấy ngày nay thấy em ngủ không được ngon.”

A Lẫm cảm thấy ấm áp trong lòng, nghĩ rằng Hạng Khôn lo lắng cho mình, liền lắc đầu cười, “Em không sao, anh đừng lo lắng.”

Hạng Khôn chỉ nhíu mày, con mắt trầm xuống, im lặng một lúc lâu rốt cuộc hỏi, “Anh chỉ muốn hỏi em, tại sao ngủ không được?”

A Lẫm sững người, trong lòng chợt hoảng hốt, “Em…”

Hạng Khôn chằm chằm quan sát hắn, không nói một câu nào, A Lẫm cảm thấy trái tim như đóng băng, mang theo chết lặng đau đớn, hắn cứng người một lúc, bỗng nhiên cảm giác tay Hạng Khôn đè lên vai hắn, đầu cúi xuống, giọng nói trầm thấp vang bên tai, “Lăng Diệc Phong đã tỉnh, đúng không?”

Toàn thân A Lẫm cứng ngắc, nơi bị Hạng Khôn đè chợt run rẩy lên.

"Hắn đã tỉnh, nên em không ngủ được?"

"..."

Sức lực trên bả vai càng lúc càng nặng, A Lẫm vốn đang đau đầu nhũn chân, bị gã đè ép đến gần như thở không nổi, chỉ theo bản năng mà cố gắng chịu đựng tất cả khó chịu, nỗ lực đứng thẳng lưng. Nhưng lời nói của người đàn ông này như con dao sắc nhọn, từng chữ từng chữ đâm vào trong lòng hắn, "Thật ra em muốn đi gặp hắn, vì sao không đi?"

Cả người đột nhiên rét run, cả ngón tay cũng cứng ngắc.

Trằn trọc khó ngủ, cả đầu đau như bị kim châm, nhưng hắn vẫn cố chịu, chịu đựng hai ngày, cũng sẵn sàng chịu đựng mãi mãi. Khoản nợ hắn nợ người kia đã trả xong, người kia tỉnh lại, hắn cũng không còn có lỗi với y nữa. Hắn muốn quên y, quên đi ký ức năm năm ở cùng với người đó, quên đi bộ dáng tươi cười yêu chiều, hoàn toàn quên đi hình ảnh toàn thân đẫm máu nhưng vẫn cố gắng bảo vệ hắn của người đó. Hắn muốn quên, hắn phải quên, hắn muốn ở lại bên cạnh Hạng Khôn, dù cho đầu đau đến vỡ nát, mắt nhắm thế nào cũng không thể ngủ được, nhưng hắn vẫn muốn ở lại.

A Lẫm sững người nhìn ánh mắt chất vấn mang theo vui cười của Hạng Khôn, hắn cảm thấy đầu choáng đến lợi hại, gần như không thấy nổi biểu tình của Hạng Khôn. Hắn hít sâu một hơi, cố gắng làm cho mình có thể bật cười, "Em sẽ không đi, anh..."

Lời trong lòng còn chưa nói ra hết, Hạng Khôn bỗng nhiên buông lỏng bàn tay lùi về sau hai bước, khóe miệng hơi hất lên, nụ cười làm cho người khác không thấu hiểu nổi, "Muốn đi thì cứ đi, anh không ngăn em."

Mạc Lẫm cảm thấy nhịp tim ngừng một chút, trong cổ họng có vị máu tanh nồng, hắn ngơ ngác nhìn người đối diện, bất chợt có cảm giác xa lạ.

Nửa đời người, hơn hai mươi năm, rốt cuộc người này xem hắn là gì?

A Lẫm ngây người cả buổi, cho đến khi tay chân hoàn toàn đóng băng, hắn mới miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, "Em đi vận hàng trước đây, anh yên tâm, em sẽ không bỏ trốn nửa đường."

Hạng Khôn không nói gì, chỉ im lặng nhìn hắn, A Lẫm cảm thấy dáng cười có chút cứng ngắc, đoán chừng mặt mình cũng rất ngu, hắn liền chậm rãi thu lại nụ cười, đờ đẫn nhìn Hạng Khôn. Thật ra hắn không hay cười, Lăng Diệc Phong từng nghĩ hết mọi cách để khiến cho hắn mỉm cười, vì để cho hắn cười một cái, liền làm hết những chuyện ngốc nghếch, nếu hắn thực sự nở nụ cười, tên ngốc kia cũng sẽ cười ngây ngô mất vài ngày.

Nhưng hắn cố gắng cười lên vì người này, cuối cùng người này có để vào trong mắt hay không?

A Lẫm xoay người chậm chạp đi lên tàu, ở bến cảng gió biển rất nhẹ, ẩm nóng, hoàn toàn trái ngược với thành phố B, nơi đó gió rất khô, đôi lúc còn có gió lớn, cát bay đá phủ, thật đúng là không phải thời tiết thoải mái gì.

Thế nhưng đột nhiên cảm thấy, rất nhớ cái nơi gió cát mù mịt ấy.

Con tàu nhổ neo, A Lẫm đứng trong gió nhìn theo bóng lưng dần dần đi xa của Hạng Khôn, giống như hơn hai mươi năm qua, luôn luôn là hắn quay đầu lại, nhìn theo bóng lưng của người đàn ông này. Trước mặt có hơi mờ, hắn lẳng lặng chuyển mắt, cuối cùng quay người, đi vào trong khoang thuyền.

54. Quyển 2 - Chương 54: Phi Ưng

Khó được biển êm gió lặng, trên đường đi gần như không gặp phải trắc trở nào, từ đằng xa A Lẫm đã trông thấy Mạc Bắc đứng trên bến tàu nhìn xung quanh, cơ thể mệt mỏi nhiều ngày nay thoáng chốc có chút sức lực. Chờ thuyền cập bến, Mạc Bắc chống lên ván gỗ trực tiếp nhảy xuống từ trên bục cao, vội vàng đi tới ôm chầm lấy Mạc Lẫm, "Ca!"

A Lẫm tiếp được hắn, kiềm lòng không được ôm thật chặt, đưa tay xoa đầu hắn một cái, "Hiếm khi thấy em vui như vậy."

Mạc Bắc cười buông tay ra, nhìn A Lẫm một lượt từ trên xuống dưới, bỗng nhíu mày nói, "Ca, anh sao vậy? Sắc mặt xấu như thế?"

A Lẫm lắc đầu, tránh ánh mắt của Mạc Bắc nhìn về phía boong của con tàu đậu bên cạnh, "Hàng đầy đủ rồi?"

"Ừ, đủ cả..." Mạc Bắc nắm chặt cánh tay y, bước hai bước sang bên cạnh đứng trước mặt A Lẫm, "Anh đừng nói sang chuyện khác, làm sao vậy? Không nghỉ ngơi sao?"

A Lẫm yên lặng một hồi, rốt cuộc thở dài một tiếng, quay đầu nhìn hắn, "Anh không sao, chỉ là ngủ không được, đừng lo."

Mạc Bắc nhíu chặt lông mày, duỗi tay giữ chặt bàn tay A Lẫm, "Ca, ở lại cùng em nghỉ ngơi vài ngày rồi khởi hành, anh như vậy em rất lo lắng."

Mạc Lẫm nhìn đứa em trai mình thương yêu nhất, trong mắt rốt cuộc đã có chút ít ấm áp. Mấy ngày nay trong lòng bị đè nén rất khó chịu, cảm giác đau đến không nói nên lời, mắc kẹt trong trái tim co rút lên từng đợt đau đớn. Bóng lưng cuối cùng của Hạng Khôn như băng lạnh tra tấn trên người, rốt cuộc người

đàn ông đó có quan tâm đến mình, hay là thật sự không hề để tâm chút nào, Mạc Lẫm không biết, chỉ cảm thấy cuộc đời mình thật mơ hồ, đến cả tư cách than đau cũng không có, sẽ chỉ làm người ta thêm buồn cười. Ngây người nhìn Mạc Bắc một lúc, qua một lúc lâu mới đưa tay kia phủ lên bàn tay của Mạc Bắc, khóe miệng hơi nặn ra một nụ cười, "Yên tâm đi, hàng hóa này không thể để lâu, em cũng biết mà." Nói xong, A Lẫm xoa bàn tay bên trong cười nói, "Khi nào đến lượt em lo lắng cho anh đây, đứa ngốc."

Mạc Bắc mỉm cười nhìn y, trong lòng có cảm giác kỳ lạ, Mạc Lẫm vẫn giống như ngày trước, im lặng ít nói, nhưng đôi mắt không có thứ cảm giác sa sút ảm đạm như bây giờ. Nhưng y nói đúng, hàng hóa này phải bí mật, chuyển đi nhanh chừng nào tốt chừng nấy, giữ lâu không được. Nghĩ vậy, Mạc Bắc do dự một lúc lâu, ngập ngừng mở miệng nói, "Vậy… Anh cẩn thận, đến Tam Giác Vàng thì gọi cho em."

Mạc Lẫm gật đầu, lại đưa tay vuốt tóc Mạc Bắc, không nói gì nữa liền phân phó Tiểu Chu chuyển hàng. Thuộc hạ của Hạng Khôn rất nhanh nhẹn, một tàu hàng, không đến một giờ đã chuyển xong tất cả, A Lẫm cẩn thận kiểm tra, đối chiếu ổn thỏa, nhanh chóng chỉ đạo mọi người lên tàu nhổ neo. Đi đến boong tàu Mạc Lẫm quay đầu nhìn lại Mạc Bắc, người kia vẫn còn đứng tại chỗ nhìn theo hắn, hơi cau mày, vẻ mặt lo lắng. Tiếng còi tàu vang lên, A Lẫm đột nhiên run lên một cái, trực giác cảm thấy hình dáng người trước mắt chợt không còn rõ, giống như muốn biến mất, hắn vô thức siết chặt nắm đấm, đi lên nghiêng người ra phía trước.

"Ca!" Bóng dáng Mạc Bắc càng lúc càng nhỏ, gần như không còn thấy được, bên tai bất chợt vang lên tiếng gọi lớn của người kia, "Mặc kệ chuyện gì xảy ra, phải chăm sóc tốt bản thân mình!"

Tiếng gọi của Mạc Bắc rất lớn, dường như là dùng hết sức để hô, Mạc Lẫm chưa bao giờ thấy hắn như vậy, thậm chí còn trông thấy bóng hình nhỏ gầy kia chạy đuổi theo con thuyền một hồi lâu, mãi đến khi hình dáng người nọ bị sương mù hoàn toàn che phủ, Mạc Lẫm mới sững sờ phục hồi tinh thần. Chỉ trong nháy mắt đó, hắn cảm thấy trước mặt đen đi, không hiểu sao có cảm giác hoảng sợ chấn động trong đáy lòng, lúc tỉnh táo lại thì chỉ cảm thấy buồn cười, như thế nào lại giống như ly biệt, lo được lo mất.

Nhưng vẫn vô thức nhìn về phía khoảng sương mù dày đặc trước mặt thật lâu, đến khi mắt cay nồng.

***

Đây là lần đầu tiên đi hải tuyến Đại Tây Dương, trên đường đi xem như thuận lợi, A Lẫm nhìn dấu hiệu dẫn đường, ngước mặt nhìn mặt biển tĩnh lặng rộng lớn, hơi thả lỏng tâm tình. Hạng Khôn đã chuẩn bị đầy đủ, đường biển vô cùng bí mật, phần lớn nằm trong vùng biển quốc tế, ngoại trừ những người thân cận không ai biết được hành trình lần này của bọn họ. Mấy ngày nay thời tiết cũng rất tốt, không khí trong lành, A Lẫm ngắm nhìn nền trời xanh thẳm trên đầu, bất giác thả lỏng sống lưng, tựa người vào cột buồm hít một hơi thật sâu.

Con tàu đi cả ngày, sắc trời dần dần đen sẩm, mặt trời chậm rãi chạy về tây, ánh hoàng hôn chiếu sáng trên boong thuyền cũng trở nên nhạt nhòa. Mọi người trên thuyền mệt mỏi một này, A Lẫm nhìn đồng hồ đeo tay, quay người gọi Tiểu Chu, "Gọi người tổ hai đến thay ca, các cậu bận rộn cả ngày rồi, đi nghỉ đi."

"A vâng." Tiểu Chu vội vàng gật đầu, nhìn vào đôi mắt bị lấp kín tơ máu của A Lẫm, liền có hơi lo lắng hỏi thăm, "Đội trưởng, hay anh cũng nghỉ ngơi đi, mấy ngày nay anh cực nhất mà…"

Còn chưa nói hết, đã thấy A Lẫm xua tay, quay người đi về hướng boong tàu, Tiểu Chu có chút đau lòng nhưng không thể nói được gì, A Lẫm luôn luôn lạnh lùng, không phải đến mức mất nhân tính, hắn cũng quan tâm đến mọi người, thậm chí còn rất cân nhắc cho bọn họ, nhưng chỉ cảm thấy có một khoảng cách vô hình đối với người này, người đàn ông kia tựa như tự đặt mình trong một vòng tròn, xung quanh là bức tường bao vây, có rất ít người có thể vượt qua khoảng cách ấy. Tiểu Chu nhìn bóng lưng của A Lẫm dần dần hòa vào bóng đêm, thở dài một tiếng.

***

Màn đêm càng lúc càng đen tối, ranh giới giữa mặt biển và bầu trời dần mơ hồ, dưới ánh trăng màu xanh thẳm của biển hiện lên lạnh lẽo, sóng biển vang lên âm thanh nặng nề, giống như tiếng chuông, từng đợt từng đợt, lọt vào trong tai chợt phát ra mùi nguy hiểm.

Mạc Lẫm đứng trong gió nhìn vào mặt biển trước mắt, chậm rãi kéo căng cơ thể. Đầu còn rất đau, choáng váng trầm trọng, nhưng hắn phải cố chịu đựng, tính mạng của cả con tàu nằm trong tay hắn, hắn không thể buông lỏng.

Trước mắt là màu xanh lạnh giá, đột nhiên hắn nắm chặt thành tàu, híp mắt.

Một… Bóng đen?

Mới đầu còn chưa rõ, nhưng bóng đen kia từ từ tiến tới từ trong màn đêm, chậm rãi lại gần.

Con mắt dần dần hiện ra toàn bộ bóng đen nọ, A Lẫm đột nhiên cảm giác trái tim co rút một trận.

Một con tàu cực lớn, nếu như không nhìn lầm, hẳn là một chiếc tàu chiến khổng lồ màu bạc.

Chuyện gì vậy? Chẳng lẽ là cướp biển?

Trên đài chỉ huy của tàu chiến có một người đang đứng, cả người đồ đen, cho dù ở dưới ánh trăng lờ mờ nhưng cũng toát ra được khí chất cao quý điềm tĩnh. Là một người đàn ông trẻ tuổi, A Lẫm cảm thấy quen mắt, nhưng không nhớ ra đã gặp ở đâu, nhưng bây giờ không phải là lúc nghĩ đến những thứ này, một cảm giác căng thẳng quen thuộc xông đến, đó là dự cảm bất an được nuôi dưỡng trong tám năm về trước.

Người đó xông thẳng về phía bọn hắn.

“Tích!”

Lập tức nhấn còi báo động, nhưng gần như trong nháy mắt, bóng đêm đột nhiên xuất hiện sát khí!

Hơn mười cái móc sắt đột ngột cắm vào thân thuyền, A Lẫm vừa rút khẩu súng trong ngực ra, lập tức trông thấy hơn mười bóng đen nhanh chóng vọt xuống theo dây thừng, động tác của mỗi người đều vô cùng nhanh nhẹn dũng mãnh, A Lẫm kinh ngạc thoáng cái đã đoán ra được, nhóm người này là sát thủ chuyên nghiệp, thừa cơ hội ban đêm đến đánh lén, là muốn lấy mạng bọn hắn!

"Nổ pháo tàu lớn!"

Không một chút do dự, A Lẫm quát lớn một tiếng, cùng lúc đó nâng súng lên, ngay lập tức bắn hạ một bóng đen xông lại gần.

"Nhanh! Gọi tất cả dậy, có kẻ đánh lén!"

Người bên cạnh cuống quít giơ súng đáp trả, phân phó hai người chạy vào khoang thuyền nổ pháo bắn phá con tàu chiến của địch, nghe thấy tiếng còi báo động cả đám người hoảng hốt chạy đến, nhìn thấy một bóng dáng đen thì sững sờ cứng người vài giây mới vội vàng rút súng ra ứng chiến. Nhưng đối phương không chỉ có súng, hầu như mỗi người đều thủ theo dao, hành động mau lẹ, nhanh chóng áp sát một dao rạch đứt cổ họng, thậm chí còn dùng sức trực tiếp cắt đứt đầu của một người. A Lẫm nghe bên tai không ngừng vang lên tiếng kêu thảm thiết, súng trong tay nắm đến mức nóng rần.

Đám người này quá mức ác độc, bọn hắn căn bản không phải đối thủ của chúng.

Không đến bao lâu liền thấm đẫm máu đỏ, mùi máu tanh lẫn vào không khí tràn ngập khắp hơi thở, đôi mắt Mạc Lẫm hầu như muốn phủ đầy mảng máu đỏ tươi kia. Viên đạn bên trong nòng súng rạch phá bầu trời đêm, từng phát chuẩn xác không trượt li nào, nhưng trận thế tấn công của đối phương quá tàn bạo, một mình hắn căn bản không thể cứu vãn được thế cục nghiêng về một bên.

"Đoàng đoàng!"

Tiếng pháo nổ rốt cuộc cũng vang lên, A Lẫm âm thầm mừng rỡ, còn chưa kịp vui mừng đã nhìn thấy con tàu chiến kia sớm đoán được mà tức tốc rẽ ngoặt, thân tàu không lồ như vậy mà có thể tránh né nhanh chóng như thế, A Lẫm kinh hãi trong lòng, đây là con tàu chiến tân tiến nhất mới được phát triển xong vài ngày trước, không chỉ có tốc độ né tránh tối ưu, đến cả tính năng công kích cũng là bạo lực nhất từ trước đến giờ, A Lẫm trơ mắt nhìn con tàu lớn trước mắt mở nắp pháo nòng dưới nước, nhắm thẳng về phía bọn hắn bên này.

"Bang Bang!"

Hai tiếng nổ mạnh, chuẩn xác không sai mà tàn phá công kích nửa đường của bọn hắn.

"A!"

Bả vai bị một súng bắn xuyên qua, tay cầm súng của A Lẫm run lên, nhưng vẫn cố nghiến răng nắm chặt,

hắn bất chợt quay đầu lại, con mắt chiếu ra bóng dáng người ban nãy đứng trên đài cao, tay người nọ cầm một khẩu súng, bước đi chậm rãi, nhưng cả người tràn đầy sát khí.

"Mày là ai!" A Lẫm nghiến răng nói lớn, chịu đựng đau nhức nâng súng lên.

Người kia bước từng bước đến gần, hai họng súng đen ngòm nhắm thẳng vào hắn, A Lẫm híp mắt hít thở dồn dập, căn bản không có phần thắng, nhưng hắn vẫn cố gắng đứng thẳng lưng, kiềm nén đay đớn dữ dội khắp toàn thân đối mặt với người vừa đến.

Người kia nhìn hắn từ trên xuống dưới, lại quét mắt về bốn phía, trong nháy mắt bất chợt hiện lên đường sáng đen. A Lẫm căng thẳng, chỉ thấy đối phương đột nhiên thả khẩu súng xuống chạy về phía hắn, A Lẫm lập tức cong ngón tay muốn bóp cò súng, chợt nghe tiếng nói gấp rút của người nọ vang lên, "Lâm thúc, là tôi là tôi!" Người nọ đã chạy đến giữ chặt súng trên tay A Lẫm, A Lẫm cảm giác trên cổ tay xông đến một trận đau đớn kịch liệt, xương cổ tay gần như bị bẻ gãy, nhưng âm giọng cấp bách vui mừng của người nọ như muốn xuyên thủng mảng nhĩ tất cả mọi người ở đây.

"Lâm thúc, sao thúc lại ở đây? Không phải nói thúc không đi sao?!" Người kia đột nhiên ôm lấy hắn, A Lẫm muốn tránh, nhưng người nọ lại gắt gao ghìm chặt hắn, khiến hắn không cách nào cử động, "Thúc đừng cử động, tôi lập tức đưa thúc về, yên tâm, vết thương không nghiêm trọng."

"Thả tôi ra!" A Lẫm dùng hết sức giãy dụa, cơ thể đau nhức cũng cố gắng. Trong lúc đang giãy ra hắn vô tình ngẩng đầu, một đôi mắt tối trầm đâm vào trong mắt hắn, người này có một đôi con ngươi màu xanh lục, ở trên gương mặt cực kỳ anh tuấn, lại vô cùng âm trầm.

Nhưng giọng nói ân cần lại không hề cân xứng, "Lâm thúc, thúc chờ một chút," Nói xong, người nọ ngẩng đầu hướng về phía đám người đồ đen gọi một tiếng, "Các cậu tiếp tục, tôi đưa hắn đi, nhớ một người cũng không bỏ xót."

Tiếng kêu thê thảm liên tục gào lên bên tai, từng thuộc hạ đứt tay gãy chân gục ngã trên boong tàu, A Lẫm nhìn những thi thể ngổn ngang cùng máu chảy tràn lan trên thuyền, tuyệt vọng dâng lên trong đáy lòng. Thân thể bị ôm lên, trong lúc choáng váng trầm trọng hắn cảm giác mình bị người nọ đưa lên chiếc tàu chiến ở đối diện, ý thức bỗng nhiên dừng lại ở một ký hiệu bắt mắt ở phía đuôi thuyền, trên đuôi của chiến hạm màu bạc, hình ảnh một con hắc ưng giương cánh đập vào trong mắt.

Hắn đột ngột tỉnh lại từ trong cơn đau dữ dội, hóa ra là như vậy, hóa ra những người này là vì…

Boong thuyền dần dần vắng lặng, cuộc tàn sát thảm khốc đã kết thúc, nhưng hắn biết, bọn họ sẽ giữ lại một người, để cho người được gọi là "người còn sống" kia về báo lại cho người đàn ông nọ biết tất cả mọi chuyện.

Gió biển lạnh rét thổi qua mùi máu tanh, cuối cùng A Lẫm cũng từ bỏ mà nhắm mắt lại.

Sức lực còn lại như mất hết trong nháy mắt, hắn chỉ cảm thấy buồn cười.

“Cười cái gì?”

Đã vào trong tàu chiến, người đàn ông ôm hắn rốt cuộc cũng cởi lớp ngụy trang, giọng trở nên lạnh băng, mang theo châm chọc.

A Lẫm mở mắt nhìn bầu trời đêm, nhìn ánh trăng mờ nhạt, con ngươi đen láy trở nên lẳng lặng, giọng nói cũng bình tĩnh đến dị thường, “Các người thắng.”

Người nọ sững sờ, tiện tay ném hắn xuống sàn tàu, phía sau lưng đã bị thương nặng, toàn thân đau đến run rẩy, nhưng hắn chịu đựng, có cảm giác như thân thể không còn là của mình, giống như đau đớn không có quan hệ với hắn, cả người bình tĩnh đến lạ thường, người nọ nhìn hắn một lúc, ngồi xổm chống cằm nhìn hắn, “Anh biết chúng tôi muốn làm gì?”

A Lẫm nhắm mắt, không trả lời.

Người nọ quan sát hắn, bỗng giơ tay đè chặt khớp cổ tay bị trật của hắn, bàn tay dùng chút sức để hắn phản hồi. Gã nhìn chằm chằm vào biểu lộ của A Lẫm, nhưng người này chỉ đau đến nhíu chặt lông mày, đến cả khóe miệng cũng không hề run.

Tâm tình đột nhiên có chút phức tạp, người nọ nhìn vào A Lẫm một lúc lâu, cuối cùng ngồi xuống bên cạnh hắn, “Đây chỉ là bước đầu mà thôi.”

A Lẫm chợt nhếch khóe miệng.

Người nọ nhíu mày, “Lại cười, cười cái gì.”

A Lẫm mở mắt nhìn gã, ánh mắt đầy trống trải và mệt mỏi, “Không, các người thắng rồi.”

Dưới màn đêm tối đen, gương mặt tái nhợt của A Lẫm thoáng hiện lên bình thản dị thường, hắn nghiêng đầu nhìn người nọ, khóe miệng hơi cong lên, “Trở về nói với chỉ huy của các người, kế ly gián này, Mạc Lẫm rất khâm phục.”

Nụ cười vậy mà mang theo vẻ bình tĩnh và thanh thản, khiến cho gã trở nên thẫn thờ.

Người như vậy…

Lúc gã cúi đầu lần nữa Mạc Lẫm đã hôn mê bất tỉnh, gã nhìn hắn thật lâu, rốt cuộc đứng lên ôm lấy hắn, đi vào trong khoang thuyền, “Chuẩn bị một căn phòng sạch sẽ, gọi bác sĩ.”

Người bên cạnh tuân lệnh rời đi, gã cúi đầu nhìn khuôn mặt trắng tái của A Lẫm, hơi siết chặt cánh tay,

thở dài một tiếng.

***

Ở một góc của vùng biển quốc tế trên Thái Bình Dương, một chiếc chiến hạm chậm rãi tiến về trước, dưới ánh mặt trời, chiếc tàu tản ra một ánh sáng chói mắt, hình ảnh phi ưng ở đuôi thuyền trông rất sống động, dưới ánh nắng toàn bộ chiến hạm đều toát lên vẻ kiêu ngạo hào hùng.

"Đại thiếu gia!"

Trên boong thuyền, một người vội vàng chạy đến chỗ người đàn ông đang đứng yên lặng nhìn ra mặt biển.

Hắn nghiêng người liếc mắt nhìn người kia, âm điệu biếng nhác, "Cái gì."

"À à." Người vừa đến cầm một tấm bản đồ trên tay, chỉ vào một chỗ gấp gáp nói, "Trên biển Caribe có một đám người giả mạo "Phi ưng" của chúng ta!"

Con mắt hắn rét lạnh, vẻ mặt không thèm quan tâm thoáng chốc biến mất, "Điều tra là ai chưa?"

"Vẫn chưa…" Người tới gãi đầu.

Hắn híp mắt, ngẩng đầu nhìn mặt trời, quay người đi vào trong khoang thuyền, "Toàn bộ thuyền viên chuẩn bị, đến biển Caribe." Nói xong, hắn dừng một chút rồi bổ sung, "Kiệt Mỗ, kêu Khoa Thụy xuất một chiếc trực thăng đi trước điều tra tình hình."

"Dạ!"

Hắn đứng ở trong phòng điều hành, thao tác định vị, phóng to khu vực biển Caribe lên. Hình ảnh dần dần rõ ràng, cuối cùng tập trung vào một mục tiêu, hắn âm thầm siết chặt nắm đấm.

Cư nhiên giống như đúc với chiến hạm của hắn.

Coi như là tạo một cái giả mạo, con tàu lớn như vậy cũng tốn cả thiên hà. Là ai nhiều tiền đến mức buồn chán như vậy, hơn nữa còn dám giảo mạo tàu của Đằng Lăng, rốt cuộc có mục đích gì…

Đột nhiên, hắn ngưng lại, cau mày.

Trong màn hình là boong tàu đó, trên ghế dài có một người đang nằm. Người đó dường như bị ngất, không hề nhúc nhích. Chẳng qua…

Hắn lập tức ấn nút phóng to, khuôn mặt người kia từ từ hiện rõ ràng trong mắt, khiến cho hắn chợt cứng người.

"Lâm..." Hắn khó tin khẽ nói, "Lâm thúc?"

Từ khi biết tin Tiểu thúc tỉnh lại người này hoàn toàn mất tích, một chút tin tức cũng không có, hắn gần như hối hận vì đã nói cho y chuyện này, còn không bằng chờ đến tháng sau y không biết gì vẫn đến đây đưa thuốc, cái này còn có thể để cho Tiểu thúc nhìn thấy mặt y, ít nhất là phải gặp mặt cảm ơn ân nhân đã kiên trì tám năm này.

Thế nhưng... Tại sao y ở trên con tàu kia...

"Đại thiếu gia, đã chuẩn bị xong!"

Hắn có linh cảm không lành, âm thầm hít vào một hơi, rốt cuộc chuyển mắt ngẩng đầu nhìn về mặt biển trước mặt, đôi mắt đen đặc híp lại.

"Toàn bộ thuyền viên, hướng biển Caribe, tăng tốc."

55. Quyển 2 - Chương 55: Lừa Gạt

Hải vực quốc tế, vùng biển Caribe, hai chiếc chiến hạm giống như đúc từ từ tiến gần nhau.

Trên đài cao, xuyên qua ống nhòm hắn quan sát người đàn ông đang yên tĩnh nằm trên ghế dài phía bên kia, càng lúc càng nhíu chặt mày. Đến khi hai con tàu rốt cuộc cũng áp sát, thuộc hạ chuẩn bị xong xuôi, hắn mới thả đồ vật trong tay ra, chống lan can nhảy xuống.

Bên trong một con tàu lớn như vậy thế nhưng không có một bóng người, không, phải nói là, chỉ có một người đang nằm mê man. Lâm Mạch luôn để lại cho hắn cảm giác trống vắng, cả người tựa như phù phiếm, không hề có cảm giác chân thật. Lần đầu tiên, người này thế mà an yên nằm một chỗ, đến lông mày cũng giãn ra, dưới ánh mặt trời gương mặt của y càng lộ ra trắng nhợt, bộ dáng rõ ràng không có chút màu máu, rõ ràng là gương mặt bình thản tầm thường, nhưng không hiểu sao khiến cho người khác muốn đến gần.

Lăng Viêm bước đến một bước, cúi người nhìn mặt của Lâm Mạch, trong lòng có chút phức tạp. Người này vẫn luôn không muốn có bất cứ dính líu nào đến bọn hắn, thế nhưng tám năm qua, mỗi tháng đều gặp nhau, Lâm Mạch để lại cho mỗi người ở Đằng Lăng một bóng lưng lạnh lẽo.

Rốt cuộc tại sao y phải kiên trì như vậy, Lăng Viêm nghĩ ngợi tám năm, vẫn không biết được.

“Lâm thúc.” Khẽ gọi một tiếng, nhưng đối phương vẫn đang ngủ say không phản ứng.

Lăng Viêm chợt cảm giác kỳ lạ, do dự một chút, cuối cùng đưa tay ra cẩn thận lắc cánh tay Lâm Mạch, “Lâm thúc?”

Nhưng người kia vẫn không phản ứng, dường như sắc mặt càng tái thêm.

Lăng Viêm nhíu mày, khóe mắt nhìn thoáng qua cổ của Lâm Mạch, bỗng nhiên ngây cả người.

Đây… Là gì?

Ngón tay cứng đờ, Lăng Viêm âm thầm nghiến răng, híp mắt nâng tay lên, hướng về cổ Lâm Mạch đè xuống.

Một khe hở rất nhỏ, nếu không nhìn kỹ sẽ không phát hiện được.

Ngón tay cứng ngắc chậm rãi lần tìm, cuối cùng dừng lại ở cổ họng. Lăng Viêm hít vào một hơi, ngón cái và ngón trỏ dùng sức, nắm lấy một lớp gì đó, cẩn thận kéo lên.

Mặt nạ da người.

Lăng Viêm cầm lớp mặt nạ mỏng trên tay, ánh mắt sững sờ nhìn vào người đàn ông đang nằm trên ghế.

Một người đàn ông, lại có thể xinh đẹp đến mức độ này.

Sắc mặt người này trắng bệch, còn đang nhắm mắt, gương mặt gần như không có biểu lộ gì nhưng cũng hấp dẫn người đến vậy.

Lần đầu tiên Lăng Viêm nhìn chằm chằm vào một người cùng giới mà không chớp mắt, đến khi lấy lại tinh thần lập tức cảm thấy mình thật mất mặt. Hắn ho một tiếng, đứng lên nhìn lướt qua xung quanh, may mà tất cả mọi người đều đưa lưng về phía hắn lại còn giả vờ không nhìn thấy gì, khóe miệng của hắn kéo căng im lặng một hồi, đám thuộc hạ của mình thật sự còn lanh hơn cả quỷ.

“Kiệt Mỗ.” Lăng Viêm quát to một tiếng với cái người đang đưa lưng gãi đầu về phía hắn.

“A dạ.” Kiệt Mỗ quay người, vẻ mặt tràn đầy sáng lạn, “Đại ca, có chuyện gì sao?”

Diễn xuất quá tệ rồi…

Lăng Viêm liếc hắn một cái, nhìn chung quanh, "Làm sao phát hiện được con tàu này?"

"A, thật ra rất kỳ quái…" Kiệt Mỗ bước tới hai bước, "Sáng sớm đột nhiên nhận được một tín hiệu, địa chỉ người gửi bị ẩn đi, không tra ra được." Kiệt Mỗ cau mày nói tiếp, "Sau đó em mở màn hình tín hiệu đó ra thì là vùng biển này, lúc ấy cũng như vậy, vô cùng yên tĩnh, không có người, chỉ có… Ừm, chỉ có người giả làm Lâm Mạch tiên sinh này…"

Giả làm Lâm Mạch?

Lăng Viêm híp mắt, siết chặt lớp mặt nạ trong tay. Rốt cuộc là ai, dùng chiến hạm để thu hút tầm nhìn của bọn hắn, lại dùng cái người Lâm Mạch giả mạo này dụ bọn hắn tới đây…

Rốt cuộc có mục đích gì?

Đến hắn cũng không điều tra được Lâm Mạch, hành tung cực kỳ bí hiểm, đám người kia thậm chí còn biết được sự tồn tại của y, rốt cuộc là kẻ nào…

Lăng Viêm cúi đầu nhìn người nằm trên ghế, híp mắt không biết suy nghĩ gì.

"Đưa hắn về." Lăng Viêm đứng lên, quay người đi lên tàu chính.

"Hả?" Kiệt Mỗ sững sờ.

"Trở về tra hỏi người này, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì." Lăng Viêm nói xong thì dừng bước, sau đó tựa như tiếc nuối mà thở dài một tiếng, "Haiz, người đẹp thế kia mà ~"

Chuyện Lăng Viêm mê mỹ nhân là bí mật mà ai cũng biết, nam nữ không kiêng, hễ là người đẹp thì đều muốn tiếp cận chơi bời, vốn là một kẻ phong lưu vô đạo đức.

Người đàn ông này nhìn cũng hơn ba mươi, lớn hơn mình mà cũng muốn sao…

Kiệt Mỗ chuyển mắt, yên lặng gọi hai người đến di chuyển ghế. Nhưng hai tên đần kia tay chân vụng về, một thấp một cao mà nâng ghế nằm lên, kết quả là không cẩn thận làm người kia ngã ập xuống đất. Kiệt Mỗ kinh hãi vội vàng chạy tới đỡ, Lăng Viêm nghe được tiếng động cũng dừng chân quay lại nhìn thoáng qua.

Nhưng vừa mới nhìn thấy, bước chân liền cứng đờ.

Người kia bị ngã lật mình, toàn bộ sau lưng giống như bị ướt đẫm máu, đồ đen trên người cũng toàn là vết máu đỏ. Lăng Viêm sững sờ, lập tức đi tới bên cạnh ngồi xổm xuống, hóa ra người này không phải đang

ngủ, mà là… Bị ngất?

"Này!" Đã biết không phải Lâm Mạch, liền lấy tay lắc mạnh.

"A…" Một tiếng kêu đau khẽ vang lên, Lăng Viêm vô thức cúi người, ôm lấy y, không hiểu sao trở nên cẩn thận từng chút một.

Người này nửa tựa vào trong lòng hắn, yếu ớt chậm rãi hé mở mắt.

Một đôi mắt u ám, màu đen láy óng ánh.

Lăng Viêm cảm giác đầu óc mình nổ mạnh một tiếng, ngây người.

Đôi mắt này, hắn vô cùng quen thuộc.

"Lâm…" Lời nói giữa kẽ răng có hơi chát, "Lâm thúc?"

Người kia mê man một lúc lâu, hình như cơ thể rất đau, nhíu chặt mày cả buổi không nói nên lời. Đến khi rốt cuộc nhìn thấy rõ người trước mặt, hơi sửng sốt một chút, vô thức thì thào, "Lăng Viêm?"

Toàn thân Lăng Viêm cứng ngắc, âm giọng này cũng giống, nhưng ngữ điệu, khi gọi tên của hắn…

"Khụ khụ…"

Người kia ho một cái, Lăng Viêm cuống quít ôm chặt, tay chân có hơi luống cuống.

"Tại sao cậu lại ở đây…"

Âm giọng của y rất yếu, Lăng Viêm cảm thấy cánh tay đang ôm của mình tựa như cũng chảy xuôi theo máu, không hiểu sao trái tim tê rần, hắn nhanh chóng ôm y đứng lên, "Trước tiên thúc đừng nói, tôi lập tức gọi bác sĩ đến." Nói xong, vội vàng đi về hướng con tàu đối diện, tựa như sợ chạy nhanh sẽ làm đau người trong lòng, bước chân đều trở nên lộn xộn.

Mạc Lẫm muốn mở mắt, nhưng không thể mở lớn được, mí mắt như nặng ngàn cân, khó khăn lắm mới hé được một khe hở, đôi mắt lờ mờ nhìn thấy hai chiếc chiến hạm giống hệt nhau, hắn ngây người thật lâu, cuối cùng dần dần nhắm mắt lại.

Đây là bước thứ hai sao…

Tựa như tự giễu, nhếch lên một nụ cười đắng chát.

Hạng đại ca, A Lẫm đi theo anh hai mươi năm, trong hai mươi năm qua, có thể không có được tình yêu của anh, em thật sự cũng không muốn cầu xin, nhưng mà Hạng đại ca, em chỉ muốn được anh hoàn toàn tin tưởng, đây là điều duy nhất em mong muốn, anh có thật sự cho em sao…

Lăng Viêm cúi đầu nhìn người trong lòng đã hôn mê một lần nữa, bất giác siết chặt cánh tay. Ngoại trừ khuôn mặt, người này chính xác là Lâm Mạch, đôi mắt, khí chất, thậm chí cả cảm giác lạnh nhạt xa cách này cũng giống đến thế. Lăng Viêm vốn cảm thấy Lâm Mạch không giống như người thường, quanh người như có làn khí, sẽ biến mất bất cứ lúc nào, bây giờ gương mặt lại như thế này, hắn có hơi mơ hồ.

"Toàn bộ thuyền viên, lập tức vào vị trí, mở toàn bộ cửa ra, tốc độ nhanh nhất tăng tốc lập tức trở về!" Lăng Viêm ra lệnh xong, vừa đi vừa quay đầu trừng mắt với Kiệt Mỗ, "Kêu Khoa Thụy đem bác sĩ Hoắc Nhĩ tới, dùng phi cơ nhanh nhất, nhanh lên!"

"A dạ, tuân lệnh đại…"

"Chạy nhanh đi!"

Kiệt Mỗ loạng choạng chạy đi.

Trên biển, con tàu chiến khổng lồ chậm rãi rẽ hướng, đi thẳng về phía Tây, bằng tốc độ cao nhất. Bóng dáng con tàu dần dần khuất mất trong màn sương dày đặc, chỉ còn lại một thứ hàng giả bị vứt bỏ ở nguyên chỗ. Mãi đến khi mặt biển trở về yên tĩnh, đột ngột, một chiếc tàu ngầm cỡ nhỏ từ từ nhô lên khỏi mặt nước, lộ ra một cái đầu. Từ cửa sổ mơ hồ có thể trông thấy một người đàn ông cao ráo, một tay đang cầm điện thoại nói gì đó.

"Cậu yên tâm, mọi chuyện đều thuận lợi." Hắn cười, đổi tay, "Bọn chúng đi rồi, hẳn là quay về căn cứ Đằng Lăng."

"Haha." Đầu bên kia khẽ vang lên một tiếng cười trầm thấp, "Tháp Tu Á, cảm ơn cậu."

Tháp Tu Á nhếch môi, ánh mắt chợt lạnh xuống, "Cảm ơn cái gì, cậu giúp tôi báo thù, đây là điều tôi phải làm." Nói xong, hắn bất giác siết chặt điện thoại, "Hơn nữa, hai chữ thù hận này, tôi và cậu đều hiểu hàm ý của nó."

Đầu bên kia trầm lặng, sau một lúc mới nói, "Vậy hai ngày nữa gặp nhau tại nơi đã định."

"Ừ, được." Tháp Tu Á nghĩ một chút, có hơi buồn bực, "Đến lúc đó làm sao cậu đi?"

Bên kia cười, "Cậu không cần lo lắng, tôi tự nhiên có cách."

"Ừ… Đúng rồi." Tháp Tu Á nhớ đến Mạc Lẫm liền nói, "Tên Mạc Lẫm kia, biết chúng ta muốn làm gì."

Đối phương dừng một chút, lát sau cười lạnh nói, "Biết thì thế nào? Xem như về sau Hạng Khôn xác định chuyện này không liên quan tới hắn, nhưng trong lòng cũng sẽ có một cái gai. Đằng Lăng, Lăng Diệc Phong, xuất hiện một lần thì cả đời cũng rửa không sạch."

"… Hạng Ý, tôi thật sự bội phục cậu rồi."

"Ha, có thể được cậu khen ngợi đúng là vinh hạnh của tôi," Bên kia bỗng nhiên trì trệ, nhanh chóng nói một câu, "Không nói nữa, lần sau gặp."

Không đợi Tháp Tu Á trả lời, bên kia liền dập máy, một hồi tiếng tích truyền tới, Tháp Tu Á gãi đầu, ấn nút tắt.

Ngẩng đầu nhìn một chút về phía Phi Ưng đã biến mất, Tháp Tu Á rốt cuộc hạ mắt, "Chuẩn bị, quay về Italia."

"Vâng."

Tàu ngầm lại từ từ lặn xuống, mặt biển lần nữa trở về bình yên, một khoảng rộng lớn màu xanh biếc phản xạ dưới ánh mặt trời mềm mại, trông như chưa hề xảy ra chuyện gì.

***

"Tiểu Ý." Ngoài cửa vang lên tiếng gọi của Mạc Bắc, "Làm sao lâu thế? Đau bụng sao?"

"Gần rồi gần rồi, hình như tiêu chảy…" Hạng Ý buồn tủi nói một tiếng, nhưng bàn tay lại nhanh chóng tháo sim trong điện thoại ra đổi về sim cũ, sau đó đứng lên ném chiếc sim vào trong bồn cầu. Đôi mắt đen thẳm nhìn chằm chằm theo mảnh sim điện thoại hoàn toàn bị chìm hẳn, sau đó mới ngẩng đầu thở phào nhẹ nhõm.

Lúc mở cửa Hạng Ý nhìn thấy Mạc Bắc đang lục tìm gì đó trong ngăn tủ, nghe được tiếng động thì quay đầu nhìn Hạng Ý, sau đó tiếp tục tìm kiếm, "Tiểu Ý, tới đây uống thuốc." Nói xong, hắn cầm lấy một lọ thuốc, rồi đi đến máy đun nước rót một cốc nước ấm.

Hạng Ý có chút rối rắm, không biết đang bình thường mà uống thuốc tiêu chảy có khi nào bị táo bón không… Rối ren mà nhận lấy, ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt thúc giục của Mạc Bắc, Hạng Ý đành phải bất chấp mà uống thuốc vào.

"Hôm qua ăn bậy gì sao?" Mạc Bắc nhận lấy cốc nước, "Đau lắm không?"

Hạng Ý vội vàng lắc đầu, "Cũng được cũng được, uống một lần chắc đủ…"

Mạc Bắc nghe xong nhịn không được cười nói, "Đã bao nhiêu tuổi rồi, còn sợ uống thuốc sao?" Nói xong, hắn đặt cốc nước lại chỗ cũ, trở lại nhìn bộ dáng ủ rũ của Hạng Ý, cười cười, "Khi còn bé em luôn đặc biệt sợ uống thuốc… Anh nhớ lúc em được sáu tuổi uống thuốc đắng liền náo loạn cả một đêm, giày vò chết anh."

Hạng Ý đột nhiên cảm giác tay chân phát lạnh, cậu ngây ngốc một lúc, đến khi Mạc Bắc đến phía trước vuốt ve mái tóc của cậu, "Không đến mức đó chứ, vừa uống một chút đã choáng váng?"

Biểu lộ cưng chiều của người này tựa như một cây châm hung hăng đâm sâu vào trái tim đau đớn của cậu, cậu cứng người một lúc lâu, bỗng nhiên vươn tay ôm chặt lấy Mạc Bắc, lẳng lặng gục đầu tựa vào bả vai hắn. Mạc Bắc càng hoảng sợ, lấy lại tinh thần thì chỉ cảm thấy buồn cười, cũng đưa tay ôm lại đối phương, hắn vuốt ve sau ót của Hạng Ý, "Lại làm sao thế?"

Hạng Ý im lặng, chỉ tựa vào cổ hắn mà lắc đầu.

Mạc Bắc không rõ lắm, đành phải để mặc cậu ôm, cả người bị siết chặt đến đau cũng không đẩy ra. Người này vẫn hay tính tình trẻ con mà nổi điên nổi loạn, hắn cũng quen rồi. Đợi đến khi cuối cùng Hạng Ý đã chịu buông ra, Mạc Bắc cũng cảm thấy eo đau nhức. Ngẩng đầu nhìn thoáng qua đồng hồ treo tường, đến đêm rồi, có lẽ Mạc Lẫm đã về đến Tam Giác Vàng… Nghĩ vậy, hắn xoa đầu Hạng Ý, chỉ về nhà ăn, "Đói bụng thì đi ăn đi, anh đi gọi điện."

"Ừ…" Ánh mắt Hạng Ý có chút phức tạp, Mạc Bắc lại không chú ý.

Đi đến sân thượng ấn dãy số của Mạc Lẫm, nhưng đợi cả buổi bên kia cũng không nghe máy. Mạc Bắc kiên nhẫn gọi một lúc lâu, đến lần thất bại thứ sau mới bắt đầu có chút lo lắng. Mạc Bắc nhớ lại sắc mặt của anh trai mình lúc rời đi, rất mệt mỏi, càng giống như mê man trống trải, hắn sợ hãi trong lòng, lông mày dần dần nhíu lại.

Lần thứ mười một, vẫn không ai nghe máy. Mạc Bắc ổn định cảm xúc, đè lại trái tim co rút đau đớn, cố gắng bình tĩnh một chút, đưa tay ấn một dãy số khác.

"Alo."

Mạc Bắc âm thầm thở ra, "Hạng đại ca."

"Ừ." Giọng Hạng Khôn rất thấp, nhưng nghe không có vẻ gì khác thường, "Sao vậy?"

"A, em chỉ muốn hỏi một chút, ca đã về chưa?"

Bên kia thoáng cái khựng lại, sau đó ừ một tiếng, "Đã về, đang ngủ."

"Đang ngủ à…" Thảo nào không có ai tiếp máy, hắn thật sự nghĩ quá nhiều rồi, Mạc Bắc an lòng, "Vậy Hạng đại ca, chờ ca thức dậy nhắn anh ấy gọi cho em nhé."

"Ừ."

Mạc Bắc lưỡng lự một lát, cuối cùng vẫn nói ra, "Hạng đại ca… Anh ấy, gần đây hình như rất mệt, những chuyện lặt vặt tạm thời anh giao cho người khác được không?"

Bên kia bỗng nhiên nở nụ cười, chỉ là có hơi lạnh, Mạc Bắc không hiểu, "Làm sao vậy?"

"Không có gì." Giọng Hạng Khôn khôi phục bình thường, "Còn việc gì không?"

"A…" Mạc Bắc mím môi, "Chỉ là… Ca có rất nhiều tâm sự đều giấu ở trong lòng không nói ra, Hạng đại ca, anh chú ý anh ấy hơn được không? Anh ấy luôn…"

"Anh sẽ chú ý đến em ấy." Hạng Khôn cắt ngang hắn, lại là ngữ điệu cười như không cười này, "Anh biết em muốn nói gì, cứ vậy đi, anh còn có việc."

"Ừ…" Mạc Bắc cảm thấy kỳ lạ, nhưng không nói được lạ ở chỗ nào, lúc điện thoại bị dập máy vẫn có hơi mơ hồ.

Chẳng qua Mạc Lẫm đã về rồi, vậy là tốt, hắn thật sự lo nghĩ nhiều quá.

Mạc Bắc cất điện thoại, trở lại phòng ăn thì trông thấy Hạng Ý đang một tay cầm thìa nhàm chán gõ vào bát, thấy Mạc Bắc vào, trừng mắt liếc hắn một cái, hừ một tiếng. Mạc Bắc không hiểu vì sao lại bị trừng, xới một chén cơm ngồi vào đối diện cậu, "Sao thế?"

"Hừ!"

Mạc Bắc không nói gì, dứt khoát cầm lấy chén cơm, thuận tay gắp chút ít đồ ăn đặt vào trong chén của Hạng Ý, "Đừng hừ hừ, ăn nhanh đi."

Hạng Ý chép miệng, lại hừ thêm một tiếng, "Gọi điện thoại cũng lâu như vậy!"

Mạc Bắc cuối cùng cũng hiểu ra, đứa nhỏ này không phải đang ghen chứ? Nghĩ rồi lại cảm thấy mình suy nghĩ nhiều, đành phải thuận theo mà cậu dỗ dành nói, "Được rồi được rồi, đừng giận được không? Nhanh ăn đi."

Hạng Ý nhìn hắn một lát, cúi đầu ăn vài miếng bỗng nhiên nhỏ giọng nói, "Ca, em đến đã mấy ngày, chỉ có lúc ăn với lúc ngủ là anh ở bên cạnh em."

Mạc Bắc ngẩn người, ngón tay bất động.

"Đối với anh quan trọng nhất là công việc cha giao cho, sau đó là Mạc Lẫm ca, thời gian cuối cùng mới đến lượt em, đúng không?"

Mạc Bắc đột nhiên cảm thấy trái tim cay đắng, ngây ra không biết nên nói như thế nào.

"Bọn họ ở xa anh như vậy còn chiếm hơn phân nửa thời gian của anh, em ở gần anh đến thế nhưng hầu như không thấy được anh đang làm gì." Hạng Ý khẽ khàn nói, lúc ngẩng đầu trở lại thì cười lạnh một tiếng, "Anh thật sự yêu em? Căn bản chỉ xem em như con nít."

"Tiểu Ý, anh…"

"Mạc Bắc, em nói cho anh biết, em không coi anh là anh trai, em thích anh, em muốn mọi thời khắc của anh đều ở bên cạnh em, nhưng không phải giống như người lớn chăm nom, em muốn toàn bộ của anh đều thuộc về em, không ai được phép tranh đoạt cùng em."

"…" Mạc Bắc hoàn toàn bối rối, trái tim vừa đau lại vừa có chút hạnh phúc, trì trệ phản ứng, không biết phải đáp lại cậu như thế nào. Lúng túng cả buổi, cuối cùng hắn cũng tìm được một chút suy nghĩ, "Gần đây anh có chút bận rộn…"

"Hừ, em đến anh liền bận rộn."

"A…" Mạc Bắc cắn bờ môi, cẩn thận nhìn cậu, "Vậy… Vậy thế này được không? Anh xin nghỉ vài ngày ở cùng em, được chứ?"

Hạng Ý trừng mắt hắn, gõ thìa bing bing lên.

Mạc Bắc cảm thấy dở khóc dở cười, người này đúng thật là có hình dáng trẻ con. "Vậy em nói phải làm sao?"

"Em cũng gần vào học, ngày nghỉ chỉ ở nhà chơi game, chán muốn chết rồi." Hạng Ý hờn dỗi khẽ nói, "Anh cũng không để ý tới em, cái này có khác gì ở Tam Giác Vàng, em còn tưởng đến đây sẽ có thể thoải mái hơn chút ít, kết quả là một chút khác biệt cũng không có."

Mạc Bắc nghe cậu nói đến đau lòng, nhịn không được đứng lên đi qua một vòng, ngồi vào bên cạnh ôm lấy bả vai của cậu, "Vậy em muốn đi nơi nào chơi sao?"

“Tất nhiên, ai mà muốn mỗi ngày đều đần ở trong phòng.” Hạng Ý lại liếc hắn.

Mạc Bắc đột nhiên cảm thấy mình đúng thật quá hời hợt, chỉ nghĩ rằng để cậu ăn ngon mặc đẹp là đủ rồi, cũng không quan tâm đến tâm tình buồn chán của đứa nhỏ này, lập tức cảm thấy có lỗi trong lòng, đành phải ôm cậu lắc lắc, “Vậy thì tốt, còn một tháng nữa em mới khai giảng, anh dẫn em đi chơi, được chưa?”

“Hừ.”

Mạc Bắc cười, cánh tay ôm chặt lại lắc một cái, “Như vậy được rồi, đừng giận được không?”

“Hừ!”

Mạc Bắc cảm thấy buồn cười, đưa tay xoa ót Hạng Ý, “Vậy em muốn đi đâu chơi?”

Hạng Ý nghiêng người nhìn ánh mắt mang theo nụ cười của Mạc Bắc, bĩu môi, “Cái này em phải nói anh mới nghĩ đến, em rất giận!”

“Được rồi được rồi, đừng giận nữa.” Mạc Bắc chọt chọt mũi cậu, “Nói đi, muốn đi nơi nào?”

Hạng Ý miễn cưỡng rút lại dáng vẻ hừ hừ, như đang suy nghĩ một chút, “A… Châu Á, em không muốn lại đến đó, ừm… Châu Phi? Hm…” Lập tức bỏ đi ý tưởng này, “Vậy chỉ còn Bắc Mĩ và Châu Âu thôi.”

“Không đến Châu Nam Cực xem chim cánh cụt à?” Mạc Bắc cười nói.

“Hừ.” Hạng Ý lườm hắn một cái, “Vậy đi Châu Âu đi, vừa vặn có rất nhiều nước, em muốn đi dạo.”

“Em đúng là thích chơi.” Mạc Bắc cười, cuối cùng cũng yên ổn được đứa nhỏ này, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, “Được, vậy đi Châu Âu, một tháng, có thể dạo hết một vòng.”

“Đúng thế.” Thật sự là trẻ con mà, vừa nói đi chơi liền phấn khích, “Vậy ca, ngày mai mình đi nhé?”

“Ngày mai?” Mạc Bắc sững sờ, “Gấp như vậy?”

“Anh còn muốn kéo dài bao lâu? Em gần đi học rồi?” Lại mất hứng, mặt xị xuống.

Mạc Bắc bất đắc dĩ dỗ dành cậu, “Được được, mai thì mai.”

“Cái này còn được.” Hạng Ý cúi đầu sung sướng mà ăn hai phần, đột nhiên lại nói, “Còn nữa, em muốn anh

đáp ứng một chuyện!"

"Hả? Chuyện gì?"

"Ra ngoài chơi một tháng không được gọi điện cho Mạc Lẫm, không được liên lạc với bất cứ người nào ở Tam Giác Vàng hay Bạc, anh phải bỏ hết toàn bộ công việc, chỉ theo em."

Mạc Bắc chớp mắt mấy cái, có chút lưỡng lự.

"Hừ, không được thì thôi."

Hạng Ý phải lớn lên trong hoàn cảnh bị người khác ruồng bỏ, có lẽ trong lòng cậu vẫn luôn có cảm giác không an toàn, Mạc Bắc lại cảm thấy đau lòng, nhịn không được vuốt ve tóc của đối phương, "Được."

Hạng Ý ngẩng đầu lên, "Anh đồng ý?"

"Ừ." Mạc Bắc gật đầu. Tám năm qua đều rất ổn, một tháng, thời gian cũng không lâu, chắc sẽ không phát sinh chuyện gì…

Đôi mắt Hạng Ý nhìn thẳng vào người đối diện, biểu lộ trên mặt chợt có chút lạ lẫm, qua một lúc lâu lại gục đầu xuống, ăn cơm từng ngụm, không nói gì nữa. Nhưng Mạc Bắc lại không nhìn thấy bàn tay bên dưới của người kia đang chậm rãi siết thành quyền, càng nắm càng chặt, gần như muốn ứa máu.

56. Quyển 2 - Chương 56: Tình

Khi A Lẫm tỉnh lại cảm thấy choáng váng nặng nề cả một giờ, mở to mắt nhìn trần nhà trắng xóa, hắn chợt có ảo giác như đang lơ lửng trên không. Đến khi có một tiếng động nhỏ vang lên bên tai, hắn mới nghiêm mặt hơi nghiêng đầu nhìn qua.

Trước mắt hiện ra hình dáng một người đàn ông, hắn có hơi mơ màng, đến lúc thấy rõ, cơ thể như lạnh ngắt.

Người nọ đến gần ngồi xuống ghế bên cạnh hắn, im lặng một lúc lâu cuối cùng khẽ thở dài một tiếng, "A Lẫm, đã lâu không gặp."

A Lẫm cứng đờ siết chặt tay, yên lặng cắn răng, phát ra mấy chữ từ trong cổ họng, "Lăng Diệc Thần."

Người kia bỗng cười, "Trước đây cậu cũng không gọi tôi như vậy, như thế nào, không thể gọi đại ca?"

Người này chính là người đứng đầu của Đằng Lăng, là ông trùm được người người ngưỡng mộ trong thế giới ngầm, cũng là linh hồn chèo chống tổ chức. Từ lúc mười tuổi Lăng Diệc Thần chỉ là một tên côn đồ vô danh, lăn lộn đến bây giờ trở thành lão đại tổ chức ngầm, gần như đã phải trả giá rất nhiều. Ban đầu Đằng Lăng chỉ là tổ chức do ba anh em họ Lăng cùng nhau thành lập, Lăng Diệc Thần vốn nổi tiếng thương yêu đàn em của mình, nhưng đến hôm nay, Tam đệ thì chết từ tám năm trước, Nhị đệ hôn mê trong nhiều năm, một mình gã chống đỡ tám năm qua, dường như thần sắc suy sụp hơn trước rất nhiều. Không biết có phải trùng hợp hay không, Lăng Diệc Thần cũng có ba đứa con trai, đem hết mọi trách nhiệm cùng gánh nặng giao cho đứa con lớn nhất Lăng Viêm, còn đối với hai đứa còn lại thì vô cùng yêu thương và chiều chuộng.

Mạc Lẫm nhìn đối phương đã già đi nhiều, nhất thời cảm thấy trong lòng tắc nghẽn, giống như bị người khác níu lấy, rất khó chịu. Lăng Diệc Nhiên là do chính tay hắn giết, Lăng Diệc Phong bị trọng thương hôn mê tám năm cũng là tại hắn, những đau khổ của người này dường như đều do hắn gây nên, hắn không biết nên đối diện với người này như thế nào, khi hắn còn ở Đằng Lăng cũng được Lăng Diệc Thần tin tưởng sâu sắc, cơm ngon áo đẹp là người được chia phần đầu tiên, nếu Lăng Diệc Phong khiến cho hắn mê man đau lòng, thì người đại ca năm xưa này càng khiến cho hắn cảm thấy áy náy.

Hắn cứng đờ nhìn Lăng Diệc Thần một hồi lâu, cuối cùng nhìn không được nữa, nghiêng đầu. Nhưng Lăng Diệc Thần lại cười bởi vì động tác này, âm giọng không có chút độ ấm nào, “Thật lâu trước đây tôi đã nói với cậu, cậu không thích hợp đi trên con đường này, quá dễ mềm lòng.”

Mạc Lẫm siết chặt bàn tay, không nói gì.

Lăng Diệc Thần ngưng cười, im lặng một lúc lâu, rốt cuộc chậm rãi nói ra, “Tôi vẫn không hiểu, tôi đối đãi với cậu cũng không tệ, Tiểu Phong đặt cả trái tim trên người cậu, sao cậu có thể ngay lúc Đằng Lăng thù địch bốn bề mà nhẫn tâm đi tìm chỗ nương tựa ở phía kẻ thù một mất một còn của tôi?” Giọng Lăng Diệc Thần dần dần lạnh băng, con mắt nhìn chằm chằm vào mắt A Lẫm, “Tiểu Phong nói cậu chết, tuy không tìm thấy thi thể, tôi vẫn tổ chức tang lễ cho cậu.” Cười lạnh một tiếng, nói tiếp, “Kết quả ngày tôi bước ra khỏi tù, thời điểm Đăng Lăng rối loạn một đoàn, vậy mà lại nhìn thấy cậu đứng bên cạnh Hạng Khôn, A Lẫm, có thể giải thích một câu không, vì sao phản bội tôi?”

Bàn tay dưới tấm chăn của Mạc Lẫm lẳng lặng siết chặt, cố gắng để mình bình tĩnh.

Tám năm trước, vào ngày bố trí mai phục.

Thời điểm ám sát cả nhà Hoắc Lam được Lăng Diệc Phong thả cho chạy thoát, hắn không biết Lăng Diệc Phong sẽ giải thích với người Đằng Lăng như thế nào, nhưng tang lễ kia, là tang lễ của hắn, hắn tự mình tham gia tận mắt nhìn, không ai biết hắn cải trang, cũng không ai có thể nhìn thấu, hắn nhìn chiếc quan tài trống không kia được đưa vào nghĩa địa, chứng kiến các anh em tốt của mình đỏ hồng đôi mắt, nhìn thấy con ngươi đen nhánh của đại ca Lăng Diệc Thần không chớp, cũng thấy bóng lưng trống vắng của Lăng Diệc Phong. Đến khi tang lễ kết thúc, bên cạnh ngôi mộ không còn ai, hắn mới quay người đi đến đó.

Không ai biết Lăng Diệc Nhiên là do hắn giết, cũng không ai biết người vén lên thù hận Phan Tử chính là do hắn giả trang thành, tất cả đều cho rằng hắn đã chết, thậm chí đến bây giờ, người của Đằng Lăng cũng chỉ nghĩ hắn là kẻ phản bội, không ai nghi ngờ hắn đến để nằm vùng, chỉ trừ Lăng Diệc Phong, chỉ có người đàn ông đó mơ hồ biết được một ít, nhưng hiện tại, nếu như y có tỉnh, cũng sẽ bảo vệ cho Mạc Lẫm, giống như tám năm trước.

Mạc Lẫm chậm rãi nhắm mắt lại, im lặng thật lâu cuối cùng khẽ nói ra, "Đại ca, là em có lỗi với mọi người, là em sợ chết, nếu anh muốn giết em giải hận…" A Lẫm mở mắt ra, lẳng lặng nhìn vào Lăng Diệc Thần, "Làm đi."

Lăng Diệc Thần không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm hắn thật lâu, rốt cuộc mở miệng, "Được rồi." Gã đứng dậy, "Đã qua tám năm, nói những thứ này có nghĩa gì." Gã quay đầu nhìn cửa phòng bệnh, nói tiếp, "Cậu cứu sống Tiểu Phong, nhiều năm như vậy, tôi vẫn luôn muốn cảm ơn cậu, lại không ngờ hóa ra Lâm Mạch là Mạc Lẫm, ha." Gã đi tới cửa, dừng một chút, nói, "Đến thăm nó một chút đi, nó muốn thấy cậu nhất, tám năm trước cậu cũng biết."

Từng chữ Lăng Diệc Phong giống như cây châm đâm thẳng vào tim hắn, tiếng đóng cửa cũng đau đến khắc sâu vào trong tủy. A Lẫm vô thức cắn môi, hơi nghiêng đầu, ngây người một lúc lâu cuối cùng nhắm mắt lại.

***

Mơ màng như đang trong giấc mộng, trong mơ hắn trở về năm mười tuổi, cả ngày luôn nghiêm mặt, lạnh như băng, không nói nhiều, chỉ cúi đầu yên lặng làm việc, thường xuyên tự làm mình bị thương. Trong mơ có một tên rất nhàm chán, luôn luôn không biết xấu hổ mà dính hắn như kẹo, đi đến đâu cũng đi theo, gọi A Lẫm A Lẫm vô cùng thân mật, chỉ là mỗi khi thân thể này bị thương đau đớn, người kia sẽ rút lại vẻ mặt tươi cười toe toét, đau lòng ôm lấy hắn, cái ôm ấp đó thật ấm áp, cũng vô cùng bá đạo, căn bản không cho cự tuyệt, ôm đến đau nhức.

"*Bảo em cẩn thận một chút, xông đến phía trước làm gì?*" Người kia nhíu mày, lầm bầm nói.

"*… Buông ra.*"

"*Không buông.*" Ngươi kia đưa tay xoa đầu hắn, nhịn không được lại cúi đầu hôn một cái, *"Hứa với anh lần sau trốn ở phía sau, không được xông mạnh tới đây, ánh mắt hình viên đạn là sao?"*

"…"

"Lại không nói câu nào." Người kia hừ một tiếng, bờ môi ấm nóng di chuyển từ mái tóc dần dà đến khóe mắt, *"Không nói là anh hôn em đấy?"*

"…"

Hắn nhịn không được nhíu mày, kết quả lông mày bị hôn, cái âm thanh cười rộ đắc ý chết tiệt kia liền vang lên, *"Nhóc con, nhăn nhó cái gì? Nào, nói gì cũng được, mắng anh đi?"*

"…"

Lông mày, chóp mũi, dần dần đi xuống, bờ môi bị mổ nhẹ một cái, tiếng cười khẽ vang lên bên tại, *"Em cố ý đúng không? Chờ đợi anh hôn em?"*

"Anh buông…"

Vừa mở miệng, liền bị mạnh bạo hôn, đầu lưỡi bá đạo quấn quýt, hô hấp đều bị nghẹn uất, tựa như trong hơi thở chỉ còn lại mùi vị của người này.

Đến khi thở hồng hộc, hai chân như muốn mềm nhũn, cuối cùng hắn mới có thể hít thở không khí, chẳng qua hai cánh tay người kia vẫn còn siết chặt eo hắn, dùng sức như vậy, giống như muốn ôm hắn cả đời, suốt đời cũng không buông tay.

A Lẫm mở mắt, ngơ ngác, qua thật lâu thì nghiêng đầu, nhìn góc giường bệnh được ánh trăng chiếu vào, đột nhiên cảm thấy khóe mắt có chút ẩm ướt, hình như có thứ gì đó muốn chảy ra. Hắn mặc kệ thứ kia không kiềm chế nổi mà lăn xuống, chậm rãi thấm vào giữa mái tóc, đến khi biến mất không còn thấy gì nữa.

Chống người ngồi dậy, đứng lên một chút, nén đau, từ từ đứng thẳng lên.

Hắn không biết mình muốn làm gì, đầu óc hoàn toàn trống rỗng, nhưng cơ thể lại tự động đứng lên, từng bước một đi ra khỏi căn phòng yên tĩnh này. Khắp toàn thân đều đau vô cùng, nhưng hắn gần như không cảm thấy, trong mắt chỉ còn lại cánh cửa phòng ở cuối hành lang, hoàn toàn không thấy được những thứ khác.

Cuối cùng cũng đi tới trước cửa, người ở cửa thấy hắn thì ngẩn người, khẽ gọi, "Lâm… A, Lẫm, Lẫm thúc?"

Có hơi kêu không quen, người kia gãi đầu, nhìn Mạc Lẫm đang thất thần đứng trước mặt, thăm dò hỏi, "Lẫm thúc, thúc muốn thăm Tiểu thúc sao?"

Mạc Lẫm chậm rãi định thần, ngẩng đầu ngơ ngác nhìn Lăng Viêm ở trước, "Tôi…"

Lần đầu tiên Lăng Viêm nhìn thấy Mạc Lẫm như vậy, không còn lạnh nhạt, không còn ánh mắt xa cách người, giống như mờ mịt lạc đường, Lăng Viêm đau lòng, nhẹ nhàng cẩn thận nói, "Tiểu thúc ngủ rồi, bây giờ thúc vào… Y sẽ không thấy được thúc."

Thoáng chốc trầm tĩnh lại, nhưng từ từ dâng lên cảm giác chua xót.

Mạc Lẫm mím môi, ép mình thả lỏng, "Làm sao các người biết tôi là Lâm Mạch."

Lăng Viêm sững sờ, do dự đưa tay vào túi áo, "À, vật này."

Mặt nạ da người, diện mạo của Lâm Mạch.

Mạc Lẫm nhíu mày, hắn vẫn luôn đem theo mình vài chiếc mặt nạ hay dùng, nhưng thời điểm đám người kia công kích tàu của bọn hắn, hắn vốn không mang lên mặt, chẳng lẽ đám người đó đeo lên cho hắn? Hắn híp mắt nhìn Lăng Viêm, đại khái cũng hiểu được ý đồ của bọn chúng, trong lòng chỉ cảm thấy mệt mỏi. Lấy tấm mặt nạ từ trên tay Lăng Viêm, hắn để trên tay nhìn, không biết suy nghĩ gì, mang lên trên mặt, lúc này mới ngẩng đầu nhìn Lăng Viêm.

"Đừng nói cho y biết, việc tôi đã đến."

Hoàn toàn trở thành Lâm Mạch, Lăng Viêm quan sát gương mặt quen thuộc này, ngẩn ngơ cả buổi mới gật đầu, mở cửa cho Mạc Lẫm.

Trong phòng rất tối, Mạc Lẫm cũng không bật đèn, nhẹ nhàng chậm rãi bước qua, bước chân ngừng lại vài lần, đi hơn nửa ngày cuối cùng mới tới được bên giường người nọ.

Gương mặt gầy gò, đường nét vẫn như trong trí nhớ, dáng vẻ kiên cường, khuôn mặt anh tuấn, người hắn nhớ tám năm qua.

Ngơ ngẩn ngắm nhìn, Mạc Lẫm không biết mình đứng bao lâu, mãi đến khi hai mắt cay nồng, rốt cuộc mới nhúc nhích.

Lăng Diệc Phong…

Thầm gọi trong lòng, không nỡ rời đi, cứ như vậy đứng ở đấy, ngây ngốc nhìn.

Nhưng người đang trong mơ kia như có thần giao cách cảm, mơ màng, đột ngột mở mắt ra.

A Lẫm kinh sợ, tay chân cứng ngắc, hoàn toàn không biết nên làm gì, chỉ mở to mắt sững sờ nhìn y.

Bốn mắt giao nhau.

Lăng Diệc Phong mất một lúc mới thấy rõ người phía trước, trong bóng tối hình dáng có hơi không rõ, chẳng qua lại có loại cảm giác kỳ quái mãnh liệt vây quanh người, y không hiểu sao cảm giác toàn thân cứng đờ, ngơ ngác nhìn chằm chằm vào người tới, nhưng người nọ cũng không nói gì, chỉ đứng đấy, xung quanh yên tĩnh thật lâu, rốt cuộc đối phương mới khẽ nói ra, "Tỉnh rồi?"

Lăng Diệc Phong vẫn không nói câu nào, nhưng hoàn toàn tỉnh táo, ngây ngốc nhìn đối phương. A Lẫm bị nhìn cảm thấy toàn thân đau đớn, đành phải xoay người giấu đi, nhanh chóng nói, "Tôi đến xem thử, anh tỉnh là tốt rồi."

"…Anh… Là ai?"

A Lẫm chợt cảm thấy tay chân lạnh buốt. Giọng của người này… Trầm thấp, khẽ khàn, là âm giọng đã khắc sâu vào trong lòng hắn…

Dừng chân lại, đầu óc trống rỗng, hắn cố gắng cất lên hai chữ từ trong kẽ răng, "Lâm Mạch."

Sau lưng lại trầm lặng, A Lẫm cố chịu đựng, cuối cùng nhịn không được, vẫn phải quay người lại.

Lăng Diệc Phong vẫn quan sát hắn, A Lẫm gần như không dám nhìn thẳng vào đôi mắt của y.

"Có thể bật đèn được không? Lâm, Lâm tiên sinh, tôi muốn nhìn anh một chút…" Y nói năng lộn xộn, cố gắng giải thích, "Tôi nghe nói, anh đã cứu tôi, tám năm nay… Tôi vẫn muốn gặp anh…" Không biết nên nói thế nào, có chút gấp gáp, "Có thể bật đèn được không? Hiện giờ tôi không cử động được…"

A Lẫm đứng cứng đờ, hắn không dám, nhưng hắn không có lý do để chối từ.

Trong khoảnh khắc đèn sáng lên, Mạc Lẫm thấy rõ được hình dáng của Lăng Diệc Phong, trái tim co rút kịch liệt một hồi.

Lăng Diệc Phong đờ đẫn, đôi mắt vẫn siết sao nhìn A Lẫm trước mặt, muốn mở miệng nói gì đó nhưng bờ môi hơi rung rung, cổ họng như có gì đó chặn lại, một chữ cũng không nói ra được. Cả người A Lẫm cứng đờ đứng yên, thế nhưng không đi được. Vô thức, mím môi không biết làm sao, mắt lại nhìn thấy đồng tử của Lăng Diệc Phong co rụt lại, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

"… Lâm tiên sinh…" Cuối cùng Lăng Diệc Phong cũng cố gắng nói mấy chữ, "Anh có thể đến gần một chút không? Tôi, tôi muốn thấy anh…"

A Lẫm cụp mắt, lưỡng lự, cứng người cả buổi mới chậm chạp đi qua, dừng trước giường Lăng Diệc Phong. Lăng Diệc Phong nhìn theo bước chân cửa hắn chầm chậm đến gần, càng lúc càng kích động, ngón tay run rẩy, cố gắng muốn nắm lấy tay Mạc Lẫm, nhưng làm sao cơ thể cũng không hoạt động được, gấp đến độ mắt đỏ hoe, "Anh ngồi xuống một chút, ngồi xuống một chút, có được không? Tôi không cử động được…"

Mạc Lẫm cảm giác nơi nào đó trong tim bị xoẹt qua một đường đau nhói, hắn không biết mình đang nghĩ gì, chỉ biết khi lấy lại tinh thần, thân người đã vô thức mà ngồi xuống bên cạnh người kia. Bàn tay Lăng Diệc Phong run lên, cố hết sức nhưng không nhúc nhích được, càng lúc càng run không ngừng, Mạc Lẫm nhìn thấy bàn tay vững chắc đã từng nắm lấy tay mình giờ đây chỉ còn xương gầy trắng nhợt, lòng lại đau lên.

Không kìm lòng được, hầu như không suy nghĩ, hắn bất giác nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay run rẩy kia.

Bàn tay bên trong bỗng không còn run nữa, giống như cứng lại, nhiệt độ cũng dần dần lạnh ngắt.

A Lẫm thoáng cái lấy lại tinh thần, cố hết sức duy trì bình tĩnh trên mặt, đứng thẳng lưng, nỗ lực giữ vững âm giọng của mình, "Anh vừa mới tỉnh, không cử động được thì đừng nên hoạt động, nên dưỡng sức." Nói xong, hắn nâng một góc chăn lên, làm bộ muốn đặt bàn tay Lăng Diệc Phong xuống dưới.

Nhưng vừa mới buông tay ra, bàn tay bên trong liền run bần bật, đột ngột nắm ngược trở lại, A Lẫm kinh ngạc, giương mắt nhìn thấy biểu lộ mừng rỡ của Lăng Diệc Phong, hắn còn chưa kịp né tránh ánh mắt của y, bên tai chợt vang lên tiếng còi báo động điếc tai, toàn bộ dụng cụ máy giám hộ trong phòng đều hiển thị hỗn loạn, A Lẫm sợ hãi vội cúi đầu, trông thấy khóe miệng Lăng Diệc Phong chảy ra một vệt máu.

"Anh làm gì vậy!" A Lẫm không dám rút tay về, đau lòng quát nhẹ, "Anh đừng gồng sức, thả tay ra!"

Nhưng Lăng Diệc Phong vẫn nắm chặt, máu chảy ra khóe miệng càng nhiều hơn, "A Lẫm, haha, A Lẫm, đúng là em…"

Mạc Lẫm căn bản không nghĩ đến việc giải thích, vội vàng nghiến răng, "Tôi nói anh thả tay ra có nghe không!"

Lăng Diệc Phong càng nắm chặt, mặc kệ đau đớn trên người, nụ cười kèm theo máu càng rõ hơn, đến cả ánh mắt cũng như muốn dấy lên lửa, "A Lẫm, em chính là Lâm Mạch, đúng không? Em vẫn luôn chăm sóc anh tám năm qua, có đúng không?"

Mạc Lẫm cuống quít đứng lên, dùng sức giãy ra khỏi bàn tay bị nắm chặt, Lăng Diệc Phong cười vui sướng, ngoan ngoãn nằm yên, tiếng báo động xung quanh chậm rãi trở về bình thường, nhưng Mạc Lẫm cảm thấy tim mình đập càng lúc càng nhanh, giọng cũng run rẩy, "Tôi không biết anh đang nói gì." Hắn lùi về sau một bước, lại một bước, "Anh cũng gặp rồi, tôi đi."

Hoảng sợ quay người, nhưng sau lưng lại truyền tới giọng nói dịu dàng mang theo tiếng cười của người nọ.

"A Lẫm, em gặp người ta, luôn luôn nhìn thẳng vào đôi mắt của đối phương, lưng em luôn luôn thẳng tắp, tốc độ nói chuyện của em không nhanh, từng lời nói ra đều rất rõ ràng," Mạc Lẫm chợt dừng chân, ngón tay run bần bật, "Em có thói quen bước chân phải trước, lúc em căng thẳng thì sẽ mím môi, lúc do dự gì đó thì sẽ cụp mắt…" Lăng Diệc Phong nói rất chậm, nhưng từng câu từng chữ, như hung hăng đâm vào đáy lòng hắn, "Những thứ này, anh đều nhớ, mỗi một chuyện, từng việc nhỏ, anh đều nhớ rõ rành mạch. Em có bao nhiêu thói quen nhỏ, bí mật, những thứ đó anh đều nhớ kỹ, rất rõ ràng…"

A Lẫm rốt cuộc không chịu được nữa, nhịp tim đập quá nhanh, chậm rãi xoay người lại, người kia vẫn không như trước, cong khóe miệng, ánh mắt mỉm cười nhìn vào hắn, bên trong ngập tràn yêu thương và đau lòng, "A Lẫm, kể cả toàn bộ thế giới này không nhận ra em, Lăng Diệc Phong anh chỉ cần liếc, liền biết được em là người nào."

Hết chương 56.

57. Quyển 2 - Chương 57: Giam Cầm

Giọng Lăng Diệc Phong rất yếu, nhưng từng chữ lại như búa tạ liên tục đập vào tim hắn, Mạc Lẫm bỗng cảm thấy trước mắt mơ màng, tựa như trở lại hơn mười năm trước, đêm đầu tiên hắn cùng người này, giọng của y vẫn như vậy, trầm thấp, mang theo mỉm cười ghé vào bên tai hắn thủ thỉ.

"A Lẫm, cả đời này anh cũng không buông tha em."

Cả đời…

Khi ấy cảm giác cả đời là điều xa vời không thể chạm tới, thậm chí ở bên cạnh Hạng Khôn nhiều năm như vậy, hắn cũng chưa từng mong đợi hai chữ xa xỉ này. A Lẫm ngơ ngác nhìn đôi mắt đen láy của Lăng Diệc Phong, đôi mắt nhắm nghiền tám năm qua, nhưng chưa bao giờ biến mất trong tâm trí hắn.

Hắn gần như quên che đậy, ngây ngốc đứng đấy, thân thể cứng ngắc.

"Anh…" Thì thầm, đột ngột định thần lại, hắn hoảng hốt quay người, giọng có chút hoảng, "Anh nhận lầm người."

"A Lẫm…" Người phía sau vội vàng kêu, hắn càng không dám quay người, "A Lẫm!"

Bước chân nhanh hơn chút ít, không đầy vài giây liền đến trước cửa, nhưng còn chưa đưa tay lên, đột nhiên sau lưng vang lên một tiếng bịch, tiếp theo tiếng rên đau của một người như cây kim hung hăng đâm vào trong tai hắn.

Mạc Lẫm cuống quít quay người, nhìn thấy Lăng Diệc Phong té từ trên giường xuống, cơ thể không thể động, nhưng vẫn cố sức ngẩng đầu nhìn hắn, "Đừng đi," hình như ngã quá đau, mặt y có chút vặn vẹo, âm thanh cũng đau đến phát run, "Đừng đi, quay lại…"

Mạc Lẫm cảm thấy trái tim đau đến co rút, căn bản không nhìn thứ gì khác, vội vã chạy đến, quỳ xuống bên cạnh Lăng Diệc Phong ôm chặt lấy thân thể đau đớn của y, "Anh… Tên điên này!" Tay không ngừng run rẩy, giọng cũng nghẹn ngào, "Té có đau không? Đau ở đâu? Con mẹ nó anh không có não à!"

Lăng Diệc Phong đau đến nhe răng trợn mắt, đôi mắt vui sướng cong lên, đồng tử sáng ngời nhìn thẳng vào người đang cuống cuồng ở phía trên, "Em lúc nào cũng chờ đến khi anh gần chết mới chịu đi tới, ha ha," Lăng Diệc Phong cười hắc hắc, nhìn vào mắt A Lẫm, dáng tươi cười dần trở nên dịu dàng, "A Lẫm, lấy mặt nạ xuống, để anh nhìn em, có được không?"

Mạc Lẫm ôm thân thể hơi run rẩy của Lăng Diệc Phong, trái tim quặn đau không nói thành lời, hắn cắn răng ôm lấy eo y, hơi dùng chút sức sợ làm y đau, không biết phải làm gì, giọng cũng lộn xộn, "Anh đừng gồng sức, đau thì nói tôi biết."

"Lấy mặt nạ xuống…" Lăng Diệc Phong nhíu mày, ủy khuất nhìn lên hắn.

"Đừng nhúc nhích cái tay." A Lẫm căn bản nghe không vào câu y nói, chỉ cẩn trọng ôm lấy y, "Anh cái tên điên này, mới tỉnh lại liền làm ẩu như vậy, đừng cử động, tôi nói anh đừng dùng sức có nghe hay không!"

Lăng Diệc Phong chợt yên lặng, sững sờ nhìn ánh mắt gấp gáp đến độ đỏ lên của đối phương, dáng vẻ cẩn thận hoảng hốt của người này, y nhìn đến không rõ, người này, luôn luôn lạnh nhạt giống như băng hàn ngàn năm không đổi, cho đến bây giờ y chưa từng nghĩ có một ngày người đàn ông tên Mạc Lẫm này sẽ vì mình mà lộ ra vẻ mặt như vậy.

Ngơ ngác ngắm nhìn, đến khi thân thể được đặt trên giường mềm mại, y vẫn còn thất thần, không nỡ rời mắt sang chỗ khác.

Lồng ngực hoảng loạn rốt cuộc cũng hơi bình lặng lại, chờ A Lẫm bình tĩnh lại thì trông thấy Lăng Diệc Phong đang ngu ngốc đần mặt nhìn mình chằm chằm, hắn bối rối lập tức quay đầu, lúc này dù có lấp liếm thế nào cũng vô ích, đành phải lúng túng đứng đấy.

Đang lúc không biết làm sao, chợt nghe giọng điệu có chút rầu rĩ, buồn tủi của người kia khe khẽ nói ra, "Lấy mặt nạ xuống đi, có được không? Anh muốn thấy em một chút…" Nói xong, cơ thể Lăng Diệc Phong không thể động đây, chỉ có thể chớp mắt cố ra vẻ đáng thương, "Lấy xuống đi, năn nỉ em đấy…"

Bối rối hay lúng túng trong lòng ngay lập tức mất sạch, Mạc Lẫm chỉ cảm thấy phát . Nhưng không hiểu sao, không hề cảm thấy buồn cười, bộ dáng người này chơi xấu trêu chọc ăn vạ hắn, thật sự lâu rồi không thấy được. Ngực tê rần, hắn nhịn không được đi tới hai bước, quỳ một gối xuống bên giường Lăng Diệc Phong, do dự một chút, rốt cuộc vẫn từ bỏ, giơ tay lên đè lấy cổ mình.

Chỉ trong một giây, lúc ngẩng đầu trở lại, liền trông thấy Lăng Diệc Phong biến trở về bộ dáng ngu ngốc như vừa rồi mà đần độn nhìn hắn.

"A… A A…" Cổ họng Lăng Diệc Phong giật giật, nghẹn họng nửa ngày, run rẩy nói, "A A A Lẫm…"

"…" Mạc Lẫm cảm thấy vì y mà đau lòng đúng thật là ngu xuẩn, thiếu chút nữa đưa tay lên đeo lại mặt nạ, chẳng muốn nhìn y.

Lăng Diệc Phong tiếp tục lắp bắp, "A A A Lẫm… Kia kia, em gần 32 rồi đó…"

"…" Nhíu mày, liếc y.

“Làm thế nào, nhìn thế nào, thế nào cũng thấy giống 23 nha…” Lăng Diệc Phong chớp mắt, lại chớp chớp, “Một chút cũng không thay đổi, anh còn tưởng em già rồi nên anh sẽ không mê em nữa…”

A Lẫm cảm thấy không phải hắn không muốn nói chuyện, mà là đối diện với tên ngu ngốc này thật sự không nói nên lời.

Lăng Diệc Phong đần người hồi lâu, bỗng nhiên cười lớn lên, “Vẫn đẹp trai như vậy, há há, quả nhiên A Lẫm của anh là đẹp trai nhất, anh mê chết ~”

“…” Rốt cuộc không nhịn được nữa, đứng dậy rời đi.

“Này này, đừng đi mà, anh nói thật lòng đấy…”

Mạc Lẫm đi tới cửa, chợt dừng chân, bóng lưng trở nên lặng yên nặng nề, Lăng Diệc Phong vô thức run lên một cái.

“Phong ca, chuyện trước đây, em xin lỗi anh.” Mạc Lẫm đứng đưa lưng về phía y, Lăng Diệc Phong không nhìn thấy nét mặt của hắn, “Nhưng đã như vậy, chúng ta…” A Lẫm bỗng ngừng lại, hô hấp dồn dập một chút, mới tiếp tục mở miệng, “Chúng ta không thể quay lại, đã sớm… Không quay lại được.”

Cơ thể đau đớn bỗng nhiên chết lặng, Lăng Diệc Phong chỉ cảm thấy đau đớn kịch liệt lan tràn trong tim, trong mắt chiếu ra hình dáng Mạc Lẫm chậm rãi quay người, trên gương mặt tuấn tú thế nhưng hiện lên một ảo giác mệt mỏi già nua.

“Vậy… Vậy đi, anh đã tỉnh, em…” A Lẫm mím môi, ánh mắt khẽ cụp xuống, “Em rất mừng, em thật sự, thật sự rất mừng,” Mạc lẫm không biết nên nói thế nào, yết hầu nghẽn một chút, “Anh cứ lo hồi phục, thân thể sẽ tốt lên, đừng kích động như vừa rồi, vì loại người như em, thật sự không đáng.”

Mạc Lẫm từ từ ngẩng đầu, đôi mắt đen thẳm không còn cảm xúc, “Cứ vậy đi, Phong ca, em đi đây. Anh… Quên em đi.”

***

Bởi vì trận quyết chiến tám năm trước, việc tuần tra trong căn cứ Đằng Lăng càng thêm nghiêm ngặt, gần như là pháo đài bất khả xâm phạm, tỷ lệ trà trộn đột nhập vào cực kỳ thấp. Tiểu Chu đem theo vài người đứng cách vài trăm mét quan sát bên ngoài, cau chặt lông mày. Di chuyển không ngừng nghỉ từ Tam Giác Vàng đến thành phố B, nhiệm vụ của cậu rất đơn giản, bắt sống tên phản bội Mạc Lẫm trở về.

Vài ngày trước trên biển Caribe, toàn bộ người trên tàu đều bị ám sát, chỉ có cậu và vài đồng đội khác may mắn thoát nạn, khi tỉnh lại thì tàu đã trôi đi rất xa, trên tàu đầy rẫy xác chết, máu chảy lênh láng. Nhưng cậu nhớ rất nhõ, con tàu tấn công bọn họ trên thân tàu có ký hiệu “Phi Ưng”, đó là chiến hạm của Đằng Lăng, cậu chắc chắn không nhận lầm.

Vác nửa cái mạng cùng những người sống sót khác vất vả trở về Tam Giác Vàng, cậu không tin được mình còn sống mà trở về đây, càng không thể tin nổi, người đàn ông vẫn luôn quan tâm bọn họ kia lại là nằm vùng của Đằng Lăng. Tin tức này quá chấn động, nếu không phải tận mắt chứng kiến, cậu thật sự không tin nổi. Cậu biết trước đây Mạc Lẫm từng trung thành với Đằng Lăng, chẳng qua về sau không biết vì lý do gì mà đầu quân cho Hạng Khôn, nhiều năm qua, tám năm trời, hóa ra người kia vẫn luôn lợi dụng lừa gạt tất cả bọn ho, thậm chí lợi dụng cả người đàn ông vô cùng yêu thương hắn.

Tình cảm của Hạng Khôn đối với A Lẫm, người khác không rõ lắm, nhưng Tiểu Chu nhận thấy rất rõ ràng.

Từ trước đến nay Hạng Khôn luôn lạnh lùng, không ai nhìn ra gã đang suy tính gì, một đôi mắt đen đặc, che giấu mọi tâm tình. Nhưng loại người như thế, duy chỉ có lúc nhìn vào Mạc Lẫm mới có cái gọi là tình cảm, không hề âm trầm. Người đó biết rõ tám năm qua Mạc Lẫm liên tục chữa bệnh cho Lăng Diệc Phong, nhưng vẫn để hắn đi, Tiểu Chu không biết Hạng Khôn nghĩ cái gì, cậu chỉ biết mỗi lần báo cáo tình hình ở thành phố B cho Hạng Khôn biết, âm giọng đáp lại của gã đều trầm hơn so với bình thường, dường như còn có chút ảm đạm.

Gã đau buồn, nhưng hết lần này đến lần khác Mạc Lẫm đều không biết.

Xem ra hiện tại, không phải là Mạc Lẫm không biết, hắn căn bản không để vào trong lòng, hắn là gián điệp của Đằng Lăng, giấu đến bây giờ, đem đường biển mà bọn họ dốc sức vất vả lắm mới có được dâng cho Đằng Lăng, này thì tốt rồi, Đại Tây Dương, Thái Bình Dương, hai tuyến đường biển bí mật đều bị Đằng Lăng cướp mất, tất cả cố gắng của bọn họ coi như mất trắng, Tiểu Chu hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhớ lại số thi thể trên tàu, nghĩ đến bộ dáng chết thảm của những người kia, cậu hận không thể tự tay giết chết tên đầu sỏ gây nên chuyện này.

Nhưng cố tình người đó lại là Mạc Lẫm.

Tiểu Chu bình ổn cảm xúc, ép mình bình tĩnh. Trong màn đêm, vùng phụ cận căn cứ có vẻ rất áp bức, ánh trăng lạnh lẽo, mờ nhạt, tạo lên vẻ âm u. Giống như báo trước điều gì đó, nhưng cậu bất chấp nhiều như vậy, dù có phải liều cái mạng này, cậu cũng phải bắt được Mạc Lẫm trở về.

"Đi bắt cậu ta về, mặc kệ sống hay chết, đem về cho tôi."

Bên tai mơ hồ vang lên mệnh lệnh cuối cùng của Hạng Khôn, người kia lại trở về bộ dạng bình thường, có điều cặp mắt sâu hơn, âm giọng bình tĩnh lộ ra vẻ băng lạnh. Tiêu Chu âm thầm nắm khẩu súng trong ngực, cắn răng, mạnh mẽ xông ra ngoài.

"Từ nhà kho số 5 qua, đến cửa kho hàng chia ra làm ba đường, hai đội A B dụ người của Đằng Lăng đi, số còn lại cùng tôi bắt Mạc Lẫm!"

"Được!"

Trong bóng tối, vài bóng đen đột ngột hiện lên, nhanh chóng chạy hướng đến phía đông. Nhưng còn chưa

đến chỗ tập hợp, đám người đột ngột dừng chân, toàn bộ sững sờ đứng nguyên tại chỗ.

Trong màn đêm, dưới ánh trăng lờ mờ, hình dáng một người cao gầy dần dần hiện rõ, từng bước một, đi về phía bọn họ.

Ánh trăng chiếu sáng bóng dáng người kia, càng lúc càng gần, cuối cùng ngừng lại trước mặt bọn họ.

"Mạc Lẫm..." Tiểu Chu lẩm bẩm một tiếng, sau khi lấy lại tinh thần thì trong lòng cùng lúc dâng lên tức giận và cay đắng, "Mày còn dám đi ra?!"

Người trước mặt lẳng lặng nhìn bọn họ, vẫn giống như bình thường, thần sắc bình tĩnh, "Anh ấy để các người tới bắt tôi?"

Tiểu Chu khẽ cắn môi, ra hiệu hướng về người bên cạnh, đám người lập tức đề phòng chuẩn bị tư thế nhìn chằm chằm vào Mạc Lẫm, thân thủ của người này là đỉnh nhất trong số bọn họ, hắn từng là đội trưởng của bọn họ, là người mà bọn họ vẫn luôn khâm phục trong lòng. Nhưng Mạc Lẫm chỉ bình thản đứng đấy, toàn thân đều sơ hở, không chút phòng bị nào, chỉ yên lặng nhìn bọn họ, bỗng nhiên hơi cong khóe miệng lên.

"Không cần đánh, tôi về cùng các người." Mạc Lẫm nói xong, nghiêng đầu nhìn Tiểu Chu, đi về hướng cậu, "Nếu như tôi nói tôi bị vu oan, các người tin không?"

Tiểu Cu cảm thấy buồn cười, "Mày nguyên vẹn không thương tích nghênh ngang bước ra từ trong Đằng Lăng, cái này gọi là bị vu oan?"

Mạc Lẫm không nói gì nữa, im lặng một lúc lâu, khẽ rũ mắt xuống, "Được rồi." Thò tay vào trong ngực móc ra một khẩu súng, Tiểu Chu kinh hãi, đám người xung quanh gần như không do dự mà giơ súng lên chĩa vào hắn, nhưng người kia chỉ lấy súng ra tùy tay ném xuống đất, sau đó ngẩng đầu nhìn bọn ho, "Đi thôi, tôi về cùng các người."

***

Trên đường trở về một đoàn người yên lặng nặng nề, vì bắt một mình hắn bọn họ đã phải chuẩn bị chắc chắn gần chết, lại không ngờ người này tự động chui đầu vào lưới, không phản kháng một chút nào. Có điều phòng ngừa là trên hết, Mạc Lẫm bị trói lại nhốt sau xe, đường đi rất dài, mọi người rung lắc một đường, đợi khi về đến Tam Giác Vàng cổ tay bị xoay của Mạc Lẫm đã bầm tím một mảng, cánh tay đau đến chết lặng, hai tay như bị vặn ngược lại, cứng ngắc không thể động đậy.

Nhưng dọc đường đi hắn không hề nói câu nào, chỉ nhắm mắt chịu đựng đau đớn, không biết đang suy nghĩ gì.

Nhìn từ đằng xa đã thấy trước cổng Hạng gia có không ít người tụ tập, vẻ mặt vốn đang bình tĩnh của Mạc Lẫm nhìn thấy người đàn ông đứng đầu chợt có chút biến động, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, từ từ khôi

phục dáng vẻ trầm lặng ngày thường.

Xuống xe, giống như phạm nhân bị áp giải đến trước mặt người nọ, hắn loạng choạng vài bước, đau đến bất ổn, nhưng luôn cố gắng đứng thẳng lưng như trước. Đôi mắt nhìn thấy hai chân của Hạng Khôn, hắn im lặng, giương mắt lên một chút, cuối cùng thấy được gương mặt mà hắn quen thuộc và quyến luyến nhất đời này. Nhưng trên khuôn mặt đó, đã không còn dáng cười.

Hạng Khôn không nói gì, chỉ nhìn hắn, cho đến bây giờ Mạc Lẫm đều không nhìn thấu gã, bộ dáng lúc này lại càng không rõ, hắn mặc gã quan sát một lúc lâu, nhưng cuối cùng trong lòng vẫn rất khó chịu, hắn chịu không được di chuyển ánh mắt, gục đầu xuống.

Bên tai bất chợt vang tiếng bước chân, Hạng Khôn đi ra sau lưng hắn, đưa tay cởi dây trói, làm rất nhẹ, giống như sợ làm hắn đau.

Mạc Lẫm cảm thấy trong tim đau đớn, ngay lúc cổ tay cuối cùng cũng được tự do, theo bản năng hắn quay người nhìn Hạng Khôn, vô thức nhỏ giọng gọi gã, "Hạng đại ca…"

Hạng Khôn ném sợi dây thừng trong tay đi, nghe tiếng hắn gọi thì ngẩng đầu nhìn hắn một cái, nhưng cũng chỉ nhìn thoáng, rồi lập tức xoay người đưa lưng về hắn, nhìn Tiểu Chu ở bên cạnh, "Từ hôm nay trở đi, cậu thay thế vị trí Mạc Lẫm, mọi việc y phụ trách đều giao lại cho cậu." Mạc Lẫm run lên bần bật, còn chưa kịp rõ Hạng Khôn có ý gì, đã thấy người kia chậm rãi xoay người nhìn vào hắn, giọng nói như kèm theo cười, nghe vào trong tai lại chợt trở nên đinh điếc, "Còn em, sau này ở bên cạnh anh, không cần đi đâu nữa."

58. Quyển 2 - Chương 58: Gánh Chịu

Mùa đông ở Châu Âu lạnh hơn rất nhiều so với Tam Giác Vàng, Mạc Bắc và Hạng Ý vốn quen với khí hậu nhiệt đới, hiện tại vừa xuống máy bay có chút lạnh cóng chịu không nổi. Mạc Bắc đang phân vân không biết có nên nói cho Âu Dạng biết nơi mình đến hay không, nhưng hiếm khi nhìn thấy bộ dáng sung sướng của Hạng Ý, suy nghĩ một lát liền thôi. Dù sao trước khi đi đều đã bàn giao ổn thỏa, chắc sẽ không xảy ra sự cố gì.

Hai người hoàn toàn du lịch tự phát, nghĩ đến đâu đi đến đó, điểm đến đầu tiên là Italia, Hạng Ý nói cậu muốn nhìn thử Vatican trong truyền thuyết xem nó "nhỏ" đến cỡ nào, hào hứng bừng bừng kéo Mạc Bắc xuất phát đi về hướng nhà thờ Vatican. Mạc Bắc nghiên cứu bản đồ một chút, nhìn xem phương hướng, không chắc chắn lắm các chỗ rẽ, phân vân, đi một bước lại xem bản đồ một cái, Hạng Ý thấy vậy liền cười vui.

"Em nói anh, đi chơi không cần nghiêm trang như vậy đâu…" Hạng Ý tóm lấy tấm bản đồ, trực tiếp nhét vào trong túi, "Tùy tiện đi một chút."

"Tùy tiện, đi một chút…" Mạc Bắc buồn cười nhìn cậu, "Em đi như vậy một năm cũng không đến được

đâu…"

"Hứ," Hạng Ý trừng mắt một cái, "Hỏi người ta, chúng ta vừa đi vừa ăn vừa hỏi, rất tốt mà."

Đứa nhỏ này, thật đúng là thích chơi.

Mạc Bắc cười cười, tùy ý cậu, cũng liền đi theo tiểu tử nổi điên này chậm rãi đi dạo.

Cùng đứa nhỏ này đi lung tung thế nhưng thật sự đến được đúng nơi muốn đến, Mạc Bắc nhìn thánh đường to lớn trước mặt, đáy lòng bất chợt chầm chậm trở nên bình yên. Rất nhiều nữ tu sĩ đi ngang qua, xung quanh giáo đường là vô số các bức tượng điêu khắc đứng nghiêm chỉnh, Mạc Bắc nhìn thấy mới lạ, đến khi lại gần liền cảm thấy chán nản, chỗ cửa ra vào thăm quan xếp một hàng người dài, từ trong giáo đường kéo dài ra tận bên ngoài Vatican…

Chẳng qua trông Hạng Ý lại không hề ngần ngại, lập tức kéo tay Mạc Bắc chạy đến xếp hàng, Mạc Bắc nhìn đường biên giới giữa Vatican và Italia ở dưới chân, một hồi im lặng.

"Không phải em rất ghét mấy vật thần thánh này sao? Sao lại muốn đến nhà thờ?" Mạc Bắc đứng dựa vào cột đá, ôm cánh tay nhìn Hạng Ý.

"A, mới mẻ nha." Hạng Ý quay đầu nhìn cửa thánh đường, nói tiếp, "Nói sao thì cũng là thánh đường lớn nhất thế giới, cũng đến đây rồi, không thăm quan sẽ rất tiếc."

Mạc Bắc trái lại không ngờ Hạng Ý cũng thích đi du lịch, thầm nghĩ trong lòng sau này phải quan tâm cậu nhiều hơn một chút. Đương lúc muốn hỏi cậu còn thích đi nơi nào không, đột ngột nghe thấy từ trong đám đông vang lên một tiếng chuông điện thoại đinh tai nhức óc, là tiếng gào thét thảm thiết, nghe muốn nổi da gà. Những người xung quanh đều nhíu mày căm hận tìm kiếm chủ nhân của tiếng chuông điện thoại chết tiệt ấy, nhưng số người thật sự quá đông, không nhìn được rốt cuộc là di động của ai, đợi đến lúc tiếng chuông cuối cùng cũng dứt, xung quanh đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Hạng Ý cũng dẹt cả miệng, trừng mắt một cái, "Năm nay, thật nhiều người cá tính."

Mạc Bắc cười cười, không nói gì.

"Ca," Hạng Ý quay đầu nhìn hàng dài, bỗng nhiên gãi đầu, "Em muốn đi nhà vệ sinh, bị tiếng chuông kia làm nín không nổi…"

Mạc Bắc cũng không suy nghĩ nhiều, gật đầu đứng thẳng người lên, "Ừ, đi thôi."

"Ai ai, không cần, em tự đi cũng được, anh giữ chỗ đi, vất vả lắm chúng ra mới xếp được đến đây, không thể tặng cho người khác!" Hạng Ý trợn tròng mắt, đề phòng nhìn chằm chằm người phía sau, sải rộng hai

chân ra, “Đứng giống như em này, giữ hai chỗ, nhất định phải chiếm đóng, em sẽ trở lại ngay lập tức.”

Cái người này thật sự càng lớn càng giống trẻ con, Mạc Bắc buồn cười nâng tay xoa đầu cậu một phát, gật đầu, “Được rồi, đi đi.”

Hạng Ý cười sung sướng, lại bất mãn dẹp miệng, đưa tay chỉnh lại mái tóc lộn xộn, “Kiểu tóc em đẹp trai như vậy, không cho phá!”

Mạc Bắc dở khóc dở cười, rút tay về chọt trán cậu một cái, “Được rồi, anh chàng đẹp trai, đi nhanh đi.”

Chẳng qua khi Hạng Ý đi mất dạng rồi, Mạc Bắc cũng không làm theo lời cậu nói mà dang rộng hai chân ra giữ chỗ, động tác này thật sự quá khiếm nhã, hắn học theo không nổi.

***

Du khách rất đông, nhà vệ sinh cũng người người tấp nập, xếp một hàng dài, Hạng Ý nhìn thấy cũng bất lực, may mà cậu đến không phải để đi vệ sinh, nếu không nhất định sẽ bị chết vì nín.

Cẩn thận quan sát phía sau, đám đông chen lấn, tất cả toàn là đầu người, căn bản không thể nhìn thấy Mạc Bắc, cậu yên lòng, cẩn trọng đi về một góc tối đằng sau nhà vệ sinh.

Trong bóng tối hình như có một người đang đứng, Hạng Ý đến gần, có điều nhịn cười không được, cái tên này, đúng thật là cảnh giác.

Không do dự nữa mà tiến thẳng đến góc tối kia, người nọ xoay người, vội vàng đi sâu vào bên trong, Hạng Ý đi theo hắn, bảy ngõ tám ngách đi một lúc lâu, cuối cùng hai người mới dừng lại.

“Chỗ này của cậu là nơi quỷ quái gì thế, đúng là nơi ẩn nấp tốt nhất.” Hạng Ý cười, dựa vào bức tường phía sau.

Người nọ rốt cuộc quay người, đôi mắt màu xanh lục cong lên, rõ ràng đang cười đắc ý, “Chứ sao, tôi lẩn trốn nhiều năm như vậy, kinh nghiệm đầy mình với mấy nơi hẻo lánh này.”

Hạng Ý cười vui lên, “Có điều phải nói, Tháp Tu Á, tiếng chuông cậu thật sự khó nghe quá, lần sau đổi đi.”

Tháp Tu Á tựa như không tán thành mà nhướng mày, “Cậu nói muốn một âm thanh cao với cá tính mà, tôi tìm rất lâu nha!”

“Dạ dạ, được rồi, vất vả cho cậu rồi.” Hạng Ý buồn cười lắc đầu.

Tháp Tu Á nhướng mày, bỗng nhiên nói tiếp, "Nhưng nói thật, chắc có lẽ không có lần sau."

"Sao?" Hạng Ý híp mắt.

"Không có bất ngờ gì xảy ra, lần này gần như có thể thành công." Tháp Tu Á lấy ra một tờ giấy từ trong ngực đưa cho Hạng Ý, "Đây là di chúc của Hạng Khôn, cậu xem đi."

Hạng Ý nhận lấy nhìn lướt qua, đột nhiên cười lạnh một tiếng, "Tam Giác Vàng để lại cho Hạng Lê? Ha, Mạc Lẫm đúng thật phí công theo hắn cả đời rồi." Lật vài tời, ánh mắt chợt ngừng trệ, "Cái này là…"

"Người cuối cùng có được ổ cứng HDD sẽ có được quyền sở hữu Tam Giác Bạc." Tháp Tu Á nhìn vậy liền liếc, cười nhẹ một tiếng, "Xem ra Hạng Khôn hao tốn công sức chiếm lấy Tam Giác Bạc, chẳng qua là vì để lại một đường lui cho Mạc Lẫm."

Chiếc ổ cứng HDD kia nằm trong tay Mạc Lẫm, những lời này rõ ràng ám chỉ Mạc Lẫm rồi. Khi ấy Sở Mặc phát hiện chiếc ổ cứng HDD đó trong phòng của Mạc Bắc, thức đêm nghiên cứu ba ngày ba đêm, còn chưa giả mã được một phần mười thì nghe tin Hoắc Kiêu bị bỏ tù, gã nghĩ hết mọi cách đi cứu Hoắc Kiêu, nhưng người còn chưa tới thành phố B, độc tính trong cơ thể Hoắc Kiêu bỗng dưng tăng tốc phát tán, đột ngột chết không rõ ở trong tù. Độc đó là do Mạc Bắc hạ, việc độc tính bị tăng lên nhất định vẫn là do Mạc Bắc, khi ấy người kia vừa mới trốn thoát khỏi truy đuổi của bọn họ, sau đó liền ẩn nấp không thấy tung tích. Nhưng hóa ra, hắn thực sự chạy đến thành phố B để giết Hoắc Kiêu.

Lúc ấy Hạng Ý căn bản không tin, cũng không thể nào tin nổi, thậm chí cậu còn lo lắng cho sự an toàn tính mạng của Mạc Bắc, sợ hắn bị thương nặng lại còn nhảy sông sẽ xảy ra chuyện gì, thế nhưng lo lắng của cậu thật sự buồn cười, cậu năm lần bảy lượt muốn bảo vệ hung thủ ấy, nhưng thứ đối phương gây ra cho cậu cũng chỉ có hận thù và đau khổ mà thôi.

Hạng Ý nhìn vào dòng chữ "Ổ cứng HDD" thật lâu, loại cảm giác tuyệt vọng của nhiều năm trước chậm rãi dâng lên trong lòng, cậu cố gắng đè nén, ép mình trấn tĩnh, "… Lúc ấy Sở Mặc thúc biết rõ chạy không thoát, đã trả chiếc ổ HDD này về vị trí cũ, tìm một vài thi thể hỏa thiêu phía sau vườn, sau đó bỏ trốn cùng với những người còn lại. Hạng Khôn cho rằng Sở Mặc đã chết, nghĩ rằng vẫn chưa có ai đụng đến ổ cứng HDD, nhưng thực tế, chúng ta đã đánh cắp được một vài thông tin, tiếp tục nghiên cứu mấy năm nay, sớm giải mã được bảy tám phần." Hạng Ý khẽ nói, ngẩng đầu nhìn Tháp Tu Á, "Có điều, những lời này cũng không hoàn toàn ám chỉ Mạc Lẫm."

Tháp Tu Á sững sờ, "Không phải ổ cứng ở trong tay Mạc Lẫm sao?"

"Đúng, bây giờ thì đang ở chỗ hắn." Hạng Ý cười lạnh một tiếng, "Hạng Khôn người này, cả đời thắng vì tính đa nghi của mình, cuối cùng nhất định cũng sẽ thua vì điểm này." Hạng Ý âm thầm siết chặt bàn tay, "Nếu hắn muốn để lại Tam Giác Bạc cho Mạc Lẫm, trực tiếp ghi tên họ là được, cần chi phải đưa ra điều kiện tiên quyết như vậy, suy cho cùng, hắn vẫn không tin Mạc Lẫm." Hạng Ý nói xong, bỗng híp mắt nở nụ cười, "Vừa vặn, đây đúng là cơ hội cho chúng ta."

Tháp Tu Á hiểu ra, cũng cong miệng cười theo, "Đúng, chúng ta chỉ cần lấy được ổ cứng HDD kia, vậy

chẳng phải danh chính ngôn thuận có được Tam Giác Bạc của Hạng gia sao."

Hạng Ý gật đầu cười, trả đồ vật trong tay lại cho hắn, "Người cậu phái đi vẫn còn?"

"Còn, ở quanh vùng lân cận Hạng gia, chẳng qua vừa mới có được tin tức." Tháp Tu Á nhận lấy tờ di chúc, vừa xé vừa nói, "Mạc Lẫm bị bắt về, hiện tại hình như bị giam lỏng, không thấy hắn ra ngoài."

Hạng Ý nhíu mày, có hơi bất ngờ, "Bọn họ có thể xông vào Đằng Lăng?"

"Không, chính xác là tự hắn đi ra." Tháp Tu Á chợt thở dài một tiếng, "Mạc Lẫm đối với Hạng Khôn… Haiz, thật không biết nên nói gì."

Hạng Ý im lặng một lúc, cúi đầu suy nghĩ gì đó, Tháp Tu Á cũng không nói tiếp, chờ cậu sắp xếp suy tính, quả nhiên, người này chỉ trầm ngâm một lát, đột nhiên nhếch miệng cười rộ lên, bộ dáng đầy dự liệu, "Chuyện Mạc Lẫm bị giam cầm, cậu tìm cách, để cho Lăng Diệc Phong biết."

Tháp Tu Á hiểu được, cười cười, "Được."

"Những người mai phục ở Hạng gia, cậu nói bọn họ chuẩn bị sẵn sàng vài ngày tới," Đôi mắt đen tối của Hạng Ý lóe sáng, vết bớt màu đỏ sậm kia đột nhiên giống như trở nên đẫm máu, "Thời cơ ám sát Hạng Khôn, gần đến rồi."

***

Mới đầu Mạc Bắc còn kiên nhẫn chờ đợi, bây giờ rốt cuộc không nhịn được nữa, hắn nhìn xung quanh một chút, hàng xếp gần đến mình rồi, nhưng căn bản vẫn chưa thấy Hạng Ý quay về, giữa lúc chờ hắn có gọi điện nhiều lần, nhưng bên kia một mực nói không thể kết nối, làm thế nào cũng không liên lạc được. Hắn loáng thoáng nhìn thấy hướng nhà vệ sinh cũng có không ít người xếp hàng, có thể tín hiệu không được tốt, hắn muốn kiên nhẫn chờ đợi, nhưng không hiểu sao trong lòng bắt đầu dấy lên bất an, do dự một hồi lâu, cuối cùng vẫn nhịn không được mà rời khỏi hàng, đi về hướng nhà vệ sinh.

Quá nhiều người, chen lấn đến khó chịu, không khí cũng bị đè nén, trái tim bỗng nhiên co quắp một cái, đau đến mức khiến hắn không thể hít thở.

Vòng bạc trên cổ tay lại bắt đầu tản ra một làn khói màu xanh lam man mát, nhịp tim dần dần ổn định lại, không còn đau như vậy nữa. Mạc Bắc tựa vào bức tường nghỉ ngơi một chút, vô thức nhìn về phía cổ tay của mình. Đã hơn một năm, chỉ cần trái tim khó chịu thì chiếc vòng tay này cũng sẽ phản ứng theo, hắn mơ hồ đoán thứ này có tác dụng chữa trị, trong lòng thật tâm cảm kích người đã tặng chiếc vong tay này cho mình, hắn nhớ người đó tên Karo? Hull Nặc, hắn chỉ gặp y một lần, nhưng không hiểu sao nhớ rất kỹ, xung quanh người đó có khí chất không giống như người thường, dường như mang theo hào quang, rất ấm áp, làm cho người khác thấy thoải mái.

Chờ cho nhịp tim cuối cùng cũng ổn định lại, Mạc Bắc mới đứng thẳng lên tiếp tục đi về hướng WC, thầm nghĩ trong đầu, nhất định phải xếp thời gian trở về một chuyến, để đích thân cảm ơn người tên Karo kia.

Nhưng tìm trái phải hơn nửa ngày, trước sau vẫn không thấy Hạng Ý đâu. Mạc Bắc bắt đầu sốt ruột, căn bản bất chấp mọi thứ, vừa gọi điện thoại vừa nhịn không được hướng về đám đông gọi lớn vài tiếng, "Tiểu Ý!" Cố gắng lách qua vài người, càng lúc càng gọi lớn, "Tiểu Ý, Hạng Ý!"

Người xung quanh liếc mắt, không kiên nhẫn cau mày, nhưng Mạc Bắc hoàn toàn không quan tâm, càng gọi gấp hơn, nhưng gọi cả buổi vẫn không có tiếng đáp lại, trái tim cũng càng lúc càng đau, đến cả vòng tay bạc cũng không ngăn lại được. Thân thể chậm rãi cứng ngắc, bước chân gần như không nhấc ra được, hắn bám tay vào bức tường bên cạnh, hô hấp dần dần trở nên dồn dập.

Đầu óc choáng váng, trái tim đau đến mức hầu như không thể thấy rõ mọi thứ phía trước, âm thanh xung quanh dần dà mơ hồ, cả người như bị chìm trong nước, tất cả đều như là sương mù.

Trong giây phút ngã xuống đất, hắn cảm giác lồng ngực co rút đau đớn dữ dội, khóe mắt mơ màng nhìn thấy một vết bớt màu đỏ sậm, hắn muốn nhìn rõ, nhưng cuối cùng không còn sức lực, toàn bộ ý thức rơi vào trong bóng tối.

***

Lại là ánh sáng chói gắt bừng lên ở cổ tay, ánh sáng này quá chướng mắt, đau đớn kịch liệt trên cổ tay cũng khiến toàn thân đau nhức theo. Karo chờ cơn đau thấu xương này dịu đi một chút, cố gắng dùng linh lực bình phục tâm thần, chờ rốt cuộc cũng yên tĩnh lại, hắn mới miễn cưỡng mở mắt ra, xoa bóp huyệt Thái Dương.

"Thiếu gia." Da Mỗ đứng bên cạnh nhẫn nhịn, rốt cuộc nhìn không được, ngữ điệu lại không còn lễ độ, "Cậu thật sự không nghe lời tôi đúng không? Cậu đừng lo cho người kia nữa được không? Hơn một năm nay, hắn hại cậu tổn bao nhiêu linh lực rồi? Cậu lại thay hắn gánh chịu đau đớn như vậy, linh hồn của cậu cũng chịu không nổi!"

Karo không nói gì, sắc mặt tái đi, không còn khí lực để mở miệng.

Da Mỗ đau lòng, bưng tới cho hắn một cốc nước tiếp tục khuyên nhủ, "Thiếu gia, cậu nghe tôi đi, hủy bỏ khế ước được không? Chiếc vòng tay kia tôi sẽ lấy về cho cậu, cậu đừng lo cho hắn nữa."

Karo nhắm mắt nghỉ ngơi một chút, chờ thân thể bớt đau, lúc này mới mở mắt ra nhìn Da Mỗ, "Không cần, không sao cả."

"Cậu… Cậu thật là!" Da Mỗ giận đến không kiểm soát lời nói, xưng hô kính ngữ hoàn toàn giảm đi, "Cậu muốn gì vậy? Hắn căn bản không biết cậu liên tục cứu hắn, căn bản không biết cậu vì hắn mà làm nhiều như vậy… Tại sao cậu…"

“Được rồi.” Karo đứng dậy, cắt ngang câu nói của hắn, “Yên tâm đi, tôi không sao.”

“Sao mà không sao…” Da Mỗ nhìn bờ môi tái nhạt của Karo, mắt đỏ hoe.

Karo im lặng một lúc lâu, không nói gì nữa, quay người kéo cửa phòng ngủ ở phía sau, “Tôi đi nghỉ một chút, cậu về đi.”

Da Mỗ nhìn chằm chằm vào bóng lưng người kia biến mất qua khe cửa, trong lòng vừa tức vừa lo, hung hăng giậm chân chạy quẳng đi.

Karo phía sau cửa nghe tiếng bước chân của hắn đã xa dần, cũng cảm thấy áy náy trong lòng, ngây người một lúc lâu mới khẽ thở dài một tiếng, chậm rãi đến bên giường nằm xuống. Cả người rất mệt, nhất là gần đây, tần số lên cơn đau tim của người kia tăng nhiều, hơn nữa còn càng ngày càng nghiêm trọng, nói thật, hắn có hơi chịu không nổi.

Nhưng khó chịu thì khó chịu, hắn không muốn hủy khế ước. Hắn vẫn muốn cứu người kia.

“Cậu muốn gì vậy? Hắn căn bản không biết cậu liên tục cứu hắn, căn bản không biết cậu vì hắn mà làm nhiều như vậy… “

Giọng nói của Da Mỗ lại vang lên bên tai, Karo nhìn trần nhà, nghĩ đáng người kia, tầm mắt chậm rãi chuyển về cái chai ở góc bàn.

Vì sao nhất định phải để người kia biết? Hắn không cần người kia có biết hắn gánh chịu hay không, hắn chỉ hi vọng người đó có thể sống tốt hơn một ít, trong cuộc sống của người đó vốn không có bóng dáng hắn, hắn không cần chen ngang vào, chỉ là âm thầm làm một chút chuyện cho y mà thôi, cần chi phải để cho y biết.

Karo nghĩ ngợi, nhắm mắt lại định ngủ một giấc, nhưng bên tai bỗng dưng vang lên âm thanh đinh đinh thanh thúy, hắn ngẩn người, mở mắt thì trông thấy cái chai đã bay tới trước mặt, bay lên bay xuống sáng ngời trước mắt hắn. Một năm qua hắn chăm sóc nó, hiện tại linh hồn này đã có không ít khí lực, có thể nâng chai lên rồi. Karo cười, vươn tay nắm lấy cái chai, đưa vào trong chăn, “Sao vậy?”

‘Người đừng quan tâm nữa.’

Karo cười, đem cái chai đặt bên gối nằm, nghiêng người nhìn nó, “Đừng càm ràm ta nữa, lỗ tai ta muốn đóng kén rồi.”

‘…’ Linh hồn im lặng một lúc, bỗng nhiên giống như làm nũng, nhảy dựng lên, nâng cái chai chui vào bên cạnh cổ áo hắn, ‘Sớm muộn gì hắn… Cũng sẽ chết, ngươi thật sự không cần vì ta mà làm nhiều như vậy.’

Karo bị nhiệt độ lạnh buốt của cái chai làm cổ thấy ngứa, hắn đưa tay gãi miệng chai, nhắm mắt vừa nghỉ ngơi vừa nói, "Ta thật sự không sao." Nói xong, hắn kéo cái chai xuống, để vào trong ngực nói, "Tiểu Bắc, nhất định sẽ thành công, ngươi chờ một chút, sớm muộn gì cũng tìm được thân thể phù hợp với ngươi."

Làn khí kia lại không nói tiệp, chỉ ngoan ngoãn dựa vào trong ngực hắn, hình như Karo thật sự rất mệt, nhanh chóng thiếp đi, hô hấp đều đặn lơ lửng trên miệng bình, linh hồn nhẹ nhàng trôi nổi, giống như đang nhìn hắn, nhìn thật lâu, sau đó lại từ từ đáp xuống, vùi vào ngực hắn không động đậy nữa.

59. Quyển 2 - Chương 59: Về Nhà

Thời điểm tỉnh lại Mạc Bắc thấy mình đang nằm trong phòng bệnh, cơ thể yếu ớt vô lực, ngay cả mắt cũng khó để mở, đến khi tầm nhìn từ từ rõ ràng, hắn mới nhìn thấy bên cạnh còn có một người đang ngồi, vóc dáng cao lớn, đôi mắt tràn đầy tơ máu, nhìn hắn chăm chú không chớp mắt. Mạc Bắc thấy vậy liền đau lòng, giơ cánh tay vô lực lên muốn chạm vào cậu, vừa khẽ cử động, bàn tay liền được người đó nắm lấy, nắm rất chặt, lòng bàn tay cũng thật lạnh buốt.

"Tiểu Ý… "

Bở môi Hạng Ý run run, bàn tay lạnh như băng, dường như còn có chút cứng ngắc. Cậu vẫn không nói lời nào, chỉ ngẩn người ngơ ngác nhìn vào Mạc Bắc. Mạc Bắc cảm thấy khắp cơ thể từ trên xuống dưới vô cùng mệt mỏi suy nhược, chỉ có bàn tay được Hạng Ý nắm chặt là dường như có thêm một chút sức lực, hắn nghỉ mệt một lát, nhẹ nhàng nói, "Nhìn ngốc cái gì đấy?"

Tay Hạng Ý nắm càng chặt hơn, mang theo run rẩy, Mạc Bắc đột nhiên cảm thấy trong lòng trống vắng, nhưng vẫn cố gắng nở nụ cười, "Em nắm chặt quá làm anh đau."

Hạng Ý hoảng sợ, lập tức buông ngón tay ra, lo lắng nhìn hắn, "Đúng đúng, em xin lỗi…"

Mạc Bắc chậm rãi thu lại nụ cười, đôi mắt màu đen láy thoáng hiện lên đau lòng, hắn chầm chậm đưa tay lên, nhẹ nhàng đặt lên mu bàn tay to lớn của cậu.

"Tiểu Ý," Giọng Mạc Bắc rất yếu, nhưng vẫn mang theo nụ cười bình thản như trước, "Có khả năng anh, sẽ không ở bên em được bao lâu."

Hạng Ý đột ngột cứng đờ, sắc mặt thoáng chốc trắng bệch.

Mạc Bắc dịu dàng vuốt ve bàn tay bên dưới, nụ cười trên môi vẫn không thay đổi, "Đừng như vậy, là người đều phải chết, huống chi anh vốn cũng lớn tuổi hơn em." Hạng Ý nghe được từ chết kia, toàn thân như mông lung, vẫn ngẩn ra không nhúc nhích. Mạc Bắc cảm thấy trái tim co thắt đau đớn từng cơn, hắn nhịn không được nhẹ nhàng vuốt ve cổ tay Hạng Ý, "Nhưng mà, cũng không quá nghiêm trọng như vậy, có lẽ vẫn còn gắng gượng được thêm vài năm, không có nhanh như vậy… ". Mạc Bắc vốn muốn nói để an ủi cậu,

nhưng mà nói xong lại cảm thấy lời này càng làm cho người khác tuyệt vọng hơn. Hắn mím môi, không nói thêm lời nào, chỉ yên lặng ngắm nhìn bộ dáng thất thần của Hạng Ý.

Hạng Ý im lặng thật lâu, ánh mắt mông lung vô định, đầu óc trống rỗng giống như ngừng hoạt động, trong mắt hiện ra gương mặt nhợt nhạt của Mạc Bắc, gần như không còn nhìn thấy một chút gì gọi là huyết sắc, bản thân cậu vậy mà lại vô tâm đến thế, thế nhưng không nhận ra một chút nào…

Cậu ngây người thật lâu, không tự chủ được cúi người xuống, đưa tai áp sát xuống lồng ngực của Mạc Bắc. Bên tai là tiếng nhịp tim đập chậm đến kinh khủng của người này, gần như không thể nghe được động tĩnh, phải rất cố gắng lắm mới có thể nghe được một chút. Hạng Ý ngơ ngác lắng nghe, chợt cảm giác lồng ngực của mình cũng vì đó mà co rút đau đớn. Cậu nằm ở trên thân người Mạc Bắc không nhúc nhích, cơ thể càng lúc càng cứng đờ.

Mạc Bắc mắt nhìn lên trần nhà, chậm rãi nhắm mắt lại, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc Hạng Ý, từng chút một, động tác rất dịu dàng, lại khiến cho Hạng Ý cảm thấy toàn thân đau đớn giống như bị dao đâm.

"Anh đã nói… vĩnh viễn không rời xa em." Hạng Ý cố gắng phát ra vài chữ tắc nghẽn từ trong cổ họng, "… Anh luôn luôn gạt em, từ nhỏ đến lớn, lúc nào cũng gạt em…"

Ngón tay Mạc Bắc dừng một chút, sau một lúc lại tiếp tục vuốt ve mái tóc mềm mại của Hạng Ý.

"Mạc Bắc," Hạng Ý đột ngột đưa tay giữ chặt bàn tay của Mạc Bắc, ngước mặt nhìn thẳng vào đôi mắt của đối phương, giọng nói bỗng nhiên trở nên trầm thấp, "Em sẽ không cho anh chết, em không cho anh chết!"

Mạc Bắc bị đôi mắt kia nhìn chằm chằm đến đau khổ, rõ ràng là âm điệu độc ác như vậy, nhưng nghe vào trong tai lại giống như có cảm giác nghẹn ngào. Mạc Bắc lẳng lặng nhìn cậu, đột nhiên nâng tay lên, đưa ngón cái xoa gương mặt Hạng Ý từng chút, "Tiểu Ý," Mạc Bắc cảm thấy bàn tay mình được bao phủ, động tác cẩn thận từng li từng tí của người nọ khiến cho hắn rất đau lòng, "Nếu anh chết, em có buồn không?"

Bàn tay Hạng Ý run lên, màu mắt cũng trở nên sâu thẳm, Mạc Bắc khẽ cười cười, rốt cuộc không nói thêm lời nào, chỉ dùng ngón tay nhẹ nhàng vỗ về hình dáng thâm sâu của cậu. Người này, chính mình bảo hộ mười tám năm, vốn chỉ muốn lặng lẽ bảo vệ y, thương yêu y, để y vô tư vô lo sống suốt cả đời. Nhưng những chuyện hắn muốn làm cho y, kỳ thật vẫn chưa thực hiện được điều nào.

Nhưng loại người mang nghiệp chướng nặng nề như hắn, lại vẫn có thể có được tình yêu.

Ngón tay lạnh buốt chậm rãi được Hạng Ý bao bọc trong tay, Mạc Bắc cảm thấy rất mệt, mi mắt cũng nặng trĩu. Cơn mê man ập đến, hắn chầm chậm nhắm mắt, chẳng qua trong bóng đen bao phủ, dường như hắn trông thấy một bóng hình thiếu niên đang bận rộn trong vườn hoa hồng, dưới ánh trăng khóe miệng người ấy không kìm được mà mỉm cười mềm mại, đôi mắt dịu dàng, từng chút khắc sâu vào trong tim hắn, khắc cốt ghi tâm.

***

Cuộc sống như vậy kéo dài bao lâu, Mạc Lẫm cũng chẳng nhớ. Cơ thể rất đau, cử động một chút liền đau không chịu nổi, nhưng hắn chỉ có thể lẳng lặng nằm trên giường, mắt nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, đôi mắt yên tĩnh, không thể nhìn ra tâm tình gì. Không biết nhìn bao lâu, cho đến khi cảnh đêm chuyển dần sang sáng, ánh rạng động từ từ ló dạng, hắn mới quay lại, hơi nghiêng đầu, nhìn trần nhà bên trên.

"Lại không ngủ?" Bên cạnh vang lên giọng nói trầm thấp của một người, sau đó có cánh tay khoát lên ngực hắn, chợt thật nặng nề, đè nặng lên hắn, hắn cảm thấy đau, nhưng trên mặt không tỏ vẻ gì, ánh mắt cũng không dời sang hướng khác, chỉ lặng lẽ nhắm lại.

"Ngủ không được."

"Ngủ không được?" Người kia cười khẩy một tiếng, "Lại ngủ không được? Sao thế, lại muốn đi?"

Mạc Lẫm cảm thấy ngực đau nhói, giống như chết lặng, đau đớn chỉ trong thoáng chốc, rồi lại trở về bình tĩnh.

Trong cơ thể vẫn còn dục vọng của người này, hắn có thể nhận thấy vật kia đang từ từ trướng to lên, sau đó Hạng Khôn trở mình đè lên hắn, cánh tay chống xuống hai vai của hắn, giọng điệu tràn đầy giễu cợt châm chọc, "Xem ra tôi còn quá mềm lòng nhỉ, để em vẫn còn sức nghĩ đông nghĩ tây." Lại cười lạnh một tiếng, Hạng Khôn áp xuống một chút, ghé sát vào lỗ tai hắn thổi nhẹ, "Nếu còn sức như vậy, thì nên để dành để phục vụ nó đi."

Vừa dứt lời, một đợt công kích đau đớn đột ngột xông vào trong cơ thể. Ra ra vào vào, chuyển động thô bạo, không có chút nương tình nào.

Thân thể rõ ràng đau đến như thế, nhưng trong đầu vẫn trống rỗng, không thể nghĩ đến cái gì.

Hắn chưa bao giờ nghĩ đến, có một ngày giao hợp cùng với người này, vậy mà lại trở thành như một thứ cực hình, đau như thế, làm cho hắn đến cả sức lực để mở mắt cũng không còn. Hắn nghĩ là bản thân có thể chịu đựng được, nhưng thật sự chịu đựng không nổi, mơ màng chìm vào trong bóng tối. Hắn nhìn không rõ, dường như hắn thấy được Hạng Khôn của thật lâu về trước, ôm lấy hắn đang co rúm tại một góc, từng lần một nhẹ giọng dỗ dành, nụ cười thanh sạch đến vậy, không có một chút đen tối.

"*Nào, đừng sợ… Đám người kia bị tôi đánh cho chạy hết rồi,*" Giọng của y rất cao, khiến cho hắn bất giác phải ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt rạng ngời ấy, "*Em tên gì? Nhà ở đâu? Để tôi đưa em về.*"

"*Mạc Lẫm… *"

"*Mạc Lẫm hả? A, cái tên rất đẹp nha,*" hai cánh tay của y từ từ siết chặt, vuốt ve mái tóc của hắn, "*Tốt rồi tốt rồi, nào, A Lẫm, gọi em như nhé?*"

A Lẫm…

Cùng một người, cùng một giọng nói, cùng một cái tên, nhưng sau tất cả, cuối cùng lại không giống nhau.

Hạng Khôn cuối cùng cũng ngừng chuyển động, nhìn thấy người bên dưới đã ngất xỉu, từ từ rời khỏi cơ thể hắn. Yên lặng ôm lấy hắn, cẩn thẩn tắm rửa cho hắn xong, lại nhẹ nhàng trở về cẩn thận đặt hắn lên giường, mỗi một động tác đều không dám làm mạnh.

Nhẹ nhàng đắp kín chăn cho hắn, nhét góc chăn vào cho cẩn thận, Hạng Khôn đứng lên, lẳng lặng đứng im, ở bên cạnh giường ngắm nhìn hắn thật lâu, mãi đến khi cả hai chân đều đã tê cứng mới xoay người đi ra ngoài. Mấy người đứng canh gác ở ngoài cửa, bắt gặp gã thì đều cúi chào, Hạng Khôn khoát tay, hạ thấp giọng nói, "Khó khăn lắm mới ngủ được, không ai được quấy rầy em ấy."

Mọi người lập tức gật đầu, Hạng Khôn quay đầu lại nhìn cánh cửa một lát, "Chú ý động tĩnh bên trong, tỉnh dậy thì bưng cơm vào."

"Dạ."

Hạng Khôn im lặng một hồi, cuối cùng rời đi xa. Mấy người canh giữ hai mặt nhìn nhau, không dám nói lời nào, cúi thấp đầu tiếp tục trông coi.

***

Khi Hạng Khôn trở lại thì Mạc Lẫm đã tỉnh, vẫn giống như ban sáng, lặng im nhìn ra ngoài cửa sổ, vẫn không động đậy. Đồ ăn được đặt trên tủ đầu giường, không có dấu hiệu đã được dùng qua. Hạng Khôn nhìn hắn, cởi áo khoát ngoài ra, từng bước một đi tới, ngồi trên giường của hắn.

"Vì sao không ăn cơm?"

Mạc Lẫm từ từ nhìn sang, nhìn lên gã, giọng điệu giống như nghẹn, nghe ra khiến gã cảm thấy đau lòng, "Không đói bụng."

Hạng Khôn nhìn vào hắn thật lâu, đột nhiên nhếch miệng cười mỉa mai, "Sao vậy, không phải thức ăn ngon của Đằng Lăng? Ăn không quen?"

Mạc Lẫm cảm thấy trong mắt có thứ gì lóe lên, cuối cùng không nói gì cả, cử động cánh tay chậm chạp ngồi dậy. Hạng Khôn muốn dìu hắn, nhưng nhịn lại, chỉ lạnh lùng nhìn hắn, không nhúc nhích. Mạc Lẫm vất vả lắm mới ngồi thẳng được, tựa đầu vào thành giường nghỉ ngơi một chút, sau đó mới vươn tay cầm bát cơm qua, cúi đầu lặng lẽ ăn vào. Hạng Khôn cố nhịn, rốt cuộc vẫn không chịu được, lấy một đôi đũa khác, gắp cho hắn một chút đồ ăn, Mạc Lẫm không ngẩng đầu, cũng không nhìn vào, chỉ cúi đầu ăn, ăn rất chậm, nhưng vẫn ăn hết.

"Được chưa?"

Tay Hạng Khôn cứng đờ, không nói gì, chỉ gom thức ăn lại, quay người trở về nhà bếp. Lúc trở lại nhìn thấy A Lẫm vẫn còn ngồi dựa vào đầu giường, ôm đầu gối cúi đầu, không biết muốn cái gì, nghe thấy tiếng bước chân, hắn hơi ngẩng đầu lên, trên mặt hầu như không có biểu cảm nào, giọng yếu ớt, "Hạng đại ca."

Hạng Khôn ngồi xuống bên cạnh hắn, cầm áo khoát ở bên cạnh phủ lên cho hắn, "Ừ."

"Em muốn ra ngoài một chút."

Động tác Hạng Khôn chợt ngừng lại, một lát sau thì tiếp tục, "Không được."

Mạc Lẫm lại im lặng, hơi nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ, thì thào nói, "Cho em ra ngoài một chút đi, em sẽ không đi xa."

Hạng Khôn khoát áo cho hắn xong xuôi, thẳng người lên nhìn hắn, "Em muốn đi đâu?" Mạc Lẫm vừa định mở miệng, bỗng nhiên nghe được âm giọng lạnh ngắt vang lên bên tai, "Đến chỗ Lăng Diệc Phong?"

Mạc Lẫm nghiêng đầu nhìn gã, rốt cuộc không nói nữa, ngồi yên lặng. Qua thật lâu, hắn thì thào mở miệng, "Hạng đại ca, em lạnh."

Hạng Khôn run người một chút, gã duỗi tay ôm lấy Mạc Lẫm, người bên trong khẽ run lên, da thịt lạnh buốt. Hạng Khôn nhịn không được ôm chặt vào, cúi đầu hôn lên mái tóc hắn. Mạc Lẫm ngoan ngoãn tựa vào lòng gã, lưng cong xuống, không còn thẳng tắp như trước nữa. Hạng Khôn lấy tay nâng cằm hắn lên, cúi đầu hôn môi hắn. Người nọ rất thuận theo, không phản kháng chút nào, thế nhưng cũng không đáp lại.

Nhưng chỉ vừa buông môi ra, bên cạnh liền vang lên lời nói tự giễu của Mạc Lẫm, "Bây giờ đối với anh mà nói, em chỉ có công dụng này nhỉ?"

Hạng Khôn sững sờ, đầu óc không kịp phản ứng, nhưng trái tim đã đau lên.

"Hạng đại ca, anh không yêu em, cũng không tin em, vậy thả em đi." Mạc Lẫm khẽ nói, giọng không chút gợn sóng, "Nếu anh muốn một đối tượng để tiết dục, có lẽ em không thích hợp."

Hạng Khôn nhìn chằm chằm vào người trong ngực một lúc, đột ngột cúi đầu hôn hắn, bàn tay vuốt ve ngực hắn, "Có thích hợp hay không, tự tôi biết."

Thở dốc dồn dập, tiếp xúc nóng bỏng, rõ ràng đã từng là cảm xúc khó cưỡng, nhưng giờ hắn chỉ cảm thấy mệt mỏi và hư vô, không còn cảm giác mong đợi nữa.

Cuộc sống như vậy trôi qua bao lâu, hắn không nhớ rõ. Mỗi ngày ngoại trừ ngẩn ngơ thì là làm tình, đầu óc trống rỗng, như một cái xác không hồn, hắn không biết Hạng Khôn đang nghĩ gì, dù sao hắn cũng đi theo y nhiều năm như vậy, kết quả là cái gì cũng không được, y cần gì phải chà đạp hắn như vậy?

Đối với y mà nói, rốt cuộc xem là gì đây?

Suy nghĩ chỉ càng thêm đau đầu, Mạc Lập ở trong căn phòng trống trải cảm giác vô cùng áp bức, muốn ép mình ngủ nhưng làm thế nào cũng không ngủ được, cảm giác tỉnh táo thật đáng sợ đến vậy, hắn chịu không được co rúm người, ôm lấy cơ thể, lặng lẽ ôm chặt cánh tay của mình.

Y… Muốn giam cầm mình cả đời sao…

Ngơ ngác nghĩ, hắn nhịn không được càng ôm chặt hơn.

"Đoàn đoàng!!"

Đột nhiên, hai tiếng súng nổ điếc tai bỗng dưng vang lên, Mạc Lẫm sững sờ, lập tức lấy lại tinh thần. Bản năng cảnh giác và nhạy cảm nuôi dưỡng mấy năm qua nháy mắt bừng tỉnh, bật người lên theo bản năng, nhanh chóng chạy đến cạnh cửa đứng tựa vào tường. Lúc này trên người không có vũ khí, không có súng hay dao nào, không có đồ vật gì để tự vệ. Hắn âm thầm siết nắm đấm, lắng nghe tiếng súng nổ không ngừng bên ngoài cửa, yên lặng đứng thẳng lưng.

"Đoàng!"

Một tiếng nổ thật lớn, cửa bị phá mở, giây tiếp theo là một hồi tiếng va đập, Mạc Lẫm hít sâu một hơi, cả người căng cứng đề phòng, ngay giây phút cánh cửa bị phá hủy, hắn dứt khoát nâng tay lên dùng sức muốn đánh mạnh xuống người xông vào.

Nhưng vừa đưa lên, đột ngột cứng đờ.

Người vừa xông tới, vẻ mặt gấp rút lẫn hung ác, dường nhưng y cảm nhận được sau lưng có người, mãnh liệt quay người lại giơ súng lên, nhưng khi nhìn rõ, người đó sửng sốt một chút, đôi mắt đen đặc chậm rãi cong lên một đường nhỏ, "A Lẫm!"

Không suy nghĩ nhiều liền lao về phía trước, ôm chầm lấy hắn, "Thật tốt quá, quả nhiên em ở đây!" Người đó dùng sức ôm chặt, giọng kích động đến phát run, "May quá, may mà em không sao!"

Nói xong, y nắm chặt lấy tay hắn, tay kia giữ khẩu súng ở trước ngực, "Mau đi theo anh!"

Mạc Lẫm sững sờ nhìn, mơ hồ nói, "Phong…" Ngây ngốc một chút, nhanh chóng tỉnh táo lại, "Anh có thể hoạt động?!"

Lăng Diệc Phong cười lớn, càng nắm chặt bàn tay hắn, "Em bị thằng khốn kia giam cầm, anh cũng phải bay lên."

Mạc Lẫm sẽ không biết, vì để đứng lên một lần nữa y đã chịu bao nhiêu đau đớn, có đau nhức kịch liệt đến mức nào cũng phải ép mình đứng thẳng, ép mình nhấc ra từng bước một, toàn thân giống như bị giẫm đạp, y vẫn liều lĩnh thử, từng lần té ngã, là từng lần đứng lên một lần nữa. Nhưng bây giờ có thể đứng ở đây, có thể bảo vệ người này ở trong ngực, y cảm thấy tất cả đều xứng đáng.

Mạc Lẫm ngơ ngác để mặc y kéo chạy về trước, hắn không biết vì sao hắn không dừng được, tầm mắt dừng lại ở hai chân người này, căn bản không rời đi. Người này… Có thể đứng rồi? Có thể bước đi? Giống như trước kia, có thể… Kéo hắn cùng nhau chạy trốn? Tám năm dài dặc đau buồn, hắn đã tưởng tượng chuyện này rất lâu, không thể tin được thế nhưng nay đã thành sự thật.

Đến khi nghe tiếng súng nổ bên tai, Mạc Lẫm rốt cuộc thanh tỉnh, trong mắt cũng nhìn thấy một vùng đỏ tươi.

Hậu viện đẹp đẽ của Hạng gia giờ phút này nhuốm đậm máu đỏ, người chết chất chồng ngổn ngang lộn xộn, hắn được Lăng Diệc Phong gắt gao bảo vệ sau lưng, còn có vài người che chở bọn hắn liên tục rút chạy về phía cổng, thậm chí A Lẫm còn trông thấy một chiếc xe hơi thể thao đang đứng chờ ở trước cổng chính, người trong xe lo lắng nhìn về hướng bọn họ bên này, bên ngoài xe có vài người bắn súng yểm hộ cho bọn hắn.

Mạc Lẫm đang mơ màng rốt cuộc cũng bừng tỉnh, hắn mãnh liệt xoay đầu, nhìn thấy một nhóm người khác đang chiến đấu dữ dội ở sau lưng, hình bóng người đang đứng kia khiến cho hắn quen thuộc khắc sâu trong xương tủy. Hạng Khôn nhìn chằm chằm vào hắn, cặp mắt đen thẳm kia như hai lưỡi dao sắc bén hung hăng đâm vào trong tim, hắn dùng sức giãy mạnh ra khỏi tay Lăng Diệc Phong, theo bản năng lùi về sau một bước.

"A Lẫm?" Lăng Diệc Phong sững sờ, lo lắng muốn kéo hắn, "Đi nhanh thôi, lại đây!"

Mạc Lẫm vô thức lui thêm một bước, nhưng bị người của Đằng Lăng chặn đường, trong màn đấu súng hắn căn bản không thoát ra khỏi vòng tròn này. Hắn quay người nhìn chằm chằm vào đôi mắt Hạng Khôn, hắn muốn nói mình không biết chuyện gì đang xảy ra, hắn muốn nói cầu xin anh hãy tin em, hắn muốn nói rất nhiều, nhưng một chữ cũng không thốt lên được. Rõ ràng trước mắt là máu đỏ, nhưng trong con ngươi chỉ có hình dáng của Hạng Khôn, rõ ràng bọn hắn đã ở bên nhau cả nửa đời, vì sao đến cuối cùng lại đi đến cục diện này.

Hắn không muốn bỏ đi, hắn thật sự, không muốn rời xa y…

Từng bước một, hắn ép mình đi từng bước vào trong khu vực đang chiến đấu nguy hiểm nhất của hai bên.

Hắn muốn quay lại.

Nhưng trong nháy mắt, bước chân lại mãnh liệt cứng đờ.

Trong đôi mắt, chiếu ra một họng súng đen ngòm, âm thanh đó hắn rất quen thuộc, họng súng mà hắn đã

cùng nhau kề vai chiến đấu suốt hai mươi năm, ngay lúc này đang nhắm thẳng về phía hắn.

Cặp mắt Hạng Khôn lạnh rét không cảm xúc, chỉ có khẩu súng ấy, chân thật đến tàn nhẫn, nhắm thẳng vào hắn.

Mạc Lẫm mở to hai mắt, khó tin mà nhìn y, thậm chí quên cả việc né đạn ngay lúc súng nổ.

Anh… Muốn giết em?

Hạng đại ca, anh thế nhưng… Thế nhưng muốn giết em?

Mạc Lẫm cảm giác thế giới quanh mình hoàn toàn yên tĩnh, thời gian như ngừng lại, ngừng lại ở khoảnh khắc nhiều năm về trước, người kia tươi cười gọi hắn là A Lẫm.

Mạc Lẫm bỗng nhiên buồn cười, không còn do dự nữa, bỗng nhiên chạy nhanh vào trong màn mưa bom bão đạn phía trước.

Cái mạng này, là do y cứu.

Hôm nay hắn vẫn còn, có lẽ cần.

"A Lẫm!!"

Sau lưng đột nhiên vang lên một tiếng kêu thảm thiết, Mạc Lẫm cảm thấy khóe mắt có thứ gì đó ẩm ướt lăn xuống.

A Lẫm, rốt cuộc em có yêu anh không.

Mạc Lẫm cảm thấy toàn thân có vô số viên đạn bắn xuyên qua, trong nháy mắt cơ thể như không còn là của mình, nhưng hắn chậm rãi cong miệng lên, giây phút ngã xuống đất, hắn từ từ mở mắt, không phải nhìn về phía Hạng Khôn, chỉ vô thức, không suy nghĩ gì, cố gắng quay đầu lại.

Phong ca.

Em gạt mình cả đời, giấu anh cả đời, nhưng, nếu như có thể nói, em thật sự muốn nói cho anh biết.

Thật ra em, vẫn luôn…

"A Lẫm!!" Lăng Diệc Phong cảm giác toàn thân cứng ngắc, cặp mắt đỏ ngầu chiếu ra cơ thể máu tươi đầm đìa của người kia, Mạc Lẫm như đang quay đầu lại, đôi mắt ấy, dường như đang lặng lẽ mỉm cười nhìn mình, Lăng Diệc Phong cảm thấy thân thể cũng đau nhói, giống như hắn, khắp toàn thân đau đến không chịu nổi.

Hầu như không hề do dự, không có bất kì trì trệ nào, y vội vàng chạy về phía hình bóng ngã xuống đất kia, giống như tám năm trước, trong mắt không còn thấy gì khác, bên tai cũng không nghe thấy gì, chỉ muốn nắm lấy người kia bảo vệ chặt chẽ trong lòng.

Vì sao.

Anh cố gắng hết sức tỉnh dậy, không phải để nhìn thấy em như thế này.

A Lẫm, anh không cho phép em bỏ lại anh, anh không cho phép em bỏ lại anh một mình lần nào nữa.

"Tiểu thúc!"

Sau lưng vang lên tiếng hét của một người, Lăng Diệc Phong không nghe, chỉ muốn xông vào chỗ vũng máu, nhưng cánh tay lại bị giữ chặt, bước chân y lảo đảo, quay đầu quát nhẹ, "Thả ra!"

Lăng Viêm siết chặt lấy cánh tay y, dùng sức kéo y ra khỏi khu vực nguy hiểm, "Thúc bình tĩnh một chút! Thúc như vậy là chịu chết!"

"Con mẹ nó buông ra!"

Lăng Viêm mặc kệ y, một tay kéo nhanh, một tay nâng bộ đàm lên, "Lô Quân, để lại năm người tiếp tục bắn phá, những người khác, lái xe xông vào, chắn phía trước Lẫm thúc! Nhanh lên!"

Lăng Diệc Phong vừa ngừng lại, mãnh liệt hiểu được ý của hắn.

Lăng Viêm thấy thế âm thầm thở phào nhẽ nhõm, buông tay ra, "Tiểu thúc, cháu đã hứa sẽ cứu y, nhất định có thể được." Nói xong, hắn híp mắt, nhìn vào chiếc xe đang xông tới ở đằng sau, cả người đột ngột vụt lên trước, "Thừa cơ hiện tại, nhanh chóng kéo y vào xe!"

Lăng Diệc Phong không đợi hắn nói xong, liền theo sát chiếc xe đằng sau, dùng hết sức vọt nhào đến chỗ Mạc Lẫm máu tươi đầm đìa, bảo vệ đầu của hắn. Tình thế nguy cấp, cũng may chiếc xe này được trang bị lớp chống đạn tân tiến nhất ở bên ngoài, Hạng Khôn nhất thời bị màn bắn phá của Đằng Lăng cản trở không nhìn đến, Lăng Viêm cũng chạy đến theo, cùng với Lăng Diệc Phong ôm Mạc Lẫm lên xe hơi. Lớp chống đạn có tốt đến cách mấy, cũng không thể chịu bão đạn này được bao lâu, ván cờ này quá nguy hiểm, chậm một giây là chết hết. Đám người Đằng Lăng sốt ruột đến đỏ mắt, bịch một tiếng, lớp thủy tinh chống đạn bị bắn vỡ, Lô Quân thấy cả ba đều đã nhảy vào xe, lúc này mới đạp mạnh chân ga, dùng sức rẽ vào chỗ cua.

“Nhanh, tất cả nhảy vào xe!”

Cục diện vô cùng thê thảm, nhưng Lăng Viêm vẫn trấn định tìm phương pháp. Xe chạy vội đến các chỗ mai phục của người Đằng Lăng, mỗi người đều nắm chặt cơ hội mà nhảy vào trong xe, có mấy người bị thương nặng trốn không thoát liền liều mạng cố sức đẩy người bên cạnh lên xe, còn mình ở nguyên chỗ tiếp tục ngăn cản tấn công của Hạng gia.

Lăng Viêm đỏ mắt nhìn chằm chằm vào những người bị bỏ lại, yên lặng siết chặt nắm đấm.

Con xe như mũi tên lao nhanh ra khỏi vòng vây, trên thân xe là vô số lỗ thủng, nhiễu ra một đường đỏ tươi.

Chín phần chết một phần sống, trong xe yên tĩnh trầm lặng.

Người trên xe bị thương cũng không nặng, chỉ ngoại trừ, Mạc Lẫm.

Toàn thân Mạc Lẫm bị bắn đến mức như cái sàng, máu chảy như rót, vô số viên đạn ghim bên trong, hắn đau đến cau chặt lông mày, giữa lúc mê man chóng mặt, xe không cẩn thận rung lắc một cái, trong cơn đau dữ dội hắn yếu ớt mở mắt ra, nhận thấy mình đang nằm trong lòng Lăng Diệc Phong, không hiểu sao, chợt cảm giác không còn đau nữa, trong tim có cảm giác ấm áp tràn vào. Lăng Diệc Phong thấy hắn tỉnh, nghẹn ngào nói.

“A Lẫm…”

Mạc Lẫm ho một cái, khóe miệng chảy ra chút máu, nhưng Lăng Diệc Phong chưa từng nghe được giọng nói dịu dàng như vậy.

“Anh… Thật sự tỉnh rồi…”

Lăng Diệc Phong cầm tay hắn thật chặt, nước mắt nhỏ từng giọt xuống mặt Mạc Lẫm, Mạc Lẫm vẫn đang khẽ mỉm cười, cố gắng phát ra từng chữ, “… Em, thật ra, đợi… Tám năm qua…”

Lăng Diệc Phong không nói ra lời, trái tim đau đến phát điên, chỉ cố sức gật đầu.

Mạc Lẫm cảm thấy trước mắt dần đen đi, từ từ không còn nhìn rõ mặt của Lăng Diệc Phong nữa, nhưng trước sau như một bàn tay vẫn rất ấm, hắn chậm rãi cong miệng, cười, nhắm mắt lại.

“Phong ca, đưa em đi đi.”

60. Quyển 2 - Chương 60: Báo Thù

Hoàng hôn đỏ thẫm chiếu xuống phần còn lại của sân vườn xơ xác, máu đỏ ồ ạt chảy ra từ đống thi thể, trong sân mười người may mắn còn sống sót toàn thân cũng đẫm máu, người đàn ông cầm đầu lặng yên đứng đấy, tròng mắt đen phủ lên ánh chiều tà.

Xung quanh yên tĩnh không tiếng động, mọi hoạt động đều cứng ngắc, đầu óc giống như bị đóng băng, chỉ còn lại hình ảnh cuối cùng của người kia, máu tươi đầm đìa ngã xuống vũng máu đỏ.

Hạng đại ca.

Em sẽ vĩnh viễn theo anh.

Em sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh anh.

Đôi mắt cười của người nọ thoáng chốc như vẫn còn ở trước mắt, hắn ngây ngốc đứng đấy, đến khi từ sâu trong tim truyền đến một cơn đau quằn quại, đau đến suýt không đứng vững. Bước chân loạng choạng một cái, Hạng Khôn đè lại lồng ngực cố gắng đứng thẳng.

Hắn chưa từng nghĩ đến người kia sẽ rời xa hắn, người kia sao có thể rời bỏ hắn, lại dám rời bỏ hắn, cái người luôn miệng nói sẽ mãi mãi ở bên cạnh làm bạn với hắn, đến cuối cùng lại giãy giụa nhìn về hướng không có hắn ở đấy. Đau đớn tê dại trong lồng ngực như đang cười nhạo hắn ngu ngốc, mùi máu tanh trong miệng như từng lần nhắc nhở hắn, người kia đã đi, hoàn toàn, thật sự bỏ đi.

"A, ha ha… " Khẽ cười, tiếng cười càng lúc càng lớn hơn, giống như không thể kìm chế nổi.

Những người xung quanh cúi đầu, không ai dám nhìn hắn, cũng không dám mở miệng. Hạng Khôn như vậy quá lạ lẫm, rõ ràng là đang cười, nhưng nghe vào trong tai lại khiến cho người khác cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

"Vui vậy sao? Tâm trạng không tệ nhỉ?" Đột nhiên, một giọng nói trầm thấp châm chọc vang lên.

Tiếng cười đột ngột ngừng lại, những người xung quanh Hạng Khôn đều kinh ngạc, mạnh mẽ quay đầu lại nhìn.

Vừa nhìn qua, tất cả mọi người đều cứng ngắc.

Sau lưng là một nhóm người áo đen, vũ khí tinh xảo, không dưới hai mươi, nhưng đám người này…

"Là người của Đằng Lăng!" Tiểu Chu mạnh mẽ hoàn hồn, cầm chắc súng trong tay hét lớn, "Chính là bọn chúng, con tàu ngày đó chính là của bọn chúng!"

Đằng Lăng?!

Đám người kia đứng che trước một người đàn ông, đầu tóc trắng bạc, mặt còn rất trẻ, đôi mắt lạnh như băng, Hạng Khôn cảm thấy người này có chút quen mắt, nhưng không nhớ được là ai, có điều hắn cũng không rảnh để quan tâm việc này, đám người này vừa nhìn qua đã biết là những sát thủ được huấn luyện chuyên nghiệp, ngày hôm nay hắn vừa chiến đấu ác liệt với bọn Lăng Diệc Phong xong, mấy người còn sống sót không ít thì nhiều cũng đều bị thương, nếu lại đấu với bọn chúng…

Hắn gần như không có phần thắng.

Không ngờ Đằng Lăng thâm hiểm như vậy, bọ ngựa bắt ve, chim sẻ nấp đằng sau. Họ Lăng này thật sự muốn đuổi cùng giết tận bọn hắn!

Hạng Khôn giữ chặt súng, híp mắt.

"Đằng Lăng," Giọng nói bình tĩnh, Hạng Khôn nhìn thẳng vào gã đàn ông đầu tóc bạc trắng, "Lăng Diệc Thần làm vậy có ý gì."

Gã đàn ông tóc bạc đột nhiên cười lên, ánh mắt tràn đầy chế giễu, chỉ đột ngột đưa tay lên, một tiếng vỗ giòn tan phát ra.

Trong chớp mắt, giống như tiếng chuông báo tử, máu đỏ còn chưa đông lại ngay lập tức tuông ra một lần nữa.

Mỗi một chỗ trên cơ thể đều rất đau, thương tích liên tục trải dài toàn thân, bên trong vô cùng đau nhức, Hạng Khôn bỗng nhiên cảm thấy xung quanh bắt đầu mơ màng. Tiếng la hét thảm thiết, âm thanh súng nổ chợt ngừng lại, không hiểu sao, từng chút một biến mất ngay bên tai.

Chỉ còn lại giọng nói đau lòng và dịu dàng của một người.

"Lại bị thương sao… " Người kia hơi nhíu mày, giơ tay lên cẩn thận băng lại miệng vết thương cho hắn

"Không có để ý sau lưng." Giải thích một câu, theo bản năng vươn tay ôm lấy thân thể cao gầy của người nọ.

Người kia không nói gì, chỉ mỉm cười, đến hơi thở cũng như mang theo đau xót.

Suy nghĩ một lát, hắn vẫn quyết định di dời sự chú ý của người này, *"Đừng lo lắng. Mà nói, sao em lại đến đây?"*

Động tác trên tay của người kia dừng lại, cẩn thận băng bó thật kỹ vết thương cho hắn xong, rồi mới thở dài ngồi xuống bên cạnh hắn, *"Em nghe thấy."*

"Hả?"

Giống như có chút xấu hổ, ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt có chút ngượng ngùng của y, *"Em nghe thấy tiếng anh gọi em, còn tưởng là đang nằm mơ…"*

Nhịp tim có chút ngưng trệ, không biết nên nói cái gì, hắn chỉ có thể yên lặng ôm người kia thật chặt.

A Lẫm…

Cơ thể rốt cuộc không thể trụ vững nổi, nặng nề té ngã xuống nền đất.

A Lẫm.

Lần này, em còn có thể nghe thấy không?

Ngay bây giờ, em còn có thể đến bên cạnh anh không?

Từ bỏ mà buông tay ra, khẩu súng ngắn mang theo máu rơi xuống mặt đất.

A Lẫm, có lẽ vĩnh viễn em cũng sẽ không biết, không bao giờ biết được…

Đáy lòng đột nhiên cảm giác thật nhẹ nhõm, Hạng Khôn nhìn bầu trời đỏ máu trên đầu, trong mắt như hiện lên hình dáng mỉm cười của người nọ, bộ dáng ấy đã thành thói quen hơn hai mươi năm, trầm tĩnh, nhưng gương mặt tươi cười đó dù sao vẫn có chút u buồn.

Nếu như… Có kiếp sau.

A Lẫm, nếu như có kiếp sau, anh nhất định…

Mí mặt nặng nề chậm rãi nhắm lại, rõ ràng hoàn toàn đen hút, hô hấp cũng đã ngừng, nhưng trong ngực vẫn đọng lại gương mặt mỉm cười của y, như hòa tan vào trong thể xác của hắn, khắc sâu vào tận trong linh hồn.

****

Mặt đất chất đầy thi thể, máu đỏ chảy thành sông.

Sở Mặc đứng trong dòng sông máu, từ tốn đi đến bên cạnh thi thể của Hạng Khôn, nhấc chân đá, sung sướng mà híp mắt, "Đằng Lăng?" Sở Mặc ngồi xổm xuống, ngưng cười, con ngươi dần dần lạnh rét.

Gã chờ ngày này, chờ tám năm nay.

Tự tay giết kẻ phản bội này, báo thù cho Hoắc Kiêu, chính là động lực duy nhất để hắn tồn tại. Nhưng hôm nay thật sự đã trả được thù, gã chỉ cảm thấy trong lòng thoáng cái mờ ảo, tựa như không còn cảm giác chân thật.

Kế hoạch của bọn họ cũng không phức tạp, chỉ là cần thời gian dài. Làm cho Hạng Khôn bị phân tán thế lực, xa cách đồng bọn, sau đó lợi dụng Đằng Lăng mở đường trước, cuối cùng bọn hắn chỉ cần đâm thêm một nhát dao liền có thể hoàn thành thắng lợi. Có điều số thuộc hạ của Hạng Khôn ở Tam Giác Bạc cũng không ít, đám người tại Tam Giác Vàng cũng chưa tập hợp đầy đủ, nơi này không thể nán lại lâu. Sở Mặc quan sát đống thi thể ngổn ngang trong sân vườn, đột nhiên nhếch miệng, phân phó người bên cạnh.

"Châm lửa, đốt."

Sân vườn này, lần thứ hai bị lửa cháy thiêu sạch toàn bộ. Trong không khí lềnh bềnh mùi xác chết bị thiêu trụi, rất buồn nôn, nhưng lại khiến cho gã không kìm được muốn cười to lên. Nhìn chằm chằm vô số xác chết bị thiêu cháy thành tro, đôi mắt hiện lên khói lửa ngút trời, Sở Mặc nhếch miệng đứng dậy, dường như đang tận hưởng thời khắc máu tanh này, mùi máu mới thoải mái làm sao, gã đợi rất lâu rồi.

"Sở đội trưởng, không tìm thấy hai đứa con."

Sở Mặc quay người, nhíu mày.

Hiện tại vừa đúng giờ tan học, có lẽ hai thằng nhóc kia đang trên đường về nhà…

Có nên mai phục trên đường để trực tiếp diệt cỏ tận gốc không…

Đang suy nghĩ, đột ngột điện thoại reo lên, Sở Mặc lấy ra nhìn, nhịn không được liền cười lên.

"Tiểu Ý."

Đầu bên kia rất yên lặng, không biết đang ở chỗ nào, giọng Hang Ý cũng rất nhỏ, "Thế nào?"

"Thành công."

“Thành…” Hạng Ý như đang ngây người, đờ đẫn thật lâu, bỗng nhiên khẽ thì thào, “Hắn… Đã chết?”

“Đúng, hơn nữa.” Sở Mặc sung sướng trong lòng, giọng nói cũng vang to hơn, “Đã cháy thành tro, ha.”

Đầu bên kia bất chợt trầm lặng, ngây người cả nửa ngày mới có âm thanh tựa như nghẹn ngào cất lên, “Vậy… Tốt.”

Sở Mặc cũng không để ý đến phản ứng của cậu, chỉ hỏi, “Hạng Lê và Nhan Lập Khả ở trường, bây giờ có lẽ đang trên đường về, có muốn giết bọn chúng luôn không?”

Hạng Ý im lặng cả buổi, Sở Mặc nhíu mày, “Tiểu Ý?”

“Không cần, đừng giết.” Hạng Ý cuối cùng cũng mở miệng, giọng nói đã trở lại bình tĩnh.

“Cái gì? Tại sao?”

Hạng Ý ngừng một lúc, mới nói tiếp, “Hạng Khôn đã sớm lập di chúc, để lại Tam Giác Vàng cho Hạng Lê.”

“Giết nó đi, thì nơi này sẽ là của cậu.”

“Ừ…” Hạng Ý trầm mặc một lúc, nói tiếp, “Hạng Lê không có hứng thú với mấy việc này, về sau khi nó tiếp quản Tam Giác Vàng, người duy nhất có thể dựa vào, chỉ có tôi. So với giết nó đi, giữ nó lại làm con rối, đồng thời có thể trấn áp được đám thuộc hạ còn lại của Hạng Khôn.”

“…”

“Không ai biết chúng ta giết Hạng Khôn, giữ lại Hạng Lê cũng không sao cả,” Hạng Ý nói rồi, lại bổ sung thêm, “Dù sao, Tam Giác Vàng vẫn là nơi nhiều thế lực của Hạng Khôn nhất, để Hạng Lê trông coi, ít nhất sẽ dễ dàng hơn so với tôi, dù sao đi nữa nó cũng chỉ có thể dựa vào tôi, cũng không khác gì nằm trong tay tôi rồi.”

“Cậu nói cả buổi, chính là không muốn giết Hạng Lê, đúng không?” Sở Mặc đột ngột cắt ngang.

“Ừ, giữ nó lại có ích, không cần giết.” Ngữ điệu của Hạng Ý rất bình tình, không có chút lay động nào.

Sở Mặc hơi cau mày, Hạng Ý nói không sai, nhưng gã có cảm giác, cảm thấy có thứ gì đó không thích hợp. Chẳng qua đúng như lời cậu nói, giữ lại một con rối để điều khiển, thật sự sẽ dễ dàng hơn so với bọn hắn trực tiếp khống chế, dù sao ở Tam Giác Vàng phần lớn đều là người của Hạng Khôn, có quan hệ với Hạng Lê tốt hơn nhiều.

Ngẫm nghĩ một hồi, Sở Mặc rốt cuộc vẫn đồng ý. "Được rồi, vậy bây giờ đến chuyện tiếp theo. Tung tích của ổ cứng HDD, hỏi Mạc Lẫm là chuyện không thể, chỉ còn cách moi ra từ Mạc Bắc, cậu cũng không cần đóng kịch trước mặt hắn nữa, để Tháp Tu Á cử mấy người áp giải hắn tới đây, tôi sẽ nghĩ cách tra hỏi."

Vừa dứt lời, Hạng Ý bên kia như chợt im lặng, đến cả hô hấp cũng không thể nghe thấy. Sở Mặc mơ hồ cảm thấy có dự cảm không lành, bỗng nhiên lạnh giọng nói, "Thế nào, không có vấn đề gì chứ?"

Hạng Ý trầm lặng thật lâu, cả buổi trôi qua mới lặng lẽ ừ một tiếng, sau đó liền tắt máy.

Sở Mặc cúi đầu nhìn điện thoại trong tay, không biết nghĩ gì, bỗng nhiên híp mắt, siết chặt nắm tay.

***

Quay trở lại phòng bệnh Hạng Ý vô thức bước chân nhẹ nhàng, nhưng bệnh nhân trên giường hình như đã tỉnh dậy, thấy cậu đi vào, liền chống tay muốn ngồi lên, Hạng Ý vội vàng bước nhanh hai bước đỡ lấy cánh tay của hắn, sau đó ngồi vào bên cạnh theo bản năng ôm hắn vào trong lòng.

"Đang nhìn gì đó?"

Mạc Bắc tựa vào trong ngực cậu, nhìn ra ngoài cửa sổ mỉm cười nói, "Em xem dưới lầu đi."

Hạng Ý nhìn xuống theo ánh mắt của hắn, dưới vườn hoa của bệnh viện, nở rộ một vườn hoa hồng, đỏ tươi bắt mắt.

"Thật đẹp," Mạc Bắc nói, cái ót cọ cọ trong ngực Hạng Ý, "Giống với khu vườn của Hạng đại ca."

Hạng Ý cảm thấy cơ thể cứng đờ, yên lặng một lúc lâu, lặng lẽ ôm chặt người trong ngực.

"Nếu như anh thích, khi nào trở về Tam Giác Bạc, em sẽ trồng cho anh một vườn hoa hồng."

Mạc Bắc ngây ngốc một chút, trong ngực dào dạt ấm áp, hắn mím môi, có hơi ngượng ngùng mà rủ mắt mỉm cười.

Hạng Ý cúi đầu nhìn xem người trong ngực mỉm cười, đột nhiên cảm thấy trái tim đau nhói, "Ca ca…" thì thào gọi, cậu nhịn không được buộc chặt cánh tay ôm ấp, "Mạc Bắc ca ca…"

Mạc Bắc có chút sững sờ, động tác của người phía sau quá mức dịu dàng, hắn ngây ngốc không kịp phản ứng, dựa ở trong ngực Hạng Ý cười cười, "Làm sao thế? Tâm trạng không vui hả?"

Hạng Ý vùi đầu vào giữa cổ hắn, kìm không được cọ cọ, giọng nói rất u buồn,"Không có…"

Hơi thở nóng ấm của đối phương lơ lửng trên cổ, Mạc Bắc cảm thấy hơi nhột, mỉm cười quay đầu lại nhìn cậu, "Lại đây, ngồi đối diện anh."

Hạng Ý im lặng một hồi, ngoan ngoãn nghe lời mà buông tay ra, vòng nửa vòng ngồi xuống trước mặt Mạc Bắc, chỉ là cúi đầu không lên tiếng. Mạc Bắc hơi nghi hoặc, dáng tươi cười chậm rãi biến mất, "Rốt cuộc làm sao vậy?" Hắn vươn tay vuốt ve sợi tóc của Hạng Ý, dỗ dành cậu, "Có phải là… Do anh nằm viện một tháng, nên em rất chán đúng không?"

Hạng Ý vội vàng lắc đầu.

Mạc Bắc rút tay về, mỉm cười áy náy, "Anh xin lỗi, ngày mai được xuất viện rồi, sau này có thời gian nghỉ sẽ đi chơi với em, có được không?"

Một câu đơn giản, nghe rồi lại không hiểu tại sao cảm thấy toàn thân buốt giá.

Lần sau…

Còn có thể có lần sau sao?

Hạng Ý đột nhiên đưa tay nắm lấy bàn tay Mạc Bắc, nắm rất chặt, siết chặt đến nỗi khiến cho Mạc Bắc có chút đau, nhưng hắn không nhúc nhích.

"Ca…"

"Ừ." Mạc Bắc duỗi tay kia ra vỗ về bàn tay Hạng Ý đang nắm chặt tay mình.

"Ngày mai… Theo em đến một nơi."

"Ừ, đi đến đâu?"

Hạng Ý ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt của hắn, nhìn thật lâu, rồi lại lặng lẽ gục đầu xuống, "Dù sao, anh cứ đi theo em đi."

"Ừ." Mạc Bắc nói xong, lại vươn tay gạt gạt những sợi tóc ngang trán của cậu, "Anh nói này, Tiểu Ý, có lẽ em nên gội đầu rồi nhỉ?"

Hạng Ý ngây ngốc một chút, cơ thể bỗng nhiên cứng ngắc, cậu ngẩn người một lúc lâu, sau đó đột ngột

đứng dậy đi ra phía cửa.

"Tiểu Ý?"

"Gội đầu." Vội vàng nói qua, không đầy vài giây liền không còn thấy bóng đáng. Nhưng mà Mạc Bắc không biết có phải mình nghe nhầm hay không, hắn cảm thấy, âm thanh Hạng Ý vừa rồi có chút nghẹn ngào, mang theo run rẩy, nghe được khiến lòng hắn đau lên một cái.

Ngày hôm sau xuất viện, một chiếc xe Limousine cao cấp dừng ngay trước cổng chính. Mạc Bắc thấy vậy muốn đi lách qua, bỗng nhiên một người đàn ông bước ra từ trong xe, đi từng bước ngừng lại trước mặt hắn. Mạc Bắc ngẩn người, dừng bước theo.

"Lên xe đi." Người kia nhìn hắn một cái, rồi nghiêng đầu nói với Hạng Ý.

Mạc Bắc đột nhiên cảm giác trong lòng có chút hoảng sợ, vô thức cảm thấy không ổn, theo bản năng lùi về phía sau một bước, nhưng người đứng phía sau bỗng nhiên chặn lại đường lui của hắn, lồng ngực rộng lớn áp sát vào lưng hắn, rõ ràng vẫn luôn ấm áp nhưng vào giờ phút này chợt cảm thấy lạnh như băng.

"Mạc Bắc, đúng không?" Người phía trước bước đến gần, nhìn hắn rồi bỗng nhiên cười, "Xin chào, tôi là Tháp Tu Á Ti NaDo," dừng một chút, người nọ nghiêng đầu, cười nói, "Ngài Sở Mặc mời anh đi một chuyến đến Tam Giác Vàng, tốt nhất anh nên ngoan ngoãn phối hợp với tôi… À không, là với tôi và Hạng Ý."

61. Quyển 2 - Chương 61: Xung Đột Nội Bộ

Mạc Bắc sửng sốt ước chừng ba giây, ánh mắt tràn ngập mông lung nhìn vào Tháp Tu Á.

Gã vừa mới nói… Sở Mặc?

Mạc Bắc đứng sững sờ, đầu óc còn chưa kịp phản ứng lại, thế nhưng không biết vì sao, cả người bỗng nhiên cảm thấy rét lạnh.

Sở Mặc…

Trước mắt từ từ trở nên mơ hồ, hắn không thấy rõ mặt của Tháp Tu Á, trong con ngươi chậm rãi chiếu ra một hình ảnh khói lửa ngút trời.

Tám năm trước, trong trận đại hỏa kia…

Những thi thể bị thiêu rụi…

Lưng dần dần cứng ngắc, một ý nghĩ đau đớn lạnh lẽo từng chút xông lên.

Một năm qua, ngày ngày đối chọi gay gắt với tổ chức vô danh nọ…

Hầu như giống hệt, phương thức hoạt động vô cùng quen thuộc…

Sở… Mặc?

Mạnh mẽ lấy lại tinh thần, trong nháy mắt đã thấy ra tất cả những điểm đáng ngờ.

Mạc Bắc cảm thấy cơ thể vô thức run lên bần bật không ức chế nổi. Đầu ngón tay trở nên lạnh buốt, ý nghĩ lạnh băng đau đớn đó như lan tràn thấm sâu vào trong xương tủy, từng chút một, thẩm thấu tận nơi sâu nhất trong tim.

Gã vừa mới nói cái gì? Tôi và… Hạng Ý?

Trong nháy mắt, trong đầu như có thứ gì đó rạn vỡ.

"Tiểu…" Hắn muốn nói chút gì đó, hắn có chút hoảng sợ, đầu óc trống rỗng một mảng, cả đầu lưỡi cũng trở nên cứng ngắc, không thể nói nên lời, "Tiểu, Ý?". Thật vất vả mới có thể phát ra được mấy chữ, Mạc Bắc dùng hết toàn sức ép mình xoay người, hắn tự nhủ là do mình suy nghĩ quá nhiều, nhưng khi mở lớn đôi mắt, chiếu ra chỉ có gương mặt không cảm xúc của Hạng Ý.

Trái tim lại bắt đầu điên cuồng co rút đau đớn, nhưng dường như hắn không còn cảm giác được, chỉ sững sờ nhìn người trước mắt, rốt cuộc không nói nổi một lời.

Hạng Ý vẫn không nhúc nhích, ngay cả ánh mắt cũng lạnh, con ngươi đen sâu thẳm, trên mặt đã không còn mỉm cười.

Trái tim giống như bị người khác bóp chặt, trong khoang miệng xông lên một hương vị tanh nồng. Mạc Bắc cố gắng cử động ngón tay, nhưng toàn thân như đã chết lặng, ngay cả cảm giác tựa hồ cũng không còn. Nắm chặt bàn tay một chút, buộc bản thân tìm lại lý trí. Mạc Bắc nhìn thẳng vào đôi mắt Hạng Ý, từng câu từng chữ, chậm chạp hỏi cậu, "Cho đến bây giờ, em vẫn không từ bỏ việc trả thù, đúng không?"

Hạng Ý không trả lời, chỉ lẳng lặng nhìn hắn.

Mạc Bắc ngơ ngác nhìn cậu thật lâu, sau đó bỗng nhiên cong cong khóe miệng, khẽ rũ mắt xuống, "Tiểu Ý, anh thật hi vọng, những thứ kia đều là sự thật."

Đôi mắt Hạng Ý có chút dao động, nhưng Mạc Bắc đã buông mắt xuống, căn bản không nhìn thấy cậu.

"Phải đóng kịch cùng anh lâu như vậy, thật đúng là, oan uổng cho em rồi." Mạc Bắc cười cười, bỗng nhiên đưa tay vào trong túi áo, Tháp Tu Á kinh hãi, lập tức tiến lên trước. Nhưng Mạc Bắc chỉ là lấy ra một con dao găm, tùy tay ném xuống đất, khóe miệng vẫn hơi cong lên, tựa như bình thường, "Vật này, trả lại cho em."

Hạng Ý vẫn luôn trầm lặng, nhưng một khắc khi nhìn thấy rõ con dao găm kia, trong mắt cậu có thứ gì đó lóe lên, dường như thoáng thất thần, Tháp Tu Á theo bản năng cũng nhìn xuống mặt đất theo hướng ánh mắt của Hạng Ý, hơi chút buông lỏng cảnh giác đối với Mạc Bắc.

Chỉ đợi một giây đó, đôi mắt đen như mực của Mạc Bắc đột nhiên híp lại.

"Đoàng!"

Một tiếng súng vang lên rạch phá bầu trời, đám đông lập tức bùng nổ lên tiếng la hét chói tai.

Dù sao nơi này cũng là cổng chính của bệnh viện, dòng người không nhiều lắm, nhưng cũng đủ để gây nên náo loạn. Mà cái Mạc Bắc chờ, chính là giây phút hoảng loạn trong nháy mắt này. Bóng dáng mảnh khảnh của người kia giống như tia chớp, đột ngột chạy vọt vào trong đám đông tán loạn. Tháp Tu Á khẽ chửi thầm một tiếng, vội vàng đuổi theo, bàn tay đang nắm khẩu súng trong ngực, do dự không biết có nên rút ra ở trước mặt đám đông hay không. Người đàn ông tên Mạc Bắc này quả thật khó đối phó, nhanh như vậy đã có thể lấy lại tinh thần, lại còn nghĩ ra được kế sách chạy trốn, thật sự không đơn giản.

Hình dáng người phía trước chạy trốn quá nhanh, đường đi cũng được xác định trước để chạy, Tháp Tu Á nhanh chóng đuổi theo, nghiến răng rốt cuộc thò tay vào trong ngực, bàn tay nắm chặt khẩu súng, ngón tay đã đặt ngay chốt an toàn, dùng sức gạt mở chốt.

"Không cần." Còn chưa móc súng ra, bên tai đã vang lên âm giọng trầm thấp của Hạng Ý. "Đuổi nhanh theo y, không cần nổ súng." Giọng của cậu rất bình tĩnh, không có một chút gợn sóng.

"Không được, đuổi theo như vậy sẽ làm hắn chạy thoát…."

Lời còn chưa nói hết, chỉ thấy Hạng Ý ở bên cạnh đột nhiên vung tay, cổ tay dùng sức xoay một cái, đoạt lấy khẩu súng trong tay gã. Tháp Tu Á kinh sợ, "Cậu làm gì vậy?"

Hạng Ý không trả lời, đột nhiên dừng bước, Tháp Tu Á cũng theo đó dừng lại, lúc ngẩng đầu liền ngây người.

Mạc Bắc ở cách bọn họ không xa bỗng nhiên đứng lại, hình như toàn thân hơi run rẩy, cuối cùng tựa như trụ vững không nổi mà té ngã xuống phía sau. Nhưng người còn chưa chạm xuống đất, đã ngã vào trong vòng tay của một người. Mạc Bắc hô hấp dồn dập, cố gắng xua đi cảm giác choáng váng, gắng hết sức để

mở to hai mắt.

"Em… Trong điểm tâm…" Cổ họng khô khốc, đến cả nói cũng không nên lời, toàn thân giống như bị gây tê, đầu lưỡi cũng trở nên cứng ngắc.

Hạng Ý không nói gì, chỉ siết chặt vòng tay, để cho thân thể suy yếu của người nọ tựa vào trong ngực cậu. Mạc Bắc cuối cùng cũng từ bỏ giãy giụa, khóe miệng hơi cong lên, chậm rãi nhắm mắt lại.

Nếu anh chết, em có buồn không?

Mình thật có bao nhiêu nực cười, cư nhiên hỏi một vấn đề giống đứa ngốc như vậy.

Bản thân hắn sống hay chết, người này căn bản sẽ không quan tâm, hắn đối với y mà nói, chỉ có giá trị lợi dụng mà thôi.

Thế nhưng một người rốt cuộc có bao nhiêu mặt, có thể biến mọi biểu hiện giả dối diễn đến thật tâm như vậy.

Trước mặt đen đi một chút, Mạc Bắc dần dần không thấy rõ mặt Hạng Ý, chỉ cảm thấy cánh tay đang ôm mình càng ngày càng lạnh, buốt giá giống như cả người bị đẩy vào trong hầm băng, đến trái tim cũng đông cứng, hầu như không còn cảm giác nảy lên.

Hạng Ý cẩn thận bế Mạc Bắc lên, quay người nhìn về phía Tháp Tu Á, "Đi thôi."

Tháp Tu Á liếc mắt qua bàn tay của Hạng Ý, trong nội tâm đột nhiên cảm thấy khổ sở.

Lòng bàn tay của cậu vẫn gắt gao nắm chặt con dao găm nọ, siết rất chặt, trên mu bàn tay nổi lên một mảnh gân xanh dài.

Ngồi trên ghế lái, Tháp Tu Á nhìn Hạng Ý thông qua kính chiếu hậu. Người kia cẩn thận ôm lấy người đang ngất trong lòng ngực, nhẹ nhàng để đầu của hắn nằm trên đùi của mình, còn nhíu mày suy nghĩ một chút, cởi áo khoác ngoài ra đắp lên thân hắn. Động tác nhẹ nhàng, dịu dàng như vậy thật sự lạ lẫm. Tháp Tu Á nhìn một hồi lâu, rốt cuộc dời mắt sang chỗ khác, nhưng vẫn không nhịn được cúi đầu thở dài một tiếng.

***

Trên đường đi mọi thứ đều được Tháp Tu Á chuẩn bị tốt, hai người không tốn nhiều thời gian, rất nhanh đã đến được đích. Tam Giác Vàng có vô số ngõ hẻm, tương tự như vậy mật thất càng không ít. Hạng Ý bước xuống xe, nhìn thấy sâu trong con hẻm có vài người đang đứng, người đàn ông cầm đầu vẫn giống như trong trí nhớ, cao lớn, lạnh lùng, chẳng qua đầu tóc đen nay đã trở nên bạc trắng, thấy được khiến

lòng cậu đau xót.

"Sở Mặc thúc thúc…"

Xuống xe, còn chưa đi được vài bước, đã thấy người đàn ông đối diện bước nhanh đến, dùng sức ôm cậu vào lòng. Hạng Ý ngẩn người, đưa mắt nhìn khuôn mặt của Sở Mặc, hơi ngây ngẩn. Đây là lần đầu tiên cậu được nhìn thấy mặt của Sở Mặc, chuyển mắt theo miếng vải đen được lấy xuống, giữa mái tóc bạc lộ ra gương mặt trẻ trung anh tuấn, nét lạnh lẽo giữa lông mày thoáng biến mất, ánh mắt nhìn cậu cũng trở nên dịu hiền.

"Tiểu Ý, đã lâu không gặp."

Hạng Ý hơi mím môi, đưa tay ôm lại bả vai của đối phương, dùng một chút sức lực.

Tuy rằng ngày ngày trao đổi thư từ, nhưng thật sự là lâu rồi không gặp nhau. Người đàn ông này không quản tính mạng mà làm bạn với cậu, trợ giúp cậu, nếu như không có người này, tất cả kế hoạch của cậu sẽ khó mà có thực hiện được. So với thân phận là trợ thủ của ông ngoại, đối với cậu mà nói, Sở Mặc đã sớm giống như người thân duy nhất còn lại.

Sở Mặc nhìn đứa nhỏ trong lòng, âm thầm cảm thán. Vài năm không gặp, dáng vóc của Hạng Ý thật sự đã thay đổi, muốn cao hơn cả gã. Nghĩ đến đó, Sở Mặc đưa tay vuốt tóc đối phương, rồi buông tay khẽ cười cười, "Mấy năm qua, vất vả cho cậu rồi."

Hạng Ý lắc đầu, như là nghĩ đến điều gì, khẽ hạ mắt xuống, "Hắn thật sự, đã chết?"

Sở Mặc cười ha ha, gương mặt trầm tĩnh trước giờ bỗng nhiên hất cao lên, "Đúng vậy, chết rồi." Âm giọng bình thản lần lượt cao vang, "Tam Giác Vàng giờ loạn một bầy, như rắn mất đầu, chỉ dựa vào thằng nhãi Hạng Lê nắm giữ, căn bản không cầm cự được bao lâu." Sở Mặc nói, đưa tay nhìn đồng hồ, "Cũng gần rồi, có lẽ cậu sẽ nhanh nhận được điện thoại của Hạng Lê. Đến lúc đó cậu…"

Còn chưa nói hết, chợt nghe trong túi áo reo lên tiếng chuông điện thoại. Sở Mặc sững sờ, nhíu nhíu mày, "Nhanh như vậy…" Gã còn chưa kịp nghĩ ra cách nào để trả lời.

Hạng Ý híp mắt, nhìn chằm chằm vào dãy số trên màn hình điện thoại, không biết suy nghĩ cái gì, sau đó cậu đưa ngón tay lên, ấn xuống nút tắt.

Sở Mặc sững sờ, "Làm gì vậy?"

Hạng Ý giương mắt cười cười, "Cậu ta sẽ gọi lại."

Quả nhiên, điện thoại vừa im lặng không được vài giây, lại bắt đầu vang lên. Hạng Ý vẫn ấn nút tắt, sau

đó liền tắt máy, đem điện thoại bỏ vào trong túi áo. Ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Sở Mặc, Hạng Ý nhếch miệng, lúc này mới giải thích, "Chuyện tôi và Mạc Bắc đi du lịch Châu Âu, bọn họ nhất định là không biết. Nhưng trước khi đi Mạc Bắc đã nói qua với Âu Dạng, hiện tai xảy ra chuyện như vậy, Âu Dạng nhất định sẽ đem chuyện này nói cho Hạng Lê. Hạng Khôn bị ám sát, Mạc Lẫm thì phản bội, mà tôi và Mạc Bắc lại đang ở nước ngoài, phản ứng đầu tiên của cậu ta đương nhiên sẽ là muốn xác định xem chúng tôi có an toàn hay không."

"Vì vậy cậu tắt máy?"

"Đúng, một lát nữa tôi sẽ gọi lại. Tung tích của Mạc Bắc, không thể để cho bọn họ biết được."

"Cậu định làm gì?"

Hạng Ý bỗng nhiên nhếch miệng, ánh mắt cũng hơi nheo lại, mang theo chút đắc ý, "Chú sẽ biết ngay thôi."

Sở Mặc ngẩn người, lấy lại tinh thần cũng không nhịn được cười.

Đứa nhỏ này, thật sự đã trưởng thành. Có lẽ không lâu nữa sẽ vượt qua cả gã… Không đúng, trên thực tế hiện giờ đã sớm…

Thầm tán thưởng một chút, Sở Mặc nhịn không được đưa tay vỗ vai Hạng Ý, sau đó mới thu lại tâm tình, hơi nghiêng đầu nhìn về chiếc xe phía sau Hạng Ý.

"Được rồi, Tiểu Ý," Sở Mặc chuyển mắt, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt của Hạng Ý, "Đem Mạc Bắc, đi theo tôi."

Khóe miệng đang cười của Hạng Ý đột ngột biến mất, dường như đồng tử cũng rụt lại. Sở Mặc nhìn chằm chằm cậu, Hạng Ý bất chợt né đi ánh mắt của gã, quay người chậm rãi nhấc từng bước hướng về chiếc xe.

Mở cửa, khom người, vươn cánh tay ra.

Động tác rất chậm, rõ ràng cẩn thận từng li từng tí.

Sở Mặc híp mắt, không nói gì, quay người đi vào mật thất ở đằng sau.

***

"Làm hắn tỉnh lại."

Hạng Ý vừa đem Mạc Bắc đang hôn mê nhẹ nhàng đặt lên ghế nằm trong mật thất, chợt nghe âm giọng lạnh lùng của Sở Mặc phân phó người hai bên. Đôi mắt đen láy của Hạng Ý tựa như trở nên sâu thẳm, cậu không nói gì, chỉ đứng thẳng người lên, yên lặng đứng trước người Mạc Bắc.

Hai tên thuộc hạ nghe lệnh đi qua, nhưng thân mình cao lớn của Hạng Ý hoàn toàn che chắn hình dáng của Mạc Bắc, hai người dừng bước, có chút do dự.

"Cậu như vậy là có ý gì?" Giọng Sở Mặc lại lạnh thêm, mơ hồ có phần tức giận, "Nhập vai quá sâu? Hay là kịch giả tình thật rồi?"

Hạng Ý ngước mắt nhìn Sở Mặc, cặp mắt tối đen không một chút sợ hãi, chỉ yên lặng.

"Tôi nghĩ rồi." Giọng cậu trầm thấp, bình tĩnh không một gợn sóng, "Tam Giác Bạc không còn Mạc Bắc, chẳng khác nào là của chúng ta, không ai tìm thấy ổ cứng HDD, Hạng Lê chỉ có thể đem Tam Giác Bạc cho tôi, cậu ta cũng không có chủ ý với bên này, mà người cậu ta có thể hoàn toàn phó thác quyền hạn cũng chỉ có người anh là tôi đây." Hạng Ý nói, lại hơi lùi về sau một bước, che chắn Mạc Bắc, "Vậy nên có hay không có ổ cứng HDD, cũng không sao cả, di chúc của Hạng Khôn căn bản không có ý nghĩa với tôi, Tam Giác Bạc, vốn phải là của tôi rồi."

"Vì vậy?" Ánh mắt băng lạnh của Sở Mặc nhìn chằm chằm vào Hạng Ý.

"Vì vậy…" Hạng Ý ngừng một chút, nhắm mắt lại, "Không cần phải tra hỏi y, cái ổ cứng HDD kia, chúng ta không cần nó."

"Ha ha," Sở Mặc cảm thấy buồn cười, trong thâm tâm lạnh lẽo, nhưng chỉ cảm thấy buồn cười dị thường, "Được, tốt, chúng ta không cần ổ cứng HDD nữa, vậy rất tốt, người này sẽ không còn giá trị gì." Sở Mặc nói xong, bước lên phía trước một bước, "Vậy cậu tránh ra, bây giờ tôi liền giết hắn."

Hạng Ý hơi cắn răng, siết chặt nắm đấm, nhưng vẫn không di chuyển.

Sở Mặc dừng bước, giọng bỗng nhiên thấp xuống, "Cậu… Muốn làm gì?"

Hạng Ý im lặng một lúc lâu, rốt cuộc nói ra từng chữ, vô cùng rõ ràng, "Tôi sẽ không để cho bất luận kẻ nào đụng đến y."

***

Mạc Bắc cảm thấy đầu óc đầy hỗn loạn, toàn thân giống như rơi vào đám sương đen mù, nhìn không rõ, cũng nghe không thấy, đầu óc một khoảng mông lung. Cơ thể nặng nề đến lợi hại, mí mắt cũng không nâng lên nổi. Hắn cố gắng muốn tỉnh lại, nhưng thuốc mê của Hạng Ý quá mạnh, hắn căn bản không thể kháng cự.

Bên tai ong ong, hình như có tiếng người cãi lộn, hắn nỗ lực muốn mở mắt ra nhưng không thể nhúc nhích được, chỉ có thể bị động lắng nghe những âm thanh bén nhọn to lớn ở bên cạnh, chấn động đến mức làm đầu hắn đau lên.

Nhưng trong mơ màng, hắn cảm giác được dường như có giọng của Hạng Ý. Tuy rằng mờ mịt không thể nghe rõ, thế nhưng trái tim lại vô thức co rút đau đớn một cái. Cả đời hắn lần lượt mọi đau đớn đều là vì người này, hắn muốn cười tự giễu mình một chút, nhưng thân thể lại không cử động được, chỉ đành mặc cho cảm giác bi ai lan tràn trong đáy lòng.

"Hoắc Ý, cậu tỉnh táo lại cho tôi!"

Đột ngột, có tiếng quát mạnh mẽ đâm vào trong lỗ tai, màng nhĩ bị đâm vào thấy đau, cả người vô thức run rẩy, giọng nói kia từ từ trở nên rõ ràng.

"Cùng một sai lầm, cậu muốn tái phạm lần nữa sao?"

Giọng nói này là…

"Cậu quên là ai đã dẫn sói vào nhà, quên ai đã hạ độc cả nhà cậu, quên ai đã tự tay giết chết ông ngoại cậu rồi sao?! Bàn tay người này dính rất nhiều máu, chẳng lẽ cậu đều quên hết?!"

Bên tai vẫn còn mơ màng, hắn không phân biệt được giọng nói này, nhưng trong lòng bỗng nhiên căng thẳng.

Loại thống hận này, giọng nói lạnh lùng này là…

"Hơn nữa tôi nói cho cậu biết, cái ổ cứng HDD kia chúng ta phải có nó, bên trong có biết bao nhiêu tư liệu của Hạng Khôn tích lũy nhiều năm qua, chỉ khi lọc ra được những cái đó, huyết mạch của Hạng gia mới thật sự nằm trong tay chúng ta." Giọng nói đó dừng một chút, rồi lại ác liệt vang lên, "Hoắc Ý, vì một kẻ đã từng phản bội cậu như vậy, cậu lại muốn chống đối tôi sao!"

Hoắc… Ý?

Đầu óc rối loạn của Mạc Bắc ngay lập tức tỉnh táo.

Người này…

Sở Mặc…

"Tôi… Không quên."

Một âm giọng trầm thấp, chậm rãi nói ra.

"Y… trái tim đã không được khỏe, sống không được… Sống không được bao lâu," Cậu dừng lại thật lâu, lại trầm thấp nói, "Sở Mặc thúc thúc, chỉ vài năm, y chỉ có thể sống thêm vài năm, tôi… Cầu xin chú, tha cho y."

Mạc Bắc chợt cảm thấy trái tim đau đớn mãnh liệt, hòa với đau khổ ở đáy lòng như cùng lúc đâm sâu vào khắp xương cốt tứ chi của hắn, khiến cho hắn không thể duy trì nổi hô hấp.

Nhưng giọng nói ấy vẫn tiếp tục cố gắng, mang theo nghẹn ngào và cầu xin.

"Tôi có thể nhốt y, tôi sẽ trông chừng y, tôi sẽ không để cho y làm hỏng việc, tôi sẽ canh chừng y thật kỹ, không để cho bất cứ ai nhìn thấy y." Âm giọng ấy có chút dồn dập, cố gắng để giải thích, "Chỉ vài năm… Tôi… Tôi cầu xin chú tha cho y…"

"Đủ rồi, cậu không cần phải nói!" Sở Mặc dường như không nhịn được nữa, lạnh lùng cắt ngang, "Kết cục của Mạc Lẫm cậu không thấy sao? Nằm vùng cũng chỉ là nằm vùng, giả dối gì đó, kết quả chỉ có thể là tan cửa nát nhà!"

Mạc Lẫm… Kết cục?

Đầu óc Mạc Bắc có chút không rõ ràng, chỉ cảm thấy đầu ngón tay ngày càng lạnh như băng.

Cái gì kết cục? Gã có ý gì?

Ca…

Ca, anh làm sao vậy…

Cái gì gọi là… Tan cửa nát nhà?

"Tôi mặc kệ những thứ khác." Giọng nói Hạng Ý bỗng nhiên lớn hơn, "Mạc Lẫm sống hay chết tôi không quan tâm, tôi chỉ muốn sinh mạng một người, chính là sinh mạng của y, dù là ai tôi cũng không cho phép." Thái độ kính cẩn của cậu dần dần biến mất, ngay cả giọng điệu cũng chậm rãi trở nên băng lãnh, "Tôi không phải là Hạng Khôn, người tôi muốn bảo vệ, tôi tuyệt đối sẽ không để bất luận kẻ nào làm tổn thương tới y."

"Cậu!"

Hai người giằng co, cả buổi không có động tĩnh.

Từ trong cơn mê man đau nhức Mạc Bắc chậm rãi thanh tỉnh, dường như cơ thể đã có chút sức lực, đau khổ đến như vậy, nhưng hắn buộc phải dùng sức, từ từ từng chút, chậm rãi mở hai mắt.

Trong mơ màng, hắn nhìn thấy bóng lưng cao lớn của một người, thân hình người đó một mực che chắn trước người hắn, ngăn cản tầm mắt đám người. Tuy rằng không thấy rõ, nhưng chỉ mơ hồ một cái bóng lưng này, cũng đủ làm cho hắn có cảm giác đau xót chậm rãi lan tràn trong hốc mắt, hầu như không ức chế nổi.

"… Được rồi." Giọng Sở Mặc có chút mệt mỏi, "Trước không nói cái này." Gã bình tĩnh trong chốc lát rồi mới nói, "Tóm lại, Tiểu Ý, cái ổ cứng HDD kia, chúng ta phải có nó, tôi có thể đáp ứng cậu tạm thời không giết hắn, nhưng về điểm này, tôi không thể nhân nhượng."

"…"

"Được rồi, tôi cũng đã đáp ứng cậu sẽ không giết hắn, cậu còn muốn ngăn cản tôi không phải là hơi quá sao?" Sở Mặc thở dài một tiếng, "Chỉ cần hắn nói ra cái ổ cứng HDD đang ở đâu, tôi sẽ không đụng đến hắn, được chứ?"

Hạng Ý cắn răng yên lặng. Hai người giằng co thật lâu, rốt cuộc, cậu hơi tránh người sang bên cạnh.

"Chỉ được hỏi, không được tra tấn." Cậu do dự một chút, hơi tránh sang bên cạnh một bước, "Tôi phải đứng bên cạnh nhìn xem."

Sở Mặc liếc nhìn cậu, không biết suy nghĩ cái gì, cuối cùng hừ lạnh một tiếng, đi đến chỗ Mạc Bắc.

Đám người xung quanh bởi vì trận cãi vả của hai người mà không ai dám lên tiếng, cúi thấp đầu, trong phòng tĩnh mịch.

"Không cần…"

Trong không gian yên tĩnh, giọng nói suy yếu của một người khẽ vang lên.

Hạng Ý chợt cứng đờ, nhanh chóng quay đầu lại.

Trên khuôn mặt tái nhợt của Mạc Bắc vẫn là nụ cười nhàn nhạt kia, dường như hắn đang giãy dụa, hô hấp dồn dập, cố gắng phát ra từng chữ.

"Tôi nói cho các người biết… Ổ cứng HDD… Đang ở đâu."

62. Quyển 2 - Chương 62: Đàn Sói

"Tôi sẽ nói cho các người biết… Ổ cứng HDD… Ở nơi nào."

Mạc Bắc vừa dứt lời, mọi người trong phòng có chút không rõ, Sở Mặc sững sờ hồi lâu mới cau mày nói, "Nói cho bọn tao biết?"

Cánh tay Mạc Bắc run run, hắn cố gắng vịn lấy thành ghế, chầm chậm ngồi thẳng dậy. Khóe mắt trông thấy Hạng Ý vô thức tiến lại gần một bước, hắn im lặng thu hồi tầm mắt, nghiêng đầu nhìn về hướng Sở Mặc, "Nhưng tôi có điều kiện."

Sở Mặc âm thầm thở phào, trên mặt vẫn bình tĩnh, "Nói đi."

"Tôi nói, các người thả tôi đi." Hắn hơi cụp mắt, giọng nói có chút mệt mỏi.

"Không…" Hạng Ý nói khẽ một câu, "Em…"

Lời còn chưa nói hết, Sở Mặc đã cắt ngang cậu, bước về phía trước một bước, "Được, có thể."

Mạc Bắc bỗng nhiên nhướng lông mày, khóe miệng cong lên, đôi mắt lóe sáng, "Tôi nên dựa vào cái gì để tin ông?"

Sở Mặc cười haha, khoanh tay cúi người nhìn hắn, "Mày chỉ có thể tin tao, không còn lựa chọn nào khác." Đôi mắt chậm rãi híp lại, nụ cười cũng trở nên tàn độc, "Hạng đại ca của mày, còn có anh trai Mạc Lẫm của mày, đều đã chết hết, không còn ai cho mày dựa vào, không phải sao?"

Ngay tức khắc, căn phòng trở nên tĩnh lặng.

Trên mặt Mạc Bắc dường như không có biểu tình, gương mặt trắng bệch chỉ còn một đôi mắt trống rỗng, thậm chí cả hô hấp giống như cũng biến mất, lồng ngực không còn phập phồng. Chỉ có bàn tay đang nắm thành ghế dần trở nên trắng toát, trên cổ tay mảnh mai mơ hồ nổi lên mạch máu. Trái tim rõ ràng yếu đến thế, nhưng giờ phút này lại điên cuồng gào thét trong lồng ngực, đẩy lên một chút mùi vị tanh nồng tàn phá cổ họng hắn.

Hơi ngẩng đầu lên, nhìn mỗi người xung quanh đều có biểu tình rất hả hê, chỉ có Hạng Ý với đôi mắt đen hút đang nhìn vào hắn, trong ánh mắt thấp thoáng thứ cảm xúc gì đó, nhưng hắn nhìn không hiểu, hắn chợt nhận ra, kỳ thật hắn chưa từng hiểu bất cứ thứ gì về người này.

Mạc Bắc từ từ nhắm mắt, im lặng, qua một lúc lâu bỗng nhiên khẽ mỉm cười.

Sở Mặc nhíu mày, lại bước đến hai bước, "Nói mau, ổ cứng đang ở đâu."

Trái tim đau quá, lục phũ ngũ tạng như bị thiêu cháy, đau đến mức khiến hắn không thể mở miệng. Nhưng hắn như đã không còn cảm giác, vươn tay chậm rãi cử động thân thể mình. Trong giây phút đó, dường như hắn nhìn thấy được bóng lưng của Mạc Lẫm, bóng lưng luôn luôn thẳng tắp, luôn luôn đứng thẳng giống như vậy. Mạc Bắc ho khan một cái, bàn tay đang vịn thành ghế chậm rãi thả ra, dùng sức cố gắng đứng thẳng lên.

"Bên ngoài Hạng gia, ở hạ lưu con sông có một khu rừng, ở cứng ở trong khu rừng đó."

"Trong rừng?" Sở Mặc bước nhanh hai bước đến trước mặt hắn, "Nói cụ thể một chút."

Mạc Bắc híp mắt cười, "Chỗ đó rất rộng, không thể nói chính xác nơi giấu, tôi sẽ dẫn các người đi."

Sở Mặc nhíu mày, con mắt gắt gao quan sát Mạc Bắc, nhưng trên mặt hắn lại không tỏ vẻ gì, nhìn không ra cảm xúc gì khác. Cái chỗ kia gã biết rõ, đó là nơi Mạc Bắc thường xuyên đi hái thuốc, đúng như hắn nói, bảy phương tám hướng, đường đi trắc trở, đi tìm đồ vật lại càng khó khăn.

Chẳng lẽ người này muốn mượn địa hình để chạy trốn?

Sở Mặc nheo mắt, trong lòng cười khẩy một tiếng.

Thậm chí nếu hắn có chạy, còn có thể chạy đi đâu, chỉ với một mình hắn, muốn trốn thoát khỏi bấy nhiêu đây người, e rằng chỉ là mơ tưởng.

"Như thế nào? Sợ tôi chạy mất? Không tự tin vào mình đến vậy sao?" Mạc Bắc nhướng mày, mỉm cười thú vị nhìn gã.

Sở Mặc nghiến răng, hừ lạnh một tiếng, "Mày không cần khích tao." nói xong, quay đầu ra sau phân phó, "Chuẩn bị xe, đi đến rừng." Dứt lời, Sở Mặc quay đầu nhìn Mạc Bắc cười lạnh nói, "Tốt nhất đừng để cho tao biết là mày lừa tao."

Mạc Bắc cười cười, nghiêng đầu, "Có lừa hay không, chẳng phải đi sẽ biết?"

"Hừ!" Sở Mặc quay người, nhìn vào Hạng Ý, "Đem hắn theo, chúng ta đi."

***

Xe đi về phía khu rừng tất nhiên sẽ đi qua Hạng gia, ở trong xe từ đằng xa Mạc Bắc nhìn thấy vách tường bị cháy đen, mơ hồ còn có thể thấy bên trong có người đang vội vàng di chuyển, hắn ngơ ngác nhìn một lúc lâu, cho đến khi không còn nhìn thấy nữa mới lặng lẽ quay đầu lại.

Khu rừng vẫn giống như một năm về trước, cảnh sắc tuyệt đẹp, tràn ngập các loại cây thuốc kỳ lạ. Mạc Bắc đi vào một bước, dừng một chút, những người đi theo phía sau hắn đều ngừng lại, Mạc Bắc "a" cười một tiếng, sau đó mới tiếp tục bước đi.

Nơi này vốn ít người đến, khi chạng vạng tối càng không nhìn rõ bóng người. Mạc Bắc đưa đám người Sở Mặc càng đi càng sâu, mãi đến khi đi đến chỗ một bụi cỏ Linh Âm rốt cuộc mới dừng lại.

"Ở đây?" Sở Mặc đi lên phía trước, quan sát xung quanh, "Chỗ nào?"

Mạc Bắc đi đến một cây dừa ở phía đông bắc, chỉ xuống rễ cây, "Chỗ này, đào đi."

"Dưới đất?" Sở Mặc kinh ngạc, lập tức ra lệnh cho người phía sau. Mấy tên thuộc hạ nghe theo liền nhanh chóng đi qua đào. Sở Mặc đứng sang bên cạnh chăm chú quan sát, Mạc Bắc đứng ở một bên nhìn bọn họ, tựa như không bận tâm đến đám người phía sau.

Hạng Ý đứng phía sau hắn, Sở Mặc ở phía trước hắn, nhiều ánh mắt như vậy, đều đang trông chừng nhất cử nhất động của một mình hắn.

Hắn bình thản đứng đấy, động cũng không động, chỉ ôm cánh tay tựa vào thân cây, bộ dáng nhàn nhã.

Khoảng một giờ đồng hồ trôi qua, đột nhiên, "bang", một âm thanh vang lên, là âm thanh của cái cuốc đụng phải kim loại. Ánh mắt Sở Mặc vui mừng, nhanh chóng ra lệnh, "Nhanh lên, tiếp túc đào!"

Trong lớp bùn đất nâu nhạt, một chiếc hộp kim loại dần lộ diện.

Mọi người càng nhanh tay đào mạnh, rất mau, cuối cùng cũng đào lên được một cái hộp gần như đã hen gỉ hết. Sở Mặc vội vàng ngồi xổm xuống, bàn tay đặt lên nắp hộp, càng dùng sức.

"Két."

Nắp hộp bị mở ra, ngón tay nâng lên, Sở Mặc lập tức nhấc cái nắp lên.

Ánh mắt mọi người đều tập trung tại cái hộp kia, trong giây lát nắp hộp được mở ra, bốn phía bỗng nhiên một mảnh yên tĩnh.

Ở bên trong, một chiếc ổ cứng HDD lặng lẽ nằm đó.

"Tốt…"

Còn chưa nói hết, xung quanh đột nhiên vang lên một tiếng huýt sáo dài.

Sở Mặc cả kinh, tất cả mọi người theo phản xạ giơ súng lên, nhưng trước mắt thoáng một cái, một cái bóng trắng như tia chớp xoẹt qua trước mặt. Bóng lưng Mạc Bắc như mũi tên nhọn nhanh chóng chạy thoát. Sở Mặc mạnh mẽ phục hồi tinh thần, quay đầu lớn tiếng quát, "Mau đuổi theo!"

Tên khốn này, quả nhiên là tìm cơ hội chạy trốn! Bằng đầu óc của hắn, chắc chắn không thật sự tin gã sẽ thả hắn đi.

Hừ, có điều hắn thật sự quá coi thường gã rồi! Bằng một mình hắn, muốn chạy thoát khỏi nhiêu đây người đuổi bắt sao? Nực cười!

"Trực tiếp nổ súng!" Ra lệnh một tiếng, tất cả mọi người đều nâng súng ngắn lên, vô số họng súng đen ngòm nhắm thẳng vào ngay hướng Mạc Bắc.

"Không được nổ súng!" Giọng của Hạng Ý bỗng nhiên vang lên, mọi người sững sốt, do dự mà buông họng súng xuống một chút.

Chỉ ngay lúc đó, có biến xảy ra!

"Ngao — Ngao – –!!"

Tất cả mọi người đều ngừng chân lại, suýt nữa làm rơi khẩu súng trong tay.

Từ phía trong bụi cỏ, đột nhiên xuất hiện một bóng xám lớn, chuyển động dũng mãnh nhanh nhẹn, một đôi mắt màu xanh hung tàn trừng trừng nhìn đám người, cổ họng phát ra tiếng gào rú.

Sói! Một đàn sói!

Con sói đầu đàn có bộ lông trắng như tuyết, thân hình cực lớn, giữa trán có một vệt bớt máu đỏ, giống với ánh mắt của nó, lãnh khốc tàn ác.

"Sói, sói… Sao lại có nhiều sói như vậy!" Trong nháy mắt đám người lập tức trở nên hoảng loạn.

"Ngao…" Con sói đầu đàn hú lên một tiếng, bộ móng vuốt cắm chặt xuống đất, chân sau lùi một bước.

Đàn sói như nhận được hiệu lệnh, bao vây xung quanh đám người.

"Ngao —!" Ngửa đầu hú một tiếng thật dài, một bóng dáng dài màu tuyết trắng đột ngột nhảy vọt về phía

đám đông. Sau đó những bóng xám như ác quỷ cũng nhanh chân chạy về phía đó. Đàn sói dường như đã sớm quen với kiểu phương thức tác chiến này, phương pháp rõ ràng, động tác mạnh mẽ và nhanh chóng. Đám người Sở Mặc vội vã giơ súng lên phản công, nhưng hình như những con sói này rất quen thuộc với súng ống, căn bản không sợ đạn, nhanh nhẹn luồn lách né tránh. Kỹ thuật của đám người này dù có nhanh hơn nữa cũng không thể so bằng những con sói hoang hằng ngày đấu giết ở trong rừng. Không lâu sau, một bên chiến thắng áp đảo, đám người lần lượt phát ra tiếng kêu la thảm thiết, một đám ngổn ngang vật vã ngã xuống mặt đất.

Sở Mặc đối phó với sự tấn công của bọn sói, dần dần cũng chống đỡ không nổi, liếc mắt nhìn thấy cách đó không xa, Mạc Bắc lẳng lặng đứng yên đấy. Đứng phía trước người nọ còn có mấy con sói bảo hộ. Thấy Sở Mặc nhìn qua, người kia mỉm cười, rồi đột nhiên bước đến gần chỗ gã. Những con sói cũng đi theo hắn, trợn mắt nhe nanh cảnh cáo Sở Mặc.

Sở Mặc nghiến răng, rút súng về trừng mắt nhìn Mạc Bắc, Mạc Bắc đứng cách gã vài bước phía xa, vừa định mở miệng nói, bỗng nhiên trước mặt nhảy đến một nhóc con màu trắng, ngồi xổm ngay bên chân hắn, cái đuôi cuốn lấy chân hắn, cọ cọ. Mạc Bắc cười, khom người xoa đầu Đoàn Đoàn, sau đó thì ngẩng đầu nhìn Sở Mặc, giọng nói dần thấp xuống, “Mạc Lẫm, thật sự chết?”

Sở Mặc lạnh lùng cười, “Tao thật sự xem thường mày rồi.” Trong súng cũng không còn đạn, gã ném sang một bên, ngang ngược ngẩng đầu lên, “Là tao giết, mày muốn báo thù, cứ đến đây.”

Mạc Bắc nhìn người đối diện một lúc lâu, không biết suy nghĩ điều gì, ánh mắt vốn đen láy chợt ảm đạm đi một chút.

“Sở Mặc,” Hắn đứng lên, nhìn vào Sở Mặc, “Tiểu Ý giao cho ông, hãy thay tôi chăm sóc y thật tốt.”

“Cái gì…”

Mạc Bắc xoay người, vô thức muốn nhìn Tiểu Ý một chút, rồi chợt sửng sốt.

Trong đám người ngã trên mặt đất, không có Hạng Ý!

Sao lại thế này? Vừa nãy còn…

Biến mất từ khi nào?

Một dự cảm bất an bỗng nổi lên, hắn lập tức đưa tay rút khẩu súng trong ngực ra, lùi về phía sau hai bước, “Đoàn Đoàn, đi thôi.”

Đoàn Đoàn nhảy lên giống như rất vui mừng, vòng quanh chân Mạc Bắc hai vòng, lại cọ cọ, sau đó mới nâng móng vuốt lên chuẩn bị chạy.

Còn không chạy được hai bước, cơ thể nó bỗng nhiên loạng choạng, lắc lắc cái đầu tựa như rất khó chịu.

Mạc Bắc hoảng sợ, lập tức ngồi xuống ôm lấy nó, "Làm sao thế?"

"Gàoo…" Cổ họng nó kêu ra một tiếng, toàn thân Đoàn Đoàn run lên bần bật, thân thể to lớn ngã ập xuống đất.

Cả Mạc Bắc và Sở Mặc đều sửng sốt, không chỉ có Đoàn Đoàn, đàn sói xung quanh cũng đều lần lượt ngã xuống. Mạc Bắc sợ hãi, vội vàng cúi người ôm lấy đầu Đoàn Đoàn, mở mí mắt của nó lên.

May quá… Chỉ là hôn mê…

Thân thể lại đột nhiên rét run, Mạc Bắc nhẹ nhàng buông con sói trắng trong lòng xuống, khẽ cười khổ.

Chậm rãi xoay người lại, khóe miệng hắn giật giật, ánh mắt đầy mệt mỏi, "Hạng Ý, em thắng."

Người đàn ông đối diện lẳng lặng đứng đấy, một tay cầm ổ cứng HDD, tay kia nắm chặt một ít cây cỏ có hình dạng kỳ lạ.

Lung Linh thảo, khi đốt cháy có công dụng giống như một loại thuốc mê. Chỉ có khác là, nó không thể gây mê con người, mà chỉ có tác dụng đối với thú dữ.

Này là rất nhiều năm về trước, hắn đã tự mình dạy cho Hạng Ý.

Mạc Bắc cười, cuối cùng buông xuôi mà thả lỏng tay ra, ném khẩu súng trong tay đi. Có một số việc, có lẽ thật sự đã được định đoạt ngay từ trước khi bắt đầu.

Sợ Mặc lập tức lấy lại tinh thần, cử động thân mình, nhanh chóng chạy đến chế trụ hai cánh tay Mạc Bắc. Mạc Bắc không phản kháng, nhưng vẫn lẳng lặng nhìn vào đôi mắt tối đen của Hạng Ý, nhìn thật lâu, rồi chậm rãi nhắm mắt lại.

Mấy người còn lại cũng chống người đứng lên, nhìn đàn sói bị ngất xỉu ở xung quanh, nghiến răng căm hận, lập tức đưa súng lên.

"Đừng giết chúng." Mạc Bắc quay đầu nhìn Sở Mặc, "Ông không cần thả tôi, mạng của tôi, đổi lấy mạng của chúng."

Sở Mặc nhìn vào người trước mắt một lúc lâu.

Thật ra người này thật sự là một nhân tài hiếm có, đáng tiếc, kiếp này bọn họ chỉ có thể là kẻ thù không đội trời chung.

"Đi thôi."

Những người còn lại không dám làm trái lệnh, đành phải tức giận cất súng vào, đi theo Sở Mặc.

Hạng Ý từ đầu đến cuối vẫn yên lặng không nói. Cho đến khi Sở Mặc áp giải Mạc Bắc đến trước mặt cậu, cậu mới đột nhiên bước mấy bước, kéo Mạc Bắc qua từ trong cánh tay cứng rắn của Sở Mặc, dùng sức giữ hắn trong lòng ngực của mình.

Thân thể gầy yếu của Mạc Bắc tỏa ra một vòng ánh sáng màu hồng nhạt, chiếu đến vầng hào quang màu xanh trên cổ tay. Toàn bộ cơ thể giống như mang theo sương mù, tưởng chừng một giây tiếp theo sẽ tan biến. Cậu lặng lẽ nhìn trong chốc lát, cánh tay ôm lấy eo Mạc Bắc, khóa cánh tay hắn ở sau lưng, khiến cho hắn không thể động đậy.

"Mạc Bắc," Giọng của Hạng Ý rất lạnh, nhưng từng chữ một vô cùng rõ ràng, "Anh cho dù chết, cũng phải chết bên cạnh em."

Mạc Bắc dừng bước, nhưng cũng chỉ dừng một chút, liền tiếp tục đi về hướng phía trước, không có đáp lại.

Một đám người dần dần rời xa khu rừng, mặt trời ngã về phía tây, khu rừng một lần nữa trở về bình yên.

Bỗng nhiên, một cái bóng trắng như tuyết giật giật, chân trước thử cử động, sau đó nâng người đứng dậy, chậm rãi dùng sức đứng lên. Đầu lắc lắc, cặp mắt không ngừng đảo quanh mọi nơi, rồi đi đến chỗ khẩu súng bị ném trên mặt đất, ngồi xuống, há miệng, sau đó nhanh chóng chạy vội ra bên ngoài khu rừng.

63. Quyển 2 - Chương 63: Tuyệt Vọng

Bọn họ trở lại mật thất, căn phòng hoàn toàn yên tĩnh. Từ lúc bắt đầu Hạng Ý vẫn luôn ôm chặt lấy Mạc Bắc, toàn thân đều bao bọc người này, một chút cũng không rời. Sở Mặc biết rõ cậu đang muốn bảo vệ Mạc Bắc, mà vừa nãy dù sao cũng là ở bên ngoài, gã cũng có chút không tiện, nhưng hiện tại đã quay trở về đây, gã không cần phải tiếp tục đóng kịch với Mạc Bắc nữa.

"Tiểu Ý, cậu tránh ra."

Hạng Ý nhếch môi, vẫn không nhúc nhích.

Sở Mặc cau chặt lông mày, rốt cuộc không thể kiên nhẫn chờ thêm, đi đến một bên rút ra một khẩu súng,

trực tiếp mở chốt an toàn nhắm ngay đầu Mạc Bắc. Nhưng Hạng Ý cũng đồng thời xoay người lại, đưa lưng về phía họng súng, giọng cũng lạnh băng, "Tôi nói rồi, không được động đến y."

"Không được?" Sở Mặc cười lạnh, "Cậu đang muốn chống đối tôi?"

Hạng Ý không trả lời, đứng im lặng trong chốc lát, qua thật lâu mới chậm rãi xoay người lại, "Chú đã nói, lấy được ổ cứng sẽ tha cho y một mạng."

"A!" Sở Mặc cong miệng cười, ngón tay bao lấy cò súng, "Tiểu Ý, tôi thật sự nhìn lầm cậu rồi."

Hạng Ý không nói thêm lời, chỉ dùng sức ôm lấy người trong lòng, cắn chặt môi.

Mạc Bắc ngẩng đầu lặng lẽ ngắm nhìn người phía trên, rõ ràng gương mặt rất tuấn tú, nhưng ánh mắt luôn là ảm đạm như vậy, hắn một mực muốn làm cho cậu được vui vẻ, nhưng cố gắng bấy lâu nay, vẫn không cách nào làm được.

Hóa ra ngay từ đầu sự hiện hữu của hắn đã không đem lại ấm áp cho cậu, dường như bất cứ chuyện gì liên quan đến hắn, chỉ đều mang đến cho cậu những đau khổ và tuyệt vọng.

Mạc Bắc lặng lẽ ngắm nhìn gương mặt của Hạng Ý, từ thái dương đến đôi mắt, lưu luyến nhìn từng tấc một, cuối cùng dừng lại ở sợi dây chuyền trên cổ cậu.

Khóe miệng chậm rãi cong lên, đôi mắt vẫn luôn hiền hòa bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo, giống như hai mũi dao nhọn, hung hăng đâm vào trong tim Hạng Ý.

"Hạng Ý." Giọng Mạc Bắc rất lạnh, là giọng cậu chưa từng nghe qua, trái tim triệt để lạnh băng.

"Từ khi năm tuổi, tôi bắt đầu nằm vùng tại Hoắc gia," Mạc Bắc ngẩng đầu nhìn cậu, mỉm cười bình thản lạnh nhạt, "Tôi lợi dụng cậu, tiếp cận Hoắc Lam, từng ngày từng ngày, đều moi thông tin từ miệng cậu, sau đó báo lại với Hạng đại ca, cùng anh ấy bàn bạc làm cách nào để giết các người." Cánh tay đang ôm chặt eo chậm rãi buông lỏng, dường như còn có chút cứng ngắc, Mạc Bắc cảm nhận được, chẳng qua ý cười lại càng tăng thêm, "Nhưng cậu cái tên ngốc này, mỗi ngày đều quấn quít lấy tôi, hận không thể kể hết mọi chuyện cho tôi biết, tôi vốn muốn hại chết các người, nhưng không ngờ sẽ đơn giản đến như vậy." Ánh mắt đen láy cong lên, âm giọng vẫn nhàn nhã như trước, Mạc Bắc cong miệng, hơi nghiêng người đi, quả nhiên, dễ dàng rời khỏi cái ôm của người này, "Đêm hôm đó, tôi thả độc vào trong nước, là tôi đã đem nước đến cho Hoắc Lam, cũng là tôi đã mở cổng để cho người của Đằng Lăng dễ dàng xông vào." Mạc Bắc nói xong, nhướng lông mày lên, nói kèm theo chút đắc ý, "Tiểu tử ngốc, tôi mang cậu quay về Tam Giác Vàng, chẳng qua chỉ vì muốn lấy được lòng tin của Hoắc Kiêu, cậu cũng không thể chết, nếu cậu chết, Hạng đại ca sẽ còn gặp rắc rối, đương nhiên tôi không thể để cho cậu chết rồi, không phải sao?"

Mạc Bắc cúi đầu nhìn nắm đấm siết chặt của Hạng Ý, nhìn mu bàn tay cậu nổi đầy gân xanh, ngước đầu cười trào phúng nói, "Cậu thật sự tin rằng tôi thích cậu? A, tôi dạy cậu nhiều năm như vậy, thật đúng là phí công, đầu óc đơn giản đến thế, tôi nói gì cậu liền tin cái đó." Mạc Bắc cúi đầu cười, ngẩng đầu híp mắt

nhìn đôi mắt đầy tơ máu của Hạng Ý, "Độc cho Hoắc Kiêu, là tôi đã nghiên cứu chế tạo trong vài ngày, tôi muốn cứu ai, cho tới bây giờ đều cứu sống được, mà tôi muốn hạ độc cho ai chết, chưa từng có người nào thoát khỏi. Cậu xem, không phải Hoắc Kiêu chết rồi sao, ở trong tù, cô đơn lạnh lẽo mà chết, rất nhanh nha, có đúng không?"

Trước mặt đột ngột xuất hiện một bóng người đen, Mạc Bắc còn chưa kịp nhìn rõ, bụng đã bị người đó hung hăng đánh một quyền, cơ thể bị sức mạnh kia đánh sâu vào phải lùi về sau mấy bước, đứng vững không nổi mà ngã xuống đất, một ngụm máu tươi không ngăn được, từ trong lồng ngực dũng mãnh tiến ra phun lên sàn nhà, thấm đỏ cả vạt áo trước. Hắn cười cười, quay đầu nhìn ánh mắt hung ác ngấn nước của Sở Mặc đang căm hận nhìn mình, mà Hạng Ý ở bên kia, chỉ đứng cứng ngắc, vẫn không nhúc nhích, cũng không còn giãy giụa và do dự như vừa rồi.

Tốt rồi.

Như vậy là tốt nhất, không phải sao?

Yêu không thành, hận không triệt để, cần chi phải bận tâm?

Cứ để như vậy đi, để em hận anh, triệt để hận anh là được rồi, không cần khó xử, không cần dằn vặt, chỉ cần hận, là tốt rồi.

Mạc Bắc lấy tay lau khóe miệng đầy máu, cười đứng dậy, nhăn mày, "Lại nói tiếp, độc dành cho Hoắc Kiêu, tôi đã nghiên cứu chế tạo trong thời gian khá dài, vậy mà chỉ được dùng trên một người, đúng là đáng tiếc…"

Đôi mắt Sở Mặc ngập ngụa tơ máu, gã hít sâu một hơi, nghiến răng đột ngột tiến lên phía trước, trong nháy mặt liền vọt đến sau lưng Mạc Bắc, đột nhiên chế trụ hai cánh tay hắn, dùng hết sức hung hăng đạp xuống đầu gối của hắn.

"A–!"

Một cơn đau đớn dữ dội lan khắp toàn thân, phần xương đùi như muốn tách rời, tiếng xương gãy vang lên tựa như tiếng sấm bùng nổ ngay bên tai. Nhưng người phía sau hoàn toàn không có ý định dừng tay, bàn chân giẫm trên đầu gối lại di chuyển, tiếp tục tàn bạo đạp mạnh xuống.

"Mày nói rất đúng, tao không nên giết mày." Giọng Sở Mặc như lưỡi dao, ở phía sau hắn cười lạnh lùng, "Một đao giết chết, chẳng phải rất nhàm chán sao?" Nói xong, dời chân đi, chuyển hướng sang chân khác dốc sức đạp mạnh xuống, "Phế chân mày đi, tao sẽ chậm rãi hầu hạ cánh tay của mày, không phải mày rất đắc ý sao? Không phải mày chế thuốc rất giỏi sao? Không còn tay, để tao xem mày còn có thể chế tạo cái thứ thuốc độc kia như thế nào!"

Trong bầu không gian yên tĩnh có thể rõ ràng nghe được tiếng xương cốt bị gãy, máu tươi lần lượt nhuộm đỏ một thân áo trắng của hắn. Trong mắt tựa như cũng muốn tràn ra máu, trước mắt toàn là máu đỏ, hầu

như không thể nhìn thấy đồ vật gì khác. Trên trán toát đầy mồ hôi lạnh, từng giọt chậm rãi chảy xuống, hòa chung vào vũng máu đỏ. Mạc Bắc cố hết sức mở to mắt, chịu đứng đau đớn cố gắng quay đầu, muốn nhìn bóng hình lờ mờ đứng lặng kia.

Đau đến mức muốn ngất đi, nhưng trong mắt chỉ còn lại người kia, dường như mọi thứ đều yên tĩnh không tiếng động, cuối cùng vẫn nhìn không thấy.

"Ca, anh phải ở bên em cả đời, không cho phép anh rời xa em!"

"Sau này, đến lượt em bảo vệ anh!"

"Mạc Bắc, em yêu anh!"

"Tôi muốn bảo vệ ai, tôi tuyệt đối sẽ không để bất cứ kẻ nào làm tổn thương y."

Trước mắt dần dần mờ đi, hầu như không nhìn thấy rõ nữa, nhưng tại sao, bên tai lại rõ ràng như thế, từ tiếng nói non nớt, cho đến âm giọng trầm thấp của bây giờ, rõ ràng như vậy, từng câu từng chữ, dường như vẫn còn phảng phất ngay bên tai.

Tình cảm sâu đậm cũng không thể vượt qua thù hận, huống chi giữa hắn và cậu, chỉ có tình yêu mong manh như thế.

Có chút tự giễu, hắn rốt cuộc không chịu đựng nổi, ánh mắt nhìn vào gương mặt anh tuấn của người kia, khẽ mỉm cười, chậm rãi nhắm mắt lại.

"Dừng tay!!!"

Một tiếng thét đau đớn chấn động ngay bên tai, Mạc Bắc muốn mở mắt ra, nhưng đã không còn sức lực. Khắp cơ thể đau nhức không chịu nổi, hai chân như đã chết lặng, ngoại trừ đau đớn, cũng không còn cảm giác nào khác, chỉ còn mùi máu tanh cay nồng giữa hơi thở. Thân thể lạnh quá, lạnh rét đến thấu xương, tay chân cũng thật lạnh.

Giữa lúc mơ màng, hắn có cảm giác giống như mình được ai đó ôm lấy, động tác rất cẩn thận, nhẹ nhàng như vậy, dịu dàng như vậy, động tác quan tâm đến như vậy. Hắn hơi thở hổn hển, cố gắng mở mắt ra. Trong mắt chiếu ra gương mặt đau lòng đến dữ tợn của Hạng Ý, hắn ngây người thật lâu, nhịn không được chậm rãi nâng tay, vuốt ve đôi mắt đỏ hoe của người nọ.

"Anh chết rồi… Em… Có buồn không?"

Có cái gì đó nóng ấm từng giọt từng giọt rơi xuống trên mặt hắn, người phía trên không nói câu nào, chỉ ôm hắn thật chặt, gục đầu xuống, tựa vào giữa cổ hắn.

Mạc Bắc cười cười, bàn tay chậm rãi vuốt ve mái tóc của cậu.

"Anh… Hận em." Thì thào nói, một ngụm máu tươi mạnh mẽ trào ra, có một cánh tay cuống quít lau cho hắn, hắn chậm rãi đưa tay lên nắm lại bàn tay đó, "Hoắc gia… Giết cha mẹ anh, còn có… Lê Lê tỷ, em… Lại giết anh trai của anh, người anh duy nhất… Người anh duy nhất của anh," Lồng ngực kịch kiệt phập phồng, hô hấp gần như không duy trì nổi, "Anh hận em, cho tới bây giờ… Cho tới bây giờ đều không có yêu em… Gạt em thôi, đứa ngốc này, em thật sự tin rằng…"

Dường như trên cổ có cái gì nóng ấm chảy xuống, thấm vào da thịt bên trong, mang theo nhiệt độ nóng rát.

Mạc Bắc cố gắng nghiêng đầu, muốn nhìn vết bớt nơi thái dương của Hạng Ý, do dự thật lâu, đúng là vẫn không nhịn được, ngẩng đầu lên một chút, nhẹ nhàng hôn lên nơi ấy, đôi môi lạnh băng, vết bớt kia vẫn luôn cực nóng giống như màu sắc của nó vậy, như muốn xuyên qua cả bờ môi, in dấu ấn vào trong tim hắn.

"Tam Giác Bạc… Trả lại cho em, trả lại cho em, anh không còn nợ em một…"

Hạng Ý ôm hắn thật chặt, gần như dùng hết sức để ôm. Lần đầu tiên trái tim Mạc Bắc đập lên kịch liệt đến như thế, hắn hầu như có thể nghe được âm thanh nảy lên điên cuồng kia, tựa như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, đồng thời một ngụm máu đỏ tươi, cũng từ trong lục phủ ngũ tạng trào ra ngoài. Gương mặt Mạc Bắc càng lúc càng trắng, bờ môi cũng bắt đầu tím tái, nhưng cặp mắt kia vẫn lẳng lặng nhìn vào cậu, cong cong, giống như mười mấy năm qua vẫn luôn như vậy mà nhìn cậu, ấm áp dịu dàng, khắc vào tận trong xương tủy cậu.

Trong đôi mắt ấy là gương mặt Hạng Ý, nhưng càng lúc càng mơ hồ, cuối cùng không thấy được nữa.

Nếu như có thể, bắt đầu lại một lần nữa, nếu như có thể…

Tiểu Ý, anh thật hi vọng, anh không phải là anh, không phải Mạc Bắc, chỉ là một người bình thường, một lần nữa gặp em, một lần nữa quen biết em, khi đó giữa chúng ta, sẽ không còn thù hận.

Nếu như, có thể bắt đầu lại lần nữa, Tiểu Ý, nếu có thể làm lại…

Đôi mắt chậm rãi khép lại, sâu trong ý thức dừng lại ở trong một vườn hoa hồng, dưới ánh trăng đêm, người nọ khẽ mỉm cười, bàn tay trầy xước, ánh mắt dịu dàng.

"Nếu như anh thích, khi nào trở về Tam Giác Bạc, em sẽ trồng cho anh một vườn hoa hồng."

Một vườn hoa hồng…

Ha ha, thật muốn, nhìn thấy một lần.

Tiểu Ý, thật muốn nhìn thấy một lần, vườn hồng em trồng, sẽ là hình dạng gì nữa đây?

Thân thể từ từ lạnh ngắt, đau đớn chậm rãi nhạt nhòa, rõ ràng đã nhắm mắt lại, nhưng hình ảnh ấy vẫn một mực hiện lên trước mặt, không xóa đi được.

***

"A!"

Một trận đau nhức từ cổ tay truyền đến, đâm thẳng vào khiến tim hắn co thắt một cái.

"Thiếu gia, cậu sao vậy?" Da Mỗ đi đến, lo lắng nhìn hắn.

Karo cảm thấy đầu óc trống rỗng, trái tim ở tận sâu trong lòng cũng trống rỗng, cả thân thể lại lạnh như băng.

Cảm giác này…

Cả người vô thức run lên một chút, hắn sững sờ ngẩng đầu lên, nhìn về bầu trời phía đông.

Người kia…

"Thiếu gia?" Da Mỗ khẩn thiết gọi hắn, lần đầu tiên cậu thấy bộ dáng Karo như vậy, trong lòng sợ hãi, đang muốn hỏi bị làm sao, vừa lơ đãng một chút lúc cúi đầu liền sửng sốt cả người.

Chiếc vòng trên cổ tay Karo…

Chiếc vòng kia bình thường sẽ tỏa ra ánh sáng màu lam tinh tế nhàn nhạt, nhưng ngay lúc này nó lại trở nên âm u, rũ xuống trên cổ tay hắn.

Da Mỗ hoảng hốt, sau khi hiểu ra chính cậu cũng đứng ngẩn người.

Karo ngẩn ra thật lâu, vô thức nâng tay lên, nhẹ nhàng nắm lấy chiếc vòng trên cổ tay.

Tiểu Bắc…

Khế ước này, lấy máu liên kết, linh hồn liền ở bên nhau, cùng nhau chịu đựng.

Mấy nghìn năm nay, chỉ có Tư Tế và Tư Tế khác cùng nhau mới có thể lập thành loại khế ước này, bởi vì có thể cảm thụ được cảm giác của đối phương, đến thời điểm nguy hiểm mới có thể thay người đó gánh chịu tổn thương. Nhưng nếu lập khế ước với một người bình thường sẽ chẳng có tác dụng gì, ngoài việc đơn phương trả giá, đơn phương chịu đựng, người còn lại không thể làm được gì cả.

Hơn nữa, khế ước này một khi đã lập sẽ vĩnh viễn không kết thúc, chỉ khi, có một bên chết.

Karo cảm nhận được một cảm giác bi thương đau đớn lan tràn toàn thân mà trước đây chưa từng có, đó là cảm giác của Mạc Bắc, đau đớn như vậy, làm cho hắn gần như không chịu nổi. Bước chân chảo đảo một chút, Da Mỗ vội vàng đỡ lấy hắn. Một bên chết đi cũng tác động đến bên còn lại, lúc này là thời điểm thần lực của Karo yếu nhất. Da Mỗ đau lòng, ôm lấy cơ thể yếu ớt của đối phương, nhanh nhẹn quay đầu lại ra lệnh, "Tất cả các Tế Tự tại Thần Điện ngay lập tức tập trung, hợp lực định lại kết giới, nhất định phải chống đỡ qua đêm nay!"

Thần lực của một mình Karo mạnh hơn rất nhiều so với sức mạnh của tất cả bọn họ hợp lại, lúc này thần lực của hắn lại cực kỳ suy yếu, kết giới bên ngoài Thần Điện cũng phải bị lung lay. Các Tế ti hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì, chỉ cảm nhận được Linh khí trong Thần Điện đang bắt đầu phân tán, vì vậy tất cả liền nhanh chóng tập hợp chung quanh nơi thờ, dùng hết toàn lực duy trì nguyên trạng.

Karo cảm thấy cơ thể mệt không chịu nổi, giống như có người nào đó đang rút hết toàn bộ khí lực từ trong cơ thể hắn, thần trí đều trở nên mơ màng. Hắn biết nếu đối phương chết đi thì tinh thần sẽ bị tổn thương, nhưng cái này nghiêm trọng hơn gấp nhiều lần hắn tưởng. Hắn chịu đựng đau đớn, cố gắng duy trì tỉnh táo.

"Cậu làm gì vậy?" Da Mỗ ngay lập tức cầm lấy tay hắn, "Thời điểm này cậu không cần miễn cưỡng, cậu muốn chúng ta mất hết sao?"

Người này thật đúng là không muốn sống mà, tới thời điểm này còn muốn xuất ra thần lực để bảo vệ kết giới.

"Tôi… Không sao." Karo nắm lấy vai Da Mỗ, "Ít nhất… Phải bảo vệ được, linh hồn của Thần Điện."

Có rất nhiều linh hồn được Karo giữ lại ở trong Thần Điện, linh hồn không được siêu thoát, không vào được vòng luân hồi, đều được hắn thu nhận, một khi bị tác động, những linh hồn này sẽ là người đầu tiên bị tổn thương.

Hơn nữa… Còn có tử hồn của người kia, hắn nhất định phải bảo vệ nó.

"A!" Chỗ cổ tay truyền đến một trận đau đớn dữ dội, Karo nhíu chặt lông mày chịu đựng, nhưng chỗ ngực lại quá đau, khiến hắn suýt nữa thì ngất đi. Da Mỗ dìu hắn vào phòng ngủ, sắc mặt hắn tái nhợt, chỗ cổ tay hiện lên một mảng xanh tím, Da Mỗ đau lòng đến muốn điên, tức giận giậm chân một cái.

'Da Mỗ!' Một giọng nói nho nhỏ vang lên.

Da Mỗ tức giận liếc sang, hừ một tiếng.

Đều là vì tên kia, nếu không Thiếu gia sẽ không…

'Bị làm sao vậy!'

'Karo, bị làm sao vậy?' Cái chai kia vội vàng bay đến, đứng ở trước mặt Karo, bay lên xuống trái phải xem loạn lên, 'Sao hắn lại thế này!'

Khó mà nghe được cái âm thanh luôn bình thản kia giờ lại trở nên kích động đến như vậy, nhưng trong lòng Da Mỗ vẫn rất khó chịu, không thèm để ý đến nó, vung tay hừ một tiếng đi luôn. Cậu cần phải nhanh lên, chỉ cần trên cổ tay người kia còn chiếc vòng, tinh thần Karo sẽ còn bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Cậu phải lấy lại cái vòng kia.

Da Mỗ đi rất vội vàng, không chú ý đến cái chai nãy giờ vẫn bám theo mình.

Toàn bộ thần khí trong Thần Điện yếu đi rất rõ ràng, Tử hồn kia cẩn thận bám theo, nhìn thấy xung quanh Thần Điện toàn một màu u ám, trong lòng càng trở nên lo lắng. Thấy mỗi người Tế Tự trong Thần Điện đều có vẻ mặt vội vàng, nó có thể nhìn ra họ đang muốn cứu cái gì, vừa nghĩ tới bộ dạng của Karo khi nãy, nó cảm thấy khó chịu trong lòng, có cảm giác muốn khóc, thế nhưng nó không có cơ thể, muốn ôm hắn, chăm sóc hắn cũng không được. Nó đoán chắc Da Mỗ đang đi cứu Karo, dù nó không giúp được gì, nhưng ít nhất cũng muốn biết rốt cuộc Karo đang xảy ra chuyện gì.

Vô thức bay ra ngoài Thần Điện, nhiệt độ xung quanh rất lạnh, không giống như khi ở bên Karo, cảm giác rất ấm áp, giống như ánh mặt trời vậy.

Ra khỏi Thần Điện nó đột nhiên cảm thấy kỳ lạ, cái chai càng ngày càng nặng hơn, nó không thể bay nổi, cố gắng hết sức trong ít phút, nhưng vẫn cố không nổi mà té xuống đất. Da Mỗ đi càng lúc càng nhanh, trong lòng nó gấp đến sợ hãi, dùng hết sức để di chuyển cái chai tiến về trước, nhưng khí lực dường như đã cạn kiệt, nó ở trong bình mạnh mẽ đâm đầu tới, nhưng vẫn không di chuyển được một tấc.

Tại sao lại như vậy… Chẳng lẽ, nó không được ở cách xa Karo?

Nghĩ đến đó, nó lại cố gắng dùng lực, nhưng vẫn phí công vô ích.

Làm sao bây giờ…

Chán nản, thất vọng, cố gắng nhưng không có tác dụng dù chỉ một chút, ngược lại càng làm cho bản thân nó thấy mệt mỏi, đến cả khí lực cũng không còn.

Trong lúc gấp gáp không biết làm sao, đột nhiên bên tai vang lên một giọng nói.

"Hãy trở về..."

Nó kinh sợ, vô thức run lên.

"Có thể, trở về đi," Cái âm thanh kia văng vẳng bên tai nhiều lần, "Mạc Bắc, hãy trở về, trở lại với thế giới này đi..."

Không...

Toàn thân bỗng nổi lên một cơn đau đớn kinh khủng, nó vùng vẫy muốn thoát khỏi, nhưng đau đớn không những không giảm đi, mà toàn bộ màu sắc linh hồn cũng bắt đầu biến thành màu đỏ.

"Trở về đi, Tiểu Bắc."

Nó sững sờ, ngây ngốc, vẫn không động đậy.

"Chúng ta chờ ngươi nhiều năm như vậy, trở về đi, có được không?" Giọng nói rất nhẹ nhàng, nó có thể tưởng tượng được biểu tình của người đó.

"Trở về đi, Tiểu Bắc, trở về bên cạnh ta."

Một đường ánh sáng trắng xuyên qua khỏi những đám mây, mạnh mẽ đâm thẳng xuống chiếc bình thủy tinh.

"Tách!"

Một tiếng động giòn tan vang lên, trong một giây, chai thủy tinh bị vỡ thành từng mảnh. Một lớp sương đỏ mờ ảo chậm rãi bay lên, bay lên cao nữa, càng lúc càng trở nên mông lung, trong suốt, mãi cho đến khi đường ánh sáng trắng bỗng dưng tan biến, trong không khí cũng không còn làn sương đỏ nữa, chỉ còn lại cái chai thủy tinh vỡ nát, lẳng lặng nằm trên mặt đất.

64. Quyển 2 - Chương 64: Cùng Đến

"A!"

Một cơn đau kinh khủng ập đến, đầu óc choáng váng giống như bị ai đập mạnh vào. Karo đột ngột trợn mắt, thẫn thờ nhìn lên trần nhà, hít thở dồn dập. Không hiểu sao tim rất đau, co rút từng đợt đau đến quằn người, càng ngày càng không chịu nổi. Hắn cắn răng cố gắng chịu đựng, chống tay từ từ đỡ người ngồi dậy.

Trong lòng rất hoảng. Hắn thở hổn hển, đứng thẳng người lên một chút, nhìn xung quanh theo bản năng, khàn giọng gọi một tiếng.

"Tiểu Bắc."

Một bầu không khí im lặng quỷ dị, cơ thể không tự chủ được mà trở nên cứng ngắc.

"Tiểu Bắc?" Tay đè lại ngực, bước đi hơi gấp gáp, "Tiểu Bắc, ra đây nào."

Nhưng trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có âm thanh hít thở hoảng loạn của hắn.

Sững sờ nhìn góc bàn trống rỗng, trong lòng hắn liền loạn lên.

Bất chất cơ thể đang vô cùng mệt mỏi và đau đớn, Karo nhắm mắt lại, tập trung thần lực đang suy yếu trong cơ thể.

Ngươi ở đâu…

Tiểu Bắc, ngươi đang ở đâu…

Đầu óc hoàn toàn trống rỗng, không thể nhìn được bất cứ hình ảnh nào. Trái tim tiếp tục đau kinh khủng, những ngón tay cũng dần dần lạnh như băng.

Đến cả hắn mà cũng không tìm thấy thì chỉ có hai khả năng. Đã chết, hoặc là, căn bản chưa từng tồn tại.

Lồng ngực cuồn cuộn trào lên một ngụm máu tanh, nhưng hắn không còn cảm giác đau, chỉ cảm thấy một nỗi sợ hãi và mất phương hướng mà hắn chưa từng có trước đây.

Cố gắng cân bằng hô hấp, Karo mở mắt thu tay lại, nỗ lực kiềm nén đau đớn, từng bước đi ra ngoài phòng.

Tế Tự thủ hộ thấy hắn bước ra càng hoảng sợ, vội vàng chạy đến đỡ, giọng nói khẩn trương, "Thiếu gia, sao cậu lại ra đây? Nhanh vào…"

Còn chưa nói xong, nhìn thấy Karo chợt như đã hoàn hồn, ngây người nhìn mình, sau đó trong đôi mắt

bỗng lóe lên ánh sáng, gấp rút giữ chặt bả vai của mình, “Tiểu Bắc… Cậu có thấy Tiểu Bắc không?”

Tế Tự sững sờ, “Cái tử hồn kia à?”

Karo lập tức gật đầu, giọng nói yếu ớt có vẻ vui mừng, “Phải, chính là cái chai đen đen, cậucó nhìn thấy nó không?”

“A… Vừa rồi tôi thấy nó bay ra ngoài Thần Điện, nhưng đang loạn quá, tôi không có chú ý đến…”

“Bay ra ngoài?” Karo cảm thấy ngực nhói một cái, bàn tay dùng sức nắm chặt vai đối phương, “Nó đi đâu?”

Tế Tự nhăn mày suy nghĩ, “Hình như… Bay về phía bên kia.”

Karo nhìn theo ngón tay y, trong nội tâm liền hoảng sợ. Hắn không thèm đáp lại, buông tay ra lảo đảo chạy về phía cửa lớn của Thần Điện. Tế Tự kia vội vàng đuổi theo, nhưng Karo giống như không còn nhìn thấy thứ gì khác, chạy thẳng một đường, không hề chú ý đến đám người hai bên. Từ trước đến nay, trong mắt các Tế Tự Karo luôn là người bình tĩnh trầm ổn, bộ dáng hoảng hốt cấp bách hiện giờ là lần đầu tiên bọn họ thấy được, có chút khó tin.

Tế Tự đuổi theo Karo ra bên ngoài Thần Điện, bên ngoài tối đen một vùng. Trên trán Karo chảy đầy mồ hôi, cậu lo lắng nói, “Thiếu gia, quay về đi, đêm nay bên ngoài Thần Điện không an toàn…”

Lồng ngực Karo phập phồng, hô hấp yếu ớt, nhưng hắn căn bản không nghe thấy, còn muốn đi về phía trước.

Tế Tự kia gấp gáp chạy đến kéo hắn lại, “Tôi nói thật, Thiếu gia, cậu đừng đi nữa, vừa rồi có một khí lực rất lớn đã phá hủy kết giới, không biết có lại xuất hiện nữa không, cậu…”

“Cái gì?” Karo kinh ngạc, lập tức dừng chân, cơ thể bỗng rét lạnh, trong ngực vô thức chấn động mãnh liệt, “Khí lực rất lớn?”

Thấy Karo rốt cuộc cũng dừng lại, cậu âm thầm thở phào nhẹ nhõm, vội vàng trả lời, “Tôi cũng không rõ, ở phía đông bầu trời, bỗng nhiên xuất hiện một đường Linh khí, nhưng chỉ trong vài giây, thoáng cái liền biến mất.”

Phía Đông?

Karo nghiêng đầu sang hướng bên đó, đau đớn trong lòng càng tăng lên.

“Đưa ta đi xem.”

Người nọ vội giữ hắn lại, "Thiếu gia, đừng đi nữa…"

Karo đột nhiên dừng lại, hít sâu một hơi, nghiêng đầu sang nhìn Tế Tự, đôi con ngươi màu lam đột nhiên phủ thêm một tầng lạnh rét.

"Đi."

Chỉ một chữ, rất nhẹ nhàng, nhưng không hiểu sao làm cho cậu cảm thấy toàn thân lạnh xuống.

Không dám nhiều lời thêm, cậu nhanh chóng dìu hắn từ từ đi về hướng đông.

Đêm đã khuya, ánh trăng lành lạnh, toàn bộ khung cảnh trước mắt đều âm u tăm tối.

Karo cảm thấy tim mình đập càng lúc càng nhanh, tay chân ngày càng rét buốt. Ở phía xa, dần dần hiện ra một chút tia sáng trong bóng tối, hắn rùng mình, lập tức bước nhanh hơn.

Càng lúc càng gần, vội vàng hơn, rốt cuộc cũng đến được chỗ tia sáng kia.

Trong thoáng chốc, cả người cứng đờ, đồng tử cũng rụt nhỏ lại, hô hấp theo đó cũng ngừng.

Trên mặt đất, những mảnh thủy tinh vỡ phản chiếu lại ánh trăng lạnh nhạt, những mảnh vỡ sắt bén như cứa sâu vào trong tim hắn, đau đến chết lặng, đầu óc trắng xóa một mảng.

Sững sờ nhìn, cơ thể cứng ngắt giật lên muốn đứng nhưng lại trụ vững không nổi, đột ngột té xuống đất.

"Thiếu…" Tế Tự đứng bên cạnh vội vàng ngồi xuống, rồi chợt đơ người. Đôi mắt người nọ trống rỗng vô thần, toàn bộ cơ thể tức thì suy yếu đến như vậy, ngay cả linh khí ấm áp dường như cũng biến mất.

Đầu ngón tay run run, hắn cố gắng ngăn lại, nhưng căn bản không làm được.

Tiểu Bắc…

"Ngươi yên tâm, một ngày nào đó, ta nhất định sẽ làm cho ngươi sống lại một lần nữa, ta…"

'Được, ta tin ngươi,' Âm thanh hiền hòa, rõ ràng chưa bao giờ nhìn thấy hình dạng của nó, nhưng vẫn luôn khiến cho hắn cảm thấy hạnh phúc khó tả, chưa bao giờ đau buồn vì nó.

Mong muốn bảo vệ nó, muốn làm cho nó ấm áp, muốn mãi mãi giữ nó ở bên cạnh mình.

"Ta xin lỗi, lại thất bại…"

'Không sao.' Thanh kia giống như đang cười, quanh quẩn an ủi bên cạnh hắn, *'Từ từ sẽ được, cuối cùng sẽ thành công thôi.'*

"Ừ…" Miễn cưỡng lấy lại tinh thần, đưa tay sờ sờ miệng chai, hắn cúi đầu mỉm cười với nó, *"Đợi khi có cơ thể rồi, ta sẽ dẫn ngươi đi chơi, chịu không? Ngươi thích đi đâu nào?"*

'A? Được nha.'

"Nói một nơi đi."

'À…' Hắn gần như có thể thấy nó nghiêng đầu buồn rầu suy nghĩ, *'Ta muốn… Về nhà.'*

"Về nhà? Trung Quốc sao?"

'Ừ…' Hình như đang ngập ngừng một chút, giọng nhỏ xuống,*'Có được không?'*

"Đương nhiên," Nhịn không được cúi đầu hôn cái chai một cái, giọng nói bất giác cũng trở nên dịu dàng, *"Đến lúc đó, ta sẽ dẫn ngươi về nhà."*

'Ha ha,' Âm thanh kia thoáng cái trở nên sống động, rõ ràng rất vui, *'Nhà ta rất đẹp, ở ngay bờ biển, chúng ta có thể đi đến nhà hàng đối diện ăn hải sản, đúng rồi, còn có khu vui chơi nữa, lúc còn bé ta rất thích chỗ đó. A còn có nhà ma nữa, nhưng chắc chẳng thể dọa được ngươi, chẳng phải ngươi đã nhìn thấy ma quỷ rất nhiều sao…'* Âm giọng có chút ủ rũ.

Hắn luôn nhìn thấy nó cười, khó được nghe cái âm thanh kia bởi vì sung sướng mà nói nhiều đến vậy.

Dẫn nó về nhà.

Một ngày nào đó, có thể nắm tay nó, cùng với nó trở về nhà.

Mặc kệ đợi chờ bao lâu, thất bại bao nhiêu lần, đây chính là nguyện vọng sâu nhất trong lòng hắn.

Ngón tay hắn run rẩy chạm lên những mảnh thủy tinh vỡ, Karo ngồi thẫn thờ, máu từ trong lồng ngực ào ạt trào ra khỏi khóe miệng.

Tiểu Bắc, đã nói là sẽ cùng nhau về nhà, tại sao bây giờ người lại bỏ đi để ta một mình?

Cảm giác chua xót lưu chuyển trong hốc mắt, Karo nhắm chặt mắt lại, hít vào một hơi thật sâu.

"Thiếu gia?" Bên cạnh chợt vang lên giọng nói của Da Mỗ, "Thiếu gia, sao lại đi ra đây? Cậu, sao cậu không chịu nghe lời…"

Da Mỗ vội vàng đỡ lấy hắn, dùng sức nâng hắn lên. Chỉ có trời mới biết vừa nãy khi thấy Karo đột nhiên suy yếu cậu đã hoảng sợ đến mức nào, cuối cùng lại không yên lòng đành phải trở về. Bây giờ lại trông thấy dáng vẻ hoang mang ngây ngốc của Karo, cậu càng thêm đau lòng.

"Thiếu gia, cậu sao rồi?" Cậu ôm lấy người trong lòng, nhìn thấy ánh mắt vô định của hắn liền bối rối nói, "Là do khế ước phản phệ sao? Thiếu gia, cậu nói gì đi, tinh thần của cậu bị tổn thương đúng không?"

Khế ước… Phản phệ?

Đầu óc trì độn quay vòng, Karo ngu ngơ trong chốc lát, đôi mắt từ từ sáng tỏ.

Khế ước.

Đúng rồi, người kia… Người kia ở thế giới này đã, chết.

Vì vậy nên linh khí của mình mới bị suy giảm, kết giới yếu đi, vậy nên người bí ẩn kia mới thừa lúc tận dụng cơ hội.

Tiểu Bắc, ngươi… Đã trở về tương lai sao?

Hắn cúi đầu nhìn những mảnh thủy tinh, rồi chậm rãi ngước đầu, không biết quyết định cái gì, đôi mắt trở về bình tĩnh.

Da Mỗ kinh ngạc, ánh mắt này…

Mơ hồ cậu có thể nhìn thấy bên trong ẩn giấu một thứ điên cuồng.

"Đi, đi lấy vòng tay."

Karo trầm giọng nói, hơi lui về sau một bước, đôi mắt chậm rãi híp lại.

"Hả?"Dã Mỗ tỉnh táo lại, "Để tôi đi là được rồi, Thiếu gia cậu…"

Karo không đáp lời, bàn tay rũ xuống, lòng bàn tay tập hợp một đường ánh sáng màu xanh lam. Những mảnh thủy tinh trên mặt đất liền chầm chậm rung lên, theo đường ánh sáng kia mà đứng lên, lòng bàn tay Karo xoay một cái, đột nhiên nắm thành quyền, trong nháy mắt, một tiếng "tách" vang lên, những mãnh vỡ thủy tinh kia từ từ tụ lai, cuối cùng khôi phục lại hình dáng ban đầu của cái chai, những vết nứt vỡ đều biến mất không còn dấu vết.

Karo đưa tay lên nắm chặt cái chai, thuận tay bỏ vào trong túi áo trong. Da Mỗ phát hiện trong chai không còn cái tử hồn kia, trong lòng bỗng nhiên có cảm giác không rõ.

"Thiếu gia, cậu…"

Cậu muốn làm gì…

"Gì?" Karo ngẩng đầu nhìn hắn, bỗng nhiên khẽ mìm cười, "Đi thôi, đi tìm thi thể Mạc Bắc, lấy lại cái vòng tay."

Da Mỗ nhíu mày, nhưng vẫn gật đầu, tiến lên hai bước đỡ lấy Karo. Nhưng người nọ tay dùng sức một cái, liền tránh sang một bên, tự mình đi về phía trước. Da Mỗ nhìn theo bóng dáng cao thẳng của Karo, mắt liếc một chút sang túi áo hắn, trong lòng bỗng nhiên run một cái, rồi vội vã chạy theo.

***

Ánh đèn lờ mờ, không gian tĩnh lặng.

Trong mật thất ngập tràn mùi máu tươi, không nồng đậm, nhưng giống như một ngọn lửa nóng rát, từng chút từng chút, chầm chậm theo hơi thở ngấm vào trong mạch máu, bắt đầu thiêu đốt trái tim của cậu.

Người nằm trong lòng rất an tĩnh, yên lặng tựa như đang ngủ, vẫn là khóe miệng mỉm cười quen thuộc, rất dịu dàng, nhưng luôn luôn mang theo một chút bi thương.

Cậu lặng lẽ ngắm nhìn, nhìn khóe miệng đầy máu của người nọ, ánh mắt chậm rãi chuyển sang đôi mắt của hắn.

Vì sao… Lại khóc?

Ngón tay nhấc lên một chút, nhẹ nhàng lau đi vệt nước mắt còn chưa khô kia.

Mạc Bắc, anh nói hận em, vậy tại sao còn khóc?

Hạng Ý cúi người thấp xuống một chút, ôm chặt người kia vào trong lòng, bên má cảm nhận được bờ môi

ấy lạnh như băng.

Bỗng nhiên, một tiếng cười khẽ vang lên, âm thanh rất nhỏ, cẩn thận từng chút một, nhẹ giọng nói, "Anh lại gạt em," Ngón cái dịu dàng lau đi vệt nước mắt của hắn, cậu ngẩng đầu lên, hôn đôi môi đã tím tái của Mạc Bắc, cười lắc lắc hắn, "Không phải đã nói, sẽ ở bên em thêm vài năm nữa sao? Ngày hôm qua vừa mới nói, liền nuốt lời rồi hả?" Ngón tay nhè nhẹ vuốt ve mái tóc hắn, nụ cười càng thêm sâu, "Đi, đứng lên, không phải rất hận em sao? Đứng lên giết em đi."

Đầu ngón tay chậm rãi vuốt dọc theo gương mặt hắn, đến cổ, dừng lại ở lồng ngực lặng yên của người nọ.

"Anh đã nói, sẽ không bao giờ rời xa em." Thì thào nói, cậu cúi đầu nghiêng tai tựa lên lồng ngực hắn,"Tại sao, anh cứ luôn gạt em?"

Trong ngực hắn có vật gì đó nhô lên, Hạng Ý ngẩn người một chút, luồng tay lấy ra, để nó trên lòng bàn tay.

"Vật này, tại sao anh còn giữ?" Ngón tay vuốt ve dọc theo chiều dài con dao găm nhỏ, mở vỏ bọc ra, chạm vào lưỡi dao một chút, tức khắc đầu ngón tay bị rạch đứt, nhỏ xuống từng giọt máu, "Em đã vứt đi rồi, vì sao anh còn giữ lại? Vì sao còn nhặt về?". Ngẩn ngơ nhớ lại ánh mắt hạnh phúc của hắn khi nhìn thấy bó hoa hồng, Hạng Ý cảm thấy lồng ngực mình có cái gì đó bị xé nát.

Ôm chặt thêm một chút, dùng sức ôm thật chặt. Người ở trong lòng, mỗi một tấc đều quen thuộc tận xương tủy, nhưng loại cứng ngắc và lạnh lẽo xa lạ này là đã xảy ra chuyện gì. Rõ ràng vẫn là đôi mắt hiền hòa, đôi môi mềm mại, rõ ràng vẫn là người này, tại sao khi ôm, chỉ còn cảm thấy lạnh buốt.

Hai mươi năm cuộc đời, kỳ thật cậu chỉ có hắn mà thôi. Yêu hắn, hận hắn, lợi dụng hắn, bảo vệ hắn. Tất cả những ký ức của cuộc đời cậu, kỳ thật chỉ có hắn mà thôi.

Chỉ có một mình hắn, chiếm giữ toàn bộ cuộc sống.

Nhưng người này tuyệt nhiên vô trách nhiệm, thuận miệng hứa hẹn, tùy tiện cho cậu hi vọng, rồi chỉ để lại duy nhất, một thi thể băng lãnh với những ký ức tuyệt vọng.

Mạc Bắc, anh đang trả thù em sao?

Dùng mạng của anh, trả thù quãng đời còn lại của em. Dùng thù hận của anh, chấm dứt cuộc đời của em.

Thật sự… Quá tàn nhẫn.

Mọi người trong mật thất đều im lặng, cũng không dám thở mạnh tiếng. Bóng dáng trống vắng của Hạng Ý tựa như đang ẩn giấu một áp lực nặng nề. Trong bầu không khí yên ắng chỉ còn lại tiếng thì thào nói

khẽ của cậu, âm thanh ấy không hề có chút nghẹn ngào, chỉ là nhẹ nhàng vui cười. Rõ ràng là đang cười, nhưng khi nghe vào lại có cảm giác bi thương dị thường.

Qua thật lâu, Hạng Ý đưa tay vuốt ve mái tóc của người kia, cúi đầu hôn lên trán của hắn, sau đó mới yên lặng đứng lên, giữ chặt cánh tay, chân vững vàng bước đi vài bước.

"Chuẩn bị một bồn nước ấm."

Người trong phòng sững sờ, không kịp phản ứng lại. Hạng Ý quay đầu nhìn Sở Mặc, con ngươi u tối vắng lặng, "Sở Mặc thúc, giúp tôi chuẩn bị một chiếc điện thoại, cái chưa được sử dụng bao giờ." Nói xong, cậu bước ra vài bước, nghiêng đầu nhìn một tên thuộc hạ, "Cậu, chuẩn bị nước ấm."

Người nọ bị Hạng Ý nhìn chằm chằm, cơ thể vô thức run rẩy, không dám hỏi để làm gì, nhanh chóng chạy đi chuẩn bị. Hạng Ý giơ tay lên, người đối diện lập tức mở cửa cho cậu, không dám nói câu nào.

Vừa bước ra ngoài, sau lưng vang lên giọng Sở Mặc, "Cậu đi đâu?"

Hạng Ý ngừng bước, không trả lời, chỉ lạnh lùng cười một tiếng.

Sở Mặc nhìn vào bóng lưng cậu cho đến khi khuất mất không còn nhìn thấy, mới từ bỏ mà quay đầu lại phân phó, "Đi chuẩn bị điện thoại."

***

Dọc hành lang rất yên tĩnh, Sở Mặc cầm trong tay một chiếc điện thoại mới tinh, cẩn thận nghe ngóng động tĩnh trong mật thất, cho đến khi đến trước một phòng tắm, hắn mới dừng bước, nhẹ nhàng đẩy cửa ra một chút.

Hạng Ý xoắn tay áo lên ngồi bên cạnh bồn tắm, gương mặt anh tuấn không có biểu cảm gì, nhưng đôi mắt của cậu, lại rất dịu dàng yêu thương, hơi cong lên, lặng lẽ nhìn người trong bồn tắm.

Làn nước ấm lướt qua khuôn mặt Mạc Bắc, nước trong bồn nhuốm màu máu đỏ chiếu rọi làn da trắng bệch của hắn, người nọ an yên nằm, như một người đang ngủ say. Hạng Ý cầm trong tay chiếc khăn mặt, cẩn thận lau vệt máu dính nơi khóe miệng hắn, từng chút lau sạch gương mặt hắn, sau đó nhẹ nhàng nâng tay hắn lên, cẩn thận lau sạch từng ngón tay.

Động tác dịu dàng, giống như sợ sẽ làm đau người kia.

Một câu cũng không nói, phòng tắm vô cùng im lìm, bầu không khí nhàn nhạt mùi máu tươi. Bàn tay bị dao găm rạch nát của Hạng Ý được ngâm chìm trong bồn tắm, máu của cậu dần dần hòa quyện cùng với máu của Mạc Bắc, màu sắc đỏ tươi, như cánh hoa hồng, đẹp mà sâu sắc.

Rốt cuộc tắm rửa xong, lau sạch sẽ, cậu lại ôm lấy Mạc Bắc, giữ hắn đặt trên bệ đá, cầm khăn lông lau khô cho hắn, lấy áo tắm cẩn thận mặc vào cho người nọ.

Cúi đầu hôn lên môi Mạc Bắc, Hạng Ý xoa xoa tóc hắn, sau đó khom người ôm lấy cơ thể đã cứng ngắc của người này.

Đi đến cửa liếc nhìn thấy Sở Mặc, bước đi cũng không dừng lại.

Sở Mặc cũng không nói gì, chỉ im lặng đi theo sau cậu.

Đẩy ra cánh cửa một căn phòng ngủ, Hạng Ý đặt Mạc Bắc nằm trên giường, cẩn thận lấy chăn đắp lên cho hắn, sau đó mới xoay người lại.

Cầm lấy điện thoại trên tay Sở Mặc, Hạng Ý lấy ra một khẩu súng từ trong túi áo đưa cho gã, "Bắn tôi đi."

"Cái gì?"

Hạng Ý quay đầu nhìn Mạc Bắc, sau đó đi ra ngoài đóng cửa phòng lại, mỉm cười ngẩng đầu nhìn Sở Mặc, nhưng trong mắt vẫn là một mảnh lạnh lẽo, "Tôi sẽ đi lấy thứ anh ấy để lại cho tôi." Nói xong, hất cằm lên chỉ súng ở trong tay Sở Mặc, "Nổ súng đi."

***

Hạng gia yên tĩnh, sân vườn lớn bị lửa thiêu cháy đến đen cả một vùng, gần như không nhìn ra nguyên dạng. Hai ngày đêm, rốt cuộc cũng thu dọn xong toàn bộ xác chết cháy xám, hiện giờ trong sân chỉ còn lại dấu vết đổ nát, vệt máu đã được rửa sạch sẽ. Bên ngoài, một đám người đang đứng, cảnh giác đề phòng quan sát xung quanh, bảo vệ những người bên trong.

"Tiểu thiếu gia, mọi người đến đủ rồi." Người đàn ông phía sau cúi người.

Hạng Lê quay người xem mọi người đằng sau, ánh mắt đỏ hồng lặng lẽ đảo qua khoảng sân cháy rụi, qua một lúc lâu, bờ môi mím chặt khẽ mở ra, khàn giọng nói,"Vào cùng tôi đi."

Mọi người nghe theo, đi theo sau Hạng Lê bước vào cổng lớn.

Bên trong biệt thự vẫn giống như trước, không một chút thay đổi, chỉ có điều không gian bây giờ nồng nàn mùi xác chết và cảm giác rét buốt, chỉ cần đứng đây, trái tim liền cảm thấy co rút đau đớn.

Đầu bậc cầu thang lên lầu hai có một người đang ngồi, vùi đầu vào trong hai cánh tay, không động đậy.

Con ngươi Hạng Lê thoáng đau lòng, đi đến, cúi người xoa tóc thiếu niên nọ.

"Tiểu Khả, đừng ngồi ở đây nữa, sẽ cảm lạnh."

Thân thể dưới lòng bàn tay cậu phát run, Hạng Lê ngồi xuống, vươn tay ôm lấy y, ôm càng lúc càng chặt.

"Tiểu sư phụ… Không có tin gì sao?" Khẽ hỏi, Nhan Lập Khả bỗng ngước đầu lên, nước mắt lăn xuống từng giọt, "Vẫn chưa tìm thấy sao?"

Hạng Lê im lặng cắn răng, đau lòng chịu đựng, đưa tay lau đi nước mắt của y, cố gắng mỉm cười, "Yên tâm, sẽ sớm tìm thấy thôi." Nói xong, cúi đầu hôn một cái lên tóc y, Hạng Lê ôm chặt lấy người đang run rẩy trong lòng, giọng dịu dàng, "Em yên tâm, anh ấy sẽ ổn thôi!"

Người trong ngực bỗng nhiên đẩy cậu ra, run rẩy hét lên, "Đã con mẹ nó qua hai ngày! Đã qua hai ngày rồi! Anh rốt cuộc đang làm cái gì vậy?! Tại sao một chút tin tức cũng không có!". Trong lòng đau khổ đến phát điên, nước mắt không ngăn được mà tràn xuống, "Tình báo của các người không phải rất lợi hại sao? Ngay lúc này đang làm cái con mẹ gì vậy?"

Đôi con mắt đỏ hồng của Nhan Lập Khả ập vào trong mắt cậu, vẻ mặt đau đớn cùng phát cuồng này của y khiến cho cậu đau lòng không chịu nổi. Hạng Lê đi qua, ôm thiếu niên đang thất thần, gắt gao giam y trong lồng ngực, "Đừng buồn nữa, hãy tin anh, anh nhất định sẽ tìm được anh ấy!"

Người trong ngực run rẩy mãnh liệt, nước mắt ngấm qua lớp áo cậu thấm vào trong da thịt, Hạng Lê ôm thật chặt, xương ngón tay đều muốn nổi lên. Đợi cho Nhan Lập Khả cuối cùng cũng bình tĩnh một chút, cậu mới buông lỏng đôi tay, cúi đầu hôn khóe mắt y, ngón tay vuốt ve gương mặt lạnh buốt.

"Ở đây đợi anh," Hạng Lê nói xong, nắm chặt lấy bàn tay Nhan Lập Khả, nắm cả mười ngón, "Bàn bạc với luật sư xong, anh và em sẽ cùng đi tìm, được chứ?"

Nhan Lập Khả dùng sức nắm lại tay Hạng Lê, vùi đầu vào ngực cậu, tay kia không kìm được mà ôm lấy cổ cậu, ôm thật lâu mới chịu buông tay ra.

Hạng Lê xoa bàn tay y, đưa lên hôn một cái xuống đầu ngón tay y, "Ngoan ngoãn nghe lời không được chạy lung tung, anh sẽ sớm quay lại."

"Ừ…" Buông tay ra, Nhan Lập Khả ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt mệt mỏi của đối phương, trong lòng đau xót, nhịn không được nhướng người hôn lên đôi môi cậu. Hạng Lê hơi sửng sốt, sau đó liền cúi đầu ôm eo của y đáp lại, môi đảo triền miên.

"Xin lỗi." Mím môi, Nhan Lập Khả vuốt ve đôi mắt của cậu, "Em không nên nổi nóng…"

Hạng Lê khẽ cười, đưa tay vuốt tóc y, rồi xoay người đi, "Ở đây đợi anh."

Nhan Lập Khả nhìn theo tấm lưng của cậu, nhìn một đám người đi theo sau, đột nhiên cảm thấy tim đau nhói. Y đã từng hi vọng, có một ngày, Hạng Lê sẽ giống như Hạng Khôn, mạnh mẽ trầm tĩnh, được mọi người kính trọng. Nhưng khi giây phút này thật sự xảy ra, y chỉ cảm thấy bi thương không rõ, y chỉ muốn trở về ngày xưa, người bên cạnh dù là một tên ngốc, nhưng vẫn tốt hơn bộ dáng trầm tĩnh phải gánh vác trách nhiệm này.

Nhớ lại ngày trước, tên kia luôn thích bám theo mông y, dù y cười hay khó chịu đều có tác động đến cậu. Nhưng chỉ trong một đêm, hết thảy mọi chuyện đều hoàn toàn xoay chuyển, Hạng Khôn chết, Mạc Lẫm phản bội bọn họ đi theo Đằng Lăng, Hạng Ý và Mạc Bắc cùng lúc mất tích. Chỉ trong một đêm, mọi chuyện sao lại trở nên như thế này.

Quay đầu lại nhìn cửa phòng họp đóng chặt, Nhan Lập Khả nhớ đến ánh mắt đầy tơ máu của Hạng Lê, trong lòng lại thấy xót xa. Đại sảnh trống rỗng, Nhan Lập Khả ngây ngốc đứng đó thật lâu, rốt cuộc không thể chịu đựng bầu không khí lạnh lẽo âm trầm ở đây nữa, xoay người đi ra cổng lớn.

Sân vườn hiện rõ vẻ thê thảm, hầu như không còn người nào. Nhan Lập Khả bước từng bước một, âm thầm siết chặt bàn tay. Rõ ràng ánh mặt trời ấm áp đang chiếu lên người mình, nhưng cậu chỉ cảm thấy lạnh giá, lạnh đến thấu xương, ngay cả bước chân cũng cứng ngắc.

"Ngao—!!"

Đột ngột dừng chân, Nhan Lập Khả kinh ngạc quay đầu.

Trong sân vườn, một bóng lớn màu trắng như tuyết đang nhào thẳng về phía cậu.

"Đoàn, Đoàn Đoàn?" Vội vàng ôm lấy nó, Nhan Lập Khả cảm thấy ấm áp lên một chút, "Sao mày lại tới đây?"

Dường như Đoàn Đoàn rất gấp gáp, nhanh nhẹn cắn ống quần cậu, dùng sức kéo về sau.

Nhan Lập Khả nhíu mày, bị nó lôi đi mấy bước. Đoàn Đoàn mới buông cậu ra, nhảy đến chỗ trên mặt đất ngậm lên một thứ gì đó, sau đó nhanh chóng chạy tới thả xuống trước mặt cậu.

Một khẩu súng, màu đen, được thiết kế rất tinh xảo.

Đôi mắt bỗng nhiên trợn lớn, cậu khó tin mà nhìn khẩu súng kia.

Đây là súng được thiết kế thủ công đặc biệt mà Hạng Khôn chuyên cấp riêng cho hai anh em họ Mạc. Cậu vội vàng ngồi xuống, một tay giữ chặt khẩu súng, giơ lên nhìn về phía chuôi súng.

Màu trắng.

Đây là súng của Mạc Bắc!

"Đoàn đoàn!" Nhan Lập Khả vội quay đầu lại hỏi, "Súng này ở đâu ra?"

Đoàn đoàn gào lên, dùng sức cắn ống quần cậu. Nhan Lập Khả đột nhiên lấy lại tinh thần, "Mày nhìn thấy Tiểu sư phụ sao?"

"Ngao ngao–!"

Nắm chặt khẩu súng, Nhan Lập Khả không thể nghĩ được gì khác, lập tức đứng lên, "Nhanh, dẫn tao đi xem!"

Đoàn đoàn nhảy dựng lên, nhanh chân chạy ra cánh cửa nhỏ ở hậu viên. Nhan Lập Khả cấp bách trong lòng, cậu khó thể tin được, tức khắc chạy như bay ra ngoài theo nó.

65. Quyển 2 - Chương 65: Bi Kịch

Đoàn Đoàn lao đi rất nhanh, Nhan Lập khả chạy sát sau lưng nó, không dám nghỉ chân dù chỉ một chút. Chạy được một lát nó ngừng lại, Đoàn Đoàn vừa ngửi mùi đánh hơi, vừa quay đầu lại kêu gào. Nhan Lập Khả chạy theo nó, càng chạy càng thấy xung quanh vắng vẻ, cho đến khi chạy đến một ngõ tối vắng, Đoàn Đoàn mới dừng lại.

Con sói trắng hoang dã trừng mắt nhìn phía trước, chân trước mạnh mẽ trụ vững, gầm nhẹ một tiếng.

Nhan Lập Khả rùng mình, cơ thể tự động cảnh giác đề phòng, tay nắm chặt khẩu súng, tiến đến gần phía trước.

Cậu nhớ ra chỗ này, đây là một nhà xưởng bị bỏ hoang, Hạng Khôn từng nói chỗ này có một mật thất nằm dưới lòng đất, đã lâu rồi không ai dùng đến.

Mật thất?

Nhan Lập Khả nhíu mày, tâm trí mông lung suy nghĩ, sau đó hít một hơi thật sâu.

Thân thủ của cậu vốn nát bấy, nếu thật sự có mai phục, chắn chắn dù có liều mạng cũng không thoát được. Nghĩ đến đó, cậu đưa tay vào trong túi quần lấy ra một chiếc điện thoại, nhưng móc ra lại thấy đã hết pin,

khẽ chửi thầm một tiếng, cất điện thoại vào trong, nhịn không được nuốt nước miếng.

Trở về báo lại cho bọn họ là chuyện không thể, ai biết lát nữa sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà…

Đôi mắt cậu híp lại, nhếch miệng một cái.

Thật ra cậu không biết đánh nhau, nhưng tính tình lúc nào cũng thích đi gây chuyện, hết lần này tới lần khác Hạng Lê đều lo cho tính mạng của cậu, một chút cũng không dám tách xa. Chẳng qua bị đánh lén nhiều lần cậu cũng quen rồi, đầu óc trưởng thành hơn hẳn, lúc nhàn rỗi hay nhàm chán liền đến phòng thí nghiệm nghiên cứu chế tạo một loại thuốc mê. Chỉ có tác dụng chút xíu, có thể phun xịt hoặc đốt lên, nếu muốn kéo dài thời gian chờ Hạng Lê đến cứu, cũng quá là dư sức. Cho nên, tuy một năm nay cậu gây ra không ít chuyện, nhưng rất ít khi bị đánh.

Nhan Lập Khả thò tay vào trong túi áo, lấy ra một cái ống màu đen, sau đó lại lấy ra một cái bật lửa. Mọi thứ đã chuẩn bị xong, cậu thở ra một cái, ngồi xuống xoa đầu Đoàn Đoàn.

"Tao vào xem trước, mày quay về báo cho tên ngốc kia biết, ok?"

Đoàn Đoàn cọ cọ chân cậu tỏ vẻ đã hiểu, sau đó chớp mắt liếm mặt Nhan Lập Khả, rồi xoay người chạy đi. Nhan Lập Khả hiếm khi được Đoàn Đoàn thân mật, trong lòng vui vẻ lên, căng thẳng cũng được giải tỏa đi không ít.

Cẩn thận ẩn nấp, cậu áp sát vào tường chậm rãi di chuyển.

Xung quanh nhà xưởng dường như không có một ai, cậu nấp vào mặt sau của một bức tường bị đổ, quan sát bốn phía.

Bỗng nhiên, một tiếng cách vang lên, cậu âm thầm hoảng sợ, vội vàng quay đầu lại.

"Tự một mình cậu… Thật sự không sao chứ?" Một giọng nói lành lạnh vang lên.

Nhan Lập Khả im lặng quan sát, cậu nhìn thấy một gã đàn ông tóc bạc. Dường như đối diện người đó còn có một người khác, Nhan Lập Khả hơi ngẩng đầu lên một chút, cố gắng mở to mắt để nhìn rõ người còn lại.

Nhưng khi thấy rõ ràng, ngay tức khắc toàn thân cậu rét buốt.

"Ử…" Giọng nói đáp lại mang theo chút đau đớn, hô hấp không ổn định, rõ ràng đang bị thương nặng, "Các người không cần lo lắng, lập tức chuẩn bị quay về Tam Giác Bạc." Hít thở hổn hển, Hạng Ý tùy tiện lấy

tay lau máu ở khóe miệng, "Còn nữa, đem theo anh ấy cùng về."

"… " Sở Mặc im lặng nhìn cậu, không nói gì.

Hạng Ý ngẩng đầu lên, con mắt đen láy càng thêm chút âm trầm, "Sở Mặc thúc thúc, tôi yêu anh ấy, cả đời này tôi chỉ yêu một mình anh ấy, cho dù đã chết, tôi vẫn sẽ yêu anh ấy, chú hiểu chứ?"

Sở Mặc không nói chuyện, như đang suy nghĩ cái gì đó, khẽ hạ mắt, thần sắc có chút ảm đạm.

"Dù chỉ còn thi thể, giữ lại cho tôi, đừng ép tôi thêm nữa." Nói xong, người nọ chậm rãi xoay người, bước đi loạng choạng, "Ba ngày sau, gặp Tháp Tu Á ở Tam Giác Bạc."

Quần áo trên người Hạng Ý nhuốm đậm máu đỏ, trên da thịt lộ ra vài miếng băng gạt sơ sài. Sở Mặc nhìn bóng dáng trống vắng của cậu, rốt cuộc không nói thêm gì nữa, quay người trở về.

"Cách."

Cửa dẫn vào mật thất mở ra, Sở Mặc nhịn không được quay đầu nhìn Hạng Ý, mãi đến khi không thể nhìn thấy nữa mới lặng lẽ thu hồi ánh mắt, từng bước chậm rãi đi xuống.

Nhan Lập Khả kinh hoàng, đầu óc không thể nghĩ được gì, hoàn toàn trống rỗng.

Dù chỉ còn thi thể…

Thi thể?

Cậu ngơ ngác nghiêng đầu, nhìn về hướng Hạng Ý đã biến mất.

Người kia… Không phải đang ở cùng Mạc Bắc sao? Bọn họ… Không phải đang đi Châu Âu sao?

Tôi yêu anh ấy, tôi chỉ yêu một mình anh ấy… Cho dù đã chết…

Chết, rồi?

Anh ấy… Anh ấy là ai?

Nhan Lập Khả đột nhiên rùng mình, con tim trở nên lạnh lẽo.

Không…

Không phải…

Trước mắt trở nên đỏ hoe, cậu cố gắng đứng vững hai chân, lấy hết sức đứng thẳng người.

Không phải, nhất định không phải.

Hạng Ý dù có ghét người nọ đến thế nào, cũng sẽ không… Cũng sẽ không làm cái chuyện đó…

Cố gắng ức chế run rẩy của bản thân, cậu đốt cái ống trong tay. Đôi mắt nhìn chằm chằm vào làn khói do bị đốt cháy mà bay lên, Nhan Lập Khả lấy ra một viên thuốc giải, ăn nó, rồi bắt chước cách thức của Sở Mặc, dùng sức đạp lên viên gạch gần đó.

"Cách."

Lối vào mật thất hiện ra trước mặt, bên trong tối đen như mực. Cậu hít sâu một hơi, cắn chặt răng, từng bước một đi vào.

***

Dưới mật thất không một tiếng động, Nhan Lập Khả tìm nơi vắng vẻ để đốt tiếp một cái ống đen, sau đó cẩn thận thăm dò vài bước, rồi lại đốt tiếp ống khác.

Trong mật thất lờ mờ ánh đèn, không có gió lọt vào nên thuốc mê lan ra rất nhanh.

Ven đường đi cậu đốt bốn ống, Nhan Lập Khả nhẹ nhàng hít thở. Mạc Bắc đã chỉ cho cậu cách điều chế loại thuốc mê này, nó có tác dụng rất nhanh nhưng lại kéo dài không được bao lâu, nguyên liệu điều chế còn rất phức tạp, làm thuốc mê tốn nhiều công sức như vậy nhưng cũng không có ai dùng. Cũng vì cậu thấy trong rừng có nhiều loại thảo dược kỳ lạ ở, nên mới có thể phung phí mấy loại thảo dược quý hiếm ấy mà làm thứ đồ chơi con nít này.

Quả nhiên, cậu loáng thoáng nghe được bên trong có tiếng vang. Nhan Lập Khả cầm chặt súng trong tay, men theo bờ tường chậm rãi đi về nơi phát ra tiếng động.

Tay đặt ở trên cửa, cậu hít một hơi thật sâu, hung hăng dùng sức mở cánh cửa ra.

Trên mặt đất trải đầy người, ngã trái té phải lộn xộn.

Rốt cuộc Nhan Lập Khả cũng thả lỏng một chút, có điều cậu không có nhiều thời gian, thuốc mê này không có tác dụng lâu được.

Nhanh chóng đẩy cửa tìm kiếm từng căn phòng, thời gian càng lúc càng cấp bách. Bầu không khí lềnh bềnh mùi máu tanh, đầu óc Nhan Lập Khả càng trở nên hoảng loạn, cho đến khi đứng trước cánh cửa của một căn phòng, đột nhiên cậu dừng bước, trái tim bất chợt đập loạn lên.

Linh cảm nói cho cậu biết, bên trong căn phòng này có thứ gì đó mà cậu không thể nào chấp nhận.

Bàn tay đưa ra rồi lại rụt về, qua lại vài lần, rốt cuộc cũng hạ quyết tâm, cậu chậm rãi nhắm mắt, dùng sức đẩy cánh cửa ra.

Một căn phòng ngủ được bày trí đơn giản.

Ánh đèn lờ mờ chiếu sáng lên gương mặt trắng nhạt của một người, sắc mặt không còn một chút máu, nhưng lại vô cùng an tĩnh giống như bình thường, nét mặt bình thản ôn hòa.

Nhan Lập Khả sững sờ đi qua, bước chân ngày càng nặng nề, mỗi một bước như đi trên ngàn mũi dao nhọn.

"Tiểu sư phụ…"

Thì thào gọi, trong mắt Nhan Lập Khả chỉ còn lại hình dáng người nằm trên giường, xung quanh một khoảng lặng tĩnh. Lướt qua một gã đàn ông áo đen, Nhan Lập Khả chậm chạp đi đến gần, hô hấp khe khẽ.

Nhưng người trên giường vẫn an tĩnh nằm đấy, không có phản ứng lại.

Cuối cùng cũng lê được bước chân nặng nề đến bên giường, ngón tay run rẩy nâng lên, chậm rãi xoa khuôn mặt đã lạnh như băng của Mạc Bắc.

Lạnh quá…

Sao lại lạnh như thế này…

"Tiểu sư phụ?" Giọng run rẩy, Nhan Lập Khả cúi người đưa tay lắc lắc vai của Mạc Bắc, "Anh… Anh bị sao vậy? Tiểu sư phụ… Anh, anh nhìn em đi…"

Thân thể dưới lòng bàn tay giờ đã cứng ngắc, nguội lạnh tựa như xác chết khiến cậu không tài nào suy nghĩ được.

Đồng tử mở thật to, trong nháy mắt Nhan Lập Khả cảm thấy trái tim mình co rút điên cuồng.

"Tiểu sư phụ!" Nước mắt tuông ra giàn dụa, từng giọt rơi xuống bên cạnh đôi môi đã tím tái của y, "Anh tỉnh đi! Tỉnh đi, em là Tiểu Khả đây, Tiểu sư phụ, Tiểu sư phụ tỉnh đi, nhìn em đi!!"

Nhưng người nọ vẫn không cử động, đầu vô lực yếu ớt nghiêng sang một bên, đôi mắt vẫn nhắm chặt.

Nhan Lập Khả thẫn thờ, đôi mắt đen như mực ngây ngốc nhìn người nọ.

Cái người một mực cưng yêu cậu, nuông chiều cậu, luôn luôn mỉm cười ấm áp…

Chết rồi sao?

Mạc Bắc… Đã chết?

Trước mắt đột nhiên đen đi, trái tim đau đến không còn cảm giác.

Tại sao có thể như vậy…

Chỉ trong một đêm, tại sao… Tất cả mọi người đều chết hết?

Rốt cuộc… Là ai…

Hung thủ…

Hung thủ rốt cuộc là ai?!!

Đột ngột quay đầu lại, Nhan Lập Khả hung ác trừng mắt về phía gã đàn ông ngã nằm trên mặt đất.

Là gã! Nhất định là gã! Sở Mặc, đúng rồi, Hạng Ý gọi gã là Sở Mặc.

Hạng, Hạng Ý?

Nhan Lập Khả chợt sửng sốt, đầu óc chấn động.

Đúng rồi… Hạng Ý…

Anh ta, anh ta vừa nãy tại sao lại ở đây?

Cả người vô thức run lên, càng lúc càng kịch liệt, thậm chí răng cũng không kiềm được mà va đập vào nhau.

Chẳng lẽ…

Chẳng lẽ tất cả đều là do Hạng Ý làm? Anh ta… Giết cha ruột của mình? Anh ta còn… Tự tay giết Mạc Bắc?!

Đầu óc hỗn loạn, lồng ngực nóng như lửa đốt. Nhan Lập Khả bàng hoàng nhìn người nằm trên mặt đất, lại ngây ngốc nghiêng đầu nhìn thi thể lạnh băng nằm trên giường. Toàn bộ đất trời như sụp đổ, một màu đen tối, hoàn toàn không thể tìm được phương hướng.

Hạng Ý…

Mạnh mẽ lấy lại lý trí, Nhan Lập Khả cố gắng kiềm chế cơn run rẩy, trong lòng càng lúc càng hoảng sợ.

Hạng Lê vẫn chưa biết, tên ngốc Hạng Lê vẫn chưa biết gì hết, còn đang nghĩ mọi cách để tìm tung tích của tên khốn kia.

Không được… Anh ta sẽ giết Hạng Lê mất. Tên ngốc kia, nhất định sẽ khù khờ mà tin tưởng anh ta…

Mình phải quay về, phải lập tức quay về nói cho y biết…

Nhan Khả thở dốc, cánh tay run run ôm lấy thi thể Mạc Bắc. Nhưng người này cao lớn hơn cậu, thi thể càng nặng hơn bình thường, cậu cố gắng cả buổi cũng thể di chuyển được, gấp gáp đến độ nước mắt bắt đầu tuông ra.

Làm sao bây giờ…

Hai mắt ướt đẫm, cậu đau lòng nhìn vào gương mặt trắng bệch của Mạc Bắc. Lý trí nói cho cậu biết phải bỏ lại người này mà đi ngay, nhưng cậu không làm được, cậu không thể buông tay, cậu muốn đem người này trở về, chỉ muốn đem người này về để cẩn thận bảo vệ.

"Nhan Lập Khả." Âm giọng lạnh lùng, trêu chọc chợt vang lên.

Nhan Lập Khả run bần bật, cơ thể căng cứng.

"Thật là gan nha, một mình mày mà dám xông vào đây?" Sở Mặc xoay xoay cổ tay đau nhức, từ từ đứng

dậy, “Thiếu chút nữa đã quên, mày được Mạc Bắc dạy cũng không ít bản lĩnh.”

“Đội trưởng!” Cửa phía sau bị vài người đẩy mạnh ra, lần lượt chạy đến chỗ gã, “Ngài không sao chứ?”

Sở Mặc khoát tay, đám người vừa đến nhẹ nhàng thở phào, nhìn thấy Nhan Lập Khả thì bất ngờ, sau đó phục hồi tinh thần, cả đám người lập tức bao vây cậu.

Nhan Lập Khả cảm thấy toàn thân lãnh lẽo, trên trán toát đầy mồ hôi lạnh, nhịp tim cũng tăng nhanh. Những người đứng trước mặt đều có biểu tình lạnh lùng tàn nhẫn, so với đám du côn đánh nhau với cậu thì hoàn toàn khác xa, ánh mắt của đám người này hoàn toàn âm u, ẩn chứa sát ý ở bên trong, cậu run sợ nhìn, vô thức lùi về sau một bước.

Sở Mặc nheo mắt cười, giơ súng lên một chút, “Uổng công Tiểu Ý còn nói đỡ cho mày, nhưng tự mày muốn chết, cái này không thể trách tao.”

Sợ hãi trong lòng Nhan Lập Khả thoáng cái đình trệ bởi vì câu nói này, trong nháy mắt, cơn hoảng loạn gần như tan biến, trong lồng ngực chỉ còn lửa giận nồng đậm, “Hạng Ý, quả nhiên đúng là Hạng Ý…” Cậu giương mắt nhìn Sở Mặc, siết chặt nắm đấm, “Chính anh ta đã giết Mặc Bắc, đúng không? Chính anh ta thông đồng với các người giết tất cả mọi người, có đúng không?!”

Sở Mặc chậm rãi mở chốt an toàn, ngón tay đặt lên cò súng, nghiêng đầu mỉm cười, “Muốn biết? Xuống địa ngục mà hỏi.”

Gã nhếch miệng cười cợt, trong khoảnh khắc đó Nhan Lập Khả cảm thấy thế giới thật yên tĩnh, cậu không nghe thấy tiếng súng bên tai, không cảm giác đau đớn khi viên đạn xuyên qua cơ thể, rõ ràng có ánh đèn lờ mờ trước mắt, nhưng cậu cảm thấy giống như bị rơi vào một làn sương trắng tinh khiết, trước mắt chỉ còn lại hình dáng một người, mỉm cười yêu thương.

“Tiểu Khả, chờ anh lớn lên, anh sẽ xây riêng cho em một phòng thí nghiệm, em có chịu không?”

“Cho Đoàn Đoàn thịt bò khô rất là lãng phí, cho anh là được rồi.”

“Em đừng giận, đến đây, cứ đánh anh đi là được?”

Khóe mắt có chút ẩm nóng, khóe môi chảy ra một giọt chất lỏng cay đắng.

Nếu sớm biết trước, sẽ không mắng y nữa…

Nếu sớm biết trước… Sẽ đối xử tốt với y một chút…

Trong giây phút ngã xuống đất, cậu giãy giụa đến gần người trên giường, cố sức chịu đựng, nắm thật chặt bàn tay lạnh ngắc của Mạc Bắc.

Tiểu sư phụ…

Trước mắt mơ hồ, mùi máu tươi ngập tràn trong hơi thở, cậu thở hổn hển, nhưng cuối cùng cố gắng không nổi, chậm rãi gục xuống, tựa lên chính giữa khuỷu tay Mạc Bắc.

Tiểu sư phụ… Nếu cái chết của em… Có thể đổi lấy mạng sống cho anh, thì tốt quá…

Trước mắt từ từ đen đi, bên tai cũng dần dần yên tĩnh. Trong ánh mắt thất thần, mơ hồ nhìn thấy một người đang mỉm cười ấm áp, tựa như còn đang nằm trong lòng người kia, tùy thích hưởng thụ ấm áp của người đó.

Anh nói đúng, rốt cuộc vì em kích động như vậy, vẫn luôn, khiến cho anh lo lắng.

Đôi mắt dần khép lại, trong bóng đen, dường như cậu thấy được hình dáng người kia mỉm cười đi tới, y vươn tay, đầu ngón tay của y chậm rãi chạm vào tay cậu, dùng sức một chút, mười ngón đan xen.

Em xin lỗi.

Hạng Lê, em xin lỗi…

***

Nơi này không thể nán lại lâu.

Sở Mặc rút súng về, liếc mắt nhìn thi thể trên mặt đất, rồi quay lại nhìn những người đứng đằng sau.

“Tất cả, nhanh chóng rời khỏi đây.”

Mọi người đều có hơi hoảng hốt vì trận hôn mê choáng váng kỳ lạ vừa rồi, cũng may không có chuyện gì lớn xảy ra, âm thầm thở phào. Một gã trung niên do dự nhìn Mạc Bắc ở trên giường, gãi đầu cẩn trọng hỏi “Sở đội trưởng, người kia…”

Sở Mặc dừng bước, hạ mắt xuống, dường như đang suy nghĩ, qua một lúc lâu mới khẽ thở dài một tiếng. Quay người lại, gã khom người ôm lấy Mạc Bắc, “Đi thôi.”

Mọi người thở phào, cuối cùng cũng có thể yên lòng. Quả thật, nếu Sở Mặc và Hạng Ý lại tiếp tục xung đột

bởi vì một người đã chết, thật sự không đáng. Mở cửa sau ra cho Sở Mặc, mọi người theo gã đi ra ngoài, để lại thi thể Nhan Lập Khả sau lưng, tiện tay đóng lại cửa phòng.

***

Sắc trời dần rạng sáng, trong đêm khuya nhìn nhà xưởng bỏ hoang cũng không đổ nát thê thảm như hiện giờ. Da Mỗ đỡ Karo bước ra khỏi xe, ngước đầu nhìn ánh nắng ban mai chiếu xuống đống phế tích thê thảm, hắn bất giác nhíu mày.

Thực ra hắn có hơi bất ngờ khi có thể cảm nhận được hơi khí của Mạc Bắc ngay tại Tam Giác Vàng. Hắn nghe nói một năm trước Mạc Bắc được phái đi phát triển địa bàn ở Tam Giác Bạc, bây giờ lại đột ngột xuất hiện ở Tam Giác Vàng, hắn vốn nghĩ Mạc Bắc là chết ở Hạng gia, nhưng dựa vào cảm giác tìm thì đến đường này, đường đi càng lúc càng vắng vẻ, gần như ra khỏi biên giới Myitkyina. Ngẩng đầu nhìn chung quanh, Da Mỗ mơ hồ cảm giác kỳ lạ, nhưng không đợi cậu mở miệng, Karo hơi rời khỏi cậu, đi về phía góc tường đổ bên kia.

"Thiếu gia?"

Karo đứng bên cạnh một bức tường cũ, cúi đầu nhìn mặt đất dưới chân.

"Dưới lòng đất có tử khí rất nặng, nơi này hẳn có mật thất." Da Mỗ đi đến, tìm kiếm chung quanh, "Ừ, hẳn phải có cơ quan gì đó…"

Vô thức quay đầu nhìn về phía Karo, vừa nhìn qua Da Mỗ liền hoảng sợ. Đối phương híp mắt, từ từ giơ tay phải lên, Da Mỗ khiếp đảm, nhanh chóng giữ tay hắn lại, "Thiếu gia, không thể tùy tiện phá hủy…"

Lời còn chưa dứt, đã thấy Karo nâng khối ánh sáng chói gắt màu lam trong tay lên, tiếp theo nhiều mảnh tinh thể chậm rãi bay lên từ trong lòng bàn tay, làn khói màu xanh bao quanh tinh thể chói lóa bay lên giữa không trung, sau đó đột ngột chuyển ngoặt một cái, đập thẳng xuống ngay khu vực góc tường.

"Oành!"

Một tiếng nổ lớn vang lên, bụi bay mù mịt. Da Mỗ há hốc nhìn một mật đạo dần lộ ra trước mắt, cậu nhịn không được nuốt ngụm nước miếng.

Cặp mắt Karo rất lạnh, trước giờ người này luôn có bộ dáng hòa nhã, loại ánh mắt hiện giờ khiến Da Mỗ cảm thấy lạnh lẽo trong lòng, một lúc lâu sau mới có thể hồi phục tinh thần.

Cậu biết Karo rất coi trọng tử hồn kia, nhưng không nghĩ lại có thể coi trọng đến mức này.

Mắt thấy Karo tản ra ánh sáng màu lam nhạt từng bước một đi xuống mật thất, bỗng nhiên cậu cảm thấy

hơi hoảng trong lòng.

Hắn thật sự chỉ tới để lấy vòng tay sao?

Trong mật thất hoàn toàn tối thui, nhưng nơi nào Karo bước qua đều trở nên sáng như ban ngày. Da Mỗ càng đi càng cảm thấy kỳ lạ, bên trong hoang vắng, rõ ràng không có người ở đây.

Karo bình tĩnh bước đi, sắc mặt trầm lặng, nhưng khi đi đến trước một cửa phòng, Da Mỗ có thể nhận thấy hô hấp của hắn đình trệ.

Chỗ này…

Là nơi Mặc Bắc chết.

Tuy rất mong manh, nhưng Da Mỗ vẫn mơ hồ cảm nhận được có một linh hồn yếu ớt ở trong này.

Karo đặt tay lên cánh cửa, im lặng một lúc, sau đó chậm rãi đẩy cửa ra.

Căn phòng vô cùng im lặng, chỉ còn còn lại một vũng máu tươi ở chính giữa. Đôi mắt lạnh rét của Karo nhìn chằm chằm nơi đó, bước từng bước, nhẹ nhàng đi qua.

Trái tim nguội lạnh cả đêm rốt cuộc cũng tìm được tần suất, từng nhịp từng nhịp, chậm rãi nảy lên.

Tiểu Bắc…

Karo nâng ngón tay lên, ngưng tụ một khối ánh sáng nhạt. Dần dần, trong không gian chậm rãi kết tụ lại một làn khí màu trắng.

Những Linh hồn vừa mới tách khỏi thể xác đều không có ý thức, ở trong trạng thái ngủ say, chờ khi chúng tỉnh dậy, cũng là đến lúc đi vào vòng luân hồi. Làn khí trắng này vẫn chưa tỉnh dậy, nên rất mong manh, chỉ do Karo cấp vào một chút thần quang, mới có thể có chút hình thái.

Da Mỗ càng lúc càng cảm thấy là lạ, rốt cuộc nhịn không được hỏi, “Thiếu gia, cậu định làm gì?”

Karo liếc mắt nhìn cậu, không trả lời, lấy chai thủy tinh đen ở trong ngực ra, mở nắp.

Da Mỗ kinh sợ, cuối cùng cũng rõ ý định của hắn, lập tức đưa tay cản hắn lại, “Thiếu gia, cậu điên rồi sao?”

"…"

"Đây là linh hồn bình thường của người chết, phải đi vào vòng luân hồi, cậu làm vậy là phá vỡ thiên quy, sẽ bị trừng phạt!"

Karo rũ mắt, dừng động tác trên tay, qua một lúc lâu, rốt cuộc cũng mở miệng, "Ta biết."

"Biết mà cậu còn… "

"Không tìm thấy nó…" Karo ngẩng đầu nhìn Da Mỗ, đôi mắt màu lam hiện lên vẻ mông lung bất lực, "Nó đã biến mất, ta không tìm thấy…"

"Thiếu gia… " Da Mỗ đau lòng, sức lực trên tay cũng thả lỏng.

Karo ngẩng đầu nhìn linh hồn lơ lửng giữa không trung, đưa tay lên khẽ vuốt, khóe miệng cong lên dịu dàng, "Nhưng cũng chẳng sao, linh hồn này sau vài năm nữa, chính là nó, không phải sao?"

Linh hồn kia hơi chuyển động, Karo tựa như nhìn thấy được Tử hồn thân quen, cười cười, "Ta đã hứa với nó, mang nó về nhà, ta đã hứa với nó…"

Da Mỗ dần buông tay, nhìn linh hồn chuyển động trước mặt, im lặng không nói gì thêm.

Karo ngưng cười, nhìn linh hồn nọ thật lâu, sau đó lặng lẽ nhắm hai mắt lại.

Tiểu Bắc.

Lần này, ta sẽ không để cho bất luận kẻ nào làm tổn thương ngươi.

Ta sẽ bảo vệ ngươi thật tốt.

Linh hồn từ từ thu nhỏ lại, kết lại thành một khối nhỏ, chậm rãi tiến vào bên trong chai thủy tinh màu đen.

Karo mở mắt, nâng chai thủy tinh lên, lẳng lặng nhìn linh hồn bên trong. Bộ dáng quen thuộc, hơi khí quen thuộc đã trở lại trong lòng bàn tay hắn, trái tim đau đớn của hắn cũng nhẹ nhàng trở lại. Hắn nhịn không được đưa tay lên, hôn lên miệng bình, cười cười.

"Tiểu Bắc, về nhà thôi."

Linh hồn kia tựa như nổi lên, hắn mơ màng giống như nghe được âm thanh nó mỉm cười đáp lại hắn như ngày thường, thậm chí còn làm nũng chui vào giữa cổ áo hắn, nhẹ giọng gọi tên hắn.

***

Hai người yên lặng đi ra ngoài, Da Mỗ biết làm như vậy là không đúng, nhưng cậu không đủ khả năng để ngăn cản Karo. Người này giống như bị ma nhập, có lẽ Tử hồn kia chính là thiên kiếp của hắn, có thoát được hay không, chỉ do trời định.

Tâm trạng của Karo rõ ràng tốt hơn nhiều, đôi mắt trở nên sáng ngời, không còn lạnh lùng như lúc nãy.

Đi đến sảnh chính Da Mỗ mới nhớ đến một chuyện, "Thiếu gia, hình như chúng ta tới để lấy vòng tay…"

Karo sửng sốt, rõ ràng đã quên chuyện này. Quả nhiên người này đến đây vì muốn bắt linh hồn của Mạc Bắc, đi lấy vòng tay chỉ là cái cớ… Da Mỗ khó chịu trừng mắt một cái, chỉ vào một căn phòng trong mật thất, "Hình như trong phòng kia có một thi thể, chắc hẳn là của Mạc Bắc."

Karo cười ngại, Da Mỗ từ nhỏ đã lớn lên cùng hắn, mọi việc đều thay hắn lo toan, nhưng hắn lúc nào cũng làm việc cảm tính thế này, đúng là có lỗi với cậu.

"Ừ, đi thôi."

Hai người đi đến cuối hành lang, vừa định đẩy cửa ra, Karo bỗng nhiên dừng lại, nhíu chặt mày.

"Thiếu gia?"

Trong con mắt Karo lóe lên ánh sáng, dường như là đang kinh ngạc.

"Không phải."

"Hả?"

Karo híp mắt, đưa tay lên, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra.

"Bên trong… Không phải Mạc Bắc."

66. Quyển 3 - Chương 66: Sống Lại

Đêm khuya, ánh trăng lành lạnh.

Căn phòng lạnh lẽo, vách tường trắng bệch. Thời gian như đang dừng lại tại giờ phút này, trái tim rõ ràng vẫn còn đập, nhưng không hề cảm thấy có chút sức sống nào, lạnh buốt nặng nề, giống như có một tảng đá lớn trong lồng ngực, từng lần đập vào lục phủ ngũ tạng đã sớm chết lặng.

Hạng Ý lẳng lặng nằm trong bóng đêm, đôi mắt mở to, màu mắt đen hút, nhìn không ra cảm xúc gì.

Rộn rã của ban ngày đã biến mất, cuối cùng chỉ còn lại một mình cậu, trong căn phòng bệnh cô đơn lạnh lẽo, chỉ còn lại cậu với tiếng hô hấp gần như không nghe thấy.

Mở mắt, rồi lại nhắm mắt, trước mặt vẫn là màu đen.

Rõ ràng có ánh trăng, nhưng mắt vẫn không nhìn thấy được gì.

Thời gian bỗng nhiên trở nên thật dài, trong bóng đêm yên tĩnh, chỉ còn lại quãng thời gian dài dặc buồn chán không hồi kết.

Cậu dùng hết mọi cách, in lên thân người kia nhiều dấu ấn như vậy, nhưng cuối cùng, sinh mạng của người ấy cũng chỉ như người khách qua đường mà thôi.

Hạng Ý yên lặng mở mắt thật lâu, con ngươi không một gợn sóng như dung hòa vào bóng tối, không nhìn thấy, không nghe thấy, lại đơn giản nhắm mắt lại.

Cậu muốn nhớ lại chút gì đó. Thứ có thể cứu vớt cậu, cũng chỉ còn lại những hồi ức. Nhưng không hiểu sao, đầu óc trống rỗng, cậu cố gắng níu lại nụ cười hiền hòa của người kia, gắng hết sức để nhớ, nhưng vẫn không thấy rõ được. Ở cùng Mạc Bắc hai mươi năm, rõ ràng là khoảng thời gian lâu như vậy, thế nhưng cậu lại không nhớ được gì, chỉ duy nhất nhớ rõ, hình ảnh cuối cùng của người nọ mang theo khóe môi đẫm máu và khóe mắt chua xót ướt đẫm.

"Tiểu Ý."

Ngón tay run rẩy, cậu ngây người, trong cổ họng như có thứ gì chậm rãi cuồn cuộn lên.

"Đang nghĩ gì thế?" Phía sau vang lên âm thanh mỉm cười của người kia, "*Trời rất lạnh, sao còn mặc ít áo như vậy?"*

Bả vai được ai đó nhẹ nhàng phủ thêm một lớp áo khoác, hắn bước lên trước, đưa tay kiểm tra trán cậu một chút, *"Em xem, vẫn đang sốt, như thế nào còn đi ra ngoài?"*

Cậu đưa tay cầm lấy bàn tay đang kiểm tra trán mình, nắm chặt, tiện thể kéo hắn vào trong lòng, *"Một xíu bệnh như vậy, cũng chỉ có anh chuyện bé xé ra to."*

"Sao nói vậy được." Tựa như không đồng tình, đưa tay vuốt mái tóc của cậu, *"Vào nhà đi, đã sốt mà còn ra gió…"*

"Ha ha," Trầm thấp cười, lấy tay giam hắn vào giữa vòng tay, cúi đầu hôn vành tai hắn, *"Vậy làm chút chuyện ấm áp là tốt rồi."*

"… Em thật." Giọng có chút bất lực và nuông chiều.

Cười ôm lấy người trong ngực, Hạng Ý kìm không được cúi đầu hôn lên đôi mắt hắn, *"Lo cái gì, chút xíu bệnh này không thể lấy mạng em được đâu."*

"Nhưng cũng phải chú ý…"

"Được, được, được, chú ý, chú ý." Đẩy hắn ngã xuống giường, cậu đè lên trên, lần lượt cởi bỏ nút áo của hắn, *"Ca, uống nhiều thuốc bổ, người chịu thiệt là anh đó nha ~"*

Cơ thể người bên trong cứng ngắc một chút, qua một lát mới vươn tay ôm cổ cậu, cười bất đắc dĩ, hôn thái dương cậu một cái, *"Thật đúng là con nít."*

Cơ thể mềm mại, hơi thở nóng bỏng. Dáng vẻ hắn hai má ửng hồng nhẫn nhịn thở dốc như là cực hạn quyến rũ trong đêm tối, cậu muốn dùng sức ôm chặt, muốn làm ấm thân thể tái nhợt của người kia, nhưng cảm giác cô đơn trống trải trong lòng như đang cười nhạo ảo giác của cậu, cậu chỉ cảm thấy lạnh thấu xương, đến cả trái tim cũng đột ngột ngừng đập, chỉ còn lại trống rỗng vô tận.

"Tích–!! Tích–!!!"

Tiếng chuông báo động sắc bén vang lên, cả người đau đến điên cuồng, nhưng trước mặt vẫn là bóng tối.

"Ca? Ca! Anh sao vậy!" Bên tai là giọng nói vội vàng của Hạng Lê.

Hạng Ý cảm thấy mình như đang chìm dưới đáy nước, mê man mờ nhạt, ý thức không rõ ràng.

"Tiểu thiếu gia, cậu đừng kích động, đừng kích động." Xung quanh đột nhiên xuất hiện một đám người, bước chân vội vã, "Vết thương của cậu ấy lại bị nứt ra, đây là… Trái tim bị tê liệt, nhưng cậu yên tâm, không nguy hiểm đến tính mạng…"

"Lại nứt? Anh ấy chỉ nằm một chỗ làm thế nào lại nứt?! Đây là lần thứ mấy rồi, rốt cuộc các người đang

làm cái gì!"

"Việc này… Thật tình chúng tôi cũng không hiểu…"

Bên tai hỗn độn âm thanh, Hạng Ý cảm thấy đau đầu, hơi nhíu mày, vô thức mở miệng thì thào.

"Mạc…"

"Cái gì, cái gì?" Hạng Lê lập tức tới gần cúi người sát vào lỗ tai y.

"Mạc…" Âm thanh rất nhỏ, giữa bờ môi khô rớm xuất ra một tiếng gọi khẽ, "Ca…"

Hạng Lê rùng mình, trong lòng vô cùng đau khổ, lập tức nắm chặt lấy bàn tay Hạng Ý, "Anh yên tâm, yên tâm, em sẽ gắng hết sức tìm anh ấy, nhất định sẽ tìm được anh ấy!"

"Quay lại… Bắc… Quay lại đi…"

Hạng Lê sát sao nhìn theo đám bác sĩ và y tá đưa Hạng Ý đang mê man đến phòng cấp cứu một lần nữa. Đèn đỏ chói mắt lại sáng lên, cậu đứng ngây người tại hành lang thật lâu, cuối cùng mới có thể bình tâm trở lại.

Trong một đêm, tất cả mọi thứ đều thay đổi. Toàn bộ Hạng gia, toàn bộ sản nghiệp mà Hạng Khôn dốc sức gây dựng đều đè lên đôi vai của cậu. Cậu không có ai để dựa vào, cậu không có thời gian để đau khổ, cậu phải trở nên kiên cường.

Chỉ là, Hạng Ý vẫn còn sống. Dù bị thương nặng đến hôn mê bất tỉnh, nhưng ít nhất, y vẫn còn sống. Đây là tin tốt duy nhất có được trong hai ngày qua, cũng là động lực lớn nhất chèo chống cậu đến lúc này.

Khi ấy cậu đang họp, bỗng nhiên có một dãy số lạ gọi đến, trong giây phút bắt máy, giọng nói suy yếu của Hạng Ý như một tia hi vọng lóe lên trước mắt cậu. Nhưng hơi thở của y rất mong manh, tiếng nói đứt quãng không đầu không cuối, Hạng Lê nhanh chóng định vị vị trí chiếc điện thoại, sau đó một mạch chạy như bay đến một ngôi nhà tranh rách nát.

Trong bãi rác hôi nồng, cuối cùng cậu cũng tìm được cái người toàn thân đẫm máu kia, gần như nhận không ra Hạng Ý.

Nếu tới trễ vài phút, có lẽ người này, người thân duy nhất còn lại của cậu, chắc chắn cũng rời bỏ cậu mà đi.

Lúc đó trên người Hạng Ý có vô số vết thương do súng bắn, miệng vết thương bị dao trực tiếp cắt vào, rõ ràng để lấy đầu đạn ra, miệng vết thương bị nhiễm trùng được bọc qua loa bằng vải bố, có sưng mủ, toàn

thân y hầu như bị máu tươi bao trùm, không được vài chỗ lành lặn.

Cấp cứu nguyên đêm, đến khi nghe tin không còn nguy hiểm đến tính mạng, một giây đó, Hạng Lê gần như không đứng vững, trước mặt choáng váng thật lâu.

Nhưng người nọ liền hôn mê đến nay, miệng vết thương khó khăn lắm mới khâu lại được không hiểu sao tiếp tục nứt ra, đến thuốc tê cũng gần hết hiệu lực. Chìm sâu trong cơn hôn mê, Hạng Lê vẫn có thể thấy y đau đến toàn thân co rút, trái tim cũng thỉnh thoảng bị tê liệt ngừng đập. Cậu không dám rời xa dù chỉ một phút, cứ đứng canh giữ ở ngoài phòng bệnh như vậy.

Bác sĩ nói, cái này chỉ có thể giải thích là do tinh thần không ổn định khiến cho các vết thương trên người y chuyển biến xấu đi trầm trọng. Hạng Lê nhìn ánh đèn đỏ của phòng cấp cứu, đáy lòng đau khổ. Hạng Ý vì ai mà biến thành dạng này, cậu không cần đoán cũng có thể biết.

Mạc Bắc…

Hai người họ cùng đi Châu Âu, nay chỉ có mình Hạng Ý một người trốn trở về, người còn lại…

Âm giọng bất lực của Hạng Ý dường như quanh quẩn bên tai, Hạng Lê cắn chặt răng, giấu nước mắt vào trong hốc mắt.

"Tiểu thiếu gia!"

Hạng Lê cố gắng dẹp hỗn loạn trong lòng, hít một hơi thật sâu, xoay người lại, "Sao vậy?"

"Tiểu thiếu gia," Người tới thở hồng hộc, "Nhan Lập Khả, không thấy Nhan Lập Khả!"

"…" Hạng Lê sửng sốt nhìn hắn, đầu óc mờ mịt, thẫn thờ, "… Cái gì?"

"Chúng tôi tìm hơn nửa ngày, cậu ấy… Cậu ấy đã mất tích…"

Mất, tích?

Trái tim bỗng nhiên đập dữ dội, Hạng Lê đứng cứng ngắc thật lâu mới mạnh mẽ lấy lại tinh thần.

Cậu bất chấp mọi thứ nhanh chóng chạy về hướng cổng bệnh viện, lao nhanh ra ngoài, "Âu Dạng, chỗ này giao lại cho anh!"

Không đợi người phía sau đáp lời, Hạng Lê vội vã lao ra khỏi cổng, đã có xe chờ sẵn, cậu lập tức ngồi vào

hung hăn đóng sầm cửa lại, “Quay về Hạng gia!”

***

Mấy chiếc xe lần lượt dừng tại Hạng gia, đầu óc Hạng Lê trống rỗng, chỉ theo bản năng mà chạy đi tìm ở hậu viện phía sau. Cổ họng gọi đến khàn, nhưng trong không gian ngoại trừ tiếng gọi quanh quẩn của cậu, không có một chút đáp lại.

Bàn chân dần trở nên cứng đờ, cậu hầu như chạy không nổi, trước mắt choáng váng từng trận.

Không…

Tiểu Khả, em không thể rời bỏ anh.

Sao em có thể bỏ lại anh một mình…

“Ngao ngao!!”

Ngay lúc cơ thể gần như muốn tê liệt, bên tai bỗng nhiên truyền đến một tiếng sói tru.

Hạng Lê kinh ngạc, nhanh chóng quay đầu lại, nhìn thấy Đoàn Đoàn đột ngột nhào tới há miệng gặm ống tay áo của cậu, kéo cậu về phía sau. Trong lòng đột nhiên vui mừng lên, Hạng Lê lập tức ngồi xuống nhìn chằm chằm vào mắt Đoàn Đoàn.

“Gào, ngao!”

Thường ngày tính tình Đoàn Đoàn rất lạnh lùng, nếu không phải có chuyện gì cấp bách nhất định sẽ không gần gũi với cậu. Hạng Lê hiểu được, vội vàng tiến vào trong xe, những người phía sau cũng lần lượt lên xe, bám theo sát xe của cậu.

Con sói trắng dẫn đường chạy như bay, Hạng Lê sốt ruột, hận không thể chạy nhanh hơn chút nữa.

Đến khi rốt cuộc dừng lại, cậu tức tốc xuống xe, nhíu mày nhìn khung cảnh xung quanh.

Trước mặt rõ ràng là nhà xưởng bị bỏ hoang đã lâu.

Đoàn Đoàn dẫn bọn cậu tới đây làm gì?

"Tiểu thiếu gia, nơi này có mật thất!"

Hạng Lê sửng sốt, ngay lập tức đi qua. Ở góc tường hiện ra một địa đạo tối om, chỗ xung quanh cháy đen một mảnh giống như bị ai đó dùng thuốc nổ phá nát. Nhưng cậu chẳng quan tâm, rút súng ra, dẫn đầu đi xuống mật thất.

Bên trong mật thất rất yên tĩnh, trực giác nói cho cậu biết, trong này không có người.

Chậm rãi di chuyển từng bước một, mật thất rất sâu, cũng có rất nhiều phòng, mọi người đẩy từng cửa một ra kiểm tra, nhưng bên trong đều trống vắng không một bóng người. Đi thẳng đến phòng cuối cùng, Hạng Lê vô thức dừng bước, hít vào một hơi thật sâu.

Cẩn thận vặn nắm cửa, cậu nuốt một ngụm nước miếng, dùng sức đẩy cửa ra.

Trong phòng im ắng, ánh đèn lờ mờ. Rõ ràng yên tĩnh đến như thế, nhưng Hạng Lê lại cảm thấy trong đầu như có cái gì đó đứt gãy.

Trên mặt đất là một bóng người quen thuộc nằm sấp, Hạng Lê cứng đờ một hồi lâu mới sực tỉnh.

"Tiểu Khả!"

Tiến lên mấy bước, ôm chặt lấy người trong lòng. Nhan Lập Khả vẫn nhắm mắt, khóe miệng vương đầy máu. Hạng Lê đau lòng đến phát điên, nhưng cậu không dám dùng sức lay y. Trên người thiếu niên trải đầy bảy tám vết máu, dường như máu đã khô không còn chảy nữa, sắc mặt tái nhợt không thể tả. Hạng Lê run rẩy, nâng ngón tay lên một chút, rụt lại một cái, cuối cùng vẫn đặt dưới chóp mũi của y.

Ngón tay lạnh buốt, lòng đau như cắt, đầu ngón tay run rẩy dữ dội.

Thế nhưng…

Lồng ngực mừng như điên, Hạng Lê mở to hai mắt nhìn, không kiềm được giương cao khóe miệng.

Cậu nhanh chóng cúi đầu, áp sát lỗ tai vào trái tim Nhan Lập Khả.

"Thình… Thịch…"

Rất yếu.

Nhưng vẫn còn đập!

Nhanh chóng lấy lại tinh thần, Hạng lê ôm lấy người trong lòng vội vã đứng lên, "Nhanh! Đi đến bệnh viện!"

***

Cùng một ngày mà phải trải qua hai lần kinh hồn bạt vía, trái tim vốn bị dọa gần chết. Hạng Lê cứng đờ nhìn cửa phòng cấp cứu, cả người run lên, hô hấp cũng không ổn định. Con mắt đỏ hoe nhìn chằm chằm vào ánh đèn đỏ, căn bản không còn thấy gì khác. Không biết qua bao lâu, cho đến khi tiếng mở cửa vang lên, rốt cuộc cậu cũng chuyển động, tay chân cứng ngắc giật giật.

Trong mắt hiện ra gương mặt tái trắng của Nhan Lập Khả, Hạng Lê vội vàng đi theo giường bệnh của y, một đường cẩn trọng đưa y đến phòng hồi sức. Sắp xếp một lúc lâu, cuối cùng Nhan Lập Khả cũng ổn định, lúc này Hạng Lê mới lấy lại được thần trí, gấp gáp nắm lấy tay bác sĩ.

"Em ấy sao rồi?"

Bác sĩ thở nhẹ một cái, cười cười, "Cậu yên tâm, không còn nguy hiểm đến tính mạng, đúng là kỳ tích thật."

"Sao?"

"Cậu ấy bị hai viên đạn bắn xuyên qua phổi, một viên bắn xuyên tim, có thể vượt qua được, tôi thật sự bội phục." Bác sĩ nói xong, vỗ vai Hạng Lê an ủi, "Cậu đừng lo, cậu ấy đã được cứu sống, qua mấy ngày nữa sẽ tỉnh lại."

Hạng Lê ngây ngốc lắng nghe, biết là y đã được cứu sống, nhưng vẫn cảm thấy tim đau nhói.

Bắn xuyên phổi… Chắc đau nhiều lắm…

Cứng ngắc lê bước lại gần, Hạng Lê cầm chặt tay Nhan Lập Khả, nhẹ nhàng bao phủ, làm ấm bàn tay y.

Thiếu niên luôn luôn tràn đầy sức sống, cả ngày năng động như một chú thỏ, lúc này lại nghiêm mặt nằm lặng yên, cậu nhìn thấy mà đau lòng, nhịn không được nắm chặt tay thêm chút nữa.

Quả nhiên đúng như lời bác sĩ đã nói, vài ngày sau tình trạng của Nhan Lập Khả khá hơn rất nhiều, khuôn mặt dần dần có chút huyết sắc.

Tảng đá nặng trong lòng rốt cuộc cũng rơi đi, thần kinh căng chặt được dịu đi một chút.

Có điều, tình trạng của Nhan Lập Khả càng chuyển biến tốt, thì bệnh tình của Hạng Ý ngày càng xấu đi.

Người nọ như chìm trong hố đen sâu thẳm, miệng vết thương không khép lại không nói, ngược lại càng ngày càng trầm trọng. Hạng Lê đứng canh bên ngoài phòng bệnh, không dám đi xa, tiếng còi báo động vang lên càng lúc càng thường xuyên, nếu cứ tiếp tục như vậy, y có thể mất mạng vì mất quá nhiều máu.

Kiên trì cấp cứu cho y hơn một tuần, nhìn thấy Hạng Ý gầy guộc đến không còn hình người, lòng Hạng Lê nóng như lửa đốt, nhưng không có một cách nào.

"Ca…" Hạng Lê khẽ gọi, nhịn không được nắm chặt bàn tay gầy trơ xương của y, "Ca anh tỉnh đi, đừng nghĩ đến anh ấy nữa, tỉnh đi được không…"

Nhưng Hạng Ý vẫn không nhúc nhích, gương mặt trắng bệch hõm sâu xuống một vùng.

Khóe mắt chua xót, Hạng Lê hít sâu một hơi, rốt cuộc vẫn phải đứng lên, đắp chăn cho Hạng Ý.

"Tiểu thiếu gia!" Sau lưng bỗng vang lên tiếng gọi của Âu Dạng, mang theo chút vui mừng.

Hạng Lê vô thức thở dài một tiếng, cẩn thận di ra khỏi phòng bệnh, sau đó mới khẽ đáp,"Nói nhỏ một chút… Có chuyện gì?"

Âu Dạng cũng hạ thấp giọng, chỉ có điều không thể giấu nổi niềm vui, "Nhan Lập Khả tỉnh rồi!"

***

Vội vàng chạy đến phòng bệnh, thân thể mệt mỏi cả tuần bỗng nhiên có sức sống trở lại. Hạng Lê kiềm nén xúc động đẩy cửa ra, nhìn thấy bệnh nhân trên giường mà kiềm không nổi run rẩy.

"Tiểu Khả…"

Thiếu niên trên giường hơi nghiêng đầu sang, đôi mắt đen như mực nhìn qua. Hạng Lê cười càng lớn hơn, giọng điệu kích động run rẩy, "Em, em cuối cùng cũng tỉnh…" Cậu vội vã đi đến, đứng trước giường thiếu niên, nửa quỳ nửa ngồi, "Tiểu Khả, em thấy sao rồi, còn đau ở đâu không? Có cần gọi bác sĩ không? Anh…"

Kích động đến nói năng lộn xộn, câu chữ đều không có thứ tự. Nhưng tự cậu nói cả buổi, người bệnh trên giường vẫn im lặng nhìn cậu, lông mày hơi nhíu lại, vẻ mặt có chút mông lung.

Hạng Lê chợt cảm giác thấy kỳ lạ, không hiểu sao trái tim cũng co rút một cái.

"Tiểu, Tiểu Khả?"

Thiếu niên luôn luôn rực rỡ hoạt bát ngày trước bây giờ lại lộ ra một ánh sáng ôn hòa, y lẳng lặng nhìn thiếu niên đang sững sờ trước mặt, sau đó hơi nhíu mày, đến cả giọng nói quen thuộc kia cũng trở thành mềm mại.

"Xin lỗi…" Nhan Lập Khả cười như có chút áy náy, mỉm cười rất nhạt, mang theo chút biểu lộ không biết phải làm sao, "Xin hỏi… Anh là ai?"

67. Quyển 3 - Chương 67: hoang Mang

Hạng Lê ngơ ngác nhìn y, cả buổi cũng không lấy lại tinh thần.

Nhan Lập Khả mở to hai mắt, do dự một chút, lại nhẹ giọng hỏi, "Xin lỗi, tôi… Hình như không nhớ được…" Cổ tay gầy gò di chuyển, y cố sức đưa tay chạm vào bàn tay của Hạng Lê đang để bên giường, "Việc này…"

Hạng Lê mạnh mẽ hoàn hồn, mắt mở thật lớn, bờ môi run run.

"Em… Em vừa nói cái gì?"

Nhan Lập Khả mím môi, nhỏ giọng hỏi, "Xin hỏi anh là ai? Còn nữa, đây là đâu?"

Hạng Lê vẫn còn ngơ ngác, đám người phía sau cậu cũng không kịp phản ứng, mọi người đều đờ đẫn hai mặt nhìn nhau.

"Bác sĩ!" Đứng phắc lên, Hạng Lê vội vàng đẩy cửa phòng bệnh ra, "Bác sĩ có đó không?!"

Nghe được tin, bác sĩ cùng hộ sĩ luống cuống bận rộn kiểm tra hơn nửa ngày, cuối cùng đưa ra một kết luận.

Nhan Lập Khả bị mất trí nhớ.

"Sao, làm sao có thể…" Hạng Lê khó tin, cánh tay run rẩy chỉ về phía người trên giường bệnh, "Đầu em ấy còn không có bị thương…"

Bác sĩ chịu trách nhiệm cho Nhan Lập Khả cũng là vị bác sĩ danh tiếng nhất, ông đã làm bác sĩ chuyên dụng cho Hạng gia được nhiều năm nay nhưng cũng chưa từng gặp qua trường hợp như thế này, chính ông cũng thấy bối rối, "Việc này tôi cũng không thể khẳng định chắc chắn được, đúng thật có chút kỳ quái. Tuy rằng cậu ấy bị thương nặng, nhưng cũng không ảnh hưởng đến thần kinh, não bộ cũng không có bất kỳ tổn thương nào, việc mất trí nhớ này…". Nhíu mày suy nghĩ một lúc, bác sĩ miễn cưỡng cười an ủi, "Cậu đừng lo, có thể do vừa mới tỉnh lại, trí nhớ vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, qua một thời gian ngắn hẳn sẽ

tốt lên."

"Thật không?" Hạng Lê siết chặt nắm đấm, xuyên qua cửa sổ thủy tinh nhìn vào thiếu niên trong phòng bệnh, trong lòng hỗn loạn.

***

Nhan Lập Khả nửa mở mắt, ngẩn người nhìn trần nhà trên đỉnh đầu.

Cơ thể rất đau, nhưng cũng không phải không thể chịu đựng được. Trực giác nói cho y biết, đó là vì bị thương do súng bắn, nhưng tại sao mà bị như vậy, y thật sự không nhớ rõ. Đầu óc trống rỗng, nhưng trong lòng lại không hề hoảng loạn. Hoang mang của lúc mới tỉnh lại đã giảm đi đôi chút, y nhanh chóng bình phục tâm tình, lặng lẽ làm rõ tình trạng của bản thân.

Thiếu niên kia gọi y là Tiểu Khả.

Tiểu Khả…

Cảm thấy cái tên này có chút quen thuộc, giống như thật sự đã nghe qua ở đâu đó.

A… Có khi y thật sự tên là Tiểu Khả gì đó.

Khẽ hít vào một hơi, nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Thời tiết bên ngoài rất đẹp, ánh mặt trời cũng ấm áp. Từ góc độ này nhìn xuống, loáng thoáng có thể nhìn thấy một bụi hoa hồng màu đỏ tươi.

Thật đẹp, những đóa hoa màu máu đỏ.

Khóe miệng không kìm được mà cong lên. Không hiểu sao tâm trạng cũng trở nên tốt hơn rất nhiều, y vô thức mỉm cười nhẹ nhàng.

Cửa bị mở ra, y quay đầu nhìn sang, nhìn thấy là thiếu niên ban nãy đi vào, biểu tình rất phức tạp.

"Tiểu Khả…"

Nhan Lập Khả cười khẽ gật đầu.

Người kia kinh ngạc, sửng sốt một chút, sau đó trong mắt lóe lên mừng rỡ.

"Em nhận ra anh?!" Vội vàng đi đến, trong mắt rõ ràng rất vui mừng, "Em nhớ lại rồi sao?"

Nhan Lập Khả cảm thấy buồn cười, người này, đã lớn đến như vậy, như thế nào lại trông như trẻ con thế này. Đôi mắt cong lên, y khẽ cười nói, "Vừa rồi anh gọi tôi là Tiểu Khả." Người kia ngây người, Nhan Lập Khả cảm thấy trong mắt người nọ lập tức nổi lên bi thương khiến cho y đau lòng, liền theo bản năng mà nhẹ giọng dỗ dành đối phương, "Anh kể cho tôi nghe một chút chuyện về tôi đi, nói không chừng tôi có thể nhớ ra?"

Cậu ngơ ngác nhìn y, chớp mắt, giống như có chút không biết phải làm sao.

Nhan Lập Khả mím môi, ngón tay khẽ nhúc nhích. Cậu lập tức nắm lấy, lòng bàn tay thật ấm, Nhan Lập Khả để mặc cho cậu nắm, đôi mắt vẽ thành một đường cong xinh đẹp, "Kể một chút chuyện trước đây cho tôi nghe đi, có được không?"

Bàn tay của cậu có chút run rẩy, dường như đang cố gắng kiềm chế cảm xúc, qua thật lâu rốt cuộc cũng mở miệng.

"Em tên là… Nhan Lập Khả," Lúc nói ra ba chữ kia, ánh mắt của cậu vô thức dịu đi rất nhiều, "Một tuần trước bị kẻ thù ám sát, bị thương, cho nên mới mất trí nhớ…"

"Còn anh?"

"Hả?"

Nhan Lập Khả chớp mắt, bàn tay mảnh khảnh tựa như cố ý trêu chọc cậu mà khảy khảy lòng bàn tay cậu, "Còn anh thì sao? Anh tên là gì? Chúng ta có quan hệ như thế nào?"

Cậu hít thở dồn dập, yết hầu run lên, cố gắng nói, "Anh tên là Hạng Lê, em là con nuôi của cha anh, chúng ta… Từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau… Anh, anh…"

"Sao?"

"Anh… Anh rất thích em…"

Đôi mắt đen láy của Nhan Lập Khả nhìn vào cậu, thấy trên mặt Hạng Lê có chút ửng hồng.

Đương lúc bị nhìn đến xấu hổ, đối phương bất chợt cười lên, "Ừ… Nói vậy là, tôi có cha nuôi, còn có anh trai là anh, đúng không?"

"Ừ," Hạng Lê gật đầu, bổ sung, "Anh còn có một anh trai nữa, ba chúng ta cùng nhau lớn lên đấy."

"À…" Nhan Lập Khả hơi rũ mắt xuống, đôi mắt đen láy bình tĩnh. Y cũng không có hỏi nhiều, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nói, "Vậy anh kể một ít chuyện trong nhà đi, tùy tiện kể chuyện gì cũng được."

Hạng Lê ngơ ngác nhìn ánh mắt bình thản của y, cảm giác có chỗ nào đó rất lạ lẫm, nhưng niềm vui trong lòng đã làm tan đi nghi hoặc. Cậu càng nắm chặt bàn tay Nhan Lập Khả, dịu dàng kể lại chuyện trong tám năm qua cho y nghe.

Ánh nắng ấm áp, xuyên qua cửa sổ chiếu lên thân mình của hai người. Nhan Lập Khả yên lặng lắng nghe, dần dần cảm thấy mệt mỏi, mí mắt hơi dính vào nhau. Hạng Lê cười cười, nhẹ nhàng buông tay ra, đưa tay xoa tóc y, "Ngày mai anh lại nói tiếp, em ngủ một giấc trước đi, được không?"

Nhan Lập Khả ngoan ngoãn gật đầu. Hạng Lê đứng lên đắp lại chăn cho y, bên tai chợt vang lên giọng nói có chút thắc mắc của thiếu niên, "Không phải anh nói, anh còn có anh trai sao?"

Chỉnh lại góc chăn xong, Hạng Lê đứng thẳng người lên, "Đúng thế."

"Nhưng mà, vừa rồi anh nói nhiều như vậy, đều không nhắc đến y." Nhan Lập Khả hơi buồn ngủ, ngáp một cái, âm giọng cũng mơ màng.

Hạng Lê dừng động tác một chút, khẽ thở dài một hơi, "Anh ấy không muốn ở cùng với chúng ta, lúc nào cũng cô độc một mình."

"Vậy sao…" Nhan Lập Khả hơi nhíu mày, nhưng thật sự rất mệt, chậm rãi nhắm mắt lại, thuận miệng hỏi thêm một câu, "Anh ấy tên là gì?"

Hạng Lê cẩn thận đem ghế ngồi trả về chỗ cũ, nhẹ nhàng đi ra đến cánh cửa, "Anh ấy à, tên là Hạng Ý."

Hạng… Ý?

Mí mắt nặng nề như có tảng đá đè lên, cơn buồn ngủ dần dần ập đến. Nhưng không biết vì sao, trong giây phút nghe thấy cái tên này, trái tim chợt đau lên một chút.

Hạng Ý…

Hạng Lê nhìn thấy người trên giường đã ngủ, lúc này mới xoay người mở cửa, cẩn thận đi ra ngoài. Chẳng qua cậu không phát hiện được, trong đôi mắt đang nhắm chặt của thiếu niên từ từ chảy ra một giọt nước mắt, dọc theo khóe mi, chậm rãi chảy xuống gối.

***

Nhan Lập Khả đột ngột bị một âm thanh náo động làm cho thức giấc, tỉnh dậy cảm thấy khóe mắt có chút khô cay, cậu nhíu mày đưa tay lên sờ, hình như là nước mắt, trong lòng liền bối rối. Ngoài cửa vang lên ầm ầm, cậu nhướng cổ muốn nhìn cho rõ, nhưng bóng người quá nhiều, cậu cũng không nhìn ra được gì, chỉ có thể thấy nhiều bác sĩ và hộ sĩ đang rất vội vàng, biểu tình cũng vô cùng cấp bách.

Không hiểu sao trong lòng bỗng nhiên có chút hoảng sợ.

Ngẩng đầu nhìn cái nút đỏ bên cạnh giường, suy nghĩ một chút, vẫn ấn xuống.

Rất nhanh, một người đàn ông áo đen vội vàng chạy vào, cẩn thận bật đèn lên.

"Có chuyện gì thế?" Người kia vội vàng hỏi, nhìn thấy Nhan Lập Khả không xảy ra chuyện gì lớn mới nhẹ lòng, "Cậu có chuyện gì sao?"

Nhan Lập Khả nhìn ra ngoài cửa, "Bên ngoài làm sao vậy?"

Âu Dạng âm thầm hoảng hốt.

Loại âm giọng thanh đạm, ngữ điệu bình thản này…

Ngẩn ngơ một chút, trong lòng liền cảm thấy đau buồn. Mạc Bắc mất tích đã quá lâu, hắn tìm đến gần như suy sụp, thế nhưng lại xuất hiện ảo giác.

Lấy lại tinh thần, hắn điều chỉnh cảm xúc, "Nhịp tim Đại thiếu gia lại bị ngừng…" Rũ mắt xuống, giọng nói mang theo chút đau lòng, "Bọn họ đang cấp cứu cho cậu ấy."

Nhan Lập Khả hơi nhíu mày, "Đại thiếu gia?"

Âu Dạng phục hồi tinh thần, nhớ ra người này đang bị mất trí nhớ, liền giải thích, "Là anh trai của Tiểu thiếu gia, Hạng Ý."

Nhan Lập Khả cảm thấy trái tim lại đau nhói khó chịu, trong ngực như bị thứ gì đó đè nén, rất khó thở, "Y cũng bị thương?"

Cậu nhớ tới vài chuyện Hạng Lê nói lúc sáng, cả nhà bọn họ bị kẻ thù ám sát, người lớn đều gặp nạn mà chết, giờ chỉ còn lại anh em bọn họ.

Âu Dạng gật đầu, “Cậu ấy bị thương rất nặng, đây đã là lần cấp cứu thứ bảy, nhưng vẫn chưa tỉnh lại.”

Nhan Lập Khả không biết tại sao lại thế này, chỉ cảm thấy lồng ngực đau đến đáng sợ, đè nén đến phát đau.

Âu Dạng trông thấy cậu không có chuyện gì, cũng không muốn quấy rầy thêm, xoay người chuẩn bị đi ra, “Vậy cậu nghỉ ngơi đi, tôi đứng canh ở bên ngoài, có việc gì cứ gọi tôi.”

“Chờ một chút.”

Âu Dạng bất ngờ, ngẩng đầu trông thấy Nhan Lập Khả chậm chạp cử động cánh tay. Hắn hoảng sợ, vội vàng đi đến, “Cậu muốn lấy gì à? Để tôi lấy là được rồi.”

Cơ thể vừa cử động liền đau lên, nhưng không hiểu sao, thà rằng chịu đau nhưng cậu vẫn muốn đứng dậy.

“Anh dìu tôi đi xem.”

“Cái gì?!” Âu Dạng kinh sợ.

“Dìu tôi ra ngoài xem.”

Nhan Lập Khả cẩn thận ngồi dậy, đưa tay rút kim truyền dịch. Âu Dạng cuống quít đè tay cậu lại, nhíu mày, “Cậu đừng nhúc nhích.” Hắn giữ tay Nhan Lập Khả, gấp gáp nói, “Cậu ấy đang trong phòng cấp cứu, cậu xem cũng không được, cậu đừng lộn xộn, Tiểu thiếu gia mà biết sẽ rất đau lòng.”

Nhan Lập Khả ngừng một chút, cụp mắt mím môi.

Cậu cũng cảm thấy mình thật khó hiểu, nhưng trái tim rất đau, toàn bộ tinh thần giống như đều đặt ngoài cửa.

Ngồi yên một lúc lâu, cậu ngây ngốc nhìn hành lang yên tĩnh nặng nề bên ngoài, chậm rãi tìm lại chút lý trí, “Y… Sẽ không sao chứ?”

Âu Dạng thấy cậu ngồi yên, thở phào một cái, nhưng vẫn cẩn thận quan sát kim tiêm trên người cậu, “Cậu yên tâm, Tiểu thiếu gia sẽ lo cho cậu ấy.”

Nhịp tim vẫn có chút dữ dội, lồng ngực cũng rất khó chịu, cảm giác hoang mang khó hiểu này, cậu không biết làm sao, đành phải ép mình nằm xuống trở lại.

"Cậu cũng là bệnh nhân, đừng nên lo lắng nhiều, cố gắng dưỡng thương trước đã." Âu Dạng đắp kín chăn cho cậu, "Cậu đừng lo, nếu có chuyện gì, tôi sẽ nói cho cậu biết."

Nhan Lập Khả dần bình tĩnh lại, nhìn vào mắt của hắn, "Khi nào cấp cứu cho y xong, anh nói tôi biết nhé."

"Được."

Âu Dạng biết ba anh em bọn họ từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, chắc hẳn quan hệ rất tốt, lo lắng cho đối phương như vậy cũng hợp tình hợp lý, liền không nghĩ nhiều mà nhanh chóng quay người rời đi.

Nhưng Nhan Lập Khả vẫn mở mắt nhìn trần nhà thật lâu, mãi đến khi trời rạng sáng, cũng không hề buồn ngủ.

Trong lòng rất khó chịu, cảm giác đau xót cuồng cuộng dâng lên.

Hơi nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ, hoa hồng dưới sân nở rộ lên rất đẹp, cậu ngắm nhìn một lát, dường như đáy lòng dịu đi không ít, đến khi mặt trời lên cao, cuối cùng mới có cảm giác hơi mệt mỏi, nặng nề thiếp đi.

***

"Ca ca." Sau lưng vang lên tiếng gọi trầm thấp của một người.

Chỉ cần nghe được âm thanh này, trong lòng lập tức cảm thấy ấm áp. Hắn vừa định quay người lại, bên eo liền bị người kia ôm từ phía sau, hơi thở của y phả ngay bên tai, đầu đưa lại gần, *"Làm gì đó?"*

Để mặc cho y ôm, hắn tiếp tục chuyển đồ vật trên tay, *"Thuốc trị ngoại thương cho em."* Nói xong, đưa tay nhéo cánh tay ở ngang eo, *"Ngoan ngoãn đứng qua một bên, em như vậy anh không tiện làm."*

Người nọ hừ một tiếng, không cam lòng mà buông tay ra, *"Mấy lọ thuốc lần trước đều không có tác dụng, đừng nhọc công nữa."*

Hắn bất đắc dĩ xoay người, ngón tay chỉ nhẹ vào giữa hai hàng lông mày nhíu lại của y, *"Đây là lần đầu mà, để lâu thì hiệu quả sẽ không tốt."* Nói xong, hắn lại xoay người cầm lấy một cái cốc thủy tinh đựng chút nước thuốc, "*Nếu em thật sự cảm thấy anh nhọc công, hẳn nên ít đánh nhau lại…"*

"Hừ." Cậu nhíu mày không quan tâm, nhịn không được lại tiến đến gần, ôm lấy hắn, *"Nếu em đánh nhau cả đời, thì anh chế thuốc cả đời cho em là được mà."*

Hắn ảo não thở dài, không thoải mái mà nhúc nhích, *"Buông ra được không nào?"*

"Không." Làm nũng mà cọ cọ vào cổ hắn, cánh tay càng siết chặt hơn.

Bất đắc dĩ cười cười, hắn cũng không nói nữa, tùy ý để người phía sau ôm, tiếp tục *công việc trong tay.*

"Thơm quá, đây là mùi gì thế?"

"Hả? Cái này sao?" Nâng ống mềm trong tay lên, đưa tới chóp mũi của y, *"Cỏ Linh Âm, chữa trị ngoại thương rất tốt."*

"Cỏ Linh Âm à…" Cậu hít hà, sau đó bỗng nhiên cong miệng cười hắc hắc, vùi cái mũi vào giữa cổ hắn, *"Không thơm bằng anh ~"*

"Em…" Đưa tay xoa đầu của đối phương, hắn khẽ cười, mặc kệ thân hình to lớn của đối phương đè nặng trên vai mình, hít hít hà hà ôm hắn cọ tới cọ lui. Phía sau lưng tựa như gánh thêm một con rùa đen lớn xác, đi đường thật mệt mỏi, nhưng trong lòng của hắn rất hạnh phúc, nhịn không được cũng cong miệng cười.

Trái tim ngập tràn vui vẻ hạnh phúc, hắn chậm rãi mở mắt ra, còn chưa kịp thu hồi ý cười trong mắt.

"Mơ thấy cái gì đẹp sao, cười vui vẻ đến như vậy."

Nhan Lập Khả nghiêng đầu, nhìn thấy Hạng Lê vui cười ngồi ở bên cạnh mình.

Cậu ngẩn người, từ từ thu lại nụ cười ngốc nghếch bên môi, "À… Không nhớ ra…"

Hạng Lê cầm lấy tay cậu, lắc lắc, "Hôm nay cảm thấy thế nào? Còn đau ở đâu không?"

Nhan Lập Khả tỉnh táo lại, cúi đầu nhìn lòng bàn tay của mình, lắc đầu, "Kia…"

"Sao cơ?"

"Hạng Ý, thế nào?"

Hạng Lê sửng sốt, có hơi kinh ngạc, "Em lo cho anh ấy?"

"Ừ…" Mím môi, giọng dần trở nên vội vàng, "Tôi nghe nói, hôm qua y lại bị đưa đi cấp cứu…"

Cảm thấy bàn tay đang nắm tay mình siết chặt thêm, Nhan Lập Khả càng hoảng sợ, "Làm sao vậy?"

Hạng Lê cố gắng kiềm nén cảm xúc, giọng cũng nhỏ đi, "Anh… Không biết…"

"Cái gì?"

"Anh ấy… Vẫn chưa tỉnh lại," Hạng Lê nuốt cổ họng, giọng nói có chút nghẹn ngào, "Miệng vết thương tiếp tục bị vỡ ra, dùng nhiều loại thuốc đều không có tác dụng, căn bản không lành lại được, anh thật sự… Thật sự không có cách…"

Nhan Lập Khả thẫn thờ lắng nghe, trong mắt đột nhiên lóe lên một tia sáng, "Tôi…"

"Sao vậy?"

Hai mắt của Nhan Lập Khả mơ màng, giọng cũng trở nên hư vô, "Tôi… Muốn thử…"

Hạng Lê kinh ngạc.

Nhan Lập Khả chậm rãi thanh tỉnh, không hiểu sao trên trán bắt đầu chảy mồ hôi, "Tôi… Thử xem."

Nói xong, cậu giãy giụa muốn ngồi dậy, Hạng Lê sợ hãi, vội vàng ngăn cậu lại, "Em muốn làm gì?"

Nhan Lập Khả ngơ ngác ngẩng đầu nhìn y, đầu óc vang lên ong ong, không nghĩ ra được gì, nhưng trong tâm lại kích động mãnh liệt, "Tôi muốn đến phòng thí nghiệm…"

"Cái gì?!" Hạng Lê sững sờ nhìn cậu, đôi mắt sáng rực lên, "Em vừa mới nói cái gì? Phòng thí nghiệm? Em…"

"Đúng… Phòng thí nghiệm…" Nhan Lập Khả thì thào nói xong, đột ngột giống như không chịu đựng nổi mà đưa tay bưng lấy đầu, lông mày nhíu chặt.

"Tiểu Khả, Tiểu Khả em sao vậy?" Hạng Lê đau lòng ôm lấy cậu, đưa tay xoa bóp huyệt thái dương của cậu.

"Phòng thí nghiệm…" Nhan Lập Khả thì thào nói, "Có phải… Có một phòng thí nghiệm đúng không? Linh, linh âm thảo…"

Thiếu niên lẩm bẩm nói gì đó, Hạng Lê nghe không hiểu, nhưng trong lòng vui sướng vô cùng. Xem ra bác sĩ nói không sai, em ấy đang từ từ nhớ lại, sau một thời gian nữa, có lẽ sẽ nhớ ra hết mọi chuyện. Đau lòng mà ôm thật chặt, Hạng Lê lắc lắc người trong ngực, "Đừng cố đừng cố, đúng vậy, có phòng thí nghiệm, ở dưới mật thất của Hạng gia, có một phòng thí nghiệm rất lớn."

Nhan Lập Khả chợt ngẩng đầu, con mắt đen láy nhìn thẳng vào đối phương, "Anh dẫn tôi đến đó được không?"

"Cái gì?"

"Anh dẫn tôi đi…" Bám lấy cánh tay Hạng Lê, Nhan Lập Khả chậm rãi nâng người ngồi thẳng dậy, "Tôi có thể chữa trị cho y, tôi có thể chữa khỏi cho y…"

"Y?" Hạng Lê lập tức hiểu được, "Em nói đến ca?"

"Ừ." Nhan Lập Khả gật đầu, đôi mắt càng gấp rút, "Đưa tôi đi, nhanh lên…"

Nói xong, cậu không chờ Hạng Lê kịp phản ứng, đưa tay tháo bỏ kim truyền trên tay ra, Hạng Lê hoảng hốt, chỉ ngây ngốc nhìn cậu.

"Nhanh lên… Tôi, tôi phải cứu y…"

Hình như do cử động quá mạnh, Nhan Lập Khả cảm thấy trước mắt choáng một cái, cơ thể lập tức được đỡ lấy, không còn bao nhiêu sức lực để nói chuyện.

Đôi mắt Hạng Lê phức tạp, trong lòng càng hoang mang hơn. Từ trước đến nay người Nhan Lập Khả ghét nhất chính là Hạng Ý, lúc này sao lại quan tâm đến y như vậy… Ngực có chút chua xót, nhưng vẫn chấp thuận mong muốn của Nhan Lập Khả, cẩn thận đỡ cậu đứng dậy. Hạng Ý ngụy kịch ngày đêm, nếu như có Mạc Bắc ở đây, nhất định đã có thể chữa khỏi cho y. Dù sao… Nhan Lập Khả là học trò tám năm của Mạc Bắc, có lẽ, cậu thật sự có thể…

Tuy rằng đau lòng, nhưng Hạng Lê vẫn dìu Nhan Lập Khả cẩn thận bước xuống giường. Hạng Ý lâm bệnh quá nặng, thật sự muốn nguy rồi.

Đẩy cửa phòng bệnh ra, Nhan Lập Khả hít sâu một hơi, theo bản năng ngẩng đầu lên.

"Y… Ở trong này?"

Hạng Lê quan sát ánh mắt của cậu, gật đầu.

Nhan Lập Khả đột nhiên cảm thấy căng thẳng trong lòng, cậu nuốt cổ họng, cẩn thận bước ra một bước, lại một bước, chậm rãi đi đến cánh cửa.

Ngón tay vô thức run lên.

Cửa mở, bước chân có chút cứng ngắc, cậu đi vào trong, cảnh tượng đập vào trong mắt khiến cậu cảm thấy cơ thể phát lạnh, trái tim co rút đau đớn.

Trên giường bệnh, dáng vẻ gầy yếu xơ xác của người kia in vào trong mắt cậu, gầy đến trơ cả xương, da thịt trắng bệch, trên người bị bao phủ bởi tầng tầng băng gạt đỏ tươi.

Cậu hầu như không nhìn thấy gì khác, cũng không nghe được gì, trong mắt chỉ còn người nằm trên giường, bên tai chỉ còn nghe thấy tiếng nhịp tim không hiểu sao đập nhanh dữ dội của mình.

Từng bước một đi đến, thân thể suy yếu bỗng nhiên có khí lực, cậu vô thức rời khỏi cánh tay của Hạng Lê, chậm chạp, đi đến giường Hạng Ý.

Bàn tay không tự chủ được, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay của người kia.

Mở miệng, muốn gọi tên của y, nhưng lời vừa đến bên miệng, chợt cảm thấy có chút mơ màng.

Nên… Gọi y là gì đây?

Cậu ngơ ngác nhìn gương mặt xanh xao của Hạng Ý, trái tim càng thêm đau đớn.

Trước đây mình… Gọi y là gì?

Trong vô thức gần như không suy nghĩ, từ cổ họng khẽ khàn thốt lên một chữ.

"Ý…"

Cậu hơi cúi người, ngón tay chậm rãi vuốt ve gương mặt Hạng Ý, "Ý."

Không biết có phải ảo giác hay không, ngón tay bên trong bàn tay cậu, bỗng nhiên giật giật.

Nhan Lập Khả bỗng dưng tỉnh táo lại, ngẩn người nhìn y.

Hàng lông mi dài của Hạng Ý hơi run rẩy, tựa như cố sức hết sức để mở mắt ra, mí mắt rung động.

Bờ môi người nọ mấp máy, Nhan Lập Khả nghe không rõ, vội vàng cúi người xuống đến gần môi của y.

Hơi thở vô cùng mong manh, nhưng lại như mang theo nghẹn ngào, thì thào khẽ gọi.

“Mạc Bắc…”

68. Quyển 3 - Chương 68: Từ Chối

Nhan Lập Khả ngây ngốc một lúc mới bất chợt bừng tỉnh, vội vã quay người gấp gáp nói, “Y, y có phản ứng!”

Nhưng Hạng Lê đứng phía sau như đang ngẩn người, ánh mắt phức tạp nhìn vào cậu, trong mắt ẩn chứa thứ cảm xúc cậu không hiểu được.

Hạng Lê chậm chạp phản ứng, tròng mắt màu đen cuối cùng cũng có tia sáng, “Cái gì?” Hắn nhanh chóng chạy tới, cúi đầu nhìn thấy Hạng Ý cau chặt lông mày, mừng rỡ mở to mắt, “Ca? Ca anh tỉnh đi!”

Nhưng Hạng Ý vẫn còn nhắm hai mắt, lồng ngực yếu ớt phập phồng, thần sắc rất đau khổ.

Hạng Lê gạt đi cảm giác chua xót vừa thoáng qua trong lòng, vội vã nói với Nhan Lập Khả, “Em canh chừng anh ấy!” Vừa dứt lời liền nhanh chóng chạy ra khỏi phòng. Một lát sau lập tức có nhóm bác sĩ và y sĩ chạy vào, Nhan Lập Khả lòng đầy lo lắng, nhưng vẫn phải nhẫn nhịn lùi về phía sau đứng qua một góc. Mắt nhìn theo mấy người kia kiểm tra tình trạng của Hạng Ý, tuy rằng động tác nhẹ nhàng, nhưng Nhan Lập Khả nhìn sao cũng thấy động tác của bọn họ còn quá thô bạo, không đủ cẩn thận, nhất là khi nhìn thấy Hạng Ý hơi nhíu lông mày, nghe thấy tiếng y vô thức rên lên vì đau đớn, cậu nhịn không được siết chặt bàn tay, hận không thể tự mình tiến lên chăm sóc cho y.

Bận rộn một lúc lâu, bác sĩ cuối cùng cũng kiểm tra xong, Nhan Lập Khả nhẹ nhàng thở phào, lập tức tiến lên hai bước.

“Y sao rồi?”

“Anh ấy sao rồi?”

Hai người cùng lúc đồng thanh, Nhan Lập Khả bất ngờ, nghiêng đầu nhìn Hạng Lê, phát hiện đối phương lại có biểu tình phức tạp tựa như muốn nói lại thôi mà nhìn mình, cậu cảm thấy kỳ lạ, chẳng qua cũng không để tâm nhiều, quay đầu nhìn sang bác sĩ, “Y thế nào?”

Bác sĩ lại lắc đầu, thở dài, “Đã có chút phản ứng, nhưng… Haiz, vẫn không có chuyển biến tốt đẹp gì, vẫn còn hôn mê sâu, miệng vết thương cũng không thấy khép lại…”

Ngón tay Nhan Lập Khả run run, nhịn không được cắn môi.

Đợi các bác sĩ đi hết, cậu ngẩn ngơ một lúc lâu, theo bản năng chậm chạp đi đến bên giường Hạng Ý. Sắc mặt của y tái nhợt, lần kiểm tra vừa nãy dường như đã đụng trúng chỗ đau của y, bờ môi không còn chút máu. Nhan Lập Khả thất thần nhìn, đến khi bên cạnh có một người lại gần, bàn tay đột nhiên bị cầm lấy.

"Đi thôi, anh dẫn em đến phòng thí nghiệm." Hạng Lê nói, đưa tay nắm lấy bả vai Nhan Lập Khả, dùng chút sức, xoay người cậu lại đối diện với mình, "Em ở đây nhìn cũng vô ích, đi theo anh."

Giọng nói của hắn có chút khàn, rõ ràng rất mệt mỏi, Nhan Lập Khả hơi chút lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn đôi mắt đầy tơ máu của Hạng Lê, hơi đau lòng mà vươn tay xoa mắt của hắn, "Có phải anh… Lâu rồi chưa được nghỉ ngơi?"

Hạng Lê sững sờ, ánh mắt có chút vui vẻ, bờ vai hơi thả lỏng ra, thần kinh căng thẳng cũng được giãn ra chút ít, "Không sao, anh không mệt."

Nhan Lập Khả mím môi, không nói thêm gì nữa.

Hạng Lê vui mừng trở lại, theo thói quen vươn cánh tay ôm lấy eo đối phương, cơ thể Nhan Lập Khả vẫn còn yếu, hắn nghĩ để mình ôm cậu đi có lẽ sẽ tốt hơn, nhưng người bên trong đột nhiên cứng ngắc, không đợi hắn kịp phản ứng đã nhanh chóng lùi về sau hai bước, ánh mắt cũng có chút dè chừng. Hạng Lê ngây ngốc nhìn cậu, cánh tay đưa ra khựng lại giữa không trung.

Nhan Lập Khả hơi cụp mắt, ho một cái, "Tôi tự đi là được."

Nói xong, cậu cất bước đi ra cánh cửa, lướt ngang qua bờ vai của Hạng Lê, không quay đầu nhìn lại. Hạng Lê đứng đờ ra tại chỗ, trái tim như chết lặng, đau đớn chậm rãi dâng lên. Hắn cứng ngắc xoay người, nhìn cánh cửa phòng bệnh mở rộng, hít một hơi thật sâu, ép mình nhấc bước đi ra ngoài.

***

Hai người đến được phòng thí nghiệm thì đã là xế chiều, trên đường đi Nhan Lập Khả di chuyển rất chậm, nhưng Hạng Lê không dám chạm vào cậu lần nữa, chỉ lẳng lặng đi theo phía sau cách xa cậu hai bước. Hạng gia vẫn là hoang tàn, trong khoảng thời gian này hắn chỉ lo cứu chữa cho Nhan Lập Khả và Hạng Ý, hầu như mặc kệ những chuyện khác, lúc này trong lòng lại bị đè nén, căn bản không nhìn thấy sân vườn ngổn ngang.

Từ lúc bước vào bên trong Nhan Lập Khả bắt đầu cảm thấy đáy lòng bình yên lạ thường, cậu có cảm giác rất quen thuộc với nơi này, đặc biệt là tòa biệt thự trước mặt, vừa nhìn qua đã cảm thấy ấm áp trong lòng. Được Hạng Lê dẫn vào trong đại sảnh, đi theo đường hầm dưới đất dần dần đến được phòng thí nghiệm, Nhan Lập Khả đặt tay lên tay cầm cửa, cửa còn chưa mở ra nhưng khóe miệng đã không kìm được mà cong lên.

Phòng thí nghiệm vô cùng lớn, rõ ràng là nằm dưới lòng đất, nhưng bên trong vô cùng tươi sáng, không khí cũng rất trong lành. Nhan Lập Khả bám vào vách tường đi đến trước từng khung tủ chứa đồ, nhịn không

được đưa tay lên sờ. Cả người như theo bản năng mà phấn khích, nhìn mấy thứ này, không hiểu sao cảm thấy rất thỏa mãn. Hạng Lê đi theo sau cậu, thấy cậu cong mắt mỉm cười, mặc dù trong lòng khó chịu, nhưng vẫn vì vẻ mặt này của cậu mà vui vẻ lên.

Nhan Lập Khả lấy ra một ít dụng cụ từ trong tủ chứa, có vài thứ tương đối nặng, cậu cầm không nổi, Hạng Lê lưỡng lự một chút, cuối cùng vẫn nhịn không được mà cầm lấy mấy thứ trong tay cậu, cẩn thận chạm nhẹ vào tay của cậu, "Để anh cầm giúp em một chút, được không?"

Nhan Lập Khả nghiêng đầu nhìn hắn, ánh mắt người này vô cùng cẩn thận, thấy được cậu chút khó xử, "Vừa rồi… Xin lỗi, chỉ là tôi có chút không quen."

Hạng Lê ngẩn người, vội vàng lắc đầu, "Không sao không sao, là lỗi của anh, anh quên em không nhớ được chuyện trước kia…"

Nhan Lập Khả chớp hai mắt, cảm thấy không hiểu, "Chuyện trước kia?" Cậu đột nhiên mỉm cười, đưa vật dụng cho Hạng Lê, dựa lưng vào vách tường phía sau nghỉ ngơi một chút, "Chẳng lẽ trước kia anh luôn ôm tôi sao?"

Đôi mắt Hạng Lê lóe lên ánh sáng gì đó, không trả lời. Nhan Lập Khả vốn chỉ là nói đùa, nhưng nói xong lại nhìn thấy phản ứng này của đối phương, có chút sững sờ.

Chẳng lẽ người này thật sự quen ôm mình rồi?

Có phần nhớ không ra, cậu hơi gãi đầu, cũng không nghĩ nhiều, nhanh chóng mang dụng cụ trong tay đến trước bàn thí nghiệm.

Người đi bên cạnh im lặng nặng nề, cậu cảm thấy bầu không khí có chút trầm trọng, nhưng lại không biết nên nói cái gì.

"Tiểu Khả." Dường như đã dằn vặt thật lâu, Hạng Lê rốt cuộc lên tiếng.

Nhan Lập Khả ngừng lại, ngẩng đầu nhìn hắn.

Ánh mắt người kia nhìn cậu chất chứa tình cảm nồng nàn, cậu nhìn bỗng nhiên cảm thấy không thoải mái.

"Tiểu Khả, trước đây chúng ta là người yêu, anh… Anh rất yêu em." Hạng Lê gắt gao nhìn vào cậu, giọng nói có chút dồn dập, "Em thật sự không nhớ ra sao?"

Nhan Lập Khả bất ngờ, ngây người. Đầu óc trì trệ một lúc lâu mới có thể lấy lại tinh thần, ngập ngừng hỏi, "Anh… Không phải là anh trai của tôi sao?"

Hạng Lê như nghẹn họng, cả buổi không nói nên lời. Hắn đứng cứng đờ một lúc, cuối cùng phải từ bỏ mà cúi đầu, giọng điệu suy sụp, "Được rồi, coi như anh chưa nói gì."

Nhan Lập Khả không rõ lắm. Yêu? Là ý gì? Đều là nam giới, người này còn là anh trai của cậu, sao có thể là người yêu?

Bầu không khí trong phòng có chút ngột ngạt, sắc mặt Hạng Lê vô cùng ảm đạm, cậu cảm thấy không được tự nhiên, liền xé ra một trang giấy của cuốn sổ bên cạnh, cầm bút viết xuống vài chữ. Viết xong rồi, cậu hít vào một hơi, ngẩng đầu nhìn Hạng Lê khẽ mỉm cười.

"Ca."

Cả người Hạng Lê run lên, khó tin nhìn cậu.

Nhan Lập Khả mím môi, dáng tươi cười không thay đổi, đi qua đưa mảnh giấy trong tay cho hắn, "Những cây thuốc này, anh vào rừng tìm giúp em, được không?"

Trong mắt Hạng Lê có thứ gì đó rung động, giọng nói cũng run rẩy, "Em… Vừa gọi anh là gì?"

Nhan Lập Khả lặng im một lúc, khẽ hạ mắt xuống.

Hạng Lê ngơ ngác thật lâu, bỗng nhiên cúi đầu cười thành tiếng, có điều âm thanh đã khàn, vang lên tràn đầy vẻ tự giễu, "Em nhớ rõ phòng thí nghiệm, nhớ rõ khu rừng, nhớ rõ phương thuốc, vậy mà gọi anh là ca?" Tựa như kìm nén không được, người nọ cười thật lâu, có điều thanh âm càng lúc càng nghẹn ngào.

Nhan Lập Khả không nói gì, chỉ im lặng cúi thấp đầu.

Hạng Lê cười đủ rồi, nhẫn nhịn đau đớn cuộn dâng trong lòng, nắm chặt mảnh giấy trong tay.

Hắn đã mất đi người cha hết mực cưng yêu, anh ruột chưa biết sống chết ra sao, mà người duy nhất còn nguyên vẹn đang đứng trước mặt hắn này, cứ nghĩ sẽ giúp đỡ hắn cùng hắn chèo chống vượt qua, thế nhưng căn bản không hề nhớ ra hắn.

Trong lòng trống trải, hắn cứng đờ đứng đó thật lâu, cuối cùng từ từ xoay người đi, bước từng bước ra khỏi phòng thí nghiệm.

Đi đến cửa, hắn bỗng nhiên dừng lại, khẽ nói, "Tiểu Khả, anh sẽ chờ em." Hắn quay đầu lại, nhìn vào vẻ mặt điềm tĩnh của Nhan Lập Khả, khàn giọng nói ra từng chữ một, "Anh sẽ chờ em, chờ đến ngày em có thể nhớ ra anh."

Nhan Lập Khả chợt cảm thấy đau nhói trong lòng, thân thể tựa như phản ứng một cách vô thức, còn chưa kịp đau buồn, trái tim đã theo bản năng mà co rút đau đớn.

Hạng Lê nói xong thì rời đi, Nhan Lập Khả đưa tay đè chặt lồng ngực, qua một lúc sau thì nhắm mắt lại, khẽ thở dài một tiếng.

***

Thuộc hạ của Hạng Lê làm việc rất nhanh nhẹn, Nhan Lập Khả còn chưa kịp thử nghiệm điều chế, dược liệu đã được đưa đến tận tay. Cậu nhớ mang máng loại cỏ Linh Âm này không thể để lâu, chúng phải được nghiền nát và hòa tan trong thời gian ngắn thì mới có thể phát huy được dược tính, vì vậy cậu bỏ qua việc nghỉ ngơi, chịu đựng đau đớn do vết thương gây ra, thức trắng đêm gấp rút hoàn thành phương thuốc. Nhưng dù sao bản thân cậu cũng là bệnh nhân, thức đêm quá nhiều liền cảm giác hoa mắt chóng mặt, đôi khi còn bị buồn nôn, Hạng Lê luôn luôn ở bên cạnh cậu, không trò chuyện nhiều lắm, chỉ cẩn thận chăm sóc cậu, chăm lo chu đáo.

Thỉnh thoảng Hạng Lê lại lộ ra ánh mắt u buồn khiến cậu cảm thấy áy náy, nhưng cậu chỉ có thể nhẫn tâm mà giả vờ như không nhìn thấy. Cậu luôn cảm thấy rất kỳ lạ, nghĩ đến chuyện nếu như cậu thật sự ở chung với Hạng Lê, cùng hắn ôm nhau, thậm chí là cùng hắn hôn môi gì gì đó, chỉ cần nghĩ đến hình ảnh đó thôi đã cảm thấy không đúng, rất rất không đúng.

Hơn nữa, bọn họ còn là anh em.

Vậy nên trong suốt quá trình làm cả hai tương đối im lặng, sau khi thức trắng suốt ba ngày ba đêm, cuối cùng Nhan Lập Khả điều chế được một lọ thuốc mỡ màu xanh thẫm, chuyên dùng để điều trị ngoại thương. Cậu bước đầu cho rằng nguyên nhân khiến Hạng Ý hôn mê sâu là do các miệng vết thương lâu ngày không tài nào khép lại được dẫn đến bị nhiễm trùng, phương thuốc này cậu viết xuống rất tự nhiên, còn về phần hiệu quả như thế nào, thật lòng cậu cũng không chắc chắn.

Cho nên khi trở lại phòng bệnh của Hạng Ý, trong lòng cậu vẫn còn lo lắng không yên.

Y thuật của Mạc Bắc vốn nổi tiếng xa gần, vì vậy khi mọi người trong bệnh viện biết Nhan Lập Khả là học trò của Mạc Bắc thì đáy lòng vô cùng mong chờ, Nhan Lập Khả đi đến bên giường của Hạng Ý, cảm thấy có chút lo lắng, nghĩ nghĩ, cậu vẫn phải áy náy gãi đầu, xoay người nhìn mọi người phía sau.

"Kia… Nhiều người như vậy tôi không được tự nhiên…"

Bác sĩ trưởng sửng sốt, có hơi lưỡng lự, rốt cuộc vẫn thuận theo ý của cậu, dẫn mọi người ra khỏi phòng bệnh. Hạng Lê đứng yên tại chỗ quan sát Nhan Lập Khả thật lâu, cuối cùng không nói gì hết, xoay người đi ra ngoài.

Căn phòng trở về yên tĩnh, chỉ còn nghe được tiếng hơi thở mong manh của Hạng Ý.

Không biết sao, Nhan Lập Khả bỗng cảm thấy căng thẳng hơn, bàn tay đưa ra cũng vô thức phát run.

Bệnh nhân trên giường gầy đến kinh khủng, Nhan Lập Khả vén chăn của y lên, nhìn thấy trước ngực y là hàng xương sườn lồi lõm rõ ràng, không hiểu sao hốc mắt liền trở nên chua xót. Cố nén đau lòng, cậu nhẹ nhàng nâng cánh tay Hạng Ý lên, cẩn thận chầm chậm tháo lớp băng phía trên xuống, Hạng Ý đau đến cau mày, ngón tay Nhan Lập Khả run run, ép mình không nhìn mặt y nữa, ánh mắt chỉ chăm chú quan sát những miệng vết thương máu thịt lẫn lộn kia. Nhưng trái tim thật sự rất đau, cậu muốn cố gắng ức chế ép mình giữ bình tĩnh, nhưng không thể làm được.

Dường như toàn bộ đau đớn trên thân thể của y, trái tim cậu đều có thể cảm nhận được, mỗi một lần vô thức co thắt đều khiến cho thần kinh của cậu đau đớn theo.

Mở lọ thuốc ra, dùng một chiếc nhíp đã được khử trùng nhẹ nhàng lau miệng vết thương, cậu nín thở, cẩn thận đem thuốc mỡ bôi lên các vết thương đầy máu kia. Theo bản năng mà hô hấp thật khẽ, đến cả mắt cũng mở thật to. Đến khi hoàn hảo bôi xong một miệng vết thương, cậu nhẹ nhàng lấy băng băng lại thật kỹ lưỡng, sau đó cẩn thận xử lý miệng vết thương kế tiếp.

Mùi hương thơm ngát của thuốc mỡ chậm rãi ngập tràn căn phòng, không khí hòa lẫn với hương thơm thanh đạm ấy, chầm chạp lơ lửng trôi vào trong hơi thở.

Cuối cùng cũng bôi xong hết các miệng vết thương trên toàn thân Hạng Ý, cậu âm thầm thở phào nhẹ nhõm, theo bản năng cúi đầu nhìn phản ứng của y. Nhưng vừa nhìn thấy, lại đột nhiên ngây cả người.

Trong cơn hôn mê, rõ ràng y đang chịu đựng đau đớn, cơ thể đều run lên bần bật, thế nhưng…

Bờ môi khô nứt khẽ cong lên, khóe môi tái nhợt của Hạng Ý rõ ràng đang cười.

Nhan Lập Khả nhìn đến ngây dại, trong đầu đột nhiên trắng xóa, toàn bộ ý thức bất chợt trở nên mơ màng.

Cơ thể không tự chủ được mà cúi xuống một chút.

Cậu không biết mình đang làm cái gì, hết thảy như một thước phim không tiếng, thời gian giống như dừng lại trong khoảnh khắc. Chờ đến khi tỉnh táo trở lại, cậu nhìn thấy gương mặt phóng đại của Hạng Ý chiếu vào trong mắt mình, môi của mình nhẹ nhàng chạm vào bờ môi khô nứt lạnh buốt của y. Nhan Lập Khả run người, loạng choạng lùi về sau một bước.

Trời ơi, mình vừa mới làm gì…

Mình vậy mà… Vô thức hôn y?

Nhan Lập Khả cảm thấy đầu óc hỗn loạn, hoàn toàn không biết làm sao.

Y là anh trai của Hạng Lê… Vậy chẳng phải cũng là anh trai của mình sao?

Hơn nữa… Y cũng là nam.

Nhan Lập Khả cảm thấy trên mặt nóng bừng, hoàn toàn nghĩ không ra vì sao, gương mặt của Hạng Ý cứ một mực hiện lên trước mắt, khiến cho cậu chỉ cần nhìn thấy bộ dáng mê man của y thì trái tim liền đập thình thịch. Cậu ngơ ngác một lúc lâu, rốt cuộc lấy lại tinh thần, cuống quít đẩy cánh cửa đằng sau ra loạng choạng xông ra ngoài như chạy trốn.

***

Mấy ngày tiếp theo, những miệng thương gần như thối rữa của Hạng Ý khép lại một cách kỳ tích. Nhóm bác sĩ thất bại trong việc cứu chữa cho y hơn mười ngày liền nhìn Nhan Lập Khả với ánh mắt kính nể, nhưng không biết thiếu niên này làm sao, ngoại trừ lần đầu tiên cậu tự mình bôi thuốc cho Hạng Ý, về sau liền không thấy cậu đặt chân đến đó lần nào nữa.

Có điều loại thuốc trị ngoại thương này của Nhan Lập Khả thật sự chỉ hiệu quả trong lần đầu, qua ngày sau công dụng sẽ giảm đi rất nhiều. Vì vậy, tuy rằng không đặt chân đến phòng bệnh của Hạng Ý, nhưng ngày ngày cậu vẫn giam mình trong phòng thí nghiệm thâu đêm suốt sáng để điều chế thuốc. Vốn Nhan Lập Khả cũng mang trọng thương trên người, cơ thể còn chưa hồi phục, làm việc mệt nhọc không nghỉ suốt mấy ngày liền như vậy, cuối cùng gắng gượng không nổi, đến ngày thứ sáu thì ngất xỉu trong phòng thí nghiệm.

Bây giờ trên cánh tay cậu đang được cắm kim tiêm, thành thật mà nằm trong phòng bệnh, nhưng thỉnh thoảng vẫn nhìn ra phía hành lang, vẻ mặt lo lắng.

Hạng Lê ngồi ở bên cạnh gọt táo cho cậu, mỗi miếng đều gọt thật nhỏ, sợ cậu bị nghẹn, nhưng Nhan Lập Khả vẫn luôn không tập trung, đồ ăn đưa đến cũng không thèm nhìn, tùy ý há miệng ra máy móc nhai, rõ ràng đang thất thần suy nghĩ gì đó, tâm trí căn bản không đặt ở đây.

Hạng Lê đút cho cậu ăn một hồi, cuối cùng bất đắc dĩ mà dừng tay, buông tiếng thở dài, “Tiểu Khả.”

“Hả?” Thuận miệng đáp một câu.

“Ca anh ấy đỡ hơn nhiều rồi, em không cần lo lắng.” Hạng Lê trầm giọng nói, tâm trạng nghe ra cũng không vui.

Nhan Lập Khả bất ngờ, gương mặt không hiểu sao ửng đỏ, “Ừ…”

Hạng Lê nhìn cậu một hồi, cắn chặt răng, dường như đã đấu tranh một lúc lâu, đột ngột hỏi, "Có phải em… Thích anh ấy đúng không?"

Nhan Lập Khả kinh ngạc, đôi mắt trừng lên thật lớn.

Con ngươi tối đen của Hạng Lê lặng lẽ quan sát cậu, im lặng một lúc lâu, cuối cùng cúi đầu khẽ nói, "Ngày đó em hôn anh ấy, anh nhìn thấy rồi."

Ngón tay vô thức run lên, Nhan Lập Khả cuống quít hạ mắt.

Hạng Lê bình tĩnh trở lại, tựa như ngây ngốc ra, qua thật lâu lại yên lặng tiếp tục gọt táo, đưa đến bên miệng Nhan Lập Khả, không nói gì nữa.

Nhan Lập Khả đột nhiên cảm thấy đồ ăn trong miệng mang theo chút cay đắng, giữa cổ họng tràn đến một thứ đắng chát khó nói nên lời.

Bầu không khí có chút lúng túng, Nhan Lập Khả muốn nói gì đó, nhưng vẻ mặt trầm lặng của người này nhìn rất ảm đạm, khiến cho cậu không nói nên lời. Giữa lúc không biết làm sao, bỗng nhiên một trận tiếng đập cửa dồn dập vang lên.

"Mời vào."

Cửa bị người đó đẩy mạnh ra, Âu Dạng phấn khích chạy thẳng vào, giọng nói rõ ràng rất kích động, "Đại thiếu gia tỉnh rồi!"

Hạng Lê không biết vì sao, cái tin mà hắn đã chờ đợi suốt nửa tháng này, giờ đây đột nhiên giống như một con dao tàn ác đâm vào tim hắn. Động tác trên tay cứng ngắc, hắn vô thức quay đầu, nhìn thấy Nhan Lập Khả đang sững sờ, sau đó đôi mắt đen láy kia hiện lên vẻ mừng rỡ, giây tiếp theo liền đứng bật dậy, mặc kệ cơ thể suy nhược của mình, lảo đảo xông ra ngoài cửa.

Hạng Lê chậm rãi đứng lên, nhìn thấy bóng dáng của Nhan Lập Khả thoáng chốc đã biến mất, hắn đứng tại chỗ ngây ngốc thật lâu, sau đó yên lặng thả quả táo trong tay xuống, quay người đi ra ngoài.

69. Quyển 3 - Chương 69: Nghi Ngờ

Thân thể chìm nổi trong đau đớn, trái tim như dần dần trở nên im lìm, đến cả hít thở cũng trở thành một việc mất sức vô cùng.

Trước mắt hoàn toàn tối đen, cậu chạy bôn ba không ngừng trong bóng tối, cậu có cảm giác, có thứ gì đó

vô cùng quan trọng đã bị cậu đánh mất. Cậu không ngừng tìm kiếm, chạy đi liên tục, nhưng trái tim càng lúc càng đau, tâm trí cũng trở nên hư không.

Đã đánh mất thứ gì?

Tại sao lại đau đớn đến như vậy, linh hồn giống như bị xé thành hai nửa, rõ ràng đã tách khỏi thể xác của cậu, rời đi, làm thế nào cũng không thể kéo trở về.

"Tiểu Ý…"

Cậu sững sờ, cơ thể bỗng nhiên run lên, càng lúc càng dữ dội.

"Tiểu Ý…"

Ngoái đầu lại, một bóng người mảnh khảnh từng bước tiến đến gần, đôi mắt đen óng kia hơi cong lên, mỉm cười mang theo ấm áp hiền hòa.

"Mạc…"

Thì thào gọi, cậu mạnh mẽ đứng lên, chạy nhào đến bóng hình kia, ôm chầm lấy.

"Anh đã trở về? Trở về rồi đúng không?!" Dùng hết toàn sức, hận không thể đem người này khảm vào trong cơ thể, "Em nghe thấy được… Em ngửi thấy được mùi hương đó, là anh, chắc chắn là anh, có đúng không?!"

Người kia khẽ mỉm cười, đưa tay vuốt tóc của cậu, nhẹ giọng "ừ" một tiếng.

Cánh tay run bần bật, cậu gục đầu xuống, có thứ gì đó nóng ấm chảy ra từ trong hốc mắt, "Có phải lại gạt em nữa không?"

Người kia không trả lời, chỉ hơi kiễng mũi chân, ngẩng đầu hôn một cái lên môi cậu.

Người nọ chạm vào chân thật đến thế, giọng nói êm ái rõ ràng đến thế, mùi hương thơm ngát ngập tràn trong hơi thở thấm vào trong tim phổi, đến cả nhiệt độ ấm áp của nụ hôn khẽ ấy cũng khiến toàn thân cậu run lên bần bật.

Thân thể lạnh ngắt dần dần khôi phục độ ấm, tuy vẫn còn rất đau, nhưng căn bản không sánh bằng vui sướng và kích động ở trong lòng. Cậu dùng hết sức ôm chặt lấy người trong ngực, vùi đầu vào giữa hõm vai của hắn, giọng trở nên nghẹn ngào.

“Mạc Bắc, anh đừng đi, đừng bỏ em lại một mình…”

Người kia mỉm cười, lòng bàn tay quen thuộc nhẹ nhàng vuốt thẳng mái tóc cậu, “Anh không đi.”

“Thật không?”

“Ừ… Anh vẫn sẽ luôn ở bên cạnh em, chỉ là em không nhận ra anh.”

“Cái gì?” Hạng Ý ngẩn người, bỗng nhiên cảm thấy thân thể người nọ chợt nhạt đi, âm giọng bên tai cũng bắt đầu mơ hồ. Cậu cuống quít ngẩng đầu lên, nhìn thấy người kia dần dần trong suốt, nụ cười trên khóe môi mang theo chút đau thương.

“Không…” Hoảng sợ trừng to mắt, cậu loạng choạng đuổi theo, “Anh trở về đi, đừng đi, Mạc Bắc, anh trở về!”

Nhưng thân thể người nọ chậm rãi nhạt nhòa, dần dần biến mất, cuối cùng hóa thành một làn sương mù, chỉ còn quanh quẩn trong không khí, âm thanh vang vọng.

“Tiểu Ý, hẹn gặp lại.”

***

“Mạc Bắc!”

Mở toang mắt ra, lồng ngực phập phồng kịch liệt. Trước mắt trắng xóa trống rỗng, tia sáng trong mắt dần dần mờ đi, y không thấy rõ khung cảnh xung quanh, chỉ nghe được bên cạnh có tiếng kêu mừng rỡ cùng bước chân vội vàng.

“Cậu tỉnh rồi!”

“Mau mau, báo tin cho Tiểu thiếu gia!”

Ý thức mơ hồ, y đờ đẫn nhìn trần nhà trước mặt, trong đầu vẫn luẩn quẩn hình ảnh vừa rồi. Hình dáng Mạc Bắc mỉm cười như còn ngay trước mắt, tiếng thở dài đau lòng quen thuộc như vẫn còn bên tai. Trong đầu mênh mông trống rỗng, nhưng trái tim vẫn còn đau như vậy, không dịu đi chút nào.

Người kia… Đã chết.

Cuối cùng nằm trong lòng ngực của y, một thân máu tươi, từ từ nuốt đi hô hấp.

Kể từ một khắc đó, thế giới của y liền giống như hoàn toàn sụp đổ, không còn gì đáng để hi vọng.

Hô hấp dần dần ổn định, nhưng trái tim vẫn không ngừng đau nhói, y lặng lẽ nhắm hai mắt, để mặc cho đau đớn lan rộng khắp toàn thân.

"Hạng Ý!"

Cửa đột ngột bị ai đó đẩy mạnh ra, một tiếng gọi vội vàng vang lên ở bên tai.

Bàn tay dưới lớp chăn chậm rãi siết thành quyền, y từ từ mở mắt ra, trên mặt bình tĩnh, không biểu hiện một chút cảm xúc nào.

"Anh, anh tỉnh rồi?" Giọng nói thiếu niên có chút run rẩy, rõ ràng rất kích động.

Hạng Ý nhíu mày, hơi nghi ngờ nhìn xem ánh mắt mừng rỡ của Nhan Lập Khả. Còn chưa kịp hiểu rõ chuyện gì, bàn tay đã bị đối phương nắm lấy, dường như còn có chút run run, y càng cảm thấy khó hiểu, cau mày yên lặng nhìn cậu ta.

"Thật tốt quá." Trên trán được bàn tay mềm mại kia kiểm tra, bên cạnh vang lên tiếng thở phào nhẹ nhõm, "Không có sốt." tựa như rất vui mừng, bàn tay lại bị cậu nắm thật chặt, "Còn đau ở đâu không? Có nơi nào không thoải mái không?"

Rốt cuộc không kiên nhẫn được nữa, Hạng Ý hơi cử động, rút tay ra, giọng điệu lạnh lùng, "Không sao."

Nhan Lập Khả bất ngờ, lúng túng rút tay về, "Tôi xin lỗi, làm đau anh rồi phải không?"

Hạng Ý âm thầm cảm thấy kỳ quái, nhưng trên mặt vẫn bình thường, quay đầu nhắm mắt lại.

Nhan Lập Khả lúng túng nhìn y, có chút không biết làm sao.

Hạng Lê yên lặng đứng một bên, lúc này liền đi đến, ngồi bên cạnh giường Hạng Ý, "Ca."

Hạng Ý lập tức mở mắt ra, nghiêng đầu nhìn hắn, "Tiểu Lê?"

Hạng Lê ngẩn người, cả người ngây ngốc. Đây là lần đầu tiên Hạng Ý gọi hắn là Tiểu Lê, ngày trước toàn gọi cả tên họ, hoặc có khi ngay cả tên cũng lười kêu, căn bản xem hắn như không tồn tại.

Giống như có chút được yêu thương, Hạng Lê tức khắc gật đầu, "Là em là em đây!" giọng nói liền trở nên hào hứng, chút ít chua xót trong lòng lập tức biến mất, "Ca, anh cảm thấy sao rồi? Còn đau chỗ nào

không?"

Hạng Ý khẽ ho một tiếng, sự lạnh lẽo trong mắt dịu đi một ít, "Em đã cứu anh?"

Hạng Lê đau đớn trong lòng, mở miệng nghẹn ngào nói, "Anh quên rồi sao? Nửa tháng trước, anh gọi điện cho em… Nếu không có cú điện thoại đó, anh thật sự đã…"

Hạng Ý nhíu mày dường như đang nhớ lại, một lát sau mắt bỗng sáng lên, "Đúng… Đúng, anh nhớ rồi…"

Lẩm bẩm nói, y giống như chợt nhớ đến thứ gì, giãy giụa muốn ngồi dậy. Hạng Lê hốt hoảng, vừa định giữ y lại, nhưng bên cạnh đã có người nhanh tay hơn hắn, ngay lập tức đè lại thân thể của y, giọng nói khẩn cấp, "Anh đừng lộn xộn, miệng vết thương sẽ lại vỡ ra…"

Hạng Ý ngừng động tác, biểu cảm trên mặt suýt nữa không kiềm được. Y nghiêng đầu nhìn Nhan Lập Khả, ánh mắt thiếu niên này rõ ràng rất đau lòng, thấy vậy y càng thêm nghi hoặc.

Người này bị sao vậy? Không phải là ghét mình nhất sao, bây giờ có ý đồ gì?

Bỏ qua suy nghĩ trong đầu, đầu óc chuyển một cái, y cũng không quá bận tâm, thuận theo lực ấn nằm xuống trở lại, ngữ khí lo lắng nói, "Mạc Bắc… Anh phải đi tìm anh ấy…"

Hạng Lê run lên, ngập ngừng, cẩn thận an ủi, "Ca, anh đừng lo lắng, em đã cử người đi tìm, có lẽ…. Có lẽ sẽ nhanh chóng có tin thôi…"

Hạng Ý căn bản không nghe hắn, tay chân giãy giụa càng mạnh hơn, "Không… Anh ấy, anh ấy đang gặp nguy hiểm, anh ấy vì tôi mà chống chọi với bọn chúng, chỉ có một mình, chỉ một mình anh ấy…"

Hạng Lê sững sờ, vội vàng hỏi, "Sao lại một mình? Ca, các anh bị phục kích ở Châu Âu sao?"

Hạng Ý ngưng giãy giụa, toàn thân giống như căng lên, đôi mắt đen như mực dần dần tràn đầy tơ máu, "Đám người kia… Bỗng nhiên xuất hiện," giọng nói khẽ khàn, mang theo nghẹn ngào run rẩy, "Anh ấy che chắn cho tôi, một mình dụ bọn chúng đi chỗ khác… Nhưng, nhưng có quá nhiều người, tôi không tìm được anh ấy, tự mình trốn về đây, anh ấy nói sẽ cùng gặp lại ở Hạng gia, anh ấy đã nói…" giọng Hạng Ý ngừng một chút, ánh mắt đột nhiên lóe sáng, y vội vàng kéo ống tay áo Hạng Lê, nhìn thẳng vào mắt hắn, "Anh ấy đã trở về đúng không? Đã trở về đúng không? Anh ấy nói, sẽ cùng gặp lại ở Hạng gia, anh ấy về rồi đúng không?!"

Hạng Lê nhìn thấy bàn tay Hạng Ý níu lấy ống tay áo mình trở nên trắng toát, trái tim cũng đau nhói theo, nước mắt không kiềm được cũng tuôn ra ào ạt, hắn giữ lại bàn tay của Hạng Ý, cố gắng nói ra mấy chữ, "Anh đừng lo, anh ấy sẽ quay về, chắc chắn đấy, em sẽ phái thêm người đi tìm, nhất định sẽ tìm được…"

Dáng vẻ điên cuồng của Hạng Ý trong nháy mắt cứng đờ, y sững sờ nhìn Hạng Lê, ngơ ngác nhìn thật lâu, đột nhiên, buông tay ra, cả người thoáng chốc như mất đi sức sống, biểu lộ mơ màng trống rỗng.

Hạng Lê thấy vậy đau lòng, càng nắm chặt bàn tay Hạng Ý hơn, nhưng Hạng Ý chợt run rẩy, cố sức rút tay về, lặng lẽ nhắm mắt lại.

"Ca…"

"Cút."

Một chữ, lạnh lẽo vô tình, không chút cảm xúc.

"Ca, anh đừng…"

Còn chưa nói hết, Hạng Ý bất chợt mở mắt ra, gắt gao trừng mắt nhìn hắn, dùng hết sức quát to, "Cút! Con mẹ nó tôi nói các người cút hết, toàn bộ cút hết cho tôi!!" Nói xong, y tùy tay cầm lấy đồ vật trên bàn bên cạnh, hung hăng ném vào bọn họ.

Hạng Lê nhanh chóng né tránh, nhìn thấy thần sắc Hạng Ý giống như muốn điên rồi, trong lòng chỉ cảm thấy đau đến khó nói, hắn vội vàng trấn an y, giữ chặt Nhan Lập Khả đứng bên cạnh lùi về sau, "Được rồi được rồi, bọn em đi, bọn em đi, ca anh đừng kích động…"

Lồng ngực của Hạng Ý kịch liệt phập phồng, hốc mắt như muốn nứt ra, ánh mắt đỏ hoe trừng trừng nhìn bọn hắn, Hạng Lê không dám lại kích động y, chỉ dùng sức giữ chặt Nhan Lập Khả vẫn yên lặng không nói nãy giờ, nhanh chóng kéo cửa đi ra khỏi phòng.

Đóng cửa lại, hắn nghe thấy bên trong có âm thanh đồ vật bị vỡ vang lên, hắn không dám đi vào, chỉ cẩn trọng đến gần cửa nhìn vào bên trong. Hạng Ý đưa lưng về phía cửa ngã ập xuống giường, lưng cong vòng lại, miệng vết thương khó khăn lắm mới khép lại một chút liền vỡ ra, băng gạt sau lưng lần nữa thấm đầy máu đỏ.

Đau lòng, nhưng hắn không dám lại tiến vào.

Người bên cạnh một mực yên lặng, Hạng Lê đau lòng một lúc mới phát hiện được kỳ lạ, vội vàng quay người nhìn cậu, "Tiểu Khả?"

Nhan Lập Khả nghe thấy tiếng gọi của hắn, ngơ ngác ngẩng đầu, sững sờ một lúc lâu mới thì thào hỏi, "Mạc Bắc… Là ai?" Cậu như rất mơ màng, ngây ngốc nhìn Hạng Lê, vẻ mặt thất thần, "Mạc Bắc… Tên nghe rất quen…"

Hạng Lê tê tái cõi lòng, muốn ôm lấy cậu, nhưng lại lưỡng lự mà thả tay xuống, nhẫn nhịn đưa tay giữ vai

của cậu, “Mạc Bắc và Mạc Lẫm, là hai thân tín của cha, từ trước đến nay luôn ở chung với chúng ta, hơn nữa… Tiểu Khả, anh ấy là sư phụ của em, toàn bộ y thuật của em, đều là học được từ anh ấy.”

“Sư phụ?” Cậu ngẩn ra một lúc lâu, bỗng nhiên lại cảm thấy đau đầu, nhíu chặt lông mày ấn vào huyệt thái dương, Hạng Lê đỡ lấy cậu, động tác cẩn thận từng chút một. Đợi đau đớn dịu đi một chút, cậu vô thức nhìn về phía trong phòng bệnh, “Hạng Ý và y… Có quan hệ gì?”

Cánh tay Hạng Lê cứng đờ, quan sát bộ dạng thất thần đau đớn của Nhan Lập Khả, hắn cắn chặt răng chịu đựng trong chốc lát, chợt nói ra, “Giống như chúng ta.”

“Cái gì?”

Đôi mắt đen tối của Hạng Lê nhìn chằm chằm vào cậu, tia sáng trong con ngươi lưu động, “Bọn họ là người yêu.” nói xong, Hạng Lê còn bổ sung thêm một câu, “Giống như chúng ta.”

Ánh mắt Hạng Lê rất sâu đậm, cậu vô thức tránh đi, chỉ có điều hai chữ “người yêu” kia dường như vẫn vang vọng bên tai, không ngừng quanh quẩn.

Người yêu…

Hạng Ý… Rất yêu người kia sao?

Ánh mắt đau khổ điên cuồng của y như thoáng hiện lên trước mắt, không biết vì sao, trái tim lại đau lên một chút, cậu mím môi, không hỏi gì nữa.

Không hiểu sao, rõ ràng chỉ cách nhau một cánh cửa, nhưng cậu cảm thấy khoảng cách giữa cậu và y lại giống như cách nhau cả một dãy vực thẳm, hoàn toàn không có cách nào gần gũi được.

Thế nhưng…

Cậu bước gần đến một bước, chậm rãi đứng trước cánh cửa, nhìn thẳng vào bóng lưng đang run nhè nhẹ bên trong phòng bệnh thật lâu, không để ý thấy đôi mắt người phía sau như muốn rơi lệ.

***

Mấy ngày tiếp theo cực kỳ trầm trọng. Hạng Ý tỉnh thì tỉnh, nhưng lại không chịu phối hợp điều trị, một mình lạnh lùng nằm trên giường bệnh, mặc kệ máu chảy, mặc kệ đau đớn tự hành hạ bản thân. Miệng vết thương khó khăn lắm mới khép lại lại vỡ ra, Nhan Lập Khả lẳng lặng đứng ngoài cửa nhìn y nhiều lần, rốt cuộc vẫn không đành lòng, lại đến phòng thí nghiệm điều chế một lọ thuốc mới.

Do dự mà cầm lọ thuốc đứng ở ngoài cửa một hồi lâu, cuối cùng vẫn phải cắn môi nhẹ nhàng đẩy cửa ra. Căn phòng yên tĩnh đến độ quỷ dị, Hạng Ý chán ghét nhìn ánh mặt trời bên ngoài, bắt người khác kéo rèm cửa lại, trong phòng u ám nặng nề, bầu không khí cũng ngột ngạt. Nhan Lập Khả bước đến vài bước, đứng cách giường bệnh ba bước chân, lẳng lặng ngắm nhìn người đang ngủ say trên giường.

Là yêu sâu đậm đến bao nhiêu, y phải tự hành hạ mình đến mức này…

Nhan Lập Khả rũ mắt, cố nén đau lòng, cẩn thận lặng lẽ đi tới.

Chỉ vừa nhìn thấy một mảng băng trắng nhuộm đầy máu đỏ, cậu liền cảm thấy trái tim như bị bóp chặt đau nhức. Bỗng nhiên có cảm giác xúc động không rõ, muốn ôm người này vào lòng, muốn hôn lên giữa hàng lông mày nhíu chặt của y, muốn dỗ dành y không cần phải khổ sở như vậy nữa.

Cẩn thận ngồi một bên giường, cậu khẽ hít vào một hơi, lặng lẽ đưa tay muốn tháo lớp băng trước ngực của Hạng Ý.

Đột nhiên, cổ tay bị túm chặt, Nhan Lập Khả hốt hoảng, lọ thuốc trong tay suýt chút nữa rơi xuống đất.

Hạng Ý lạnh mặt theo dõi cậu, đôi đồng tử lạnh băng vô tình đen như đêm tối.

"Làm cái gì."

Rõ ràng là ánh mắt âm trầm đến vậy, nhưng nhìn vào chỉ có cảm giác đau khổ.

Cậu không nhúc nhích,mặc kệ người nọ tàn nhẫn dùng sức nắm lấy cổ tay mình, cố chịu đau khẽ cười một cái, "Tôi không có ý xấu." nói xong, cậu giơ cái lọ trong tay lên, "Tôi đến để bôi thuốc cho anh, đừng gồng sức như vậy, miệng vết thương không đau sao?"

Hạng Ý híp mắt, hừ lạnh một tiếng hất tay ra, "Tôi nói rồi, đừng xen vào chuyện của tôi."

Nhan Lập Khả đặt lọ thuốc ở một bên, xoa xoa cổ tay, cũng không trách y, tựa như bất đắc dĩ mà lắc đầu, "Anh tự hành hạ bản thân như vậy, có ý nghĩa gì không? Người kia cố gắng liều mình bảo vệ anh, để chứng kiến bộ dạng bây giờ của anh sao?"

Đôi mắt Hạng Ý xao động, ánh mắt hung ác.

Nhan Lập Khả nhìn y, không né tránh ánh mắt của y, chỉ lẳng lặng đối mặt cùng nhau. Hạng Ý bỗng nhiên cảm thấy trái tim nảy lên một nhịp, ánh mắt hung ác biến mất, người như ngẩn ra. Qua một lúc lâu mới mạnh mẽ hoàn hồn, nhìn chằm chằm vào vẻ mặt bình tĩnh của Nhan Lập Khả, đột nhiên cười thành tiếng, "Cậu đang làm gì? Cậu và Hạng Lê đang giở trò hề gì?" Trào phúng nhìn Nhan Lập Khả, nhướng lông mày, "Không phải cậu căm ghét tôi nhất sao, bây giờ vờ vĩnh giả bộ rốt cuộc có mục đích gì."

Vẻ mặt bình tĩnh của Nhan Lập Khả bất chợt ngẩn ra, có chút mê man mà nhìn y, "Tôi… Căm ghét anh?"

Hạng Ý bị câu hỏi này làm cho nghẹn họng, đột nhiên cảm thấy kỳ lạ, đôi mắt càng trở nên âm u.

Nhan Lập Khả khẽ rũ mắt, nhỏ giọng nói, "Trước kia tôi… Rất ghét anh sao?"

"Ha, Nhan Lập Khả, cậu đùa bỡn tôi cảm thấy thú vị lắm à?" Hạng Ý mỉa mai nhìn cậu, "Nói thẳng đi, rốt cuộc muốn làm gì."

Hóa ra… Là như vậy…

Nhan Lập Khả cười khổ. Chả trách khi Hạng Lê nhìn thấy mình lo lắng cho Hạng Ý thì vô cùng ngạc nhiên.

Thế nhưng… Tại sao lại ghét y?

Rõ ràng mỗi lần nhìn thấy y, đều khiến cho bản thân đau lòng.

Ánh mắt Hạng Ý đầy giễu cợt, Nhan Lập Khả mím môi, không nói gì, chỉ đưa tay chậm rãi mở nắp lọ thuốc.

Một mùi hương thơm mát, từng chút một lan tràn.

Cả người Hạng Ý đột ngột chấn động, vẻ châm chọc trong mắt ngay lập tức biến mất, chỉ còn lại vẻ khó tin, biểu tình sững sờ kinh ngạc.

"Cái này…" Khẽ lẩm bẩm, Hạng Ý đờ đẫn trong giây lát, mãnh liệt phục hồi tinh thần, âm điệu bỗng nhiên trở nên gay gắt, "Thuốc này ở đâu ra? Cậu lấy ở đâu ra?!!"

Thân thể suy yếu của Hạng Ý bỗng nhiên như có lại sức lực, bất chấp những kim tiêm cắm trên thân mình, mạnh bạo bật người lên túm chặt lấy bả vai Nhan Lập Khả, có thể là do cử động mạnh quá, không cẩn thận nên làm rơi lọ thuốc trong tay, Nhan Lập Khả còn chưa kịp phản ứng, đã thấy cả người Hạng Ý run lên, từ trên giường liều lĩnh té xuống đất dùng sức ôm lấy cái lọ kia, gắt gao giữ chặt trong ngực.

Từ đầu đến cuối xảy ra không đến mấy giây, người nọ vật vã ngã ập xuống mặt đất, miệng vết thương thoáng chốc nứt toạc ra, sắc mặt tức khắc trở nên trắng bệch.

Nhan Lập Khả hoảng sợ đến mức chân tay luống cuống cũng ngã xuống đất, không kịp suy nghĩ, vươn tay run rẩy ôm lấy cơ thể gầy yếu của Hạng Ý, "Anh sao vậy?" giọng nói run run, nhịp tim cũng theo đó co rút, "Có đau không? Ngã có đau không?"

Nhưng Hạng Ý lại lập tức hất cậu ra, hung ác nhìn cậu, giọng nói dồn dập, “Nói mau, cậu lấy thuốc này ở đâu!”

Nhan Lập Khả nhìn thấy máu chảy ra trên thân Hạng Ý càng lúc càng nhiều, lòng đau đến muốn điên, rốt cuộc không do dự nữa, dứt khoát dùng sức chế trụ cổ tay Hạng Ý kéo ra sao, làm cho y không thể vùng vẫy nữa, nhanh chóng ôm lấy eo y nâng lên trên giường. Hạng Ý cố sức giãy giụa, nhưng vẫn không thoát được xiềng xích của người này, bị Nhan Lập Khả nhất quyết ấn trở lại giường, y tức giận nhìn cậu, nhưng sống chết vẫn không chịu buông cái lọ trong tay ra. Nhan Lập Khả cố sức một chút cũng không lấy về được, lại sợ kéo mạnh quá sẽ làm Hạng Ý đau, bất đắc dĩ đành phải thở dài, rút tay về.

Nhìn thấy đôi mắt gấp gáp đến độ đỏ hoe của Hạng Ý, cậu thấy khó chịu trong lòng, đành phải giải thích, “Là tôi làm ra.”

“Cái gì?!” Hạng Ý cứng người.

“Thuốc này, là do tôi làm.” Nhan Lập Khả nói, quan sát miệng vết thương của y rồi đưa tay lại kiểm tra, “Đừng tùy ý nữa được không? Đưa lọ thuốc cho tôi, tôi bôi thuốc giúp anh.”

Hạng Ý giống như bất ngờ, ngơ ngác nhìn cậu. Nhan Lập Khả thừa cơ nhanh chóng lấy lại lọ thuốc, Hạng Ý dường như vẫn còn ngây dại, không nhúc nhích.

Nhan Lập Khả nhìn thấy bộ dáng thất thần của y, trong lòng tê tái, theo bản năng hạ giọng nhẹ nhàng dỗ dành nói, “Đợi bôi thuốc xong rồi, còn dư lại đều cho anh, được chưa?”

Hạng Ý ngây ngốc nhìn cậu, vô thức thì thào, “Mạc Bắc… “

Động tác trên tay Nhan Lập Khả ngừng một trận, trong lòng lại đau xót.

“Đây là của Mạc Bắc làm cho tôi…” Hạng Ý nói, giọng điệu lộ vẻ mơ màng, “Sao cậu có thể có…”

Nhan Lập Khả cúi thấp đầu, lấy ra một ít thuốc mỡ từ trong lọ, im lặng một lúc lâu mới khẽ đáp lại, “Y là sư phụ của tôi.”

Hạng Ý bỗng nhiên giống như là bị ai đó hung hăng đâm vào một nhát, thân thể cứng đờ, đôi mắt khó khăn lắm mới có chút sức sống lại lần nữa biến mất, trống rỗng vô định.

Sẽ là cảm giác gì khi hi vọng một lần nữa bị tàn nhẫn đập nát.

Y cảm thấy vết sẹo sâu trong cõi lòng lại lần nữa bị xé toạc ra đau đớn, trước mắt tối đen như mực, thân thể không còn cảm giác, chết lặng mà tiếp nhận thiếu niên bên cạnh cẩn thận băng lại vết thương cho mình.

Căn phòng hoàn toàn yên lặng, Nhan Lập Khả động tác nhẹ nhàng, nhưng ánh mắt vẫn quan sát gương mặt của Hạng Ý. Loại cảm giác tuyệt vọng này, ánh mắt trống rỗng đau đớn này đâm sâu vào tinh thần của cậu, cậu vô thức đưa tay ra, không tự chủ mà nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay gầy gò của y, bàn tay bên trong lạnh buốt cứng ngắc, cậu nắm chặt lấy, chịu không được chuyển tay một chút, mười ngón tay đan xen nhau.

70. Quyển 3 - Chương 70: Đề Nghị

Hạng Ý thất thần thật lâu.

Miệng vết thương có cảm giác man mát, giữa hơi thở là mùi hương thanh đạm, trên da thịt là xúc cảm mềm mại… Hết thảy đều quen thuộc đến như vậy, quen thuộc giống như đang nằm mơ, khiến cho y không dám nhắm mắt lại. Y ngơ ngác nhìn ánh mắt dịu dàng của Nhan Lập Khả, nhìn động tác cẩn thận từng li của cậu, thời gian xung quanh như dừng lại, trong một thoáng y có cảm giác như mình đang chìm trong ảo ảnh, như được quay về quá khứ, khi người kia còn ở bên cạnh y, mọi thứ đều không có gì thay đổi.

Nhưng ảo cảnh vẫn chỉ là ảo cảnh.

Đợi đến khi y tỉnh táo lại, phát hiện vết thương trên người đã được băng bó kỹ càng, Nhan Lập Khả đang quay lưng sắp xếp lại dụng cụ và lọ thuốc, đậy nắp lọ thuốc xong, cậu nghiêng người cúi đầu nhìn về phía y, cười cười, "Đây này," lọ thuốc bị nhét vào trong tay, "Cho anh ôm đấy."

Hạng Ý thoáng chốc ngây người, nhìn thấy Nhan Lập Khả chớp mắt, bộ dáng có chút tinh nghịch, "Ngoan ngoãn nằm yên, đừng lộn xộn, cỏ Linh Âm rất khó điều chế, đừng lãng phí nữa được không?"

Không có lý do, một cơn tức giận đột ngột xông lên.

Người này là Nhan Lập Khả, là Nhan Lập Khả, tại sao lại có dáng vẻ tươi cười này? Tại sao lại dùng ánh mắt này nhìn y? Tại sao lại dùng cái loại giọng điệu dỗ dành này nói chuyện cùng y? Cậu dựa vào cái gì dám đối xử với y như vậy?!

"Cút."

Giọng điệu lạnh lùng, y siết chặt nắm đấm, nhắm mắt quay đầu đi.

Người bên cạnh không nói gì nữa, chỉ đứng ở một bên nhìn thật lâu, sau đó khẽ thở dài một tiếng liền chậm rãi rời đi. Không hiểu sao, Hạng Ý vô thức mở mắt ra, ngẩn người nhìn chằm chằm vào cánh cửa đóng chặt, cho đến khi hai mắt cay xè mới lặng lẽ nhắm mắt lại.

Những ngày kế tiếp đột nhiên trôi qua thật chậm, mỗi ngày đều lặp lại những việc giống nhau. Nhan Lập

Khả cầm lọ thuốc mới tinh đi vào, yên lặng bôi thuốc cho y, sau đó không nói một lời nào, lại im lặng đi ra. Từ đầu đến cuối Hạng Ý chỉ luôn thờ ơ lạnh nhạt, tùy cậu làm.

Chẳng qua Nhan Lập Khả chăm sóc y thật sự rất ân cần, y cũng không cần suy đoán, hằng ngày chỉ cần nhìn vào động tác dịu dàng của người nọ mỗi khi thay thuốc, nhìn bộ dáng cẩn thận của cậu khi kéo rèm cửa cho y, đều biểu hiện ra tất cả. Người này đang quan tâm y, hơn nữa rất cẩn thận.

Điều này thật sự rất khó hiểu.

Ánh mắt của Nhan Lập Khả mỗi khi nhìn y khiến cho y rất bực bội, mang theo ý cười, có chút đau buồn mà nhẹ nhàng mỉm cười, làm cho y có cảm giác được yêu. Ánh mắt đó vô cùng quen thuộc, quen thuộc đến nỗi khiến cho y chỉ cần nhìn thoáng qua, trái tim liền co rút đau đớn.

Y không biết rốt cuộc Nhan Lập Khả có ý đồ gì. Chẳng lẽ Hạng Lê đã phát hiện ra y nói dối? Đang thử dò xét phản ứng của y? Nhưng bình tĩnh quan sát lâu như vậy, ngoài trừ khiến cho y càng ngày càng sốt ruột, hắn cũng không thu thập được gì.

Y chán ghét ánh mắt của người kia khi nhìn y, càng chán ghét hơn khi cậu quan tâm y.

Thế nhưng… Thời gian giao hẹn một tháng với Sở Mặc đã nhanh đến gần, y phải khiến cho cơ thể của mình mau khỏe lại. Vậy nên lần sau khi Nhan Lập Khả đến, Hạng Ý cũng không từ chối, nằm thẳng mặc cho cậu làm việc, còn y chỉ lạnh lùng nhắm mắt lại, không muốn nói một câu nào với cậu.

Cuộc sống cứ như vậy trôi qua thêm vài ngày, cuối cùng Hạng Ý cũng có thể xuống giường. Nằm suốt hơn hai mươi ngày, cơ thể muốn cứng ngắc. Hôm nay thời tiết bên ngoài rất đẹp, y mặc quần áo bệnh nhân giang tay ra một chút, đứng trước cửa sổ nhắm mắt hưởng thụ ánh nắng mặt trời. Bên ngoài cửa sổ là vườn hoa của bệnh viện, không khí thoang thoảng hương hoa lan đến trong phòng, y hít vào một hơi thật sâu, cúi đầu nhìn về phía khu vườn.

Muôn tía nghìn hồng, hoa gì cũng có một ít. Nhưng ánh mắt vô thức lại bị thu hút bởi khóm hoa hồng ở một góc, đôi mắt hiện ra những cánh hoa màu đỏ tươi, y cảm thấy tim mình cũng co rút một nhịp, ngây ngốc nhìn thật lâu, cuối cùng không thể chịu được đau đớn, y khẽ nghiêng đầu đi không dám nhìn sang nơi đó nữa. Nhưng vừa muốn tránh đi, bước chân đột nhiên như dừng lại.

Trong bụi hoa hồng chậm rãi xuất hiện một người, vóc dáng gầy gò, gương mặt xinh đẹp. Thiếu niên khom người, rút ra một cành hoa hồng từ trong bụi, cúi đầu ngửi hương hoa, khóe môi liền vẽ lên nụ cười nhẹ.

Trong đôi mắt tối đen của Hạng Ý có gì đó lóe sáng, sau đó y xoay người, kéo lấy tấm rèm, dùng sức kéo mạnh vào.

***

Ngày mai là tang lễ của Hạng Khôn, cũng là thời điểm công bố di chúc cho mọi người. Tam Giác Vàng giao cho Hạng Lê, Tam Giác Bạc để lại cho Hạng Ý, là người thì đều cảm thấy Hạng Khôn rõ ràng bất công, Tam Giác Bạc mới chỉ được phát triển có một năm, so sánh với Tam Giác Vàng đã được gầy dựng trong tám năm qua quả thật là vô cùng chế giễu. Có điều, đây chính là kết quả Hạng Ý muốn. Không một ai biết đại đa số công việc làm ăn ở Tam Giác Bạc đã bị cậu chiếm lĩnh toàn bộ, cậu chỉ cần một người xây dựng hình ảnh trước, chỉ cần nắm trong tay huyết mạch của Hạng gia, cậu căn bản không quan tâm đến việc người ngoài thấy thế nào, nói ra sao.

Cả đời này cậu chỉ quan tâm một người duy nhất, chỉ có một. Người kia không còn, bất cứ tính mạng của một ai đối với cậu mà nói, đều là vật thừa thải không đáng nhắc tới.

Cuộc đời này sẽ không còn gì đáng cho cậu bận tâm, cuộc sống của cậu, cũng không còn điểm yếu.

Ngày hôm sau tiết trời ảm đạm, mây đen bao trùm trên nghĩa địa, không có mưa, nhưng càng khiến cho mọi người cảm thấy bị áp bức. Cả đoàn người Hạng gia đi theo sau Hạng Lê, đứng trước một phần mộ xa hoa, bầu không khí nặng nề. Hạng Ý cúi đầu nhìn phần mộ hợp táng, một nam một nữ, một là cha của cậu, nhưng bên còn lại không phải là mẹ của cậu. Cậu lạnh lùng nhìn, lắng nghe tiếng khóc đè nén của Hạng Lê ở bên cạnh, chỉ cảm thấy nực cười hoang đường.

Trên bia mộ, gương mặt Hạng Khôn rất trẻ trung, vóc dáng khoảng hai mươi tuổi, khóe miệng mỉm cười vô cùng đứng đắn, đôi mắt sáng ngời sạch sẽ một cách xa lạ. Đây là một Hạng Khôn mà Hạng Ý hoàn toàn không quen biết, nhưng cậu không có hứng tìm hiểu, người mà cậu gọi là cha này chỉ luôn đem đến đau khổ tuyệt vọng cho cậu, mặc dù không phải chính tay cậu bắn chết gã, nhưng so với tự tay cậu giết cũng không có gì khác nhau.

Người này cho dù chết, cũng vẫn ở một thế giới hoàn toàn bất đồng với cậu. Cậu không hiểu tại sao một người cha rõ ràng phụ tình bạc nghĩa đến vậy có thể khiến cho mẹ cậu nhung nhớ cả đời, thậm chí cả đời bực dọc nhưng cũng chưa bao giờ từ bỏ gã. Đối với gã, tính mạng của mẹ chỉ như một người khách qua đường, thậm chí có thể nói là một vết nhơ phải xóa, nhưng gã lại là lẽ sống của cuộc đời mẹ cậu, chấp niệm duy nhất.

Hận thù sâu sắc, hay cảm tình nồng đậm, cuối cùng cũng chỉ còn một bồi đất nâu mà thôi.

Hạng Ý ngước mắt nhìn bầu trời âm u phía trên, mơ hồ nhớ lại khi còn bé, khi ấy mẹ cậu còn sống, Mạc Bắc cũng ở đây, Hạng Khôn vẫn là một người cha tốt hết mực yêu thương cậu, nhưng chớp mắt một cái, tất cả đều biến mất, giống như cái người vẫn luôn nhẹ nhàng mỉm cười kia, hoàn toàn biến mất khỏi cuộc đời của cậu.

“...

Ta trước đây, sau này, để cho tình yêu mãi mãi

Giống như vạn vật phân hủy

Có lẽ sẽ tỉnh khi nhắc đến bia mộ

Là ta lưu luyến, hay từ đầu chỉ là ảo ảnh?

Ngươi mãi mãi không mất đi linh hồn

Sẽ mãi xuyên qua cõi u ám tĩnh lạnh

Cuối cùng quay trở về bên cạnh ta.

Ngươi đã chôn đi tình yêu yêu hơn tất thảy

Chỉ ngoại trừ tình yêu tiếp tục sống theo năm tháng."

Tiếng của mục sư khàn giọng tụng kinh lướt qua bên tai, Hạng Ý ngẩng đầu lên một chút, nhìn bầu trời u ám nặng trĩu, nhìn thật lâu, cuối cùng từ từ nhắm mắt lại.

***

Khi tang lễ kết thúc trời đã bắt đầu tối, mọi người quay về Hạng gia, mấy người thân cận già dặn của Hạng Khôn đi theo Hạng Lê và Hạng Ý vào trong phòng họp. Trước khi sử dụng khổ nhục kế, Hạng Ý đã đem ổ cứng HDD giấu lại vào trong rừng, vài ngày trước cậu có sai người vào rừng lấy lại ổ cứng, đến khi nơi cất giấu kia được nói ra, Tam Giác Bạc chẳng khác nào nằm trong tay của cậu. Bàn bạc tiếp nhận công việc suốt cả đêm, sau khi địa bàn khai thác một lần nữa được phân chia xong, luật sự lấy ra mấy bộ hồ sơ chuyển nhượng, chia ra đặt ở trước mặt hai anh em.

Hạng Ý nhìn chằm chằm vào trang giấy trắng mực đen một lúc lâu, trước mắt thoáng qua khoảng thời gian tám năm ở Tam Giác Vàng, cậu nhắm mắt lại, cuối cùng nâng ngón tay lên, ấn xuống góc trang giấy.

Mọi chuyện đều giống với kế hoạch, đến khi thành hiện thực chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng, mệt mỏi, cả người cũng mênh mang. Bước ra khỏi phòng họp, Hạng Ý đi ra sân vườn hoang tàn phía sau, bước chân vô thức run rẩy, cuối cùng đứng trước vườn hoa hồng đã cháy xám đen. Lặng lẽ đứng một lúc, cậu lấy ra một con dao găm từ trong ngực, mở vỏ bọc ra, nhìn ngắm lưỡi dao đến thất thần.

Thật lạnh. Toàn bộ cơ thể rất lạnh, ngón tay cầm con dao cũng dần dần cứng ngắc.

Cậu nhìn thật lâu, ngồi xuống dưới đất, dựa lưng vào góc tường, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm.

Bầu trời đầy sao sáng, nhưng trong mắt vẫn chỉ thấy được ngôi sao sáng nhất kia.

Sao Bắc Cực…

"Mạc Bắc…" Ngón tay vô thức vuốt ve con dao trong tay, cậu nhìn lên ngôi sao ấy, phảng phất như thấy được ánh mắt của người nọ, ngơ ngác ngắm nhìn, cậu bỗng nhiên cười, "Anh bây giờ… Đang ở đâu thế?" Ngửa đầu dựa vào vách tường, Hạng Ý nhìn sao Bắc Cực trong đêm, thì thào nói khẽ, "Thỉnh thoảng về thăm em đi, có được không? Đã mấy ngày rồi em không mơ thấy anh, rất nhớ anh." Nói xong, cậu chậm rãi nhắm mắt lại, giọng nói cũng suy sụp, "Ca, về thăm em có được không? Em thật sự… Rất nhớ anh, rất nhớ anh…"

Nhưng trước mắt vẫn là ánh trăng vắng lặng, không có thứ gì khác. Cậu có hơi thất vọng, ngây ngốc trong chốc lát, chậm rãi gục đầu xuống, ôm lấy đầu gối của mình.

"Soạt!"

Một âm thanh rất nhỏ vang lên, Hạng Ý nheo hai mắt, im lặng ngẩng đầu, đưa tay vào trong ngực.

"Ai."

Từ trong bụi hoa khô héo, một người chậm rãi đi ra, dường như có chút do dự, vẻ mặt hơi lúng túng.

"Tôi…" Người vừa tới gãi đầu, ngượng ngùng mỉm cười, "Xin lỗi, tôi không cố ý nghe lén, chỉ là vừa lúc đến đây giải khuây…"

Hạng Ý trầm lặng nhìn đối phương, buông súng trong tay ra, đem dao găm cất lại vào trong túi, sau đó không nói câu nào, quay người rời đi.

"Hạng Ý." Người ở phía sau gọi cậu, bước chân nhanh chóng đi đến bên cạnh cậu, "Anh chờ một chút."

Hạng Ý không nói gì, chỉ hơi dừng chân.

Nhan Lập Khả đi đến trước mặt y, hơi mím môi, "Ngày mai anh… Phải quay về Tam Giác Bạc đúng không?"

Hạng Ý liếc nhìn, chẳng muốn trả lời, nhấc chân tiếp tục bước đi. Nhan Lập Khả lập tức đuổi theo, vừa đi vừa nói, "Vậy khi nào anh trở lại?"

Hạng Ý chợt dừng bước, cả người như lạnh thêm một chút, khóe miệng nhếch lên cười khẩy một tiếng, "Rốt cuộc cậu muốn gì."

"Hả?"

"Ít giả ngây giả ngô đi. Nghe đây, ngày mai bất luận thế nào tôi cũng đi, cậu rốt cuộc muốn cái gì thì nói rõ ràng, lần sau cũng không còn cơ hội."

Nhan Lập Khả lẳng lặng nhìn y, đôi đồng tử như ngọc bội dưới ánh trăng càng thêm tinh tế, Hạng Ý bị cặp mắt kia nhìn chằm chằm, chỉ cảm thấy thêm bực mình, lông mày cũng nhăn lại, không thể kiên nhẫn nữa, "Không có gì? Vậy đừng làm phiền tôi."

"Anh dẫn tôi theo, có được không?"

Bước chân vươn ra của Hạng Ý có chút cứng ngắc, không kịp phản ứng.

"Cái gì?"

Nhan Lập Khả nhìn y, nghiêng đầu mỉm cười, "Anh dẫn tôi theo đi, dẫn tôi đến Tam Giác Bạc."

Hạng Ý cuối cùng cùng rõ, nghĩ thông rồi chỉ cảm thấy nực cười, "Cậu và Hạng Lê thật sự coi tôi là đứa trẻ lên ba?" Cười lạnh một tiếng, ngón trỏ nắm lấy cằm của Nhan Lập Khả, từ từ dùng sức nắm, đôi mắt nheo lại kề sát vào mặt của đối phương, khóe miệng cong lên một nụ cười tà, "Muốn nằm vùng bên cạnh tôi, coi chừng mình chết ra sao cũng không biết."

Nhan Lập Khả ngơ ngác nhìn y, trong mắt chiếu ra nụ cười tiếu của đối phương, nhịp tim bỗng nhiên đập nhanh lên, trên mặt không hiểu sao cũng ửng đỏ. Hạng Ý nhìn thấy vẻ mặt có chút ngượng ngùng của Nhan Lập Khả, nhíu mày, mạnh bạo hất cằm cậu ra, giọng lạnh như băng, "Cút xa một chút, tôi cũng không phải Hạng Lê, không có hứng thú với cậu."

Nhan Lập Khả chợt tỉnh, chỉ cảm thấy khó chịu trong lòng, cúi đầu im lặng một hồi, mới khẽ nói ra, "Không liên quan tới Hạng Lê." Cậu mím môi, nói ra từng chữ rõ ràng, "Là tự tôi muốn đi theo anh đến đó."

Hạng Ý chỉ cảm thấy càng thêm bực bội. Mấy ngày trước y đã nghe qua chuyện Nhan Lập Khả mất trí nhớ, chỉ hơi bán tín bán nghi, cũng không để ý nhiều. Từ nhỏ người này lúc nào cũng xỉa xói y, y và cậu luôn như hình chữ bát ( ) hoàn toàn không giao nhau. Hơn nữa, người này chưa bao giờ tham gia vào công việc của bang phái, ngoài danh phận là con nuôi của Hạng Khôn ra, vẫn luôn không có dính dán đến xã hội đen. Người như vậy đoán chừng suốt đời cũng sẽ không xuất hiện trước mặt y, có mất trí nhớ hay thế nào, cũng chẳng liên quan gì đến y. Có điều, hình như người này không chỉ mất trí nhớ, mà đến cả tính tình cũng có biến chuyển lớn, nhất là việc cư xử với Hạng Ý, nhẹ nhàng ấm áp quan tâm vô cùng, Hạng Ý không chỉ cảm thấy không quen, mà không hiểu sao còn cảm thấy rất bực, hận không thể cách cái người kỳ dị này càng xa càng tốt.

Hoàn toàn không còn kiên nhẫn, Hạng Ý hừ lạnh một tiếng, "Cậu cho rằng tôi sẽ tin?" Bực mình xoay người, cười lạnh một tiếng, "Đừng bám theo tôi nữa, nếu không đừng trách sao tôi không khách khí."

Nhan Lập Khả không nói gì nữa, lặng yên nhìn bóng lưng lạnh lùng của người kia. Hạng Ý dường như

hoàn toàn không nhẫn nại, nói xong câu đầu liền dứt khoát bước thẳng đi, Nhan Lập Khả đứng nguyên tại chỗ một lúc lâu, đến khi rốt cuộc không còn nhìn thấy bóng hình Hạng Ý nữa, mới hơi cử động chân, chậm chạp bước theo hướng đó.

Cậu không biết đây là cảm giác gì. Cậu chỉ biết trong một tháng ngắn ngủi qua, từng cái nhăn mày hay một chút nụ cười của y đều có ảnh hưởng đến tâm của cậu, lúc Hạng Ý đau khổ cậu cũng đau lòng, khi thất thần cậu cũng đau đớn, cậu chưa thấy được Hạng Ý vui cười, cậu muốn làm cho y vui vẻ, muốn có một ngày có thể nhìn thấy y thật tâm bật cười.

Cậu cũng không có ý nghĩ tham lam gì, nhưng y lại luôn luôn đề phòng cảnh giác, căn bản không cho cậu đến gần. Nhan Lập Khả ngây người nghĩ ngợi, ngước mặt nhìn sao sáng trên bầu trời. Sao Bắc Cực rất sáng, lặng lẽ mà tỏa ra ánh hào quang, cậu nhìn thật lâu, không biết nghĩ gì, chỉ hơi cụp mắt lại, đôi mắt đen láy lộ ra tia sáng lành lạnh, không thể nhìn thấu.

***

Ngày hôm sau khi Hạng Ý rời đi, số người tiễn cậu ra sân bay rất nhiều, Hạng Lê đứng đầu đám người, muốn nói rồi lại thôi, đôi mắt đỏ hoe, bộ dạng rất không nỡ. Hạng Ý nhìn hắn, bỗng nhiên mỉm cười, đến gần một bước rồi vươn tay ôm vai của hắn. Hạng Lê bất ngờ, ngẩng đầu nhìn khóe môi lạnh lẽo của ca ca dần dịu đi một chút, còn đưa tay xoa đầu hắn.

"Tiểu Lê, nơi này, giao lại cho em, nhớ chăm sóc bản thân cho tốt."

Chỉ một câu, nói ra làm hắn thiếu chút nữa nén không được mà bật khóc. Hắn luôn muốn gần gũi với người anh ruột này, cố gắng nhiều năm như thế, cuối cùng cũng được đền đáp. Theo phản xạ cũng vươn tay ôm lại bả vai của Hạng Ý, ôm thật lâu mới chịu buông tay.

"Ca, có chuyện gì khó khăn nhất định phải nói cho em biết."

"Ừ," Hạng Ý vừa cười vừa nói, "Em cũng vậy, không hiểu thì cứ gọi cho anh, chúng ta sẽ cùng bàn bạc."

"Được!" Hạng Lê tức khắc gật đầu, không để ý thấy trong mắt Hạng Ý hiện lên tia lạnh lẽo, mang theo vẻ cười đạt được ý nguyện.

Đi vào cửa kiểm soát, Hạng Ý vô thức quay đầu lại nhìn, cậu cho rằng Nhan Lập Khả sẽ đến tiễn cậu, không chừng sẽ lại được nghe vài câu nói kỳ quái, nhưng thiếu niên kia lại không có đến, hại cậu dọc đường đi phải đề phòng như một tên ngốc. Cậu thầm thở phào nhẹ nhõm, yên lòng, rốt cuộc xoay người hòa vào trong đám đông.

Mãi đến khi không còn nhìn thấy Hạng Ý nữa Hạng Lê mới thu lại tầm mắt, trầm lặng không nói câu nào, đem theo hơn mười người ra khỏi sân bay. Khi đi đến cửa lớn sân bay hắn đột nhiên dừng lại, nhìn xung quanh, sau đó vội vàng đi đến phía sau cột đá, giọng vui vẻ, "Tiểu Khả, em đến rồi."

Nhan Lập Khả ngẩng đầu nhìn hắn, gật đầu cười, “Y đi rồi?”

“Ừ,” Hạng Lê thuận theo đường nhìn của cậu quay đầu lại nhìn, rồi mới nói, “Sao em không đến tiễn anh ấy?”

Nhan Lập Khả rủ mắt xuống, có chút tự giễu mà cười, “Y không muốn nhìn thấy tôi, cần chi phải làm phiền y.”

Hạng Lê nhìn ánh mắt u buồn của Nhan Lập Khả, im lặng không nói gì. Hai người đi xuống bãi đỗ xe dưới tầng hầm, đám vệ sĩ cũng đi theo, Nhan Lập Khả chợt dừng bước, nghiêng đầu nhìn qua, “Ca, em lên cấp ba rồi đúng không?”

“Đúng vậy.” Hạng Lê bị một tiếng ca làm cho trái tim co rút, nhưng vẫn cố ép mình giữ bình tĩnh, “Sao thế?”

Nhan Lập Khả ngừng một chút. sau đó lắc đầu, “Không có gì, chỉ thuận miệng hỏi một chút.”

“À… ” Hạng Lê cũng không nghĩ nhiều, “Phải rồi, em muốn thi vào đâu?”

Nhan Lập Khả nghiêng đầu, nhìn vào đôi mắt của Hạng Lê, nhìn trong chốc lát, bỗng nhiên mỉm cười, nụ cười rất cạn, giọng cũng bình thản, “Vẫn chưa, đến khi đó nói sau.”

Nói đến việc đi học, Hạng Lê thật sự cảm thấy khó khăn. Hắn thì không thể nào đi học nữa, nhưng mà Nhan Lập Khả, hắn phải bảo vệ cậu, để cho cậu không chút gánh nặng mà vui vẻ đi học, sống cuộc sống của người bình thường, hưởng thụ bình yên vui vẻ. Vậy nên hắn mặc kệ cậu thi vào đâu, cũng đều ủng hộ. Nghĩ vậy, Hạng Lê lại thâm sâu nhìn thiếu niên đang thất thần bên cạnh, nhịn xuống ham muốn muốn ôm, yên lặng đi phía sau cậu.

Hết chương 70.

71. Quyển 3 - Chương 71: Quan Tài

Thời điểm Hạng Ý xuống máy bay, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm đến xuất thần. Âu Dạng ở phía sau gọi cậu cả buổi, cậu mới yên lặng thu hồi tầm mắt, quay người ngồi vào trong xe của hắn.

Trên đường đi, Âu Dạng trình bày sơ lược về tình hình của Tam Giác Bạc cho cậu, Hạng Ý nhắm hai mắt dựa đầu lên ghế sau trầm lặng lắng nghe, Âu Dạng cũng không biết rốt cuộc người này có đang nghe hay

không. Đến khi đến khu chung cư, Âu Dạng muốn đi lên lầu cùng cậu, nhưng Hạng Ý lại khoát tay khi hắn đi tới. Chầm rãi bước đi trong dãy hành lang trống vắng, lúc đi tới trước cửa Hạng Ý có chút ngơ ngác, hình như là căn phòng này, nhưng cũng giống như không phải. Đầu óc hỗn loạn, cậu mê man mở lớn hai mắt, nhìn xung quanh một lần nữa, mới ngập ngừng đút chìa khóa vào ổ.

Cửa mở, Hạng Ý rút tay về, trong đáy lòng chỉ cảm thấy trống trải, bàn tay đẩy cửa ra có chút phát run. Mở cửa ra, trong căn phòng vẫn là bài trí quen thuộc, giữa không khí tựa như vẫn còn lưu lại hơi thở của người kia. Cậu đi đến phòng ngủ, nhìn thấy trên giường vẫn còn lẻ tẻ vài bộ quần áo của Mạc Bắc, ngẩn ngơ nghĩ đến bộ dáng thanh tú nhã nhặn của Mạc Bắc khi khoát chúng lên, ngây ngốc nhìn thật lâu, cậu đi tới cầm quần áo lên, cẩn thận trải ra trên giường rồi gấp lại thật đẹp, sau đó liền tiện tay lấy quần áo của mình ra, mở tủ quần áo đem quần áo của hai người chồng lên nhau rồi nhẹ nhàng đặt vào.

Dưới thân là giường đôi rộng lớn, ánh mặt trời chiếu vào người cậu, nhưng cậu chỉ cảm thấy thân thể rét buốt, nhịn không được đưa tay kéo tấm chăn ở bên cạnh phủ lên cơ thể mình. Nâng cổ tay đè lại hai mắt, cậu lẳng lặng nằm đó ngây người thật lâu, một lúc sau chuyển động cơ thể, từ trong túi áo móc ra một chiếc sim, đổi vào trong điện thoại.

Bên kia reo lên hai tiếng, ngay lập tức có người bắt máy.

"Tiểu Ý?!" Giọng nói dồn dập, lo lắng, "Cậu đến Tam Giác Bạc rồi?"

Hạng Ý nhắm mắt lại, cảm thấy hơi mệt mỏi, chậm chạp nằm nghiêng người, "Ừ."

Bên kia nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng cũng bình tĩnh một ít, "Thời gian trước cậu làm sao vậy? Có biết suýt chút nữa cậu đã mất mạng rồi không!"

Hạng Ý yên lặng một lúc, mắt thấy trên tủ đầu giường bên cạnh có đặt bức ảnh chụp chung với Mạc Bắc, ánh mắt nhìn chằm chằm vào khóe miệng mỉm cười của người kia, cậu thoáng chốc ngây dại, chậm rãi đứng lên, với tay cầm lấy khung ảnh, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve nụ cười ấy, cuối cùng trầm giọng mở miệng, "Xin lỗi, sau này sẽ không như vậy."

"…" Bên kia im lặng một lát rồi hỏi tiếp, "Cơ thể đã khá hơn chút nào chưa?"

"Rồi."

"… Vậy ngày mai có thể tới đây không?" Nói xong, Sở Mặc bổ sung thêm một câu, "Monteria."

"Ừ."

Sở Mặc trầm ngâm một hồi, bỗng nhiên nói, "Ngày mai, tôi cũng sẽ đem hắn tới."

Đầu bên kia rõ ràng hô hấp dồn dập, dường như kìm nén thật lâu, cuối cùng khẽ giọng nói hai chữ, "Cảm ơn."

Bầu không khí trò chuyện quá nặng nề, hai người một hỏi một đáp, Hạng Ý nói không nhiều, nghe cũng không có gì tức giận, hàn huyên qua loa mấy câu, Sở Mặc liền cúp điện thoại.

Hạng Ý cũng không ấn phím kết thúc, tùy tay để điện thoại sang một bên, cả người giống như vô cùng mệt mỏi mà chậm rãi nhắm mắt lại, trong tay ôm lấy khung ảnh kia nghiêng người cuộn tròn thân thể. Cơ thể vẫn rất lạnh, chỉ có chỗ lồng ngực áp sát với khung ảnh mới có một chút độ ấm, cậu vô thức ôm chặt hơn nữa, co người đến góc giường rồi nặng nề thiếp đi.

***

Ngày thứ hai bị tiếng chuông cửa làm cho tỉnh giấc, Hạng Ý nhíu mày, mở mắt nhìn ra ngoài cửa. Khởi động người ngồi dậy, có vật gì đó rơi từ trên ngực xuống dưới đùi, cậu cúi đầu nhìn, lấy tay lau sạch khung ảnh vốn không dính một hạt bụi. Lặng lẽ nhìn vào khung ảnh thật lâu, sau đó cậu đứng dậy cẩn thận đặt khung ảnh trở về đầu giường, tùy tiện mặc một bộ quần áo, lúc này mới đi ra mở cửa.

"Đại thiếu gia, chào buổi sáng." Âu Dạng kính cẩn khom người, ngẩng đầu cười tươi với Hạng Ý, "Đến lúc dậy rồi, tôi sẽ đưa cậu đi dùng bữa sáng."

Hạng Ý nhìn hắn, đột nhiên hỏi, "Ngày trước anh cũng gọi y thức dậy như vậy sao?"

Nụ cười của Âu Dạng chợt cứng đờ, đôi mắt hiện lên đau lòng, nhưng rất nhanh điều chỉnh lại cảm xúc, khẽ gật đầu.

Hạng Ý "ừ" một tiếng, quay lại đóng cửa, rời đi hai bước, bỗng nhiên có giọng nói trầm thấp truyền ra, "Về sau, cũng tiếp tục gọi tôi như vậy đi."

Bước chân Âu Dạng khựng lại một chút, trong lòng cảm thấy đau nhói, đi đến bên cạnh Hạng Ý, "Mạc tiên sinh ưa thích nhà hàng nào, sau này tôi sẽ dẫn cậu đi hết."

Hạng Ý hơi dừng chân, Âu Dạng không nhìn thấy rõ gương mặt của cậu, chỉ loáng thoáng nhìn thấy đầu ngón tay của cậu đang run lên.

Hạng Ý im lặng một lúc lâu, sau đó xoay người lại, vẻ mặt không chút thay đổi, gương mặt bình tĩnh không cảm xúc, "Một lát anh phái người mua giúp tôi vài món đồ."

"Được, cậu muốn mua cái gì?"

Hạng Ý dường như khẽ hít vào một hơi, yết hầu cũng chuyển động, qua một khoảng thời gian, cậu rốt cuộc

cũng mở miệng.

"Hạt giống hoa hồng." Nói xong, cậu quay người đi xuống lầu, khẽ nói, "Phải là hoa hồng đỏ, mua nhiều một chút."

Tấm lưng của cậu rất thẳng, bước chân cũng vững vàng như thường, vậy nên Âu Dạng không biết có phải mình bị ảo giác hay không mà nghe được trong giọng nói của người này thoáng qua có chút run rẩy.

Biểu hiện cả ngày của Hạng Ý rất bình thường, im lặng ngồi trong phòng họp lắng nghe cấp dưới báo cáo tình hình, sau đó phân công công việc rõ ràng, lên kế hoạch cụ thể cho dự án mở rộng thị trường. Âu Dạng không thể không nể phục người đàn ông trẻ tuổi trước mặt này, rõ ràng tuổi còn rất nhỏ, nhưng con ngươi tối đen kia lại sâu thẳm tựa như băng lạnh, khiến cho người khác tìm không ra, nhìn cũng không thấu. Chỉ là một cuộc họp gặp mặt, Hạng Ý lại lên kế hoạch kỹ lưỡng, phân tích chuẩn xác và bình tĩnh trầm ổn, khí chất khiến cho người ta bị hút sâu vào hoàn toàn chinh phục mỗi người ngồi ở đây, mỗi cử chỉ của cậu đều tỏa ra hơi khí lạnh lùng tựa như bậc đế vương tàn ác vô tình, làm cho người khác vô thức bị hấp dẫn bởi khí thế của cậu. Âu Dạng chỉ quen nhìn thấy Hạng Ý tính tình trẻ con ăn vạ trước mặt Mạc Bắc, nhưng không ngờ người này khi không còn ở trước mặt Mạc Bắc sẽ trở nên sáng chói đến như vậy.

Cuộc họp kết thúc, Ân Dạng cẩn thận quan sát phản ứng của hơn mười thành viên tham gia, hiển nhiên tất cả đều vô cùng bằng lòng với người đứng đầu mới này, Âu Dạng yên lòng, cũng mừng cho Hạng Ý. Đến khi mọi người trong phòng họp đều đi hết, Hạng Ý vẫn còn ngồi ở vị trí chủ tịch, yên lặng nhìn chằm chằm vào sấp giấy tờ trên bàn. Âu Dạng đi đến, nhỏ giọng gọi cậu, "Đại thiếu gia, có thể đi rồi."

Hạng Ý ngẩng đầu nhìn hắn, đứng lên sắp xếp lại tài liệu, chợt hỏi, "Tôi đủ tư cách sao?"

Âu Dạng ngẩn ngơ trong giây lát, không hiểu có ý gì.

Hạng Ý cất những thứ đó thật kỹ, ngẩng đầu nhìn vào mắt Âu Dạng, "Thay y ngồi vào vị trí này, tôi đủ tư cách sao?"

Âu Dạng chợt cảm thấy trong lòng đau nhói, hắn mím môi, rồi đột nhiên kính cẩn cúi mình, "Nếu như Mạc tiên sinh biết, anh ấy nhất định sẽ rất vui."

Hạng Ý cúi đầu nhìn những trang hợp đồng Mạc Bắc từng ký qua ở trong tay, cuối cùng khẽ mỉm cười, "Phải không…"

Người này đang ngây ngẩn, những vẫn mang theo chút mỉm cười dịu dàng khiến cho Âu Dạng cảm thấy đau lòng, hắn đành phải lái sang chuyện khác, "Đại thiếu gia, mệt mỏi cả ngày, buổi tối có muốn đi đâu chơi không? Tôi sẽ đi sắp xếp người…"

Nhưng Hạng Ý lại lắc đầu, đem đồ vật trong tay đưa cho hắn, "Tôi muốn đi ra ngoài giải khuây, anh không cần đi theo."

“Tôi sẽ bảo vệ sĩ…”

“Không cần.” Hạng Ý nhắm hai mắt lại, lấy tay xoa huyệt thái dương, giọng cũng trở nên mệt mỏi, “Không cần đâu, tôi muốn một mình yên tĩnh một chút.”

Âu Dạng thầm hiểu được, người này tỏ ra mạnh mẽ lâu như vậy, dù sao vẫn cần thả lỏng một chút, hắn cũng không kiên trì được, chỉ đưa tay ra cầm lấy tài liệu gật đầu, “Vậy cậu nhớ chú ý an toàn.”

“Ừ.”

Hạng Ý không nói gì thêm, quay người đi ra ngoài, Âu Dạng cúi đầu nhìn bản hợp đồng có chung chữ ký của Mạc Bắc và Hạng Ý, nhìn một hồi lâu, cuối cùng nhịn không được khẽ thở dài một tiếng.

***

Trong đêm đen, một chiếc xe thể thao muôi trần lao nhanh như bay. Chiếc xe phóng nhanh kéo theo tiếng gió rít khủng khiếp ở phía sau, Hạng Ý bị gió thổi ngược làm hơi đau đầu, nhưng cậu vẫn không quan tâm mà tăng tốc độ vũ bão của xe, lao nhanh giống như không muốn sống nữa. Nhìn tốc độ điên cuồng của xe, nhưng người trong xe vẫn mặt không chút cảm xúc, tay kia còn cầm điếu thuốc, bình tĩnh hút một hơi, dưới chân tùy tiện dùng chút lực, đạp mạnh chân ga.

Khi hút đến điếu thứ bảy, rốt cuộc xe cũng dừng lại trước một cánh đồng hoang vu. Bây giờ cậu đã là ông trùm nơi này, không cần phải e dè sợ hãi bị người khác theo dõi, thứ cảm giác quang minh chính đại đã mất từ lâu này bây giờ khiến cậu thật sự không quen. Hạng Ý bước ra khỏi xe, xoay người bóp còi, sau đó tiện tay đóng sầm cửa xe. Chỉ vài giây sau từ bên kia đường lớn có một đám người đi ra, phía sau còn có một chiếc xe tải chậm rãi theo sau. Gã đàn ông đi đầu giấu mái tóc trắng vào trong mũ áo, thấy được Hạng Ý, bước chân liền không khỏi nhanh hơn một chút.

Thần kinh căng thẳng cả ngày của Hạng Ý thả lỏng đôi chút, đến cả nhịp tim chết lặng cũng trở nên dồn dập hơn.

Sở Mặc đến gần còn chưa kịp nói câu nào, chỉ thấy Hạng Ý hấp tấp đi đến trước mặt gã, khí chất lạnh lùng vừa rồi nhìn thấy từ đằng xa hoàn toàn biến mất, giọng nói cũng gấp gáp, “Y đâu?”

Sở Mặc nhìn cậu một cái, không nói gì, liền vẫy tay hướng về tài xế của chiếc xe tải đằng sau. Xe tải chậm rãi đến gần, dừng lại trước mặt Hạng Ý, sau đó Sở Mặc liếc mắt ra hiệu một cái, người bên cạnh ngay lập tức đi qua, cởi vải trùm bên ngoài xuống, đem song chắn bốn bên của xe tải tháo xuống.

Một cỗ quan tài màu đen, lẳng lặng nằm bên trên.

Hạng Ý chợt cứng đờ, như là không kịp phản ứng, đờ đẫn cả một lúc lâu.

Qua một khoảng thật lâu, cậu cử động, tay chân run lên bần bật, bước đi rất chậm, sau đó càng lúc càng nhanh, cuối cùng dùng sức nắm lấy tay cầm, lập tức nhảy vào trên xe. Trước mặt là cỗ quan tài cứng ngắc lạnh lẽo, bên trong là hắn, Mạc Bắc, không còn hô hấp, một thi thể không còn phản ứng. Ánh đèn xe lờ mờ chiếu sáng hình dạng cỗ quan tài, Hạng Ý nâng tay lên một chút, chậm rãi vuốt ve. Cậu không nói lời nào, chỉ là đứng đó, giống như hòa tan vào trong bóng đêm, chỉ có bàn tay kia là còn chút hoạt động, nhưng lại như máy móc, lặp đi lặp lại một động tác.

Không biết qua bao lâu, Hạng Ý rốt cuộc cũng thả tay xuống, giọng nói trầm thấp không cảm xúc vang lên, "Mở nó ra."

Những người bên cạnh kinh ngạc, lưỡng lự nhìn Sở Mặc.

Hạng Ý thấy không ai chịu làm, cũng không nói gì nữa, tự mình đi đến một bên của quan tài, bàn tay đặt lên nắp.

"Đừng nhìn." Một bàn tay đột ngột chế trụ tay cậu, âm giọng luôn luôn lạnh nhạt của Sở Mặc giờ đây có chút khác thường, "Đã một tháng, sớm phân hủy rồi, đừng nhìn."

Hạng Ý đờ đẫn ngước mắt lên, nhìn Sở Mặc, giọng nói cũng máy móc, "Không có mùi."

"Cái gì?"

"Không có mùi, sẽ không có phân hủy, chú không cần gạt tôi." Hạng Ý quay mặt trở về, nhìn vào cỗ quan tài, cánh tay lại dùng thêm sức.

Sở Mặc cắn răng, bỗng chế trụ cổ tay của Hạng Ý, mạnh mẽ gập ra sau lưng cậu, "Tôi đã bỏ một ít thuốc vào trong quan tài, chuyên dùng để khử mùi hôi thi thể." nói xong, gã giữ chặt bàn tay Hạng Ý sau lưng, áp sát người qua, làm cho cậu không thể động đậy, "Đừng nhìn, đừng tự tra tấn mình nữa."

Hạng Ý ngơ ngác, đột nhiên giãy giụa, sức lực quá lớn, Sở Mặc suýt nữa giữ không nổi, "Thả tôi ra, chú dựa vào cái gì mà quản tôi, mở nó ra! Tôi muốn nhìn y, con mẹ nó thả tôi ra!"

Sở Mặc đột nhiên buông tay, Hạng Ý lập tức đứng thẳng lên muốn bổ nhào qua, bỗng nhiên bên tai vang lên tiếng gió, một bàn tay hung hăng tát vào mặt cậu, bên tai là giọng nói có chút đau lòng của Sở Mặc, "Cậu tỉnh táo lại cho tôi!"

Cậu tức giận trừng mắt, nhưng lại nhìn thấy đôi mắt vẫn luôn tĩnh lặng của Sở Mặc bây giờ chậm rãi phủ lên một tầng sương mờ, "Cậu có biết, thời khắc cuối cùng lúc tôi nhìn thấy lão gia, một xác chết đẫm máu không còn nguyên vẹn da thịt, cậu có biết hình ảnh đó có bao nhiêu khủng khiếp?" Hạng Ý ngẩn ngơ lắng nghe giọng điệu nghẹn ngào của Sở Mặc, "Từ ngày đó đến nay, tám năm qua, tôi đều mơ thấy hình ảnh kia của y, không nhìn thấy mặt, không nhìn thấy được thân thể trọn vẹn, chỉ có máu, chỉ có một xác chết loang lổ. Cậu cũng muốn giống tôi sao? Muốn cả đời này rốt cuộc không thể nhớ rõ được hình dáng của người đó, chỉ duy nhất nhớ rõ một thi thể không phân biệt được máu thịt, suốt đời đều bị ác mộng làm cho

tỉnh giấc sao?"

Hạng Ý cảm thấy ngón tay rét lạnh, bàn tay đặt trên cỗ quan tài cũng bắt đầu cứng ngắc. Cậu chưa từng nhìn thấy một Sở Mặc như vậy, người đàn ông này vẫn luôn trầm tĩnh, lạnh lùng, từng như hình với bóng luôn đi theo sau Hoắc Kiêu, trong tám năm qua người này càng ngày càng u tối, trong mắt gã chỉ còn thấy được thù hận, nó như là nguồn sống duy nhất của gã. Hạng Ý nhìn đám tóc bạc hơi rũ xuống trong áo của người này, cảm thấy đau đớn trong lòng.

Sở Mặc hít sâu một hơi, cố gắng làm cho mình bình tĩnh, sau đó gã bước lên trước, từ từ nắm chặt tay Hạng Ý, giọng nói tỉnh táo, "Hắn đã chết, Tiểu Ý, hắn đã chết." Những ngón tay bên trong khẽ run rẩy, Sở Mặc cầm chặt, dịu giọng xuống, nhưng Hạng Ý nghe vào trong tai lại giống như là lưỡi dao sắc bén, "Mạc Bắc đã chết, mọi chuyện đều kết thúc. Cậu tỉnh táo lại một chút, đừng tự làm khổ mình nữa, giải thoát cho hắn, giải thoát cho bản thân cậu đi."

Hạng Ý ngơ ngác không nhúc nhích, chỉ buông thõng cánh tay theo sức lực của Sở Mặc. Cậu như đang mê man, đôi mắt trống rỗng, thế nhưng trong cặp mắt vô hồn ấy đột nhiên trào ra một ít giọt nước, sau đó như là kìm nén không nổi, từng giọt từng giọt lăn dài xuống từ trong hốc mắt, mỗi giọt rơi xuống vỡ vụn trên nắp quan tài. Hạng Ý mơ màng đưa tay lên, sờ lên mặt, cúi đầu nhìn thứ chất lỏng trên đầu ngón tay, vẻ mặt như không hiểu, nghiêng đầu, ngơ ngác nhìn. Qua thật lâu, biểu tình trống rỗng của cậu bất chợt trở nên hung ác, tựa như cảm xúc bị đè nén quá lâu trào lên một lượt, đi đứng không vững, cậu bỗng nhiên quỳ gối xuống trước quan tài, thân thể phủ lên phía trên, khẽ cười ha ha.

Nước mắt càng không ngừng chảy xuống, tiếng cười lại càng lúc càng to, trong màn đêm yên tĩnh lộ ra vẻ quỷ dị chói tai.

Sở Mặc cúi đầu nhìn người đàn ông thất thần ôm lấy cỗ quan tài mà điên cuồng cười to ở trước mặt, nghe tiếng cười mà như tiếng khóc không thành tiếng của cậu, gã lặng lẽ đứng bên cạnh thật lâu, cuối cùng không thể nhìn tiếp nữa, chậm rãi nhắm mắt lại.

Trăng tròn trên trời to đến độ khiến người ta sợ hãi, ánh trăng lạnh buốt bao trùm trên người Hạng Ý, phủ lên trên cỗ quan tài lạnh như băng, chiếu dài hai hình bóng chồng lên nhau của bọn họ. Tiếng cười vẫn tiếp tục quanh quẩn trong bầu trời đêm, mang theo âm vọng tàn nhẫn, từng lần từng lần, hòa với tiếng gió thê lương, thật lâu không dứt.

72. Quyển 3 - Chương 72: Quen Thuộc

Monteria là một thành phố nhỏ, quanh năm suốt tháng đều không có tin tức gì chấn động, nhưng mấy ngày gần đây khắp các tờ báo và tạp chí ở Châu Mỹ Latin đều liên tiếp xuất hiện danh từ này, làm cho người dân ở Mỹ Latin trong thời gian ngắn đã nhớ kỹ cái tên bốn chữ Monteria. Không còn cách nào khác, những tin tức này có nội dung thật sự quá lãng mạn, khiến cho người ta chỉ cần đọc chữ và nhìn ảnh chụp thôi liền cảm thấy đê mê trong lòng.

Huống chi, những tin tức này đều là viết về người đàn ông kia.

Hạng Ý, cái tên ngắn ngọn khuấy đảo khắp thế giới ngầm ở Châu Mỹ Latin trong một năm qua. Hai mươi tuổi, người Trung Hoa, cháu ngoại của trùm ma túy lớn nhất Tam Giác Vàng năm đó – Hoắc Kiêu, và cũng là con trai trưởng của nhân vật kiệt xuất trong hắc đạo một năm trước đã bị giết – Hạng Khôn. Một năm trước, y thừa kế 10% gia sản Hạng Khôn để lại đi đến khai thác Tam Giác Bạc, thời điểm đó hầu như không ai chú ý đến cái người trẻ tuổi không danh tiếng này, cũng không một ai trông mong y sẽ làm nên sự nghiệp vĩ đại. Nhưng chỉ trong một năm ngắn ngủi, những người từng có ý nghĩ này đều tự vả đến toát mồ hôi lạnh.

Lăn lộn trong hắc đạo nhiều năm khó tránh khỏi nhắm mắt làm ngơ đối với một số chuyện tàn khốc, nhưng những thủ đoạn thâm hiểm của nhân vật Hạng Ý này đều khiến cho bọn họ cực kỳ kinh hãi. Bất kể là hắc đạo hay bạch đạo, hay kể cả cảnh sát, đều xem Hạng Ý là đối tượng đề phòng trọng điểm. Nhưng người này bề ngoài hình tượng nho nhã, đối nhân xử thế lễ độ lịch thiệp, dáng vẻ là một thương nhân chân chính chính trực, người khác căn bản không nắm được một chút điểm yếu.

Nhưng ngấm ngầm, y lại là một người không từ thủ đoạn, tuyệt đối tàn khốc vô tình, có thù tất báo, khiến cho người khác không thể nắm chắc.

Có lời đồn rằng, ngoại trừ đám thuộc hạ của Hạng gia ở bên ngoài, Hạng Ý còn âm thầm nuôi thêm một đội vệ sĩ tinh anh, đám người trong Ám Bộ đó mỗi người đều một lòng trung thành với y, tận tâm phục tùng, nhưng những người này thần long kiến thủ bất kiến vĩ*, giống như không hề tồn tại, không ai nhìn thấy, chỉ có một vài thông tin linh tinh bị lộ ra, mà những người để lộ ra thông tin này không chết bất đắc kỳ tử thì cũng bị mất tích, mấy tin tức phải trả giá bằng máu này càng thêm chứng tỏ tổ chức này có tồn tại, nhưng cũng vì đó mà càng trở nên bí ẩn và vấy máu.

*: *Rồng thần chỉ thấy đầu không thấy đuôi, chỉ những người có hành tung bí ẩn*Cũng có một vài băng đảng không phục đi khiêu chiến, chẳng hạn như tháng trước ở bến tàu Elia, tính ra trên danh nghĩa là cùng cộng tác với Hạng Ý để đoạt lấy đường hàng hải chuyển hàng ở phía đông. Nghe nói Hạng Ý ngoài miệng thì đã đáp ứng yêu cầu hợp tác của thủ lĩnh Lôi Bang, hai bên chạm trán ở bên tàu Elia, hoặc là hợp tác, hoặc là đối chọi. Nhưng khuya đêm đó, toàn bộ bến tàu chỉ vang lên âm thanh đấu súng và tiếng la hét thảm thiết, đến khi cảnh sát tới nơi, chỉ thấy được thủ lĩnh Lôi Bang đã bị mổ bụng, ruột gan đều bị lôi ra ngoài mặt đất, thi thể bị vứt dọc theo bến tàu, bị ngâm trong nước biển đến thối rữa không chịu nổi.

Tất nhiên, không có chứng cứ nào chứng minh là ai đã ra tay, chẳng qua hiện tại tuyến đường phía đông dọc bến tàu Elia đã thuộc về tay Hạng Ý, cũng không còn kẻ nào dám tranh giành khối thịt mỡ này với y nữa.

Toàn bộ bến tàu xung quanh Tam Giác Bạc đều bị một mình Hạng Ý độc chiếm, muốn nhập hàng thì phải thông qua y phê duyệt, xuất hàng càng phải qua y kiểm tra, cảnh sát xem y như là một khối u ác tính, nhưng người đàn ông này hành động nhanh gọn, không để lại chút dấu vết nào, lại còn có quan hệ vô cùng tốt với các vị quan lớn, làm cho người ta ngoại trừ nghi ngờ ngoài mặt, cũng không có bất kỳ chứng cứ nào có thể lên án y.

Chẳng qua đó cũng chỉ là đồn đại, cho tới bây giờ chưa ai thấy được Ám Bộ, đại đa số hình tượng của Hạng Ý trong mắt mọi người là do báo chí dựng nên, tuổi trẻ tài cao, thương nhân mới nổi, khí chất lạnh lùng, hơn nữa còn sở hữu gương mặt vừa nhìn liền không thể quên, là sát thủ đối với thiếu nam lẫn thiếu nữ, những lời đồn bí ẩn ấy càng làm tăng thêm sự khí chất huyền bí của y, càng lúc càng tăng tính hấp dẫn.

Vì vậy bên cạnh Hạng Ý không bao giờ thiếu người, cả nam lẫn nữ, một mạng lưới tình nhân rộng lớn, đếm không xuể.

Tạp chí bán chạy nhất tháng này là bản mới nhất của NOBLES (Quý tộc) , rõ ràng là tạp chí về kinh tế tài chính, nhưng vì gương mặt trên ảnh bìa có thể sánh ngang với minh tinh thần tượng nên đã bán cháy hàng. Kỳ này là bài phỏng vấn về Hạng Ý, hễ là tin bài viết về y, thể nào cũng nhắc đến Monteria.

Phóng viên dĩ nhiên vô cùng thọc mạch, luôn thích hỏi mấy vấn đề xảo trá, tất nhiên cũng là điều mà dân chúng quan tâm, Hạng Ý coi như cũng phối hợp, về cơ bản đều trả lời hết.

"Nghe nói trang viên ở Monteria là do anh tự thiết kế đúng không?"

Người nọ mặc một bộ âu phục màu đen được thiết kế tinh tế, cà vạt xanh đậm, tóc vuốt ngược lên để lộ ra vết bớt màu đỏ sậm giữa thái dương. Trong ảnh chụp phỏng vấn, Hạng Ý thoải mái ngồi dựa vào chiếc ghế salon màu trắng tuyết, trên tay cầm điếu thuốc, đôi mắt hơi híp lại.

Gật đầu. Quả nhiên rất lạnh lùng, nói không nhiều, biên tập tạp chí hoàn toàn tái hiện lại tình trạng phỏng vấn của lúc đó.

"A, tôi đã đi thăm quan, thật sự là một trang viên lớn được thiết kế kỳ công, đặc biệt là khu vườn hoa hồng, lúc đi ngang qua thật khiến cho người ta say đắm. Hơn nữa tôi nghe nói, vườn hồng đó là do anh tự trồng đúng không?"

"Ừ." Y gạt tàn thuốc, thay đổi dáng ngồi.

"Woa, nhưng tại sao lại là hoa hồng đỏ?"

Hạng Ý khẽ hạ ánh mắt, nâng tay hút điếu thuốc, sau đó mới chậm rãi trả lời, "Có người rất thích, tôi đã hứa với y sẽ tặng y một vườn hoa hồng."

Woa, lại là một câu trả lời làm người ta muốn hét lên, chỉ một câu này thôi cũng đủ bán chạy gấp đôi số lượng. Phóng viên âm thầm sung sướng, hăng hái hỏi tiếp. "Người đó thật là có phúc, có thể được Hạng tiên sinh coi trọng như vậy."

Hạng Ý không đáp lời, nhưng độ cong của khóe miệng có chút cứng ngắc.

Phóng viên không phát hiện, chỉ tiếp tục thọc mạch hỏi, "Thật tò mò, y là người như thế nào?"

Hạng Ý giống như hơi xuất thần, chậm rãi hiện lên vui vẻ, "Y… Rất hiền hòa, rất thông minh, rất điềm tĩnh, ít khi nổi nóng, mỉm cười cũng rất nhẹ, luôn lo lắng hết mọi thứ cho tôi, là một người vô cùng ấm áp." nói xong, ngẩng đầu lên nhìn phóng viên, cong miệng, nở một nụ cười rạng rỡ, "Tôi rất yêu y."

Nụ cười này thiếu chút nữa làm cháy máy ảnh, khiến cho phóng viên cả buổi cũng không kịp hoàn hồn, Mạch Khắc suýt ngã xuống đất.

"Ách… Yêu?" Qua hơn nửa ngày phóng viên rốt cuộc cũng lấy lại tinh thần, mới phát hiện đây là một tít lớn, vội vàng nắm bắt cơ hội hỏi tiếp, "Vậy cô gái ấy bây giờ đang ở đâu? Có ở bên cạnh anh không?"

"Tất nhiên." Hạng Ý thả điếu thuốc trong tay, thư giãn tay chân, nằm dựa người, mỉm cười dịu dàng hiếm thấy, "Y vẫn luôn ở bên cạnh tôi."

Vậy nên khi bài phỏng vấn này vừa được tung ra, suốt nửa năm liền dân tình đều xôn xao bàn tán rốt cuộc "Cô gái" mà Hạng Ý yêu và luôn ở bên cạnh là người nào, có điều số người bên cạnh Hạng Ý thật sự rất nhiều, không kể nam nữ, thay đổi liên tục, làm cho cuộc điều tra của người hâm mộ bị đóng khung, vặn vẹo mãi cũng không đi đến kết luận gì.

Phần sau của bài phỏng vấn bình thường hơn, đều là về kế hoạch tương lai và định hướng đầu tư của Hạng Ý, đến khi kết thúc phóng viên liền cảm thán một câu, "Nói thật, anh là doanh nhân mà tôi ngưỡng mộ nhất, tuổi còn trẻ, thành công vang dội, thật sự khó thể tưởng tượng."

Lúc này Hạng Ý đã đứng lên, bước chân dừng lại một chút, quay đầu nhìn phóng viên cười nói, "Nếu không có Mạc Bắc tiên sinh đã từng cố gắng, không có y đặt xây trụ cột, cũng sẽ không có tôi ngày hôm nay, mọi thứ tôi có được hôm nay đều là do y ban tặng, hi vọng các người không quên điều này."

Nói xong y rời đi, không quay đầu lại nữa.

Đây là điều mà y luôn luôn nhấn mạnh, hầu như bài phỏng vấn nào của Hạng Ý cũng đều nhắc đến công danh của Mạc Bắc, cái người đã chết một năm, hoặc nói là, cái người đã mất tích không dấu vết cách đây một năm.

Vậy nên Hạng Ý không chỉ si tình, mà còn trọng nghĩa, khiến cho người khác không thể không yêu.

Phóng viên thở dài một tiếng, thật ra trong lòng vẫn có chút tiếc nuối. Cũng giống như nhiều người khác, hắn rất muốn biết một vấn đề, nhưng căn bản không dám hỏi. Ban đầu có vài người đi hỏi đến giờ hầu hết đều đã xuống gặp Diêm Vương, mà những người có ý định điều tra thì đến cả xác cũng không tìm thấy. Hạng Ý trọng tình trọng nghĩa là hình tượng mà bọn hắn tạo ra, nhưng càng tìm hiểu sâu, thì càng ít người dám tiếp cận, người này rất khủng khiếp, biết càng nhiều, càng làm cho người ta sợ hãi.

Phóng viên cúi đầu nhìn câu hỏi ở mặt giấy phía sau, nhìn một lát, cuối cùng vẫn cẩn thận lấy bút gạch đi.

–Xin hỏi, người nằm bên trong ngôi thạch mộ không tên phía sau trang viên, đến tột cùng là ai.

***

Hạng Ý ngồi vào trong xe, tấm lưng buộc phải đứng thẳng cả ngày cuối cùng cũng có thể thả lỏng. Vết thương ở đầu vai còn rất đau, mấy ngày trước y bị phục kích bởi vài tên Lôi Bang tàn phế, tuy rằng cuối cùng đã giải quyết ổn thỏa, nhưng không may lại bị trúng một viên đạn ở ngay vai. Cơ thể này cũng không biết bị làm sao, bắt đầu từ một năm trước sau khi mất đi người nọ, cơ thể như theo bản năng mà tự tra tấn mình, miệng vết thương không hề lành lại, người khác bị thương thì mười ngày là khỏi hẳn, nhưng y phải mất ít nhất một tháng mới có thể khôi phục hoàn toàn. Vết thương rất lâu lành, đến khi coi như khá hơn một chút thì lại rất dễ nứt ra, quanh năm suốt tháng cũng rất ít khi được khôi phục hoàn toàn, chịu nhiều thương tích lớn nhỏ, y cũng đã quen với cảm giác đau này.

Đưa tay xoa bóp, cơn đau không hề giảm bớt, ngược lại càng trầm trọng thêm, y đơn giản rút tay về, mặc kệ cơn đau đớn.

"Đại thiếu gia, vết thương lại đau sao?" Ngồi bên cạnh tài xế, Âu Dạng quay đầu nhìn y.

Hạng Ý lắc đầu, không nói gì, nhắm mắt dựa vào ghế nghỉ ngơi.

Âu Dạng thở dài, lẩm bẩm một mình, "Hai ngày nay cũng thật lạ, tại sao bên Tam Giác Vàng không gửi thuốc sang nhỉ? Đây là lần đầu tiên bị gián đoạn trong một năm nay." Hắn có hơi lo lắng, muốn làm giảm cơn đau cho Hạng Ý, trò chuyện cùng y, "Đại thiếu gia, cậu nói xem, có phải Nhan Lập Khả xảy ra chuyện rồi không? Nếu không… Tôi hỏi Tiểu thiếu gia một chút nhé?"

Hạng Ý mở mắt ra, nhìn hắn, lại nhắm mắt, khẽ nói, "Không cần."

"Vết thương của cậu…"

"Không sao, dưỡng vài ngày là tốt rồi."

Tốt thì tốt, nhưng mà rất đau… Âu Dạng đau lòng, nhưng không nói gì thêm nữa. Hắn biết Hạng Ý rất không thích nhắc đến Nhan Lập Khả, tuy rằng từ cái lần Nhan Lập Khả đột ngột gửi thuốc trị thương sang đây cho đến giờ đã được một năm, chưa từng bị gián đoạn, mỗi ngày đều đưa sang, đều là gửi tốc hành, vài giờ liền đến được nơi, nhưng Hạng Ý vẫn luôn thờ ơ với chuyện này, không đáp lại, cũng không cảm ơn, lúc mới đầu cũng không thèm dùng, chỉ là không biết vì sao, sau này bắt đầu dùng đến. Loại thuốc mỡ kia thật sự có hiệu quả, có lần Âu Dạng bị thương cũng dùng thử một chút, hiểu quả tốt đến kinh người, vết thương nặng như vậy, sau khi bôi lên cơn đau giảm đi không ít, không đến vài ngày đã lành hẳn.

Loại thuốc trị thương này khiến hắn vô thức nhớ đến Mạc Bắc, cho nên nguyên nhân vì sao Hạng Ý không muốn nhắc đến Nhan Lập Khả, về cơn bản hắn có thể đoán được.

Có điều hai người kia thật sự không có điểm nào giống nhau, Nhan Lập Khả sôi nổi cứ như khỉ, nào bằng một phần mười tính điềm tĩnh của Mạc Bắc.

Suy nghĩ lung tung một chút, xe đã dừng trước cổng chính của trang viên, mấy chiếc xe theo sau cũng lần lượt lái vào bãi đỗ, chờ cho xung quanh được đảm bảo an toàn, Âu Dạng mới đi ra sau mở cửa xe, chờ

Hạng Ý bước ra.

Bên trong trang viên vẫn như mọi ngày, bình yên, tràn ngập ánh mặt trời. Hạng Ý vừa xuống xe liền muốn đi về hướng ngôi mộ, bỗng thấy quản gia vội vàng chạy tới, "Đại thiếu gia."

Âu Dạng đóng cửa xe, đi theo sau Hạng Ý, giương mắt nhìn người tới, ý bảo hắn nói tiếp đi.

"A, có một vị khách trẻ tuổi đến đây, nói là bạn của cậu ở Tam Giác Vàng."

Âu Dạng sững sờ, Hạng Ý cũng nhíu mày, sau đó giống như nghĩ tới điều gì, lông mày càng nhíu chặt hơn.

"Ở đâu?"

"Ở phòng khách, là một cậu thiếu niên."

Âu Dạng suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng rõ, trong lòng có chút kinh ngạc.

Hai ngày không gửi thuốc, chắc không phải là…

Tự mình đến đây chứ…

Quả nhiên, vừa bước vào cửa phòng khách, Âu Dạng liền thấy được bóng dáng thon gầy của thiếu niên kia. Ánh sáng mặt trời chiếu ngược lên thân hình người nọ, mơ hồ tỏa ra hương vị thanh đạm trang nhã. Thứ cảm giác ở quanh người Nhan Lập Khả, Âu Dạng cảm thấy rất kỳ lạ.

Thiếu niên nghe thấy tiếng động, xoay người lại, gương mặt non nớt trong trí nhớ đã trở nên thành thục không ít, cặp mắt chuyển động, càng hiện lên vẻ thanh tú. Nhìn thấy Hạng Ý, đôi mắt đen óng kia lập tức ánh lên ấm áp vui vẻ, Nhan Lập Khả bước đến, đứng ở trước mặt y, ngẩng đầu nhìn y, mỉm cười một chút, vươn tay ra, "Đã lâu không gặp."

Âu Dạng nhìn Hạng Ý, lại nhìn Nhan Lập Khả, thức thời mà quay người lui ra ngoài, trước khi đi còn đóng cửa lại. Trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, ánh nắng ban chiều chiếu qua khung cửa sổ, hình bóng hai người chậm rãi đổ chồng lên nhau.

Hạng Ý nhìn cậu một hồi lâu, không nói gì, Nhan Lập Khả cũng không để tâm, chỉ cười rồi rút tay về, giọng vẫn bình tĩnh, "Có vẻ như anh không chào đón tôi."

Hạng Ý híp mắt, rốt cuộc cũng mở miệng, "Cậu tới đây làm gì."

Nhan Lập Khả nhìn y, nét vui vẻ dần biến mất, nhìn như có chút xuất thần, qua một lúc lâu mới mỉm cười nói, "Tôi vừa mới thi đại học xong, có thời gian rảnh, đến thăm anh."

"Tôi có cái gì mà thăm." Hạng Ý nhíu mày.

"Ha ha."Nhan Lập Khả khẽ cười cười, "Đương nhiên là nhớ anh nên mới đến thăm anh."

Hạng Ý không thể kiên nhẫn được nữa, nhíu mày càng chặt, "Rốt cuộc cậu muốn gì?"

Mặc dù người này không ở bên cạnh, nhưng một năm qua mỗi giờ mỗi phút đều hiện diện trong đầu y, không còn cách nào khác, trên người lúc nào cũng bị thương, trên miệng vết thương chính là lớp thuốc mỡ man mát, mỗi khi đau đều nghĩ đến người này, thật sự rất khó hiểu. Y từng tận mắt nhìn thấy quá trình Mạc Bắc điều chế loại thuốc này, rất tốn sức, lại còn hao phí thời gian, nhưng người này mỗi ngày đều gửi, thì chắc mỗi ngày đều phải làm, thật không biết trong đầu người này rốt cuộc nghĩ cái gì. Nếu không phải cậu ta và Hạng Lê có tình ý, y thật sự hoài nghi không biết có phải người này yêu mình rồi hay không.

Nhưng cái này càng là nhảm nhí. Quanh năm suốt tháng không gặp mặt, còn là kẻ thù không đội trời chung suốt tám năm, yêu chỗ nào?

Nhan Lập Khả không để ý đến câu hỏi của y, chỉ ngẩng đầu nhìn sang bờ vai của y, "Vết thương của anh vẫn chưa khỏi sao?"

Hạng Ý liếc cậu, lười trả lời. Nhan Lập Khả nhíu mày, đến gần một chút, vươn tay muốn chạm vào y, Hạng Ý lùi về sau một bước, đôi mắt lóe sáng, giọng cũng trầm xuống, "Làm gì?"

Nhan Lập Khả hơi mím môi, thả tay xuống, dường như có chút bất đắc dĩ, "Tôi muốn xem vết thương của anh."

"Không cần." Hạng Ý quan sát cậu, đột nhiên híp mắt, "Một mình cậu đến đây?"

Nhan Lập Khả ngước mắt nhìn y, không biết suy nghĩ cái gì, nhìn một lúc lâu mới gật đầu.

Ngay tức khắc, thân hình Hạng Ý vụt qua, trong nháy mắt đã vọt ra sau lưng Nhan Lập Khả, hai cánh tay dùng sức vặn một cái ý định bẻ gãy tay của cậu, nhưng hình như đối phương sớm đoán được, ngay cả hướng di chuyển của y cũng giống như đã biết trước, thân hình gầy gò hơi nhảy lên, sau đó cánh tay mạnh mẽ chặt xuống, trực tiếp nhắm đập mạnh vào vết thương trên vai trái của y, Hạng Ý đau đến run rẩy, suýt nữa đứng không vững. Nhắm mắt hai giây, sát khí chợt lóe lên, căn phòng lại trở về yên tĩnh.

Hạng Ý âm thầm cảm thấy kinh ngạc, ánh mắt nhìn Nhan Lập Khả càng lúc càng phức tạp. Nhưng thiếu niên chỉ lẳng lặng nhìn y, bỗng nhiên như tự giễu, khóe miệng cười đến cay đắng, "Vậy ra thật sự là anh."

"Cái gì?" Hạng Ý rùng mình, nhưng giọng vẫn bình tĩnh.

"Một năm nay luôn luôn có người muốn ám sát tôi, tôi nghĩ qua chỉ có thể là anh, nhưng vẫn không muốn tin." Giọng Nhan Lập Khả rất khẽ, nhưng cậu vẫn cười, Hạng Ý nhìn bỗng nhiên cảm thấy trong lòng run rẩy, "Nhưng tôi không hiểu, tôi muốn đối xử tốt với anh, tại sao anh lại muốn giết tôi?"

Hạng Ý giữ lấy bả vai, cố gắng đứng thẳng lên, mím môi không trả lời.

Không phải là y muốn giết cậu, mà là cậu phải chết.

Về sau Sở Mặc có nói lại cho y, ngày đó sau khi y rời khỏi mật thất, không biết làm thế nào mà Nhan Lập Khả phát hiện được chỗ ấy, còn làm mọi người hôn mê. Sau khi tỉnh lại Sở Mặc ngay lập tức giết cậu, rồi cùng mọi người rút đi trở về Tam Giác Bạc. Nhưng không ngờ người này lại không chết, mặc dù bị mất trí nhớ, nhưng biết khi nào sẽ nhớ lại, người này là tai họa ngầm, cần phải tiêu diệt. Chẳng qua điều làm Hạng Ý khó tin đó là, một năm qua phái đi nhiều sát thủ đến như vậy, thế nhưng không một ai còn sống, dựa theo lời của mật thám quan sát gần đó trở về báo cáo nói rằng, xung quanh Nhan Lập Khả có rất nhiều vệ sĩ, việc này không có gì ngạc nhiên, điều khiến cho y kinh ngạc đó là, đám người kia nói, thân thủ của Nhan Lập Khả cũng rất cao, những người vất vả lắm mới phá được vòng vây vệ sĩ để tiếp cận Nhan Lập Khả, đều bị một súng của cậu bắn xuyên yết hầu, kỹ thuật chuẩn xác, tuyệt đối không giống như vừa mới học.

Nhưng Hạng Ý nhớ Nhan lập Khả từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ đụng tới súng, chỉ từ sau trận biến cố một năm về trước, để tự bảo vệ mình nên mới bắt đầu tập sử dụng. Chẳng lẽ người này là thiên tài? Việc này cũng không phải là không thể, y nhớ xạ thủ đứng đầu thế giới T.Lion cũng chỉ tập súng trong vòng một năm liền có thể thiết lập kỷ lục thế giới mới.

Nhìn chằm chằm vào thiếu niên đối diện với ánh mắt phức tạp, Hạng Ý từ bỏ ý định đánh cho cậu ngất đi rồi đem xuống mật thất phía dưới. Trận đánh vừa rồi tuy chớp nhoáng, nhưng cũng đủ để nhìn ra người này căn bản khó đối phó, tiếng động quá lớn chỉ làm cho người bên ngoài kéo vào, lại càng khó giải thích.

Y là anh trai của Nhan Lập Khả, dù là lý do gì cũng không thể giết cậu.

Nghĩ vậy, y ngay lập tức hạ giọng, "Tôi nghe nói thân thủ của cậu đã khá hơn nhiều, muốn thử cậu mà thôi." Nói xong, y lại nhíu mày, "Một năm qua thật sự có người ám sát cậu? Sao Tiểu Lê không nói cho tôi biết nhỉ?"

Nhan Lập Khả chỉ lẳng lặng nhìn y thật lâu, sau đó bỗng nhiên cười, chớp mắt, "Anh yên tâm, tôi sẽ không nói cho Hạng Lê, không cần lo lắng."

Hạng Ý chỉ hơi cắn răng, mặt vẫn bình tĩnh như thường, "Hả? Có ý gì?"

Nhan Lập Khả "a" cười một tiếng, lắc đầu, "Được rồi, anh không muốn thừa nhận cũng không sao." Nói xong, cậu bước lại gần một chút, vươn tay xoa bả vai của Hạng Ý, trong mắt có chút đau lòng, "Xin lỗi, vừa rồi đánh đau không?"

Hạng Ý quan sát cậu thật lâu, rốt cuộc vẫn nghiêng người tránh né bàn tay của cậu, “Không sao.”

Nhan Lập Khả cắn môi dưới, hạ mắt, “Anh… Ghét tôi đến vậy? Ghét đến nỗi muốn giết tôi?”

Trong mắt Hạng Ý lóe lên tia sáng. Cũng tốt, vừa lúc cậu ta hiểu lầm như vậy. Nghĩ nghĩ, y hừ lạnh một tiếng,”Đừng giả vờ đối xử tốt với tôi, tôi không cần những thứ đó.”

Nhan Lập Khả tựa như muốn nói lại thôi, ngây ngẩn nhìn y một lúc, cuối cùng cúi đầu xuống rụt cổ một chút, “Tôi không nhớ được chuyện trước kia…”

Hạng Ý không nói gì, cúi đầu nhìn cậu.

“Không nhớ được gì, trong đầu hoàn toàn trống rỗng…” Cậu thì thào nói, giọng nói có chút nghẹn, “Nhưng chỉ có khi nhìn thấy anh, tôi có cảm giác rất quen thuộc, giống như có thể nhớ lại thứ gì đó, cảm giác rất quen thuộc… Hạng Ý, anh hiểu chứ? Rõ ràng là cơ thể của mình, nhưng lại không giống là của mình, chuyện mình từng làm, nhưng lại giống như hoàn toàn không liên quan tới mình…” Cậu ngơ ngác nói, cuối cùng ngẩng đầu nhìn qua, giọng nói có chút gấp gáp, “Tôi chỉ… Chỉ là cảm thấy, ở bên cạnh anh thoải mái hơn một ít, giống như… Có chút giống như được là mình, anh…”

Nói xong, cậu ngừng một chút, mím môi lặng lẽ lại cụp mắt xuống, tự giễu nhếch môi, “Anh nhất định lại cảm thấy tôi kỳ quái, anh không hiểu…”

Không biết sao, Hạng Ý chợt cảm tháy đau lòng. Nhìn thấy cặp mắt mênh mang của Nhan Lập Khả, thời điểm ánh mắt mông lung kia nhìn vào y, trái tim bỗng nhiên đau lên một chút. Y ngẩn ngơ, có hơi thất thần.

“… Tôi không có gạt anh.” Nhan Lập Khả ngập ngừng, cắn môi suy nghĩ thật lâu, mới cúi đầu nói, “Tôi thật sự… Một năm nay tôi thật sự đều nghĩ đến anh, tôi thích cảm giác khi ở bên cạnh anh, cảm giác đó rất chân thật…”

Hạng Ý hơi bất ngờ, lông mày dần nhíu lại, “Cậu thích tôi?”

Nhan Lập Khả đột nhiên ngẩng đầu, ngẩn người nhìn y. Cặp mắt Hạng Ý tối đen như mực, không thể nhìn ra cảm xúc gì, nhưng khi cậu bị ánh mắt đó nhìn chằm chằm vào, liền cảm thấy nhịp tim đập lên thình thịch, mặt cũng nóng lên, cậu vội vàng tránh đi ánh mắt của y, lúng túng nói, “Tôi không biết…”

Trong mắt Hạng Ý chợt lóe lên ánh sáng mờ. Y biết rõ tình cảm trước đây giữa Nhan Lập Khả và Hạng Lê, chẳng qua bây giờ… Ha, Nhan Lập Khả mất trí nhớ, Hạng Lê cũng không có mất trí nhớ, tên nhóc kia tám phần vẫn còn thích người này…

Nghĩ đến đây, Hạng Ý cúi đầu nhìn vành tai có hơi ửng đỏ lên của Nhan Lập Khả, đôi mắt màu đen từ từ híp lại, khóe môi nhếch lên một độ cong nhỏ.

"Có hay không, chẳng phải thử sẽ biết?" Hơi chút mỉm cười, âm giọng trầm thấp.

Nhan Lập Khả ngẩn người, ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mắt, "Cái g…"

Nhưng lời còn chưa nói hết, gương mặt anh tuấn của người kia đột nhiên sáp lại gần, sau đó trước mắt bỗng tối sầm, hai phiến êm dày lạnh lẽo dán lên môi cậu.

73. Quyển 3 - Chương 73: Mê Đắm

Chỉ là chạm nhẹ hai cánh môi cũng đủ khiến cho cậu cảm thấy giật run người.

Nhan Lập Khả trợn to hai mắt, khuôn mặt tràn đầy kinh ngạc.

Hạng Ý bình thản quan sát cậu, đôi mắt đen óng cong lên, tựa như đang cười. Nhan Lập Khả cảm thấy mình như bị hút vào trong nụ cười đó, còn chưa kịp hoàn hồn, liền cảm thấy Hạng Ý nghiêng người về phía trước, đôi môi chậm rãi lướt lên, hôn vào bên má của cậu, mơn trớn một chút, sau đó lại vươn đầu lưỡi ra trở về giữa hai cánh môi cậu, nhẹ nhàng liếm mút.

Hai mắt Nhan Lập Khả ướt át mê man nhìn vào Hạng Ý, đầu óc đảo lộn, cơ thể không ngừng run lên, đến cả hơi thở cũng phát ra run rẩy, cậu chịu không được giơ tay lên chặn lại bả vai của Hạng Ý, khẽ hé môi ra để hô hấp, nhưng Hạng Ý lại nhân cơ hội này mà dùng đầu lưỡi khéo léo tách bờ môi của cậu ra, như thể muốn cướp đi hô hấp của cậu, cánh tay càng siết chặt eo của Nhan Lập Khả.

"Mở miệng." Giọng Hạng Ý vậy mà rất dịu dàng, nhưng ngữ điệu giống như mang theo mệnh lệnh nói nhỏ vào tai cậu, "Mở lớn ra một chút."

Không hiểu sao, cậu thật sự nghe lời mà hé môi ra, tùy ý để cho đầu lưỡi nóng rãy của người nọ khuấy đảo khắp bốn phía bên trong mình.

"Ư… Ưm, a…"

Đầu lưỡi tham lam tàn sát bừa bãi bên trong khoang miệng, Hạng Ý giống như đang trêu chọc cậu, giữa lúc môi lưỡi giao triền lại khẽ cắn lên đầu lưỡi cậu một cái.

"A! A…" Đầu lưỡi đau buốt, Nhan Lập Khả hít thở hổn hển, cặp mắt vẫn luôn tỉnh táo nhưng giờ phút này lại có chút mê man nhìn người đàn ông đối diện.

Hạng Ý cúi đầu nhìn đôi mắt đen láy ướt át của Nhan Lập Khả, sự ấm áp quen thuộc phảng phất ở nơi đó khiến cho lòng y run lên, nhịn không được lại dùng đầu lưỡi chiếm trọn môi của cậu. Không ngờ nơi vừa

chạm nhẹ kia run lên một chút, sau đó liền ngoan ngoãn mở môi lớn hơn, đôi mắt Hạng Ý lóe sáng, thuận thế ấn vào nơi sâu nhất trong khoang miệng Nhan Lập Khả.

Đầu lưỡi bị quấn lấy mới đầu còn có chút co rụt, nhưng dây dưa lâu dần, lại có hơi thử nhích về phía trước. Cảm nhận được Nhan Lập Khả cẩn thận đáp lại, đôi mắt Hạng Ý cong lên, hôn càng thêm mãnh liệt, bàn tay cũng nâng lên, vuốt ve tấm lưng gầy của Nhan Lập Khả.

"A… Ưm…"

Đôi môi kia chuyển động rất nhỏ, Hạng Ý mút lấy bờ môi cậu rồi chợt rời đi, không đợi vài giây ngắn ngủi để Nhan Lập Khả kịp lấy lại hô hấp, đối phương lại lần nữa bá đạo áp lên, quấy nhiễu không ngừng.

Đầu lưỡi chu du trong khoang miệng của đối phương, từ hàm răng rồi lướt đến má trong, chậm rãi đưa lưỡi liếm mút phía bên trên. Dây dưa ướt át, hai chiếc lưỡi quấn lấy nhau, tựa như cả hai đều thật quen thuộc, nhung nhớ quá lâu, chung quy không nỡ tách rời. Cảm xúc hòa quyện vào nhau, gần như muốn chạm đến khao khát đè nén dưới đáy lòng. Đôi môi đan xen lẫn nhau, không ngừng chuyển đổi góc độ, như là muốn cướp luôn hô hấp của đối phương, triền miên không ngớt.

Tách ra, thở dốc một chút, rồi lại chạm vào.

Không biết qua bao lâu, cho đến một giây trước khi không thể hít thở được, đầu lưỡi hai người chạm vào nhau một chút, cuối cùng nhẹ nhàng tách ra.

Hai má Nhan Lập Khả ửng hồng, nhưng cậu vẫn còn đang bám chặt vào tấm lưng cường tráng của Hạng Ý. Nụ hôn này quá mãnh liệt, cậu không nhớ được, cậu không nhớ nổi chuyện trước đây, nhưng cảm giác này lại giống như hòa hợp với linh hồn bên trong cậu, quen thuộc đến mức khiến cậu không muốn buông tay.

"Thích không?" Hạng Ý lấy tay đỡ lấy gáy Nhan Lập Khả, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của cậu, "Có cảm giác rồi hả?"

Nhan Lập Khả nhìn thấy vẻ vui cười trong mắt Hạng Ý, mặt càng đỏ hơn, cuống quít cúi đầu xuống.

Người bên cạnh khẽ cười, cánh tay siết thật chặt, ấn đầu của cậu vào trong ngực, "Bây giờ đã biết chưa?"

"A?" Bị hôn đến mức thần hồn điên đảo, căn bản không nhớ nổi vì sao dẫn đến nụ hôn này, cậu ngây ngẩn một lúc lâu, nhìn thấy ánh mắt chọc ghẹo của Hạng Ý, cuối cùng cũng nhớ ra, mặt càng đỏ hơn như phát sốt.

Hạng Ý cảm thấy buồn cười, người này đúng thật là mất trí nhớ, phản ứng cứ như là nụ hôn đầu, ngây thơ vô cùng, trong lòng thầm cười nhạo một tiếng, y buông người trong ngực ra, lại nắm lấy bàn tay đối phương giữ trong lòng bàn tay mình, "Thật sự thích tôi sao?"

Nhan Lập Khả ngẩn ngơ nhìn y, bàn tay được người này nắm có cảm giác rất quen thuộc, vẫn là cảm giác khiến cho cậu lưu luyến. Cậu ngây người đứng đấy, Hạng Ý lắc lư tay của cậu, cúi đầu đặt lên trán cậu một nụ hôn, vừa cười nói, "Làm sao thế? Tôi đẹp đến vậy à?"

Nhan Lập Khả lấy lại tinh thần, cắn cắn môi, vô thức nâng tay kia lên, nắm lấy bàn tay của Hạng Ý. Trong trí nhớ, bàn tay của người này trước sau vẫn luôn lạnh buốt, thậm chí vừa nãy khi hôn cũng có thể cảm thấy đôi môi của y rất lạnh, người này tựa như bị đông cứng trong lớp băng đá, luôn luôn không có độ ấm gì. Nghĩ nghĩ, cậu nắm tay thật chặt, trong giọng nói có chút chút đau lòng, "Vết thương trên cơ thể anh, có phải vẫn chưa tốt lên không?"

Hạng Ý bất ngờ, biểu tình trên mặt suýt chút nữa không duy trì được.

Nhan Lập Khả tự nói tiếp, nâng một tay sờ lên bả vai của Hạng Ý, một tay kia vẫn còn nắm, "Một năm nay tôi đã nghiên cứu một chút về bệnh tình của anh, tuy không chắc chắn lắm, nhưng… Nhất định sẽ khá hơn một ít so với bây giờ." Nói xong, cậu mím môi, sợ làm đau đến vết thương của Hạng Ý, ngón tay hơi rụt về sau, "Vài ngày trước tôi vừa làm xong một phương thuốc, có thể điều trị cho cơ thể của anh, nhưng cách phối thuốc rất phức tạp, khi dùng cũng phải chú ý, tôi sẽ làm vài lần cho anh dùng trước, sau đó sẽ chỉ cho Âu Dạng cách làm, điều trị lâu dài, chắn chắn cơ thể anh sẽ khôi phục hoàn toàn."

Hạng Ý chợt cảm thấy có chút cười không nổi, khóe miệng hơi cứng ngắc.

Bên trong đôi mắt cong lên của Nhan Lập Khả đều là ánh sáng dịu dàng, cậu vươn tay chạm vào cổ áo của Hạng Ý, do dự hỏi, "Cho tôi xem đi, được không?"

Hạng Ý nhìn cậu một lúc lâu, trong lòng đột nhiên cảm thấy nghẹn, suýt nữa không duy trì nổi lớp mặt nạ trên mặt. Khẽ hít vào một hơi, cuối cùng cố làm cho mình mỉm cười tự nhiên hơn một chút, "Cậu nói trước đi, thích tôi thật sao?"

Nhan Lập Khả hạ mắt, cắn cắn môi, cần cổ cứng ngắc một hồi lâu, sau đó mới gật nhanh một cái tượng trưng.

Hạng Ý vẫn không nói gì, Nhan Lập Khả cảm thấy hơi ngượng, nhưng cuối cùng vẫn là nhịn không được, muốn ngẩng đầu lên nhìn y, bỗng người kia chợt áp lại gần, hai cánh tay gắt gao ôm lấy eo của cậu, mặt vùi vào bên gáy cậu, hơi thở nóng ấm lướt ngay bên tai, "Vậy còn Hạng Lê? Không phải cậu thích cậu ta sao?"

Bàn tay Nhan Lập Khả run run, cuống quít giải thích, "Tôi… Tôi không nhớ, thật sự…"

"Nhưng cậu ta còn thích cậu." Giọng của Hạng Ý rất trầm.

Nhan Lập Khả im lặng một lúc, mới cúi đầu trả lời, "Ừ, tôi biết."

Hạng Ý hừ một tiếng, nới lỏng cánh tay đang ôm ra một chút, "Nhưng tôi cũng không thích người của tôi còn chần chừ."

Nhan Lập Khả bất ngờ, ngẩn ra, hoàn toàn bị ba chữ "người của tôi" đóng đinh tại chỗ.

Hạng Ý cúi đầu nhìn cậu, bỗng nhiên nhướng mày lên, cười tà nắm lấy cằm của Nhan Lập Khả, "Sao vậy? Không muốn làm người của tôi?"

Ngón tay Hạng Ý nắm lấy cằm của cậu hơi chuyển động, lướt nhẹ qua làn môi, vuốt ve hai cánh môi bị sưng đỏ lên bởi vì nụ hôn vừa rồi. Nhan Lập Khả bị y niết có chút đau, cuối cùng cũng tỉnh táo lại, liền thấy trong mắt Hạng Ý không còn tươi cười, lại quay về bộ dáng mặt không cảm xúc. Y bỏ tay xuống, ánh mắt lạnh lùng, "Không muốn thì thôi."

Muốn, muốn cái gì?

Ngơ ngác suy nghĩ, Nhan Lập Khả cảm thấy chút khó tin, chớp chớp đôi mắt ướt, ngập ngừng nhỏ giọng hỏi, "Anh… Cũng thích tôi?"

Hạng Ý rất thẳng thắn, nhướng mày mỉm cười, "Tạm thời thì không, nhưng mà, chúng ta có thể thử xem."

Nhan Lập Khả nuốt cổ họng, ngón tay hơi run lên, trái tim trong ngực nhảy lên dồn dập, tựa như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực của cậu. Căn phòng yên tĩnh, Hạng Ý gần như có thể nghe thấy tiếng nhịp tim đập nhanh thình thịch của người này, y nhìn cậu một lát, đột nhiên đưa tay ôm lấy bả vai đối phương, cảm nhận được người trong lòng run lên một chút, y cười cười, cúi đầu hôn lên đôi mắt xinh đẹp của Nhan Lập Khả.

"Nhưng, tôi có điều kiện." Nhan Lập Khả vừa nghe vậy liền nhìn lên y, Hạng Ý âm thầm bật cười trong lòng, đưa ngón tay lên, tựa như muốn trêu chọc mà nhéo chiếc mũi thẳng tắp của cậu, "Cắt đứt hoàn toàn với Hạng Lê, không được dây dưa vươn vấn, biết không?"

"Tôi không có vươn… Gì gì đó…"

Lần này Hạng Ý thật sự bị cậu chọc cho cười, không ngờ người này sau khi mất trí nhớ lại thú vị như vậy, cứ như một trang giấy trắng, bản thân y có thể tùy ý muốn vẽ màu gì cũng được. Thấy cậu có chút quẫn bách, Hạng Ý khẽ mỉm cười, xoa đầu cậu, hai cánh tay để cùng một chỗ ôm lấy vòng eo của cậu.

"Vậy em ở lại đây đi, ở bên cạnh tôi."

Nhan Lập Khả tựa như rất vui vẻ, khóe môi cong lên, mỉm cười nhẹ nhàng, nhưng lại cực kỳ xinh đẹp, cậu không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn ngắm Hạng Ý thật lâu, sau đó cúi đầu tựa lên ngực của y, cũng nâng tay lên nhẹ nhàng ôm lại thân thể Hạng Ý.

Trong nháy mắt, Hạng Ý cảm thấy trái tim mình bỗng nhiên nảy lên một nhịp lạ thường.

Y điều chỉnh cảm xúc, gạt đi cảm xúc thất thường trong đáy lòng, nhếch môi cười như đạt được mục đích.

Y sẽ không tính toán chuyện giết Nhan Lập Khả nữa, để cho người này yêu y, Hạng Lê nhất định sẽ rất đau khổ, đây đúng là chuyện làm cho người ta sung sướng. Tên kia cướp đi mọi thứ của y, người đàn bà tên Lê Lê làm hại mẹ của y ấm ức cả đời, đứa con bảo bối của Hạng Khôn và người đàn bà đê tiện đó, bị người mình yêu hành hạ đau khổ, đây thật sự là chuyện vui nhất trần đời.

Hạng Ý híp mắt, trong đôi mắt hiện lên gương mặt thon gầy của Nhan Lập Khả.

Về phần người này, nhớ không ra thì giữ lại, nhớ ra thì giết, có sống hay chết, cũng gây ra bất cứ tổn thất nào cho y.

Yêu nhau thì phải đến được với nhau? Dựa vào cái gì? Tình yêu đều phải tan vỡ mới tốt, tất cả những người yêu nhau đều phải sinh ly tử biệt mới tốt, thế giới này đối xử bất công với Hạng Ý, y việc gì phải để cho người khác được hạnh phúc?

Âm thầm cười lạnh một tiếng, y ôm chặt lấy người trong lòng, khàn giọng thủ thỉ ở bên tai thiếu niên.

"Tiểu Khả." Lần đầu tiên gọi người này như vậy, không ngờ cảm thấy rất thuận miệng, "Ở bên cạnh tôi, đừng rời bỏ tôi."

Nhan Lập Khả cảm thấy lỗ tai nóng bừng, đến giọng nói cũng bị luồng hơi thở nóng ấm kia làm cho run rẩy, "Ừ…"

Muốn giấu đi căng thẳng trong lòng, cậu cuống quít nghiêng đầu sang chỗ khác, bất chợt nhìn thấy bả vai Hạng Ý chảy ra một chút máu. Bối rối trong lòng thoáng cái mất sạch, chỉ còn lại lo lắng, "Vết thương của anh."

Hạng Ý đang kích động sung sướng thì bị khựng lại, ý nghĩ hung ác trong đầu bị giọng nói mang theo chút đau lòng của Nhan Lập Khả kéo về thực tế.

"Hả?" Thuận theo đường nhìn của Nhan Lập Khả mà nhìn sang, trông thấy có chút máu, cũng không quan tâm nhiều, "Không sao đâu."

Thế nhưng Nhan Lập Khả lại lắc đầu, cũng không hỏi sự đồng ý của y, chỉ cẩn thận nâng tay nhẹ nhàng cởi bỏ nút áo sơ mi đầu tiên của Hạng Ý.

"Cởi áo ra, để tôi xem một chút." Nói xong, cởi bỏ nút thứ hai, "Anh bị thương bao lâu rồi?"

Hạng Ý khẽ nhíu mày, đôi mắt tròn to của đối phương không có một tia tạp chất, bàn tay vô tình ma sát da thịt trên lồng ngực y, Hạng Ý híp mắt nhìn chằm chằm bàn tay kia, đột nhiên cảm thấy buồn cười. Tên nhóc này… Thật sự là đơn thuần đến độ ngốc nghếch.

Hôn một chút liền mặt đỏ tim đập nhanh, nếu còn tiếp tục làm thêm chút gì nữa, có phải cả người liền choáng váng luôn không?

Vẫn còn đang ngẫm nghĩ, nút áo sơ mi trên người đã bị cởi đến nút cuối cùng.

"Nào, giơ tay lên… A, anh buông tay ra đi." Vỗ nhẹ cánh tay Hạng Ý đang ôm lấy mình, Nhan Lập Khả ngẩng đầu mỉm cười, "Cởi áo ra nào, cho tôi xem vai của anh."

Thôi được rồi, trêu chọc một đứa nhóc cũng không nghĩa lý gì. Hạng Ý rút lại ý định đùa giỡn của mình, cảm thấy có hơi hụt hứng. Tùy tiện cởi áo ra, lại thấy ánh mắt đau lòng mềm mại của Nhan Lập Khả, ngón tay chạm vào bả vai của y có chút lạnh ngắc.

Không hiểu sao, y lại cảm thấy trong lòng có hơi khó chịu.

"Bao lâu rồi?"

Mặc kệ cảm giác khó chịu kỳ lạ, tùy tiện trả lời, "Gần một tuần."

"Một tuần…" Thế nhưng còn nghiêm trọng đến như vậy…

Một năm trước trọng thương của người này giống như đã cắm sâu vào trong thân thể, mà tâm bệnh cho đến hôm nay dường như vẫn chưa chữa lành, nên mới làm cho thân thể có cố thế nào cũng không thể khôi phục hoàn toàn được. Ánh mắt Nhan Lập Khả nhìn vào miệng vết thương hơi run lên, vết thương kia giống như ăn sâu vào trong thân thể của cậu, làm cho trái tim co rút đau đớn.

"Đợi vết thương này lành hẳn, chúng ta sẽ thử phương pháp phối thuốc, có lẽ sẽ hơi khó chịu, anh cố chịu đựng một chút là tốt thôi." Nhan Lập Khả nói xong lấy ra một lọ thuốc ở trong balo phía sau, là lọ thuốc mỡ xanh nhạt, giống như một năm về trước, bàn tay mềm mại nhẹ nhàng bôi thuốc cho y.

Giữa lúc mơ màng Hạng Ý như được nhìn thấy hình dáng của một người, cũng là ánh mắt này, là mùi hương thơm ngát này, động tác cẩn thận nhẹ nhàng như vậy.

Linh hồn đã sớm gần như biến mất của người kia, giống như chậm rãi sống lại bên trong người trước mặt này.

Trong vô thức toàn bộ cơ thể liền buông lỏng, đến cả ánh mắt nhìn vào đối phương cũng có chút si mê.

Nhan Lập Khả ngẩng đầu trở lại, chợt nhìn thấy ánh mắt xuất thần của Hạng Ý, đôi mắt đó lúc nào cũng tối đen như vậy, nhưng bên trong như luôn chôn giấu nỗi đau sâu sắc, thấy vậy khiến cho cậu có chút hô hấp không thông.

"Ý?" Nhịn không được quơ tay vài cái, Nhan Lập Khả nhỏ giọng gọi y, "Làm sao thế?"

"Em gọi tôi là gì?" Hạng Ý đột nhiên hỏi.

Nhan Lập khả lấy lại tinh thần, có hơi ngượng ngùng, "Tôi chỉ… Vô thức gọi lên."

Hạng Ý ngắm nhìn cậu một lúc lâu, sau đó duỗi một cánh tay ra, ôm lấy bờ vai của người đối diện, cúi đầu hôn mép tóc của cậu, "Gọi một tiếng nữa đi, tôi thích nghe."

Nhan Lập Khả cảm thấy mặt mình lại đỏ lên, nhưng cảm giác được người này ôm rất ấm áp, khiến cho cậu không tự chủ được lại khẽ gọi một tiếng.

"Ý."

Hạng Ý lặng im một hồi, cuối cùng không nói gì cả, chỉ siết chặt cánh tay hơn một chút, ôm chặt lấy người bên trong, nghiêng đầu hôn lên bờ môi mềm mại đó.

Không có mãnh liệt giống như vừa rồi, chỉ là nhẹ nhàng chạm vào nhau.

Nhan Lập Khả như đang cười, khóe môi hơi cong lên, sau đó cậu vòng tay ra sau cổ y, cẩn thận tránh đụng phải vết thương ở đầu vai.

Rõ ràng không phải cùng một người, nhưng cảm giác khi hôn lại khiến cho y hoài niệm đến vậy.

Đến cả cánh tay yêu chiều đang ôm lấy cổ y, cũng hoàn toàn giống như chậm rãi sống lại ở chỗ sâu nhất trong trí nhớ.

Hạng Ý mở mắt nhìn người đối diện, thiếu niên nhắm mắt, bờ mi hơi run run, dáng vẻ ngượng ngùng, nhưng vẫn cố gắng hùa theo ý trêu chọc của y.

Giống đến như vậy.

Giống đến mức làm cho y gần như quên đi hô hấp.

Thất thần nhìn một hồi lâu, y chậm rãi nhắm mắt lại, ôm chặt cơ thể mảnh khảnh trong lòng, nụ hôn càng

sâu hơn.

74. Quyển 3 - Chương 74: Mê Man

Cứ như vậy, Nhan Lập Khả ở lại trong trang viên của Hạng Ý, có một lần Hạng Ý hỏi cậu rốt cuộc đến Tam Giác Bạc để làm gì, kết quả là tên kia ấp a ấp úng, cả buổi cũng không nói ra được cái lý do, cuối cùng chỉ lấy cái lý do què quặt là nhớ y để qua loa biện hộ. Mặc dù Hạng Ý rất nghi ngờ mục đích của người này, nhưng mỗi lần nhìn thấy cậu bôi thuốc cho y, ánh mắt của y liền vô thức trở nên dịu dàng, sau đó lại kìm lòng không được mà ôm lấy cậu, lấp đầy lấy hai bờ môi mềm mại đó.

Mới đầu Nhan Lập Khả còn có chút không quen, cơ thể vẫn còn run lên bần bật, nhưng về sau liền hoàn toàn để cho Hạng Ý hôn, còn choàng tay qua cổ của y cẩn thận đáp lại.

Cuộc sống như thế trôi qua vài ngày, thương thế trên vai của Hạng Ý cuối cùng cũng lành lại, nhưng Nhan Lập Khả vẫn chưa yên lòng muốn kiểm tra thêm nhiều lần nữa, chỉ cần Hạng Ý nhíu mày thì cậu theo bản năng liền nhìn lên bả vai y, vẻ mặt lo lắng.

Xem ra người này thật sự có tình cảm với y, nhưng không phải là yêu thích bình thường.

Tuy không hiểu nổi nguyên nhân, vẫn còn chút nghi ngờ, nhưng không biết tại sao, Hạng Ý vô cùng tận hưởng cảm giác được Nhan Lập Khả chăm sóc, rõ ràng tuổi còn nhỏ, nhưng lại giống như người từng trải, nói vài câu làm vài động tác đều khiến cho Hạng Ý cảm giác mình được người này cưng chiều.

Nhỏ tuổi hơn y, thấp bé hơn y, gầy yếu hơn nhiều so với y, nhưng hết lần này đến lần khác như đang nuông chiều y, khiến cho ý định chế giễu ban đầu của Hạng Ý trở nên càng ngày càng phức tạp.

Hôm nay, theo lời Nhan Lập Khả nói, phân phó Âu Dạng chuẩn bị một hồ tắm nước nóng, toàn bộ phòng tắm đều bị hơi nước nóng ấm bao trùm, bước vào trong liền cảm giác được một luồng khí nóng khó chịu. Hạng Ý mặc áo tắm đi vào trong cái "Phòng tắm hơi" này, tức thì liền cảm thấy đau nhức khắp toàn thân thể, khom lưng bước vào hai bước, liền trông thấy một dáng người gầy gò đang ngồi bên mép hồ, trên người khoác áo tắm màu trắng, tay áo xoắn lên trên, đang thả cái gì đó vào trong hồ.

Thiếu niên làm việc hết sức tập trung, dường như đang cẩn thận đong đếm gì đó, căn bản không chú ý đến động tĩnh xung quanh.

Lại là ánh mắt chăm chú cẩn thận này, Hạng Ý đè nén phiền loạn trong lòng, nhẹ nhàng đi qua, đứng lại trước người cậu, đưa tay xoa tóc của cậu, "Tiểu Khả."

Nhan Lập Khả run lên, ngẩng đầu nhìn thấy Hạng Ý, đôi mắt đen láy liền cong lên, "Đến rồi sao?"

Nói xong, cậu giơ tay nắm lấy bàn tay thả lỏng bên người của Hạng Ý, cười nói, "Vừa lúc làm gần xong rồi, anh chờ một chút."

Hạng Ý gật đầu, nắm ngược lại bàn tay mềm mại bên trong, ngồi xuống bên cạnh cậu, "Mấy cái này là gì?"

Nhan Lập Khả cúi đầu nhìn một đống chai chai lọ lọ, giải thích từng cái một, "Đây là phấn nóng, bỏ vào trong nước có thể giữ ấm nước trong một thời gian dài," sau đó lại cầm tiếp một cái lọ, "Cái này chuyên dùng để làm giảm đau đớn, có chút tác dụng gây mê," sau đó lại lấy ra một chiếc hộp khác, mở ra, "Cái này dùng để thư giản thần kinh và cơ bắp," tiếp tục cầm lên một bao giấy, "Còn đây là…"

Hạng Ý rốt cuộc nhịn không được mà bật cười thành tiếng, đưa ngón tay đè lên môi của cậu, "Được rồi được rồi, tôi chỉ thuận miệng hỏi một chút."

"A…" Nhan Lập Khả xấu hổ gãi đầu, tiếp tục động tác trên tay, "Nhưng không sao, những thứ này anh không cần phải nhớ, tôi nhớ là được rồi, anh vào trong ngâm mình trong nước trước, nếu thấy khó chịu thì nói với tôi, haha."

Hạng Ý không nói gì, yên lặng nhìn Nhan Lập Khả đang cầm vài thứ giống như thảo dược ở trong tay, lẩm nhẩm một hai ba bốn mà phân phối, y lẳng lặng nhìn người trước mặt, qua thật lâu mới ngồi lại gần một chút, vươn tay ôm lấy cậu. Toàn bộ tâm trí của Nhan Lập Khả đều tập trung ở trên tay, bất thình lình bị ôm, cậu hoảng sợ, "A? Làm sao thế?"

Hạng Ý lắc đầu, cánh tay siết chặt thêm một ít, "Em tiếp tục đi, không cần để ý đến tôi."

"Hả?" Bối rối chớp mắt vài cái, Nhan Lập Khả cảm thấy hơi ngượng, "Tôi xin lỗi, sẽ xong ngay thôi, nếu anh thấy chán…"

Hạng Ý cười cười, cúi đầu hôn lên mái tóc của cậu, hất cằm chỉ về phía những thứ bên hồ tắm, "Em cứ làm việc của em, tôi không vội."

"Ừ…" Được Hạng Ý ôm, khắp cơ thể đều rất ấm, Nhan Lập Khả hơi mím môi mỉm cười, dứt khoát quay người lại, để lưng dựa vào lồng ngực vững chắc của y, cúi đầu tiếp tục phân phối một đống thuốc lớn nhỏ các loại.

Chỉ là cậu làm thật sự chuyên tâm, không thấy được đôi mắt lẳng lặng trên đỉnh đầu đang có chút đâm chiêu nhìn vào cậu, ánh mắt phức tạp.

Loay hoay một hồi, cuối cùng cũng chuẩn bị xong, Nhan Lập Khả thở phào một hơi, nhìn thấy cánh tay kia vẫn còn ôm eo của mình, cậu mím môi mỉm cười, đưa tay vỗ nhẹ cánh tay của Hạng Ý, "Được rồi, có thể bước vào trong."

Người phía sau ừ một tiếng, cuối cùng cũng buông cậu ra, Nhan lập Khả phân phối từng loại thuốc từ trái

sang phải thả vào trong nước, không quay đầu lại mà nói, “Anh vào trong trước, sẽ cảm thấy nhiệt độ nước càng lúc càng cao, sau đó cơ thể sẽ cảm thấy đau đớn, nhưng anh yên tâm, tôi đã thả vào một ít thuốc giảm đau, sẽ không đau lắm, nhưng nếu thật sự đau quá, nhất định phải nói với tôi, không cần nhẫn nhịn, còn nữa… A…”

Đang nói bỗng nhiên ngừng lại, mặt Nhan Lập Khả lập tức đỏ bừng.

Hạng Ý cởi áo tắm ra, thân thể trần truồng đập thẳng vào trong mắt của cậu. Hạng Ý vóc dáng cao lớn, dáng người cao thon cân đối, hơn nữa đám cơ bắp cuồng cuộng cùng cơ bụng sáu múi cường tráng kia khiến cho Nhan Lập Khả vừa nhìn thấy liền mặt đỏ tim loạn, còn chưa bước xuống thì cậu đã vội vã cúi thấp đầu. Hạng Ý khi lạnh lùng khiến cho tim cậu đập mạnh, còn khi cởi quần áo, hình ảnh gợi cảm đó thật sự khiến cho cậu hít thở không thông.

Bên tai vai lên tiếng nước, cằm của Nhan Lập Khả gần như chạm đến trước ngực, cần cổ cúi thấp như muốn gãy khỏi đầu, nhưng bàn tay vẫn cẩn thận thả thảo dược vào trong nước, cuối cùng không nói nên lời được nữa, toàn bộ nghẹn ở trong họng.

Hạng Ý tìm đến chỗ được thiết kế đặc biệt dành cho người ngồi ở trong hồ tắm xong, lúc này mới cảm thấy có gì đó thiếu thiếu. Bên tai im lặng chỉ còn lại tiếng thảo dược được thả nhẹ vào trong nước, giọng nói nho nhỏ của người kia bỗng dưng im bặt. Ngẩng đầu lên nhìn xuyên qua hơi nước mờ ảo, chỉ trông thấy Nhan Lập Khả cúi thấp đầu, hình như vành tai có chút hồng hồng. Suy nghĩ một chút liền hiểu được, y chỉ cảm thấy buồn cười, liền cong mắt lên chọc ghẹo cậu, “Tiểu Khả.”

Nhan Lập Khả vội vàng ngẩng đầu, nhưng ánh mắt lại né sang chỗ khác, “Hả?”

“Làm sao vậy? Làm gì mà không nhìn tôi?” Hạng Ý di chuyển, nhưng quả nhiên đúng như lời Nhan Lập Khả nói, cơ thể bắt đầu cảm thấy hơi đau lên, y nhẫn nhịn, miệng vẫn mỉm cười, “Nghĩ cái gì thế? Mặt đỏ đến như vậy.”

Tay Nhan Lập Khả run run, nói lí nhí phản bác lại, “Không có nghĩ gì…”

“Không nghĩ mà còn… A…”

Nhan Lập Khả hốt hoảng, lập tức dừng lại động tác trên tay, “Đau sao? Đau ở đâu?”

Hạng Ý khẽ cắn môi, hít thở nặng nề, cố chịu đau trong chốc lát, y mới lắc đầu, “Không có sao.”

“Đã nói anh không cần nhẫn nhịn, mau nói cho tôi biết, đau ở đâu.” Nhan Lập Khả nói, thả đồ vật trong tay xuống, vòng qua ngồi bên cạnh Hạng Ý, “Phối hợp với tôi, đừng cố chịu đựng.”

Bàn tay trong nước của Hạng Ý như siết chặt thành quyền, Nhan Lập Khả đau lòng, không nghĩ nhiều liền thò tay vào trong nước, nhẹ nhàng bao phủ lấy nắm đấm của y, “Tôi biết là không dễ chịu, rất nhanh sẽ

tốt thôi." nói xong, cậu nắm chặt bàn tay của Hạng Ý, ghé vào gần bên tai y dịu dàng dỗ dành, "Nghe tôi, thả lỏng, đừng gồng sức, đau ở đâu nào, nói cho tôi biết."

Bàn tay bên trong cố gắng thả lỏng, ngón tay đau đến mức run rẩy, nhưng vẫn nghe lời mà cố gắng buông lỏng ra, Nhan Lập Khả nhẹ nhàng thở phào, chợt nghe thấy giọng nói khàn khàn của Hạng Ý vang lên bên tai, "Ở sau lưng… Còn có cánh tay, bắp chân… A… Chỗ bụng…"

Nhan Lập Khả càng nghe càng đau lòng, thế nhưng có nhiều chỗ đau đến như vậy. Đau, nói đúng hơn là thần kinh ở những bộ phận này bị tổn thương. Cậu cố nén đau đớn trong lòng, ầm thầm ghi nhớ, đưa tay ấn lên sau lưng của Hạng Ý.

"Nơi này sao?"

"Sang phải một chút."

Nhan Lập Khả cẩn thận di chuyển ngón tay, cho đến khi cơ lưng của Hạng Ý bỗng nhiên run lên, cậu tức khắc dừng tay lại, "Ở đây?"

"Ừ…"

Nhan Lập Khả hít vào một hơi thật sâu, mắt thấy cơ thể Hạng Ý đau đến mức run lên bần bật, ngón tay của cậu theo đó cũng run lên không ngừng, cố gắng kìm nén, cậu nhẹ nhàng xoa bóp lưng của Hạng Ý, giảm bớt đau đớn cho y. Cảm nhận được cơ thịt dưới lòng bàn tay dần dần ổn định lại, cậu thở ra, lại chầm rãi nâng cánh tay của Hạng Ý lên, tiếp tục xoa bóp giống như vừa rồi.

Hạng Ý nhíu chặt lông mày, trên trán chảy xuống từng giọt mồ hôi to như hạt đậu, nhưng y chỉ nhắm chặt hai mắt, không kêu một tiếng nào. Nhan Lập Khả biết y đang rất đau, bộ dáng nhẫn nhịn này, vẻ mặt im lặng này, cậu nhìn nhưng lại như có hình ảnh tương tự thoáng hiện qua, giống như đã từng quen thuộc.

"Ca…"

Nhan Lập Khả sững người, lập tức lấy lại tinh thần.

Hình như Hạng Ý đã đau đến mức mê sảng, vô thức dựa người vào Nhan Lập Khả ở sau lưng.

Nhan Lập Khả vội vã nhích lại gần một chút, do dự một lát, cuối cùng hoàn toàn bước vào trong nước, mặc kệ toàn bộ áo tắm trên người bị ướt đẫm, từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy cơ thể run rẩy của y.

"Ý, đau lắm sao?" Cậu cẩn thận ôm chặt, ghé vào bên tai y nhỏ giọng trấn an, "Nào, dựa vào lòng tôi, đừng dùng sức."

Hạng Ý hô hấp nặng nề, Nhan Lập Khả phát hiện y đang cố cắn răng chịu đựng, đau lòng càng ôm y chặt hơn, "Nếu như đau…" Cậu vươn tay ra, mu bàn tay chạm nhẹ vào bên môi Hạng Ý, "Chịu không được thì cắn vào tay của tôi đi, đừng dùng sức cắn răng như vậy, ngoan, đừng dùng sức… "

Hạng Ý như có chút mơ màng, cảm thấy bên môi có thứ gì đó thật mềm mại, y theo bản năng mở miệng ra, cắn vào.

Bên tai, bỗng nhiên vang lên một giọng nói nhỏ nhẹ hiền hòa, rất quen thuộc, tựa như đang dỗ dành y.

"Tiểu Ý, đau lắm sao?"

"Nếu như đau, thì cắn vào vai ca ca được chứ?"

Đầu óc bỗng nhiên căng lên, y lập tức thả lỏng hàm răng ra, chỉ còn ngậm lấy cái thứ mềm mại kia, ép mình nhịn xuống đau đớn đến muốn điên.

"Tiểu Ý thật lợi hại, tuyệt không sợ đau đâu."

Hạng Ý mê man mở mắt ra, toàn thân đau đến điên cuồng, nhưng đầu óc như ngừng hoạt động, ngơ ngác nhìn cánh tay trước mặt. Hình như cơ thể đang được ai đó ôm vào trong lòng, sau lưng là xúc cảm ấm áp, quen thuộc đến nổi làm cho y muốn khóc.

"Mạc…" Cổ họng đau đớn nói ra, căn bản không thể nói thành lời, nhưng y vẫn cố hết sức để nghiêng đầu nhìn sang.

Người ở sau lưng cuống quít giữ lại đầu của y, giọng nói lo lắng, "Đừng cử động." cánh tay ôm lấy eo của y càng tăng thêm sức, "Ý, có tôi ở đây, không sao đâu, cố một chút là ổn thôi…"

Ý?

Hạng Ý nửa mở mắt, tâm trí hỗn loạn một mảng.

Là ai…

Người này… Rốt cuộc là ai…

Vì sao, giống đến như vậy…

Vì sao…

"Ca…" Thì thào khẽ gọi, nhịn không được rụt sâu vào trong ngực của người phía sau, "Mạc Bắc… Ca ca…"

Đau đến độ ý thức vỡ vụn, nhưng mơ hồ vẫn cảm giác được người phía sau cứng ngắc một chút, sau đó cánh tay kia nhẹ nhàng vỗ về vai của y, rất nhẹ rất nhạt, giống như giọng nói kia, mờ ảo đến mức hầu như nghe không rõ.

"Anh đây." Âm thanh kia tựa như đang mỉm cười, ghé vào lỗ tai y thủ thỉ dỗ dành, "Sẽ nhanh tốt thôi, nhịn một chút, sẽ tốt thôi…"

Cơ thể đau đến co rút bỗng nhiên không còn đau nữa, cả người chỉ muốn nhanh chóng dựa vào trong lòng người này, trước mắt mờ ảo, nhưng cái ôm ấp này lại rất chân thật, quen thuộc như vậy, quen thuộc đến mức khiến cho cảm xúc đã chai sạn suốt một năm nay của y muốn ào ạt vỡ òa.

"Đừng đi." Mí mắt càng lúc càng nặng, trước mắt dần dần đen đi, nhưng ngón tay vẫn nắm chặt tay của người bên cạnh, gắt gao dùng sức, "Ca, Mạc Bắc, đừng đi…"

"Ừ, yên tâm, anh sẽ không đi." Bên má giống như được ai đó hôn lên, đến cả hơi thở người đó cũng ở ngay bên môi, "Anh vẫn luôn ở bên em, sẽ không đi."

Tựa như đã an lòng, cơ thể rõ ràng đau như vậy, những vẫn nhịn không được mà cười thành tiếng.

Anh… Quay lại rồi sao…

Ngây ngốc suy nghĩ, Hạng ý cười lên vui vẻ, dần dần tiến vào hôn mê.

Nước nóng hổi, nóng đến độ toàn thân đều đỏ lên, Nhan Lập Khả ôm lấy người đang ngất trong lòng, ôm thật lâu, lặng lẽ nhìn vào gương mặt mơ màng của y, cuối cùng cúi đầu hôn lên môi y.

"… Đứa ngốc này, sao lại ngốc như vậy?" Khẽ giọng nói, nhẹ nhàng cọ cọ cánh môi của y, ngẩng đầu lên, "Anh sẽ ở bên cạnh em, mãi mãi, vĩnh viễn ở bên cạnh em…"

Trong làn hơi nước mờ ảo, mơ hồ nhìn thấy hai bóng người ôm nhau, nhìn không thấy rõ, nhưng lại có thể lờ mờ cảm nhận được trong không khí, trôi nổi một hương vị bi thương.

75. Quyển 3 - Chương 75: Ép Hỏi

Hạng Ý tỉnh lại thì thấy mình đang nằm trong phòng ngủ, y thất thần nhìn vào trần nhà thật lâu, đầu óc mơ màng từ từ tỉnh táo lại.

Đã một năm, thế nhưng vẫn còn mơ thấy người kia.

Giấc mơ chân thật như vậy, giống như thật sự xảy ra.

Ngẩn ngơ một lúc lâu, cười khổ một tiếng, y khẽ cử động cánh tay muốn chống người ngồi dậy.

Nhưng vừa khẽ động đậy, chợt phát hiện không thích hợp..

Bàn tay bị người khác nắm, toàn bộ bàn tay đều được bao bọc trong tay người đó.

Y hơi nghiêng đầu, nhìn thấy Nhan Lập Khả đang nằm bên cạnh giường, hình như đang ngủ, vẻ mặt rõ ràng rất mệt mỏi, sắc mặt cũng hơi tái nhợt. Hạng Ý không nhúc nhích nữa, chỉ giữ nguyên tư thế dựa nửa người trên giường, để mặc cho cậu nắm tay của y, lẳng lặng nhìn cậu. Qua một hồi lâu, bàn tay đang nắm khẽ giật giật, Hạng Ý vẫn không cử động, mắt cũng không chớp, lặng lẽ nhìn Nhan Lập Khả tỉnh giấc, dụi dụi mắt ngẩng đầu nhìn về phía mình.

"A, anh tỉnh rồi sao?"

Hạng Ý gật đầu.

Nhan Lập Khả nhìn thoáng qua thấy mình đang nắm tay của người này, ngây người một chút liền lập tức buông ra, xấu hổ cười cười, "Mơ màng ngủ quên mất." nói xong, cậu chống mép giường đứng dậy, "Thấy thế nào? Còn đau ở đâu không?"

Đừng nói đến đau, cơ thể lâu rồi không được thoải mái như vậy.

Hạng Ý không trả lời, chỉ nhìn chằm chằm vào bờ môi có chút trắng bệch của Nhan Lập Khả, nhìn một lúc lâu mới khẽ nói, "Lại đây."

"Hả?" Ngẩn người, nhưng vẫn ngoan ngoãn đến gần một chút.

Hạng Ý vỗ nhẹ lên chỗ giường bên cạnh mình, "Lại đây ngồi."

Nhan Lập Khả hơi không hiểu một chút, nhưng vẫn nghe theo mà ngồi xuống bên cạnh y.

Vừa ngồi ổn định, phía sau lưng bỗng nhiên có cánh tay áp lên, cậu "a" một tiếng, cả người nghiêng một cái liền ập vào trong ngực Hạng Ý. Người kia đột nhiên cúi đầu xuống, hung hăng hôn trụ môi Nhan Lập Khả, căn bản không để cậu có cơ hội thở dốc, hôn đến mạnh bạo.

Nhan Lập Khả hoảng sợ, theo phản xạ muốn vươn tay đẩy y ra, nhưng lại từ bỏ mà thả cánh tay xuống. Ánh mắt của Hạng Ý càng thêm đen lại, đầu lưỡi mãnh liệt tiến vào trong khoang miệng thiếu niên, khí lực hung ác đến độ gần như muốn đụng đến đỉnh yết hầu. Nhan Lập Khả bị hôn đến chóng mặt, nhịp thở hỗn loạn, lồng ngực kịch liệt phập phồng.

Rốt cuộc không thể chịu được nữa, cậu khẽ đẩy lồng ngực Hạng Ý ra, "Đừng… Ý, đừng…"

Nhưng Hạng Ý vẫn mặc kệ cậu, đầu lưỡi vừa rời khỏi khoang miệng, nụ hôn càng thêm nóng bỏng mà chu du ở hai bên má cậu, cổ, một đường kéo xuống phía dưới. Nhan Lập Khả cảm thấy cơ thể run lên, nóng hừng hực, càng lúc càng không thể khống chế được, cơ thể đột nhiên trở nên mẫn cảm dị thường.

"A…" Bỗng nhiên, ngực bị bờ môi nóng hổi của y bao trùm, đầu lưỡi ra sức liếm mút, ma sát qua lại khiến đầu ngực cậu càng lúc càng cứng lên, Nhan Lập Khả rốt cuộc không nhịn được, đưa tay giữ lại đầu của Hạng Ý.

"Đừng, không được…" Kháng cự một chút, Nhan Lập Khả theo bản năng lùi về phía sau trốn tránh.

Nhưng người phía trên càng nhanh áp tới gần, tóm lấy eo của cậu kéo mạnh một cái, đem cậu kéo xuống nằm dài trên giường, sau đó chuyển mình gắt gao chế trụ cậu, bàn tay to lớn kéo lấy cổ áo cậu, giật một phát liền xé rách áo sơ mi. Làn da trắng nõn lập tức phơi bày trong không khí lạnh lẽo, Nhan Lập Khả bối rối giương mắt, khó khăn vặn vẹo cơ thể, "Đừng như vậy, cầu xin anh…"

Hạng Ý đột ngột dừng lại, thân thể cường tráng đè nặng người bên dưới, hai mắt tỉnh táo hơn bao giờ hết, y im lặng cúi đầu nhìn người trong lòng như vì sợ hãi mà cơ thể run lên bần bật, dừng lại động tác, một lát sau mới cử động thân người.

"Đừng?" Khóe miệng chậm rãi cong lên, y ghé sát vào lỗ tai của Nhan Lập Khả, giọng điệu cười nhạo trầm thấp hỏi cậu, "Vì sao? Thứ cậu muốn, không phải là cái này sao? Hả?" Dùng đầu lưỡi trêu đùa vành tai của cậu, Hạng Ý lạnh lùng bật cười, "Không phải cậu rất mong chờ… Chờ tôi làm như vậy sao?"

Vừa dứt lời, bàn tay đặt ngay hông của Nhan Lập Khả liền dùng sức kéo quần của cậu xuống.

"Không…" Nhan Lập Khả kinh hãi muốn đứng dậy, nhưng người phía trên lại dùng hết sức đè cậu xuống, cậu căn bản không thể phản kháng được, lại càng lúc càng bị áp xuống giường, cậu không ngừng lắc đầu, sợ đến nỗi giọng nói cũng run rẩy theo, "Tôi không phải vì… Không phải vì loại chuyện này…"

"A," Hạng Ý cười lạnh một tiếng, nhướng lông mày, nhưng bàn tay lại không cho cự tuyệt mà thô bạo chen vào giữa hai chân khép chặt của Nhan Lập Khả, "Vậy cậu vì cái gì? Hả?" Giọng điệu bỗng nhiên trầm xuống, băng lãnh đến độ không có chút ấm áp nào, "Không thể không khen, cậu bắt chước rất giống, vô cùng giống, làm cho tôi thật sự không phân biệt được."

"Cái, cái gì?" Hít thở dồn dập, nhưng bàn tay giữa hai chân không ngừng hướng lên trên mà vỗ về chơi đùa, cậu thở hổn hển, lắc đầu run rẩy nói, "Đừng như vậy, a… Tôi, tôi thật sự không biết anh đang nói cái gì…"

Bàn tay lạnh giá cách lớp quần lót đột ngột cầm lấy hạ thân của Nhan Lập Khả, mới chỉ là nhẹ nhàng ma sát, người bên dưới liền hoảng sợ đến mức quay người, phát ra tiếng rên rỉ đè nén rất nhỏ, bàn tay Hạng Ý càng dùng thêm chút sức, không hề thương tiếc mà ghìm lại bả vai gầy yếu của thiếu niên.

"A, đau!" Bả vai như bị bẻ gãy, đau đến run rẩy, "Ý, đừng… Anh, anh làm sao vậy…"

"Đau? Ha." Cười khẩy một tiếng, không quan tâm người bên dưới đang đau đến run lên dữ dội, y dứt khoát xé rách quần lót của đối phương, hung bạo cầm lấy nơi đã đau đến mềm nhũn kia, "Đây không phải là thứ cậu muốn sao? Tôi làm như vậy với cậu, cậu nên cảm ơn tôi mới đúng." căn bản không thương tiếc, giống như thi hành hình phạt, dùng sức bóp nắn, "Cậu bắt chước người đó? A, cậu dựa vào cái gì mà bắt chước người đó?" giọng điệu mỉa mai dần trở nên vặn vẹo, thậm chí là phẫn nộ, "Tiện nhân, cậu có tư cách gì mà bắt chước người đó?!"

"Aa!" Bỗng nhiên bị cầm thật chặt, đau đến mức toàn thân đều co rút.

Thế nhưng, loại bộ phận này lại liên tục bị người kia cọ xát trong lòng bàn tay, cố tình sử dụng kỹ thuật vuốt ve khéo léo, từ từ cũng bắt đầu trở nên nóng hổi cứng rắn. Đau đớn đan xen khoái cảm, cậu không phân biệt được cảm giác nào mãnh liệt hơn, chỉ có thể run người dùng sức áp chế loại cảm xúc quái dị này, nhưng người phía trên căn bản không cho cậu cơ hội để thở dốc, động tác càng lúc càng kịch liệt.

"Ý… A, đau… Dừng… Xin anh…"

Hạng Ý cười tàn nhẫn, cảm nhận được bộ phận trong tay dần dần có biến hóa, càng lúc càng nóng, càng lúc càng cứng, dường như trong lòng bàn tay cũng bắt đầu có chút ươn ướt, y cảm thấy nực cười, cúi sát xuống bên tai của Nhan Lập Khả cười nhạo, "Nói cậu tiện nhân thật đúng là không oan uổng cho cậu, đã như vậy mà còn thích muốn chết luôn nhỉ?" Nói xong, y cúi đầu, cắn mút lồng ngực của Nhan Lập Khả, răng nanh gần như cắm sâu vào trong da thịt, "Thích tôi làm vậy với cậu sao?" Vốn không để ý đến phản kháng của cậu, càng cắn càng mạnh, gần như muốn xé luôn da thịt cậu, "Như này hả? Hả? Có thích không? Thích muốn chết luôn đúng không?"

Nhan Lập Khả đau đến toàn thân run rẩy, cánh tay bị Hạng Ý khóa giữ chặt chẽ, hai chân cũng bị chế trụ, cậu không thể động đậy, chỉ có thể đau đớn vặn mình, thân thể đau như vậy, nhưng âm giọng hung tợn điên cuồng của Hạng Ý ở bên tai càng khiến trái tim cậu đau hơn. Cậu cúi đầu muốn nhìn rõ biểu tình của Hạng Ý, y giống như hóa thành dã thú mà hung hăng cắn nuốt thân thể cậu, bờ môi lạnh băng, không có một chút độ ấm.

Trong đôi mắt sâu thẳm đen hút của người trước mặt, dường như đang có tâm tình cuồng loạn gì đó quét qua.

Người này không giống bình thường, y bây giờ, không phải là Hạng Ý của bình thường.

Rốt cuộc… Làm sao vậy? Rốt cuộc y… Đang đau buồn chuyện gì?

Đau buồn?

Nhan Lập Khả hít thở hổn hển, cố gắng phát ra mấy chữ từ trong cổ họng, "Anh… A…, anh sao vậy? A!"

Hạng Ý liên tục vuốt ve, buông tha cho bộ phận đã bị y chơi đùa đến đáng thương kia, chậm rãi chuyển xuống phía sau của Nhan Lập Khả. Nghe được âm thanh run rẩy của thiếu niên, y nhếch miệng cười tàn khốc, ngón tay dùng sức đâm sâu vào bên trong thân thể Nhan Lập Khả, liên tục đẩy sâu vào.

Muốn nghe thấy tiếng cậu gào khóc, muốn tra tấn hủy hoại cậu, nhưng âm thanh bên tai tuy rằng đau đớn khổ sở, lại như mang theo một thứ cảm xúc kỳ lạ gì đó, thì thào, "Anh… Nhìn tôi…" giọng nói run rẩy, yếu ớt, nhưng vô cùng rõ ràng, "Ý, nhìn tôi…"

Hạng Ý híp mắt cười lạnh ngẩng đầu lên, định dùng lời lẽ cay độc để lăng nhục người này. Nhưng vừa ngước mặt lên, y bỗng nhiên ngây người, đến cả ngón tay tàn ác đang vũ nhục cậu cũng ngừng lại.

Nhan Lập Khả đau đến nhíu chặt lông mày, ngay cả gương mặt vẫn luôn tái nhợt cũng hơi chút ửng đỏ, cơ thể khó chịu không ngừng vặn vẹo, nhưng cặp mắt kia lại vô cùng thanh khiết, tựa như hai khối ngọc đen lưu ly, đang có chút quẫn bách và lo lắng mà nhìn vào y.

Đôi mắt ấy, thật sự như muốn xuyên thấu y, chạm đến trái tim của y.

Trong thoáng chốc lại mơ màng. Y ngẩn ngơ, bỗng nhiên tỉnh táo lại, trong lòng càng thêm phẫn nộ.

Lại là ánh mắt này.

Tại sao phải nhìn y như vậy?

Dựa vào cái gì mà dùng ánh mắt của người kia để nhìn y?

Không do dự nữa mà nhấc chân của Nhan Lập Khả lên, một chút chuẩn bị cũng không có, hung hăng đâm thẳng vào cái nơi khô khốc đang run rẩy kia.

"A a –!!" Một tiếng hét thảm thiết bỗng nhiên vang lên. Hạng Ý đột ngột dừng lại, trong mắt lập tức chiếu ra hình ảnh cơ thể người bên dưới đau đến run rẩy dữ dội. Trong nháy mắt, mơ hồ có một cảnh tượng gì đó thoáng hiện qua trước mặt. Y bỗng nhiên ngây người, đờ đẫn không nhúc nhích.

Giống như đã từng xảy ra.

Bộ dáng chật vật, đau đớn này. Rõ ràng là đau đến như vậy, nhưng vẫn nhịn xuống tất cả bản năng phản ứng của mình, ở dưới thân y, không giãy dụa, không phản kháng, dùng hết sức để chịu đựng.

Nhẫn nhịn, chịu đựng để cho y làm hắn đau.

Tại sao…

Rốt cuộc là tại sao…

Bởi vì thất thần, sức lực cũng buông lỏng đi chút ít, trong lúc mơ màng chợt cảm nhận được một cánh tay gầy yếu đưa lên, rất yếu ớt, nhưng vẫn cố để giơ lên, chậm rãi vòng lên cổ của y.

"Ý…"

Hạng Ý lấy lại tinh thần, ngây ngốc nhìn đầu lông mày nhíu chặt của Nhan Lập Khả, cùng với ánh mắt dịu dàng kia.

"Anh… Rốt cuộc làm sao vậy?" Nhan Lập Khả thở hổn hển, chống người lên một chút, chầm chậm gần sát lồng ngực của y, "Suy nghĩ cái gì? Đang… Đau buồn chuyện gì… A…"

Vật kia trong cơ thể trướng lên lớn hơn, cậu đau đến run người, cắn chặt răng.

Lồng ngực thon gầy trước mặt đổ đầy mồ hôi, bên tai là âm thanh ngắt ngững, đứt quãng hít thở không khí. Cơ thể thiếu niên run lên không ngừng, biểu tình đau khổ, đến cả gương mặt xinh đẹp kia cũng vì đau đớn mà trở nên hơi vặn vẹo. Thế nhưng, cặp mắt kia, lại giống như hoàn toàn tách rời khỏi phản ứng của thể xác, không một tia vẩn đục, chỉ lặng lẽ nhìn vào mắt của Hạng Ý, dừng lại tận sâu bên trong.

Tựa như làm cho người khác không thể che giấu được, khiến ánh mắt người khác run lên.

Chịu đựng đau đớn, Nhan Lập Khả thở ra, nâng cánh tay lên choàng qua cổ Hạng Ý, đầu dựa vào cổ của y, ở bên tai của y nhỏ giọng nói, "Nói cho tôi biết, anh đang nghĩ cái gì?"

Sâu thẳm bên trong trái tim như có thứ gì đó hung hăng co rút đau đớn.

Phần băng lãnh ở nơi sâu nhất trong thân thể, chậm rãi tan ra.

"Cậu vốn, không có mất trí nhớ." Vô thức trả lời, y nghiến răng, đôi mắt đen thẳm hung ác trừng vào người bên dưới, "Cậu và Hạng Lê muốn làm gì? Muốn lấy lại Tam Giác Bạc? Muốn theo dõi tôi?" giọng điệu dần dần trở nên lạnh buốt, không tự chủ được muốn làm cho người này đau đớn, y dùng sức đâm mạnh hạ thân, "Muốn làm cái gì với tôi, muốn bắt chước bộ dáng của người kia để quyến rũ tôi? Tôi nói cho cậu biết, Nhan Lập Khả, cậu căn bản không có tư cách đó!"

"A!"

Đau đến theo bản năng ôm chặt lấy cổ của Hạng Ý, cậu thở dốc dồn dập, nói ra ngắt quãng giữa lúc bị va chạm tàn bạo, "Tôi… Không có," bàn tay chậm rãi siết thật chặt, cậu dùng hết sức chịu đựng, "Tôi thật sự… Thật sự không nhớ được…"

Hạng Ý im lặng một lúc, lại đột ngột thô bạo dùng sức áp vào gần, vừa tiếp tục động tác vừa nhìn gương mặt vặn vẹo đau đớn của Nhan Lập Khả, "Cậu nhớ rõ ràng phương thuốc, những thứ phức tạp như vậy nhưng cậu đều nhớ rõ từng chi tiết, cái này gọi là mất trí nhớ?" Dùng sức đẩy một hơi vào nơi sâu nhất, y đột nhiên nhìn về phía đầu ngực nho nhỏ ở trước ngực của Nhan Lập Khả, cắn xuống đầu ngực đã sưng đỏ lên của cậu.

"Aa!" Ngực đau nhói, cậu theo bản năng ngăn lại cái gáy của Hạng Ý, hít thở, lồng ngực phập phồng, "Không, lừa anh… Thật sự… Không có lừa anh… A, tôi, tôi cũng không biết… A, đau… Nhẹ, nhẹ một chút, đau…"

"Cậu đến Tam Giác Bạc làm gì?" Hạng Ý nhìn chằm chằm vào thân thể run rẩy trong lòng, không biết vì sao mà vô thức đưa tay ôm lấy, nhưng vẫn không dừng lại động tác, "Nhớ tôi? Hừ, cậu cũng đừng tìm lý do như vậy."

"Tôi…" Ngập ngừng một chút, trên mặt hơi ửng đỏ lên.

Hạng Ý híp mắt lại, đột ngột lùi về phía sau một chút, sau đó trong nháy mắt tiến mạnh vào bên trong.

Nhan Lập Khả kêu đau một tiếng, khóe mắt trào ra vài giọt nước mắt.

"Nói không?"

"Tôi… Tôi chỉ là, nghe nói…" cắn chặt răng, đau đến không thể nói nên lời, "Đau…"

Hạng Ý bỗng nhiên dừng chuyển động, đứng im trong thân thể của cậu.

Nhan Lập Khả thở hổn hển, đợi đau đớn dịu lại một chút, mới hạ mắt xuống, né tránh ánh mắt của Hạng Ý, nhỏ giọng nói, "Tôi nghe nói, anh… Vết thương trên cơ thể anh không tốt lên, tôi… Đã nghiên cứu rất lâu, cuối cùng viết ra phương thuốc này… A…" cảm thấy cánh tay của Hạng Ý đang ôm lấy mình chợt run lên một chút, cậu cảm thấy đau, ngừng một lúc lâu mới nói tiếp, "Nhưng… Cái này rất phức tạp, tôi sợ… Sợ khi gửi sang đây, Âu Dạng xem không hiểu, không biết làm… Tôi, tôi lo lắng cho anh…"

Hạng Ý im lặng, chỉ lặng lặng quan sát cậu.

"Tôi đã nghĩ, tự mình đến đây làm vài lần, sau đó… Chỉ lại cho Âu Dạng, anh làm theo phương pháp này, kiên trì một thời gian… Sẽ, sẽ khá hơn…" không chịu được nữa, liền chuyển đề tài, "Anh là do thần kinh bị tổn thương, quá trình điều trị sẽ… Rất đau, nhưng… Sẽ khá hơn, nhất định có thể…"

Hạng Ý híp mắt, không nói gì. Nhan Lập Khả nâng tay lên, đầu ngón tay có chút run rẩy, nhưng vẫn chậm rãi bao phủ gương mặt của Hạng Ý, nhẹ nhàng vuốt ve khóe mắt của y, "Tôi chỉ được nghỉ hai tháng… Đến khi khai giảng, tôi liền lên đại học… Sẽ không, không làm phiền anh nữa, tôi ở Trung Quốc… Xa như vậy, sao có thể… Sao có thể làm hại đến anh?"

"Trung Quốc?" Hạng Ý bất ngờ một chút.

"Ừ… Tôi thi vào một trường ở Trung Quốc, Đại Học Y Dược, ở… Thành phố B…"

Đáy lòng Hạng Ý lập tức dâng lên một trận đau đớn.

Ở nơi xa như vậy, sao có thể làm hại đến y đây…

Chẳng lẽ… Thật sự không phải đóng kịch?

Bộ dáng người dưới thân vẫn còn rất đau, run nhè nhẹ, mồ hôi lạnh phủ đầy toàn thân, không hiểu sao, khi y nhìn thấy dáng vẻ này của Nhan Lập Khả, trong lòng lại đau nhói lên.

Nhưng tại sao, cậu lại giống người kia đến như vậy?

Rõ ràng trước đây không phải là cái dạng này…

Trong đầu hỗn loạn, chợt cảm thấy sau đầu có một bàn tay đang nhẹ nhàng vuốt ve tóc của mình. Hạng Ý lấy lại tinh thần, trông thấy trên gương mặt yếu ớt của Nhan Lập Khả đang mỉm lên một nụ cười rất nhẹ, "Tôi sẽ không hại anh, ngay cả khi… Toàn bộ thế giới này đều làm hại anh, căm ghét anh, tôi vẫn sẽ đứng ở bên cạnh anh, cùng với anh, bảo vệ anh…"

Nói xong, cậu cố chịu đau, chậm rãi nâng người lên, bao phủ gương mặt thất thần của Hạng Ý, ngẩng đầu nhẹ nhàng hôn lên bờ môi run run của y.

"Ý, tin tưởng tôi."

Trong thoáng chốc, trái tim đau nhói lên, Hạng Ý cắn răng, từ từ nhắm mắt lại.

Im lặng thật lâu.

Cuối cùng, khẽ di chuyển cơ thể, lùi về sau rời khỏi cơ thể của cậu. Nhưng sau lưng lại bị cậu nhẹ nhàng ôm lấy, giọng nói nho nhỏ của Nhan Lập Khả vang lên bên tai, "Tiếp tục đi."

"Cái gì?" Hạng Ý sửng sốt, ánh mắt u ám hoàn toàn biến mất, không hiểu mà chớp chớp mắt.

Đôi mắt này khi không còn âm trầm, nhìn xem vô cùng thuần khiết, biểu tình lúc này trông cũng rất đáng yêu. Nhan Lập Khả cười cười, vuốt ve đầu tóc của y, "Nhẹ một chút, đừng dùng sức như vậy được không, tôi rất đau."

"Em…" Ánh mắt phức tạp nhìn khóe miệng mỉm cười của người bên dưới, y chỉ cảm thấy càng thêm khó chịu, vô thức muốn tránh đi ánh mắt của thiếu niên.

Nhan Lập Khả thở hổn hển một chút, chôn mặt vào trong hõm vai của y, chóp mũi cọ cọ lồng ngực của y, "Tiếp tục đi, tôi… Tôi thích cảm giác anh ở bên trong tôi." Nhan Lập Khả nhỏ giọng nói, chợt chớp mắt mấy cái, đôi mắt cong lên mang theo màu đen sáng ngời, "Nhưng mà… Nhẹ một chút, được không?"

Người phía trên đột nhiên im lặng, Nhan Lập Khả nói xong cũng cảm thấy xấu hổ, bầu không khí bỗng dưng trở nên lúng túng vài giây. Đột ngột, vật nóng rực bên trong cơ thể nhẹ nhàng di chuyển, Nhan Lập Khả theo bản năng cắn lên xương vai của Hạng Ý, nhắm chặt hai mắt.

"A…"

Lưng ma sát với giường, theo nhịp độ chuyển động ở bên trong cơ thể. Cậu nhịn không được một tay ôm sát cổ của Hạng Ý, tay kia bám chặt vào cánh tay của y, cơ thể lắc lư không ngừng theo nhịp độ va chạm của y.

"Đau không?" Giọng khàn khàn, hoàn toàn bất đồng với ham muốn vừa nãy, "Như thế này, còn đau không?"

Cố hết sức lắc đầu, Nhan Lập Khả nâng người lên, càng gần sát với y.

Người bên trên chậm rãi chuyển động, dường như đang cẩn thận chờ cho cậu thích ứng. Hơi thở nóng bỏng cùng mồ hôi hòa quyện cùng một chỗ, hai người quấn lấy nhau phảng phất càng tăng thêm nhiệt nóng, xuyên qua hô hấp chậm chạp tiến vào trong trái tim.

Đau đớn dần dần biến mất, cả người cũng ửng lên một mảng đỏ hồng.

Cằm đột nhiên bị y nắm lấy, Nhan Lập Khả khẽ mở đôi mắt ươn ướt ra, nhìn thấy Hạng Ý cúi đầu, hai phiến môi nóng ấm nhẹ nhàng bảo phủ lên môi của cậu.

Lúc này đây, mới thật sự là ấm áp.

Cuối cùng cũng không còn lạnh giá như vậy nữa.

Nhan Lập Khả ngẩng đầu đáp lại, hai đôi môi quấn lấy nhau, triền miên dây dưa, giống như muốn nuốt trọn hô hấp của đối phương, hơi thơ nóng rực của người kia lướt nhẹ bên má của cậu làm cho cậu kìm không được mà say mê.

"A!"

Cơ thể đột nhiên run lên, đôi mắt bỗng nhiên trở nên đỏ bừng ướt nước, đến cả dưới eo cũng chợt run lên rất nhỏ.

Bên tai là tiếng cười khàn khàn của Hạng Ý, "Nơi này sao?"

Nhan Lập Khả bối rối mở to mắt, đôi mắt tràn đầy mê man, đồng tử tựa như muốn tan chảy, ánh mắt trong veo nương theo tốc độ va chạm càng lúc càng nhanh của Hạng Ý mà trở nên mê man.

"Ư… Aa, Ý, ưm, nơi đó không…"

Nhưng người kia xấu xa cực kỳ cố tình chỉ nhắm vào chỗ đó mà công kích, Nhan Lập Khả mỗi lần bị chạm tới điểm kia đều theo bản năng mà ưỡn cong lưng, cơ thể bất giác nghênh đón từng lần rút ra đẩy vào của đối phương.

Tốc độ càng lúc càng nhanh, khoái cảm không kìm được mà tuông ra ào ạt như thủy triều, cậu hít thở hổn hển, trong nháy mắt chỉ cảm thấy thân thể giống như bị điện giật, trước mặt trống rỗng.

Giữa lúc mơ màng, mờ ảo như được nhìn thấy bóng dáng của một người. Gương mặt anh tuấn, đôi mắt sâu thẳm, cậu ngơ ngác nhướng người, đầu ngón tay vô lực khẽ đưa lên, vuốt ve cặp mắt vô cùng quen thuộc đó, thủ thỉ khẽ gọi.

"Tiểu Ý…"

76. Quyển 3 - Chương 76: Hoảng Loạn

Hạng Ý hoảng hốt như nghe được cái gì đó, nhưng lại nghe không rõ, chỉ cảm thấy trái tim đột nhiên co rút một cái, vô thức ôm chặt lấy người trong ngực.

Nhan Lập Khả hình như vô cùng mệt mỏi, cặp mắt mơ màng nửa nhắm nửa mở, hít thở hổn hển vùi mình vào trong ngực của Hạng Ý. Sau khi trút hết dục vọng cơ thể rất mệt, Hạng Ý nằm sấp trên người của cậu chậm rãi hô hấp, nhưng bờ môi vẫn bám dính vào lồng ngực của cậu, chốc chốc lại cắn một phát. Nhan Lập Khả nín cười chịu đựng trong chốc lát, nhưng cuối cùng vẫn nhịn không được mà đưa tay đẩy cái tên xấu xa này ra, "Được rồi, nhột quá."

Hạng Ý mặc kệ cậu, tùy thích hết cắn rồi lại liếm hơn nửa ngày, giày vò đầu ngực của cậu trở nên vừa sưng vừa đỏ, Nhan Lập Khả đẩy ra vài cái cũng không thấy nhúc nhích, đành phải để mặc cho y giày vò. Chỗ ngực nóng rát, dục vọng vừa mới ngừng lại được một chút lại muốn ngẩng cao đầu, cảm nhận được vật kia giữa hai chân Hạng Ý dần dần cương cứng lên, theo đó ma sát ở giữa hai chân của mình, Nhan Lập Khả thở dồn dập, ngẩng đầu nhìn thấy đôi mắt tĩnh lặng của Hạng Ý, đành phải cười bất đắc dĩ, nâng chân lên nhẹ nhàng gác lên hông của đối phương, cử động thân thể nhích lại gần.

Một đêm vui vẻ, hoàn toàn không cảm thấy đau đớn gì nhiều, trong lòng chỉ cảm thấy rất hạnh phúc mà trước giờ chưa từng có được. Cho đến khi Hạng Ý rốt cuộc cũng mệt mỏi mà chìm vào giấc ngủ, đêm cũng muốn khuya. Nhan Lập Khả nhắm mắt nằm một lúc lâu cũng không buồn ngủ, quyết định mở mắt ra, cẩn thận nghiêng mình một chút, nhìn ngắm tỉ mỉ gương mặt của người bên cạnh.

Hạng Ý khi ngủ nhìn rất nhìn rất bình yên, khác với vẻ lạnh lùng của ngày thường, thoạt nhìn giống như một đứa bé. Cậu ngẩn ngơ nhìn một lúc lâu, sau đó hơi thử chống người dậy, đưa ngón tay cẩn thận gạt gạt mấy sợi tóc lộn xộn trên trán của Hạng Ý. Chỉnh lại cho gọn rồi, Nhan Lập Khả rúc mình dựa vào lòng ngực của y, giương mắt nhìn chằm chằm vào vết bớt kia đến ngẩn người.

Lần đầu tiên nhìn thấy vết bớt này đã cảm thấy đau lòng, về sau mỗi khi trông thấy nó, trái tim đập càng lúc càng nhanh hơn.

Màu đỏ sậm, giống như màu máu.

Dưới ánh trăng, màu đỏ ấy dường như càng tăng thêm vẻ vô tình lạnh lẽo, cậu mím môi, lưỡng lự một lát, cuối cùng vẫn không kìm lòng được mà ngẩng đầu khẽ hôn lên thái dương của y.

Hàng lông mày dưới môi chợt run lên một chút.

Nhan Lập Khả giật mình, vội vàng nhắm mắt lại, chợt cảm thấy cánh tay đang ôm mình siết chặt thêm một chút, sau đó bên tai vang lên giọng nói vui cười trầm thấp của Hạng Ý.

"Ngủ đi."

Hạng Ý không có mở mắt, cúi đầu hôn một cái lên mái tóc của người trong lòng. Nhan Lập Khả đờ ra trong giây lát, bỗng nhiên cảm thấy ấm áp trong lòng, mặc dù có hơi xấu hổ, nhưng cậu vẫn vòng tay ôm lại eo của Hạng Ý, tựa vào ngực của y ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

***

Thực tế chứng minh Nhan Lập Khả thật sự là thiên tài về y học.

Trong một tháng, mỗi ngày tiến hành đều tăng liều lượng thuốc lên, tăng nhiệt độ nước nóng, nhưng ngoại trừ lần đầu đau đến ngất xỉu, Hạng Ý rõ ràng cảm thấy cơ thể mình càng ngày càng thư thái, đau đớn dần

dần biến mất. Mỗi lần sau khi ngâm mình trong nước thuốc, cơ thể ngoại trừ việc hơi tê tê, nhưng gần như không còn cảm giác đau đớn gì nữa. Bệnh tình tự hành hạ cơ thể đã một năm nay, thế nhưng thật sự được cậu chữa khỏi sau một tháng kiên trì. Mỗi lần Hạng Ý cách tầng hơi nước nhìn ngắm hình bóng thiếu niên gầy gò kia, cả người đều bắt đầu trở nên mông lung, đến cả dáng vẻ lạnh lùng ngày thường đều mất đi bảy tám phần, chỉ còn lại đáy lòng tràn đầy mờ mịt và mê man.

Từ hình bóng của Nhan Lập Khả, y thấp thoáng như thấy được ảo ảnh của người kia, rõ ràng rời xa y đã một năm, nhưng bây giờ lại giống như đang trở về bên cạnh.

Một ảo giác buồn cười đến như thế.

Từ trong mật thất dưới lòng đất của trang viên đi ra, Hạng Ý ngước mắt nhìn mặt trăng trên đầu, hít vào một hơi. Trong không khí đều là hương hoa hồng, hương hoa ngọt ngào quanh quẩn trong hơi thở, rõ ràng là hương thơm mê người, nhưng dường như vẫn luôn mang theo một chút bi thương.

Trong đêm khuya trang viên thật yên tĩnh, ánh trăng cũng hiếm khi mềm mại, chiếu vào trong mắt không còn lạnh lẽo như trước nữa. Hạng Ý bước từng bước một, dọc theo con đường đá cuội màu trắng, bước đi rất chậm, nhưng hô hấp lại càng lúc càng nặng nề, trái tim cũng bắt đầu đau đớn, y trầm lặng nhìn chằm chằm dãy hàng rào trước mặt, hít vào một hơi thật sâu, nhẹ nhàng bước chân đi vào.

Dãy hàng rào bao quanh một ngôi thạch mộ được kiến tạo xa hoa, phía trước phần mộ là một tấm bia bằng ngọc sáng bóng đứng lặng yên, trên mặt bia không có chữ, tấm bia ngọc bóng loáng phản chiếu ánh trăng lạnh lẽo. Hạng Ý chậm rãi đến gần, dừng trước bia mộ, ngơ ngác đứng yên thật lâu, cuối cùng nâng tay lên nhẹ nhàng ôm lấy tấm bia.

"Mạc Bắc." Âm giọng dịu dàng đến khó tin, y khẽ cong mắt lên, trong đôi mắt chỉ còn lại ánh sáng ấm áp đến cực điểm, "Đem đến cho anh bó hoa này, nhìn xem có thích hay không?" Nói xong, y đặt bó hoa được gói ghém đẹp đẽ trong tay xuống trước bia mộ, vừa cười vừa nói, "Tự em hái hết đấy, vẫn là dùng con dao găm kia. Nhưng mà lưỡi dao bị cùn không dùng được, mấy ngày trước đi mài lại một chút, hiện tại dùng tốt hơn nhiều."

Cẩn thận điều chỉnh vị trí cho bó hoa, cảm giác ngay ngắn hơn một ít, nhìn đẹp hơn nhiều, y mới dừng tay ngẩng đầu lên nhìn bia mộ, "Lần trước nói đến đâu rồi nhỉ? A đúng rồi, phần còn lại của Lôi Bang đúng không? A, đều bị em dẹp sạch sẽ rồi, còn có cái tên Lão Tam vẫn luôn không nghe lời em nữa, anh còn nhớ không? Cái tên có chòm râu dài dài, haha, đúng rồi, chính là tên đó, em đã cho Tháp Tu Á làm hắn nổ tung trong lúc đang vận hàng trên biển rồi. Hiện tại hơn phân nửa thế lực ở Tam Giác Bạc gần như đều ở trong tay của em, anh xem, em đâu phải trẻ con nữa đúng không?" Giống như đang tranh công, Hạng Ý chớp chớp mắt, khóe miệng cười lớn hơn một chút.

"Anh không cần lo lắng, em cũng biết, không thể quá nhanh, em tính dùng một năm để thu tóm hết toàn bộ nguồn cung cấp ở Tam Giác Bạc, sau đó sẽ mở rộng xuôi về phía nam đến trung bộ Mỹ Latin, về phần bến cảng, em quyết định giao một nửa cho Tháp Tu Á đi đàm phán, hợp ý liền bàn bạc, đấu giá đàng hoàng, đàm không được thì chỉ có thể đoạt. Còn về phần Ám Bộ sao, em tính bổ sung thêm vài người, cái tổ chức Italia thần bí kia, em nghĩ nên điều tra một chút, nếu có thể thu thập được tên T.Lion thì tốt rồi, anh nói có phải hay không?" Hạng Ý vỗ nhẹ vào tấm bia, cười đến vui vẻ, giống như nắm chắc phần thắng trong tay, mặt mày đắc ý hất lên.

"Anh yên tâm, em sẽ không để cho người khác điều tra được em, anh xem một năm nay tự mình em xử lý không phải rất tốt sao? Anh không tin em hả?" Hạng Ý mím môi, cúi đầu hôn lên đỉnh của tấm bia ngọc, "Nếu như thật sự lo lắng cho em, thì đi ra nhìn em đi, em chỉ có một mình… Thật sự, đôi lúc thật sự rất buồn chán, có chút… Có chút cô đơn, anh lại không đi ra giúp em, a…"

Khóe miệng tươi cười chậm rãi biến mất, y thẫn thờ một lúc, bất giác vươn tay lên, nhẹ nhàng ôm lấy tấm bia ngọc trước mặt, "Ca, hiện tại… Anh đang làm gì đó? Ở bên kia, sống có được không? Có nhớ đến em không? Có… Nhớ đến em một chút nào không…"

Thì thào, y siết chặt cánh tay, cổ họng có chút đau, nói không được nữa, đành phải lẳng lặng ôm thật chặt, đợi cho đau đớn trong trái tim dần dần dịu xuống.

Không khí càng lúc càng lạnh, phần cơ thể tiếp xúc với tấm bia ngọc càng lạnh buốt hơn, Hạng Ý tựa cái trán trên đỉnh tấm bia, chỉ ngây ngốc đứng đấy, trong đầu trống rỗng.

Lạnh quá…

Ca, em lạnh quá.

Không phải anh là người thương em nhất sao?

Mạc Bắc, lạnh quá, anh đến đây giúp em có được không?

Đi đến đây giúp em…

Lông mi khẽ run run, cổ họng cảm thấy đắng chát, Hạng Ý cắn môi, nhắm mắt thật chặt.

Bỗng nhiên, một chiếc áo choàng bằng nhung ấm áp được phủ lên người.

Hạng Ý kinh ngạc, theo phản xạ quay lại phía sau, nhanh chóng rút khẩu súng trong ngực ra. Nhưng lúc ngẩng đầu lên thì chợt sửng sốt, có chút không lấy lại tinh thần, sững sờ nhìn người đối diện.

Nhan Lập Khả nhìn y, cúi đầu nhìn chiếc áo khoác vừa bị rới xuống mặt đất, sau đó cúi người nhặt lên.

Hạng Ý hạ mắt nhìn theo, không động đậy, nhưng vẫn còn nắm chặt khẩu súng, nhìn chằm chằm vào Nhan Lập Khả đang bước đến gần.

Nhan Lập Khả không nói gì, chỉ nâng tay đem chiếc áo bao bọc quanh người Hạng Ý, sau đó từ bên ngoài chiếc áo ôm lấy y, ôm thật lâu rồi mới im lặng buông tay ra, ngẩng đầu nhìn vào mắt Hạng Ý.

Nhưng ánh mắt của người trước mặt lại lạnh như băng, tựa như toàn bộ ấm áp mấy ngày vừa rồi đều tan biến mất, nhìn thấy vậy khiến cho cậu đau lòng.

"Khuya rồi, về sớm một chút." Nhịn không được nâng tay lên bao phủ gương mặt của Hạng Ý, "Mặc ít như vậy không thấy lạnh sao? Anh xem, mặt muốn đóng băng rồi."

Ánh trăng mờ ảo, gương mặt của thiếu niên cũng không mấy rõ ràng, nhưng không hiểu vì sao, Hạng Ý mơ màng cảm thấy giống như được nhìn thấy Mạc Bắc.

"Sao em còn chưa ngủ." Ép mình thu lại tầm mắt, Hạng Ý né tránh bàn tay của Nhan Lập Khả, quay lưng lại như muốn che giấu.

Cảm giác được người phía sau lại đến gần, y muốn tránh, nhưng không hiểu sao bước chân không thể nhúc nhích được. Phía sau lưng được một cơ thể ấm áp áp lên, đôi cánh tay kia ôm chặt lấy eo của y, bên tai vang lên tiếng cười của Nhan Lập Khả, mang theo một chút cưng chiều, "Đồ ngốc, đương nhiên là chờ anh quay về."

Hạng Ý lại thất thần, ngây ngốc một hồi lâu mới nhíu mày, không thoải mái mà lắc đầu, lại tránh khỏi cậu, "Đợi tôi làm gì, đã mấy giờ rồi, nhanh đi ngủ đi."

Nhan Lập Khả không động nữa, xung quanh yên tĩnh có chút lúng túng, Hạng Ý cứng người đứng đấy, đến khi sau lưng bỗng vang lên một tiếng thở dài khe khẽ, sau đó trước mặt chậm rãi có người đi qua, "Anh tự tra tấn mình như vậy, người đó thấy được sẽ rất đau lòng."

Cơ thể thoáng cái cứng đờ, Hạng Ý siết chặt nắm đấm, con mắt màu đen càng thêm âm trầm.

Rõ ràng là một ánh mắt nguội lạnh, thậm chí có thể nói là vô tình nhưng Nhan Lập Khả càng nhìn chỉ càng cảm thấy bi thương.

Mất đi một người, rốt cuộc sẽ có bao nhiêu đau đớn? Cậu không biết, cậu chỉ duy nhất biết rằng, không muốn để cho người trước mặt này đau khổ tuyệt vọng như vậy. Cậu đã nghe Hạng Lê nói, Mạc Bắc mất tích một năm trước đến nay vẫn không có tin tức gì, Hạng Ý lại cho xây dựng một ngôi mộ trong vườn của trang viên, lập di chúc, nếu có một ngày y chết, thi thể phải được chôn trong ngôi thạch mộ này. Đó là ngôi mộ mà Hạng Ý tự xây nên cho chính mình, nhưng cũng là nơi duy nhất để có thể tưởng nhớ.

Người trước mắt giờ không giống như ngày thường, quanh người dường như có thêm một tầng u ám, giống như hòa tan vào đêm tối ở phía sau, Hạng Ý luôn luôn có dáng vẻ âm trầm, gương mặt rõ ràng rất tuấn tú, nhưng lại bị sự âm u trong đôi mắt làm giảm hơn phân nửa, Nhan Lập Khả lẳng lặng nhìn y, sau đó bước lên phía trước, đứng ở trước tấm bia mộ bằng ngọc.

"Nếu có một ngày..." Khẽ giọng nói, cậu quay đầu lại, nhìn vào Hạng Ý, nhướng mày mỉm cười, "Ý, nếu có một ngày tôi chết, anh có buồn không?"

Bên tai giống như bị ai đó đánh mạnh vào, trái tim trì trệ như đang dùng sức nảy lên, từng nhịp từng nhịp, nặng trĩu đến mức y không biết phải làm sao.

"... Em." Hơn nửa ngày mới tìm về được giọng nói, Hạng Ý cảm thấy hít thở không thông, "Em nói cái gì?"

Nhan Lập Khả xoay người, khẽ mỉm cười, "Nhưng là, tôi không muốn nhìn thấy anh buồn." bước lên phía trước, vươn tay, chậm rãi nắm chặt bàn tay lạnh buốt của đối phương, "Nếu thật sự có một ngày như vậy, tôi chỉ hi vọng anh có thể mang theo phần còn lại của tôi, cùng nhau sống tiếp. Ý, nếu người đó yêu anh, nhất định cũng nghĩ như vậy."

Bàn tay nắm lấy tay y rất ấm, tựa như muốn chậm rãi ủ ấm cho y, giống như hơi ấm quen thuộc trong trí nhớ.

Trước mặt lại hiện lên hình dáng của người kia, yếu ớt nằm ở trong vòng tay của y, thì thào khẽ nói, lại mỉm cười hôn lên thái dương của y, mỉm cười, nhắm mắt lại.

Tiểu Ý, nếu anh chết, em có buồn không?

Tự y dùng một năm qua, hơn ba trăm ngày đêm, dùng đau đớn và máu tươi để thương nhớ linh hồn đã mất ấy, nhưng dù có tự tra tấn bản thân đến thế nào, người nọ vẫn lẳng lặng nằm ở trong ngôi thạch mộ này, không có hồi đáp, chỉ có một khoảng vắng lặng đơn độc.

Buồn sao? Loại cảm giác này, làm sao có thể dùng một chữ buồn để nói hết.

Căn bản chính là, đau đến không thể nói nên lời, trái tim đau đến chết lặng, vĩnh viễn sẽ không còn cảm giác đau khổ nữa.

Cơ thể được ai đó nhẹ nhàng ôm lấy, lại là thứ cảm giác ấm áp quen thuộc này.

"Ý, nhìn ngôi sao kia đi."

Ngây ngốc ngẩng đầu lên, nhìn theo hướng ngón tay của Nhan Lập Khả.

Cả người đột nhiên run lên, đến cả giọng nói bên tai cũng bắt đầu trở nên mơ màng.

"Đó là sao Bắc Cực, anh biết đúng không?" Nhan Lập Khả nói, nheo mắt nhìn vì sao kia, mỉm cười, "Bất luận anh đang ở đâu, chỉ cần nhìn vào nó, anh sẽ không bao giờ lạc đường. Anh xem, nó vẫn luôn ở đó, cho đến bây giờ vẫn không rời xa anh."

Nhan Lập Khả còn muốn nói gì đó, nhưng bất chợt cảm thấy bất thường, xung quanh thoáng chốc trở nên

yên tĩnh, đến cả bầu không khí cũng đần muốn đóng băng. Cậu ngẩng đầu xem thử, nhìn thấy Hạng Ý như đang thất thần, ánh mắt tràn đầy kích động, biểu tình hoàn toàn xa lạ.

Thân mình cao lớn trong lòng đang run rẩy, run lên rất nhỏ, sau đó càng lúc càng kịch liệt.

"Ý?" Ngẩn người, không biết xảy ra chuyện gì, vội vàng ôm chặt lấy lo lắng hỏi, "Làm sao vậy?"

Nhưng Hạng Ý chỉ đờ đẫn nhìn vào cậu, ánh mắt run rẩy, dần dần trở nên đỏ bừng.

Trong nháy mắt, cả thới giới giống như đều lay động.

Giọng nói nghẹn ngào, gần như không thể nói thành lời.

"Cậu… Là ai?"

Nhan Lập Khả chớp mắt, không hiểu.

Người trong lòng đột nhiên giãy dụa thoát khỏi vòng tay của cậu, sau đó siết chặt lấy vai của cậu. Đôi mắt của Hạng Ý gần như muốn chảy ra máu, vẻ mặt hoàn toàn hoảng loạn, dữ tợn, ngay cả âm giọng cũng run rẩy đến độ vặn vẹo, "Cậu là ai, rốt cuộc cậu là ai!" Hạng Ý nghiến răng nghiến lợi, đôi mắt luôn luôn bình tĩnh đột nhiên trở nên điên cuồng, "Làm sao cậu biết được? Sao cậu có thể biết được?!"

Nhan Lập Khả bị bóp chặt đến đau điếng, nhìn thấy biểu tình điên cuồng của Hạng Ý, cậu mặc kệ tất cả đau đớn, vội vàng giữ lại mu bàn tay trắng bệch của Hạng Ý, "Anh… A, anh nói cái gì?"

"Cậu không thể biết, cậu làm sao có thể biết được…" Hạng Ý nói năng hỗn loạn, muốn nói cho hoàn chỉnh, nhưng lại gấp gáp đến độ không thể nói thành lời, y muốn ép mình bình tĩnh lại, nhưng giọng nói ra vẫn run lên không ngừng, gần như từ trong cổ họng mà nhảy ra ngoài, "Sao Bắc Cực, Mạc Bắc nói, là người đó nói, sao cậu biết được? Làm sao cậu biết… Rốt cuộc cậu là ai, con mẹ nó cậu rốt cuộc là ai?!"

Nhan Lập Khả bị y lắc đến chóng mặt, bả vai bị bóp chặt đến gần như xuất huyết, cậu bất giác nhíu chặt lông mày, kêu lên một tiếng, "Đau."

Hạng Ý chấn động, vội vàng thả cậu ra, tay chân tựa như không biết làm thế nào, gấp gáp đến nỗi hoảng loạn, nhưng đôi mắt vẫn gắt gao nhìn chằm chằm vào người đối diện, bờ môi run rẩy.

Nhan Lập Khả không để ý đến đau đớn ở bả vai, mơ hồ hiểu được, nhưng vẫn không xác định lắm nên cẩn thận hỏi lại, "Anh nói, Mạc Bắc nói cái gì?"

Hạng Ý nhìn cậu, không nói gì, chỉ có đầu ngón tay run lên dữ dội. Nhan Lập Khả cẩn thận lại gần, cố

gắng trấn an người đang hoảng loạn trước mặt, “Mạc Bắc cũng từng nói về Sao Bắc Cực với anh sao?”

Hạng Ý nói không thành tiếng, cứng ngắc gật đầu.

Nhan Lập Khả bất chợt cảm thấy một trận chua xót dâng lên trong lòng, kia đến tột cùng là người như thế nào, có thể khiến cho Hạng Ý hoảng loạn đến mức độ này, cậu mím môi, cẩn thận tìm từ ngữ, “Cái này… Thật sự cũng không có gì đặc biệt, ai cũng biết mà, không phải sao?”

Nhưng Hạng Ý vẫn trừng mắt nhìn vào cậu, muốn nói gì đó nhưng một chữ cũng không nói nên lời.

Nhan Lập Khả vươn tay, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay của Hạng Ý, mười ngón đan xen nhau, siết chặt lắc một chút, “Aiz, anh thật…”

Trái tim co rút cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, nhưng tâm trí vẫn còn trống rỗng, một lúc lâu sau mới có thể tìm lại được lý trí.

Thiếu niên ở trước mặt là Nhan Lập Khả, rõ ràng là Nhan Lập Khả, là cái người đối chọi gay gắt từ nhỏ đến lớn với y, rõ ràng là cậu ta, vì sao lại biến thành bộ dáng này?

Y cúi đầu nhìn cậu, im lặng thật lâu, cuối cùng cũng mở miệng, “Tiểu Khả.”

“Hả?”

Giọng của Hạng Ý có chút nghẹn, nghe không rõ cảm xúc ở bên trong, “Tại sao lại thích tôi?”

Nhan Lập Khả cắn môi, hạ ánh mắt xuống, “Không biết…”

“Không biết sao…” Hạng Ý lầm bẩm một câu, rũ đầu xuống gục trên vai của Nhan Lập Khả.

Nhan Lập Khả để cho y tựa, cho đến khi lạnh đến không chịu được nữa, mới đưa tay vỗ nhẹ vai của Hạng Ý, “Trở về đi, khuya rồi.”

Hạng Ý chôn đầu vào giữa cổ của cậu im lặng thật lâu, cuối cùng ngẩng đầu lên hôn một cái lên trán của cậu, “Ừ.”

Bờ môi của y rất ấm áp, đến cả đôi mắt đen hút kia dường như cũng trở nên dịu dàng hơn, mềm mại vô cùng.

Tuy rằng cảm thấy kỳ lạ, nhưng nhìn thấy được nụ cười của y, cậu có chút mơ màng. Nhan Lập Khả

ngượng ngùng mím môi, cảm thấy Hạng Ý trở ngược bàn tay nắm lấy tay của mình, thậm chí giống như tràn đầy yêu thương, nhẹ nhàng nắm chặt.

Khóe mắt nhìn thoáng qua tấm bia mộ bằng ngọc ở bên cạnh, rõ ràng bình thường nhìn thấy vẫn luôn sáng bóng lạnh lẽo, nhưng không hiểu sao, giờ lại ánh lên một vầng sáng dịu dàng. Hạng Ý chớp mắt, thu hồi tầm mắt, nắm chặt tay của Nhan Lập Khả, cúi đầu cười.

"Về thôi."

***

Bãi biển Cole lúc nào cũng người người tấp nập, lướt sóng, lặn biển, tắm nắng, làm cái gì cũng có, cả ngày rộn ràng nhộn nhịp. Ánh nắng mặt trời trải dọc khắp bãi biển, rất ấm người, độ ẩm cũng thích hợp, Nhan Lập Khả rất thích cảm giác bình yên khi nằm ở đây phơi nắng. Xung quanh tuy rằng rất đông đúc, nhưng cậu hoàn toàn có thể che mắt lại, tự hưởng thụ thú vui. Ánh mắt trời trên cao vừa làm ấm người nhưng lại không quá gay gắt, cậu đeo kính râm thả lỏng tay chân nằm trên một chiếc ghế dài màu trắng, nhắm mắt lại nằm suy nghĩ trong chốc lát, mơ màng nhớ đến dáng vẻ hôm qua của Hạng Ý.

Đêm qua trở về phòng ngủ, Hạng Ý không biết làm sao lại đột nhiên ôm lấy cậu rồi điên cuồng làm tình, còn giữ lại hai cánh tay của cậu mà lắng nghe từng tiếng rên rỉ bất lực của cậu. Động tác của y cũng không thô bạo, nhưng da thịt tiếp xúc lẫn nhau truyền đến một xúc cảm làm cho cậu mất phương hướng, mặc dù không phải là lần đầu tiên làm chuyện này với Hạng Ý, nhưng chỉ có tối hôm qua cả hai mới như chính thức hòa hợp cùng với nhau, không gì có thể ngăn cách. Cậu không rõ làm sao lại thế này, trên thực tế mỗi lần bị người kia dùng sức va chạm, được người kia hôn sâu, đầu óc của cậu đã sớm trở nên trống rỗng, không thể suy nghĩ được gì, nhưng bây giờ ngẫm lại, cậu cảm thấy có hơi kỳ quái.

Rõ ràng là một cảm giác phù hợp như vậy, nhưng cậu lại cảm thấy kỳ lạ.

Nhan Lập Khả xuất thần một lúc, nhịn không được chuyển động cơ thể. Bên dưới vẫn còn hơi đau, vô thức lại nhớ đến vẻ mặt tối hôm qua của Hạng Ý lúc ôm cậu. Đôi mắt vẫn luôn âm trầm của y đêm qua trở nên vô cùng thanh khiết, giống như muốn nói với cậu điều gì đó. Giống như, cảm giác khi thấy Hạng Ý động tình như vậy rất quen thuộc, như đã từng gặp qua, đôi cánh tay ôm chặt lấy cậu kia hình như cũng đã sớm quen thuộc với linh hồn của cậu. Trí nhớ rõ ràng trống rỗng, nhưng trong trái tim lại nhớ thứ gì đó.

Suy đi nghĩ lại cả buổi, cuối cùng chỉ có thể vô cùng xấu hổ mà kết luận rằng, là do tối hôm qua Hạng Ý quá mức tình cảm, nên cậu có chút đỡ không nổi…

Bị suy nghĩ của mình làm cho sặc sụa, mặt mày liền nóng bừng lên, Nhan Lập Khả cắn môi dưới, nhưng khóe miệng không nhịn được vẫn cong lên.

Cậu vốn không biết tình cảm nảy sinh từ lúc nào, đợi đến khi cuối cùng cũng nhận ra, nó đã sớm khắc sâu đến nỗi khiến cho cậu mê muội.

Vì sao có thể yêu một người một cách kỳ diệu đến như vậy, cậu không biết, nhưng mỗi lần trông thấy Hạng Ý đau lòng hay vui vẻ đều khiến cho cậu có cảm giác ấm áp vô cùng rõ ràng, khiến cậu không muốn thừa nhận cũng không được.

"Haiz…"

Thở dài một tiếng, hơi buồn bực mà nghiêng mình. Không biết bộ dáng của cậu có phải trông rất ngốc hay không, Hạng Ý mà biết có lẽ sẽ cười nhạo cậu…

Đang tự giễu suy nghĩ, bỗng nhiên ánh mặt trời trên người bị che mất. Nhan Lập Khả ngẩn người, mở mắt nhìn về phía trước.

Một người đàn ông cao lớn đứng chắn trước mặt cậu, che khuất hơn phân nửa ánh nắng mặt trời. Người đó đang nói chuyện điện thoại, giọng điệu đúng chuẩn giọng người Bắc kinh, Nhan Lập Khả bất ngờ một chút, chợt cảm thấy vui vẻ, mặc dù phần lớn thời gian cậu đều sống ở Tam Giác Vàng, nhưng thật sự trong thâm tâm vẫn luôn yêu tiếng Trung Quốc. Tựa như đang tận hưởng giọng nói của người nọ, Nhan Lập Khả cũng không để tâm đến chuyện hắn che mất ánh nắng, mặc kệ hắn đứng đó.

"Cậu đi tìm đứa nhỏ đó chưa? Mẹ nó thiếu cậu?… Được được, Lô Quân, tôi cảnh cáo cậu, trong vòng ba phút lập tức xuất hiện trước mặt tôi, nếu không tôi sẽ cạo trọc đầu cậu!… Nói nhảm, nhanh lên đi!"

Tính tính của người này rõ ràng rất không tốt, Nhan Lập Khả không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, nhưng có thể tưởng tưởng ra bộ dáng nổi cáu cẩu thả của người đó, lại nói, nếu như Hạng Ý có thể có sức sống mà nổi cáu giống như vậy thì thật tốt… Âm thầm thở dài, cặp mắt bên dưới kính râm có chút thất thần, nhưng rất nhanh lại bị tiếng hừ lạnh của người trước mắt làm xao nhãn.

"Kiệt Mỗ, lại đây."

Người kia vừa mới nói xong, đằng sau liền có một tên thuộc hạ trẻ tuổi áo đen nhảy qua.

"Bãi biển này là do ai bao?"

Tên thuộc hạ lập tức cúi đầu khom lưng trả lời, "Báo cáo đại ca, vẫn là Hạng Ý."

Nhan Lập Khả nhắm mắt làm ngơ.

"Lại là cậu ta?" Giọng của hắn bỗng nhiên trầm xuống, chửi một tiếng, "Được rồi, nơi này không làm, rõ ràng không làm." Nói xong, hắn cúi đầu nhìn đồng hồ trong tay, sau đó tùy tiện dựa lên cây cột bên cạnh, "Đi mua cho tôi chai bia."

"Đại ca, ở đây có rất nhiều loại rượu cao cấp, uống bia làm gì…" Tên thuộc hạ lảm nhảm nói khẽ.

Hắn dứt khoát đá một cước, ngay chính giữa đầu gối, giọng điệu đầy vẻ khinh bỉ, cười lạnh, “Bảo cậu đi thì đi đi, nói nhảm nhiều vậy, cút!”

Vì thế tên thuộc hạ buồn bực mà cút đi.

Nhan Lập Khả nghe xong muốn cười, người này thật thú vị.

Nhưng mà rõ ràng, cái người tên Lô Quân gì đó xác định bị cạo trọc rồi. Đừng nói ba phút, đã sớm qua hơn ba mươi phút, người kia đứng chờ đã muốn phát cáu rồi. Nhan Lập Khả tốt tính, nghĩ chờ một chút cũng được, nhưng mà đợi hơn nửa giờ mà đối phương vẫn không nhận ra là đang che mất ánh nắng của cậu, cảm thấy hơi buồn bực. Suy nghĩ một chút, muốn nhịn, nhưng thật sự nhịn không được, cậu đành phải thở dài một hơi, chống người ngồi dậy.

“Vị tiên sinh này.”

Hắn xem ra rất nhạy cảm, ngay tức khắc cảm giác được có người đang gọi mình, liền nhanh chóng quay người lại.

Nhan Lập Khả chống người ngồi lên, một tay đưa lên tháo kính râm xuống, đôi mắt đen óng cong lên một chút, khóe miệng khẽ cười vẽ ra một vòng cung xinh đẹp, “Vị tiên sinh này, ngài có thể phiền lòng dịch sang một chút được không, ngài che mất ánh nắng của tôi.”

77. Quyển 3 - Chương 77: Biến Mất

“Vị tiên sinh này, ngài có thể phiền lòng dịch sang một chút được không, ngài che hết ánh nắng của tôi.”

Một câu vô cùng bình thường, nhưng không hiểu sao, Nhan Lập Khả cảm thấy ánh mắt của người này nhìn mình có chút ngây ngẩn, cặp mắt màu đen sắc bén nhìn cậu chằm chằm, làm cho cậu cảm thấy không được tự nhiên, đành phải chống người đứng dậy.

“Ngài không muốn thì thôi, vị trí này nhường cho ngài vậy.” Nói xong, cậu xoay người rời đi.

Còn chưa đi được mấy bước, người đằng sau bỗng nhiên di chuyển, bước nhanh vài bước, lập tức đứng chắn trước mặt cậu. Nhan Lập Khả cảm thấy kỳ lạ, chớp mắt nghi ngờ, “Tiên sinh, có chuyện gì sao?”

Gương mặt của đối phương có thể nói là anh tuấn, chỉ có điều cặp mắt trên gương mặt ấy lại thoáng hiện lên vài phần gian tà. Lúc này hắn đang dùng ánh mắt đào hoa mỉm cười tủm tỉm mà nhìn vào cậu, cáu kỉnh của vừa rồi tựa như là ảo giác, giờ phút này cư nhiên bày ra bộ dáng quân tử nghiêm chỉnh, cố tình vừa cười vừa làm mặt rạng ngời, “À, là thế này,” hắn móc một tấm danh thiếp từ trong túi quần ra, đưa qua, “Tôi là phó tổng giám đốc của Bất động sản Đằng Lăng, sắp tới chúng tôi dự kiến xây dựng một khu

cao ốc, tuyệt đối là tin tức chấn động trong giới bất động sản, tôi thấy cậu có khí chất khá tốt, muốn mời cậu làm phát ngôn viên cho chúng tôi, thế nào? Đãi ngộ tuyệt đối hàng đầu, nếu không hài lòng thì có thể thương lượng lại."

Nhan Lập Khả hơi bất ngờ, theo phản xạ cầm lấy tấm danh thiếp, nhìn thấy hai chữ "Lăng Viêm" ở phía trên thì hơi ngẩn người.

Tuy rằng mất trí nhớ, nhưng để bù lại phần chênh lệch so với Hạng Ý, cũng như để giúp cho Hạng Lê không quá khó khăn, một năm nay cậu vẫn luôn cố gắng ghi nhớ một vài thông tin trọng điểm, mà tổ chức "Đằng Lăng" của Trung Quốc này, không chỉ xuất hiện lần một lần hai trong số tư liệu kia.

"Đằng Lăng", ý nghĩa của hai chữ này cũng đủ khiến cho người khác lo lắng đề phòng, bề ngoài tổ chức này chủ yếu làm ăn kinh doanh bất động sản, nhưng ngấm ngầm lại mở rộng các tuyến đường biển để mua bán vũ khí, xưng bá trong khu vực Thái Bình Dương, là một tổ chức khổng lồ chuyên buôn lậu súng ống. Có nhiều tin đồn nói rằng, vì để đề phòng bất trắc bọn họ còn âm thầm lưu trữ một đội tàu chiến cùng với máy bay chiến đấu, cũng không biết đây có phải sự thật hay không.

Dạng người như vậy dĩ nhiên nếu được thì nên tránh càng xa càng tốt. Nhan Lập Khả bình tĩnh, ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt có thể nói là nóng bỏng của người đàn ông tên "Lăng Viêm" này, lịch sự mỉm cười, đưa tay trả lại danh thiếp về tay của hắn, "Xin lỗi, tôi còn đang đi học, không có ý định bước chân vào ngành giải trí, ngài nên tìm người khác thì hơn."

Dường như Lăng Viêm đã sớm dự đoán được, nhún vai cất lại tấm danh thiếp, nhưng vẫn đi kè kè bên cạnh Nhan Lập Khả, tươi cười nói, "Thật ra cũng sao đâu, làm phát ngôn viên thôi mà, không mất nhiều thời gian đâu."

Nhan Lập Khả có chút bất đắc dĩ, đi được hai bước thì nghiêng đầu dở khóc dở cười nhìn kẻ bám đuôi này, "Ngài đi theo tôi làm gì?"

Lăng Viêm nhìn thấy người bên cạnh dù có chút bất đắc dĩ nhưng ánh mắt vẫn luôn nhã nhặn ôn hòa, trong lòng liền rạo rực, nhưng trên mặt vẫn cười ha ha, "Là do cảm thấy cậu quá thích hợp, cậu xem, chụp ảnh vài tấm ảnh, truyền bá vài câu, không phiền phức gì, lại còn có thể thu được một khoảng tiền lớn, rất có lời nha."

Người này thật sự là, đã trưởng thành như vậy, nhưng kiểu chơi xấu này không hiểu sao có chút đáng yêu, Nhan Lập Khả bật cười nhìn hắn, "Thật sự không cần, tôi gần khai giảng rồi, không có thời gian."

"Khai giảng? Sinh viên à? Học ngành gì thế?"

"..." Nhan Lập Khả cạn lời, đối phương trưng ra hai con mắt rưng rưng, nhìn vào cậu chằm chằm khiến cho cậu liền nghĩ đến một con cún lớn xác, "Lăng tiên sinh, ngài khẳng định ngài chỉ đến tìm tôi làm phát ngôn viên?"

Lăng Viêm khựng người, trong lòng lập tức vui hơn. Người này không chỉ vô cùng xinh đẹp, mà xem ra còn rất tinh ý, nghĩ đến đó, hắn càng làm ra vẻ vô tội, "Tất nhiên rồi, tôi rất là chân thành!"

Nhan Lập Khả a cười một tiếng, cũng không vòng vo cùng hắn nữa, cười nói, "Lăng tổng, tôi nghĩ quý công ty hẳn là không lo không tìm được người, như thế nào đến nỗi đích thân phó tổng giám đốc tự mình tìm kiếm." Nói xong, Nhan Lập Khả chớp mắt mấy cái, khóe miệng cong lên một nụ cười trêu chọc, "Lăng tiên sinh, lần sau muốn bắt chuyện thì nên sáng suốt một chút."

Quả nhiên, người đàn ông đối diện kinh ngạc, cậu mỉm cười, quay người rời đi, dường như người phía sau đã hoàn hồn, bất giác muốn chạy vượt qua cậu một bước, nhưng còn chưa đuổi kịp, cách đó không xa chợt vang lên một giọng nói.

"Nhan Thiếu gia, muốn về sao?"

Nhan Lập Khả ngẩng đầu nhìn thấy Âu Dạng cùng hai vệ sĩ đang tới đây, lời là hỏi cậu, nhưng ánh mắt lại cảnh giác mà nhìn chằm chằm vào Lăng Viêm. Cậu đi về phía bọn họ, tựa như nghĩ đến gì đó quay đầu lại nhìn Lăng Viêm cười cười, "Lăng tiên sinh, tôi chờ xem chiến dịch quảng cáo cho khu cao ốc mới của ngài." Nói xong cậu quay đầu hướng Âu Dạng gật đầu một cái, rời đi.

Âu Dạng nhìn thoáng qua Lăng Viêm, không nói gì, dẫn hai vệ sĩ đi theo sau Nhan Lập Khả cũng dần đi xa.

Lăng Viêm đứng nguyên tại chỗ nhìn theo bóng lưng Nhan Lập Khả dần khuất trong đám đông, bỗng nhiên cười cười, khoanh tay, mắt híp lại.

"Lăng… Lăng Viêm," Người đứng phía sau thở hồng hộc, hình như đã vội vàng chạy tới, "Xin lỗi nhé, trên đường kẹt xe… Này? Lăng Viêm???"

Lô Quân dùng sức quơ tay trước mặt người kia, đến khi đối phương cuối cùng cũng khinh bỉ liếc nhìn cậu một cái, cậu mới ngại ngùng rút tay về, "À… Để cho anh chờ lâu…"

"Hả? À, không sao." Nói xong, Lăng Viêm nhướng mày cười, "Muộn rất tốt."

Vốn đã chuẩn bị tinh thần để bị cạo trọc, lúc này lại trông thấy vẻ mặt Lăng Viêm hiền khô, Lô Quân có hơi ngỡ ngàng, "Anh không trách? Vẻ mặt này… Tôi còn đến muộn… Ể, cái này không hợp logic…"

Lăng Viêm rốt cuộc không nhịn được, chiều theo mong muốn mà cốc mạnh một phát lên trán của Lô Quân, bây giờ mới lấy lại dáng vẻ kiêu ngạo ngày thường, "Tên nhóc vừa mới nói chuyện với tôi, cậu thấy chứ?"

"A, thấy loáng thoáng…" Lô Quân nói năng cẩn thận."Tốt, điều tra tư liệu về cậu ta, hai ngày nữa đem tới phòng làm việc của tôi." nói xong, Lăng Viêm đi về hướng bãi đỗ xe, vừa đi vừa nói, "Ngành công nghiệp giải trí ở Tam Giác Bạc bị Hạng Ý chiếm trước gần hết, chúng ta sẽ không tranh giành mảng này, được

một mất mười. Lại nói, cái tên Hạng Ý này xem ra dã tâm không nhỏ, cả bãi biển và bến tàu đều bị giành mất, đường biển Đại Tây Dương còn bị hắn độc quyền, nói hắn muốn tranh giành đường biển Thái Bình Dương với chúng ta cũng không phải là tin đồn vô căn cứ, không thể không đề phòng."

Nói đến đây, hắn đột nhiên dừng chân, nhẹ nhàng ngửi ngửi, chợt mỉm cười nói, "Tên kia có thể là học y đấy."

Lô Quân đang yên lặng ghi nhớ, đột nhiên tuôn ra một câu như vậy thì có chút ngu người, "Hả?"

Lăng Viêm quay đầu nhìn về hướng Nhan Lập Khả biến mất, cười nói, "Trên người cậu ta có mùi vị thảo dược rất nhạt, giống với mùi hương trước đây trên người của Lẫm thúc, giống như cùng một loại thảo dược." nói xong, như nhớ đến cái gì, đôi mắt Lăng Viêm ảm đạm, "Hơn một tháng không về nhà… Lẫm thúc thế nào rồi?"

Lô Quân thở dài một tiếng, "Còn không phải giống với Tiểu thúc lúc trước sao, thương thế trầm trọng như vậy, đều là do súng gây ra…"

"Vẫn chưa tìm được bác sĩ chữa trị sao?"

Lô Quân lặng lẽ gật đầu.

Lăng Viêm im lặng thật lâu, cuối cùng không nói thêm nữa, chỉ nhắm mắt lại khẽ nói, "Được rồi, đi thôi."

Lô Quân không dám nói gì, đành phải ngoan ngoãn đi theo sau người đàn ông này.

***

Nhan Lập Khả trở về trang viên, tiện tay cầm lấy vài cuốn sách từ trong phòng của mình, lúc này đang tựa vào dưới bóng cây lật xem, bên tai đều là tiếng chim hót, trong không khí thoang thoảng hương hoa hồng say đắm, cậu cảm thấy yêu thích lạ thường, nhàn nhã ngồi ngắm nhìn buổi trưa, cho đến khi sắc trời dần dần chuyển tối mới chịu đứng dậy khép sách lại.

Cũng không biết Hạng Ý bận rộn việc gì, mới sáng sớm đã không thấy bóng dáng đâu, cậu buồn chán quá nên mới đến biển phơi nắng, kết quả lại đụng phải cái người thú vị kia. Nhớ lại bộ dáng viện cớ của Lăng Viêm, Nhan Lập Khả cảm thấy buồn cười, không tự chủ được cũng mỉm cười lên.

Đi vào trong biệt thự tiến về phòng của mình, Nhan Lập Khả vừa định rẽ, vô tình nhìn thấy cửa phòng làm việc của Hạng Ý không đóng mà hé ra khe hở nhỏ. Vừa nãy vẫn còn đóng kín mà, hay là y về rồi? Trong lòng lập tức vui mừng, cũng không nghĩ gì nhiều, Nhan Lập Khả liền tiến về cánh cửa đó.

Vừa định đẩy cửa ra,chợt nghe thấy âm thanh nói chuyện ở trong phòng, cậu vô thức dừng tay lại, không

nhúc nhích.

"Nói chính xác là, không tìm được người?" Là giọng của Hạng Ý, rất trầm, hình như còn có hơi không vui.

Nhan Lập Khả tự nhủ có lẽ mình nên tránh xa một chút, không nên nghe lén, nhưng không hiểu sao, đôi chân bỗng nhiên cứng ngắc, dường như có thứ linh cảm gì đó, ép buộc cậu cẩn thận ẩn nấp mình, sát lại gần thêm một ít.

"Đúng vậy, em cũng rất khó hiểu!" Nghe giống như giọng của Ô Lỗ Cáp, hình như người này đã đi theo Hạng Ý từ rất lâu, còn vì y mà từ Tam Giác Vàng chuyển đến Tam Giác Bạc. Chuyện làm ăn bên ngoài Hạng Ý giao cho Âu Dạng, để Ô Lỗ Cáp làm trợ thủ của mình, chuyện làm ăn ngầm giao cho ai, đến Âu Dạng cũng không biết, dĩ nhiên Nhan Lập Khả càng không biết được.

Nếu là Ô Lỗ Cáp, đoán chừng cũng không phải là chuyện ngấm ngầm gì, Nhan Lập Khả suy nghĩ một chút, vẫn quyết định xoay người tránh đi thì tốt hơn.

"Hơn nữa, em cố ý trở về Tam Giác Vàng một chuyến, tìm cha hỏi han rất nhiều người, nhưng vẫn không ai biết Karo đi đâu, vấn đề này còn náo động rất lớn, nhiều người vẫn đang thương tâm kia kìa."

Tam Giác Vàng? Nhan Lập Khả nhíu mày, lại dừng bước.

Hạng Ý im lặng một hồi, mới hỏi, "Hắn biến mất lúc nào?"

"Đại khái là hơn một năm trước," Ô Lỗ Cáp cũng có chút ảm đạm, "Đại ca, anh không phải là người Myanmar nên có khi không biết, gia tộc Tư Tế Hull Nặc đối với chúng em mà nói giống như là sứ giả của thần linh, lúc trước Karo học ở trường chúng ta, biết bao nhiêu người đều cảm thấy đó là niềm vinh hạnh lớn, lúc ấy em cũng kích động cơ mà, hắn vừa biến mất như vậy, làm cho mọi người đều hoảng cả lên."

"… Lại là một năm trước…" Hạng Ý lẩm bẩm một câu, cụp mắt xuống.

Ô Lỗ Cáp suy nghĩ một chút, nói tiếp, "Có điều cũng rất kỳ lạ, người bảo hộ là Karo đã mất tích, thế nhưng trong Thần Điện vẫn còn linh khí, những người đi cầu phúc còn có thể xin được bùa hộ mệnh, chẳng qua là không ai gặp được hắn, vì vậy hắn rốt cuộc mất tích thật sự hay là trốn tránh không muốn gặp mọi người, em cũng không rõ lắm… Haiz, trên thế giới này chỉ có chỗ đó là tuyệt đối không thể xâm nhập, nên căn bản cũng không nằm trong phạm vi chúng ta có thể điều tra…" Ô Lỗ Cáp gãi đầu.

"Nói đúng ra, không thể xác minh được tin tức biến mất này là thật hay giả đúng không?"

Ô Lỗ Cáp gật đầu.

Hạng Ý híp mắt, không nói gì nữa.

Ô Lô Cáp nhìn y, nghẹn họng cả buổi cuối cùng vẫn phải hỏi một vấn đề, "Đại ca, em có thể hỏi một câu không, cái này… Không phải lúc trước anh rất ghét hắn sao? Sao giờ lại muốn em đi tìm hắn?"

Hạng Ý như đang ngẩn người, ngây ngốc một lúc lâu, mới nhỏ giọng nói, "Có phải hắn… Thật sự có thể nhìn thấy linh hồn của con người?"

"Chuyện này em tuyết đối cam đoan, hắn nhìn thấy được, từ nhỏ cha đã kể cho em về truyền thuyết gia tộc Hull Nặc, em cũng từng tận mắt chứng kiến, tuyệt đối là sự thật!"

Hạng Ý lại như đang thất thần, biểu tình mê man, sau đó bỗng nhiên khẽ cười một cái, chỉ là nhìn xem có chút cay đắng, "Tôi chỉ muốn hắn… Giúp tôi nhìn một chút."

"Hả? Nhìn cái gì?" Ô Lỗ Cáp không hiểu.

Nhưng Hạng Ý không trả lời, đưa tay xoa bóp lông mày, đứng dậy, "Được rồi, hắn biến mất rồi thì bỏ qua đi, việc này chấm dứt ở đây, cậu đừng nói với những người khác."

"Ừ…" Ô Lỗ Cáp ngây thơ gật đầu.

Hạng Ý đi qua đẩy cửa, không nhìn lại Ô Lỗ Cáp, nhấc chân đi về phía phòng của Nhan Lập Khả.

***

"Tiểu Khả?"

Gõ cửa, nhưng bên trong không có tiếng trả lời.

Hạng Ý xoay nắm đấm đẩy cửa đi vào, nghe thấy có tiếng nước chảy truyền ra từ trong phòng tắm. Hóa ra là đang tắm, thảo nao không nghe thấy. Không nghĩ gì nhiều, Hạng Ý tìm đại cái ghế rồi ngồi xuống, liếc mắt nhìn thấy trên bàn có một cuốn sách y học, sững sờ một chút, y cầm lên lật xem, đọc mấy dòng chữ phía trên cũng không hiểu, chỉ đành nhìn hình ảnh minh họa cây thuốc đến ngẩn người.

Rất nhiều năm về trước, y cũng như thế này. Nằm ở bên cạnh Mạc Bắc, Mạc Bắc đọc sách, y cũng muốn qua nhìn góp vui, chữ trong sách thì đọc được hết, nhưng vẫn không hiểu trên đó đang nói cái gì, y chỉ còn cách buồn bực mà nhìn hình ảnh minh họa, nhìn chán chường xong liền làm loạn lên không cho Mạc Bắc đọc nữa, người kia chỉ có thể bất đắc dĩ chiều theo y, khép sách lại, lấy ra một cuốn truyện tranh cùng xem với y.

Cùng một loại sách, cùng dạng xem không hiểu, chỉ có người bên cạnh là thay đổi, nhưng lại tựa như không thay đổi. Y cứ mơ màng như vậy mà nhìn, đến khi bên tai vang lên một giọng nói hiền hòa.

"Ý, đang làm gì đó?"

Hạng Ý chợt run lên, ngẩng đầu trông thấy mái tóc ẩm ướt của Nhan Lập Khả rũ ở trên trán, không hiểu sao khiến cho y có chút động lòng.

Đứng lên cầm lấy chiếc khăn mặt trên tay của Nhan Lập Khả, Hạng Ý nhẹ nhàng lau tóc cho cậu, vừa lau vừa nói, "Về lúc nào?"

Bàn tay trên đỉnh đầu rất nhẹ nhàng, ánh mắt của y cũng dịu dàng không thể tưởng, Nhan Lập Khả có chút ngây ngẩn, đáy lòng tràn đầy hạnh phúc, phản ứng chậm chạp, "Vừa mới, về liền đi tắm." Nói xong, cậu ngồi xuống cái ghế Hạng Ý vừa ngồi, ngoan ngoãn để cho Hạng Ý lau tóc cho mình.

Hạng Ý đứng ở sau cậu, động tác trên tay rất nhẹ, "Hai ngày nữa, khai giảng đúng không?"

"Ừ, ngày mai tôi sẽ sắp xếp chút hành lý." Nhan Lập Khả cười nói, "Thành phố B ở Trung Quốc… Có lẽ mát mẻ hơn nơi này của chúng ta nhiều nhỉ, không biết có thể thích nghi được hay không."

Hạng Ý im lặng một lúc, đột nhiên hỏi, "Không phải em… Thích tôi sao? Tại sao không thi vào trường ở đây?"

Nhan Lập Khả chợt cứng người, sau đó có chút bối rối nói, "Ở gần anh quá, anh nhất định sẽ nghi ngờ tôi, không phải sao?" Cười cười như tự giễu, "Tôi biết anh sẽ không tin tưởng tôi, cách xa một chút… Có lẽ sẽ làm cho anh giảm bớt chút cảnh giác… Ha ha, đến ngày nghỉ tôi sẽ đến thăm anh một chút thôi, sẽ không làm phiền anh."

Bàn tay đang lau tóc bỗng nhiên dừng lại, không động đậy.

Nhan Lập Khả mím môi, không nói tiếp nữa.

Người phía sau bỗng nhiên đi qua, đứng ở trước mặt cậu chậm rãi ngồi quỳ xuống, ngồi nhìn thẳng vào cậu. Đôi mắt của y rất sâu, ngắm nhìn cậu thật lâu, sau đó vươn tay ôm thiếu niên đối diện vào trong lòng. Thân thể Nhan Lập Khả có chút cứng ngắc, Hạng Ý ôm một lát, cúi đầu hôn lên mái tóc ướt sũng của cậu.

"Đồ ngốc."

Hai chữ, mang theo chút mùi vị yêu chiều, Nhan Lập Khả nghe xong có chút ngẩn người.

Hạng Ý vuốt ve mái tóc của cậu, đột ngột ôm lấy cả người cậu, đứng lên đi đến bên giường. Nhan Lập Khả đỏ mặt, lúc ngã xuống giường tim cũng đập thình thịch. Nhưng mà Hạng Ý chỉ nằm nghiêng ôm lấy cậu, cúi đầu hôn một cái lên trán của đối phương, cười nói, "Nghĩ gì thế, mặt đỏ như vậy?

Nhan Lập Khả lập tức né mắt xuống, mặt càng đỏ thêm.Hạng Ý bật cười, ôm chặt hơn, “Hôm nay đi thị sát cả ngày, có chút mệt mỏi.” nhỏ giọng nói, Hạng Ý cúi đầu vùi vào trong cổ Nhan Lập Khả, “Nằm với tôi một chút, chốc nữa tôi còn phải đi ra ngoài.”

Nhan Lập Khả đau lòng ôm lại y, nhẹ nhàng vỗ về tấm lưng của y, gật đầu ngoan ngoãn rụt mình trong ngực của y.

“Nghi việc này, ngờ việc kia, thật sự rất mệt,” tựa như lẩm bẩm một mình, giọng của Hạng Ý rất nhỏ, thấp đến mức gần như nghe không rõ, “Tôi cũng không muốn như vậy, nhưng chuyện tôi cần làm, nghĩ vẫn còn thiếu.”

Nhan Lập Khả gương mặt mệt mỏi của Hạng Ý, cúi đầu suy nghĩ gì đó, bỗng nhiên nói, “Mệt như vậy, thì đừng làm nữa.”

Hạng Ý mở mắt nhìn cậu, “Đừng làm?”

Nhan Lập Khả nhìn vào y một lúc, nghiêng người ôm lấy y, vuốt ve mái tóc của y, “Đúng vậy, không làm nữa, không tốt sao? Làm một người bình thường, sống quãng đời bình thường, không tốt sao?”

Hạng Ý cười nhẹ một tiếng, không trả lời.

Cảm thấy buồn cười, không làm nữa? Cái này thật sự là chuyện mơ tưởng.

Làm đến bước này rồi, căn bản không phải y muốn buông là có thể buông bỏ. Huống chi, y làm sao có thể buông tay mối thù còn chưa báo xong của mình, Hạng Khôn đã chết, nhưng vẫn còn Đằng Lăng, còn cái tên Lăng Diệc Phong kia, người đã tự tay giết sạch cả nhà của y. Hạng gia là tổ chức mà y hiểu rõ như vậy, nhưng y vẫn phải nằm gai nếm mật suốt tám năm mới có thể tìm được cơ hội để báo thù, Đằng Lăng không phải Hạng gia, muốn đạp đổ tổ chức giống như tường đồng vách sắt này còn khó hơn lên trời.

Hạng Ý khẽ cười một tiếng, giọng nói hơi lạnh, “Quãng đời bình thường, chuyện này không phải tôi muốn là có thể có được.”

Nhan Lập Khả im lặng cả buổi, rũ mắt xuống rúc vào trong ngực của Hạng Ý, nhỏ giọng thì thầm, “Tôi biết… Thế nhưng…” giọng của Nhan Lập Khả có chút mơ màng, “Nhưng tôi vẫn hi vọng, có một ngày như vậy, tôi và anh, chúng ta đều là người bình thường, tôi mở phòng khám, làm một bác sĩ bình dân, còn anh kinh doanh bình thường, không cần quá lớn, giống như dân thường là tốt rồi…” giọng nói càng lúc nhỏ dần, cuối cùng như là thì thào, “Tốt nhất… Chúng ta có thể đến Trung Quốc, tốt nhất là ngay tại thành phố B, chúng ta có một căn nhà nhỏ, hai người chúng ta, có một ngôi nhà nho nhỏ…”

Nói xong, cậu xuất thần một chút, cuối cũng đành tự giễu mà cười, “Nhưng mà, làm sao có thể đây…” Nhan Lập Khả chầm chậm nhắm mắt, gần như không thể nghe được tiếng nói, “Ngày đó, làm sao có thể đây…”

Bầu không khí phảng phất một mùi bi thương, Hạng Ý trầm lặng một lúc, ôm lấy Nhan Lập Khả, đột nhiên hỏi, "Tại sao lại là Trung Quốc? Tại sao phải thành phố kia?"

Nhan Lập Khả lắc đầu, "Không biết, chỉ cảm thấy… Rất quen thuộc, rất muốn đến nơi đó."

"Quen thuộc?" Hạng Ý nhìn cậu, đôi mắt híp lại, "Em chưa bao giờ đi đến nơi đó, làm sao lại quen thuộc?"

Nhan Lập Khả mím môi, có chút lo lắng mà nhích cơ thể, "Tôi cũng không biết, thật sự không biết… Có rất nhiều chuyện, tôi đều cảm thấy mù mờ, tôi…"

Hạng Ý đột ngột cúi đầu hôn lên môi của cậu, không có tiến vào, chỉ là chạm vào nhau trong chốc lát, ngăn lại lời nói của cậu, sau đó ngẩng đầu nhìn ánh mắt mơ màng của Nhan Lập Khả, lại nhẹ nhàng hôn một cái, "Không cần nhớ, không cần nhớ, không sao cả, có tôi ở đây."

Rõ ràng cảm thấy trong đôi mắt của Hạng Ý có thứ gì đó đã tắt đi, cậu nhìn không thấu, nhưng khi nghe thấy giọng nói yêu thương ấm áp ở bên tai, cậu cảm thấy mê man nhưng rất thỏa mãn, cậu ép mình không nên suy nghĩ nhiều, thuận theo sức lực của hai cánh tay Hạng Ý tựa vào trong ngực của y, nhắm mắt lại lặng lẽ gật đầu.

78. Quyển 3 - Chương 78: Nằm Vùng

Nói là thu xếp hành lý nhưng thực chất cũng không có gì để thu xếp, lúc đến đây Nhan Lập Khả cũng không mang theo hành lý, chỉ cầm theo một chiếc túi nhỏ, bên trong đựng một số sách và quần áo. Sáng sớm Hạng Ý tự mình lái xe đưa Nhan Lập Khả đến sân bay GRU của Thành phố Sao Paulo, lúc này bên trong phòng chờ máy bay không nhiều người lắm, rất yên tĩnh, còn có tiếng nhạc êm dịu, Âu Dạng cùng vài người đứng chờ bên ngoài căn phòng, mở cửa ra cho Hạng Ý. Đi vào trong phòng, Hạng Ý lập tức trông thấy bóng lưng của Nhan Lập Khả đang đứng trước cửa sổ sát đất, dáng người không cao lắm, hai vai thon gầy, thiếu niên mặc quần áo màu nhạt, dưới ánh nắng mặt trời tỏa ra một vầng sáng nhẹ nhàng.

Lại là thứ cảm giác làm cho y hít thở không thông này, cảm giác quen thuộc đến tận xương tủy.

Thiếu niên nghe thấy tiếng động thì xoay người, đôi mắt đen láy óng ánh cong lên nhìn vào Hạng Ý, trong đôi mắt cong cong mang theo ý cười ấy chiếu ra bộ dáng thoáng thất thần của Hạng Ý.

"Ý?" Nhan Lập Khả đi tới, quơ quơ tay trước mặt Hạng Ý, "Nghĩ gì thế?"

Hạng Ý rũ mắt không trả lời, vươn tay kéo người trước mặt vào trong lòng, dựa đầu lên vai của cậu im lặng một lúc lâu mới khẽ nói, "Khi nào về?"

Nhan Lập Khả hơi bất ngờ, nhưng cái ôm ấp này rất ấm, ngoại trừ vui vẻ cũng không nghĩ gì nhiều, "Khi

nghỉ, à… Một năm một tháng sau.” Cảm nhận được hai cánh tay ôm mình thoáng siết chặt thêm một ít, cậu mỉm cười, “Nếu muốn… Ừm… Nếu lỡ như anh nhớ tôi, thì cứ đến thăm tôi, địa chỉ trường học của tôi anh biết đúng không?”

Hạng Ý cọ cọ giữa cổ của cậu, xem như gật đầu, “Chỗ đó như là trung tâm thành phố, cũng dễ tìm.”

Nhan Lập Khả sững sờ, ánh mắt lóe sáng lên, “Anh nói… Anh thật sự sẽ đến thăm tôi sao?”

Hạng Ý tươi cười, nghiêng đầu hôn lên cổ của cậu một cái, “Nhớ em, đương nhiên sẽ đến gặp em.”

Nhan Lập Khả cảm thấy mơ màng, ngẩn ra một lúc lâu mới kịp phản ứng lại mà cười vui lên, “Nếu anh đến, tôi sẽ cúp học đi với anh.”

Trong mắt chiếu ra ánh mắt mừng rỡ của thiếu niên, Hạng Ý bỗng cảm thấy không thể nhìn được nữa, nhắm mặt lại, chờ cảm xúc bình ổn trở lại mới khẽ ngẩng đầu lên.

Nhan Lập Khả đang vui mừng, nghiêng đầu bỗng nhiên nhìn thấy ánh mắt Hạng Ý có chút buồn, sững sờ một chút, chớp mắt mấy cái liền hỏi, “Làm sao vậy?”

Hạng Ý hình như có hơi khó xử, bờ môi mấp máy, ngập ngừng một hồi lâu, cuối cùng lại cười cười, lắc đầu, “Không có gì.”

Nhưng Nhan Lập Khả lại hơi nhíu mày thoáng đẩy ngực của y ra, nhìn thẳng vào mắt y hỏi lại, “Anh vừa định nói gì đó?”

Hạng Ý lẩn tránh ánh mắt của cậu, nhưng lại bị cậu nhìn chằm chằm, rốt cuộc vẫn phải miễn cưỡng thở dài, “Thành phố B ở Trung Quốc, không phải Tam Giác Vàng, cũng chẳng phải Tam Giác Bạc, hiển nhiên không phải là nơi tôi muốn đến thì đến.”

Nhan Lập Khả ngẩn người, “Có ý gì?”

Hạng Ý gục đầu xuống, im lặng cả buổi, giọng rất thấp, âm giọng khàn đến độ không nghe thấu cảm xúc, “Thành phố B… Nơi đó có kẻ thù của tôi.”

“Kẻ thù?”

Đôi mắt vốn âm trầm của Hạng Ý giờ phút này càng thêm sâu thẳm, y híp mắt, hơi thở có chút nặng nề, Nhan Lập Khả đứng ở trong lòng của y gần như có thể cảm nhận thấy nhịp tim đập trầm trọng. Người nọ im lặng thật lâu, cuối cùng lắc đầu, gượng gạo nở nụ cười, “Kẻ thù của tôi, không liên quan gì đến em.” nói xong, y vươn tay xoa tóc của Nhan Lập Khả, cười nói, “Còn em, lo học tập chăm chỉ, tôi nghe nói, trường đại học kia rất tốt.”

Nhan Lập Khả ngước mắt nhìn y một lúc lâu, cuối cùng không hỏi gì thêm, ngoan ngoãn gật đầu.

Sau đó hai người thoải mái trò chuyện với nhau thêm một lúc lâu, Nhan Lập Khả rất thích dáng vẻ cười rộ lên của Hạng Ý, mặc dù người này rất ít khi cười, hay nụ cười lúc nào cũng rất nhạt, cậu chưa bao giờ nhìn thấy y cười thoải mái.

Cuối cùng ai có thể khiến cho y thật sự hạnh phúc đây, sẽ là mình sao? Hay là cái người đã không còn ở đây, Mạc Bắc, người đó đã từng nhìn thấy bộ dáng cười to hạnh phúc của y chưa?

Đi qua cổng an ninh, Nhan Lập Khả quay đầu nhìn về phía người kia đang vẫy tay mỉm cười với mình ở trong đám đông, ngơ ngác nhìn thật lâu, không hiểu sao cổ họng bỗng cảm thấy nghẹn lại. Không muốn rời đi, không muốn rời xa người này, muốn vĩnh viễn ở bên cạnh y, giống như có một linh cảm một đi sẽ không quay lại được. Cậu vô thức bước về phía trước một bước, nhưng lại trông thấy Hạng Ý xoay người, mang theo đám người vội vàng hòa vào đám đông, cậu ngẩn người đứng đấy, mãi đến khi cuối cùng không còn nhìn thấy bóng dáng Hạng Ý nữa, mới lặng lẽ hạ ánh mắt.

Tình cảm không biết làm sao mà nảy nở, càng lúc càng sâu đậm.

Không hiểu sao cảm thấy mình có chút buồn cười, cậu hít vào một hơi thật sâu, quay đầu nhìn trời xanh mây trắng ngoài cửa sổ. Thành phố B… Cái nơi mà cậu cảm thấy quen thuộc và mong mỏi vậy mà lại có kẻ thù của Hạng Ý. Dáng vẻ lạnh lùng âm trầm hiện tại của Hạng Ý có lẽ có liên quan đến kẻ thù kia chăng? Cậu muốn biết, nhưng cậu không nỡ để người đàn ông kia nhớ lại kí ức đau khổ, cậu nghĩ tự mình sẽ tìm cách điều tra.

Nhan Lập Khả đi theo dòng người chậm rãi vào cabin, vào khoang hạng nhất tìm được chỗ của mình xong liền rút một tờ báo ra xem. Tin tức tựa hồ cũng không có gì đáng chú ý, Nhan Lập Khả tùy tiện lật vài trang, vừa vặn lật đến chuyên mục kinh tế tài chính, một dòng tiêu đề màu đen cỡ lớn đập thẳng vào trong mắt, làm cho ý định muốn lật trang trên tay của cậu thoáng cái dừng lại.

Bất động sản Đằng Lăng chi một khoảng tiền khổng lồ đầu tư xây dựng khu căn hộ cao cấp hàng đầu Châu Á — Dự án "Đế Viên" chính thức được khởi công

Đằng Lăng?

Trong đầu lập tức hiện lên gương mặt cười tươi của một người đàn ông tuấn tú. Nếu nhớ không lầm, người kia đúng thật đã từng nói đến dự án xây dựng cao ốc gì đó muốn mời cậu làm phát ngôn viên.

Nhan Lập Khả cầm tờ báo đọc kỹ, càng xem càng thấy không biết nên khóc hay nên cười. Một dự án có quy mô khổng lồ như vậy, người kia sao có thể tùy tiện tóm đại một người làm phát ngôn viên? Nhớ lại bộ dáng tươi cười hì hì của cái người tên Lăng Viêm kia, Nhan Lập Khả chỉ cảm thấy dở khóc dở cười. Người này thật là… Sao có thể tùy tiện chuyện kinh doanh như vậy…

Âm thầm thở dài một tiếng, Nhan Lập Khả xếp tờ báo lại, dựa vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi. Cũng may đã

từ chối, tên kia rất không đáng tin cậy…

Vốn tưởng nằm nghỉ một chút là sẽ cất cánh, kết quả là nằm đến khi cậu thật sự ngủ say, máy bay vẫn chưa dịch chuyển. Cậu vốn luôn bình thản, cũng không gấp gáp, nhưng những người khác trong khoang đã sớm không kiên nhẫn được, âm thanh phàn nàn dần rộn rã lên. Nhan Lập Khả không có mở mắt, kiên nhẫn chờ đợi, lắng nghe xung quanh có tiếng tiếp viên hàng không đang giải thích, nói là đang đợi một hành khách, mong mọi người bình tĩnh đừng nóng vội gì gì đó.

Lại nói, vị trí bên cạnh cậu đến giờ vẫn trống không, chẳng lẽ toàn bộ hành khách trên máy bay đang chờ đợi vị Phật gia này…

Vì thế cậu nhắm mắt mơ màng chờ đợi, không biết đợi đến bao lâu, máy bay cất cánh lúc nào cậu cũng không biết, chỉ lờ mờ cảm thấy có ánh mặt trời chiếu thẳng vào có chút chói mắt, cậu giống như nhíu mày một chút, một giây sau liền có người nào đó che chắn ánh sáng cho cậu. Một đường nằm ngủ thoải mái, đến khi Nhan Lập Khả cuối cùng cũng mở mắt thì trời đã tối rồi. Cậu vừa cử động một cái, cúi đầu liền nhìn thấy trên người có một tấm chăn, Nhan Lập Khả bất ngờ, bên tai đột nhiên vang lên tiếng đàn ông cười khẽ, “Ô, cuối cùng cũng chịu dậy rồi à?”

Giọng nói này…

Nhan Lập Khả sững sờ, nghiêng đầu sang, đến khi thấy rõ người trước mặt liền choáng váng, “Ngài…”

Người bên cạnh chớp mắt, vẻ mặt vô tội, “Tôi làm sao?” Sau đó làm như giật mình bừng tỉnh cười nói, “Một ngày không gặp đã nhớ tôi sao?”

Bộ dáng đắc chí của đối phương làm cậu nhịn không được bật cười, “Lăng tiên sinh sao cũng ở đây, thật là trùng hợp.”

Lăng Viêm nhướng mày, chậc lưỡi thở dài, “Trên đời nào có chuyện trùng hợp như vậy.”

“Hả?”

Lăng Viêm chỉ ngón trỏ xuống vị trí của mình, “Đuổi tên này đi, tôi mới có thể ngồi đây đấy, thật phiền phức.”

Nhan Lập Khả sững sờ một lúc mới hiểu, “Đổi tạm thời sao? Haha, ngài có chuyện gì gấp à?”

Chỉ là thuận miệng hỏi một câu, đối phương lại gật đầu như băm tỏi, lại như hôm qua mà rút ra một tấm danh thiếp nhét vào trong tay cậu, “Có chứ, đại sự mà, này.” Lăng Viêm còn rút ra tờ báo viết tin về khu cao ốc “Đế Viên”, chỉ chỉ vào, “Đến làm phát ngôn viên cho tôi đi, cậu sẽ nổi tiếng nha~”

"..."

Lúc này không có Âu Dạng bảo vệ, Nhan Lập Khả thật sự dở khóc dở cười, "Dạo này Lăng tiên sinh rất buồn chán đúng không?"

Lăng Viêm cụp lông mi xuống, gật đầu, "Rất buồn chán."

Trách không được...

Nha Lập Khả bất đắc dĩ, đành phải chiều ý hắn cất danh thiếp vào trong túi, "Rốt cuộc ngài muốn gì? Đừng quanh co nữa, hạng mục đều đã khởi công, làm sao có thể chưa tìm được phát ngôn viên."

Vừa nói xong, liền thấy Lăng Viêm híp mắt lại, hào quang càng thêm lóng lánh, "Tiểu Khả cũng thật thông minh quá."

Bị hai chữ "Tiểu Khả" này đóng băng tại chỗ, Nhan Lập Khả căng tròn đôi mắt ngơ ngác nhìn hắn, hình như không kịp phản ứng. Chẳng qua vẻ mặt này thật sự quá ngây thơ không đề phòng, Lăng Viêm nhìn thấy càng thêm phất cờ trong bụng, hắn khoanh tay hừ hừ, "Nhan Lập Khả, mười lăm tuổi, cha mẹ chưa biết, vốn là trẻ mồ côi, năm lên sáu thì được Hạng gia nhận nuôi, chưa bao giờ tham gia vào công việc của tổ chức, chỉ mang danh nghĩa con nuôi, là một thiên tài nhỏ, mười lăm tuổi đã lên được đại học gì gì đó... À..., bạn trai hiện giờ là Hạng Lê." Lăng Viêm nói đến đây, đột nhiên cười hắc hắc hỏi, "Nhóc con, cậu thích đàn ông à?"

Nhan Lập Khả bị hỏi đến sững sờ, hơn nữa, đây hẳn là sơ yếu lý lịch của cậu, nhưng không có gì trong trí nhớ, cũng không có cảm giác chân thật gì. Lăng Viêm thấy cậu ngây ngẩn ra, đoán là đang xấu hổ, càng cảm thấy nhóc con này đáng yêu, "Này, Hạng Lê thật sự là bạn trai của cậu?"

Nhan Lập Khả cắn môi, dần dần định hình lại, ngẩng đầu nhìn Lăng Viêm lắc đầu, "Không phải."

"A?" Lăng Viêm bất ngờ, "Nhanh như thế đã phủ nhận người đàn ông của mình, Hạng Lê mà biết sẽ rất đau lòng."

Nhan Lập Khả nhớ đến ánh mắt tổn thương cùng bộ dạng muốn nói rồi lại thôi của Hạng Lê trong một năm qua khi nhìn cậu, cậu xuất thần một chốc, cụp mắt xuống không nói gì.

Cậu bên này thì đang khó xử, nhưng hình như Lăng Viêm sung sướng vô cùng, xem ra vợ chồng son đang có xung đột, không có hòa hợp, đây là tín hiệu tốt, nghĩ vậy, hắn nhích lại gần một chút, cúi đầu nhìn góc mặt đẹp đẽ của Nhan Lập Khả, cười nói, "Làm sao vậy? Cãi nhau à?"

Nhan Lập Khả lấy lại tinh thần, nghiêng mắt nhìn vẻ mặt kỳ quái của Lăng Viêm, áy náy trong đáy lòng lập tức bị thay thế vì buồn cười, cái người này đã lớn như vậy, sao tình tình giống như trẻ con thế này, "Hóa ra Lăng tiên sinh còn kiêm luôn chức nhân viên điều tra hộ khẩu."

Lăng Viêm cười ha hả, ngồi trở về chỗ của mình, "Không phải tôi đã nói có chuyện sao, trò chuyện với tôi chút đi."

Nhan Lập Khả gật đầu, "Lăng tiên sinh muốn nói vấn đề gì?"

"Đừng một Lăng tổng hai Lăng tiên sinh nữa, gọi Lăng Viêm được rồi." Lăng Viêm nói, đột nhiên cười hắc hắc nói, "Nếu không, tôi lớn hơn cậu, cậu gọi bằng Viêm ca ca hay gì đó, tôi cũng không để ý đâu."

Nhan Lập Khả suýt chút nữa bật cười, khóe miệng co giật.

Lăng Viêm cười sảng khoái, không đùa cậu nữa, đột nhiên nghiêm túc nói, "Thật ra tôi có chuyện muốn nhờ cậu."

Nhan Lập Khả ngạc nhiên, nhìn bộ dáng nghiêm túc hiếm thấy của hắn, cảm thấy đặc biệt sợ hãi, "Chuyện gì?"

Cũng không biết làm sao, Lăng Viêm thu lại bộ dáng tí tởn vui cười của mình, thoạt nhìn có chút ảm đạm, "Tôi muốn nhờ cậu cứu một người."

***

Monteria, mật thất dưới trang viên.

Dưới lòng đất luôn luôn là như vậy, tối tăm ẩm ướt, đen thẳm không thấy đáy. Hạng Ý đẩy cửa mật đạo ra, đi qua bảy tám lối rẽ, cuối cùng dừng trước một cánh cửa bằng đá khổng lồ. Bên cạnh cửa đá là một bảng mã số, Hạng Ý lấy chìa khóa mở cửa ra, nhập một loạt chuỗi mã số sau đó cắm chìa khóa vào trong ổ, cánh cửa từ từ mở rộng, mở ra một khe nhỏ vừa đủ một người.

Đi vào bên trong thạch thất, bên trong không giống với một mật đạo u tối, trái lại còn rất sáng, xung quanh cũng ngập tràn mùi hương thơm mát.

"Sở Mặc thúc thúc," Hạng Ý rẽ góc, trông thấy bóng lưng đen của một người đàn ông có mái đầu bạc trắng, "Cậu ta đi rồi."

Sở Mặc đang quan sát vô số màn hình, quay đầu nhìn về hướng Hạng Ý, vẻ mệt mỏi trên mặt thoáng cái vui lên, "Mấy ngày nay vất vả cho cậu rồi."

Hạng Ý lắc đầu, tiến lên hai bước đỡ lấy cánh tay của Sở Mặc, chầm chậm dìu gã đi đến ghế nằm bên cạnh, "Thúc nên nghỉ ngơi sớm một chút đi, những việc này giao cho Tháp Tu Á làm là được rồi."

Sở Mặc ngồi xuống, nghe y nói liền cười, "Đúng thật là già rồi, cơ thể bị thương nên có chút không dùng được."

Đôi mắt Hạng Ý cay cay, vội vàng lắc đầu.

Sở Mặc chỉ cười, giọng rất nhẹ, "Không còn lão gia, ta sớm đã chết, sống lâu đến như vậy, cũng đủ rồi." vuốt ve miệng vết thương ngang hông, nhắm mắt nhịn đau một lát, gã nói tiếp, "Bọn Lôi Bang cũng thật lợi hại, thảo nào dám thách đấu với chúng ta như vậy, chẳng qua đã diệt trừ được bọn chúng, không còn ai dám tranh đoạt với cậu nữa rồi nhỉ?"

Hạng Ý ngồi quỳ bên cạnh gã, nhìn vào đôi mắt trước giờ lạnh lùng nhưng vẫn mang theo yêu chiều của gã, yên lặng gật đầu. Sở Mặc cúi đầu xoa tóc Hạng Ý, nhìn gương mặt ngẩn ngơ của y, thật lâu sau mới chậm rãi nói, "Cậu bây giờ rất giống với lão gia khi còn trẻ."

Hạng Ý cắn môi dưới, không nói chuyện, chỉ lắng nghe âm giọng nhàn nhạt mang theo chút vui vẻ của Sở Mặc, "Khi ấy cũng thế, chúng ta không còn gì, dựa vào hai bàn tay trắng đi đến Tam Giác Vàng…" Như đang nhớ lại, gã mỉm cười, "Cậu và lão gia thật sự rất giống nhau, bình tĩnh, thông minh, lại hiểm độc, thoạt nhìn như lạnh lùng tàn nhẫn, nhưng đối xử với thuộc hạ rất tốt, vô cùng tốt…"

"Bên cạnh cậu một năm nay, thật giống như trở lại thời trẻ, ở bên cạnh lão gia, khi còn ở Tạm Giác Vàng tung hoành thiên hạ…" Sở Mặc cười ha ha, rút tay về, nhìn gương mặt thoáng như quen thuộc của Hạng Ý, "Biết vì sao ta không đồng ý để cậu giết Nhan Lập Khả không?"

Hạng Ý đứng lên lấy một tấm chăn đắp lên đầu gối của gã, sau đó lại ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh, "Thúc cảm thấy giữ lại cậu ta có hữu ích."

Đôi mắt Sở Mặc cong lên, hiếm khi lộ ra ý cười không pha lẫn tạp chất, "Cậu cảm thấy ta là loại người lòng dạ thâm sâu sao?"

Hạng Ý ngây ngốc một chút, ngước mặt nhìn ánh mắt vui cười của Sở Mặc, bỗng nhiên có chút xấu hổ, "Cũng không phải như vậy…"

Sở Mặc không cười nữa, thở dài một hơi, "Không phải không có lý do, nhưng quan trọng nhất là… Cậu ta có thể chữa khỏi bệnh cho cậu, không phải sao?"

"?!" Hạng Ý bất ngờ, ngơ ngác nhìn gã.

"Một năm nay cơ thể cậu có vấn đề gì, ta đều biết." Sở Mặc nói, như đang mệt mỏi, đầu dựa trên ghế từ từ nhắm mắt lại, "Cậu là cháu trai duy nhất lão gia, mỗi ngày đều đau khổ như vậy, ông ấy mà biết nhất định sẽ rất đau lòng." Nói xong, gã nghiêng đầu nhìn Hạng Ý, "Cơ thể thật sự đã khỏe hơn nhiều chưa?"

Hạng Ý cảm thấy đáy lòng đột nhiên có gì đó nóng ấm trào dâng, y luôn cảm thấy Sở Mặc như một lớp

sương mù, y muốn gần một chút, nhưng lại cảm giác, sương mờ không thể nhìn rõ, ngay cả đường nét lẫn hình dạng đều không có, cơ bản là nhìn không thấu đến không gần. Lần đầu tiên, y cảm thấy người trước mặt có chút chân thật, không chỉ là trợ thủ đắc lực nhất của ông ngoại, mà thật sự là người tên Sở Mặc.

Cổ họng có chút nóng ấm, Hạng Ý gật đầu, kìm lòng không được cũng cười lên, "Thúc yên tâm, tôi sẽ chăm sóc tốt bản thân, thúc cũng thế, đừng ép mình nữa, những chuyện này sau này cứ giao cho tôi đi, cứ khỏe mạnh hưởng phúc không tốt hơn sao?"

Sở Mặc mở hai mắt, nghĩ đến gì đó vừa cười vừa nói, "Lại nói, vẫn phải là… Tiểu Ý, bao giờ báo thù xong, chúng ta không cần phải giả vờ nữa, cậu đổi thành Hoắc Ý, họ Hoắc, có đúng không?"

Hạng Ý nhìn vào đôi mắt mong chờ của gã, trong lòng thoáng nghẹn, lập tức gật đầu.

Sở Mặc khẽ nói tiếp, "Đợi báo thù xong, cuối cùng không cần chữ Hạng xen vào nữa, cậu phải họ Hoắc, con của cậu, cháu trai cậu đều phải mang họ Hoắc…" Nói xong, Sở Mặc chợt cười nói, "Phải rồi Tiểu Ý, khi nào mới cho ta một đứa cháu trai họ Hoắc để bồng đây?"

Hạng Ý ngẩn người, trái tim không hiểu sao mà hoảng lên, vẻ mặt cũng hơi lúng túng, Sở Mặc chỉ là trêu đùa y, không có ý gì nhiều, chống ghế từ từ ngồi dậy, "Những việc này còn xa lắm, được rồi, ta nghỉ đủ rồi, cậu đã tới thì để ta cho cậu xem vài thứ, là tin tình báo mới nhất."

Không hiểu sao mà âm thầm thở phào một cái, Hạng Ý đứng dậy dìu Sở Mặc chậm rãi đi đến chỗ bàn điều khiển.

Sở Mặc đưa tay ấn lên tấm bản điều khiển trước mặt, màn hình trước mắt liền hiện lên vài tấm hình.

"Lăng Diệc Thần, Lăng Diệc Phong, Mạc Lẫm, chỉ cần giết ba người này là được, tiêu diệt toàn bộ Đằng Lăng rất khó, cũng không cần thiết, dù sao…" Sở Mặc nhắm mắt lại, hít vào một hơi, "Dù sao lúc ấy bọn họ cũng chỉ là quân cờ trong tay Hạng Khôn, cũng chỉ vì báo thù cho em trai mà thôi."

Hạng Ý yên lặng gật đầu, lần lượt nhìn qua từng bức ảnh chụp trên màn hình.

"Một năm trước Mạc Lẫm trúng hơn mười vết đạn, cứu chữa một tháng, cuối cùng bảo toàn được mạng sống, nhưng lại giống như Lăng Diệc Phong trước đây, trở thành người thực vật, vẫn chưa tỉnh lại, triệu chứng có lẽ cũng y hệt Lăng Diệc Phong, nhưng dù sao…" Sở Mặc chợt dừng lại, nhìn vào Hạng Ý, thở dài một tiếng cuối cùng vẫn phải nói ra, "Nhưng dù sao Mạc Bắc đã không còn, không ai biết trước đây y cứu sống Lăng Diệc Phong như thế nào, vậy nên đoán chừng Mạc Lẫm vẫn đang ở nơi nào đó dưỡng bệnh, hẳn Lăng Diệc Phong đang chăm nom hắn, về phần hai người đó đang ở đâu, ta vẫn chưa điều tra ra."

"Về phần Đằng Lăng, hiện tại… Tuy rằng Lăng Viêm là phó tổng giám đốc, nhưng trên thực tế, Lăng Diệc Thần đã giao hết sản nghiệp cho đứa con trưởng này, hắn cũng quy danh ở ẩn, cho nên nói, chúng ta muốn tìm ba người này, hoàn toàn không biết đã đi đâu."

Hạng Ý cau mày nhìn vào màn hình, vậy hẳn là ảnh chụp của một năm trước, cả người Mạc Lẫm đều quấn băng gạt thấm đầy máu, sắc mặt tái nhợt nằm trên giường bệnh. vẻ mặt của những người ở xung quanh đều trầm trọng, y nhìn một lát, nói, "Tính toán của bọn họ có lẽ vô cùng tuyệt mật, ngoại trừ người của Đằng Lăng, hẳn không ai biết được."

"Ừ," Sở Mặc gật đầu, "Vì vậy cách thức để có thể biết được thông tin, chỉ có một."

"Phái nằm vùng." Hạng Ý nói, nhìn thoáng qua tấm ảnh của Lăng Viêm, híp mắt, "Hơn nữa trong thời gian ngắn nhất phải thâm nhập được vào nội bộ nòng cốt của tổ chức."

Sở Mặc âm trầm, qua một lúc lâu mới lên tiếng, "Nhưng mà phái người nào đi, ta vẫn chưa nghĩ ra."

Hạng Ý cúi đầu nhìn hình ảnh và thông tin bên trong, cũng không nói nữa.

Ai sẽ là người thích hợp?

Hữu dụng đối với Đằng Lăng, nhưng cũng không làm bọn chúng nghi ngờ người của mình…

Bất chợt cảm thấy trong đầu có thứ gì đó muốn mạnh mẽ nảy lên, nhưng mơ hồ lại không thể bắt được suy nghĩ, y nhíu mày nghĩ ngợi, nhưng vẫn không nghĩ ra vế tiếp theo. Đang lúc hơi bực mình, điện thoại bỗng nhiên reo lên, Hạng Ý bình tĩnh lại, cúi đầu móc điện thoại ra nhìn, hai chữ "Tiểu Khả" nhấp nháy trên màn hình, y suy nghĩ một chút liền bắt máy.

"Tiểu Khả?"

"Ha ha, Ý, tôi đến nơi rồi." Bên kia có chút ồn ào, nhưng giọng của Nhan Lập khả rõ ràng rất vui, "Người anh cử đến đón tôi cũng đã gặp, bây giờ đang trên đường về trường, rất thuận lợi, anh yên tâm."

Không hiểu sao Hạng Ý cảm thấy trái tim có chút ấm áp, gần như vô thức mà nhìn lên đồng hồ treo tường, trong lòng bỗng nhiên có hơi lo lắng, "Không đúng, tại sao lâu như vậy mới đến? Em bây giờ phải đang ở trường mới đúng… Trên đường gặp chuyện gì sao?"

Bên kia Nhan Lập Khả đột nhiên không nói, Hạng Ý nhíu mày, hỏi càng gấp hơn, "Làm sao vậy?"

Giọng nói bên kia vẫn nhẹ nhàng như vậy, có điều lúc này rõ ràng đang cười, "Anh đang lo lắng cho tôi sao?"

"…"

Hạng Ý bỗng cảm thấy trong lòng nghẹn lấp, không nói chuyện.

"Ha ha," Bên kia cười cười, cũng không hỏi tiếp, chuyển chủ đề, "Ừ, máy bay cất cánh có hơi muộn, có một hành khách đến trễ gần nửa giờ, tất cả mọi người đều phải chờ hắn kia mà."

Bị dời sang chủ đề khác, cảm thấy trong lòng càng phức tạp, Hạng Ý im lặng một hồi, không biết nên nói gì cho phải, đành phải dựa theo lời nói của Nhan Lập Khả mà thuận miệng hỏi một câu, "Nửa giờ mà cũng đợi, hãng hàng không sao lại như thế."

Nhan Lập Khả cười, dường như giải thích thay cho đối phương, "Hắn có chuyện gấp, đợi một chút cũng không sao."

Thấy Nhan Lập Khả bênh vực người khác như thế này khiến y không hiểu sao có chút bất mãn, y hừ một tiếng, "Thật đúng là nhân vật lớn, có việc gấp liền để mọi người phải chờ."

Nhan Lập Khả nghe xong câu này, bỗng nhiên cười rộ lên, "Anh đừng nói vậy, thật sự là một nhân vật lớn." âm giọng êm tai của Nhan Lập Khả vang lên từng chữ rõ ràng, truyền vào trong tai của y, "Là một người nổi tiếng trong giới kinh doanh của Trung Quốc, có lẽ anh đã nghe qua, là phó tổng giám đốc của Bất động sản Đằng Lăng, tên là Lăng Viêm."

79. Quyển 3 - Chương 79: Thế Thân

Vài giây như vậy trôi qua, Hạng Ý cảm thấy trái tim mình như bị ai đó dùng thủy tinh tàn bạo đâm một nhát. Còn chưa kịp hiểu vì sao lại có cảm giác đau lòng này, đôi mắt màu đen đã vô thức híp lại, giọng trầm xuống.

"Lăng… Viêm?"

"Đúng vậy," Nhan Lập Khả cười, còn nói, "Hắn mời tôi làm phát ngôn viên cho dự án cao ốc "Đế Viên", tôi từ chối rồi, có điều lúc đi còn để lại danh thiếp, chỉ là tôi cũng không có việc gì liên lạc với hắn… A, cái người này rất thú vị đấy."

Nhan Lập Khả vui vẻ nói, nhưng lại cảm thấy đối phương bỗng nhiên im lìm, cả buổi không lên tiếng, cậu nhíu mày, loáng thoáng cảm giác kỳ lạ, liền cẩn thận dè dặt hỏi, "Làm sao vậy? Có gì không đúng sao?"

Hạng Ý ở bên kia im lặng một hồi, lúc sau giọng nói cũng trở về bình thường, dường như còn mang theo chút vui cười, "Không có gì."

Nhan Lập Khả mím môi, không hỏi gì nữa.

"Tiểu Khả." Bên kia lại truyền đến giọng nói dịu dàng của Hạng Ý, "Khoảng tháng mười có thể tôi sẽ đến Trung Quốc vận hàng, có lẽ sẽ đi ngang thành phố B, đến lúc đó tiện đường thăm em."

Nhan Lập Khả ngây người, trong lòng lập tức vui lên, "Tốt quá, sao lại khoảng? Có thời gian chính xác chưa?"

Giọng Hạng Ý vẫn rất trầm, chỉ là vui vẻ không đổi, "Yên tâm, đến lúc đó sẽ nói cho em biết."

"Ha ha, được."

Trò chuyện không đến vài phút, nhưng sau khi đặt điện thoại xuống đáy lòng thoáng chốc đã phấn khích lên. Nhan Lập Khả dựa lên ghế xe ngây ngốc cười, nghĩ tới Hạng Ý chủ động đến thăm cậu, trái tim liền cảm thấy ấm áp, khóe môi cũng không thể khép lại được.

Đám người đến đón cậu đều là do Hạng Ý phân phó, cậu vừa bước xuống máy bay liền trông thấy một trận thế tới đón người, xấu hổ đến mức hận không thể cúi đầu che mặt, lặng lẽ chuồn đi. Một đám người giơ bảng rao tên khắp mọi nơi, nhìn thấy cậu thì lập tức khom người cúi đầu, khiến cho mọi người đi ngang còn tưởng cậu là Đại thiếu gia lá ngọc cành vàng nhà ai, người người liếc mắt thổn thức.

Cả đường đi bị buộc trở thành tâm điểm, Nhan Lập Khả có cảm giác số bình tĩnh mà cậu tích góp từng tí mười mấy năm nay đều bị dùng cạn kiệt.

Đến được cổng trường, rốt cuộc đống vệ sĩ như hình với bóng kia mới chịu buông tha cho cậu, Nhan Lập Khả đứng ở dưới lầu ký túc xá, thở dài thườn thượt. Tuy rằng Hạng Ý là vì bảo đảm an toàn cho cậu, nhưng cái thế trận này thật sự là đỡ không nổi…

Vất vả lắm mới bình tĩnh trở lại, Nhan Lập Khả hít vào một hơi chuẩn bị mang hành lý lên lầu, vừa mới bước được một bước, điện thoại liền reo lên tít tít, Nhan Lập Khả căng thẳng, tưởng là Hạng Ý, suýt nữa làm rớt hành lý trong tay.

Lập tức tiếp điện thoại, cũng chưa kịp nhìn xem màn hình, cậu ấn nút chuyển liền cười lên, "Ý?"

Bên kia bất ngờ, sau đó bật cười, "Ơ, còn nói là không phải người của Hạng Lê, nhanh như thế đã nhớ muốn chết rồi à?"

"…" Tâm trạng phấn khởi của Nhan Lập Khả thoáng cái đóng băng, có chút buồn mà cắn môi, cũng không đính chính là đối phương nghe lầm, chỉ rầu rĩ nói, "Làm sao ngài biết số điện thoại của tôi…"

Lăng Viêm cười sảng khoái, "Tôi muốn thì sẽ biết." thật là một câu trả lời đáng hận, "Nào, Tiểu Khả, chuyện tôi đã nói với cậu, cậu suy nghĩ chưa, định khi nào thì cho tôi một câu trả lời thuyết phục đây?"

Nhan Lập Khả thở dài, thầm nghĩ cái người không biết xấu hổ này chắc chắn không thể cắt đuôi được, đành phải rũ mắt bất đắc dĩ nói, "Tôi ở trong trường vài ngày, khai giảng xong có lẽ sẽ bận rộn, không lâu sau tôi sẽ liên lạc với ngài."

Lăng Viêm đột ngột dừng cười, im lặng một lúc mới nói, "Tốt nhất nên sớm một chút có được không? Tôi chân thành nhờ cậu cứu giúp."

Người này đột nhiên nghiêm chỉnh khiến cho Nhan Lập Khả bất ngờ, thật ra cậu cũng hơi tò mò, rốt cuộc là ai mà có thể khiến cho cái người vô tâm vô phế cười rộn ràng này trở nên sầu lo ảm đạm như vậy. Cậu ngẫm nghĩ một chút, chợt cảm thấy đau lòng, giọng nói vô thức cũng dịu xuống, "Vậy… Cuối tuần này đi, thật ra… Thật ra tôi cũng không dám chắc có thể chữa khỏi cho người đó hay không, ngài…"

"A," Cảm thấy một tiếng này của Lăng Viêm như là cười khổ, "Trước đây tôi không biết Mạc Bắc còn có học trò, nếu biết sớm, đã nhanh tìm đến cậu rồi…" Lăng Viêm dừng một chút, nói tiếp, "Y có thể chữa khỏi cho Tiểu Thúc, có khi… Cậu cũng có thể."

Nhan Lập Khả im lặng một khoảng, cuối cùng vẫn ừ một tiếng rồi cúp máy.

Thật là kỳ lạ, đột nhiên cảm thấy giọng điệu trầm thấp, dáng vẻ sa sút của người này khiến cho cậu có chút đau lòng.

Cứ như vậy dựa theo giao hẹn, Nhan Lập Khả làm xong thủ tục nhập học, sau một tuần sinh hoạt ở trường dần dần trở nên quen, đến sáng ngày chủ nhật thì nhận được điện thoại của Lăng Viêm, nói là đang đợi ở dưới ký túc xá. Nhan Lập Khả âm thầm kinh ngạc, vội vàng chạy ra ban công, quả nhiên một chiếc xe hơi thể thao chói sáng bóp còi inh ỏi đập ngay vào trong mắt, người ngồi trong xe cứ như người mẫu, chống cằm cười hả hê tận hưởng ánh mắt càn quét của mọi người, Nhan Lập Khả tức thì cảm thấy mình thật ngu ngốc, vậy mà còn lo lắng người này có thể bởi vì buồn bã mà dẫn đến suy sụp tinh thần…

Cúi đầu nhanh chóng vọt vào trong xe, Nhan Lập Khả bi ai khẳng định mình sẽ trở thành chủ đề nóng hổi của trưởng. Có đại soái ca lái xe sang đến trường học đón người, mà người đó lại là nam sinh…

Nhan Lập Khả bất đắc dĩ ngồi trên xe, nhìn thoáng qua đám đông đang nhìn về phía này, khẽ than thở một tiếng.

Mình không được bốc hỏa…

Có chút xấu hổ mà quay đầu sang, vừa đúng lúc Lăng Viêm áp lại gần, gương mặt góc cạnh sắc nét thiếu chút nữa dán lên mũi của cậu, Nhan Lập Khả càng hoảng sợ thêm, vội vàng rụt cổ ra sau, mặt đỏ bừng.

"Ha ha ha," Lăng Viêm cười to, ngồi trở về chỗ của mình, khởi động xe rồi liếc qua thiếu niên bên cạnh cười nói, "Tiểu Khả, cậu thật thú vị."

"Có gì thú vị…" Cắn môi dưới, Nhan Lập Khả cúi thấp đầu, nhích lại cửa xe ngồi cách xa ra một chút, có điều động tác nhỏ này càng làm cho Lăng Viêm vui vẻ, cố gắng kiềm chế lắm mới không tiếp tục giở trò trước mặt bao nhiêu người.

Vừa rời khỏi trường, Lăng Viêm mở mui xe ra, ánh mặt trời dịu nhẹ chiếu vào bên trong, làm ánh lên gương mặt đẹp đẽ của Nhan Lập Khả, Lăng Viêm càng nhìn càng cảm thấy trong lòng rạo rực, liền chọc ghẹo cậu, "Tiểu Khả, cậu và Hạng Lê xa nhau bao lâu rồi?"

Nhan Lập Khả hơi nhíu mày, ngập ngừng một chút, mới nhỏ giọng nói, "Ngài hiểu lầm rồi, tôi và y không có gì."

"A," Lăng Viêm cảm thấy thích thú, nhóc con này sao có thể sống chết cũng không chịu thừa nhận, mạng lưới tình báo của Đằng Lăng không phải là để trang trí, tự hắn cũng từng cố ý điều tra lý lịch của cậu một chút, "Được rồi, không thừa nhận cũng được, xem ra tên kia không có kí lô nào trong lòng của cậu nhỉ." Nói xong, Lăng Viêm nghiêng đầu nhìn Nhan Lập Khả, đột nhiên nhướng mày cười tươi, "Vậy chẳng phải tôi đây có cơ hội sao?"

Nhan Lập Khả kinh ngạc, chớp mắt mấy cái, nhìn thấy nét vui cười trong mắt Lăng Viêm, im lặng quay đầu trở về, "Lăng tiên sinh đừng nói đùa."

"Tôi không có nói đùa, còn nữa, đã bảo đừng gọi là Lăng tiên sinh mà."

Nhan Lập Khả miễn cưỡng gật đầu, "Được rồi, Lăng Viêm, tôi và Hạng Lê không có gì cũng không có nghĩa là tôi nhất định phải tìm người đàn ông khác, đừng nói đùa như vậy."

Lăng Viêm không nói gì nữa, chỉ liếc qua nhìn cạnh mặt lạnh nhạt của Nhan Lập Khả, sau đó khẽ mỉm cười.

Xe phóng đi nhanh chóng, rất nhanh đã đến trước cổng một bệnh viện, Nhan Lập Khả nhìn ra cửa xe, nhận ra đây là bệnh viện trung tâm tốt nhất thành phố B, cũng có thể sẽ là nơi thực tập sau này của cậu, liền nhanh chóng bước xuống xe để ngắm nhìn một chút, cho đến khi Lăng Viêm đỗ xe xong đi đến bên cạnh cậu mới thu lại ánh mắt.

"Người kia ở đây?"

Lăng Viêm gật đầu, chỉ lên cửa sổ tầng cao nhất, "Trong căn phòng đó, đi theo tôi."

Từ lúc xuống xe Lăng Viêm rất ít nói, Nhan Lập Khả cảm giác được hắn có chút nôn nao, trong mắt cũng hơi mong đợi. Lặng lẽ nắm chặt bàn tay, Nhan Lập Khả hít sâu một hơi. Thật ra trí nhớ của cậu về y thuật cũng không rõ ràng, nhưng đến lúc gặp phải những triệu chứng nan giải đầu óc cậu sẽ tự động nhớ ra một vài ý tưởng, giống như phản ứng ăn sâu trong tiềm thức, cậu cũng không biết chuyện này là thế nào, càng suy nghĩ càng đau đầu, nên dứt khoát không muốn nhớ nữa. Bây giờ trông thấy bóng lưng vội vàng của Lăng Viêm, ngẫm nghĩ có lẽ là bởi vì mình, cái người đang đau đớn hôn mê kia có khả năng sẽ tỉnh lại, người đàn ông trước mắt này cũng sẽ trở lại vui vẻ, cậu cảm thấy có chút cảm giác phấn khích trào dâng.

Thứ cảm giác này rất lạ, nhưng lại có chút quen thuộc, giống như mỗi khi cậu nhìn thấy thảo dược hay sách y học, cảm giác phấn khích lạ lẫm nhưng vô cùng quen thuộc.

Đi theo Lăng Viêm tiến vào căn phòng trên tầng cao nhất của bệnh viện, Nhan Lập Khả bước đi thật nhẹ, cẩn thận theo sau Lăng Viêm đến bên cạnh giường bệnh.

Một người đàn ông dáng vóc cao gầy, gương mặt trông rất bình thường, cùng với cơ thể gầy như que củi, càng nhìn càng khiến cho người khác sợ hãi.

"… Là người này?"

Lăng Viêm gật đầu, ngồi ở bên cạnh người kia, "Y trúng mười viên đạn, có một viên còn bắn xuyên qua yết hầu…" Nhan Lập Khả dựa theo lời hắn nói mà nhìn về phía giữa cổ người kia có một vết sẹo lớn, "Cứu chữa hơn một tháng, rốt cuộc bảo toàn được tính mạng, nhưng lại…" Im lặng một lúc, giọng nói Lăng Viêm có chút nghẹn, "Vẫn hôn mê như vậy, bất tỉnh gần một năm, làm hết mọi cách cũng chưa tỉnh lại… Bệnh trạng như thế này tôi đã gặp qua, Tiểu Thúc của tôi cũng nằm tám năm như vậy, sau này cuối cùng cũng tỉnh. Nửa năm trước tôi mới điều tra ra được, hóa ra người cứu thúc ấy chính là thầy của cậu, Mạc Bắc." Lăng Viêm nói, ngẩng đầu nhìn Nhan Lập Khả, đôi mắt đã có ánh sáng, "Nếu cậu cứu được người này tỉnh lại, tôi đảm bảo, cậu muốn cái gì tôi cũng đáp ứng, 10% cổ phần của Đằng Lăng liền chuyển cho cậu, chia hoa hồng, nếu như còn không muốn…"

Không hiểu sao Nhan Lập Khả chợt cảm thấy đau lòng một cái.

Người tên Lăng Viêm này trước giờ luôn có bộ không đứng đắn cười hì hì, bộ dáng bây giờ khiến cho cậu cảm thấy có chút chua xót lan tràn trong tim.

"Anh yên tâm," Cố gắng nở một nụ cười tự nhiên nhất, cậu chợt muốn làm cho người này yên lòng, "Tôi sẽ cố hết sức, mặc dù không thể chắc chắn được gì… Nhưng tôi nhất định sẽ cố hết sức."

Đôi mắt đen láy của Lăng Viêm lẳng lặng quan sát cậu, không nói gì, chỉ lặng lẽ gật đầu.

Nhan Lập Khả cẩn thận bước nhẹ nhàng đến bên giường, quan sát người đàn ông đang hôn mê, âm ầm hít sâu, "Trước hết tôi sẽ xem sơ qua tình trạng hiện tại của y, lát nữa anh đem những tư liệu ghi chép về thương tích của y trong một năm qua đưa cho tôi." vừa nói, cậu vừa cầm lấy cổ tay gầy gò của người kia, yên lặng cảm nhận mạch đập của y.

Lăng Viêm lặng lẽ ghi nhớ, không dám quấy rầy cậu, yên lặng ngồi một bên quan sát Nhan Lập Khả bắt mạch cho người trên giường bệnh.

Mới đầu vẻ mặt của thiếu niên còn bình tĩnh, nhưng chỉ trong vài giây, bỗng nhiên nhíu mày, biểu tình hơi nghi ngờ nhìn thoáng qua phía Lăng Viêm, sau đó lại nhìn chằm chằm xuống gương mặt của người trên giường.

Lăng Viêm thấy vẻ mặt của cậu dần dần trở nên lạnh lùng, trong lòng bỗng nhiên hoảng một chút.

Ước chừng sau năm phút đồng hồ, cuối cùng Nhan Lập Khả cũng thả cổ tay của người kia xuống, nhưng lại quay người đưa lưng về phía Lăng Viêm, không cử động.

Lăng Viêm híp mắt, "Làm sao vậy?"

Dáng người của Nhan Lập Khả không cao lớn, thậm chí có thể nói là nhỏ bé, hơn nữa thiếu niên này vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành, nhưng hôm nay tấm lưng thon gầy này đứng trước mặt hắn, không hiểu sao khiến cho Lăng Viêm cảm giác bị áp lực đè ép.

"Lăng Viêm." Nhan Lập Khả xoay người, khóe miệng khẽ mỉm cười.

Lăng Viêm trông thấy dáng cười nhưng không cười này của cậu, đột nhiên khẽ rùng mình.

"Sao thế? Biết rõ tôi muốn nói gì sao?" Nhan Lập Khả nghiêng đầu cười, đứng lên, khoanh tay cúi nhìn đôi mắt đen hút của Lăng Viêm.

Thiếu niên này rõ ràng là đang cười, nhưng vẻ mặt lúc này không hiểu sao có chút lạnh lùng sắc bén, đúng thật là đang cười, nhưng lại làm cho Lăng Viêm cảm thấy có một trận áp bức vi diệu thoảng qua mình. Lăng Viêm nhíu mày vì ý nghĩ này, nhưng mặt mày vẫn như bình thường cười nói, "Hả? Sao tôi nghe không hiểu cậu đang nói gì nhỉ?"

Nhan Lập Khả chậm rãi ngưng cười, nhưng ánh mắt nhìn vào Lăng Viêm có chút lạnh lẽo, "Anh mời tôi đến khám bệnh, nhưng người bệnh lại là giả, đây là ý gì?"

Lăng Viêm híp mắt, không trả lời.

Nhan Lập Khả cảm thấy buồn cười, nhìn vào bệnh nhân trên giường nói, "Tôi thật sự không hiểu, nếu anh mời tôi đến giải quyết vấn đề mà nhiều danh y như vậy cũng giải quyết không được, thì làm sao có thể cho rằng làm một bệnh nhân giả sẽ lừa được tôi đây? Anh không cảm thấy mình rất mâu thuẫn sao?"

Đôi mắt của Lăng Viêm sâu thẳm hơn, Nhan Lập Khả đột nhiên có cảm giác dường như xung quanh người này nổi lên một trận tức giận, khiến cho tay chân người khác lạnh đi, cảm giác này cậu chỉ từng cảm nhận được ở một người, giống như xung quanh Hạng Ý, rõ ràng không hề nói gì, không hề làm gì, nhưng khiến cho người khác chỉ cần nhìn thoáng qua, liền cảm thấy có một đợt lạnh rét truyền khắp toàn thân.

Nhưng Lăng Viêm chỉ quan sát Nhan Lập Khả, đến khi Nhan Lập Khả cảm thấy cổ mỏi nhừ, đối phương mới chớp mắt một cái, nhếch miệng, "Tiểu Khả, quá thông minh cũng không phải chuyện gì tốt." Lăng Viêm rốt cuộc đứng dậy, mắt nhìn xuống thiếu niên thấp hơn mình tận hai cái đầu này, "Có điều, thật không hổ là học trò của danh y Mạc Bắc nổi tiếng xa gần năm đó, tôi coi thường cậu rồi."

Nhan Lập Khả không đáp, đầu ngẩng lên đón tiếp ánh mắt sắc lạnh của đối phương, lưng đứng thẳng.

Lăng Viêm nhìn Nhan Lập Khả một lượt từ trên xuống dưới, đôi mắt chợt dịu lại, khóe miệng cũng cười lên, "Cậu nói đúng, đó là đồ giả." Lăng Viêm nhún vai, tựa như không hề gì dựa lưng lên tường biếng nhác đứng đấy, "Chẳng qua, bệnh trạng cũng không giả, người đó thật sự cũng do bị súng bắn mà hôn mê đến tận bây giờ, ay da, tôi tìm thế thân này lâu lắm đấy, dễ dàng bị cậu phát hiện như vậy, thật đúng là thảm bại, haiz… A, nhưng tôi rất hứng thú làm sao cậu biết được thế."

Nhan Lập Khả nhíu mày, nhìn người đàn ông trước mặt đang vừa cười vừa nói tựa như việc này không hề liên quan tới mình, lại nhìn về người bệnh ở trên giường, kìm không được siết chặt nắm tay, "Thời gian không giống, người này hôn mê chưa được bao lâu, không đến một năm, hơn nữa, khi tôi chạm vào y nét mặt của anh không hề sốt ruột cũng không lo lắng, duy chỉ có khi tôi thả tay y ra nói bệnh tình với anh, anh mới có một chút phản ứng gấp gáp." Nhan Lập Khả chậm rãi nói, giương mắt nhìn thẳng vào đôi mắt đen đặc của Lăng Viêm, giọng nói lạnh nhạt, "Thứ anh lo lắng không phải người này, chỉ là bệnh này mà thôi."

Khóe miệng đang cười của Lăng Viêm từ từ biến mất, đôi mắt càng trở nên âm u, "Tiểu Khả, cậu thật sự chỉ mới mười lăm tuổi?"

Nhan Lập Khả "a" cười một tiếng, khóe miệng mỉm lên vô cùng lạnh lùng, nhưng lại hiện ra một chút gì đó hấp dẫn lạ thường.

Lăng Viêm không hiểu sao cảm thấy trái tim loạn một nhịp, tâm tình cũng chuyển biến, hắn vô thức tiến lên một bước, cười nói, "Như vậy đi, chúng ta sẽ làm một giao dịch, thế nào?"

Nhan Lập Khả nhìn hắn, ý bảo hắn nói tiếp.

"Cậu chữa khỏi cho thế thân này, tôi dẫn cậu đến gặp "bệnh nhân" thật sự." Lăng Viêm thẳng người lên, đến gần Nhan Lập Khả vài bước, "Nơi người kia dưỡng bệnh là điều bí mật. Tôi thừa nhận vừa rồi tôi vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng cậu, cho nên mới tìm thế thân này để thử cậu, nhưng nếu cậu chữa khỏi cho thế thân này, tôi sẽ dẫn cậu đến gặp người thật sự hôn mê một năm kia, dĩ nhiên, thù lao trả gấp bội, thế nào?"

Nhan Lập Khả vẫn yên lặng nhìn Lăng Viêm, nghe hắn nói xong chỉ nhàn nhạt mỉm cười một cái.

Lăng Viêm nhăn mày, "Cười cái gì?"

Nhan Lập Khả rốt cuộc mở miệng, có điều giọng nói không còn dịu nhẹ như bình thường, "Lăng tiên sinh, có phải hơn hai mươi năm cuộc đời anh chưa bao giờ gặp phải trở ngại, càng chưa gặp qua người nào từ chối anh đúng không?"

"Cái gì?" Lăng Viêm cau mày, không rõ ý của cậu.

Nhan Lập Khả cũng không vòng vo, nụ cười lạnh lùng càng thêm sắc bén, "Sao anh lại cho rằng, tôi nhất định sẽ nghe theo sắp đặt của anh?" Lăng Viêm sững sờ, định nói gì đó, lại nghe Nhan lập Khả nói tiếp, "Đáp ứng anh cứu người kia, chẳng qua là do tôi không thể thấy chết mà không cứu, anh hứa hẹn trả thù

lao gì đó, tôi vô cùng không quan tâm."

Nhan Lập Khả nói xong, xoay người bước một bước đi về phía cánh cửa, "Vẫn nghĩ Lăng tiên sinh là một người đáng để kết giao, hiện tại xem ra tôi lầm rồi, tôi không có thói quen "giao dịch" kiểu lừa gạt lợi dụng này, vậy nên rất xin lỗi, ngài mời người khác đi."

"Cái… " Lăng Viêm ngây người, đến lúc lấy lại tinh thần thì Nhan Lập Khả đã đi đến cửa, hắn vội vàng đuổi theo giữ lại vai của cậu, "Này, tôi không phải cố ý muốn gạt cậu…"

"A," Nhan Lập Khả quay đầu nhìn bàn tay đặt trên vai mình, nhíu mày cười nói, "Việc ngài muốn dùng một thế thân để lừa tôi chữa bệnh tôi có thể hiểu được, có thể người kia đối với ngài rất quan trọng nên ngài không muốn đặt y vào hoàn cảnh nguy hiểm, đó cũng là chuyện thường tình."

Lăng Viêm thở ra, "Cậu hiểu là tốt rồi, vậy sao còn…"

"Nhưng mà…" Nhan Lập Khả nhìn lại cơ thể trắng bệch trên giường bệnh phía sau, đôi mắt chợt nheo lại, giọng nói lạnh lùng nghiêm túc, "Để bảo vệ một người quan trọng ngài liền hành hạ một người vô tội, hành vi này thật sự quá mức độc ác, xin thứ cho Nhan Lập Khả tôi không thể tiếp tục hợp tác cùng với loại người như ngài được."

Bàn tay trên vai cứng đờ, Nhan Lập Khả hạ vai, thoát khỏi gông kiềm của Lăng Viêm, nhưng đôi mắt vẫn còn nhìn vào cơ thể yếu ớt trên giường bệnh.

"Người này rõ ràng bị đánh thành như vậy, so với nói ngài tìm ra thế thân này, không bằng nói…" giọng của Nhan Lập khả bỗng trầm xuống, ý cười lạnh lẽo, "Là ngài tự tay tạo ra một thế thân giống như đúc."

Dứt lời, cậu không nhìn phản ứng của Lăng Viêm, kéo cửa nhanh chóng đi ra ngoài.

Lăng Viêm nhìn chằm chằm vào cánh cửa trước mắt, đôi mắt dần hiện ra một thứ cảm xúc phức tạp, bàn tay thả lỏng bên người chầm chậm nắm thành quyền, hắn yên lặng thật lâu, sau đó chậm rãi xoay người đi đến cửa sổ sát đất.

Cúi đầu nhìn bóng lưng của Nhan Lập Khả đang đi ra cổng bệnh viện, Lăng Viêm chợt cười. Vươn tay sờ bông hoa hồng trong chiếc bình được đặt trên bệ cửa sổ, trong phòng bệnh trống vắng quanh quẩn âm giọng trầm khàn của hắn.

"Nhan Lập Khả, cậu quả nhiên rất thú vị."

***

Nhan Lập Khả đi ra cổng bệnh viện vô thức quay đầu nhìn lại hướng căn phòng kia, có điều ngược sáng

nên tối đen, không thể nhìn rõ được gì. Thu hồi mắt, cậu âm thầm cắn răng, cố gắng kiềm chế cơn tức giận trong lòng.

Mặc dù không biết tại sao mình giỏi y thuật, nhưng chữa bệnh cứu người dường như là bản chất trong cậu, cậu có thể bất chấp thiệt hại để cứu chữa cho bất kỳ người bệnh nào, vậy nên cậu không có cách nào tha thứ cho hành vi này của Lăng Viêm vì đạt được mục đích mà đem một người đang sống khỏe mạnh ra tra tấn thành phế nhân như vậy. Hít vào một hơi, Nhan Lập Khả nhắm mắt lại, cố gắng xóa mờ hình ảnh cơ thể yếu ớt kia ở trong tâm trí.

Vừa đi được vài bước, trong không khí chậm rãi lan tỏa một mùi hương ngọt ngào, Nhan Lập Khả chợt đứng lại, theo bản năng quay đầu nhìn qua vườn hoa trong bệnh viện.

Loáng thoáng có thể nhìn thấy trong góc vườn có rất nhiều bụi hoa màu đỏ tươi đẹp.

Hoa hồng sao?

Bước đi trong vô thức, từng bước một, chờ đến khi định thần lại, người đã đứng ngay trước vườn hoa hồng.

Chẳng hiểu sao, dường như cậu rất thích hoa hồng.

Nhan Lập Khả khom mình, đưa tay nâng lên một cành hoa hít ngửi.

Đến cả hương thơm này, cũng khiến cho toàn thân cậu trở nên thoải mái nhẹ nhõm.

Trước mắt chậm rãi có chút mơ hồ, đầu óc giống như ngừng hoạt động.

Cánh hoa đỏ tươi, hương hoa say đắm lòng người… Còn có…

Còn có gì nhỉ?

Không… Không đúng, không phải là vậy…

Không phải là ánh mặt trời rực rỡ như thế này…

Cảnh đêm, đúng vậy… Phải là cảnh ban đêm, còn có… Ánh trăng…

“Khụ khụ…”

Một tiếng ho nhẹ đột ngột cắt đứt dòng suy nghĩ của Nhan Lập Khả, hình ảnh lộn xộn trong đầu nháy mắt biến mất, Nhan Lập Khả cảm thấy trái tim bỗng nhiên đau đớn một cái, sau đó đầu óc thoáng cái bừng tỉnh lại.

Mình… Vừa rồi đang nghĩ đến gì?

"Khụ khụ khụ…"

Còn chưa kịp suy nghĩ tiếp, tiếng ho khẽ truyền đến lần nữa.

Nhan Lập Khả nhanh chóng tỉnh táo, nhìn qua hướng phát ra âm thanh.

Hình như là bên trong vườn hoa…

Cẩn thận vén đám hoa hồng ra, Nhan Lập Khả cúi người, chui vào trong một cái đường nhỏ.

"Thiếu gia, cậu xem, tôi đã nói không nên ra đây rồi trúng gió đấy, sao cậu lại không nghe lời tôi." Một người đàn ông than thở nói, có chút đau lòng, "Được rồi, trở về đi, chỗ này nhiều gió lắm, cậu sẽ nhiễm lạnh mất."

Nhan Lập Khả dựa theo tiếng nói kia lại gần một chút, loáng thoáng nhìn thấy hai bóng lưng. Nhưng mà một người thì đứng, một thì ngồi trên xe lăn.

"Thiếu gia, sao thế?" Người đàn ông đang đứng ngồi xổm xuống, cẩn thận quỳ gối trước xe lăn, lắc tay người kia, "Cậu muốn gì sao?"

Nhan Lập Khả đột nhiên cảm thấy hoảng loạn, không biết vì sao, trái tim bắt đầu đau nhói gần như không thể hít thở.

Xuyên qua bụi hoa, cậu rốt cuộc cũng nhìn thấy được dáng vẻ của người đang ngồi trên xe lăn.

Mái tóc xoăn màu vàng dưới ánh sáng mặt trời càng ánh lên mềm mại, đôi mắt y màu lam, rất đẹp, giống như bầu trời xanh thoáng đãng. Có điều nhìn người này rõ ràng tuấn tú như vậy, nhưng biểu tình trên mặt có chút đờ đẫn, đôi mắt màu lam kia dường như cũng trống rỗng vô thần, chỉ mê man nhìn về trước, vốn không chú ý đến người đang quỳ trước mặt mình.

"Thiếu gia?" Người áo xám miễn cưỡng đứng lên, đi ra sau đẩy xe lăn, "Được rồi, chúng ta về đi, cậu không nên ra gió." Nói xong, gã cẩn thận đẩy xe, "Lần sau không được tự mình trốn đến đây biết chưa? Da Mỗ tôi sẽ rất lo lắng, được không?"

Nhưng người được gọi là Thiếu gia vẫn không mảy may để ý tới gã, nhưng lại đột nhiên chuyển mình, thân thể đột ngột xoay qua, ánh mắt ngơ ngác, đầu nghiêng sang một bên, sững sờ nhìn thẳng vào phía trước.

Da Mỗ bất ngờ, vội vàng ngồi xuống, "Thiếu gia, cậu đang tìm gì thế?"

Người đàn ông tóc vàng mở lớn hai mắt, ngơ ngác nhìn bụi hoa trước mặt. Da Mỗ thuận theo đường nhìn của hắn mà nhìn sang, chợt thấy đau lòng, "Cậu muốn hoa hồng à? Cậu chờ chút, tôi hái cho cậu một đóa."

"A…" Người kia nghiêng đầu, phát ra vài âm thanh vụn vặt. Da Mỗ ngây người, nhìn về hướng ánh mắt của hắn.

Trong bụi hoa, hình như có một bóng người đang nấp.

Da Mỗ cau mày, trong lòng thoáng có dự cảm xấu. Gã hít vào một hơi, giọng điệu âm trầm, "Ai ở đó? Lén la lén lút làm gì?"

Bụi hoa bỗng nhiên rục rịch, một giây sau, một thiếu niên gầy gò cẩn thận chui ra từ trong khe hở nhỏ.

Nắng sáng chiếu trên mái tóc đen mềm của thiếu niên, chiếu sáng cả đôi mắt đen láy tinh tế nọ, thiếu niên xem ra có hơi xấu hổ, mỉm cười hạ mắt, bối rối nói, "A… Tôi xin lỗi, tôi không phải cố ý nghe lén…"

Cẩn thận tìm từ mà nói, nhưng đối phương vẫn im lặng một lúc lâu.

Nhan Lập Khả ngẩng đầu nghi hoặc, thế nhưng lại trông thấy Da Mỗ kinh ngạc trừng to hai mắt mà nhìn mình, đến cả giọng nói cũng có hơi run rẩy.

"Cậu… Cậu tại sao lại ở chỗ này?"

80. Quyển 3 - Chương 80: Con Rối

han Lập Khả ngẩn người, bối rối mở lớn hai mắt, "Anh biết tôi sao?"

Da Mỗ bị câu hỏi này làm cho nghẹn họng, đờ người một lúc mới nghiến răng chuyển mắt, "Ngại quá, nhận lầm người."

Nhưng hắn nói rất gấp gáp, mắt còn né tránh, đến ngữ điệu cũng có chút vặn vẹo giống như phẫn uất.

Nhan Lập Khả nhíu mày nghi ngờ, không rõ tại sao người này lại có thù ý với cậu.

"Xin đợi một chút," Nhan Lập Khả lại gần hai bước, bất giác nắm lấy ống tay áo của Da Mỗ, "Trước đây chúng ta biết nhau sao? Rõ ràng anh vừa nói…"

Còn chưa nói xong, ống tay áo bỗng bị giật ra, Da Mỗ hung dữ trừng mắt nhìn cậu, không kiên nhẫn quát, "Tôi đã nói là nhận lầm người!"

"Tôi…"

Đang lúc tranh cãi, bên cạnh đột nhiên một giọng nói thì thào vang lên.

"Tiểu…"

Yếu ớt, tiếng gọi có chút mơ màng.

Nhan Lập Khả sững người, ngẩng đầu nhìn sang chỗ phát ra tiếng gọi.

Người đàn ông trên xe lăn nghiêng đầu, hàng lông mi dài trên khóe mắt phản ra một vòng hào quang nhàn nhạt. Trong khoảnh khắc bốn mắt giao nhau, Nhan Lập Khả nhìn thấy hàng lông mi kia run lên, cặp mắt màu lam như một hồ nước phẳng lặng, nhưng giây phút khi cậu nhìn sang, hồ nước đó dường như nổi lên một vòng gợn sóng.

"A…"

Tay của hắn giật giật, gương mặt nhợt nhạt không cảm xúc, nhưng ánh mắt vẫn lóe lên vài tia sáng.

"Thiếu gia!" Da Mỗ vội vã chạy qua, một tay cầm lấy bàn tay hơi nâng lên của hắn, "Cậu sao vậy?"

Nhan Lập Khả ngơ ngác đứng nhìn, trong lòng bỗng cảm thấy đau đớn.

Ánh mắt của người kia, khi nhìn mình…

Rất đau.

Sao lại thế này?

Trái tim trong lồng ngực đập nhanh dồn dập, giống như ép cậu hưởng ứng gì đó.

“Anh…”

Lấy tay đè chặt lồng ngực, Nhan Lập Khả vô thức bước đến gần người đàn ông tóc vàng một bước.

“Cậu còn chưa đi?!” Da Mỗ hung dữ trừng mắt, để người trên xe lăn ra sau lưng, một cánh tay giữ chặt lấy tay cầm, “Nhìn cái gì? Tránh ra!”

Nhan Lập Khả tựa như không nghe thấy, đôi mắt chăm chú nhìn người đàn ông tóc vàng.

“Tại sao y…”

Da Mỗ nghiến răng, thấy Nhan Lập Khả không chịu đi, dứt khoát xoay người, nhanh chóng đi ra hướng bệnh viện.

Nhan Lập Khả ngây người đứng tại chỗ, cơ thể không hiểu sao cứng ngắc, trong đôi mắt chỉ còn lại bóng lưng càng lúc càng đi xa của người kia.

“A…”

Cách đó không xa, một âm thanh giãy giụa nho nhỏ vang lên.

Mơ hồ trông thấy người trên xe lăn quay đầu, tựa như muốn nhìn về phía sau, nhưng lại như không tìm được phương hướng, mê man di chuyển cơ thể. Da Mỗ đau lòng, cố gắng trấn an đối phương, “Thiếu gia, cậu đừng lộn xộn, cơ thể chịu không nổi đâu… Đừng suy nghĩ gì nữa, được không? Đừng như vậy nữa…”

Âm thanh dần dần biến mất, bóng lưng cũng bị bụi hoa che lấp. Nhan Lập Khả đứng nguyên tại chỗ thật lâu, cho đến khi mọi thứ xung quanh dần trở về yên tĩnh, cuối cùng mới có lại một chút thần trí.

Vừa nãy là chuyện gì?

Thế giới bỗng dưng như dừng lại, có thứ gì đó ở sâu bên trong thân thể mãnh liệt muốn đi ra, ý thức cũng trôi đi như vậy.

Vừa rồi người kia…

Trong đầu hiện lên dáng vẻ si ngốc của người đàn ông tóc vàng, khi cặp mắt đó nhìn vào cậu, rõ ràng là đôi mắt vô hồn, nhưng không hiểu sao khiến cho cậu cảm thấy đau lòng.

Rốt cuộc là ai?

Sao có thể chỉ mới nhìn thoáng qua, đã cảm thấy đau xót đến như vậy.

Nhan Lập Khả nhìn về phía hai người đã biến mất, nhìn một lúc, chợt hạ mắt xuống, nhấc chân bước theo con đường nhỏ uốn lượn.

Dấu vết xe lăn để lại rất rõ ràng, cho đến khi đến dưới sảnh bệnh viện thì không còn nữa.

Nhan Lập Khả ngẩng đầu nhìn cổng bệnh viện, thân thể đột nhiên căng thẳng. Bước nhanh vào dại sảnh, bước chân càng lúc càng nhanh, cuối cùng gần như chạy vội đến trước cửa thang máy.

Người kia đẩy xe lăn, không thể đi thang bộ, chỉ có thể ở đây.

Vừa mới dừng bước, trước mặt hiện lên bảng hiện con số của thang máy.

17.

Tầng trên cùng…

Nhan Lập Khả hít sâu, đưa tay ấn mở một thang máy khác, bước vào, ngón tay do dự, cuối cùng vẫn nhấn vào con số của tầng sao nhất.

Tầng cao nhất là các phòng chăm sóc đặc biệt cho người bệnh nặng, không nhiều bệnh nhân lắm, rất yên tĩnh.

Âm thanh cửa thang máy mở cũng nhỏ đến mức gần như nghe không thấy, Nhan Lập Khả nuốt cổ họng, nhẹ nhàng bước ra, cẩn thận xoay người dựa vào bức tường đằng sau lưng.

Cuối hành lang, hình bóng của hai người chiếu vào trong mắt.

"Ha ha…" Trong hành lang, tiếng cười khổ của Da Mỗ vang lên nặng nề dị thường, "Hóa ra… Cậu vì hắn nên mới cố chấp đến Trung Quốc sao?"

Ngược sáng, Nhan Lập Khả không thấy được biểu lộ của người đàn ông tóc vàng. Trên thực tế, hắn gần như không có biểu tình, chỉ ngẩn ngơ mơ màng nhìn bộ dáng đau lòng của Da Mỗ, nghiêng đầu tựa như nghe không hiểu, giống như một con rối không có suy nghĩ.

"Rốt cuộc cậu vì cái gì?" Da Mỗ chậm rãi ngồi quỳ xuống, nắm chặt lấy hai bàn tay của hắn, ngẩng đầu nhìn vào mắt hắn, nhỏ giọng nói, "Cậu vì hắn không tiếc làm trái Thiên quy, vì hắn mà hao tổn hết sức lực của mình, vì hắn mà… Biến thành như bây giờ…" Da Mỗ như không nói được nữa, nghẹn ngào một lúc mới cười khổ, "Nhưng hắn thì sao? Hắn cái gì cũng không biết, hắn căn bản không nhớ ra cậu, cậu vì hắn

làm nhiều như vậy, nhưng đến cả cậu là ai hắn cũng không biết, không biết cái gì, không hề biết…"

"Thiếu gia Karo, rốt cuộc tại sao cậu…"

Nhan Lập Khả đột nhiên cảm thấy máu trong lồng ngực ngưng trệ một chút, sau đó gần như đóng băng, toàn thân đều rét lạnh.

Ka, ro…

Karo Hull…

Đầu óc như bị ai đó đập mạnh một cái, một trận choáng váng ập lên, giữa cơn đau nhức, một cái tên xa lạ chợt hiện lên trong đầu.

Karo Hull Nặc.

Âm thanh trong hành lang mất dần, tiếp theo là tiếng mở cửa, sau đó xung quanh trở về yên tĩnh.

Thân thể giống như bị đẩy mạnh vào trong nước, mơ màng lạnh lẽo, bên tai vang lên ong ong. Nhưng cố tình chỉ có cái tên kia là rõ ràng lạ thường, tựa như xông ra từ bên trong linh hồn.

Âm thanh hỗn loạn chầm chậm tiêu tan, đến khi Nhan Lập Khả lấy lại tinh thần, trên trán đã phủ kín mồ hôi lạnh.

Bàn tay siết chặt chậm rãi thả lỏng, xương ngón tay nổi lên trên mu bàn tay tái nhợt.

Đôi mắt đen láy của Nhan Lập Khả nhìn về cuối hành lang, bước chân tự động đi về phía đó, sau đó dừng lại.

1707.

Người tên Karo kia, ở bên trong phía sau cánh cửa này.

Nhan Lập Khả ngơ ngác nhìn số phòng trên cửa, mãi đến khi ánh hoàng hôn đỏ chói chiếu thẳng lên trên cửa, cuối cùng cậu mới thu hồi mắt, xoay người chậm rãi hướng về đường cũ rời đi.

***

Dọc đường đi, trong tai đều là giọng nói nho nhỏ đau lòng của Da Mỗ, trước mặt luôn mơ màng hiện lên hình ảnh si ngốc của người đàn ông tóc vàng kia. Quay về ký túc xá, Nhan Lập Khả nằm ngã xuống giường, nhắm nghiền mắt cố gắng dẹp đi bối rối mơ hồ ở trong lòng.

Rõ ràng chưa bao giờ gặp qua người kia, tại sao khi nhìn thấy lại đau khổ như vậy…

Trở mình, Nhan Lập Khả nâng cánh tay che lên đôi mắt, lặng lẽ hít vào một hơi.

Bận rộn cả ngày, cơ thể cũng có chút mệt mỏi. Nhan Lập Khả nhắm mắt ngẩn người một lát, cơn buồn ngủ chậm chạp kéo đến. Trái tim vẫn còn đau nhè nhẹ, nhưng cũng chỉ một chút, hô hấp liền bình thường trở lại.

Trong bóng tối, thân thể chậm rãi trở nên nhẹ bổng, gần như là trôi dạt.

"Tiểu…"

Phía cuối bóng đêm, có điểm sáng lờ mờ.

Cậu theo bản năng bước đến gần một chút, trái tim càng lúc càng đập nhanh hơn.

"Tiểu Bắc."

Bỗng nhiên đứng lại, cả người ngay lập tức lạnh như băng.

Ánh sáng trước mắt càng lúc càng nhiều, ánh hào quang sâu bên trong dần dần ngưng tụ thành một dáng người cao ráo.

Mái tóc xoăn màu vàng, đôi con ngươi màu lam, khóe môi mỉm cười mang theo một vầng sáng dịu nhẹ.

"Tiểu Bắc, ta không có bên cạnh, ngươi tự chăm sóc cho tốt."

"Ngươi…" Cố gắng áp chế rung động trong ngực, cậu tiến lên phía trước một bước, "… Tại sao ngươi lại cứu ta?"

Người kia mỉm cười, vươn tay nhẹ nhàng xoa tóc của cậu, "Sống cho thật tốt." sắc mặt của hắn càng ngày càng trắng nhợt, giọng điệu cũng dần trở nên suy yếu, nhưng dáng mỉm cười vẫn không thay đổi, đôi mắt đen bóng chất chứa những cảm xúc mà cậu xem không hiểu, "Tiểu Bắc, sống cho thật tốt, ta sẽ đến đón ngươi."

Bàn tay của hắn rất lớn, sức lực dịu dàng, rõ ràng mỉm cười anh tuấn như thế, nhưng lại khiến cho cậu cảm thấy khó chịu vô cùng.

Hắn rốt cuộc cũng bỏ tay xuống, lưỡng lự một chút, cuối cùng vẫn bước lại gần, duỗi tay nắm chặt lấy bàn tay đang thả bên người của cậu, bao bọc trong lòng bàn tay của mình.

Những ngón tay được hắn nắm chặt, hình như cổ tay cậu chạm phải một thứ gì đó lành lạnh.

Cậu vô thức nhìn xuống, đột nhiên sững sờ, ngơ ngác ngẩng đầu nhìn người trước mặt, "Chiếc vòng tay này, không phải ngươi đã cho ta sao…"

"Ta cũng có," Người kia nhéo ngón tay của cậu, cười nói, "Đây là một đôi, ngươi ở đâu, vui vẻ hay đau khổ, ta cũng có thể cảm nhận được."

Trái tim chợt nảy một cái, cậu ngẩn ngơ nhìn đối phương, nhất thời nghẹn đi.

Người kia buông tay ra, ống tay áo thả xuống, che phủ chiếc vòng trên cổ tay. Hắn lùi về sau một bước, bóng hình bắt đầu mờ nhạt.

"Tiểu Bắc."

Giọng nói của hắn dần dần nghe không rõ, âm thanh vang vọng quanh quẩn bên tai.

"Hứa với ta, sống cho thật tốt, chờ ta tỉnh lại."

…

"Đinh đinh đinh, đinh đinh đinh!!"

Nhan Lập Khả mở toang mắt, cảnh tượng trước mặt chuyển đổi, qua một lúc lâu mới có thể nhìn rõ khung cảnh trước mắt.

Đầu óc ù ù, cậu ngơ ngác nhìn vào trần nhà, mặc kệ nhịp tim đập nhanh bất thường.

Vừa rồi là gì vậy?

Mơ sao?

Nhưng… Chỉ mới gặp một lần, sao có thể mơ thấy người kia?

Hơn nữa, tại sao, cảm giác đau thương như vậy…

“Đinh đinh đinh!!”

Nhan Lập Khả tỉnh táo lại, ngơ ngác nghiêng đầu, nhìn chằm chằm vào chiếc điện thoại đang rung lên kia sau ba giây mới kịp phản ứng lại.

Vội vàng ngồi dậy, cậu chậm rãi hô hấp, vừa vươn tay cầm lấy chiếc điện thoại, lại phát hiện bàn tay có chút run rẩy.

“Alo?”

“Tiểu Khả.”

Tiểu, Khả…

Đúng rồi, Tiểu Khả, tên mình là Tiểu Khả, nhưng mà…

Trong giấc mơ, tại sao người kia lại gọi mình là…

Gọi… Gọi mình là cái gì…

“Tiểu Khả?”

Nhan Lập Khả lấy lại tinh thần, nâng tay kia lên xoa bóp vào huyệt Thái dương, cố gắng để giọng nói bình tĩnh trở lại, “Ý? Ha ha, xin lỗi, tôi vừa tỉnh ngủ nên hơi mơ màng.”

Bên kia cười cười, cũng không để ý, “Làm gì sao, mệt mỏi đến như vậy?”

Đầu óc dần dần tỉnh táo, Nhan Lập Khả hít vào một hơi thật sâu, cuối cùng để cho bản thân khôi phục lại, “Anh còn nhớ Lăng Viêm không?”

Bên kia bỗng dưng khựng người, sau đó mới khẽ ừ một tiếng, “Nhớ, làm sao?”

“Hắn mới nhờ tôi cứu chữa một bệnh nhân, vừa nãy đi xem bệnh nhân đó, hiện tại mới trở về.”

“Bệnh nhân? Bệnh nhân gì?”

Nhan Lập Khả nhớ lại cái người đang khỏe mạnh mà bị đánh thành tàn phế kia, trong lòng căng thẳng, vô thức đổi giọng, “Không có gì đâu… Chỉ là một người hôn mê thành người thực vật, tôi nói chẩn đoán không ra bệnh nên đã rời đi.”

“…” Bên kia Hạng Ý không biết nghĩ gì, ngưng một lúc mới nói lại, “Sao hắn lại mời em?”

Nhan Lập Khả suy nghĩ một chút, “Tôi nhớ hắn có nói… Tiểu thúc của hắn cũng bị bệnh như vậy, sau đó được Mạc… Ừm, Mạc Bắc chữa khỏi, vậy nên…” Mím môi, Nhan Lập Khả không nói tiếp.

Quả nhiên, bên phía đối phương lặng đi, Nhan Lập Khả gần như có thể nghe thấy tiếng hô hấp của Hạng Ý trở nên nặng nề.

Qua một lúc lâu, bên kia rốt cuộc mới có âm thanh, “Em là học trò duy nhất của y, mời em đi cũng là chuyện đương nhiên.” giọng của Hạng Ý rất bình tĩnh, không nghe được tâm tình gì, “Hắn để em chữa bệnh cho ai?”

“… Tôi cũng không rõ lắm, dù sao tôi cũng từ chối rồi.” Nhan Lập Khả nghĩ, cẩn thận nói, ” Xin lỗi, đáng lẽ không nên đề cập với anh.”

“A,” Hạng Ý cười, âm điệu như thường, “Ngốc, không sao cả, đều là chuyện quá khứ, người tôi yêu hiện giờ chính là em.”

Hạng Ý hời hợt nói, nhưng Nhan Lập Khả nghe xong liền ngây ngốc.

Đây là lần đầu tiên Hạng Ý nói yêu cậu, đột ngột nói ra dễ dàng như thế, Nhan Lập Khả có chút thẫn thờ.

“Làm sao vậy?”

“Không có, không có gì…” Trên mặt ửng đỏ lên, đến cả giọng nói cũng lúng túng, “Ừ… Lần trước anh nói, chừng nào anh đến thành phố B?”

“A, nhớ tôi rồi à?” Hạng Ý khẽ khàn cười.

Nhan Lập Khả cắn môi, không lên tiếng.

Hạng Ý ở bên kia dường như rất thích thú, âm giọng trầm thấp tựa như chọc ghẹo cậu quanh quẩn bên tai, “Nói nào, có nhớ tôi không?”

“Uh…”

“Hửm? Nghe không rõ chút nào.”

Nhan Lập Khả hết chỗ nói, những lúc như thế này cảm thấy Hạng Ý thật sự là con nít, cậu đành phải hùa theo, nói ra như dỗ dành y, “Được rồi, rất rất nhớ anh, được chưa.”

“Ha ha, chưa được lắm.”

Nhan Lập Khả bất đắc dĩ cười cười, âm giọng ôn hòa, “Ha ha, anh đó, thật giống trẻ con.”

Vừa nói xong, tiếng cười bên kia bỗng dưng ngưng lại, tựa như giai điệu đang vang bất chợt gián đoạn, thoáng chốc yên tĩnh.

Nhan Lập Khả nghi hoặc chớp mắt mấy cái, “Sao thế?”

Hạng Ý im lặng một lúc lâu, sau đó mới lên tiếng, có điều âm giọng có chút khàn, “Không có gì.”

Hai người nói chuyện qua lại thêm lúc lâu, nhưng Hạng Ý không còn tinh thần như ban đầu nữa, Nhan Lập Khả cảm thấy đau lòng. Đợi đến khi cúp máy, bầu trời đã tối đen, chưa ăn cơm tối nhưng cũng không thấy đói, Nhan Lập Khả ngắm nhìn mặt trăng bên ngoài cửa sổ, cảm thấy trong không khí dường như có một hương hoa thơm ngọt ngào, rõ ràng là ảo giác, nhưng không hiểu sao khiến cho tâm trạng của cậu trở nên tốt hơn rất nhiều.

Nằm xuống giường, nhìn trần nhà một lát, ảo ảnh đè nén trong đầu lại hiện ra, Nhan Lập Khả cố gắng xóa bỏ ảo ảnh trong mơ ra khỏi đầu, gắt gao nhắm chặt hai mắt.

***

“Hạng Ý?”

Tháp Tu Á nhẫn nại gọi thêm một tiếng.

Nhưng người kia vẫn đứng ngơ ngác nhìn chằm chằm vào điện thoại trên tay, thất thần không nhúc nhích.

Tháp Tu Á lại nhẫn nhịn, cố gắng tốt bụng kêu thêm lần nữa, “Hạng, Ý!”

Nhưng tên đầu sỏ kia vẫn xụ mặt, mặt không cảm xúc tiếp tục ngây người.

Không thể kiên nhẫn thêm, Tháp Tu Á từ từ đi qua hai bước, một cước đá thẳng vào bắp chân của Hạng Ý.

Quả nhiên, Hạng Ý tức khắc tỉnh táo lại, tiếp đó vọt lùi về sau cách xa hai mét.

"Làm gì?" Nhíu mày nghi ngờ, Hạng Ý trừng mắt liếc hắn một cái.

Tháp Tu Á nhún vai, trợn mắt trừng lại, "Tôi gọi cậu hơn mười tiếng, hơn mười tiếng rồi đó!!"

Hạng Ý bất ngờ, thuận tay cất di động vào trong túi áo, kéo cái ghế bên cạnh ra ngồi xuống, "Làm gì phóng đại như vậy."

"Chó má chứ phóng đại, mười tiếng là còn ít đấy." Tháp Tu Á hừ một tiếng, dựa lên mép bàn ngồi một góc, nhướng lông mày, "Gọi điện thoại xong đứng đực ra cả nửa giờ, nói cái gì rồi hả?"

Hạng Ý rũ mắt xuống, lại im lặng.

"Mẹ, tôi ghét nhất cái dạng này của cậu." Tháp Tu Á cau chặt lông mày, hừ lạnh một tiếng, "Có cái gì thì nói, ông già trầm lặng cậu không thấy khó chịu à?"

Đôi mắt Hạng Ý có gì đó lóe lên, tựa như muốn nói lại thôi, ngập ngừng cả buổi cuối cùng mới mở miệng, "Tôi cảm thấy… Y đã trở lại…"

Tháp Tu Á không hiểu chớp mắt mấy cái, "Trở lại? Ai?"

"…" Hạng Ý cắn cắn môi, giọng nói rất nhỏ, "Mạc Bắc."

"Hả?" Tháp Tu Á nhảy dựng xuống từ trên bàn, thò thụt cổ xem xét từ trước ra sau, "Cậu nói đùa cái gì vậy?!"

"…"

Mẹ, lại là cái loại phản ứng này… Tháp Tu Á im lặng ngồi xổm xuống, ngước mặt nhìn dáng vẻ trầm lặng của Hạng Ý một lần nữa, "Này, nói đi, đừng buồn phiền."

Hạng Ý đưa mắt nhìn hắn, đôi mắt đen láy luôn luôn tỉnh táo giờ phút này lại hiện lên vẻ mơ màng, hiếm khi thấy được bộ dạng yếu đuối của Hạng Ý, Tháp Tu Á chợt cảm thấy đau lòng.

"Làm sao vậy?" Vươn tay vuốt mái tóc của y, lại vỗ về vai của y, "Cậu lại mơ thấy y à?"

“Không phải…” Hạng Ý lắc đầu, cũng không quan tâm đến việc đối phương đang làm rối tóc của mình, “Nhan Lập Khả…”

“Hả? Cậu ta thì sao?”

“Vừa rồi…” Hạng Ý dừng một chút, cuối cùng khẽ cười khổ một tiếng, “Vừa rồi đột nhiên cảm thấy, giống như đang trò chuyện cùng Mạc Bắc.”

“Hả…” Tháp Tu Á âm thầm kinh ngạc, nhớ lại lúc hắn ngấm ngầm theo dõi đủ loại phản ứng của Nhan Lập Khả, cũng cảm thấy hơi nghi ngờ, “Nhưng mà nói thật, Hạng Ý, cậu không cảm thấy Nhan Lập Khả rất quái lạ sao?”

Hạng Ý đưa mắt nhìn hắn, ý bảo hắn nói tiếp.

“Được rồi, coi như cậu ta thật sự mất trí nhớ, nhưng sao bản tính con người có thể thay đổi nhiều như vậy? Trước đây cậu ta lúc nào cũng quang quác quang quác, bây giờ thành như thế này, tôi nhìn đều cảm thấy…”

“Đều cảm thấy giống Mạc Bắc, đúng không?”

Tháp Tu Á nuốt nước miếng, không có trả lời.

Hạng Ý trầm lặng một lúc, đứng lên, “Nếu như là đóng kịch, cậu nói tại sao cậu ta phải làm vậy?”

“Còn có thể tại sao, Tam Giác Bạc này, một năm qua, Tam Giác Bạc được cậu phát triển rất tốt.”

Hạng Ý đi đến trước cửa sổ, nhìn ra bầu trời xanh mướt bên ngoài.

Đôi mắt của thiếu niên kia rất giống với bầu trời này, sạch sẽ thanh khiết, không có một chút tạp chất.

Hạng Ý xoay người lại, chợt cười nhìn vào Tháp Tu Á, “Chuyện lần trước Sở Mặc thúc nói với cậu, cậu biết đúng không.”

“Không tìm thấy tung tích của Lăng Diệc Phong á hả? Ừ, nhớ, tôi đã phái mấy người Ám Bộ đi điều tra, thực sự làm cách nào cũng không tìm được.” Tháp Tu Á đi tới, đứng bên cạnh Hạng Ý ở trước cửa sổ, “Sao vậy?”

“Tôi nghĩ qua, bên ngoài không thể tìm thấy được, chỉ có thể lấy cắp thông tin từ trong nội bộ.”

“Phái nằm vùng?”

"Ừ," Hạng Ý gật đầu, tay chống lên song cửa, ngón tay chầm chậm vuốt ve mặt đá cẩm thạch bóng loáng ở mép, "Nên phái người nào đi, tôi đã suy nghĩ một tuần, có điều ngay lúc vừa rồi, cuối cùng cũng có chút ý tưởng."

Tháp Tu Á nhíu mày, "Ai?"

Ngón tay thon dài dừng ở góc cửa sổ, Hạng Ý im lặng thật lâu, ngẩng đầu nhìn đám mây trên bầu trời, qua một lúc mới hơi nhếch môi lên.

"Rốt cuộc cậu ta là thật hay giả, thật lòng hay lợi dụng, chúng ta sẽ sớm biết thôi."

81. Quyển 3 - Chương 81: Cái Bẫy

Vào thu khí hậu ở thành phố B mát mẻ thoải mái, những cơn gió thoang thoảng mùi hương thơm mát. Hạng Ý bước xuống máy bay, nhìn lên nền trời xanh thẳm trên đỉnh đầu, đôi mắt đen láy hiện lên một cảm xúc ảm đạm không tương xứng.

Mười năm.

Mình rời xa Trung Quốc, rời xa thung lũng kia, thế nhưng đã mười năm.

Trên bầu trời những đám mây nhè nhẹ trôi, y mơ hồ tựa như được thấy lại mười năm trước, Mạc Bắc dẫn theo y lúc còn bé tí, ở trong thung lũng bắt chim sẻ, hái thảo dược. Có một lần y còn không chịu nghe lời, len lén chạy ra sông tắm, kết quả là bị cảm lạnh, còn lý lẽ hùng hồn đổ lỗi cho Mạc Bắc, nước mắt nước mũi tèm lem mà ăn vạ, chui vào trong lòng Mạc Bắc nũng nịu ương bướng.

Khi ấy, Mạc Bắc vẫn còn là thiếu niên luôn luôn bất đắc dĩ mà cười, nhẹ nhàng ôm lấy y, dịu giọng dỗ dành y không ngừng, cho dù y có cố tình gây sự thế nào, đôi mắt đen óng của người kia lúc nào cũng chỉ có yêu thương chiều chuộng cùng tươi cười.

Đã từng nghĩ sẽ mỉm cười nhìn mình như vậy cả đời này, từng nghĩ rằng Mạc Bắc sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh y như vậy.

Nhưng mười năm trôi qua, lại sớm trở thành cảnh còn người mất.

"Đại thiếu gia."

Hạng Ý nghiêng đầu nhìn Âu Dạng đang đứng bên cạnh, hắn mở cửa xe cho y, có chút lo lắng nhìn vào y, "Cậu sao vậy? Khó chịu sao?"

Hạng Ý thu hồi mắt, xoay người ngồi vào trong xe, dựa đầu lên ghế chầm chậm nhắm hai mắt lại.

"Đi thôi."

Một năm nay Âu Dạng luôn nhìn thấy Hạng Ý có dáng vẻ như này, lạnh lùng, trầm lặng, bộ dáng có hơi ảm dạm. Người đàn ông này rõ ràng là đang nhắm mắt, nhưng Âu Dạng lại luôn cảm thấy ẩn chứa trong đôi mắt đóng chặt của y là sự cô đơn cùng mỏi mệt khó phát hiện.

Xe yên lặng phóng nhanh, trong xe cũng không mở nhạc gì, Hạng Ý bao giờ cũng bận rộn, chỉ có thể tranh thủ nghỉ ngơi một chút trên xe. Bầu không gian yên tĩnh loáng thoáng có thể nghe được hơi thở trầm nhẹ của Hạng Ý, không biết y đang suy nghĩ gì, hàng lông mi rung động, bờ môi mím lại rất chặt.

Xe dừng trước cổng Đại học Y Dược, đám đông đi ngang không ít người ngoái đầu lại nhìn, nhưng cửa kính của xe vẫn đóng chặt, cửa sổ thủy tinh màu đen hoàn toàn che giấu cảnh sắc ở trong xe.

Hạng Ý dựa vào trên xe nhắm mắt nghỉ ngơi, thái độ không nhanh không chậm này làm cho Âu Dạng có hơi thắc mắc. Theo lý thuyết, việc chuyển hàng lần này ở thành phố B căn bản không cần Hạng Ý tự mình ra mặt, nhưng y sớm đã phân phó kế hoạch xuất hành, Âu Dạng chỉ có thể lý giải là Hạng Ý cố tình muốn đến thăm Nhan Lập Khả. Mặc dù cảm thấy chuyện này rất kinh ngạc, nhưng Âu dạng không có hỏi nhiều, chỉ sắp đặt lộ trình hoàn hảo. Dọc đường đi Hạng Ý một mực im lặng, không nhìn thấy hứng khởi gì, cũng không cảm thấy đối phương có tình cảm đặc biệt gì với Nhan Lập Khả. Trong đầu Âu Dạng hiện đầy dấu chấm hỏi, bây giờ nhìn thấy Hạng Ý đã đến ngay cửa nhà người ta rồi mà vẫn còn bình thản như vậy, hắn càng lúc càng không biết làm sao.

"A… Đại thiếu gia, đến nơi rồi…"

Hạng Ý cũng không thèm mở mắt, chỉ "ừ" một tiếng.

"Ừm…" Âu Dạng gãi đầu, "Để tôi gọi Nhan thiếu gia ra nhé?"

Hạng Ý cử động một chút, chỉ mở mắt, nghiêng đầu nhìn sang. Bị ánh mắt tối đen lạnh lùng của người kia nhìn thẳng vào, Âu Dạng nuốt ngụm nước miếng, "A… Vậy tiếp tục đợi sao?" Mặc dù cũng không biết đang đợi cái gì…

Hạng Ý quay đầu về, nhắm mắt lại, "Tan học tự động em ấy sẽ đi ra."

"À…" Âu Dạng càng mông lung, cái này nhìn cũng không giống như chuẩn bị bất ngờ, mà giống như thái độ hờ hững hơn, "Vậy khi nào nhìn thấy Nhan thiếu gia thì tôi gọi cậu nhé?"

"Ừ."

Hạng Ý dường như rất mệt mỏi, không đầy mấy giây đã thiếp đi. Âu Dạng nhìn đám người bên ngoài xe chớp mắt vài cái, nghi hoặc trong lòng càng lúc càng tăng, rốt cuộc Hạng Ý từ ngàn dặm xa xôi như vậy chạy đến thành phố B để làm gì…

Chán chường chờ đợi đến chiều, cho đến khi sắc trời dần dần chuyển tối, cuối cùng từ trong cổng trường cũng ùa ra một đám đông người. Âu Dạng ngay lập tức hồi phục tinh thần, đôi mắt nhìn chằm chằm vào đám sinh viên.

Cứ nghĩ nhiều người ào ạt đi ra như vậy, người người chen chúc sẽ khó nhận diện được, nhưng hình như dù là trong đám đông dáng người mảnh khảnh kia vẫn có thể chói lóa.

Nhan Lập Khả đơn giản chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng, quần tây bình thường, tóc cũng tùy tiện tém bên tai, nhìn thế nào cũng vô cùng đơn giản, nhưng vẫn dễ dàng khiến cho Âu Dạng chỉ cần nhìn thoáng qua một cái liền nhận ra được.

"Đại thiếu gia," Nhanh chóng nghiêng người cẩn thận gọi người bên cạnh, "Nhan thiếu gia ra rồi."

Vừa nói xong, Hạng Ý từ từ mở mắt, thuận tiện nhìn lướt ra ngoài cửa xe, sau đó chậm rãi mở cánh cửa xe ở bên cạnh ra.

Một bên sườn mặt của y bị che đi bởi bóng tối trong xe, Âu Dạng mơ hồ trông thấy khóe miệng Hạng Ý hơi cong lên, nhìn giống như đang cười, nhưng ánh mắt vẫn đen hút lạnh lẽo.

***

Nhan Lập Khả vừa bước ra khỏi cổng trường, chợt nghe thấy đằng trước có không ít bạn học hú hét không ngừng. Mấy nam sinh bên cạnh cũng thốt lên thành tiếng, giọng của mọi người đều tràn đầy phấn khích, "Wow khốn khiếp, Bentley woa Bentley, có thật kìa!!"

Nhan Lập Khả bất ngờ, nhìn theo đường nhìn của mọi người. Cách đó không xa, một chiếc xe hơi dài màu đen đậu lại, hình dáng tinh xảo phức tạp, trách không được đám thanh niên trai gái này hô to gọi nhỏ.

Cậu chỉ nhìn qua một cái, cũng không quan tâm nhiều, vừa định đi lướt qua thì nghe thấy bên cạnh vang lên một tiếng mở cửa xe, người ở bên trong khom mình bước ra ngoài. Nhan Lập Khả theo bản năng quay đầu nhìn, nhưng vừa nhìn thấy trái tim của cậu thiếu chút nữa đã ngừng đập.

Người đàn ông vừa bước ra khỏi xe có thân hình cao ráo, cả người vận đồ đen cũng không thể che lấp được khí chất lạnh lùng cao ngạo của y. Người kia nhìn về hướng của cậu, vết bớt màu đỏ trên thái dương đối diện với cậu, Nhan Lập Khả sững sờ nhìn gương mặt anh tuấn đang mỉm cười của người phía trước, cả buổi cũng không biết phản ứng ra sao, chỉ ngây ngốc đứng cứng ngắc tại chỗ.

"Này? Nhan Lập Khả, đi nào?"

Người bên cạnh huých cậu, cậu lấy lại tinh thần, trái tim cuối cùng cũng có nhịp đập, nhưng lại nhanh đến mức khiến cậu không thể thở nổi.

Chỉ là hai tháng không gặp, lại cảm thấy giống như đã xa cách nhiều năm, được nhìn thấy y lần nữa, thậm chí cảm thấy cảnh vật quen thuộc xung quanh cũng đều trở nên tuyệt đẹp.

Chậm chạp trở nên vui mừng, Nhan Lập Khả bất giác bước lên phía trước một bước, nhưng trông thấy Hạng Ý còn đi nhanh hơn cậu, không đợi cậu kịp phản ứng, cánh tay đã bị người kia kéo lấy, sau đó cả người liền được kéo vào trong một cái ôm ấm áp.

"Tiểu Khả," Giọng của Hạng Ý rất trầm, dường như còn đang cười, bờ môi lạnh buốt dán lên vành tai của cậu, "Chúng tôi đợi em đến tận chiều, lo lắng muốn chết."

Không chỉ có Nhan Lập Khả, đám đông xung quanh đều ngây cả người. Trong nháy mắt Nhan Lập Khả cảm thấy mặt mình đỏ bừng như phát sốt, cơ thể được Hạng Ý ôm cũng muốn nhũn ra.

"Anh… Anh đến lúc nào?"

Hạng Ý rốt cuộc cũng buông cậu ra, nhưng một tay vẫn nắm chặt tay của cậu, tay kia xoa đầu cậu, "Giữa trưa, sau đó chờ em đến bây giờ."

Không hiểu sao Nhan Lập Khả chợt cảm thấy gấp gáp, bàn tay bị y nắm toát đầy mồ hôi, "Tại sao không gọi tôi? Chờ lâu như vậy…"

Hạng Ý cười, nắm tay của cậu đi về phía xe, "Gọi em cho em cúp học à? Tôi chờ cũng không sao." Mở cửa xe, Hạng Ý kéo Nhan Lập Khả ngồi vào bên trong, nghiêng đầu nhìn cái người vẫn còn đang ngẩn ngơ ở bên cạnh, "Ha ha, sao vậy? Không chào đón tôi hả?"

Nhan Lập Khả vội vàng lắc đầu, không biết vì sao khóe mắt có chút cay xót, trong lòng mừng đến độ không thể nói thành lời, "Tôi… như thế nào cũng cảm giác giống như nằm mơ…"

"Ha ha," Hạng Ý cười day day cái mũi Nhan Lập Khả, cúi người xuống áp lên lồng ngực của Nhan Lập Khả, "Vậy sao? Có cảm giác chân thật chút nào chưa?"

"Hả?"

Nhan Lập Khả còn chưa kịp hiểu có ý gì, chỉ thấy Hạng Ý đột nhiên cúi đầu, bờ môi lạnh buốt chạm lên trên môi của mình. Không một tiếng báo hiệu, nụ hôn nam tính mang theo mùi vị hung ác xa lạ, đầu lưỡi ngang ngược tiến vào thăm dò trong khoang miệng của cậu, khiêu khích đầu lưỡi đang co rụt lại vì ngẩn ngơ. Nhiệt độ trong khoang miệng tức khắc như bị đốt cháy, kéo theo cả cơ thể đều nóng bừng lên, đầu óc bị nụ hôn mãnh liệt của Hạng Ý làm cho mông lung, Nhan Lập Khả thở hổn hển, hai tay vô thức vòng qua cổ của y, hé môi đáp lại từng chút.

Chỉ vỏn vẹn một nụ hôn, cũng đủ khiến cho cậu hồn xiêu phách lạc.

Đợi Hạng Ý rốt cuộc cũng chịu tha cho cậu, Nhan Lập Khả hoàn toàn mờ mịt.

"Có cảm giác chân thật chưa?" Hạng Ý nghiêng người vươn một tay ôm lấy vai của cậu, sau đó kéo vào trong lòng. Thiếu niên thẫn thờ bị một sức lực kéo vào trong ngực, chỉ ngoan ngoãn cúi đầu tại hõm vai của y.

Cả người Nhan Lập Khả rơi vào vòng tay Hạng Ý, chỉ cảm thấy nhiệt độ cơ thể luôn luôn lạnh của mình giờ đây nóng lên không chịu nổi, cẩn thận nhích người ra, nhưng Hạng Ý lại khẽ cười, ôm càng chặt hơn.

"Tiểu Khả, có nhớ tôi không?"

Nhan Lập Khả đỏ mặt, cắn môi ngẩng đầu nhìn người đàn ông ở phía trên.

Hạng Ý cũng hạ mắt nhìn xuống, bốn mắt giao nhau, sự ấm áp trong đôi mắt ấy khiến cho trái tim cậu muốn tan chảy. Hạng Ý cúi đầu xuống, tay kia nắm lấy cằm Nhan Lập Khả, nhẹ nhàng vuốt ve phiến môi hồng nhạt của thiếu niên.

"Tôi rất nhớ em."

Trầm thấp, bốn chữ thì thầm, nhưng Nhan Lập Khả nghe vào lại giống như tiếng sấm, nổ rền khiến cậu choáng váng.

"Rảnh rỗi liền nghĩ đến, em đang làm gì, học gì, ăn có ngon không, ở Trung Quốc sinh hoạt có quen không..." Giọng nói của Hạng Ý rất khẽ, dường như chỉ là nói trong hơi thở. Đôi môi của y nhẹ nhàng đóng rồi mở, mơn trớn trên môi của Nhan Lập Khả, từ từ di chuyển lên chóp mũi, cuối cùng dừng ở giữ hai đầu lông mày, "Thật sự là không đi được, nếu không đã muốn đến đây sớm hơn."

Từng chữ Hạng Ý nói ra đều mang theo hơi thở nóng ấm lả lướt ở trên mặt cậu, vành tai xấu hổ đến ửng hồng, Nhan Lập Khả không dám mở mắt, lắng nghe từng câu của Hạng Ý khiến cho toàn thân cậu đều tê dại, nhưng vẫn muốn nghe y nói tiếp.

Hạng Ý chống trán lên trán của Nhan Lập Khả, nhìn thẳng vào đôi mắt của cậu cười nói, "Tôi nhớ khổ cực như vậy, không phải em nên thưởng cho tôi sao?"

Nhan Lập cuối cùng cũng tìm về được một chút lý trí, cắn môi không dám nhìn thẳng vào y, "Anh muốn cái gì?"

"Ha ha," Đột nhiên cảm thấy bộ dáng ngượng ngùng như vậy của Nhan Lập Khả rất đáng yêu, Hạng Ý lại cúi đầu, đôi môi chuyển đến lỗ tai của thiếu niên, thổi nhẹ một luồng khí, "Em đoán xem."

Nhan Lập Khả rùng mình, ánh mắt vô thức liếc sang Âu Dạng ngồi ở ghế phó lái, nhưng hai người ở hàng ghế trước bao gồm cả tài xế đều nhìn thẳng phía trước, hoàn toàn mắt điếc tai ngơ hóa đá vững vàng như núi Thái Sơn, Nhan Lập Khả nuốt cổ họng, lưỡng lự một chút, rốt cuộc vẫn lấy hết dũng khí ôm lấy Hạng Ý ở trước mặt người ngoài, ngẩng đầu hôn lên vết bớt trên trán của y, cố gắng bình tĩnh mỉm cười, "Được chưa, đừng chọc tôi nữa."

Hạng Ý cười sung sướng, ngồi thẳng người dậy xoa xoa mái tóc của Nhan Lập Khả, cười nói, "Hôm nay ở với tôi một đêm, không được phép đi đâu hết."

Vốn là một câu rất bình thường, không hiểu sao bị cậu nghĩ lệch lạc, Nhan Lập Khả cuống quít né mắt, lúng túng gật đầu. Hạng Ý càng nhìn càng thấy thú vị, lại cúi đầu hôn cậu một phát rồi mới buông tha cho cậu.

Xe nhanh chóng rời xa Đại học Y Dược, chạy như bay trên đường cao tốc, Nhan Lập Khả có được kẽ hở, vất vả lắm mới ngồi thẳng người được nhìn ra ngoài cửa sổ, "Chúng ta đi đâu vậy?"

Hạng Ý hạ cửa kính một bên xuống, mặc kệ cho gió bên ngoài thổi mạnh vào, "Đến một thung lũng, nghe nói nơi đó đang khai thác công viên trong rừng, tôi muốn đi xem sao," Nói xong, Hạng Ý lại quay đầu hôn lên trán Nhan Lập Khả một cái, "Được không?"

Nhan Lập Khả cười, cúi đầu tựa lên bả vai của Hạng Ý, "Ừ, nơi nào cũng được."

Thiếu niên ngoan ngoan dựa trong lòng của y, dường như có hơi mệt mỏi mà nhắm mắt hoàn toàn dựa vào người y. Hạng Ý cúi đầu ngắm nhìn nụ cười bình yên của Nhan Lập Khả, nụ cười trên mặt từ từ cứng ngắc. Y quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không cười nữa, vui vẻ trong đáy mắt chậm rãi biến mất.

Xe nhanh chóng đến được địa điểm, trước khi xuống xe Nhan Lập Khả có nhìn thoáng qua ngoài cửa kính, trong lòng âm thầm bất ngờ, thành phố B rộng lớn vô cùng, cũng còn nhiều nơi mà cậu chưa tham quan tới, không ngờ nằm ven một thành phố hiện đại như vậy cũng có một cảnh quan thiên nhiên tuyệt đẹp như thế.

Bước xuống xe hít vào một hơi thật sâu, Nhan Lập Khả quay đầu hướng Hạng Ý cười nói, "Sao anh phát hiện được nơi này vậy?" Thỏa thích quét mắt bốn phía, "Nhìn cũng không giống như địa danh nổi tiếng, chẳng qua cảnh quan thật sự rất đẹp."

Hạng Ý xuống xe đi đến bên cạnh Nhan Lập Khả, ngẩng đầu ngắm nhìn thung lũng trước mặt, lắng nghe tiếng nước chảy róc rách bên tai, cả buổi không nói gì. Nhan Lập Khả không chú ý, tiến lên trước hai bước rồi ngồi xổm xuống bãi cỏ vừa cười vừa nói, "Ý, anh xem, ở đây có ổ kiến này."

Không biết có phải là ảo giác hay không, cảm thấy cơ thể Hạng Ý hơi run lên một chút, cổ cũng cứng ngắc lại, sững sờ nhìn cậu.

"Thật sao…"

Khẽ nói, Hạng Ý lại gần, ngồi xổm xuống bên cạnh cậu, nhìn chằm chằm vào ổ kiến kia đến ngây người.

"Anh xem, ha ha, con kiến lớn đang tha xác của côn trùng nhỏ này."

...

"Tiểu Ý, mau tới đây xem, ở đây có một ổ kiến."

"Đâu đâu? Để em xem! Woa, nhiều kiến quá!"

"Ha ha, em xem ở đây, có một đám kiến đang tha xác bọ ngựa này."

...

Hạng Ý ngây ngẩn phục hồi tinh thần, ngơ ngác nhìn người ở bên cạnh.

Nhan Lập Khả thỏa thích nhìn một lúc lâu, mơ hồ cảm thấy kỳ lạ, nghiêng đầu thì trông thấy Hạng Ý đang nhìn mình chằm chằm, bất ngờ một chút, "Làm sao vậy?"

Hạng Ý chuyển mắt, đứng lên, lại cúi đầu nhìn ổ kiến trong chốc lát, sau đó xoay người đi vào trong thung lũng, "Không có gì, đi thôi."

Nhan Lập Khả không rõ lắm mà đứng lên, đi theo phía sau y, nhưng không biết tại sao, vô thức ngoảnh đầu nhìn về phía ổ kiến nho nhỏ kia, chỉ cảm thấy nơi đó có cảm giác thân thiết vô cùng, giống như chứa đựng kỷ niệm gì đó.

Hạng Ý phân phó Âu Dạng đứng chờ ở ngoài, lúc này chỉ có Nhan Lập Khả và y đi bộ trên con đường nhỏ uốn lượn. Xung quanh là tiếng ve kêu, cả hai chậm rãi đi sâu vào trong thung lũng, âm thanh nước chảy cũng lớn dần. Con đường dưới chân tựa như không có điểm kết thúc, trước mắt rõ ràng là cảnh quan xanh mướt, nhưng Hạng Ý lại lờ mờ trông thấy một màu đỏ của máu, nước sông đỏ thẫm, mặt đất phủ đầy máu, bên tai là tiếng la hét thảm thiết cùng với âm thanh đấu súng đinh tai nhức óc.

Cả người vô thức trở nên cứng đờ, nhịp tim đập càng lúc càng loạn. Hạng Ý cảm thấy thân mình như lạnh đi, không tự chủ được mà run lên nhè nhẹ.

Trong đầu liên tục hiện lên cảnh tượng bi kịch của mười năm trước, Hạng Ý siết chặt nắm đấm, bỗng nhiên dừng chân lại.

Sau lưng có ai đó nhanh chóng đến gần, sau đó cả cơ thể liền được người nọ ôm chặt.

"Ý? Làm sao vậy?" Nhan Lập ôm lấy y, nhìn đôi mắt dần dần đỏ lên của Hạng Ý, lo lắng lắc lắc y, "Làm sao vậy? Nghĩ gì thế?"

Hạng Ý ngây người cúi đầu, nhìn thấy ánh mắt sốt ruột của thiếu niên đang ôm chặt mình, cảm nhận được cái ôm tràn đầy lo lắng, tâm tình hỗn loạn dần dần bình tĩnh trở lại.

Con ngươi của Nhan Lập Khả hiện lên màu đen óng, Hạng Ý yên lặng ngắm nhìn, vươn tay ôm bả vai của thiếu niên.

"Tiểu Khả."

"Ừ, tôi đây."

"Nơi này…" Hạng Ý ngừng lại một chút, đầu dựa lên vai của Nhan Lập Khả, "Nơi này từng là nhà của tôi."

"Cái gì?" Nhan Lập Khả kinh ngạc.

"Mười năm trước," Giọng của Hạng Ý rất nhỏ, dường như còn có chút run rẩy, "Kẻ thù giết hết cả nhà tôi, ở đây… Tất cả đều là máu, khắp nơi đều là thi thể." Hạng Ý dừng một chút, cắn răng, nói từng chữ, "Sau đó, bọn chúng tiếp tục, giết ông ngoại, cha của tôi, còn có… Mạc Bắc."

Nhan Lập Khả run lên, sững sờ nhìn y, đôi mắt của y tràn ngập căm hận, đen tối u ám tựa như một hang động sâu thẳm không thấy đáy. Nhan Lập Khả đau lòng, càng ôm y chặt hơn, cơ thể trong lòng run lên nhè nhẹ, nhiệt độ cũng lạnh băng. Cậu cắn môi, cẩn thận hỏi, "Điều tra được hung thủ là ai chưa?"

Hạng Ý cứng ngắc gật đầu, lồng ngực phập phồng dính sát vào lồng ngực của Nhan Lập Khả, căm hận cũng phẫn uất dường như muốn ồ ạt tiến ra. Nhan Lập Khả vuốt ve gương mặt tái nhợt của Hạng Ý, nhìn thẳng vào đôi mắt của y, "Ý, nói cho tôi biết được không, những người đó rốt cuộc là ai?"

Hạng Ý chậm rãi bình ổn tâm trạng kích động, nghe thấy Nhan Lập Khả nói, y hạ mắt nhìn cậu, sau đó cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên môi của cậu, "Xin lỗi, đừng lo lắng, tôi không sao, em cũng không cần biết chuyện này."

Nhan Lập Khả nghĩ đến dáng vẻ vừa rồi của Hạng Ý, cảm giác đau lòng trào dâng lên, cậu muốn hỏi thêm một chút, trong lúc ngẩng đầu vô tình nhìn thoáng qua sau lưng Hạng Ý.

Ngay lập tức, cả người bỗng dưng cứng ngắc.

"Ý, coi chừng!!"

Không chút nghĩ ngợi tức khắc đẩy người trước mắt ra, một giây sau, một tiếng gió thét bay sượt qua tai.

"Đoàng Đoàng!!"

Hai người ngã lăn trên mặt đất, Nhan Lập Khả còn chưa kịp nhìn rõ, dùng sức ôm chặt lấy Hạng Ý, sau đó thuận thế lăn một vòng ra sau tảng đá lớn bên cạnh. Khó khăn hít thở dồn dập, Nhan Lập Khả phủ trên người Hạng Ý, nhanh chóng quay đầu nhìn sang nơi phát ra tiếng súng.

Cách đó không xa, bốn năm gã đàn ông mặc đồ đen tay cầm súng đứng ẩn nấp nhìn quanh phía bọn họ. Nhan Lập Khả âm thầm rùng mình, còn chưa kịp suy nghĩ, người đàn ông bên dưới đột nhiên nghiêng người, gắt gao bảo vệ cậu trong lồng ngực, "Đừng cử động." Giọng Hạng Ý trầm thấp, tâm tình hỗn loạn ban nãy đã biến mất, giờ đây bình tĩnh đến dị thường, "Nhìn thấy khu rừng phía sau không?"

Nhan Lập Khả nhanh chóng quay đầu lại nhìn liếc qua, gật đầu.

"Ngay bây giờ, lập tức chạy tới đó, tôi sẽ đối phó bọn chúng." Nói xong, Hạng Ý rút khẩu súng trong ngực ra, buông Nhan Lập Khả ra, đẩy cậu đi, "Đi mau."

Nhan Lập Khả nhíu mày, cúi thấp người không nghe theo lời y, quay đầu lại lo lắng nói, "Còn anh thì sao?"

Hạng Ý chợt mỉm cười, dùng sức hôn một cái lên đỉnh đầu của cậu, "Yên tâm, những chuyện thế này tôi trải qua nhiều, không cần lo lắng."

"Không…"

"Đi nhanh, không còn thời gian đâu." Hạng Ý đẩy mạnh hơn, mắt thấy đám người phía trước chậm rãi đến gần, giọng điệu ngày càng cấp bách, "Đi nhanh!"

Nhan Lập Khả cảm thấy trái tim đập nhanh mãnh liệt, do dự ngồi xuống đứng lên, nghĩ đến việc phải chạy xa người này, trái tim đau như vỡ nát, nhưng cậu không có vũ khí, ở lại đây chỉ càng gây liên lụy cho y. Cắn chặt răng, cậu chấp nhận đứng lên, xoay người chạy như bay về phía khu rừng ở đằng sau.

Trong giây phút chạy đi, sau lưng đồng thời vang lên hàng loạt tiếng súng nổ, tiếng đạn bay sượt qua bên tai vô cùng rõ ràng, Nhan Lập Khả không quay đầu lại, dùng hết toàn sức lao vào trong khu rừng. Không chỉ có tiếng súng bắn, loáng thoáng còn kèm theo tiếng kêu thét thảm thiết, mỗi một tiếng đều khiến cho trái tim trì trệ của cậu đau nhói dữ dội.

Không phải là Hạng Ý, may quá, không phải là Hạng Ý…

Liều mạng đè nén đau lòng, cậu gắng hết sức chạy như bay. Dường như có vài người đuổi theo phía sau, nhưng vài tiếng súng vang lên, bước chân của đám người đuổi theo gần sát liền quay trở lại, sau đó lập tức

nổi lên một trận đấu súng.

Người kia bảo vệ cậu, làm hết tất cả để bảo vệ cho cậu an toàn.

Trái tim gần như muốn vặn nát, Nhan Lập Khả đè ngực, điên cuồng tăng nhanh tốc độ.

Khu rừng tựa như không có lối ra, bầu trời càng lúc càng tối. Nhan Lập Khả không biết mình đã chạy bao lâu, cảm thấy cơ thể dần dần cứng ngắc, dần dần lạnh lẽo, mãi đến khi rốt cuộc không còn nghe thấy tiếng súng nữa, cậu mới dừng bước chân.

Phía sau hoàn toàn yên ắng, im lìm đến độ kinh người. Sắc trời nhanh tối đen, Nhan Lập Khả gần như không thể thở nổi, cơ thể như muốn đóng băng, cứng ngắc tê dại mà quay lại con đường cũ đã chạy. Dọc đường đi, bầu không khí ngập tràn mùi máu tươi, dạ dày cuồn cuộn muốn nôn, cậu cố gắng chịu đựng, bước từng bước cứng ngắc trở lại bìa rừng.

Dưới ánh trăng mờ ảo, lờ mờ trông thấy vài bóng người ngã trên mặt đất. Trong nháy mắt Nhan Lập Khả cảm thấy tim mình như ngừng đập, co rút đau đớn.

"Ý…" Âm giọng run rẩy, bước đến từng bước, đôi chân gần như muốn ngã quỵ.

Người kia nằm sấp trên mặt đất, cả người không nhúc nhích cứ như một cơn ác mộng.

"Ý, Hạng Ý!" Cơ thể bỗng nhiên có lại sức lực, Nhan Lập Khả lao nhanh tới, mạnh mẽ quỳ xuống bên cạnh Hạng Ý, dùng sức ôm người kia vào lòng, "Ý, tỉnh lại đi!"

"A…"

Hình như bị đau nên kêu lên một tiếng, người trong lòng khẽ run rẩy, cặp mắt khép chặt chậm rãi hé mở ra. Một trận mừng rỡ ập lên, Nhan Lập Khả tức khắc thở phào, cẩn thận lắc người trong ngực.

"Ý, anh sao rồi? Anh chờ một chút, chờ một chút tôi lập tức báo cho Âu Dạng…" Tay chân luống cuống lấy điện thoại ra, bàn tay bỗng bị một bàn tay lớn hơn nhẹ nhàng nắm chặt, Nhan Lập Khả run lên, nhìn thấy Hạng Ý mở mắt, thở hổn hển, nhưng ánh mắt vẫn mỉm cười.

"Yên tâm, tôi… không sao." Ho một tiếng, Hạng Ý chầm chậm ngồi dậy, tựa vào trong lòng Nhan Lập Khả, "Còn em thì sao? Có bị thương ở đâu không?"

Nhan Lập Khả lắc đầu quầy quậy, hai tay ôm chặt y, "Anh bị thương ở đâu? Có đau không? Rất đau sao?"

Hạng Ý thở hắc ra, ngực hơi phập phồng nặng nề, "Không sao, chỉ có vai bị trúng đạn thôi, lúc cuối còn sót

một tên, tôi với hắn đều hết đạn, liền đánh tay đôi, a…" Hình như đụng trúng vết thương, Hạng Ý dừng một chút rồi nói. "Đầu đập phải tảng đá, đúng là đau thật…"

Nhịp tim hoảng loạn cuối cùng cũng bình tĩnh lại đôi chút, Nhan Lập Khả nuốt cổ họng, vất vả đè nén cảm giác đau xót xuống, "Đám người đó rốt cuộc là ai… Tại sao lại đột ngột tấn công…"

"Hừ, nhất định là bọn người Đằng Lăng…" Còn chưa nói hết, Hạng Ý giật mình lỡ lời, nhanh chóng sửa giọng, "Tôi cũng không biết, trở về nói Âu Dạng điều tra sau."

Nhan Lập Khả sững sờ, lấy lại tinh thần liền trông thấy Hạng Ý quay đầu trốn tránh ánh mắt cậu, Nhan Lập Khả nhíu mày, đưa tay phủ lên tay y, "Anh vừa mới nói… Đằng Lăng?"

Hạng Ý cắn răng, không trả lời.

"Đằng Lăng gì? Anh nói là Đằng Lăng nào?"

Hạng Ý cúi đầu, im lặng.

Nhan Lập Khả buông tay ra, giọng cũng trầm xuống, "Kẻ thù của anh, chính là… Đằng Lăng?"

Hạng Ý ngập ngừng một lúc, cuối cùng thở dài một tiếng, "Là ai không quan trọng, em đừng nghĩ đến việc này được chứ? Đây là chuyện của tôi." Bị Nhan Lập Khả nhìn chằm chằm, Hạng Ý tựa như không thể nói tiếp, rũ mắt xuống, cười khổ nói, "Tôi không muốn để em bị cuốn vào những chuyện này, Tiểu Khả, em không thể gặp chuyện không may, em hiểu không?"

Nhan Lập Khả cắn môi dưới, khẽ rũ mắt xuống.

Hạng Ý lại thở dài một tiếng, cố chịu đau cúi đầu hôn lên mắt của Nhan Lập Khả, "Ngoan, nghe lời, đừng hỏi nữa."

Nhan Lập khả nhìn Hạng Ý một lúc lâu, không biết nghĩ gì, cuối cùng vẫn phải cứng cổ nhẹ gật đầu.

Hạng Ý thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười, sau đó choàng tay khoát lấy bả vai của cậu, "Đi thôi, giúp tôi trở về, có lẽ Âu Dạng vẫn còn ở ngoài, em thông báo cho hắn đi."

Nhan Lập Khả vội vàng đỡ lấy cánh tay của y, cẩn thận đứng lên, tay kia nhanh chóng lấy điện thoại ra ấn xuống một dãy số.

Nhưng trong lòng của cậu vẫn đau đớn lo lắng, ánh mắt chăm chú nhìn vào màn hình điện thoại, không phát hiện gương mặt của người đàn ông bên cạnh đang nhếch lên một nụ cười tàn khốc.

82. Quyển 3 - Chương 82: Nói Hết

Đám người Âu Dạng đến rất nhanh. Nhan Lập Khả dìu Hạng Ý đi được đến giữa sườn núi, trông thấy chiếc xe hơi màu đen lao trực tiếp từ trên đỉnh núi xuống, dừng ngay trước mặt hai người. Âu Dạng từ trong xe chạy vội đến, vừa nhìn thấy dáng đi loạng choạng của Hạng Ý, mặt mày lập tức tái nhợt.

"Đại thiếu gia, cậu sao…" Nhanh chóng đỡ một bên của Hạng Ý cùng với Nhan Lập Khả, tài xế cũng vội vàng mở cửa xe cho hai người.

"Bị mai phục." Hạng Ý hời hợt nói, nhưng vết thương trên vai vẫn rất nghiêm trọng. Mọi người chật vật ổn định vị trí cho y, sau đó xe tăng tốc phóng nhanh tới bệnh viện trung tâm.

Sắc mặt Hạng Ý trắng bệch, cả người ngồi ở ghế sau có chút suy yếu, có điều y vẫn trấn định như thường, nếu như không phải nhìn thấy vết máu ở trên cơ thể thì sẽ khó mà nhận ra, Nhan Lập Khả còn đang tự hỏi không biết trận phục kích vừa rồi có phải là ảo giác của cậu hay không.

Âu Dạng gấp gáp liên lạc với bệnh viện, vừa đặt điện thoại xuống, Nhan Lập Khả ở ghế sau đã nhướng người lên nói, "Âu Dạng, tổng cộng có năm người, ở bờ sông thung lũng, anh tìm thi thể bọn họ xử lý sạch sẽ đi."

Vừa dứt lời, không chỉ có Âu Dạng quay đầu lại nhìn cậu, ngay cả Hạng Ý cũng trợn mắt nghiêng đầu.

Âu Dạng hiểu được, vội vàng đáp, "A, tôi chỉ vội lo cho vết thương của Đại thiếu gia… Cậu yên tâm, tôi lập tức sắp xếp người."

Nhan Lập Khả thở ra, đôi mắt thoáng nhìn thấy Hạng Ý đang quan sát cậu, liền nghiêng đầu cẩn thận nhích lại một ít, "Làm sao vậy? Vết thương đau sao?"

Hạng Ý lắc đầu, cười nói, "Em cẩn trọng hơn nhiều so với trước đây."

Nhan Lập Khả dường như xấu hổ mà cười, không nói gì.

Mọi người đến sảnh dưới bệnh viện trung tâm, đã sớm có người chờ ở cổng chính.

Hạng Ý nhìn tập đoàn người ở ngoài cửa xe mà cảm thấy buồn cười, y chỉ là bị thương ở đầu vai, đầu bị đập đau một chút mà thôi, cũng chẳng phải bệnh nhân sắp chết có cần làm quá như vậy không…

Chẳng qua không lay chuyển được suy nghĩ của Âu Dạng, y vẫn phải xuống xe đi cùng một đống y tá bác sĩ vào bệnh viện, còn được long trọng xếp đặt cho phòng chăm sóc đặc biệt tầng cao nhất, tiến hành tiểu

phẫu lấy đầu đạn ra.

Nhan Lập Khả và Âu Dạng đứng đợi ngoài cửa, hơn nửa đêm, hành lang vắng lặng yên tĩnh, Nhan Lập Khả ngập ngừng nghĩ ngợi một lúc, cuối cùng vẫn nhịn không được phải hỏi.

"Âu Dạng."

Âu Dạng quay người nhìn cậu, "Có chuyện gì sao Nhan thiếu gia?"

Mặc dù Hạng Ý không muốn cậu lo lắng, không muốn cậu bị dính vào những âm mưu thù địch, nhưng cậu vẫn muốn biết thêm một chút, muốn biết quá khứ của người đó.

"Tôi nghe Hạng Ý nói… Khi y còn nhỏ cả nhà y có biến cố gì đó, nói trước đây từng ở trong thung lũng kia…"

Âu Dạng nhíu mày, tựa như không rõ, "Biến cố?"

Nhan Lập Khả bất ngờ, "Anh không biết sao?"

Âu Dạng suy nghĩ một lát, như đã rõ cái gì, hơi không chắc chắn, "Tôi từng nghe cha nói, ban đầu cả nhà Đại thiếu gia ở tại thành phố B, nhưng về sau xảy ra chuyện gì đó cả nhà liền chuyển đến Tam Giác Vàng, có điều sự kiện này bị lão gia, a, là Hạng Khôn tiên sinh ngăn chặn tin tức, còn cố ý mua chuộc truyền thông, không cho sự kiện này truyền ra ngoài, chuyện này đã qua hơn mười năm, hiện giờ rất ít ai biết nguyên nhân vì sao."

Cố ý ngăn chặn tin tức?

Nhan Lập Khả âm thầm nghi ngờ, cau mày suy nghĩ, hỏi tiếp, "Vậy… Một năm trước, chuyện lão gia và Mạc Bắc bị ám sát, anh biết hung thủ là ai không?"

Nghe đến hai chữ Mạc Bắc, Nhan Lập Khả liền nhìn thấy đôi mắt của Âu Dạng lóe lên ánh sáng phức tạp, như đang cố nén cảm xúc, lúc lâu sau mới trả lời, "Khi chúng tôi đến, chỉ thấy cả tòa biệt thự bị thiêu cháy một nửa, tòa nhà của lão gia và nơi ở của các anh em khác đều…" Âu Dạng cắn răng, giọng trầm xuống, "Đều cháy sạch không còn nguyên vẹn, toàn bộ biệt thự đều là các thi thể cháy đen, căn bản không thấy bóng dáng hung thủ…"

Nhan Lập Khả nghe xong càng cảm thấy không hiểu, vậy tại sao Hạng Ý lại xác định Đằng Lăng là thủ phạm? Còn có chuyện gì ẩn chứa bên trong? Cậu nhìn gương mặt bi thương của Âu Dạng, thầm nghĩ chắc Hạng Ý còn có ý định gì khác nên giấu giếm cả thuộc hạ, chuyện này cũng không phải là không thể.

Đang suy nghĩ, điện thoại bỗng nhiên reo lên. Âu Dạng cúi người xin lỗi, lập tức bắt máy.

"Ừ, đúng, ở bờ sông… Cái gì? Sao? Không có?" Âu Dạng nghi hoặc quay đầu nhìn Nhan Lập Khả, sau đó nói tiếp, "Cẩn thận tìm lại xem,… Đúng, nói là ở mép tảng đá lớn… Đúng đúng, là chỗ… Thật sự không có?"

Nhan Lập Khả bất giác cảm thấy hốt hoảng, có thứ lạnh lẽo truyền ra từ trong đáy lòng, thân thể vô thức có linh cảm xấu. Thấy Âu Dạng thả điện thoại xuống, cậu mới hỏi, "Không có cái gì?"

Âu Dạng cũng nhíu mày, vẻ mặt không rõ, "Tôi đã cử người đi thanh lý hiện trường, nhưng bọn họ nói, không có xác chết nào, bờ sông rất sạch sẽ, đến cả vết máu cũng không thấy."

"Cái gì?" Nhan Lập Khả sững sờ, tim đập càng nhanh hơn, "Tôi rõ ràng nhìn thấy…"

Còn chưa nói xong, cửa phòng phẫu thuật được mở ra. Trên vai Hạng Ý được quấn băng trắng, thấm ra máu đỏ, nửa người trên để trần bước ra ngoài. Nhan Lập Khả không kịp nghĩ ngợi gì, nhanh chóng đi qua vài bước, "Lấy đạn ra rồi sao?"

Hạng Ý gật đầu, mỉm cười trấn an cậu, "Đừng lo, không đau." Nói xong, nghiêng đầu nhìn qua Âu Dạng, miệng cười chậm rãi biến mất, "Thế nào, có chuyện gì?"

Nhan Lập Khả lòng đầy căng thẳng. Người này, chỉ cần nhìn sơ qua vẻ mặt của Âu Dạng, ngay lập tức biết được đã xảy ra chuyện gì, tính cảnh giác cao như vậy, nhạy cảm đến cẩn trọng, Hạng Ý như thế này nhìn rất xa lạ, mơ hồ khiến cho cậu cảm thấy hít thở không thông.

"A, là thế này, vừa rồi tôi cử người đi thanh lý hiện trường, nhưng bọn họ đến bờ sông lại không hề phát hiện thi thể nào, đến cả vết máu cũng không có."

Lắng nghe Âu Dạng nói, thế nhưng Hạng Ý không một chút bất ngờ, tùy ý nhẹ gật đầu, "Xem ra bọn chúng có người dò thám xung quanh, hẳn là bên kia đã xử lý xong số thi thể."

Tựa hồ chỉ có thể giải thích như vậy, nhưng Nhan Lập Khả vẫn cảm thấy kỳ lạ, lại không biết kỳ lạ ở chỗ nào.

Hạng Ý nghiêng đầu nhìn cậu, đột nhiên tiến lên, đưa cánh tay không bị thương ôm lấy tấm lưng mảnh khảnh của thiếu niên, "Đã nói, không cần nghĩ đến những chuyện này, không nghe tôi sao?"

Nhan Lập Khả ngừng nghĩ, ngẩng đầu nhìn Hạng Ý, muốn nói lại thôi, do dự một lúc mới nhỏ giọng nói, "Xin lỗi…"

Hạng Ý cười, cúi đầu hôn lên trán của cậu, buông tay ra, "Được rồi, không nghĩ nữa." Vươn tay vuốt mái tóc đen mềm của thiếu niên, Hạng Ý dần không cười nữa, ánh mắt có chút không nỡ, "Tiểu Khả, xin lỗi, tôi không thể ở lại đây quá lâu, không thể nói bọn chúng có thể sẽ quay lại…"

Chưa nói hết, Nhan Lập Khả đột ngột hỏi y, "Thành phố B đối với anh, là nơi nguy hiểm nhất đúng không?"

Vẻ mặt Hạng Ý ngưng trệ, im lặng một lúc lâu, cuối cùng cười lắc đầu, "Không sao, em xem, hiện tại tôi vẫn rất tốt đấy thôi."

Nhan Lập Khả cắn môi, trái tim vặn đau khó chịu, cảm thấy Hạng Ý chỉ vì thăm mình mà đi đến nơi nguy hiểm, còn suýt chút nữa gặp nguy, trong lòng cậu áy náy hối hận vô cùng. Nếu không phải tại cậu luôn miệng nói nhớ y, y cũng sẽ không cần cố ý đến thành phố này… Nghĩ vậy, Nhan Lập Khả càng cảm thấy đau lòng cho người trước mặt.

"Sau này anh đừng đến nữa." Nhan Lập Khả cẩn thận xoa băng gạt trên vai Hạng Ý, "Sau này để tôi đến thăm anh là được, anh đừng đến nữa."

Hạng Ý cảm thấy khóe miệng cười của mình thoáng chốc cứng đờ, trái tim nguội lạnh tan ra bởi vì giọng nói đau lòng yêu thương của thiếu niên trước mặt. Y lặng lẽ hít vào một hơi, sau đó thở dài một tiếng, cúi người hôn lên đôi môi có vẻ tái nhợt của Nhan Lập Khả.

"Tôi ở Tam Giác Bạc đợi em."

"Ừ…"

Vươn tay ôm lấy bả vai cường tráng của Hạng Ý, Nhan Lập Khả cảm thấy khó chịu trong lòng, lần đầu tiên chủ động đón nhận, dùng sức quấn quít thật sâu trong khoang miệng của Hạng Ý. Rõ ràng là nụ hôn mãnh liệt đến vậy, nhưng hương vị lại hòa lẫn một cảm giác cay đắng không hiểu thấu.

"Đinh đinh đinh…"

Hai người vừa mới tách ra, điện thoại trong túi quần của Hạng Ý reo lên, y vuốt ve mái tóc Nhan Lập Khả, móc điện thoại ra đi về phía trước vài bước rồi mới bắt máy.

"Này, Hạng Ý." Là giọng của Tháp Tu Á.

Ngữ điệu của Hạng Ý vẫn bình thường, "Ừ, Ô Lỗ Cáp, có chuyện gì?"

Tháp Tu Á ở bên kia bất ngờ, sau đó chửi một tiếng, "Cậu không tiện nghe điện thoại à? Không sao, nghe tôi nói là được."

Hạng Ý cười, "Ừ, sau đó thì sao?"

Tháp Tu Á xì miệng, Hạng Ý cảm thấy buồn cười trong lòng, nhưng trên mặt vẫn không một gợn sóng, lắng nghe bên kia đơn giản báo cáo mấy câu, "Năm người vừa nãy đã rút, tôi cũng đã cử người dọn sạch hiện trường, cậu yên tâm, không ai điều tra được đâu."

"Ừ, tôi biết rồi, còn chuyện gì không?" Hạng Ý quay đầu áy náy nhìn Nhan Lập Khả, ý bảo cậu đợi y một lát, Nhan Lập Khả vội vàng lắc đầu, nhỏ giọng nói "Tôi không vội".

Hạng Ý gật đầu, quay người lại. Chợt nghe giọng nói của Tháp Tu Á thoáng trầm xuống, "Còn có, ban nãy Tiền tiểu thư tới tìm cậu. Ô Lỗ Cáp nói cậu ra ngoài chuyển hàng, sẽ sớm quay trở về."

Ánh vui vẻ trong mắt Hạng Ý liền trì trệ, nhưng chỉ được vài giây, "Được, tôi biết rồi, tôi trở về ngay."

Cúp máy, Hạng Ý từ từ nhắm hai mắt hít một hơi thật sâu, sau đó xoay người đi về phía thiếu niên sau lưng mỉm cười, "Xin lỗi Tiểu Khả, tôi có chút việc gấp cần phải về."

Nhan Lập Khả ngẩn người, nhìn điện thoại trong tay của y, "Chuyện gì? Gấp lắm hả? Đã tối như vậy, ở lại nghỉ một đêm không được sao?"

Hạng Ý thở dài một tiếng, tựa như rất miễn cưỡng, "Người đứng đầu trung bộ Mỹ Latin muốn bàn chuyện hợp tác với tôi, không thể chậm trễ được." Nói xong, y lại nhìn Nhan Lập Khả thêm một lúc, dường như rất không nỡ, "Tôi chờ em quay về."

Ông trùm mafia ở trung bộ Mỹ Latin là người hoa kiều, họ Tiền, cả gia tộc đều bắt nguồn từ khu vực trung bộ, hoàn toàn làm bá chủ. Nghe nói ông chủ họ Tiền kia là người ngạo mạn cố chấp, Hạng Ý có thể khiến cho người như vậy đồng ý hợp tác chung với y, xem ra cũng tốn không ít công sức. Nhan Lập Khả thầm nghĩ, tuy rất không nỡ, nhưng vẫn cố gắng nở nụ cười, "Đi đường cẩn thận, đến nơi thì gọi cho tôi."

Hạng Ý gật đầu, nắm lấy bàn tay của Nhan Lập Khả, nắm thật chặt rồi buông ra, lặp đi lặp lại nhiều lần mới bằng lòng thả tay.

"Xe của tôi không an toàn, tôi sẽ không đưa em đi, mình em đi đường cẩn thận một chút, quay về trường sớm đi."

"Ừ..."

Hạng Ý lại nhìn vào Nhan Lập Khả thêm một lúc, cuối cùng giống như miễn cưỡng ép mình chuyển mắt, quay người gọi Âu Dạng, rồi nhanh chóng rời đi.

Nhan Lập Khả đứng nguyên tại chỗ, nhịn không được đi về phía cổng chính bệnh viện, mãi đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng Hạng Ý mới cam lòng thu mắt về.

Bóng đêm rất tối, ánh trăng cũng mơ màng lạnh lẽo. Nhan Lập Khả đứng yên một mình trong đêm, cảm giác lạnh buốt xâm nhập khắp toàn thân.

Chỉ cần nhìn thấy Hạng Ý vui vẻ như vậy, cả trái tim đều vui lên, đến mức muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Chưa đến một đêm, lại chỉ còn một mình cậu.

Ngẩng đầu nhìn ánh trăng lành lạnh, Nhan Lập Khả bất chợt cảm thấy lạnh lẽo, cắn môi ôm chặt lấy hai cánh tay của mình.

Đằng Lăng.

Ngẩn ngơ suy nghĩ, Nhan Lập Khả vô thức đi dọc theo con đường đá cuội ở bệnh viện.

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Kẻ thù từ nhỏ đến lớn của Hạng Ý, chẳng lẽ thật sự là Đằng Lăng?

Nhớ đến bả vai thấm đầy máu của Hạng Ý, nhớ đến hình dáng người kia liều mạng che chở cho cậu. Nhan Lập Khả chỉ cảm thấy đáy lòng vô cùng đau đớn. Người đàn ông kia… Lẽ nào vẫn luôn trải qua khoảng thời gian mưa bom bão đạn như thế sao? Đằng Lăng… Giết cả nhà của y, đến cả vừa nãy, cũng muốn ám sát y…

Người chủ mưu cho những cuộc thảm sát đó là ai? Là.. Lăng Viêm sao?

Ngan Lập Khả ngơ ngác suy nghĩ, vô thức đi vào trong vườn hoa của bệnh viện.

Bầu không khí lượn lờ hương hoa thơm mát ngọt ngào, Nhan Lập Khả thoáng chốc tỉnh táo, ngước mắt nhìn xung quanh.

Từng bụi hoa hồng bao quanh người, Nhan Lập Khả chợt cảm thấy trái tim đập nhanh thình thịch.

Ban đêm, dưới ánh trăng, hoa…

Một bức tranh rất quen thuộc.

Ý thức phiêu đãng trôi dạt, Nhan Lập Khả ngây ngốc bước đi, bất giác đi sâu vào trong vườn hoa.

Trong đêm tối tựa như có vật gì đó dẫn đường, Nhan Lập Khả đi đến trước một bụi hoa hồng, dừng lại, cẩn thận tách bụi hoa ra.

Trái tim, bỗng nhiên ngừng đập.

Trong biển hoa tĩnh lặng, một người lặng lẽ ngồi yên.

Người đàn ông kia vẫn ngồi trên xe lăn không nhúc nhích, đầu hơi ngửa, nhìn ánh trăng ở bên trên.

Không biết tại sao, cả người Nhan Lập Khả giống như phản ứng theo bản năng, không tự chủ đi về phía hắn.

Tiếng bước chân giẫm lên cỏ rất khẽ, nhưng dường như người kia đã nghe thấy, đôi mắt từ từ nhìn về phía bên này.

Gương mặt của người kia giống như một bức tượng Hy Lạp được điêu khắc tinh xảo, ở dưới ánh trăng càng hiện lên ôn hòa. Mái tóc vàng như hòa lẫn vào ánh trăng, đôi mắt màu lam như hai viên ngọc quý báu, bên trong ẩn chứa một hồ nước bình lặng sáng long lanh.

Người kia chỉ lặng yên nhìn cậu, nghiêng cổ nhẹ nhàng về phía cậu, nhưng hắn chỉ lẳng lặng nhìn, cặp mắt xinh đẹp như thế nhưng không hề có hồn.

Lần trước nhìn thấy hắn cũng là thế này, người này giống như mất y thức, si ngốc tựa như con rối.

Nhan Lập Khả thấy trong lòng có chút đau đớn, bất giác nhớ lại giấc mơ kỳ lạ đêm ấy, nhớ đến ánh mắt yêu thương của người này, bên tai vẫn còn đọng lại câu nói không thể hiểu kia.

'Hứa với ta, sống cho thật tốt, chờ ta tỉnh lại.'

"Anh…" Nhan Lập Khả đến trước mặt hắn, người nọ ngẩng đầu nhìn cậu, hai mắt mở to như không hiểu. Nhan Lập Khả ngồi quỳ xuống, người nọ cũng hạ đầu xuống theo cậu.

"Anh… tên là Karo Hull Nặc?"

Người nọ không có phản ứng nào, yên lặng nhìn vào cậu.

Không rõ vì sao, ở bên cạnh người này có cảm giác rất nhẹ nhõm, rất thoải mái, tâm tình cũng bình tĩnh trở lại.

Nhan Lập Khả nhìn hắn, nói, "Hai tháng trước, tôi có mơ thấy anh."

Người nọ nghiêng đầu sang một bên.

"Rất kỳ lạ, tại sao qua lâu như vậy, vẫn còn nhớ rõ giấc mơ đó? Nhớ rất rõ ràng…"

Nhan Lập Khả thì thầm, ngồi dưới đất chậm rãi mím môi, "Chân của anh bị sao vậy? Là mất cảm giác, hay là cơ thể không có sức?"

Tự nói một mình, Nhan Lập Khả nhìn hắn vẫn không có phản ứng, nhưng đôi mắt lại dịu xuống một ít, nhìn vào cảm giác rất ấm áp.

"Tôi bây giờ, rất hỗn loạn, anh biết không?"

Thật kỳ lạ, bỗng nhiên rất muốn nói với người này những suy tư ở trong lòng. Biết rõ hắn nghe không hiểu phản ứng không được, nhưng không biết sao, ở bên cạnh người này có cảm giác vô cùng an toàn, cả người đều trở nên bình yên.

"Y có một kẻ thù rất mạnh, những người kia muốn lấy mạng của y…" Nhan Lập Khả khẽ nói, chậm rãi ôm chân của mình ngẩn người, "Nhưng kẻ thù kia, có thể tôi biết…" Cậu ngẩng đầu, mê man nhìn gương mặt tái nhợt của người nọ, "Anh nói… Anh nói tôi nên làm sao bây giờ?"

Người nọ vẫn yên lặng nhìn cậu, Nhan Lập Khả nói xong cũng tự cảm thấy mình buồn cười, người này sao có thể đáp lại cậu, chỉ là tự cậu lầm bầm mà thôi.

Cười khổ một tiếng, cậu ảm đạm gục đầu.

Bỗng nhiên, trên đầu tựa như có thứ gì đó nhẹ nhàng vuốt ve.

Nhan Lập Khả kinh ngạc, lập tức ngẩng đầu.

Dưới ánh trăng, hắn vận đồ trắng thanh khiết không giống người phàm, đôi mắt xanh lam yên tĩnh nhìn cậu chăm chú, cơ thể hơi nghiêng về phía trước, một bàn tay vuốt mái tóc đen mềm của cậu.

Trên mặt của hắn vẫn không có biểu cảm, nhưng đôi mắt lại hiện lên hình ảnh của cậu.

Nhan Lập Khả ngây ngẩn nhìn bàn tay đang trấn an mình, cơ thể thoáng chốc cứng đờ, trở nên thất thần.

Cổ tay của hắn nhẹ nhàng chuyển động, Nhan Lập Khả ngơ ngác nhìn thấy một chiếc vòng tay rũ xuống, nhất thời ngừng thở.

Người này… Thế nhưng thật sự có một chiếc vòng tay màu bạc…

"Karo, chiếc vòng tay này của anh…"

“Thiếu gia!”

Còn chưa nói hết, đột nhiên có tiếng gọi của Da Mỗ vang lên cách đó không xa.

“Thiếu gia, cậu đi đâu vậy? Thiếu gia!”

Karo chậm rãi rút tay về, thả lỏng đầu gối, nặng nề trở về bộ dáng ngồi yên ngây ngốc, đầu hơi nghiêng sang một bên, dường như đang nhìn về phía Da Mỗ.

Nhan Lập Khả lập tức tỉnh táo lại, nhanh nhẹn đứng lên, đi ra phía sau đẩy xe lăn của hắn đi.

“Này… Anh ơi…” Nhan Lập Khả đẩy hắn ra khỏi vườn hoa, nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Da Mỗ, “Tôi, tôi vô tình phát hiện y…”

Da Mỗ hoàn toàn đờ ra, cả buổi sau mới phản ứng, vội vàng đi đến kiểm tra Karo một chút, nhìn thấy hắn không có chuyện gì mới thở phào một hơi, sau đó lại cau mày trừng mắt nhìn Nhan Lập Khả, “Sao cậu lại ở đây?”

Nhan Lập Khả lúng túng, không biết tại sao mỗi khi nhìn thấy Da Mỗ đều cảm giác có chút chột dạ.

“Tôi, tôi đi dạo một chút…”

Da Mỗ hừ một tiếng, đi ra sau xe lăn đẩy Nhan Lập Khả ra, lấy tay đặt lên tay cậu, “Tôi cảnh cáo cậu, cách xa Thiếu gia ra một chút, nếu không! Hừ hừ!”

Nhan Lập Khả cắn môi dưới, ngoan ngoãn đứng yên, Da Mỗ trừng mắt liếc, sau đó mới đẩy Karo rời đi.

“Thiếu gia, cậu không nên một mình đi lung tung, nếu đụng phải người kỳ quái sẽ không tốt.”

Nhan Lập Khả dở khóc dở cười mà nghe Da Mỗ vừa đi vừa nói linh tinh, cho đến khi trong sân trở về yên tĩnh, cậu mới khẽ thở dài.

Hỗn loạn trong lòng hoàn toàn được bình ổn, Nhan Lập Khả cảm giác người đàn ông ngồi trên xe lăn kia có sức mạnh kỳ lạ, chỉ cần hắn nhìn thấy hắn, đứng bên cạnh hắn, cả người như được thanh lọc vậy.

Nhan Lập Khả ngẩng đầu nhìn cửa sổ phòng bệnh của hắn một chút, nhìn thật lâu mới thu hồi mắt, xoay người đi ra khỏi hoa viên của bệnh viện.

83. Quyển 3 - Chương 83: Điều Kiện

Tối đen, lạnh lẽo, tuyệt vọng.

Giống như có một con dao sắc bén tàn ác đào bới lục phủ ngũ tạng, đau đến muốn hét lên, muốn vùng vẫy, nhưng tựa như mất hết hi vọng, tuyệt vọng.

Chết đi, sẽ tốt hơn.

Sống đau khổ như vậy, sống để nhớ lại sự lừa dối của người kia, so với chết, càng khó chịu đựng hơn.

Vậy nên cứ như vậy đi.

Cứ như vậy, để cho mọi chuyện đều chấm dứt.

"Thiếu gia, cậu định làm gì! Cậu điên rồi sao?! Đây là linh hồn của Mạc Bắc!"

Mơ hồ, có một giọng nói xa lạ vang lên.

Thật ồn ào.

Bỗng nhiên, cả cơ thể như lọt vào hố băng, lạnh rét tận xương tủy, khắp thân thể cũng bị cào xé bởi khí lạnh.

"Thiếu niên này vừa mới chết, thân xác của y rất phù hợp với linh hồn của Mạc Bắc, phải nhân cơ hội hiện tại…"

Giọng của người này… Rất quen thuộc…

"Bây giờ không phải là lúc nói chuyện hợp hay không hợp! Thiếu gia, cậu dừng tay mau! Phản phệ khế ước làm hao tổn chín mươi phần trăm sức mạnh của cậu rồi, bây giờ cậu còn làm phép hồi sinh hắn… Cậu, cậu không muốn sống nữa sao!"

Đau đớn dần dịu lại, cả người như được thứ ánh sáng gì đó bao bọc, trở nên ấm áp.

"Thiếu gia…. Cậu đánh cắp linh hồn, bây giờ, bây giờ còn dùng thi thể để hồi sinh nó… Cậu có biết hậu quả nghiêm trọng thế nào không… Thiếu gia, coi như tôi xin cậu, dừng tay đi, đừng tiếp tục làm nữa…"

Đó là… tiếng khóc của ai…

Bóng tối trước mắt chậm rãi loãng đi, dần dần mờ ảo, rồi sáng bừng lên, cuối cùng sáng tựa như ban ngày.

Cả người hình như đã có độ ấm, gần như có thể nghe thấy tiếng tim mình đập.

Tuy rằng rất yếu, nhưng thật sự đập lên một lần nữa.

Sao lại như vậy…

Mình, không phải chết rồi sao?

Là ai?

Ai đã cứu mình…

"Tiểu Bắc."

Bỗng nhiên ngẩng đầu lên, chỗ ánh sáng từ từ hiện lên một bóng người cao lớn.

Mái tóc màu vàng, đôi mắt màu lam, nụ cười khiến cho người khác cảm thấy ấm áp.

"Ka… Ro?"

Người đàn ông kia cười, gương mặt tái nhợt không còn màu máu, nhưng khóe miệng vẫn giữ vững độ cong.

"Vừa rồi là ngươi…" Cố gắng sắp xếp tâm trí hỗn loạn, hắn khó tin mà lên tiếng hỏi, *"Ngươi đã cứu ta?"*

Người kia cười, vươn tay nhẹ nhàng xoa đầu của hắn, sau đó hơi do dự, cuối cùng đến gần một bước, duỗi tay nắm chặt lấy bàn tay buông bên người của hắn, bao phủ lòng bàn tay của hắn.

"Vòng tay này là một đôi, ngươi ở đâu, vui vẻ hay đau buồn, ta cũng có thể cảm nhận được."

"Tiểu Bắc."

"Hứa với ta, sống cho thật tốt, chờ ta tỉnh lại."

***

“Không!”

“Chời má, làm sợ muốn chết!”

Nhan Lập Khả kinh hoàng mở toang mắt, sững sờ mơ màng nhìn trần nhà trước mặt, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, từng nhịp từng nhịp nhanh đến mức làm cho cậu muốn điên.

“Này này, cậu không sao chứ?” Người bên cạnh lắc cậu, “Mới ngủ một giấc thôi mà có cần kinh sợ vậy không?”

Nhan Lập Khả mờ mịt nghiêng đầu, ngây ngẩn nhìn đối phương.

Thiếu niên đối diện im lặng nhìn cậu, “Ác mộng gì vậy, cứ kêu không mãi, đừng đi gì gì đó, không biết còn tưởng cậu bị thất tình đấy.”

Nhan Lập Khả cuối cùng cũng tỉnh táo hoàn toàn, cử động người ngồi lên.

“Tôi… Nói mớ sao?”

Thiếu niên đối diện là bạn giường trên của cậu, chắc là bị cậu quấy rầy, giọng điệu cũng không khách khí, “Đúng vậy, tôi nghe cậu la muốn điên luôn rồi, thật muốn đánh cậu mấy phát!” Nhưng mà nói xong, thiếu niên nhích lại gần, bỗng nhiên chớp mắt ám chỉ, “Này, Karo là ai, người trong lòng cậu à?”

“Cái gì..?”

Thiếu niên bĩu môi, “Cậu gọi người đó mãi, còn nói đừng đi gì đó…”

Nhan Lập Khả ngơ ngác nhìn đối phương, tâm trí càng thêm rối loạn.

Karo…

Rốt cuộc… Đã xảy ra chuyện gì…

Tại sao lại mơ thấy người đó. Tối hôm qua cậu chỉ gặp hắn một lần ở bệnh viện, tại sao lại mơ thấy.

Hơn nữa, những thứ trong mơ càng ngày càng chi tiết, càng ngày càng chân thật…

Đây rốt cuộc là sao…

“Này Nhan Lập Khả, cậu không sao chứ?”

Nhan Lập Khả đột ngột chống người đứng lên, vớ lấy quần áo ở bên cạnh mặc vào, thiếu niên ở một bên càng hoảng sợ hơn, mặt sốc nhìn Nhan Lập Khả mặc xong hết chỉ trong vòng nửa phút, sau đó xông thẳng ra ngoài như một cơn lốc, cũng không đóng cửa lại.

“A? Vội vã như vậy, sẽ không đi gặp người trong lòng kia chứ…” Thiếu niên gãi đầu, lặng lẽ đi qua đóng cửa phòng ký túc xá.

***

Karo.

Karo Hull Nặc.

Rốt cuộc hắn là ai, những giấc mơ kia là cái gì.

Không… Đó là mơ thật sao?

Những cái đó rốt cuộc là gì…

Nhan Lập Khả gấp gáp ngồi trong xe taxi nhìn ra bên ngoài, đến bệnh viện rồi cũng không thèm lấy lại tiền thừa, đưa một tờ một trăm xong nhanh chóng chạy đi. Nhìn con số thang máy nhảy lên từng tầng, Nhan Lập Khả cảm thấy cổ họng càng lúc càng nghẹn tắc.

Cậu nhất định phải hỏi cho rõ ràng, ảo ảnh trong mơ khiến cho cậu không thể thở nổi, từ một năm trước sau khi tỉnh lại từ trọng thương cho đến giờ, đây là lần đầu tiên cậu có cảm giác kinh hoảng và lo lắng như thế.

“Tích.”

Cửa thang máy mở ra, tầng trên cùng vẫn luôn yên tĩnh. Nhan Lập Khả nuốt cổ họng, cố gắng làm cho mình bình tĩnh trở lại. Bước từng bước đi ra, khoảng cách đến cánh cửa kia càng gần, bước chân càng nặng. Nhịp tim càng lúc càng mãnh liệt, đến khi đứng trước cửa phòng 1707, cậu cảm thấy như có một trận choáng váng trước mặt.

Chậm rãi đưa tay lên, nắm chặt nấm đấm cửa.

Nhan Lập Khả cắn môi, nhìn chằm chằm vào số cửa phòng một lúc lâu, cuối cùng nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu.

"Tiểu Khả?"

Nhan Lập Khả bất ngờ, run người một cái. Lập tức quay đầu lại, ngược ánh sáng dần dần nhìn thấy một bóng người đi qua.

"Ha, thật là trùng hợp, tôi vừa mới nghĩ đến cậu, nhanh như thế đã gặp cậu ở chỗ này." Người kia cười nói, đứng ở trước mặt cậu, "Cậu đến đây làm gì thế?"

Nhưng thiếu niên ở đối diện vẫn ngơ ngác, hình như đang suy nghĩ gì đó, nghĩ đến chưa lấy lại tinh thần. Người kia ngưng cười, nhíu mày, bất giác vươn tay kiểm tra trán của cậu, "Làm sao vậy? Sao sắc mặt xấu thế?"

Nhan Lập Khả tỉnh táo lại, theo bản năng nghiêng đầu, tránh đi đụng chạm của người kia, "Không sao…"

Người kia đăm chiêu nhìn cậu một lúc, sau đó rút tay về tươi cười, "Được, không muốn nói thì không nói." Nói xong, hắn ngang ngược dắt tay Nhan Lập Khả đi, nắm thật chặt, giống như không cho từ chối, "Đi theo tôi tới đây."

Nhan Lập Khả hoảng hốt, vội vàng muốn rút tay về, nhưng bàn tay lại bị đối phương nắm thật chặt, không thể giãy giụa được, "Lăng tiên sinh, xin buông tay!"

Lăng Viêm lại càng nắm chặt hơn, khóe miệng mỉm cười, "Cậu nhìn cậu đi, môi trắng bệch, mắt vô hồn, vừa nhìn qua đã thấy không được nghỉ ngơi tốt, nào, chưa ăn đúng không?"

Nhan Lập Khả bất ngờ, quên luôn động đậy, chỉ thấy người đàn ông đối diện một tay nắm chặt bàn tay của cậu, còn tay kia giơ lên nhéo mũi của cậu, "Đi thôi, dưới lầu có nhà hàng Tây Âu cũng không tệ lắm, đi ăn thôi."

Nhan Lập Khả ngẩn người bị hắn kéo trở lại thang máy, ngây ngốc nhìn từng con số giảm xuống dưới tầng trệt, sau đó bị Lăng Viêm dắt vòng vòng đến một gian nhà hàng.

"Tiên sinh dùng gì ạ?"

Lăng Viêm nhìn vào Nhan Lập Khả, lấy cái menu để trước mặt, sau đó từ ghế đối diện đứng dậy đi đến ngồi xuống bên cạnh Nhan Lập Khả, mở menu ra trước mặt cậu, "Nhóc con, muốn ăn gì nào?"

Nhan Lập Khả cuối cùng cũng bình tĩnh, hơi bối rối dịch chuyển cơ thể, cách xa Lăng Viêm một chút, "Tôi không có đói…"

"Không đói cũng phải ăn, cậu nhìn cậu chút đi, hai mắt trống rỗng, viền mắt cũng thâm đen, không còn sức sẽ đổ bệnh mất." nhìn thấy thiếu niên đối diện sững sờ mở to hai mắt, bộ dáng vừa vô tội lại vừa đáng yêu,

chọc cho Lăng Viêm kìm không được cười lên, “Được rồi, để tôi chọn, không ăn được cũng đừng đánh tôi.”

Tùy tiện gọi vài món thoạt nhìn đầy đủ dinh dưỡng, Lăng Viêm trở về ghế đối diện, chống cằm nhìn quầng thâm dưới mắt của Nhan Lập Khả, “Sao vậy? Có tâm sự à?”

Nhan Lập Khả rủ mắt, không trả lời.

Cậu không ngờ mình nhất thời kích động lại chạy nhanh tới bệnh viện, mà còn đụng phải Lăng Viêm. Vừa nghĩ đến người trước mắt này có khả năng là kẻ thù của Hạng Ý, Nhan Lập Khả đã cảm thấy không được tự nhiên.

Cậu muốn giúp Hạng Ý, cậu cảm giác bản thân mình cần phải làm chút gì đó, nhưng lại không biết nên làm thế nào.

Lặng lẽ nắm chặt bàn tay dưới gầm bàn, Nhan Lập Khả ngẩng đầu, mỉm cười, “Sao Lăng tiên sinh lại ở bệnh viện vậy?”

Lăng Viêm nhìn cậu, nghĩ ngợi một chút, sau đó a cười một tiếng, dựa lưng vào ghế đệm phía sau, nháy mắt với cậu vài cái, “Trong lòng cậu vừa âm thầm tính toán cái gì? Hửm? Nghĩ cách lừa tôi sao?”

Nhan Lập Khả âm thầm kinh hãi, nhưng trên mặt lại tỏ vẻ như không hiểu, nghiêng đầu một chút, “Hả?”

Lăng Viêm khẽ cười, hờ hững nhún vai, “Nhóc con phải có dáng vẻ của nhóc con, tâm tư nặng trĩu càng mệt mỏi nha.”

Lăng Viêm nói xong, hất cằm hướng về phía cậu cười nói, “Nếu tôi là người đàn ông của cậu, sẽ để cậu biến thành tiểu bạch si, không cần nghĩ ngợi gì hết.”

Lòng Nhan Lập Khả thoáng nhảy dựng, không biết rốt cuộc Lăng Viêm có ý gì. Nhưng Lăng Viêm lại tựa như rất tốt bụng, thẳng thắn giải đáp thắc mắc giúp cậu, “Nào, Tiểu Khả, Hạng Ý vừa mới đến cậu đã tưởng đông nhớ tây, mất ăn mất ngủ như vậy,… Chậc chậc, vì sao thế?”

Trong nháy mắt, thân thể cứng đờ, nắm tay siết thật chặt.

Tại sao hắn lại hỏi như vậy? Làm sao hắn biết Hạng Ý đến thành phố B?

Chẳng lẽ… Hắn thật sự là kẻ thù của Hạng Ý.

Nhưng đối phương vẫn ung dung nhàn nhã ngồi, cười tươi, thản nhiên chờ đợi câu trả lời của cậu.

Lăng Viêm thật sự cảm thấy thích thú, thân thể của Nhan Lập Khả có vẻ rất gầy, tuổi cũng không lớn, nhưng cặp mắt kia luôn luôn giống như từng trải qua rất nhiều chuyện, ánh mắt ấy thỉnh thoảng mang theo thần thái tuyệt đẹp khiến người khác kinh người. Nhan Lập Khả tựa như một câu đố, nhất là chuyện lần trước từ chối hắn, làm cho Lăng Viêm càng ngày càng thích nhóc con này.

Chính chắn lại đơn thuần, thoạt nhìn thì trong suốt nhưng tựa hồ còn ẩn chứa thứ gì đó phức tạp.

Thật sự là một nhóc con thú vị.

Quả nhiên, nhóc con đối diện nhìn qua chỉ thoáng kinh ngạc, sau đó rất nhanh liền bình tĩnh suy nghĩ, còn nhàn nhạt nở nụ cười với hắn.

"Lăng tiên sinh thật là cái gì cũng biết." Nhan Lập Khả hơi cong khóe miệng, đôi mắt đen láy lặng lặng nhìn hắn, "Tôi rất muốn biết, tại sao ngài có hứng thú theo dõi Hạng Ý?"

Lăng Viêm vẫn ngồi cười hì hì, nghe đến đây chợt hơi sửng sốt, "Cái gì?"

Nhan Lập Khả vẫn giữ nguyên nụ cười, cố nén nghi ngờ ở trong lòng, "Nếu không, làm sao ngài biết Hạng Ý đến tìm tôi?"

Lăng Viêm nghe xong, khoanh tay cười sảng khoái nói, "Cậu lầm rồi Tiểu Khả, tôi là theo dõi cậu, không phải theo dõi hắn."

Nhan Lập Khả ngẩn người, kế sách ứng đối đầy mình đột im bặt.

Theo dõi mình?

Lăng Viêm nhìn phản ứng của cậu liền biết rõ cậu muốn hỏi gì, "Đúng vậy, mặc dù do chuyện lần trước nên cậu ghét tôi, nhưng tôi rất thích cậu."

Nhan Lập Khả mất tự nhiên mà né mắt, lại nghe Lăng Viêm nói tiếp, "Nhưng cậu yên tâm, cũng không giống như theo dõi, mấy vệ sĩ kia chỉ bí mật bảo vệ cậu mà thôi, cậu không gặp chuyện nguy hiểm thì bọn họ cũng không cần báo cho tôi."

Lăng Viêm nói xong, nhướng người về phía trước thăm dò, cười nói, "Còn gạt tôi nói Hạng Lê không phải bạn trai của cậu? A, tên nhóc kia, chỉ mới hai tháng mà chạy đến thăm cậu không dưới sáu bảy lần, chậc chậc, làm người ta ghen tị muốn chết."

Nhan Lập Khả âm thầm rùng mình, đôi mắt đen láy híp lại, sau đó bình thản thả lỏng nắm tay ra, chậm rãi giương mắt nhìn về phía Lăng Viêm.

“Lăng Viêm.”

“Hả?”

Nhan Lập Khả chầm chậm nằm trên mặt bàn, sắc mặt ảm đạm, ánh mắt tràn đầy hậm hực, “Đừng đề cập người đó với tôi, được chứ?”

Lăng Viêm bất ngờ, cũng nằm xuống nhìn Nhan Lập Khả, “Ai? Hạng Lê hả? Sao thế?”

“Tôi không thích y…” Nhan Lập Khả nhỏ giọng nói, vùi đầu vào trong hai cánh tay, “Tôi thật sự không thích y…”

Lăng Viêm nhíu mày, giọng của Nhan Lập Khả tràn đầy miễn cưỡng cùng buồn phiền, nghe được Lăng Viêm liền run lòng, “A… Tên nhóc kia yêu đơn phương cậu sao?”

Nhan Lập Khả ngẩng đầu lên, con ngươi đen thẳm lẳng lặng nhìn hắn, “Ngài biết không? Tôi là trẻ mồ côi, tôi được nhà họ nhặt về, bọn họ có ân với tôi…”

Lăng Viêm nhớ lại tư liệu mà hắn điều tra được, yên lặng gật đầu.

“Vậy nên… Tôi không thể từ chối, ngài hiểu chứ? Tôi không có tư cách từ chối.”

Lăng Viêm có chút hiểu được cậu muốn nói gì, vừa lúc trong lòng chợt cảm thấy phấn khích.

Nhan Lập Khả vẫn khẽ khàn nói, tựa như rất bất đắc dĩ, “Nhưng… Tôi không còn cách nào khác, tôi thật sự không thích… Y càng đối xử tốt với tôi, tôi càng cảm thấy có lỗi với y.” Giọng của Nhan Lập Khả dần nghẹn đi, “Tôi thật sự không còn cách khác, chỉ có thể nhờ Hạng Ý đến giúp tôi, hiện tại chỉ có Hạng Ý mới có thể quản được y… Tôi, tôi nhờ Hạng Ý dẫn tôi đến nơi khác, tôi thật sự… thật sự chịu đủ rồi…”

Lăng Viêm hoàn toàn rõ ý cậu muốn nói, giọng điệu Nhan Lập Khả rõ ràng rất khổ sở, nhưng nghe vào tai hắn lại cảm thấy giống như âm thanh của thiên nhiên, miệng thiếu chút nữa không thể khép lại, “Haiz, không thích thì trốn, đúng đấy đúng đấy, không sao đâu!”

“Nhưng mà…” Nhan Lập Khả tựa như nặng trĩu, cắn răng kiềm nén một hồi mới nói, “Nhưng Hạng Ý cũng không thể giúp tôi, ngày hôm qua không kiên nhẫn mà rời đi… Cũng đúng, em trai dĩ nhiên quan trọng hơn, người ngoài như tôi… Tính là gì…”

Lăng Viêm nhíu mày, nụ cười có chút cứng ngắc.

Nhan Lập Khả im lặng hồi lâu, đột nhiên ngẩng đầu nhìn thẳng vào Lăng Viêm, “Lăng Viêm.”

“A, hả?” Chợt hoàn hồn, Lăng Viêm chớp mắt mấy cái, “Sao thế?”

“Không phải lần trước anh đã nói, để tôi cứu chữa cho người kia sao?”

Lăng Viêm gật đầu, “À… Không phải cậu chê tôi không từ thủ đoạn nên từ chối sao…” Nhớ lại liền buồn bực.

Nhan Lập Khả hít sâu một hơi, đôi mắt đen láy ánh lên tia sáng, “Tôi đồng ý.”

“Cái gì?”

“Tôi đồng ý, tôi giúp anh cứu người đó, trước tiên tôi sẽ thử với thế thân kia, nếu thành công, anh cũng tin tưởng tôi, tôi sẽ thử với người mà anh nói là bệnh nhân thật sự.”

Lăng Viêm bỗng nhíu mày quan sát cậu, chậm rãi đứng lên, lưng đứng thẳng, híp mắt, “Sao đột nhiên lại đổi ý?”

Nhan Lập Khả cắn răng, đầu nghiêng sang một bên nhỏ giọng nói, “Nhưng tôi có một điều kiện.”

Lăng Viêm nghe xong, nghi ngờ trong lòng thoáng chốc nguôi đi một ít, cảnh giác thả lỏng một tầng, “Ừ, cậu nói đi.”

Nhan Lập Khả nghiêng đầu nhìn thẳng vào hắn, nói rõ ràng, “Tôi chỉ nhờ anh, giúp tôi ngăn chặn Hạng Lê, nếu ngay cả Hạng Ý cũng ép tôi, không người nào có thể giúp tôi được… Tôi muốn rời khỏi Hạng gia, không muốn cả đời bị bọn họ theo dõi, sắp xếp, anh giúp tôi, được không?”

Lăng Viêm nhìn ánh mắt khẩn cấp của Nhan Lập Khả, nghĩ lại bộ dáng buồn phiền vừa rồi của thiếu niên, âm thầm suy ngẫm một chút. Hạng gia xác thực là người đông thế mạnh, nếu tên nhóc Hạng Lê thật sự muốn giữ Nhan Lập Khả cả đời, đứa nhỏ trước mặt này dù có ba đầu sáu tay cũng không chạy thoát được. A, nhóc con này thật đúng là thông minh, biết dùng Đằng Lăng để chống đối với Hạng gia, thật sự là một nước cờ hoàn hảo. Nếu mình thật sự muốn bảo vệ cậu, Hạng gia đích thực sẽ có chút lo ngại…

Trong đầu Lăng Viêm dần dần hiện lên hình dáng yếu ớt của một người. Người kia, đã ngủ say suốt một năm, cơ thể gầy gò, gần như đã không còn dáng người. Hắn nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy người đó, tâm trạng liền trở nên phơi phới, nhưng hiện tại, y chỉ lặng lẽ nằm im, tính mạng lúc còn lúc mất. Không chỉ có y, đến cả Tiểu thúc… Gần như cũng gầy đến không còn vóc dáng như xưa…

Lăng Viêm đưa mắt nhìn Nhan Lập Khả, âm thầm siết chặt bàn tay.

Nếu như thiếu niên này… Thật sự có thể cứu Mạc Lẫm tỉnh lại…

Dù chỉ có một phần vạn hi vọng, hắn cũng không thể buông tha, bất kể có vì thế mà đối chọi với Hạng gia.

Huống chi, cũng là để bảo vệ nhóc con này…

"Được."

Nhan Lập Khả thoáng khựng người, vài giây sau lập tức trở nên vui mừng, "Anh đồng ý?!"

Lăng Viêm cười cười, trở lại ngồi xuống ghế thả lỏng tay chân, trêu chọc nói, "Mỹ nhân yêu cầu, Lăng Viêm tôi chưa bao giờ từ chối."

Nhan Lập Khả dường như rất vui, mừng rỡ trong đáy mắt như muốn nhảy ra ngoài, Lăng Viêm bắt đầu tính toán kế sách để đối phó với gánh nặng sau này, nhưng bởi vì thấy được bộ dáng rạng ngời hiếm thấy của thiếu niên mà trong lòng cũng vui lên.

Sau đó Nhan Lập Khả phấn khởi hơn rất nhiều, lúc ăn cơm cũng có tinh thần hơn. Lăng Viêm thừa lúc Nhan Lập Khả ăn cơm rảnh rỗi, sai người đem bệnh án của thế thân đến, có điều hắn nhìn thấy Nhan Lập Khả ăn rất ngon, không nỡ quấy rầy đến bữa cơm của cậu, để cho thuộc hạ đợi đến khi thiếu niên đối diện ăn uống no nê, mới đem tư liệu vào phòng.

Nhan Lập Khả cẩn thận xem xét bệnh án một chút, trong đầu đột nhiên cảm thấy có chút kỳ lạ. Những thứ này giống như đã từng thấy qua, trường hợp bệnh như vậy vô cùng quen thuộc. Cậu khép tài liệu lại, đứng lên, "Tôi đi lên xem bệnh nhân."

Lăng Viêm gật đầu, đứng dậy bước lên trước mở cửa phòng cho cậu. Dọc đường đi tâm trạng rất tốt, cười rộn ràng, "Tiểu Khả, bây giờ chúng ta là bạn bè rồi, không cho cậu ghét tôi nữa."

Nhan Lập Khả quay đầu lại cười, vươn tay ra, "Được, Lăng tiên… À không, Lăng Viêm, hợp tác vui vẻ."

Bởi một tiếng gọi Lăng Viêm của đối phương, cặp mắt phượng hoàng đen dài của người đàn ông kia đều muốn cong lên vui vẻ.

***

Nhan Lập Khả đến phòng bệnh gặp lại thế thân, giống như lần trước, toàn thân chi chít các dây ống, vết thương do súng bắn trải khắp cơ thể, nghĩ đến những vết thương này là do Lăng Viêm làm ra, trong lòng của cậu lại muốn bốc hỏa, nhẫn nhịn cắn răng trừng mắt nhìn Lăng Viêm, quả nhiên chỉ thấy người kia lúng túng gãi đầu, ngây ngô cười hắc hắc.

Người thế thân này tên Nhiễm Ninh, một người không nhà không cửa, không người thân thích, mất tích cũng không có ai lo lắng tìm kiếm. Người như vậy thật sự phù hợp để làm thế thân… Nhan Lập Khả âm

thầm nghĩ, nhịn không được khẽ thở dài, đưa tay ấn lên mạch đập của người đó.

Trí nhớ như chậm rãi sống lại thứ gì đó, ngay cả việc cảm nhận mạch đập yếu ớt này cũng quen thuộc đến độ khiến cậu run lên.

Cảm giác này…

Tâm trí lại hiện lên những con chữ chồng chéo trên bệnh án, mọi thứ tựa hồ đang chỉ rõ cho cậu một con đường, Nhan Lập Khả gần như có thể nhìn thấy đích đến của con đường kia. Đôi mắt đang nhắm từ từ mở ra, trong đầu nảy sinh một chuỗi đáp án.

Cảm giác này rốt cuộc là sao.

Cứ như tìm lại được đồ vật bị mất, cảm giác phấn khích nhưng không hiểu sao có chút đau buồn.

Giống như giấc mơ kia.

Giấc mơ?

Nhan Lập Khả đột nhiên nhớ lại.

Đúng rồi, cậu đến đây là để…

"Này? Ừ, cái gì?"Giọng nói của Lăng Viêm bỗng nhiên thấp xuống, "Được, tôi biết rồi."

Nhan Lập Khả nghe thấy tiếng thì tỉnh táo lại, quay đầu trông thấy Lăng Viêm đang gọi điện thoại, cậu vội vàng thu hồi tầm mắt, tiếp tục quan sát bệnh nhân trên giường. Nhưng trong lòng vẫn không thể bình tĩnh, đầu óc mơ màng trở nên hốt hoảng.

Lăng Viêm cất điện thoại đi đến bên cạnh cậu, "Như thế nào?"

Nhan Lập Khả âm thầm hít vào một hơi, sau đó thả cánh tay người kia ra, đứng lên, "Tôi có thể thử."

Ánh mắt Lăng Viêm liền mừng rỡ, "Ý cậu là…"

"Ừ, anh yên tâm, tôi sẽ cố hết sức." Nhan Lập Khả cúi đầu nhìn cơ thể ốm yếu, "Nếu đoán không nhầm, người này hẳn là do bị thương quá nặng, đại não bị tác động mạnh dẫn đến hôn mê, hơn nữa hình như… Không thật sự muốn tỉnh lại."

Lăng Viêm không có hứng thú tìm hiểu lý do tại sao người này hôn mê, hắn chỉ nhặt những thứ hắn muốn nghe, "Có nghĩa là, cậu có thể chữa khỏi cho hắn?"

"Xác suất thành công là bảy mươi phần trăm." Nhan Lập Khả nhìn điện thoại của hắn, "Sao vậy? Có việc gì à?

Lăng Viêm kịp phản ứng, cau mày nói, "Ừ, công ty có chút chuyện, tôi phải đi rồi."

Nói xong, hắn cúi đầu nhìn Nhan Lập Khả, "Để tôi đưa cậu về."

Nhan Lập Khả lắc đầu, "Tôi ở lại kiểm tra thêm một chút, anh đi trước đi."

"… Được rồi." Lăng Viêm nhìn đồng hồ treo tường, không còn thời gian nói thêm, nhanh chóng xoay người đi ra cửa, "Nếu có vấn đề gì cứ gọi tôi, chuyện đã hứa với cậu, tôi nhất định sẽ làm được."

Nhan Lập Khả nhìn theo bóng lưng đã biến mất của Lăng Viêm, nụ cười trên môi cũng chậm rãi mất đi.

Áp lực trong đáy lòng chầm chậm dâng lên, cậu đi đến bên bệ cửa sổ trông thấy Lăng Viêm hoàn toàn lái xe đi mất, sau đó mới đi ra khỏi phòng bệnh.

Dãy hành lang trên tầng cao nhất rất dài, yên ắng tĩnh lặng, Nhan Lập Khả đi đến cuối chỗ ánh sáng mặt trời, đứng trước cửa phòng 1707, im lặng một hồi lâu.

Ánh mắt của người đàn ông trong giấc mơ khiến cậu cảm thấy đau lòng.

Tựa như muốn bỏ hết tất cả, muốn làm cho cậu vui lòng.

Karo…

Bàn tay cầm nắm cửa có chút cứng ngắc, tiếng xoay cửa cũng phát lên một cách máy móc. Nhan Lập Khả nhắm hai mắt lại, cuối cùng cắn răng đẩy cửa phòng.

Nội thất trong phòng vô cùng đơn giản sạch sẽ, so với các phòng bệnh khác thì yên tĩnh hơn, căn phòng này tựa như mang theo ánh sáng mặt trời ấm áp. Bên cạnh cửa sổ của căn phòng, người kia ngồi yên lặng, nghe thấy tiếng mở cửa, hắn si ngốc nghiêng đầu qua, sau đó chậm rãi lăn xe đi đến.

Nhan Lập Khả không biết có phải là ảo giác của mình hay không, ánh sáng trong đôi mắt của người kia hình như sáng hơn một ít so với mấy ngày trước.

“Karo, còn nhớ tôi không?” Nhan Lập Khả nuốt cổ họng, cố gắng nặn ra một nụ cười, “Tôi là Nhan Lập Khả.”

Nhan Lập Khả tiến lên vài bước, ngồi quỳ trước mặt Karo, “Anh có thể gọi tôi là Tiểu Khả.”

Vừa nói xong, dường như trông thấy Karo có hơi nhăn mày, thay đổi rất nhỏ, gần như không thể thấy được.

“Bắc…”

Nhan Lập Khả kinh ngạc, ngẩn người nhìn hắn, “Cái gì?”

Karo dường như rất cố sức để nói, lồng ngực phập phồng lên xuống, vẻ mặt rõ ràng bình tĩnh không cảm xúc, nhưng giọng nói ra tựa như đang vùng vẫy không ngừng, “Không… Không phải…”

“Bắc…”

Nhan Lập Khả chậm chạp kịp phản ứng, “Anh, anh có thể nói chuyện rồi sao?”

Bờ môi Karo khẽ run, Nhan Lập Khả cúi đầu thấy đầu ngón tay của hắn run rẩy. Cậu theo bản năng nắm lấy ngón tay của đối phương, không hiểu sao trong lòng liền vui vẻ, “Anh chờ một chút, tôi đi gọi bác sĩ!”

“A…”

Ngón tay của hắn càng run thêm dữ dằn, Nhan Lập Khả còn chưa kịp đứng lên, đã nghe thấy tiếng mở cửa đằng sau lưng, người mới đến dường như sững sờ một chút, sau đó mới tức giận chạy tới, “Cậu vào đây bằng cách nào?”

Nhan Lập Khả vội vàng đứng lên, “Tôi… Mở cửa…”

“Cái gì?” Da Mỗ đang tức giận, bỗng nhiên cảm thấy hoảng.

Rõ ràng lúc đi ra đã khóa cửa…

Chẳng lẽ là…

“Bắc…”

Da Mỗ lập tức lấy lại tinh thần, khó tin mà nhìn người ngồi trên xe lăn.

“Thiếu gia?” Da Mỗ vội vàng ngồi xổm xuống, “Cậu vừa mới nói cái gì?”

“Y vừa rồi đã nói chuyện…” Nhan Lập Khả cẩn thận dè dặt nói, “Nếu không, tôi đi gọi bác sĩ nhé?”

“Không liên quan tới cậu!” Da Mỗ hừ lạnh một tiếng, cẩn thận nắm chặt bàn tay run rẩy của Karo, ngón tay lạnh buốt, Da Mỗ lại đau lòng, “Cậu còn không mau đi đi? Nếu không phải do cậu, Thiếu gia cũng không thành thế này!”

“Cái gì?” Ảo ảnh trong mơ liên tục hiện lên, Nhan Lập Khả âm thầm rùng mình, “Cái gì là ‘Nếu không phải do tôi’? Y như vậy… Y bị như vậy có liên quan đến tôi?”

Da Mỗ nghiến răng, sau đó đứng mạnh lên, lấy tay kéo Nhan Lập Khả ra ngoài cửa, “Tôi nói cậu ra ngoài có nghe không!” Mở cửa ra, đẩy cậu ra ngoài, Da Mỗ tức giận trừng mắt, “Tôi cảnh cáo cậu, đừng có xuất hiện trước mặt chúng tôi!”

Dứt lời, Da Mỗ hung hăng đóng sầm cửa, tiện tay khóa lại. Bên ngoài cửa nửa ngày cũng không có động tĩnh, cho đến khi có tiếng bước chân nặng nề rời đi, Da Mỗ mới thả tay, chậm rãi trở về bên cạnh Karo.

“Thiếu gia, cậu mở cửa cho hắn sao?”

Người này khôi phục dáng vẻ bình thường, ánh mắt ngờ nghệch nhìn chằm chằm cánh cửa.

“Cậu cũng không còn bao nhiêu Linh lực, sao còn tốn sức với hắn…” Da Mỗ đi tới cầm tay nắm xe lăn, đau lòng thở dài một tiếng, “Lần trước nhìn thấy hắn, cậu có thể cử động một chút, lần này… Có thể nói chuyện sao?”

Ngẩng đầu nhìn lên người ở phía trên, Da Mỗ chỉ có thể cười khổ.

“Thiếu gia, đừng nhìn nữa, hắn đi rồi.”

Nhưng người nọ vẫn không chuyển mắt mà tiếp tục nhìn, đến cả chớp mắt một cái cũng không có.

“Cậu… muốn gặp hắn như vậy sao?”

Da Mỗ khẽ nói, cuối cùng kìm không được thở dài một tiếng, đứng lên đắp chăn lên đùi của Karo. Nhưng người kia vẫn không nhìn, không nhúc nhích, chỉ ngây ngốc nhìn nhằm chằm vào cánh cửa phòng.

Mãi đến khi mặt trời ngã về phía tây, cảnh đêm ùa về, đôi mắt của người kia vẫn không rời khỏi cánh cửa.

Trong màn đêm, ánh trăng lành lạnh rơi vào trong phòng, không khí yên tĩnh vắng lặng, mơ hồ vang lên một giọng nói khàn khàn.

"Tiểu Bắc…"

84. Quyển 3 - Chương 84: Lợi Dụng

Khí hậu ở Monteria ẩm thấp nhưng ấm áp, so với khí hậu mát mẻ khô ráo của thành phố B thì oi bức hơn nhiều. Nhan Lập Khả bước xuống xe hít vào một hơi thật sâu, còn chưa đi qua cổng trang viên, khóe môi đã kìm không được mà giương cao ngất.

Trôi qua một học kỳ, mới rời xa nơi này bốn tháng, nhưng trong lòng vô cùng nhớ nhung, nhất là những ngày cuối cùng gần tới kỳ nghỉ, gần như ngày nào cũng mơ đến nơi này, mong muốn sớm bay tới đây.

Hai tháng, cậu cẩn thận nghiên cứu phương pháp trị liệu cho thế thân, cũng thuyết phục bác sĩ chủ trì của người nọ, thực hiện cách đó trong vài tháng, thân thể của người đàn ông tên Nhiễm Ninh rõ ràng đã có sức sống hơn, ít nhất là không gầy yếu như lúc trước. Nhan Lập Khả nhìn thấy bệnh nhân đã có chuyển biến tốt đẹp nên rất hạnh phúc, đi đến càng thường xuyên hơn, đồng chí bám đuôi Lăng Viêm cũng cười càng tươi hơn…

Nhưng mà xác thực, từ khi Lăng Viêm đồng ý điều kiện của cậu, về sau Hạng Lê không còn đến thăm cậu lần nào nữa, Nhan Lập Khả không biết Lăng Viêm làm cách nào, trong lòng có hơi chột da, càng không dám hỏi Hạng Ý.

Mà cửa phòng bệnh 1707 kia, cậu chần chừ đứng trước cửa phòng vài ngày, cuối cùng vẫn không bước vào.

Ngắm nhìn trang viên trước mặt, Nhan Lập Khả lắc đầu, ép mình gác sang những chuyện ở nơi đó, tâm trí cũng dần vui lên vì ý nghĩ có thể gặp được Hạng Ý. Cậu không biết chuyện cậu tiếp cận Lăng Viêm có đúng hay không, vì vậy quyết định tạm thời che giấu, đợi đến lúc cần thiết rồi nói với Hạng Ý cũng không sao.

Xuống xe, xa xa trông thấy có vài người đứng trước cổng trang viên, người đàn ông đứng đầu mang kính đen, thấy cậu nhìn qua, đưa tay chậm rãi tháo kính đen xuống, để lộ ra gương mặt anh tuấn tuyệt đẹp khiến cho người khác hít thở không thông, mái tóc đen trên trán của y được gió mát thổi nhẹ bay lướt qua khóe mắt, thoáng lộ ra một đôi mắt có chút lành lạnh, có điều cặp đồng tử trong đôi mắt kia tựa như ngọc lưu ly, sáng lóng lánh, đen láy tinh tế, chỉ là một đôi mắt cũng đủ khiến cho người khác lưu luyến không rời. Góc áo của y nhẹ nhàng loang bay trong gió, vóc dáng sâu sắc tuyệt đẹp dường như bởi vì làn gió này mà ôn hòa xuống không ít.

"Tiểu Khả," Hạng Ý mấp máy môi, âm giọng trầm khàn đầy đê mê tiến lại gần, "Chào mừng trở về."

***

Ánh mặt trời trong mùa đông ở Tam Giác Bạc thật ấm áp, hoa hồng nở rộ ngập tràn, Nhan Lập Khả đi theo Hạng Ý ngang qua vườn hoa hồng, bàn tay được nhẹ nhàng bảo bọc trong bàn tay to lớn của y.

"Việc học như thế nào? Học có mệt không?"

Nhan Lập Khả lắc đầu, ngẩng lên mỉm cười nhìn vào khóe mắt đẹp đẽ của Hạng Ý, "Rất đơn giản, ôn tập một ngày trước khi thi là có thể qua, haha."

Hạng Ý dừng chân, đứng trước mặt cậu, vươn tay phủi lá rụng rơi trên vai của cậu, "Vậy nên, em rất có thời gian?"

"Hả?"

Hạng Ý rút tay về, ánh vui vẻ trong mắt dần trở nên giống như cười nhưng không cười, "Rất nhàn rỗi, nhàn đến mức chỉ mới năm nhất đại học đã tự mình đi thực tập?"

Cả người Nhan Lập Khả cứng đờ, đôi mắt mở lớn.

Hạng Ý cười cười, cầm tay của cậu đưa lên, cúi đầu hôn lên ngón tay cậu một cái, "Nghe nói, y thuật của em rất giỏi, thần sắc của người kia hình như đã khá lên rất nhiều." Thoáng mắt nhìn thấy đôi mắt của Nhan Lập Khả trở nên bối rối, Hạng Ý bật cười duỗi tay kia đặt lên bả vai run nhè nhẹ của thiếu niên, "Làm sao vậy? Làm gì sợ đến như vậy?"

"Tôi…" Nhan Lập Khả ấp úng, vội vàng giải thích, "Tôi thật sự không phải đi theo Lăng Viêm, tôi, tôi không có phản bội anh…"

Hạng Ý cúi đầu hôn lên mép tóc của cậu, trong giọng nói mang theo một chút vui vẻ, "Tôi biết."

Nhan Lập Khả chợt ngẩng đầu, đôi mắt ánh lên hào quang, "Anh tin tôi sao?"

"Tất nhiên," Hạng Ý nắm chặt bàn tay, "Chỉ có em, là người tôi không bao giờ nghi ngờ." Hạng Ý nói, tựa đầu lên bả vai của thiếu niên, "Hơn nữa coi như em muốn hại tôi, được chết trong tay em, tôi cũng cam tâm tình nguyện."

Nhan Lập Khả lắng nghe âm giọng thủ thỉ kề sát của Hạng Ý, trái tim bỗng cảm thấy đau nhói tê dại, cậu ở trong vòng tay của y im lặng một hồi lâu, mới nhỏ giọng nói, "Ngày đó tôi nghe anh nói… Đằng Lăng có thể là kẻ thù của anh, cho nên mới…"

"Cho nên mới cố tình tiếp cận hắn, muốn giúp tôi báo thù?" Hạng Ý ngẩng đầu lên, tựa như thở dài, "Sao em lại không nghe lời tôi, em như vậy, tôi rất lo lắng."

Nhan Lập Khả lập tức lắc đầu, trở tay cầm ngược lại bàn tay của Hạng Ý, "Ý, hãy nghe tôi nói, Lăng Viêm muốn cứu chữa cho một người, vì vậy mới đem một thế thân để thử tôi trước, tôi chưa điều tra được hắn rốt cuộc muốn cứu ai, nhưng chỉ cần tôi có thể chữa khỏi cho thế thân kia, có lẽ sẽ biết được…"

Cánh tay đang ôm của Hạng Ý đột nhiên siết chặt, giống như trong lòng rất đau đớn mà ôm chặt eo của cậu, Nhan Lập Khả còn chưa nói hết, ngây người, do dự vươn tay xoa tóc Hạng Ý, "Làm sao vậy?"

Hạng Ý dựa ở trên vai cậu thật lâu, Nhan Lập Khả gần như có thể nghe thấy tiếng tim đập trong lồng ngực của y. Hạng Ý tựa như đang tranh đấu, đến cả hô hấp cũng dần dồn dập. Qua một lúc lâu, y mới chịu buông tay ra, nhưng vẫn nắm chặt hai bàn tay của Nhan Lập Khả, "Sau này, đừng làm những chuyện nguy hiểm như vậy nữa."

"Nhưng…"

"Nếu em muốn biết, tôi sẽ nói cho em biết." Hạng Ý bất đắc dĩ thở dài một tiếng, "So với gạt em, khiến em lo lắng cho tôi, không bằng nói cho em biết."

Nhan Lập Khả ầm thầm vui vẻ, cảm giác được Hạng Ý tin tưởng khiến cho cậu cảm thấy hít thở thông thuận hơn nhiều, "Ừ, anh nói đi, tôi nhất đĩnh sẽ nhớ kỹ, sẽ không nói cho bất kỳ ai biết."

Hạng Ý lại nhìn cậu thật lâu, sau đó kéo tay của cậu, đi vào trong vườn hoa hồng ngồi lên một tảng đá lớn, sau đó ôm chặt Nhan Lập Khả, giữ cậu ngồi trên đùi của mình, lúc này mới từ tốn nói, "Người Lăng Viêm muốn cứu, tôi biết là ai."

"Cái gì?" Nhan Lập Khả sững sờ.

"Người đó… Tên Mạc lẫm."

Mạc Lẫm?

Cảm giác cái tên này rất quen thuộc, Nhan Lập Khả nhíu mày suy nghĩ, chợt nhớ lại, "Đó không phải là anh trai của Mạc Bắc, trợ thủ của cha anh sao?"

Hạng Ý như đang cắn chặt răng, hừ lạnh một tiếng, "Đã từng."

Nhan Lập Khả không hiểu chớp mắt mấy cái, theo bản năng nắm chặt bàn tay của Hạng Ý, lại nhẹ nhàng vỗ về, "Tại sao người đó ở Đằng Lăng?"

"Hắn là kẻ phản bội," Hạng Ý híp mặt, giọng lạnh lùng, "Hắn giả vờ nằm vùng bên cạnh cha tôi tám năm, thật ra vẫn luôn cấu kết với Đằng Lăng, Lăng Viêm có một Tiểu thúc tên là Lăng Diệc Phong, người đó trước đây cũng từng sống đời sống thực vật, Mạc Lẫm lợi dụng Mạc Bắc điều chế thuốc cho Lăng Diệc

Phong, mỗi tháng hằng năm đều lén lút ra vào Đằng Lăng, hừ, cha tôi ngây thơ đối xử tốt với hắn, chuyện gì cũng nói với hắn, cái gì cũng cho hắn, kết quả là dẫn sói vào nhà, Lăng Diệc Phong tỉnh lại, hắn không cần giả vờ nữa, trong kết ngoài hợp với Đằng Lăng giết hơn nửa số người của Hạng gia chúng ta!"

Hóa ra là vậy…

Nhan Lập Khả lờ mờ nhớ đến Lăng Viêm có lần đã nói, Tiểu thúc gì đó của hắn cũng từng trải qua bệnh trạng tương tự, bệnh đó được chính Mạc Bắc chữa khỏi. Lăng Viêm quan tâm đến Mạc Lẫm như vậy, không tiếc rẻ hành hạ một người vô tội thành tàn phế cũng chỉ muốn bảo vệ chu toàn cho người kia, xem ra, không nghi ngờ gì nữa Mạc Lẫm chắc hẳn là người của Đằng Lăng rồi…

Nhan Lập Khả đau lòng nắm chặt nắm đấm của Hạng Ý, "Vậy… Làm sao anh điều tra được? Thật ra ngày đó tôi đã hỏi Âu Dạng, Âu Dạng nói… nói vốn không biết hung thủ là ai."

Bàn tay ở bên trong dường như hơi run lên một chút, Hạng Ý rũ mắt nhìn cậu một lát, sau đó tựa như tâm tình đã ổn lại, mệt mỏi nói, "Cha tôi có một thuộc hạ bí mật họ Chu, người đó tận mắt nhìn thấy Mạc Lẫm liên hợp với người của Đằng Lăng giết hơn nửa số thuyền viên của chúng ta khi đang chuyển hàng trên Đại Tây Dương…" Hạng Ý nhắm mắt lại, hít vào một hơi, "Về sau tôi đã cử không ít người thu thập manh mối của hung thủ, cuối cùng tìm thấy một số ảnh chụp, trong đó có vài người… Chính là số sát thủ trong lần tập kích thuyền lần đó, hai nhóm người cùng là một phe."

Vì vậy, đều là người của Đằng Lăng…

Nhan Lập Khả mím môi, không biết phải an ủi Hạng Ý như thế nào, đành phải dè dặt hỏi, "Kẻ thù của anh, chính là Mạc Lẫm?"

Đôi mắt của Hạng Ý híp lại, màu sắc đồng tử cũng tối hẳn, "Ba người."

"Hả?"

"Mạc Lẫm, Lăng Diệc Phong, Lăng Diệc Thần."

"Lăng Diệc Phong?" Nhan Lập Khả nghĩ một chút, "Là Tiểu thúc của Lăng Viêm?"

"Ừ." Không biết vì sao, Nhan Lập Khả cảm giác ánh mắt của Hạng Ý thoáng chốc trở nên lạnh hơn, giọng điệu cũng tàn độc hơn so với vừa rồi, "Mười năm trước, Lăng Diệc Phong dẫn người giết chết mẹ của tôi, giết hết mọi người trong biệt thự! Mà người lập kế hoạch cho tất cả, chính là Lăng Diệc Thần, hai người này, tôi muốn tự tay giết chết bọn chúng!"

Nhan Lập Khả ngẩn người nhìn đôi mắt đầy căm phẫn của Hạng Ý, lúc này Hạng Ý mang theo một biểu lộ khủng khiếp xa lạ, thứ cảm xúc thù hận cùng đau khổ này vô cùng rõ rệt, khiến cho Nhan Lập Khả chỉ mới nhìn thấy đã cảm giác run rẩy.

Hóa ra, trong lòng người này chất chứa thù hận sâu sắc đến như vậy.

Trách không được… Trách không được chưa bao giờ nhìn thấy bộ dáng cười rộ lên của y.

Nhan Lập Khả đứng lên, cúi người ôm lấy bả vai run rẩy của đối phường, "Vậy tại sao, đến giờ vẫn chưa báo thù?"

Thân thể Hạng Ý cứng một cái, suy sụp gục đầu xuống, "Tôi không tìm thấy bọn chúng."

"Không tìm thấy?"

"Lăng Diệc Thần là một lão hồ ly, nơi hắn ẩn trú được giữ bí mật, tôi căn bản không tìm thấy tung tích của hắn. Mạc Lẫm và Lăng Diệc Phong có lẽ ở chung với nhau, tôi cũng không có chút manh mối nào…" Giọng của Hạng Ý rất đau khổ, hoàn toàn không còn bộ dáng lạnh lùng của ngày thường, chỉ giống như đứa bé bị lạc đường, giọng điệu mang theo chút tuyệt vọng, "Có nội ứng thì tốt rồi…" Y như đang lẩm bẩm tự nói với mình, âm thanh nghẹn ngào, "Chỉ cần có người nội ứng bên trong thì tốt rồi…"

Nhan Lập Khả ngây người, nhíu mày nâng đầu của Hạng Ý lên, "Nội ứng?"

Hạng Ý dường như lập tức lấy lại tinh thần, vội vàng cúi đầu, "Không có gì."

Nhan Lập Khả quan sát y một lúc lâu mới hỏi, "Anh vừa mới nói nội ứng, là ý gì?"

"…" Hạng Ý im lặng một lúc, rốt cuộc ngước mặt lên, như muốn cười, chỉ là nhìn có chút miễn cưỡng, "Chuyện này em không cần lo lắng, được không?"

Nhan Lập Khả nhìn y trong chốc lát, đột nhiên khom người ôm chặt lấy đối phương, "Ý, tôi yêu anh, tôi không thể không lo lắng cho anh, anh như vậy, tôi nhìn rất khó chịu, anh hiểu chứ?"

Hạng Ý ở bên cậu im lặng, cuối cùng thở dài một tiếng, "Tiểu Khả, chuyện này rất nguy hiểm."

Nhan Lập Khả buông tay ra, tươi cười, cúi đầu hôn nhẹ lên bờ môi lạnh buốt của Hạng Ý, "Vì anh, tôi có thể làm tất cả."

Hạng Ý cảm thấy trong lồng ngực có thứ gì đó mãnh liệt nhảy lên, biểu cảm trên mặt suýt nữa tan vỡ. Y vội vàng ôm lấy cơ thể gầy gò của Nhan Lập Khả, đem mặt của mình giấu ở phía sau người cậu. Người trong ngực như muốn an ủi mà nhè nhẹ vỗ về bờ vai của y, tiếng cười bên cạnh như một giai điệu êm tai, "Lăng Viêm chắc chắn sẽ không nghi ngờ tôi, tôi là người thích hợp nhất, không phải sao?"

Nhan Lập Khả chôn đầu trong ngực của Hạng Ý, giọng nói nhỏ nhỏ của thiếu niên chậm rãi cất lên từ

trong lòng.

"Để tôi đi đi."

"Anh như vậy, tôi nhìn càng khó chịu, tôi muốn giúp anh, để tôi đi đi."

"Ý, chờ tôi trở về."

***

Đêm khuya, mật thất dưới lòng đất.

"Ô, tới rồi sao." Tháp Tu Á đưa mắt nhìn người vừa mới mở cửa bước vào, cười nói, "Tôi nói thật, Hạng Ý, không trao cho cậu một giải Oscar diễn xuất thì thật đúng là có lỗi với cậu đấy." Tháp Tu Á thấy Hạng Ý đã tới, tiến lại gần thúc cùi chỏ vào bờ vai của y, "Cậu diễn thật khéo nha, Brad Pitt mà so với cậu cũng chỉ là mây trôi."

Hạng Ý hoàn toàn không bị tác động bởi lời nói đùa vui tầm thường của hắn, chỉ im lặng ngồi xuống ghế bên cạnh, cầm tách cà phê ở một bên uống.

"Ngủ rồi?"

Tháp Tu Á phóng to màn hình giám sát, để đối diện với Hạng Ý, "Ừ, ngủ rất say." Tháp Tu Á nhún vai nói, "Theo dõi mấy cái chuyện này nhiều hơn nữa sẽ đau mắt hột mất… Hai người cũng làm quá đi, đại chiến ba trăm hiệp, tôi nhìn muốn kinh hồn bạc vía…"

Lông mày Hạng Ý đột nhiên dựng thẳng lên, ngữ điệu không vui, "Cái đó mà cậu cũng xem?"

Tháp Tu Á chớp mắt vô tội, "Cậu nói tôi theo dõi cậu ta mà, tôi liền theo dõi 24/24 không rời dù chỉ nửa bước, tôi rất có trách nhiệm nhé."

Hạng Ý hừ một tiếng, đưa mắt nhìn thiếu niên ở trong màn hình. Vừa rồi không hiểu sao, thế nhưng thật sự có cảm giác muốn ôm cậu thật chặt không muốn buông tay, nhìn Nhan Lập Khả suy suyễn hít thở hổn hển, bộ dáng động tình ở trong lòng mình, dục vọng liền không tự chủ được mà dâng lên, căn bản không cần y phải giả vờ.

Nhan Lập Lập Khả xác thực rất xinh đẹp, rất thông minh, đáng tiếc, cậu yêu sai người rồi.

Hạng Ý chuyển mắt, dựa đầu lên ghế nằm nhắm mắt lại từ tốn nói, "Tự y muốn đi nằm vùng, cậu cử thêm vài người đi theo y."

Tháp Tu Á bất ngờ, “Tự y muốn đi?”

Hạng Ý im lặng một hồi, đột nhiên hỏi hắn, “Lợi dụng người thông minh, cậu biết làm cách nào tốt nhất không?”

“Hả?”

Hạng Ý cuối cùng cũng mở mắt ra, đứng lên chậm rãi tiến tới màn hình giám sát, trong màn hình là hình ảnh thiếu niên đang ngủ say, sau nửa ngày mới âm trầm nói, “So với việc tôi nói cho y biết đi làm cái gì, không bằng để cho y tự chủ động đi làm chuyện tôi muốn y làm.”

Tia vui vẻ trong mắt Tháp Tu Á chợt bay mất, thâm tâm đột nhiên cảm thấy phát lạnh. Hạng Ý, người này làm đồng minh thì là trợ giúp lớn, còn nếu là kẻ thù…

Tháp Tu Á nghiêng đầu nhìn thiếu niên trên màn hình không biết đang mơ thấy gì, khóe môi hơi cong lên, rõ ràng đang rất vui vẻ, nhưng hắn nhìn lại cảm giác có chút bi thương.

“Không nói đến y,” Hạng Ý đi qua bàn tư liệu, “Đàm phán với Lão Tiền thế nào?”

Tháp Tu Á lấy lại tinh thần, đi đến bên cạnh lấy ra một sấp tài liệu, “Đàm phán sao, là Âu Dạng và Ô Lỗ Cáp đi, lão hồ ly kia thật sự dám ép giá, còn muốn chia ba bảy, mọe!”

Hạng Ý mở tài liệu trong tay ra, xem xong rồi, chợt cười nói, “Ba bảy à? Ha, cũng tốt, nói với Ô Lỗ Cáp, tôi đồng ý…”

“Hả?” Tháp Tu Á kinh ngạc, “Ba bảy mà cậu cũng chịu? Cái này không giống cậu.”

Hạng Ý đặt tập tài liệu xuống bàn, ngẩng đầu nhìn Tháp Tu Á nhướn mày, “Trung bộ Mỹ Latin không phải là Tam Giác Bạc, tôi cũng cần một chi nhánh, thông qua lão dần dần xâm chiếm nơi đó.”

“Chi nhánh? Cậu nói Lão Tiền sao?”

Hạng Ý gật đầu, khoanh tay cười lạnh nói, “Dù sao lão cũng già rồi, mấy thứ này cuối cùng chẳng phải sẽ để lại cho con gái sao, tôi có thời gian, đợi chắc khoảng vài năm.”

Tháp Tu Á chợt cảm thấy trong lòng có chút chua xót, mắt liếc sang nhìn Nhan Lập Khả đang ngủ trên màn hình, chỉ là nhìn thoáng qua như vậy, nhưng đột nhiên cảm thấy không đành lòng, âm thầm thở dài một tiếng, đau lòng cho Nhan Lập Khả, nhưng người trước mắt này đã sớm trở thành người đàn ông vô tình vô nghĩa.

Hắn biết trong tim Hạng Ý chỉ có một người, người kia đã chết, những người khác đối với y mà nói chẳng qua chỉ là một quân cờ, không còn giá trị nào khác.

"Được rồi, để mai tôi nói với Ô Lỗ Cáp, liên hệ với lão Tiền," Tháp Tu Á cầm lấy tư liệu, cẩn thấp xếp lại, "À trưa mai có cuộc hẹn với Tiền tiểu thư ở khách sạn Rhea, cậu nhớ đi sớm."

"Ừ."

Hạng Ý nhìn chằm chằm vào Nhan Lập Khả trên màn hình, bỗng nhiên nhíu mày, "Chăn đệm trong phòng của y là từ bốn tháng trước sao?"

"Ai? Hình như là chưa đổi…"

"…" Không biết Hạng Ý suy nghĩ cái gì, sau đó gật đầu, "Biết rồi, cậu đi đi."

Tháp Tu Á cảm thấy không rõ, nhíu mày ôm tư liệu ra ngoài.

Đợi đến khi tiếng đóng cửa vang lên, Hạng Ý lấy điện thoại ra, ấn một dãy số.

"Âu Dạng sao?"

"A, Đại thiếu gia, muộn như vậy vẫn chưa nghỉ ngơi sao?"

Hạng Ý ngẩng đầu nhìn màn hình, "Anh cử người mua thêm vài tấm chăn đệm dày dày đem đến phòng Nhan Lập Khả, hiện tại đã là mùa đông, đồ của bốn tháng trước sao vẫn còn để đó?"

Âu Dạng sững sờ, vội vàng gật đầu, "Xin lỗi Đại thiếu gia, là tôi sơ suất, tôi lập tức sai người đi làm."

"Ừ."

Cúp máy, Hạng Ý đi đến trước màn hình, đứng một hồi lâu. Sau đó đột nhiên vươn tay, ngón tay nhè nhẹ phác họa hình dáng thon gầy của thiếu niên trên màn hình, cuối cùng dừng lại ở đôi mắt đang nhắm, ngừng thật lâu.

***

Buổi sáng thức dậy, Nhan Lập Khả theo bản năng sờ bên cạnh một cái, nhưng trên giường trống trải không có người. Cậu dụi mắt, đứng lên đi về phía phòng tắm.

"Ý?"

Vẫn không có ai.

Nhíu mày nghi hoặc, nghĩ chắc là đã đi làm, Nhan Lập Khả cũng không nghĩ gì nhiều, rửa mặt thay quần áo xong rồi đi ra ngoài cửa.

Vệ sĩ đứng ngoài cửa tự động theo sau cậu, Nhan Lập Khả cũng thành quen, đem theo mấy cái đuôi đến nhà ăn ăn uống xong xuôi liền nhắn một tin cho Hạng Ý.

Người kia phản hồi rất nhanh, nói là đang đi làm ăn, buổi tối sẽ về bảo cậu đừng lo lắng. Chỉ cần nhìn vào dòng tin nhắn quan tâm của Hạng Ý, Nhan Lạp Khả đãy cảm thấy vui vô cùng, cầm điện thoại loay hoay thật lâu, mới từ bỏ ý định nhắn lại một tin nữa.

Công việc của Hạng Ý có lẽ rất bận rộn, cậu không nên quấy rầy y.

Quá buồn chán nên đi dạo đường phố, Nhan Lập Khả nhìn lên bầu trời xanh mát, vô thức nghĩ đến nền trời xanh xanh của thành phố B, ở đó không có không khí ẩm ướt giống nơi đây, bầu trời cũng không thoáng đãng sạch đẹp như vậy, thỉnh thoảng còn có gió cát, mưa lớn còn gây kẹt xe, một thành phố như vậy, nhưng tận sâu trong lòng cậu vẫn cảm thấy rất yêu thích, không muốn xa rời.

Giống như được về nơi mong nhớ tha thiết, cảm giác như được trở về quê nhà.

Cậu vẫn nhớ cách đây không lâu cậu đã thử nói qua ước muốn trong lòng của mình với Hạng Ý.

'Tôi hi vọng, có một ngày, tôi và anh, chúng ta chỉ là người dân bình thường, tôi mở phòng khám, làm một bác sĩ bình dân, anh làm kinh doanh bình thường, không cần phải lớn, giống như người thường là được rồi, tốt nhất… Chúng ta nên đến Trung Quốc, tốt nhất là ở thành phố B, chúng ta sẽ có một căn nhà nho nhỏ, chỉ hai người chúng ta, một căn nhà nho nhỏ…"

Khi đó Hạng Ý trả lời cái gì? Cậu không nhớ, chỉ nhớ biểu tình lúc đó của người nọ, không bận tâm, lắng nghe rồi nhìn cậu tựa như chế giễu, chưa cho cậu câu trả lời.

Tuy rằng trong lòng cảm thấy hơi buồn, nhưng vẫn không thể không thừa nhận, là do tự cậu mơ tưởng hão huyền. Cái ngày đó chỉ là hi vọng xa vời, cậu cũng chỉ nghĩ tới, chưa từng biến nó thành sự thật.

Nhan Lập Khả tự chê cười, ngây ngốc nhìn mây trôi trên nền trời.

Bỗng nhiên, trong đầu thoảng qua một giọng nói.

'Ha ha, nhà ta rất đẹp, ở ven biển thành phố B, chúng ta có thể đến nhà hàng đối diện để ăn hải sản, à đúng rồi, còn có khu vui chơi nữa, ta rất thích nó khi còn nhỏ. A còn có nhà ma nữa, nhưng mà chắc chắn không dọa được ngươi đâu, người thấy ma còn nhiều hơn thấy người…'

Đây là… giọng nói của ai?

Của mình?

Nhẹ nhàng, hiền hòa, đúng rồi… Là giọng của mình…

Mình… nói với ai?

Trong tai như lướt qua một giọng đàn ông cưng chiều.

'Vậy Tiểu Bắc, đến lúc đó, ta đưa ngươi về nhà.'

Đầu óc nổ lên tiếng vang thật lớn, Nhan Lập Khả đột nhiên dừng chân.

Đây là…

Ai nói?

Trong đầu hỗn loạn, vài giọng điệu xa lạ cứ vang lên không ngừng, những hình ảnh kỳ quái liên tục lướt ngang qua, Nhan Lập Khả cảm thấy đầu đau muốn nổ tung, chịu không được mà ôm chặt lấy đầu.

Vệ sĩ bên cạnh hoảng sợ, vội vàng chạy đến, "Nhan thiếu gia? Cậu sao vậy?"

Nhưng thiếu niên vẫn nhíu chặt lông mày, hít thở dồn dập.

Vệ sĩ sợ hãi luống cuống tay chân, cẩn thận chạm vào Nhan Lập Khả nhưng bị đối phương gạt mạnh ra, "Đừng đụng vào tôi!"

Vệ sĩ càng sợ hơn, ngoan ngoãn đứng yên, nhìn thấy thiếu niên đau đớn thở hổn hển, cố sức vỗ mạnh vào đầu, qua thật lâu mới bình tĩnh lại. Thử đến gần một bước, một vệ sĩ nhỏ giọng hỏi, "Nhan thiếu gia, cậu không sao chứ?"

Nhan Lập Khả mở to mắt, ngơ ngác nhìn người trước mặt. Tâm trí rối rắm hỗn loạn, cậu cảm giác cả người mệt không chịu nổi. Thở hổn hển, cố gắng đè nén bối rối trong lòng, cậu ngẩng đầu gượng gạo nở một nụ cười, "Tôi xin lỗi, dọa sợ anh rồi."

“Không có,” Vệ sĩ vội vàng lắc đầu, “Cậu mệt rồi phải không? Có muốn tìm nơi nào nghỉ ngơi không?”

Cơ thể thật sự rất mệt mỏi, Nhan Lập Khả ngước mặt nhìn tòa nhà cao lớn trước mặt, suy yếu gật đầu, “Vào nhà hàng này đi, chuyện ngày hôm nay đừng nói với Hạng Ý, tôi sợ y sẽ lo lắng.”

Vệ sĩ yên lặng gật đầu, dìu Nhan Lập Khả đi đến tòa nhà có bảng hiệu “Khách sạn Rhea.”

85. Quyển 3 - Chương 85: Động Tình

Nhan Lập Khả vào trong phòng ngồi, tùy tiện gọi chút đồ uống lạnh rồi dựa vào ghế nghỉ ngơi.

Nhịp tim đập rất loạn, gần đây không hiểu sao trong đầu luôn xuất hiện những hình ảnh kỳ lạ, người trong ảo ảnh rất quen thuộc, nhưng khi tỉnh táo trở lại liền không nhớ được gì, muốn nhớ thì đầu lại đau đến phát điên, toàn bộ ý thức như mất đi, luôn mông lung mơ màng.

Nhan Lập Khả ngồi trong phòng chợt cảm thấy có chút hoảng hốt, dường như là vô thức phản ứng, có một dự cảm không lành. Trong những ảo ảnh kia cũng có Hạng Ý, nhưng trẻ hơn rất nhiều, hơn nữa không mỉm cười dịu dàng với cậu giống như bây giờ, mà là bộ dáng lạnh lùng hờ hững.

Cậu không xác định được những ảo ảnh kia rốt cuộc là sao, chỉ nhớ cảm giác khi đó của mình, trái tim giống như bị người khác chậm rãi bóp trong tay, siết chặt vặn thắt từng chút một, rõ ràng đau đến tận xương tủy, nhưng không thể kêu lên thành tiếng.

Nhưng khi tỉnh dậy, trước mặt không còn gì cả.

Những ảo giác đó rốt cuộc là sao?

Nhan Lập Khả ngây người chống cằm suy nghĩ.

Lẽ nào… Lẽ nào trí nhớ của cậu đang dần được khôi phục?

Đúng thật, nghe nói trước đây cậu và Hạng Ý luôn luôn bất hòa, vậy những hình ảnh Hạng Ý đối xử lạnh lùng với cậu ở trong mơ, tựa hồ cũng có thể hiểu được…

Nhưng tại sao chỉ có Hạng Ý? Không phải… Trước khi mất trí nhớ cậu từng thích Hạng Lê sao? Nhưng tại sao trong trí nhớ không có chút gì về y…

Hơn nữa tự bản thân cậu cũng là một bác sĩ, khi khôi phục trí nhớ cơ thể chắc chắn sẽ có một vài phản

ứng, nhưng hiện tại rõ ràng cơ thể của cậu không có chút khác thường nào…

Càng nghĩ càng rối, Nhan Lập Khả cắn môi, cảm thấy lòng bàn tay toát chút mồ hôi, cậu nuốt cổ họng, chầm rãi ôm đầu của mình.

Thân thể có chút lạnh, giống như muốn chống lại thứ gì đó, rồi lại muốn dốc sức liều mạng chạy trốn.

Không hiểu sao cảm thấy có chút sợ hãi, cậu nhịn không được dựa vào góc ghế nhắm mắt lại.

"Này nhìn kìa, đó không phải là Hạng Ý sao!"

"Woa đúng thật! Nhìn đẹp hơn trên tạp chí nhiều."

"Ơ? Cô gái đối diện y là ai vậy? A, hình như thấy ở đâu rồi thì phải."

"A, tớ nhớ rồi, là Tiền Thụy đó, cô ta cũng thường xuyên lên tạp chí, khách sạn Rhea này chính là của cha cô ta đấy!"

Bên cạnh truyền ra tiếng bàn tán xôn xao của vài cô gái trẻ.

Nghe thấy hai chữ Hạng Ý, Nhan Lập Khả bất ngờ, ý thức rốt cuộc cũng quay về, cậu bỗng dưng quay đầu lại.

Cách rất xa bàn của cậu, loáng thoáng nhìn thấy bên chiếc bàn bên cạnh cửa sổ có hai người đang ngồi, một nam một nữ, không khí thoạt nhìn rất hòa hợp. Người nam quay lưng về phía cậu, nhưng chỉ cần nhìn thấy bóng lưng, Nhan Lập Khả lập tức biết người kia chính là Hạng Ý. Cô gái ngồi đối diện trông rất thanh lịch, diện mạo xinh đẹp, hai người hình như đang trò chuyện gì đó rất vui, cô gái cười vô cùng vui vẻ, gương mặt xinh đẹp càng trở nên rung động lòng người.

Nhan Lập Khả không thể nghe được hai người kia đang nói chuyện gì, nhưng chỉ cần nhìn vẻ mặt của cô gái kia, cậu cũng có thể đoán được cuộc trò chuyện đó rất thú vị. Bầu không khí lãng mạn phảng phất xung quanh hai người có lẽ chỉ là ảo giác của cậu, Nhan Lập Khả ngây ngốc suy nghĩ, ánh mắt ngơ ngác nhìn về phía đối diện, không động đậy.

Hạng Ý nói…Y đi bàn chuyện kinh doanh…

Đây… Có lẽ, bàn chuyện kinh doanh với người này chăng?

Hai người dường như đã ăn xong, cô gái hơi đứng lên, khom người lấy khăn giấy nhẹ nhàng lau khóe miệng cho người đối diện, người kia hẳn là đang mỉm cười, đưa tay lên giữ lại bàn tay đang cầm khăn của cô kéo

đến trước mặt mình rồi hôn một cái lên đấy. Nhan Lập Khả nhìn thấy cô gái kia mỉm cười thẹn thùng, cảm thấy trái tim chợt co rút một cái.

Hạng Ý và cô gái kia cùng nhau đứng lên, cô dường như rất tự nhiên mà kéo lấy cánh tay của Hạng Ý, Hạng Ý mỉm cười vỗ nhẹ lên cổ tay trắng ngần ấy, cả hai dần dần đi xa khỏi tầm mắt của Nhan Lập Khả.

Nhan Lập Khả ngồi ngẩn người ở trong phòng, ngây ngốc khẽ quay đầu về phía hai người vừa đi qua.

Hình dáng Hạng Ý mỉm cười yêu chiều hiện lên trước mặt cậu, âm giọng nỉ non mang theo vang vọng của người kia liên tục quanh quẩn ở bên tai.

Y thường xuyên gọi điện thoại hỏi thăm dỗ dành cậu, y vì cậu mà không ngần ngại nguy hiểm từ ngàn dặm xa xôi đến thăm cậu, y vì lo lắng cho an nguy của cậu mà tìm mọi cách giấu giếm chuyện kẻ thù, những lúc ân ái y luôn quan tâm đến đau đớn của cậu, y một mực nở nụ cười dịu dàng đối với cậu…

Nhiều cảnh tượng liên tục lướt ngang qua tâm trí, cuối cùng dừng lại ở hình ảnh Hạng Ý ôm lấy bả vai của mỹ nhân cười nói đi xa khỏi tầm mắt cậu.

"Ha ha…"

Không hiểu sao, hốc mắt rất khô, trái tim rõ ràng đau như vậy, thế nhưng thứ phát ra đầu tiên lại là tiếng cười của mình.

Đúng vậy… Mình thật khờ quá, làm sao có thể cho rằng bên cạnh người đàn ông kia, chỉ có một mình mình.

Thời điểm chưa ở chung với Hạng Ý chẳng phải đã biết rõ sao, y có vô số tình nhân, scandal càng nhiều không kể hết.

Làm sao có thể khờ khạo mà cho rằng, đã có mình, y sẽ cắt đứt liên lạc với những người khác…

Nhan Lập không biết mình đang nghĩ gì, cảm thấy trái tim rất đau, đến hít thở cũng rất tốn sức. Dọc đường đi đều ngây ngẩn nghĩ đến những ký ức như ảo ảnh kia, ngay cả làm sao rời khỏi phòng, làm sao trở về được trang viên cũng không nhớ rõ.

Ngồi yên trong phòng, trước cửa sổ sát đất nhìn ra vườn hoa hồng nở rộ trong sân. Chợt cảm giác, màu sắc hoa hồng thật quá mức rực rỡ, cùng với đám gai nhọn sắc bén trên thân cây, đến càng gần, sẽ chỉ làm cho bản thân chảy càng nhiều máu.

Nhan Lập Khả nhìn xuống vườn hồng thật lâu, cuối cùng nhắm hai mắt, kéo rèm trở lại.

***

Buổi tối Hạng Ý trở về thì nhìn thấy Nhan Lập Khả đang ngồi đọc sách ở trong phòng, nghe thấy tiếng động, thiếu niên ngẩng đầu nhìn y mỉm cười, sau đó đi tới giúp y cởi áo khoác, "Sao về muộn thế?"

Hạng Ý tháo cà vạt ôm lấy vai của Nhan Lập Khả, cúi đầu hôn lên đỉnh đầu của cậu một cái, "Thế nào, nhớ tôi sao?"

Thiếu niên trong lòng run lên một chút, nhưng vẫn ngẩng đầu mỉm cười với y, "Ừ, làm gì về muộn như vậy? Tôi…" Nhan Lập Khả ngập ngừng, vừa cười vừa nói, "Tôi còn tưởng đêm nay anh sẽ không về."

Hạng Ý nghe vậy cảm thấy buồn cười, ngắt chóp mũi của cậu, "Không về? Không về thì tôi đi đâu?" Người kia rất thoải mái mà cởi áo quần, lấy một bộ đồ mặc ở nhà từ trong tủ áo ra chậm rãi mặc vào, mọi thứ đều giống như bình thường. Hạng Ý thay đồ xong thì tiến đến ôm eo của Nhan Lập Khả, hôn lên môi của cậu, "Ăn cơm chưa?"

Nhan Lập Khả cảm thấy cổ cứng đờ, gật đầu cũng rất tốn công.

"Ha ha, hôm nay làm gì rồi?" Hạng Ý kéo tay Nhan Lập Khả ngồi lên sô pha, y dựa lưng vào trên ghế, ôm thiếu niên vào trong lòng, giọng điệu trầm thấp ghé sát bên tai của cậu, "Nghe Âu Dạng nói đến tối em mới trở về."

Nhan Lập Khả nghiêng đầu nhìn y, sau đó rũ mắt xuống không biết suy nghĩ cái gì, cuối cùng lại nở một nụ cười, "Chỉ ra ngoài dạo một chút, nhưng nửa đường bỗng nhiên đau đầu quá nên tìm khách sạn nghỉ ngơi…"

Còn chưa nói hết câu, y đã nhíu mày, nhích sang bên cạnh một ít, cánh tay đang ôm Nhan Lập Khả dùng chút lực, để cả người cậu nằm trên ghế sô pha, "Lại đây, nằm lên đùi của tôi."

Nhan Lập Khả nhìn y, không nói gì, ngoan ngoãn để đầu gối lên đùi của y. Hạng Ý xoa bóp trán cho Nhan Lập Khả, sau đó ấn ấn vào huyệt Thái Dương của cậu nhẹ nhàng mát xa, "Sao lại đau đầu? Bây giờ thì sao? Còn đau không?"

Nhan Lập Khả nhìn thấy người đàn ông phía trên đang cẩn thận xoa bóp cho cậu, nhìn vào ánh mắt đau lòng của Hạng Ý, trong lòng càng rối ren khó chịu hơn, trên trán cảm nhận được sự tiếp xúc ấm áp, cậu đột nhiên cảm thấy hốc mắt khô khốc có chút cay xè.

"Ý."

"Hả?"

“Anh biết tôi đến khách sạn nào nghỉ ngơi không?”

“Khách sạn nào?” Hạng Ý dịu dàng nói, động tác trên tay vẫn êm ái và ấm áp.

Nhan Lập Khả cắn răng, đột nhiên nhìn thẳng vào mắt của y, “Rhea, ở khu trung tâm thành phố, khách sạn Rhea.”

Bàn tay trên trán chợt dừng lại, Nhan Lập Khả im lặng, lẳng lặng quan sát đôi mắt đen láy của người phía trên.

Nhưng Hạng Ý không có biểu tình hoảng sợ hay lạnh lùng giống như trong tưởng tượng, mà là ngạc nhiên nhìn lại cậu, giọng điệu cũng thắc mắc, “Rhea?”

“Ừ.”

“A, trùng hợp thật,” Hạng Ý lại tiếp tục mát xa huyệt Thái Dương cho Nhan Lập Khả, cười nói, “Tôi đã nói với em hôm nay đi bàn chuyện làm ăn đúng không? Buổi trưa cũng đến Rhea.” Hạng Ý nói xong, cúi đầu đặt lên trán Nhan Lập Khả một nụ hôn, “Em đi lầu nào? Sao tôi không thấy em nhỉ?”

Vốn tưởng tượng đủ loại phản ứng của đối phương, thậm chí còn nghĩ đến cảnh Hạng Ý thẹn quá hóa giận mà chia tay với cậu, tưởng tượng nhiều như vậy, nhưng đều không ngờ đến phản ứng này của y.

Bình thản, mỉm cười, không hề thẹn.

Nhan Lập Khả lại mù mờ, lời nói ra khỏi miệng cũng hơi không xác định, “Tôi… đến lầu 13 ăn trưa…”

“Hả?” Nụ cười cả Hạng Ý càng lớn hơn, “Ha ha, tôi cũng vậy, thật là… Sao lại không gặp em nhỉ?” Hạng Ý nói xong, ngừng tay, thả huyệt thái dương của Nhan Lập Khả ra, “Còn đau không?”

Nhan Lập Khả lắc đầu, muốn ngồi dậy, nhưng Hạng Ý liền giữ lại vai của cậu, “Nằm đi, nghỉ ngơi một chút.”

Nhan Lập Khả phức tạp nhìn vào ánh mắt ân cần cảu y, cuối cùng vẫn nghe lời nằm xuống không động đậy nữa.

Nhưng Hạng Ý dường như rất vui, vừa vuốt tóc Nhan Lập Khả vừa nói, “Em biết hôm nay tôi bàn chuyện cùng ai không?”

Nhan Lập Khả âm thầm sững sốt, không nghĩ đến Hạng Ý sẽ tự nói ra, cậu cố gắng trưng ra bộ dạng giả vờ thắc mắc, “Ai?”

"Tiền Thụy, con gái của Tiền Lợi Sâm." Hạng Ý nói, đầu ngón nhẹ nhàng vuốt ve lọn tóc của Nhan Lập Khả, "Tôi muốn phát triển kinh doanh ở trung bộ Mỹ Latin, Tiền Lợi Sâm là ông trùm nơi đó, sĩ diện của lão già đó cũng quá lớn, không chịu trực tiếp gặp mặt tôi, chỉ để cho con gái đến nói chuyện với tôi trước."

Nhan Lập Khả ngẩn người, mơ hồ nhớ lại hai tháng trước khi ở thành phố B, Hạng Ý đã từng nói muốn bàn chuyện làm ăn với ông trùm trung bộ Mỹ Latin.

Hóa ra là con gái của lão Tiền.

"Vậy bàn chuyện thế nào?"

Hạng Ý cong khóe miệng lên, vẻ mặt đắc ý, "Đích thân tôi đi bàn, còn có thể có vấn đề gì sao?"

Tảng đá đè nặng trong lòng chợt rơi xuống, Nhan Lập Khả cười rộ lên, vươn tay ôm lấy cổ của Hạng Ý, "Phải phải, anh là lợi hại nhất."

Hạng Ý cười sung sướng, cổ ngửa ra sau, nâng thiếu niên lên, sau đó vòng tay ôm lấy eo của đối phương.

"Thành công liền muốn trở về báo cho em đầu tiên, muốn về nhà sớm một chút, ôm em như vậy." Hạng Ý trầm thấp nói, bàn tay chậm rãi chế trụ đầu Nhan Lập Khả, âm giọng càng lúc càng nhỏ, "Tiểu Khả, có em bên cạnh, thật tốt."

Đôi môi chạm lên giữa hai hàng lông mày của thiếu niên, từ từ chuyển xuống cặp mắt xinh đẹp, cảm giác hàng mi dưới môi hơi rung động, Hạng Ý mỉm cười, mơn trớn xuống phía dưới, chiếm lấy hai phiến môi lạnh buốt kia, nhẹ nhàng mút vào. Nhan Lập Khả cảm thấy nhiệt độ cơ thể vẫn luôn lạnh băng của Hạng Ý bắt đầu ấm lên, nóng rực, thân thể đang ôm mình chậm rãi chuyển lên, đặt cậu cố định ở bên dưới.

Nhìn thấy dáng vẻ động tình của Hạng Ý, cảm thụ nụ hôn yêu thương của y, hơi thở bên tai như lời thì thầm nỉ non của đối phương, Nhan Lập Khả nghĩ đến mình vậy mà hoài nghi y như vậy, trong lòng cảm thấy áy náy, không dám đối diện với ánh mắt của Hạng Ý.

Nụ hôn của y dần dần nóng hơn, vải vóc ma xát nhanh chóng phát ra luồng nhiệt nóng bừng. Nhan Lập Khả rụt mình đón nhận, đôi mắt ướt át hé mở ra một chút, cẩn thận nhìn ngắm vóc dáng anh tuấn của người đàn ông này. Lửa nóng trong thân thể chậm rãi thiêu đốt, Nhan Lập Khả nhìn thấy trong mắt Hạng Ý dấy lên đầy dục vọng. Cậu cắn răng đấu tranh một hồi lâu, rốt cuộc vươn bàn tay run rẩy lên vuốt ve lồng ngực rắn chắc của y, lần lượt cởi bỏ quần áo của y.

Cẩn thận đặt lên từng nụ hôn, mang theo ngượng ngùng thăm dò. Hạng Ý nhìn gương mặt đỏ hồng của người trước mặt đang cố gắng làm hài lòng mình, sau đó run tay cởi bỏ quần áo của mình ra.

Cơ thể rõ ràng đã nóng đến khó nhịn, nhưng đầu óc vẫn hết sức thanh tỉnh.

Tên nhóc này thật sự quá đơn thuần, mỗi lời y nói ra đều tin tưởng không chút nghi ngờ, xem ra người này thật sự hoàn toàn rơi vào trong bẫy ngụy trang của y, sớm đã quên nhìn cho rõ mọi thứ trước mặt.

Hạng Ý nhắm mắt lại, trong lòng dần dâng lên ý đùa cợt.

Không ai có thể thay thế người kia, bất luận là ai cũng không có tư cách thay thế Mạc Bắc đứng bên cạnh mình.

Cuộc sống của y chỉ có một người, cái gọi là tình yêu, đã sớm ngay tại khoảnh khắc người kia mỉm cười nhắm mắt lại, tan thành mây khói.

Hạng Ý mở mắt ra, tròng mắt nhuộm đầy ham muốn lại trở nên tỉnh táo.

Cơ thể trần trụi bên dưới của Nhan Lập Khả run lên nhè nhẹ, Hạng Ý cúi đầu hôn lên chóp mũi của thiếu niên, sau đó đứng lên cúi người ôm ngang cậu lên.

"A!" Nhan Lập Khả hoảng sợ, ôm chặt cổ của Hạng Ý.

Hạng Ý siết chặt cánh tay, bước đi lắc lư mang theo người trong lòng, Nhan Lập Khả đột nhiên cảm thấy cảm giác này rất thoải mái, không kìm được liền cười tươi.

"Cười cái gì?" Bước vào trong phòng ngủ, đặt người lên giường, Hạng Ý đè lên, hôn một cái lên trán của Nhan Lập Khả.

Nhan Lập Khả lắc đầu, một tay ôm lấy vai của Hạng Ý, "Ý, anh sẽ luôn ở bên tôi chứ?"

Bàn tay Hạng Ý đang sờ soạng ngực của cậu chợt ngừng lại, sau đó cười đè người xuống, "Tất nhiên."

Nhan Lập Khả đưa tay vuốt ve nơi giữa hai hàng lông mày của Hạng Ý, chỗ đó rất ít khi giãn ra, giống như luôn có tâm sự nặng trĩu, hơi xuất hiện nếp nhăn luôn rồi, cậu đau lòng, cẩn thận xoa giãn ra một ít, sau đó nhướng người hôn lên vết bớt ở Thái Dương của y, "Tôi cũng vậy, tôi sẽ mãi mãi, mãi mãi ở bên cạnh anh."

Hạng Ý nhìn vào dáng vẻ tươi cười của Nhan Lập Khả thật lâu, trái tim tựa như hơi run lên, nhưng y lại cố gắng phớt lờ. Cánh tay của thiếu niên ôm lấy cổ của y thật nóng, đến cả da thịt tiếp xúc dường như cũng nóng rực.

Rõ ràng không phải lần đầu tiên trần trụi với nhau, nhưng đêm nay lại vô cùng kích thích thần kinh của y.

Không tự chủ được, vô thức, chính y cũng không hiểu sao mình lại ôm chặt lấy người bên dưới, đôi mắt mơ

màng hiện ra bộ dáng ẩn nhẫn gợi tình của đối phương, bên tai là tiếng thở dốc cùng âm thanh rên rỉ không thể kìm nén, đã cách một năm, nhịp tim thế nhưng lại bởi vì tiếp xúc nóng bỏng này mà nảy lên kịch liệt.

"Tiểu Khả," Hạng Ý chuyển động thắt lưng, cố gắng khiến mình bình tĩnh, "Tại sao lại yêu tôi?"

Nhan Lập Khả bị ra vào đến mức cả người run rẩy, đôi mắt phủ lên một tầng hơi nước.

"Tôi… không biết…" Hơi thở phả ra mang theo nhiệt độ nóng rực, cậu nỗ lực mở mắt nhìn người trước mặt, "Nhưng… Nhưng tôi muốn ở bên anh… bên cạnh anh, tôi thích… Thích nhìn thấy anh cười… Ưm…"

Hạng Ý nhìn người trong lòng, nhìn từng giọt mồ hôi chảy xuống trên cơ thể của cậu, cảm nhận thân thể nóng bỏng của người nọ đang bao bọc dục vọng của mình, trong lúc mây mưa, giống như đang xác thực lại để nhắc nhở y, người này, thật sự sẵn lòng bất chấp tất cả để ở bên cạnh y.

Hạng Ý híp mắt, muốn giọng nói trở nên bình tĩnh, nhưng vẫn ngăn không được mang theo dục vọng khàn khàn, "Vì tôi, em thật sự sẵn lòng làm tất cả?"

Nhan Lập Khả cảm thấy khi Hạng Ý hỏi câu này, cơ thể dường như căng thẳng lên, đến cả động tác tiến vào cũng dừng lại một chút. Cậu mở đôi mắt tràn đầy mờ mịt ra, lồng ngực phập phồng, đưa tay nắm lấy bàn tay chống bên gối của y, "… Ừ, sẵn… Ưm… Sẵn lòng… A, nhẹ một chút…"

Hạng Ý bỗng nhiên ngừng chuyển động, dục vọng vùi sâu trong cơ thể Nhan Lập Khả càng cương to lên, làm cậu hơi đau. Nhưng chỉ yên lặng trong vòng hai giây, động tác của y càng lúc càng dũng mãnh, hoàn toàn bỏ hết nhẫn nại hay nương tình, hoàn toàn như chạy nước rút.

Giọng Hạng Ý khàn đặc, nhưng từng chữ vô cùng rõ ràng, động tác kịch liệt đến như thế, nhưng giọng nói bên tai lại bình tĩnh đến không chân thật, "A," Tựa như đột nhiên cười lạnh một cái, Hạng Ý hơi áp người kề sát vào lỗ tai của cậu thủ thỉ nói, "Vậy… Tôi để em vì tôi mà chết, em có sẵn lòng hay không?"

Thân thể bỗng nhiên cứng ngắc, Nhan Lập Khả sững sờ nghiêng đầu nhìn vào đôi mắt đen như đêm tối của Hạng Ý. Còn chưa kịp nhìn rõ tâm tình nơi đó, liền cảm thấy bên dưới lại hung hăng đánh sâu vào, cậu chịu không được rên một tiếng, ôm cổ Hạng Ý càng chặt.

Lời nói trong miệng bị khoái cảm dâng lên làm đứt quãng, thân thể mãnh liệt đong đưa làm cho cậu không tài nào suy nghĩ được.

Hạng Ý không nói gì thêm, chỉ tiếp tục động tác dữ dội, nhưng cánh tay lại ôm lấy cậu, gắt gao ôm chặt cậu vào trong lồng ngực.

Ánh trăng bên ngoài chiếu sáng hai thân thể đang quấn lấy nhau ở trên giường, mãi đến khi mây đen lướt đi, ánh sáng dần dần ló dạng, mọi thứ rốt cuộc bị che giấu bên trong bóng tối, không còn dấu vết.

***

Một ngày nghỉ nhanh chóng trôi qua, mỗi lúc như vậy Nhan Lập Khả đều ngủ không yên, trằn trọc một đêm cũng không tài nào nhắm mắt được, Hạng Ý đành phải cùng cậu nói chuyện phiếm, ôm lấy cậu kể lại một số chuyện khi còn bé, cứ nghĩ những ký ức chỉ có một mình y nhớ này kể ra sẽ không có gì thú vị, nhưng không hiểu sao khi nói cho Nhan Lập Khả, y cảm giác trong tim có một cảm giác mềm mại.

Bản thân rõ ràng là một người không thích nói nhiều, nhưng những lúc đối diện với Nhan Lập Khả, dường như y kiên nhẫn hơn rất nhiều.

Ngày hôm sau đưa tiễn Nhan Lập Khả đến sân bay, nhìn bóng lưng dần biến mất của thiếu niên, trái tim dường như cảm thấy có gì đó đau đớn, cảm giác này cũng không xa lạ gì, rất nhiều năm về trước khi nhìn xem bóng lưng của người kia biến mất, y đã từng cảm nhận được thứ cảm giác không nỡ này.

Không nỡ?

Hạng Ý buồn cười với suy nghĩ của mình.

Là một quân cờ mà thôi, dùng xong sẽ vứt bỏ, sao có thể không nỡ?

Nhưng mãi đến khi bóng lưng của Nhan Lập Khả bị che khuất bởi đám đông, y vẫn lặng lẽ trông ngóng theo, không cử động.

***

Nhan Lập Khả vừa xuống máy bay liền gọi báo tin an toàn cho Hạng Ý, đầu bên kia chưa reo đến vài tiếng liền bắt máy, dường như giọng cũng rất vui vẻ, Nhan Lập Khả trò chuyện một đường, cho đến khi lấy xong hành lý, đi đến cổng chính sân bay, mới chịu cúp điện thoại.

Vừa định đến ven đường bắt taxi, sau lưng bỗng "Tích Tích" hai tiếng coi xe.

Phản xạ tự nhiên quay đầu lại, Nhan Lập Khả trông thấy một chiếc xe hơi thể thao dừng ngay giữa mình, sau đó cửa kính của xe hạ xuống, một gương mặt đẹp trai đập ngay vào mắt cậu, cười sảng khoái, "Ơ, Tiểu Khả, đã lâu không gặp."

Nhan Lập Khả kinh ngạc, thả rớt hành lý trong tay, "Lăng Viêm? Sao anh lại ở đây?"

Người kia cười mở cửa xe ra, vô cùng tự nhiên mà đón lấy hành lý của cậu, nâng lên rồi ném vào trong xe, còn rất hợp tình hợp lý mà nhướng mày cười ha hả, "Dĩ nhiên là tới đón cậu rồi, nào nào, lên xe đi."

“Hả…” Biết rằng người này từ trước đến nay luôn bá đạo, Nhan Lập Khả nhìn hành lý đáng thương của mình, thở dài, ngoan ngoãn ngồi vào trong xe bên cạnh ghế lái, “Làm sao anh biết chuyến bay của tôi?”

Lăng Viêm ngồi vào, lại trưng ra dáng vẻ gợi đòn, “Muốn thì sẽ biết.”

“…”

“Ha ha,” Lăng Viêm nghiêng người thắt dây an toàn cho Nhan Lập Khả, tiện tay xoa đầu thiếu niên, “Cậu thật sự chán Hạng Lê à, nghỉ một ngày cũng không về Tam Giác Vàng.”

… Được rồi, cậu cũng lười hỏi làm sao mà người này biết được rồi. Phải… Muốn thì sẽ biết…

Lăng Viêm cười ha hả nhìn biểu cảm ảo não của người bên cạnh, tâm trạng vô cùng tốt mở muôi xe ra, phóng như bay trên đường cao tốc.

Đến trường, Lăng Viêm mang giúp hành lý của Nhan Lập Khả lên trên lầu, nhìn lướt qua không thấy có ai ở trong phòng, chậc chậc, khinh bỉ nói, “Phòng ký túc xá gì mà nhỏ xíu, dám để cho Tiểu Khả nhà ta phải ở chỗ này, hiệu trưởng trường này quả thực chán sống rồi!”

Nhan Lập Khả không nói gì mà nhếch miệng cười, “Cái gì mà ‘Tiểu Khả nhà ta’…”

Không dám tiếp tục làm phiền vị đại gia này, Nhan Lập Khả kéo lấy hành lý, cẩn thận nhấc lên đặt lên ban công, nhưng hành lý quá nặng, Nhan Lập Khả mới mang đi được hai bước, bánh xe hành lý nặng nề mắc kẹt tại ngưỡng cửa, làm cho cả người cậu đổ nhào về phía trước.

“Này!” Bên cạnh vang lên giọng điệu hoảng sợ của người kia, cả người còn chưa đập xuống mặt đất, ngược lại là rơi vào trong lòng Lăng Viêm, “Đồ ngốc, cẩn thận một chút.”

Nhan Lập Khả mất tự nhiên mím môi, thẳng người lên muốn đẩy đối phương ra. Nhưng Lăng Viêm lại càng siết chặt vòng tay, đem cả người của cậu đặt trong cơ thể to lớn của hắn, “Này, Tiểu Khả.”

Người kia gục đầu xuống, dựa ở trên vai của cậu, khẽ khàn nói, “Báo cho cậu biết một tin tốt.”

Nhan Lập Khả cảm thấy cổ ngưa ngứa, càng vội hơn, tay dùng sức đẩy ra, “Anh buông tôi ra trước.”

Lăng Viêm như đang trêu đùa cậu, cố tình kề sát lỗ tai cậu thổi một làn khí, “Hôn tôi một cái rồi tôi buông.”

Nhan Lập Khả nhíu mày, giọng trầm xuống, “Đừng ép tôi ra tay.”

"Ha ha," Lăng Viêm hôn lên sau ót của cậu một cái, chọc ghẹo đủ rồi mới thả tay ra, cười sảng khoái nói, "Đùa cậu chút thôi, căng thẳng làm gì."

Thật ra so với vị trí tình nhân, Lăng Viêm cảm thấy đối với hắn Nhan Lập Khả giống như bạn bè hơn, nhóc con này đúng là rất xinh đẹp, nhưng lại quá thông minh, hắn cũng không muốn cạnh gối nằm có một người có thể nhìn thấu chính hắn.

Nhan Lập Khả nhíu mày lườm đếm xỉa tới hắn, quay người đưa tay cất gọn hành lý, xoay đầu nhìn thấy Lăng Viêm còn đang khoanh tay nhìn cậu cười hả hê, đành phải miễn cưỡng hỏi hắn, "Không phải anh nói muốn báo cho tôi tin tốt sao? Nói đi."

Cái người này nếu không có chuyện sẽ không đến quấy phá cậu, quả nhiên lại là ánh mắt tán thưởng của Lăng Viêm, sau đó lại gần, cúi đầu ghé sát vào lỗ tai cậu cười nói, "Cậu thành công rồi, Tiểu Khả." Trong thấy ánh nhìn thắc mắc của Nhan Lập Khả, Lăng Viêm cười, bổ sung, "Thế thân kia, ngày hôm qua đã tỉnh."

86. Quyển 3 - Chương 86: Ảo Giác

"Thế thân kia, hôm qua đã tỉnh."

Nhan Lập Khả nghe vậy thì sững sờ, "Đã tỉnh?"

Lăng Viêm cười càng lớn hơn, "Đúng vậy, tỉnh lại vào hôm qua, tôi tới đón cậu đến bệnh viện đây, nào, cất hành lý xong rồi, bây giờ chúng ta đi ha?"

Nhan Lập Khả gật đầu ngay lập tức, nhấc chân bước đi ra cửa, "Tỉnh khi nào? Bây giờ ra sao? Lúc tỉnh là đột ngột tỉnh lại hay là có ý thức trước?"

Lăng Viêm nghe xong thấy buồn cười, "Những cái này cậu hỏi bác sĩ đi, tôi chỉ chịu trách nhiệm tới đón cậu thôi." Cả hai đi xuống lầu, ngồi vào xe một lần nữa, Lăng Viêm nhìn gương mặt chưa trưởng thành của thiếu niên bên cạnh, chợt hỏi lại, "Lúc trước mấy bác sĩ kia nhìn thấy phương thuốc của cậu thì cảm thấy rất kỳ lạ, cũng rất thành thạo. Tiểu Khả, phương thuốc đó thật sự do cậu tự nghiên cứu à?"

Trong lòng Nhan Lập Khả rất hứng khởi, không nghĩ ngợi gì liền gật đầu, "Đương nhiên, tôi đã làm rất nhiều thí nghiệm, dùng rất nhiều năm mới điều chế thành… đấy…"

Nhan Lập Khả đột nhiên ngẩn người, lồng ngực lại khó chịu, đập nhanh kịch liệt.

"Rất nhiều năm?" Lăng Viêm nhíu mày, "Cậu mới nhìn thấy thế thân này có hai tháng mà?"

Thiếu niên bên cạnh hình như đang ngẩn người, cả buổi không nói gì. Lăng Viêm cảm thấy lạ, vươn một tay ra chạm vào vai của Nhan Lập Khả, "Này, Tiểu Khả?"

Nhưng thiếu niên vẫn ngơ ngác chằm chằm nhìn về phía trước, mắt cũng không chớp một cái, cả người như bị đóng khóa, không nhúc nhích.

'*Ca, anh yên tâm, em nhất định sẽ cứu Lăng Diệc Phong tỉnh lại, anh đừng đau buồn…*"

'*Ca, đây là cỏ Linh Âm có tác dụng chữa trị rất tốt, lần điều chế này em sẽ thêm chúng vào nhất định sẽ hiệu quả hơn rất nhiều!*'

'*Ca, rốt cuộc anh yêu ai?*'

Trong đầu loáng thoáng có giọng nói của ai đó, trước mặt liên tục hiện lên gương mặt lạnh lùng của một người đàn ông. Dáng hình xinh đẹp, lông mày sắc nét, nhưng đôi mắt vô cùng ảm đảm, đôi đồng tử tối đen thoạt nhìn rất cô quạnh.

'*Tiểu Bắc, anh xin lỗi, anh cũng không muốn như vậy…. Nhưng thành công đã ở ngay trước mắt, anh thật sự không thể từ bỏ…*"

'*Tiểu Bắc, Hạng Ý cưỡng bức em đúng không? Anh sẽ giết nó!*'

'*Tiểu Bắc, bãi cỏ Linh Âm đã phát triển rồi, ha ha, ngày mai có thể hái điều chế thuốc được đúng không?*'

'*Tiểu Bắc, anh không nỡ bỏ y…*'

Tiểu, Bắc…?

Phải rồi, Tiểu Bắc…Trong giấc mơ Karo, cũng gọi mình là Tiểu Bắc.

Nhưng người đó là ai?

Người kia… Vì sao chỉ cần nhìn thấy y, mình đã cảm giác hoài niệm cùng không nỡ…

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Những thứ này rốt cuộc là cái gì…

“Tiểu Khả!!”

Nhan Lập Khả rùng mình, ngây ngốc nghiêng đầu sang.

Xe đã dừng ở trước cổng bệnh viện, bên cạnh là vẻ mặt lo lắng của Lăng Viêm. Hắn cau mày, lay vai của cậu, “Cậu sao vậy? Nghĩ gì thế?”

Nhan Lập Khả dường như đã bình tĩnh trở lại, đôi mắt trống rỗng dần có tiêu cự. Lăng Viêm thở phào nhẹ nhõm, thả vai cậu ra, cầm lấy bàn tay cậu. Ngón tay của Nhan Lập Khả lạnh buốt, còn hơi run rẩy, chỉ vừa chạm vào bàn tay, Lăng Viêm có thể cảm nhận được sự bối rối và bất an trào dâng thông qua lòng bàn tay của thiếu niên.

Lăng Viêm yên lặng một lát, bàn tay nắm càng chặt hơn, “Sao thế?” Kéo thiếu niên đang run rẩy không ngừng vào trong lòng, Lăng Viêm vỗ về lưng của cậu nhẹ nhàng dỗ dành hỏi, “Sao lại sợ đến như vậy? Vừa rồi nghĩ đến gì?”

Người này ôm rất chặt, độc tài không cho giãy giụa, rõ ràng là cái ôm mạnh bạo đến độ không thể hít thở, nhưng có thể khiến cho nỗi hoang mang trong lòng dần dần bình ổn.

Nhan Lập Khả ngơ ngác ngẩng đầu, trông thấy đôi mắt màu đen của Lăng Viêm, cậu nhìn không thấu Lăng Viêm đang nghĩ gì, chỉ theo thói quen cố gắng cười ra một chút, nhưng giọng nói vẫn còn run, “Tôi không…”

Lời còn chưa dứt, Lăng Viêm đã lấy tay nhéo mặt của cậu, “Đồ ngốc, cười không nổi thì đừng cười,” Lăng Viêm thả cậu ra, xoa đầu của cậu, “Cậu chỉ là một nhóc con, sao cứ như đeo thêm mặt nạ vậy, hả?” Khom người tháo dây an toàn cho Nhan Lập Khả, Lăng Viêm lại lấy tay véo mặt của cậu, “Muốn khóc thì khóc, muốn cười thì cười, ở trước mặt tôi không cần gắng gượng.”

Nhan Lập Khả như lấy lại tinh thần, Lăng Viêm nhìn bộ dáng ngẩn ra của cậu liền cảm thấy buồn cười, nhéo chóp mũi của cậu một cái, lúc này mới xuống xe đi sang bên kia mở cửa xe cho cậu, “Nhóc con, xuống xe nào.”

Nhan Lập Khả nhìn bộ dáng tươi cười chói mắt của người đàn ông trước mặt, không hiểu sao bối rối trong lòng dần biến mất. Cậu biết Lăng Viêm không phải người đơn giản, có thể là ngấm ngầm giống như Hạng Ý, nhưng người này luôn luôn cười tươi như vậy, người khác chỉ cần đứng bên cạnh cũng cảm thấy tâm trạng nhẹ nhõm đi không ít.

Những ảo ảnh và âm giọng lo lắng trong đầu dần dần phai mờ, Nhan Lập Khả chỉ cảm nhận được bàn tay Lăng Viêm đang nắm lấy tay của mình, ấm áp lại mạnh bạo, hình như biết được cậu đang bất ổn, dọc đường đi đều nắm chặt không thả.

***

Cuối cùng cũng tới được phòng bệnh, giống như ngày trước, không gian trắng bệch lạnh lẽo. Nhan Lập Khả hít vào một hơi, lại lần nữa mỉm cười theo thói quen, ngẩng đầu nói một câu cảm ơn với Lăng Viêm, rồi buông tay ra đi về phía giường bệnh.

Nhưng Lăng Viêm chỉ im lặng, nhìn ngắm bóng lưng gầy gò của thiếu niên, không biết đang nghĩ gì.

Trên thân bệnh nhân vẫn còn cắm nhiều dây ống, nhưng thật sự đã tỉnh lại, vừa nhìn thấy có người liền cảm thấy lo lắng.

Nhan Lập Khả cố gắng cười thật dịu dàng, cẩn trọng ngồi một bên giường của y, "Anh tên là… Nhiễm Ninh đúng không?"

Người kia dè dặt nhìn cậu, cổ cứng đờ rồi gật nhẹ một cái. Nhan Lập Khả nhớ yết hầu của người này bị trúng một viên đạn, có thể dây thanh quản vẫn chưa hồi phục, nói không được, cậu đành phải hỏi vài câu đơn giản, "Cơ thể khỏe hơn chưa?

Nhẹ nhàng gật đầu.

"Còn… đau ở đâu không?"

Lưỡng lự, như đang suy nghĩ một chút, cuối cùng lắc đầu.

Nhan Lập Khả bật cười, hơi cúi người xuống, "Không cần nói dối, đau ở đâu cứ nói cho tôi biết."

Nhưng người kia vẫn chầm chậm lắc đầu, khóe miệng cong lên một chút như muốn xin lỗi.

Nhan Lập Khả than thở một tiếng, "Tôi là bác sĩ chính của anh, anh không nói thật, nếu xảy ra chuyện thì tôi sẽ bị phạt đấy."

Người kia hoảng sợ chớp mắt, vội vã lấy hết sức há miệng muốn nói. Nhan Lập Khả thế này mới nhớ đến người này không nói được, cho nên nhịn lại không hỏi nữa. Có điều người này vì sợ liên lụy tới Nhan Lập Khả nên cố sức muốn nói, xem ra đây là người lương thiện. Nghĩ vậy, Nhan Lập Khả liền cẩn thận nắm lấy tay của y, nhẹ nhàng kiểm tra mạch đập, "Đau ở sau lưng và chân trái, đúng không?"

Người kia như rất bất ngờ, lúng túng gật đầu.

"Đừng lo, tôi sẽ thêm thuốc cho anh, sẽ nhanh chóng hết đau thôi." Nhan Lập Khả đứng lên, đắp lại chăn cho y, "Anh nghỉ ngơi thêm một chút đi, đừng lo lắng, tôi sẽ chữa khỏi cho anh."

Nói xong, Nhan Lập Khả đứng thẳng lên, quay đầu nhìn Lăng Viêm. Lăng Viêm lập tức hiểu ý của cậu,

mở cửa đi ra ngoài trước, Nhan Lập Khả vừa định đi theo ra ngoài, chợt nghe thấy sau lưng vang lên một âm thanh cực kỳ khản đặc khó nghe.

"Cảm… ơn…"

Nhan Lập Khả bất ngờ, quay đầu lại, trông thấy người đàn ông mình đầy dây dẫn kia đang cố gắng nở một nụ cười, cố hết sức nói lên hai chữ. Nhan Lập Khả liền cảm thấy đau lòng, cậu biết rõ tình trạng thân thể của y, biết rõ để nói ra hai chữ này thì yết hầu đau đến nhường nào. Cậu nhìn người kia thật lâu, cuối cùng gật đầu mỉm cười.

"Cố gắng nghỉ ngơi cho tốt."

***

"Như thế nào?"

Vừa mở cửa phòng bệnh, Lăng Viêm liền gấp gáp đi tới hỏi. Nhan Lập Khả đóng chặt cửa lại, cũng không vòng vo, đôi mắt đen láy bởi vì vui sướng mà bắt đầu cong lên, "Chỉ cần nghỉ ngơi tịnh dưỡng vài tháng là có thể rời giường rồi."

Lăng Viêm như bị mấy lời này làm cho choáng váng, ngây người nhìn cậu cả buổi, sau đó đột nhiên cười ha ha lên, đột ngột vươn tay nhấc bổng cậu lên, "Ha ha, Tiểu Khả, cậu thật sự là thiên tài!"

Hắn phấn khích đến độ quên tất cả, ở trong hành lang bệnh viện ôm Nhan Lập Khả xoay vòng vòng, Nhan Lập Khả bị quay đến chóng mặt, hơn nửa ngày mới dừng lại được cái tên nổi điên này.

Lăng Viêm cười sảng khoái, giọng điệu bay lên cả quãng tám, "Vậy hai ngày sau cậu thu xếp đi, tôi đưa cậu đến gặp Lẫm… À không, bệnh nhân thật sự!"

Lẫm…

Ý của hắn, hẳn là Mạc Lẫm.

Nhan Lập Khả âm thầm nghĩ, trên mặt làm vẻ khó xử, "Hai ngày đó tôi phải đi học."

Lăng Viêm chợt dừng cười, đôi mắt đột nhiên đen xuống, "Cậu hối hận rồi?"

Nhan Lập Khả nhìn thấy ánh mắt người này thoáng cái đã âm trầm, buồn cười chớp mắt mấy cái, "Thế nào? Tôi thật sự hối hận rồi, anh định giết tôi sao?"

Lăng Viêm nhướn mày, trừng mắt hừ một tiếng, "Tôi sẽ không làm gì cậu, nhưng thế thân trong phòng kia khó mà thoát khỏi."

Khóe miệng mỉm cười của Nhan Lập Khả chợt cứng ngắc, một lúc sau mới thở dài một tiếng, "Y là người vô tội, đừng hành hạ y nữa."

"Đừng nhiều lời vô nghĩa." Lăng Viêm trừng mắt nhìn cậu, giọng điệu lạnh lùng, "Có đi hay không, cho cậu ba phút cân nhắc."

Cái người độc tài vô lý này, thật sự lật mặt còn nhanh hơn lật sách…

Nhan Lập Khả bất đắc dĩ mở miệng, "Tôi sẽ xin phép thầy nghỉ, ba ngày sau đi."

Thần sắc Lăng Viêm trì trệ, "Thật sao?"

"Dù sao anh vẫn luôn theo dõi tôi, tôi có chạy cũng không thoát." Giọng của Nhan Lập Khả có kèm theo chút không vui, "Cùng lắm thì anh thật sự giết tôi."

Lăng Viêm quan sát cậu một lát, nét lạnh lùng trên mặt chợt biến mất, chỉ còn lại bộ dàng cười hì hì, "Ai ai, tôi không nói đùa với cậu đâu. Vậy ba ngày sau tôi tới đón cậu ha?"

Nhan Lập Khả im lặng nhìn hắn, tên khốn này, cười hay không cười, đều vô cùng vô liêm sỉ…

***

Buổi tối trở về ký túc xá, chờ cho xe của Lăng Viêm đi xa, Nhan Lập Khả mới không cười nữa, quay người lấy một cái túi giấy từ trong hành lý. Bên trong là vô số sim điện thoại, đều là Hạng Ý chuẩn bị trước cho cậu. Nhan Lập Khả lấy điện thoại ra đổi sim, nhìn nhìn xung quanh, sau khi xác định không có ai mới trốn vào WC mà bấm điện thoại.

Một giây cũng trở nên dài đằng đẵng, trái tim đập liên hồi trong lồng ngực.

"Alo?"

Nhan Lập Khả hít vào một hơi, nhỏ giọng nói, "Ý, là tôi."

"Ừ, tôi biết," Hạng Ý như đang khẽ cười, "Những dãy số đưa cho em, tôi đều nhớ rõ."

Lại ấm áp trong lòng, Nhan Lập Khả cong mắt, khi nói chuyện khóe miệng cũng không kiềm được mà

giương lên, “Nói cho anh biết một tin tốt.”

“Hả?”

Tay kia đè điện thoại lại, hạ thấp giọng, “Thế thân kia, hôm qua đã tỉnh.” Quả nhiên, Hạng Ý sững sờ, Nhan Lập Khả tưởng tượng vẻ mặt bất ngờ của Hạng Ý, nhịn không được vừa cười vừa nói, “Tôi vừa đến bệnh viện xác nhận, ba ngày sau Lăng Viêm sẽ dẫn tôi đi gặp Mạc Lẫm, rất gấp rút.”

Hạng Ý chợt trầm lặng, không nói gì một lúc lâu.

Nhan Lập Khả cẩn thận nhìn quanh, nghi hoặc nhỏ giọng hỏi, “Ý?”

“… À, không ngờ lại nhanh như vậy.” Hạng Ý dừng một chút rồi nói tiếp, “Tôi lo lắng cho em.”

Nhan Lập Khả mím môi, mắt hơi mở ra một chút, giọng cũng nhẹ nhàng, “Yên tâm, tôi sẽ tự lo cho mình.”

“Ừ…” Hạng Ý lại lặng đi một lúc, “Chút nữa tôi gửi ảnh chụp của Mạc Lẫm và Lăng Diệc Phong, em cố nhớ kỹ, đến lúc đó tự mình xem có đúng hay không.”

“Được.”

“Nếu như… Em không cần hành động, nên cứu hắn, nhớ đường là được rồi, tôi sẽ cử người qua đó.”

“Ừ, tôi biết rồi.”

“… Tiểu Khả.” Giọng của Hạng Ý bỗng nhiên nhỏ xuống.

“Ha ha, sao vậy? Tôi đã nói đừng lo mà…”

Hạng Ý gọi tên cậu xong rồi lặng đi thật lâu, không nói gì nữa, chỉ để lại một câu cẩn thận liền cúp điện thoại. Nhan Lập Khả cảm giác kỳ lạ, nhưng vừa nghĩ đến dáng vẻ lo lắng của Hạng Ý, sự bất an và lo lắng trong lòng cũng phai mờ một chút.

Trở lại ký túc xá, vừa nằm xuống, điện thoại chợt rung lên, Nhan Lập Khả nghĩ đến hình ảnh Hạng Ý cung cấp cho mình, liền nghiêng người đối diện với bức tường, đem đầu vùi vào trong góc, sau đó mới cẩn thận mở màn hình lên.

Thư đến, ấn vào, OK.

Một tấm hình lập tức hiện lên trên màn hình.

Tức khắc, đầu ngón tay cứng đờ, trái tim chợt như ngừng đập.

Gương mặt một người đàn ông lạnh lùng hiện ra trong mắt, lại giống như đúc với gương mặt trong ảo giác lúc ban ngày của cậu.

Dưới tấm hình, một dòng chữ nhỏ đập vào trong mắt, Nhan Lập Khả cảm thấy hơi thở cũng run lên.

— Mạc Lẫm.

***

Đêm khuya, trên đường cao tốc, một con xe thể thao phóng nhanh qua.

Nhan Lập Khả ngồi trong xe nhìn cảnh đêm bên ngoài cửa kính, trong đầu vẫn còn trống rỗng mênh mang. Thời gian ba ngày không thể làm dịu đi gánh nặng trong lòng của cậu, đến bây giờ, chỉ cần nhớ lại tấm hình trong điện thoại ba ngày trước, cậu đã cảm thấy khó chịu toàn thân, trái tim rối loạn cứng đờ, nhịp thở cũng bị đè nén.

Người đó, chính là Mạc Lẫm.

Kẻ thù của Hạng Ý, kẻ phản bội của Hạng gia, là người đã hôn mê bất tỉnh một năm nay.

Là người mà bây giờ cậu sẽ đi gặp.

Trong đầu dần hiện lại gương mặt của người đó, không phải trong tấm ảnh, mà là trong ảo ảnh xuất hiện liên tục mấy ngày vừa qua. Dáng vẻ mỉm cười của y, ấm đạm, lạnh lùng, thậm chí bộ dáng tuyệt vọng cũng khắc ghi rõ trong đầu, cậu dường như vô cùng quen thuộc với những hồi ức cùng khuôn mặt này, mỗi lần nghĩ đến, đều không ngăn được run lên.

Mạc Lẫm…

Âm thầm gọi cái tên này, Nhan Lập Khả ôm lấy hai tay của mình, cả người rụt vào phía sau.

Lăng Viêm ngồi ở ghế sau thỉnh thoảng liếc nhìn thiếu niên bên cạnh. Lại là như vậy, giống với hôm trước, ngây người, hai mắt vô hồn, không biết lại nghĩ đến cái gì. Cơ thể thiếu niên khẽ run rẩy, bờ môi tái nhợt đi. Lăng Viêm nhìn một hồi lâu, bất chợt đưa tay qua ôm người bên cạnh vào trong lòng, cậu rùng mình một cái, nhưng vẫn ngơ ngác, tựa vào vai của hắn không kháng cự.

Cả người thiếu niên tản ra hơi lạnh, cánh tay hắn ôm cũng trở nên lạnh buốt. Lăng Viêm cúi đầu nhìn cậu, siết chặt vòng tay, ôm người nọ sát vào lòng.

Bỗng nhiên, có giọng nói u buồn cất lên từ trong ngực.

"Lăng Viêm…"

"Hả?"

"Tôi…" Nhan Lập Khả lẩm bẩm, giọng nói trống trải, "Tôi sợ…"

"Sợ cái gì?"

"Tôi không biết…" Thiếu niên từ từ hạ mắt, cúi đầu vào vai của Lăng Viêm, "Tôi thật sự không biết…"

Lăng Viêm nheo mắt nhìn cậu, cuối cùng không nói gì hết, chỉ ôm lấy người này, dần siết chặt.

***

Xe dừng lại ở một bến tàu, Nhan Lập Khả nhìn thấy ven bờ có một con tàu cỡ trung đang neo đậu. Xuống xe, Lăng Viêm kéo Nhan Lập Khả đi thẳng lên tàu, đến khi đến được boong tàu mới dừng lại.

Trong màn đêm xung quanh cực kỳ yên tĩnh, Lăng Viêm yên lặng, qua thật lâu mới chịu buông lỏng bàn tay đang nắm tay Nhan Lập Khả.

"Tàu này, là của Đằng Lăng, đường biển cũng là bí mật, không một ai biết." Giọng Lăng Viêm rất thấp, dừng một chút, rồi lấy ra một viên thuốc nhỏ, đưa lên, "Cậu uống nó đi, đến nơi sẽ tỉnh lại."

Không cần đoán cũng biết đây là thuốc mê.

Kế hoạch của Hạng Ý là để cho cậu nhớ lộ trình, uống thứ này rồi sẽ không thể hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng Nhan Lập Khả không hiểu sao, khi nhận lấy viên thuốc này những bế tắc trong lòng thoáng chốc trôi đi. Cậu không biết nguyên nhân vì sao trái tim luôn hoảng loạn suốt đường đi, càng không hiểu sao bây giờ bỗng nhiên có cảm giác nhẹ nhõm. Đầu óc vẫn trống rỗng, chỉ còn ảo ảnh của người nhàn nhạt mỉm cười kia.

'Tiểu Bắc, ca ca sẽ bảo vệ em thật tốt.'

Nhan Lập Khả nhìn chằm chằm vào viên thuốc, cuối cùng nhắm mặt lại, bỏ qua ảo giác bên tai, đưa tay đem thuốc nuốt vào.

Thân thể được bế lên, trong lúc mơ màng, Nhan Lập Khả cảm thấy trước mắt càng ngày càng tối, cuối cùng không thể nhìn thấy được gì. Nhưng cảm giác rơi vào bóng đen khiến cho cậu cảm thấy yên tâm, tựa như khủng hoảng của ba ngày qua đều biến mất.

***

Lúc mở mắt trở lại trời đã sáng, Nhan Lập Khả nằm trên giường mơ màng mở mắt, bên cạnh tức khắc vang lên giọng cười nói sang sảng của một người, "Tỉnh rồi à?"

Cả người được người kia cẩn thận đỡ dậy, trước mặt dần trở nên rõ ràng.

"Chúng ta… đến rồi?"

Lăng Viêm gật đầu, buông cậu ra, nghiêng người, "Giới thiệu một chút, đây là Tiểu Thúc của tôi, Lăng Diệc Phong."

Cơ thể vô thức cứng đờ, Nhan Lập Khả lặng lẽ siết tay, chậm rãi nghiêng đầu sang.

Sau lưng Lăng Viêm, một người dần dần tới gần.

Dáng vóc của người này có vài phần giống với Lăng Viêm, có điều gương mặt chính chắn trầm ổn hơn nhiều, nhưng người cao lớn như vậy, thoạt nhìn lại rất gầy, quần áo gần như lộ ra khung xương, góc cạnh sắc nét. Nhan Lập Khả đã nhiều lần tưởng tượng kẻ thù của Hạng Ý sẽ là người thế nào, nhưng khi tận mắt chứng kiến chỉ cảm thấy không ngờ.

Người gầy trơ xương như vậy, trước đây sao có thể giết hại cả nhà của Hạng Ý…

"Xin chào," Người đó lại gần, vươn tay, nụ cười trên mặt rất nhạt, nhưng vẫn thân thiện, "Tôi là Lăng Diệc Phong."

Nhan Lập Khả đứng lên, nắm lấy bàn tay của y, cũng nở một nụ cười, "Xin chào, tôi là Nhan Lập Khả."

***

Đây là một hoang đảo, phong cảnh tuyệt đẹp, bầu trời thoáng đãng trong xanh, không khí cũng rất tươi mát, Nhan Lập Khả đi theo mọi người trên một con đường nhỏ, âm thầm nghĩ xem đây rốt cuộc là nơi nào. Nhưng trên thực tế, một chút manh mối cũng không tìm được, dược tính của thuốc mê Lăng Viêm đưa rất

mạnh, cả đường đi cậu ngủ rất sâu. Thậm chí có thể đoán, hòn đảo này có thể cũng không được đánh dấu trên bản đồ.

Đã đến nơi, nhưng lại không có cách nào miêu tả nơi này, trở về sao có thể nói cho Hạng Ý đây…

Nhưng Nhan Lập Khả cảm thấy mình như bị chia thành hai nửa, một nửa lo nghĩ cho Hạng Ý, nửa còn lại không hiểu sao mà thở phào nhẹ nhõm.

Nhan Lập Khả không biết mình đang bị làm sao, tới nơi này, không phải là để giúp Hạng Ý báo thù sao? Nhưng cảm giác chờ mong và nôn nao này quá rõ ràng, Nhan Lập Khả cảm thấy muốn phát điên bởi những tâm tình ngổn ngang này.

"Tiểu Khả, nghĩ gì vậy?"

Nhan Lập Khả lấy lại tinh thần, nghiêng đầu trông thấy Lăng Viêm nhìn mình chằm chằm, trong lòng run lên, nghĩ lại thì cũng thấy mình nhìn rất bất thường suốt quãng đường đi, liền khẽ hít vào một hơi, ngượng ngùng nói, "Tôi… hơi lo lắng…"

Lăng Viêm cười ha hả, vươn tay xoa đầu cậu, "Yên tâm đi, người bên trong, cậu quen."

"Sao?" Nhan Lập Khả giả vờ tỏ vẻ không hiểu chớp mắt mấy cái, mày nhíu lại.

Nhưng Lăng Viêm không nói tiếp, chỉ lắc đầu cười.

Đang lúc nói chuyện, bọn họ dừng trước một ngôi nhà gỗ, Lăng Diệc Phong bước đến đẩy cửa ra, Nhan Lập Khả vừa định đi vào, đột nhiên cánh tay bị người bên cạnh nắm chặt. Từ nãy giờ Lăng Diệc Phong vẫn im lặng, thái độ lịch sự nhã nhặn, nhưng bây giờ y nhìn thẳng vào cậu, đôi mắt hiện lên chút kích động. Yết hầu của y run run, cánh tay giữ lại tay cậu càng nắm chặt hơn, "…Nhờ ở cậu."

Nhan Lập Khả cảm thấy trái tim mình không hiểu sao mà đau đớn.

Yên lặng gật đầu, cuối cùng ba người cũng đi vào phòng.

***

Trong phòng sáng ngời, cửa sổ mở ra một nửa, gió biển luồng qua khe cửa thổi vào phòng, không khí bên trong ẩm ướt nhưng mát mẻ, phòng cũng không rộng, đồ dùng rất ít, nhưng mà màu sắc rất ấm áp, toàn bộ căn phòng hiện lên vẻ thanh nhã sạch sẽ. Từ lúc bước vào, Lăng Diệc Phong bước đi rất nhẹ, Nhan Lập Khả và Lăng Viêm theo sau y cũng nhẹ nhàng bước vào trong. Khi đẩy cửa ra, Nhan Lập Khả nhận thấy Lăng Diệc Phong hít sâu một hơi, khóe môi chậm rãi giương lên, đôi mắt đen nhánh dần lóe lên một chút ánh sáng êm dịu.

Cùng là vẻ dịu dàng, nhưng hoàn toàn khác biệt so với lúc Hạng Ý nhìn vào cậu, tình cảm trong đáy mắt người này như muốn tràn ra ngoài, đến cả người ngoài nhìn vào đều cảm thấy trái tim ấm lên. Nhan Lập Khả ngây ngẩn nhớ lại giấc mơ kia, người đàn ông tên Karo cũng dùng ánh mắt như vậy nhìn cậu, không nói một lời, không một động tác dư thừa, ánh mắt nhìn cậu cũng giống như ánh mắt của Lăng Diệc Phong bây giờ, khiến cho cậu đau lòng cùng mất định hướng.

"A Lẫm, anh về rồi đây," Lăng Diệc Phong mỉm cười đến bên giường, cúi cười nắm lấy bàn tay gầy gò của người kia, "Xin lỗi, đi có hơi lâu. Thời tiết hôm nay rất đẹp, trời nắng gió nhẹ, anh nhớ em rất thích."

Nhưng đáp lại y chỉ là tiếng vang quanh quẩn trong không gian, Lăng Diệc Phong ngắm người trên giường một lúc lâu, rồi từ từ đứng thẳng lên, cẩn thận đặt tay người kia trở về.

Nhan Lập Khả đứng một bên ngây người, đôi mắt dán vào người đang nằm trên giường, âm thanh xung quanh bắt đầu trở nên mơ hồ, giống như toàn bộ thế giới chợt dừng lại, trong đầu chỉ còn một ảo ảnh mờ ảo.

Dáng người gầy gò, so với vóc dáng của mình cũng không khác lắm, thích mặc đồ đen, thường xuyên trầm lặng, thoạt nhìn lạnh lùng vô tình nhưng thật ra dễ mềm lòng hơn ai khác, luôn cố gắng trở nên mạnh mẽ, sợ cô đơn nhưng luôn tự dồn mình vào đường cùng.

Người này, là ai?

Trong ấn tượng, người này tuy rất gầy, nhưng cơ bắp rắn chắc, cơ thể như chứa đựng sức lực mạnh mẽ, người này có thể ẩn nấp trong bóng tối mà tùy cơ hành động, có thể một mình đấu với bảy tám tên đàn ông khỏe mạnh khác. Cảnh tượng đó khắc sâu trong đầu như là ảo giác, so với cái người gầy đến độ giống như lệ quỷ ở trước mặt này thì hoàn toàn nhận không ra bộ dáng năm đó. Khuôn mặt hõm sâu tái nhợt, tay chân gầy gò giống như gậy trúc với chi chít vết thương, ngoại trừ hơi thở yếu ớt, người này hoàn toàn như một xác ướp khô cằn, không hề có sức sống.

Nhan Lập Khả ngơ ngác đứng, trái tim như rỉ máu cuốn theo chất lỏng vọt đến cổ họng. Ý thức trống rỗng, bên tai chợt vang lên tiếng sóng biển vỗ bờ, tiếng hải âu kêu cùng với âm thanh sóng đánh dào dạt.

'Tiểu Bắc còn nhớ nhà trước đây của chúng ta không?'

'Nhớ chứ, tất nhiên là nhớ rồi,' Hồi ức như mang theo tiếng cười, *'Ở bờ biển thành phố B, ngôi nhà gỗ nhỏ… Khi còn bé anh còn dẫn em lén đi tắm biển, vì vậy ba mắng anh rất nhiều, ha ha.'*

'A… Đúng vậy, đã… Lâu rồi không về, không biết ngôi nhà gỗ có còn đó hay không…'

'Ca, sau này chúng ta cùng nhau về một lần đi, em rất muốn… Thật sự rất muốn trở về…'

'Trở về sao? Đúng rồi, cũng nên… về nhà một lần…'

Âm thanh của người kia chợt trở nên xa xăm, trước mặt dần rõ ràng, Nhan Lập Khả ngơ ngác nhìn bệnh nhân trên giường, vô thức bước lên một bước, không tự chủ khom người xuống.

Cậu nghe được âm giọng nghẹn ngào của chính mình, mang theo run rẩy khẽ khàn vang vọng trong phòng.

"Ca ca…"

87. Quyển 3 - Chương 87: Trở Về

Lăng Viêm nghe thấy câu "Ca ca" kia liền ngẩn người, quay đầu nhìn thì thấy Nhan Lập Khả lại lộ vẻ mặt mê man, ánh mắt vô hồn, lòng hắn chợt đau nhói, bất giác đi tới lay lắc cánh tay của thiếu niên.

"Tiểu Khả?"

Nhưng Nhan Lập Khả tựa như đã thoát hồn, đứng yên đờ đẫn, không một chút phản ứng. Lăng Viêm tưởng Nhan Lập Khả nhìn thấy Mạc Lẫm sẽ rất bất ngờ, nhưng không nghĩ cậu lại có phản ứng mạnh như vậy, hắn nhíu mày gọi thêm vài tiếng, đối phương vẫn bất động, vẻ mặt thoáng chốc ngơ ngác, cả người trống rỗng tựa như cái xác không hồn.

Chẳng qua đôi mắt của thiếu niên lại tràn ngập cảm xúc bi thương, hắn gần như có thể nghe được nhịp tim đập điên cuồng trong lồng ngực của Nhan Lập Khả.

Lăng Viêm rốt cuộc không thể đứng nhìn nữa, đi qua ôm lấy cậu, ôm cả người cậu vào trong lòng dùng sức siết chặt vòng tay.

"Tiểu Khả, tỉnh lại đi!"

Người trong lòng đột ngột run lên, con ngươi vô định đã có lại tiêu cự. Còn chưa kịp giấu đi hoảng loạn và lo lắng trong mắt, Nhan Lập Khả run rẩy ngây ngốc nhìn vào mắt của Lăng Viêm, hắn cau mày quan sát cậu, không biết suy nghĩ gì mà đôi mắt rất sâu xa. Nhịp tim cuối cùng cũng chậm rãi khôi phục, ý thức từ từ rõ ràng trở lại, cơ thể cũng đồng thời trở nên nặng nề, cả người mệt chịu không nổi. Nhan Lập Khả lấy lại tinh thần, cố gắng gạt đi những hình ảnh lộn xộn kia, ép mình tỉnh táo.

Trước mặt là Mạc Lẫm, Lăng Diệc Phong, là kẻ thù mà Hạng Ý hận đến thấu xương, cậu phải bình tĩnh, phải tỉnh táo, nếu không Lăng Viêm sẽ nghi ngờ…

Tư tưởng trong đầu hỗn loạn, Nhan Lập Khả đột nhiên cảm giác có cánh tay ôm ngang eo mình, cánh tay kia siết chặt một cái, cậu ngây người ngẩng đầu lên, vừa vặn Lăng Viêm cũng cúi đầu xuống, trán chống lên đỉnh đầu của cậu.

“Vừa rồi cậu sao vậy? Mất hồn mất vía sao?”

Nhan Lập Khả khẽ hít vào một hơi, ngẩng đầu nghênh đón ánh mắt của Lăng Viêm, hơi nhíu mày tựa như không vui, “Anh ôm tôi làm gì, thả tay.”

Lăng Viêm sửng sốt, rất oan ức mà chép miệng, buông tay buồn bã nói, “Bộ dáng vừa rồi của cậu rất cần được ôm nha…”

Nhan Lập Khả hừ lạnh một tiếng, không để tâm tới hắn, quay đầu nhìn Mạc Lẫm trước mặt, nhíu mày thì thầm tựa như không chắc chắn, “Mạc… Lẫm?”

Lăng Viêm không chọc cậu nữa, đi tới nhìn Mạc Lẫm rồi thở dài một tiếng, “Tôi biết cậu nhất định rất ngạc nhiên, dù sao mọi người đều tưởng y đã chết từ một năm trước…”

Nhan Lập Khả nhìn chằm chằm vào Mạc Lẫm, thâm tâm ép mình phải dời mắt đi nhưng làm sao cũng không được, chỉ nghe bên tai phảng phất giọng của Lăng Viêm, “… Về sau tuy rằng chúng tôi có thể giữ được tính mạng của y, nhưng y vẫn như vậy một năm qua, nằm yên một năm.”

“Y…” Nhan Lập Khả có cảm giác như đây không phải là giọng của chính mình, khàn khàn khó nghe, nặng nề nói ra từ trong cổ họng, “Y và Mạc Bắc đều mất tích, thi thể cũng không tìm thấy, tuy không làm tang lễ, nhưng tôi và Hạng Lê đều cho rằng bọn họ đã… Bọn họ đều đã chết…”

Lăng Diệc Phong đang im lặng chợt ngẩng đầu lên, sắc mặt âm trầm, giọng lạnh nhạt, “Em ấy không chết, chỉ là ngủ thôi, tôi cũng từng nằm như vậy tám năm và đã thức dậy đây? Em ấy chỉ ngủ thôi, nhất định sẽ tỉnh lại.”

Đôi mắt của hắn sâu thẳm, giọng nói rõ ràng rất lạnh nhưng lại kèm theo chút run rẩy rất nhỏ. Nhan Lập Khả bỗng nhiên không thể tiếp tục nhìn, rủ mắt xuống âm thầm cắn răng, cố gắng kìm nén xúc động trong lòng, “Các người… Tại sao lại giấu y? Các người có biết tôi và Hạng Lê đã tìm y với Mạc Bắc bao lâu rồi không, các người…”

Dừng một lát, Nhan Lập Khả như không thể nói được nữa, âm thanh hơi nghẹn ngào, “Tại sao y lại biến thành như vậy?”

Con ngươi của Lăng Diệc Phong co rút lại, im lặng không trả lời, Lăng Viêm nhìn hắn một cái, thở dài một tiếng rồi tiếp lời, “Những chuyện kia cậu đừng hỏi, tóm lại Lẫm thúc nhờ cả vào cậu, Tiểu Khả, tốn bao nhiêu tiền bao nhiêu thuốc cũng không thành vấn đề, chỉ cần cậu cứu tỉnh y, cậu có yêu cầu gì tôi sẽ đáp ứng hết.”

Nhan Lập Khả đau lòng nhìn vào thân thể khô héo của Mạc Lẫm, qua một lúc lâu đột nhiên lắc đầu, “Tôi phải nói với Hạng Lê, anh ấy tìm Mạc Lẫm rất lâu…”

Còn chưa nói hết, Lăng Diệc Phong đã híp mắt lại, quanh người bỗng dưng toát ra một làn khí lạnh rét thấu xương, "Nếu cậu dám nói chuyện ở đây cho người khác biết, đừng trách tôi ra tay tàn ác."

Nhan Lập Khả sững sờ, mím môi dưới, ngay lập tức co rụt người, không dám nhìn vào mắt Lăng Diệc Phong. Lăng Viêm vừa nhìn thấy, vội vàng bước nhanh hai bước, nắm lấy bàn tay hơi run run của Nhan Lập Khả, vỗ về mu bàn tay của cậu tựa như muốn trấn an, "Ngoan, đừng sợ, Tiểu Thúc không có ý gì đâu, chỉ là muốn cậu giữ bí mật thôi." Nhan Lập Khả dè dặt ngẩng đầu nhìn Lăng Viêm, hắn khẽ mỉm cười, dỗ dành cậu nói, "Lẫm thúc trở thành như vậy là do thoát không khỏi Hạng gia, Hạng Lê tìm kiếm y không chừng là có mục đích gì đó. Cậu xem, dù sao cậu cũng muốn thoát khỏi Hạng gia, cùng chúng tôi giữ kín bí mật này có gì không tốt? Đúng không?"

Nhan Lập Khả ngơ ngác một lúc, ánh mắt di chuyển, như đang suy nghĩ, Lăng Viêm giật mình, giọng nói lạnh đi một chút, "Thật ra tôi có rất nhiều cách có thể ép cậu đi tẩy não, nhưng mà…" Lăng Viêm cúi đầu nhìn cậu, bỗng nhiên cười trở lại nói, "Tiểu Khả, đừng để tôi thất vọng."

"…" Nhan Lập Khả im lặng, qua một lúc lâu sau mới do dự khẽ gật đầu một cái.

Lăng Viêm cười ha ha, nắm lấy vai của Nhan Lập Khả rồi chụt một cái lên đầu của cậu, "Ngoan lắm~"

Nhan Lập Khả lúng túng quay đầu, vừa lúc trông thấy đôi mắt đen ám của Lăng Diệc Phong nhìn mình chằm chằm. Trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cảm giác đau xót lạ thường. Không biết nếu như cậu lâm bệnh nặng giống như vậy, có khi nào Hạng Ý cũng cẩn thận đề phòng đến mức độ này hay không…

"Anh yên tâm," Câu nói là nói với Lăng Viêm, nhưng ánh mắt lại hướng về Lăng Diệc Phong, "Chuyện đã hứa với các người, tôi nhất định sẽ làm được," Nói xong, cậu cúi đầu nhìn Mạc Lẫm, "Các người ra ngoài đi, tôi kiểm tra y một chút."

"Không cần," Lăng Diệc Phong đứng dậy, biểu tình hơi do dự, nặng nề khôi phục lại dáng vẻ thân thiện lúc vừa mới gặp, "Cậu cứ kiểm tra, tôi đứng bên cạnh xem, sẽ không quấy rầy cậu."

Nhan Lập Khả lại cảm thấy tê tái trong lòng, cậu không nói gì thêm, cẩn thận nâng tay của Mạc Lẫm lên, ngón tay thăm dò ấn lên mạch đập của y.

***

Bệnh trạng của Mạc Lẫm trầm trọng hơn nhiều so với thế thân kia, Nhan Lập Khả kiểm tra đến tận trưa, lấy mẫu máu cất kỹ cùng với báo cáo bệnh án mà Lăng Diệc Phong đưa cho cậu. Tạm thời cậu vẫn chưa xác định được nguyên nhân khiến Mạc Lẫm hôn mê bất tỉnh, nhưng có thể khẳng định một điều, đó là, bản thân Mạc Lẫm không muốn tỉnh lại, y tự thôi miên đại não để khiến cho mình ngủ say.

Khi biết được tin này, Lăng Diệc Phong cứng đờ cả người, như thoáng cái đã già đi. Người này căn bản quên đi che giấu, chỉ ngơ ngác ngồi bên giường của Mạc Lẫm, yên lặng nắm lấy tay y.

Ra khỏi nhà gỗ, Nhan Lập Khả đi theo Lăng Viêm đến bến tàu, ôm một sấp báo cáo kiểm tra vào trong lòng, ngắm nhìn mặt biển đến xuất thần.

Vì sao khi vừa nhìn thấy Mạc Lẫm đáy lòng lại đau khổ khó chịu như vậy, vì sao cho đến lúc này vẫn luyến tiếc cảm giác rời đi?

Những giấc mơ cùng ảo giác kia rốt cuộc là gì… Tiểu Bắc, đến tột cùng là ai…

Trong lòng càng ngày càng rối bời, cơ thể theo đó cũng rét run.

Bước đến boong tàu, Nhan Lập Khả nhìn viên thuốc đưa đến trước mặt mình, cười khổ một cái. Không biết có phải càng uống nhiều thuốc mê thì đầu óc càng loạn hay không, bây giờ cậu thật sự rất rối…

"Lăng Viêm."

"Hả?"

Nhận lấy viên thuốc, Nhan Lập Khả để trong lòng bàn tay mà nhìn, nghiêng đầu cười, "Anh có thể… ôm tôi một chút được không?"

"Hả?"

Khó thấy được bộ dáng ngờ nghệch ngơ ngác của Lăng Viêm, Nhan Lập Khả mỉm cười, đưa tay uống thuốc, từ từ nhắm mắt lại, "Chốc nữa anh ôm tôi hóng gió trên boong thuyền một chút đi, tôi không muốn vào trong khoang thuyền, rất buồn."

Lăng Viêm quan sát cậu thật lâu, không đáp lời, vươn tay ôm lấy eo của thiếu niên đang dần dần đứng không vững mà té ngã ở trước mặt, sau đó cúi đầu hôn một cái lên vành tai của cậu.

"Cậu thích biển sao?"

Thì thầm, lời đáp lại vô lực tựa như không khí, "Thích," Nhan Lập Khả khẽ nói, âm thanh nhỏ dần, "Thích… Rất thích…"

Lăng Viêm ôm Nhan Lập Khả đứng yên một lúc lâu, sau đó khom người nhẹ nhàng bế ngang cậu lên, tựa như sợ làm kinh động đến người trong lòng mà bước đi rất chậm, từ từ đi đến chỗ cao nhất trên boong tàu. Ngồi xuống dựa vào cột buồm sau lưng, Lăng Viêm cẩn thận giữ chặt Nhan Lập Khả ở trước ngực, để cho sống lưng mềm nhũn của thiếu nhiên dựa vào trong ngực của mình, sau đó hắn lấy tay ôm người này vào trong lòng, siết chặt vòng tay, lặng lẽ ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời thật lâu.

***

Khi tỉnh lại Nhan Lập Khả cảm giác mình đang nằm trên một chiếc giường lớn, trời đã tối, bên ngoài cửa sổ tối đen như mực, không có ánh trăng, bầu không khí rất lạnh. Nhan Lập Khả mở mắt ngây ngốc một lát, đầu óc chậm rãi thanh tỉnh.

Cậu rốt cuộc cũng gặp được Mạc Lẫm và Lăng Diệc Phong, nhưng nhiệm vụ Hạng Ý giao cho cậu vẫn chưa hoàn thành. Hòn đảo kia ở nơi nào, cậu không hề có chút manh mối, chỉ nhớ được phong cảnh rất đẹp, trên đảo có ngôi nhà gỗ cao hai tầng đẹp đẽ, còn lại những thông tin giá trị khác đều không tìm được.

Đầu óc luôn quẩn quanh hình dáng của Mạc Lẫm, trái tim khó chịu mà nảy lên, cậu rũ mắt cắn môi, cơ thể vô thức run lên không ngừng. Nhan Lập Khả cố kiềm chế, lấy tay muốn ôm mình lại, nhưng vừa mới khẽ cử động thì phát giác kỳ lạ, ngang hông có thứ gì đó đè lên, có chút nặng, nhưng rất ấm. Cậu bất ngờ, đôi mắt thích ứng với bóng đêm chậm rãi nhìn sang bên cạnh.

Lăng Viêm ngủ rất say, hoàn toàn mất đi dáng vẻ tươi cười tí tởn thường ngày, người này vốn rất anh tuấn, khi ngủ lại càng hiện lên rõ ràng. Nhan Lập Khả đờ đẫn nhìn hàng lông mi dài của Lăng Viêm, lắng nghe tiếng hít thở đều đều, cả buổi sau mới kịp phản ứng, vội vã nâng cánh tay ngang hông lên, nhanh chóng ngồi bật dậy.

Khẽ động như vậy, người kia nhíu mày, mơ màng thức giấc.

Nhan Lập Khả quan sát hắn, căn bản mặc kệ phiền não cùng khủng hoảng ở trong đầu, đề phòng liếc mắt nhìn Lăng Viêm đang tỉnh dậy. Lăng Viêm dụi dụi mắt, ngáp một tiếng, chờ đến khi thấy rõ người bên cạnh liền cười hì hì, "Ơ, nhóc con, tỉnh rồi à?"

Nhan Lập Khả nuốt cổ họng, đứng dậy, "Hơn nửa đêm anh ôm tôi làm gì." Còn lột gần hết quần áo của tôi…

Nhanh chóng mặc lại quần áo của mình, nhưng Lăng Viêm chỉ ở phía sau cậu cười ha hả, "Ôm cũng đâu mất miếng thịt nào, tôi cũng không làm gì cậu, thật nhỏ mọn." Lăng Viêm nói xong, vén chăn bước xuống giường, đi thẳng về phía Nhan Lập Khả đang cố gắng mặc quần. Nhan Lập Khả vất vả xỏ chân vào quần vừa định kéo khóa lên, một bóng người cao to rộng lớn liền phủ lên người, cậu sợ tới mức run tay, quần xuýt nữa đã rơi xuống đất.

Cái tên đại sắc lang Lăng Viêm này, cậu nhất định phải đề phòng một chút…

Nhưng mà người này cũng không động tay động chân như cậu tưởng tượng, mà là vươn tay kiểm tra trán của cậu, sau đó lại sờ trán của hắn, khóe miệng thoáng cái tươi lên, "Hết sốt rồi, nhưng vẫn còn hơi ấm." Tự nói, mặc kệ Nhan Lập Khả đang sững sờ ở một bên, Lăng Viêm đi tới mở đèn, từ trên mặt bàn bên cạnh mang tới một cốc nước và vài viên thuốc, "Nào, tỉnh lại uống một lần nữa là được."

Bỏ qua tâm trạng căng thẳng, Nhan Lập Khả rốt cuộc cũng cảm thấy cơ thể mình bất tường. Suy yếu vô

lực, cả người toàn là mồ hôi lạnh, có hơi chóng mặt, xem ra là bị cảm lạnh. Tâm tình phức tạp mà nhận lấy thuốc ở trong tay Lăng Viêm, ngoan ngoãn uống vào, cậu đặt cốc xuống, trông thấy Lăng Viêm khoanh tay chớp mắt nhìn mình, "Cậu không sợ tôi bỏ gì vào trong nước à?"

Nhan Lập Khả im lặng mặc cho xong quần áo, đứng lên, vừa làm vừa khẽ nói, "Muốn làm gì đã sớm làm rồi, còn chờ tới bây giờ chuốc thuốc sao…"

Tuy nói rất nhỏ, nhưng Lăng Viêm vẫn nghe được, Lăng Viêm càng nhìn càng cảm thấy nhóc con này thật đáng yêu, móng vuốt sói xám liền nhịn không được mà vò rối tóc của Nhan Lập Khả, "Này, còn thấy lạnh không?"

"Hả?" Nhan Lập Khả vẫy vẫy đầu, nghi ngờ nhìn hắn, "Không lạnh."

"A," Lăng Viêm rút tay về, nắm lấy bàn tay của cậu, "Ừm, đúng thật không lạnh." Tự nói xong, Lăng Viêm nhéo mu bàn tay của Nhan Lập Khả, trước lúc đối phương muốn hất ra thì cười hắc hắc thả tay ra, "Vừa rồi cậu lạnh run như đóng băng ấy, ngón tay y hệt cục đá vậy."

Nhan Lập Khả nhớ lại vừa rồi tỉnh dậy thì thấy Lăng Viêm đang ôm chặt mình ngủ say, âm thầm cảm động, trong đáy lòng vô cùng phức tạp. Có điều trên mặt vẫn bình thường, cậu cầm lấy áo khoác bên cạnh mặc vào, cúi người mỉm cười nhìn Lăng Viêm, "Cảm ơn anh đã chăm sóc, tôi khỏe hơn rồi, không làm phiền."

Lăng Viêm chậc chậc ai oán như tiếc hận, "Qua cầu rút ván, thật không đáng yêu."

Nhan Lập Khả áy náy gật đầu, quay người mở cánh cửa sau lưng rồi đi ra ngoài. Ngoài phòng là một dãy hành lang dài, dưới cầu thang xoay tròn là một đại sảnh rộng lớn. Lăng Viêm tiễn Nhan Lập Khả ra đến ngoài cửa, Nhan Lập Khả ra khỏi cửa lớn mới nhận ra đây là nơi nào.

"Hóa ra anh ở Đế Viên à." Thuận miệng nói một câu, "Xây xong khi nào? Nhanh thật."

Chỗ này chính là công trình lần trước mà Lăng Viêm mời cậu đến làm phát ngôn viên, xem qua không ít bản vẽ, hiện tại tận mắt thấy ở trước mặt, thật đúng là làm cho người khác kinh ngạc thán phục.

Lăng Viêm tự hào hất cằm, cười ra vẻ nói, "Đó là dĩ nhiên, toàn bộ dự án này đều do tôi giám sát, không nghiêm không được." Nói xong, lại đè ngực thở dài phiền muộn, "Ài, điều tiếc nuối nhất là không mời được cậu, bây giờ vừa nhìn thấy áp phích của người phát ngôn cho Đế Viên, trái tim tôi liền cảm thấy lạnh lẽo, muốn vỡ nát."

Cảm giác thích thú trong lòng Nhan Lập Khả tức thì tan thành mây khói, đến tâm tình muốn ở lại thưởng thức cũng không còn, "Anh từ từ mà vỡ, tôi đi đây."

"Hả?" Lăng Viêm ngẩn người, vui vẻ chạy theo, "Để tôi đưa cậu về, đi chậm thôi."

Nhan Lập Khả đột ngột đứng lại, im lặng một lúc mới nói, “Lăng Viêm, cảm ơn anh.”

Lăng Viêm dừng bước, chớp mắt, “Hả?”

Lắc đầu, không nói gì thêm, Nhan Lập Khả chỉ nói một câu hẹn gặp lại rồi đi ra ngoài cổng. Lăng Viêm đứng yên tại chỗ nhìn bóng lưng dần khuất mất trong đêm của thiếu niên, qua một lúc lâu mới tựa như lưu luyến mà vuốt ve ngón tay của mình, “Aiz, làn da thật mịn ~”

Nhún vai, Lăng Viêm vui vẻ huýt sáo, chân bước nhanh như phát điên.

***

Nhan Lập Khả ngẩn người đi bộ trên đường, hình ảnh chạy ngang qua đầu làm cậu bực bội, cậu muốn tĩnh tâm suy nghĩ, bắt mình bình tĩnh lại, nhưng càng lúc càng xuất hiện nhiều ảo giác rối rắm khiến cậu gần như muốn điên. Nếu như đây là do đầu óc cậu có vấn đề thì còn có cách chữa trị, nhưng thực tế, cậu có thể khẳng định đây là ảo ảnh trong tâm trí, nếu không phải cậu vẫn còn ý thức minh mẫn, não hoạt động bình thường, cậu thật sự rất hoài nghi có phải mình bị bệnh tâm thần rồi hay không…

Buồn phiền chậm rãi tản bộ, Nhan Lập Khả chợt ngửi thấy một hương hoa thơm mát, cậu dừng bước ngẩng đầu lên, nhìn thấy trước mặt là cổng chính bệnh viên trung tâm.

Trước mắt lập tức hiện lên vài thứ kỳ lạ, cậu bực bội siết chặt nắm tay, đánh mạnh vào đầu mình một cái. Tỉnh táo lại một chút, cậu vô thức ngẩng đầu nhìn lên căn phòng trên tầng cao nhất của bệnh viện, ngây người một khoảng lâu, Nhan Lập Khả cắn môi, hơi do dự bước ra một bước, rồi lại rụt về một chút, lặp đi lặp lại nhiều lần, cậu thở dài một hơi, đi vào trong bệnh viện.

Dãy hành lang của tầng trên cùng vẫn luôn tĩnh lặng, Nhan Lập Khả đứng trước cửa phòng 1707, đứng ngơ ngác nhìn vào dãy số kia. Cậu không biết tại sao mình lại đến đây, tựa như trong lòng có thứ gì đó muốn mạnh mẽ tiến ra, ép buộc cậu đi đến chỗ này.

Nhưng đã đến nơi, lại không dám đi vào.

Ngây người đứng yên, Nhan Lập Khả cũng không biết mình muốn làm gì, nhưng không hiểu sao tâm trạng tốt hơn nhiều, cảm giác hoang mang trong lòng cũng dịu đi đôi chút. Cậu đơn giản dựa vào bức tường đối diện cánh cửa rồi ngồi xuống, cơ thể dựa vào bên cạnh cảm thấy ấm lên, đưa tay ôm lấy chân ngồi co người thành một khối.

Cậu muốn đi vào gặp người đàn ông tóc vàng kia, chỉ là chợt nhớ tới, nhưng trong lòng lại không dám. Người tên Da Mỗ rất ghét cậu, cậu cũng không muốn tự rước lấy nhục…

Mím môi, Nhan Lập Khả yên lặng ngồi nhìn con số trên cánh cửa đối diện, nghiêng đầu dần dần nhắm mắt lại.

A… Ngủ một giấc như vậy sao?

Mơ màng suy nghĩ, Nhan Lập Khả siết chặt vòng tay.

"Cạch."

Trong không gian yên tĩnh, tiếng mở cửa đặc biệt rõ ràng.

Nhan Lập Khả hơi sửng sốt, lập tức mở mắt ra.

Nhắc tào tháo tào tháo đến, cánh cửa mở một nửa, người đứng đối diện có vẻ khó chịu, tay chống hông, trừng mắt nổi cáu với cậu.

"Này!"

Nhan Lập Khả vội vàng đứng lên, tay chân lúng túng không biết phải làm sao, "Tôi…"

"Tôi tôi cái gì!" Da Mỗ trừng mắt, hừ lạnh một tiếng, "Nói cậu không được đến đây, nghe không hiểu hả!"

Nhan Lập Khả bối rối cúi đầu, ngậm miệng lại, vẻ mặt buồn bã nói, "Tôi xin lỗi…"

Da Mỗ tức giận trừng mắt nhìn cậu, nhưng bộ dáng nhận sai của đối phương rất chân thành, khiến cho hắn muốn phát hỏa cũng không được. Trừng một lúc, hắn chửi thầm một tiếng, khoanh tay hất cằm hừ nói, "Cậu ngồi đây làm gì?"

Nhan Lập Khả ngẩng đầu lên, đôi mắt đen láy tỏ vẻ mơ màng, thấy thế Da Mỗ chợt sững sờ, "Tôi, tôi không biết…" Nhan Lập Khả nhỏ giọng nói, cười khổ một cái, "Xin lỗi, tôi không quấy rầy hai người nữa, tôi chỉ ngồi ở đây một lát, lập tức đi…"

Da Mỗ nhíu mày, thả lỏng hai cánh tay ra, "Cậu ngồi đây làm gì? Hơn nửa đêm muốn dọa người à."

Nhan Lập Khả im lặng một hồi, rủ mắt xuống, "Ở đây… rất dễ chịu." Nói xong, thiếu niên ngước mắt nhìn Da Mỗ, lại cười khổ, "Gần đây tôi rất rối loạn, nhưng mà ở đây, dường như dễ chịu hơn nhiều… Anh yên tâm, tôi sẽ không quấy rầy y, sẽ không gây ra phiền phức nào cho anh, tôi…" Gục đầu xuống, nhỏ giọng nói, "Tôi thật sự muốn ngồi nghỉ một chút…"

Da Mỗ bỗng dưng im lặng, ánh mắt trừng cậu cũng biến đổi, chỉ quan sát vẻ mặt thất thần của Nhan Lập Khả. Hai người đứng đối diện nhau không nói câu nào, Nhan Lập Khả đứng đấy liền cảm thấy cả người có chút không được tự nhiên, đành phải cắn môi ủ rũ xoay người, "Tôi xin lỗi, quấy rầy anh rồi…"

Vừa định rời đi, người phía sau chợt bước lên trước, chặn đường đi của cậu.

Không hiểu ngẩng đầu lên, Nhan Lập Khả khó thấy được Da Mỗ không tức giận mà nhìn mình, nhưng mà ánh mắt vẫn lạnh lùng, "Tôi hỏi cậu, cái gì mà gần đây rất hỗn loạn, cậu làm sao vậy?"

Nhan Lập Khả ngập ngừng một chút, cuối cùng lại lắc đầu một cái, "Không có gì, có thể là do mệt mỏi."

Da Mỗ nhìn cậu, chợt nói, "Cậu còn yêu tên khốn kia sao?"

Nhan Lập Khả ngẩn người, "Cái gì?"

Da Mỗ khinh bỉ nhếch môi, "Được rồi, coi như tôi chưa nói gì." Đột nhiên Da Mỗ nắm lấy ống tay áo của cậu, "Vào phòng đi, ở ngoài hành lang bị cảm xong lại đổ lỗi lên đầu tôi, hừ!"

Nhan Lập Khả bất ngờ bị hắn kéo đi, nhìn thấy cửa phòng được mở ra, cậu thế mà được cho vào, Nhan Lập Khả vẫn chưa thể hoàn hồn. Căn phòng vẫn giống như lần đến thăm lúc trước, sạch sẽ, không có đồ vật dư thừa. Nhan Lập Khả không nhìn rõ, chỉ liếc mắt một cái liền thấy người đàn ông kia đang ngồi trước cửa sổ, bước chân thoáng chốc do dự.

Da Mỗ thả cậu ra, nhìn thấy cậu nhìn chằm chằm về phía Karo, im lặng cả buổi, đột ngột nói, "Sau này, cậu muốn thì cứ tới."

Nhan Lập Khả sốc, cho rằng mình nghe lầm. Da Mỗ không có nhìn lại cậu, chỉ đi đến cánh cửa của phòng kế bên, đưa tay vặn mở cửa rồi bước vào một bước, trước khi đóng cửa mới khẽ nói một câu, "Y rất muốn gặp cậu."

Nói xong, đóng sầm cửa lại.

Y rất muốn gặp cậu.

Trong tai chỉ còn câu nói này, tựa như luẩn quẩn bên tai một hồi mới ngưng lại. Nhan Lập Khả ngẩn người nhìn người đàn ông trước mặt đang lặng lẽ ngồi trên xe lăn, vô thức bước đến, đi từng bước đến trước mặt hắn.

Karo vẫn như vậy, ánh mắt khẽ rung chuyển theo dõi chuyển động của cậu, Nhan Lập Khả ngồi quỳ xuống, đôi mắt của người kia cũng hạ xuống theo cậu.

Vẫn là ánh mặt dịu dàng cùng yêu thương như vậy, Nhan Lập Khả chợt cảm giác người này dường như có chút thay đổi, ít ra trong mắt đã có chút hào quang, không còn trống rỗng vô định như trước. Cậu ngơ ngác nhìn đôi mắt của Karo, đôi đồng tử nọ giống như viên ngọc quý báu, làm cho cậu nhịn không được mà ngắm nhìn thật lâu.

"Karo." Khẽ nói, Nhan Lập Khả ngồi xuống kế bên xe lăn, cánh tay để lên tay cầm của xe lăn, đặt cằm dựa lên cánh tay, nhẹ nhàng nói, "Anh nói, những thứ kia là mơ sao?"

Nghiêng đầu, gối đầu lên cánh tay của mình, từ từ nhắm mắt lại, "Tôi lại cảm thấy không phải, những thứ kia… càng nhìn càng giống như ký ức."

Nhan Lập Khả nhỏ giọng nói, những chuyện hoảng loạn nhiều ngày qua, ở bên cạnh người này nói ra tựa như không còn phiền loạn như trước nữa, "Nhưng… Tại sao trái tim lại cảm thấy khó chịu như vậy? Cảm giác rất đáng sợ, giống như… giống như không muốn nhớ đến thứ gì đó…"

Trên đỉnh đầu có thứ gì đó nhẹ nhàng vuốt ve tóc của cậu, Nhan Lập Khả run người, nhưng không mở mắt ra, lặng yên một lúc lâu, thì thào, "Anh biết không? Ở bên cạnh anh như vậy cảm thấy rất không chân thật, nhưng mà… vô cùng thoải mái. Ở bên cạnh anh… tựa như không còn phiền lòng nữa, trong lòng cũng bình tĩnh hơn nhiều…"

Người kia không đáp lời cậu, chỉ có ngón tay vuốt ve mang theo độ ấm, không có tiếng nói, nhưng lại có thể khiến cho trái tim cậu dần dần thả lỏng, "Trước đây, chúng ta biết nhau sao?"

Nhan Lập Khả ngẩng đầu lên, trông thấy đôi mắt của hắn cong lên, như đang cười.

Cậu chớp mắt nhìn nụ cười của hắn, một lát sau cậu cũng kìm không được mà cười theo, "Karo, anh cười lên nhìn rất đẹp." Nhan Lập Khả nói xong, lại trở về nằm lên cánh tay mình, "Nếu không chê tôi phiền, tôi có thể nằm như vậy một chút được không?"

Tay cầm xe lăn có hơi cao, Nhan Lập Khả gối nằm một lát liền cảm thấy cánh tay tê tê, nhưng không biết tại sao, cậu không muốn buông ra, mặc kệ cánh tay tê cứng cũng tiếp tục nằm. Bỗng nhiên, cánh tay được người kia nhẹ nhàng chạm vào, Nhan Lập Khả sửng sốt, tức thì ngẩng đầu lên, thấy Karo đang nhìn mình, cánh tay kia đang đặt trên đùi của hắn hơi run lên.

Nhan Lập Khả chớp mắt vài cái, kịp phản ứng, hơi không chắc chắn mà hỏi hắn, "Tôi không sao đâu, chân của anh không đau à?"

Nhưng Karo chỉ chầm chậm vươn tay, nhẹ nhàng sờ lên cánh tay tê cứng của cậu, đôi mắt lẳng lặng nhìn vào cậu. Nhan Lập Khả chợt cảm thấy trái tim tê dại, không phải là đau, nhưng lại khiến cho cậu không thể hít thở, cả người đều run lên.

Thả lỏng cánh tay xuống bên người, Nhan Lập Khả nghiêng người tựa vào thành xe lăn, đầu nghiêng sang vừa vặn tựa lên đùi của Karo, sau đó nhắm mắt lại mỉm cười, "Không phải anh cố tình chọn chiếc ghế như này chứ, độ cao rất phù hợp để nằm, ha ha."

Ngước mắt nhìn lên, quả nhiên, đôi mắt của hắn hơi cong lại, mặc dù trên mặt không có cảm xúc gì, nhưng cậu biết, y nhất định đang cười. Nhan Lập Khả không nói gì nữa, nơi dựa vào Karo cảm thấy vừa ấm áp vừa dễ chịu, khóe môi vô thức mỉm lên. Cậu nhắm mắt lại từ từ thiếp đi, không nhìn thấy người bên trên

đang lặng lẽ nhìn vào cạnh mặt được ánh trăng chiếu sáng của cậu, ngây người cả một đêm.

88. Quyển 3 - Chương 88: Tín Hiệu

Sáng hôm sau thức dậy tự nhiên lại bị Da Mỗ trừng mắt oán giận một trận, Nhan Lập Khả cũng tự cảm thấy xấu hổ, sao có thể dựa lên trên đùi Karo mà ngủ, còn ngủ say như chết. Mấy tháng nay chưa bao giờ được ngủ ngon như vậy, đến cả cậu cũng cảm thấy không ngờ.

Theo Da Mỗ xuống tầng trệt mua đồ ăn sáng rồi quay lại phòng, Karo rất ngoan ngoãn ăn cơm, thìa đưa tới liền tự giác há miệng, nhai chậm nuốt kỹ, nhìn rất ưu nhã. Nhan Lập Khả ở bên cạnh nhìn, không biết Da Mỗ lại muốn làm khó cậu cái gì, đút ăn được một nửa thì đột nhiên nhét thìa vào tay cậu, nói là hắn có việc gì đó, sau đó chạy mất xác. Nhan Lập Khả nơm nớp lo sợ cẩn thận cầm thìa đút cơm cho Karo ăn, sợ làm đối phương nghẹn, đến hít thở cũng cẩn thận từng li từng tí. Chờ đến khi ăn xong còn lấy khăn lau miệng cho Karo, đến lúc đứng lên thì lưng áo đã ướt đẫm mồ hôi.

Ngoài trời đã sáng hẳn, Nhan Lập Khả ngồi đợi trên giường cả buổi cũng không thấy Da Mỗ trở về, đành phải để lại tờ giấy nói mình phải đi trước, trước khi rời đi còn quay lại nhìn Karo thêm một lúc, sau đó mới vẫy tay tạm biệt hắn.

Về đến ký túc xá, Nhan Lập Khả ngẩn ngơ nằm sấp trên giường của mình, thật ra hôm qua chỉ là tâm trạng hoảng loạn, không hiểu sao cậu lại đi đến bệnh viện, càng không hiểu sao có thể ngủ ngay bên người Karo. Trên thực tế, kế hoạch đêm qua của cậu là phải trở về ký túc xá, đổi sim điện thoại gọi cho Hạng Ý, như thế nào mà ngủ ở đó chính cậu cũng cảm thấy mơ màng.

Qua cả một đêm, bên kia nhất định rất lo lắng. Nhan Lập Khả áy náy trong lòng, nhân lúc phòng không có ai, tranh thủ trốn vào góc giường bấm điện thoại.

Chưa đến hai tiếng vang, đầu bên kia lập tức tiếp điện thoại.

"Tiểu Khả?" Giọng của Hạng Ý hiếm khi cấp bách như vậy.

Nhan Lập Khả nhanh chóng trả lời, "Ý, tôi xin lỗi, làm anh đợi lâu rồi."

Nghe được giọng của Nhan Lập Khả, bên kia Hạng Ý ngây người một chút, sau đó tựa như thở phào nhẹ nhõm, "Tôi lo lắng cả đêm… Sao hôm qua không liên lạc với tôi? Hay sáng nay mới về đến?"

Nhan Lập Khả cong mắt cười tươi, cả người nằm lên tấm chăn mềm mại cuộn tròn một vòng, "Đêm qua tôi ra ngoài giải khuây, sau đó liền ngủ quên, bây giờ mới tỉnh dậy."

Hạng Ý cũng không hỏi cậu đi giải khuây ở đâu, chỉ ừ một tiếng rồi đi thẳng vào vấn đề, "Như thế nào? Là

người đó sao?"

Nụ cười trên khóe miệng của Nhan Lập Khả bất chợt cứng đờ, thất thần một lúc mới khẽ ừ một tiếng, "Đúng vậy, hơn nữa, Mạc Lẫm… biến đổi rất nhiều."

Hạng Ý không quan tâm vấn đề này, giọng trầm xuống hỏi, "Bọn chúng ở nơi nào?"

Nhan Lập Khả nuốt cổ họng một cái, cảm thấy hơi chột dạ, "Tôi xin lỗi… Bọn họ đưa tôi đến bến tàu, sau đó cho tôi uống thuốc mê, cả quãng đường tôi đều ngủ say, đến khi mở mắt thì đã đến nơi, vì vậy…"

Bên kia bỗng nhiên im lặng, Nhan Lập Khả bất an mà ngồi bật lên, nhịn không được lại nằm xuống, cắn môi dưới, "Ý, xin lỗi…"

"… Không sao đâu, bọn chúng làm vậy cũng là chuyện bình thường, thể nào cũng có chút thủ đoạn bảo vệ." Hạng Ý nói xong, ngừng một chút, "Có điều xem ra, Lăng Viêm cũng không hoàn toàn tin tưởng em."

Nhan Lập Khả cụp mắt ừ một tiếng.

Hạng Ý như đang suy nghĩ gì đó, đột nhiên cười, "Lần tiếp theo là khi nào?"

"Một tháng sau…"

"Tốt…" Bên kia Hạng Ý chợt giảm thấp giọng xuống, "Vài ngày sau tôi sẽ gửi cho em một thứ, bên trong có chứa thiết bị định vị GPS, lần tiếp theo em đến chỗ đó thì khởi động nó lên, tôi sẽ biết được vị trí của em."

Nhan Lập Khả sững sờ, trái tim lại bắt đầu đập mạnh khó chịu, nhưng cậu không có lý do để từ chối, đành phải lắng lặng nghẹn giọng đồng ý, "Nhưng…"

"Sao thế?"

"Tôi… tôi nhìn Mạc Lẫm, cảm thấy rất quen thuộc, không, không chỉ là quen thuộc, tôi…" Không biết nên diễn tả thế nào, Nhan Lập Khả gấp gáp đến độ hít thở dồn dập một chút, "Hình dạng kia của y, anh không thấy được, rất gầy, đến nỗi không còn hình người, hơn nữa…"

"Vậy em có ý gì?" Đầu kia Hạng Ý đột ngột cắt ngang cậu, giọng lạnh lùng, "Không nỡ xuống tay?"

Nhan Lập Khả ngừng hô hấp, cổ họng tắc nghẽn không biết đáp lại như thế nào.

Hạng Ý im lặng một lúc, cuối cùng thở dài một tiếng, "Trước đây hắn sống chung với chúng ta nhiều năm

như vậy, em cảm thấy quen thuộc cũng là đương nhiên. Nếu như… Nếu em thật sự không làm được, coi như bỏ đi, tìm lý do từ chối việc này với Lăng Viêm, sau này cũng đừng lo lắng nữa." Giọng của Hạng Ý rất dịu dàng, giống như đang đau lòng, "Vậy nên tôi không muốn em tham gia vào những chuyện này, kẻ thù của tôi không liên quan đến em, cùng lắm là tự mình mạo hiểm một chút, nếu như thật sự xảy ra chuyện, tôi cũng không muốn làm liên lụy đến em…"

Nhan Lập Khả nghe đến đây liền cảm thấy sợ hãi trong lòng, Hạng Ý đau lòng cho cậu như vậy, không nỡ bỏ cậu như vậy, thế mà cậu lại ở đây do do dự dự, chỉ vì vài ảo giác liền rụt rè tay chân, thật sự rất có lỗi với y, Nhan Lập Khả nghĩ vậy, nắm chặt điện thoại trong tay, vội vàng cắt ngang câu nói của Hạng Ý, "Anh yên tâm, lần sau tôi nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ, nhất định không để cho anh thất vọng nữa."

Hạng Ý thở dài một tiếng, "Tiểu khả, em hãy suy nghĩ kỹ một chút, thật sự không cần."

Nhan Lập Khả lắc đầu, ôm điện thoại rút vào trong chăn, "Tôi chỉ muốn giúp anh, giúp anh trả thù sớm một chút, tôi cũng sẽ trở về bên anh sớm hơn."

Nhưng Hạng Ý bỗng dưng im lặng, qua một lúc lâu mới khẽ ừ một tiếng, "Được, tôi chờ em trở về."

Cúp điện thoại, Nhan Lập Khả tháo sim ra, sau đó nằm xuống giường nhìn lên trần nhà đến xuất thần.

Cậu nhất định không được rung động một lần nữa, những ảo ảnh kia, dù sao cũng chỉ là ảo ảnh, không thể giải thích cho điều gì.

Cậu yêu Hạng Ý, cậu muốn nhanh chóng có một ngày, cậu có thể khiến cho người đàn ông kia thật sự cười rộ lên một tiếng.

Cậu làm nhiều như vậy, cũng chỉ là chờ đợi đến ngày đó mà thôi.

***

Hạng Ý nói thiết bị định vị là một chiếc cúc áo cực kỳ nhỏ, được đính ở bên ngoài tay áo sơ mi, khéo léo tinh vi, không gây chú ý ánh mắt của người ngoài. Một tuần sau, Nhan Lập Khả nhận được vật đó, khi ấy cậu đang ngồi trên giảng đường, ngồi yên trong phòng học với các đồng bạn xung quanh, lúc đó có một thiếu niên xa lạ ngồi bên cạnh, cậu cũng không để ý gì, dù sao ngồi học chung cũng là chuyện bình thường. Nhưng đợi đến khi hết tiết, trong phòng học ồn ào loạn lên, thiếu niên kia đột nhiên thả thứ gì đó vào trong hộp bút của cậu, thứ đó rất nhỏ, nếu không phải lúc này cậu đang sửa lại hộp bút thì chắc cũng không biết được. Cậu bất ngờ một chút, ngẩng đầu thì nhìn thấy thiếu niên kia cúi thấp người, bên tai vang lên năm chữ cực kỳ thấp, "Thiết bị định vị, Hạng Ý."

Đồng tử Nhan Lập Khả co rụt lại, trông thấy thiếu niên đang cúi người cột dây giày, sau đó phủi phủi tay rồi rời đi. Nhan Lập Khả tỏ vẻ không có gì tiếp tục chỉnh sửa hộp bút, dọn dẹp đồ đạc xong rồi xếp ghế lại, lúc này mới bình thản rời khỏi lớp.

Buổi tối trở về ký túc xá, nằm trong chăn, cậu rốt cuộc mới lấy túi nhựa nho nhỏ kia ra, nhìn thấy hai chiếc cúc áo nằm ở bên trong, còn có một mảnh giấy mỏng.

"Mở trái đóng phải."Nhìn giống như là bản hướng dẫn sử dụng chiếc cúc áo, nhưng Nhan Lập Khả biết, đây là hướng dẫn sử dụng thiết bị định vị.

Vì vậy một tháng sau khi đi đến hoang đảo kia, cậu cố ý mặc một chiếc áo sơ mi màu đen, cúc áo đính ở phía trên, nhìn rất bình thường.

Một tháng này, cậu cố gắng bỏ qua những ảo ảnh ngổn ngang, thật sự bị giày vò đến muốn điên, không chịu nổi liền chạy đến bệnh viện trung tâm trò chuyện với Karo. Mặc dù chỉ có một mình cậu nói, người kia ngồi ngây ngốc lắng nghe, chỉ là như vậy, nhưng cậu cũng cảm giác bình an hơn rất nhiều, tâm trạng cũng tốt lên.

Vậy nên lần tiếp theo đặt chân đến hoang đảo, tâm tình của Nhan Lập Khả bình tĩnh hơn hẳn.

Bệnh trạng của Mạc Lẫm rất phức tạp, trước tiên cậu thử áp dụng chế độ bổ sung dinh dưỡng cho người này, thiết kế một chiếc ống nhỏ giọt được đặt giờ, mỗi ngày ba lần, mỗi lần một giờ, từng giọt dịch nhỏ xuống đều được tự tay cậu điều chế rồi lưu trữ vào trong chai. Trước khi đến bỗng nhiên nghe nói sắc mặt của Mạc Lẫm đã khá hơn một chút, chí ít là không còn trắng tái mất sức sống như xưa. Nhan Lập Khả cúi đầu nhìn sắc mặt có chút màu máu của Mạc Lẫm, đè nén cảm giác phức tạp trong lòng, tập trung tinh thần kiểm tra lại một lần nữa.

Tiếp tục tiến hành một giai đoạn trị liệu khác, Nhan Lập Khả thu xếp vật dụng, vừa định bước ra khỏi nhà gỗ, Lăng Diệc Phong ở bên cạnh đột nhiên tiến tới, đứng ở trước mặt cậu, dáng vẻ tươi cười trở nên cởi mở hơn nhiều, "Tiểu Khả," người này dường như rất vui, cách xưng hô cũng thay đổi, "Thật sự cảm ơn cậu, tháng này em ấy tốt lên rất nhiều, cũng không phát sốt, nhìn như cũng mập ra một chút, ha ha, rất cảm ơn cậu."

Thực tế cũng không mập ra bao nhiêu… Phản ứng tâm lý của người này có cần phải lớn như vậy không…

Nhan Lập Khả âm thầm thở dài một tiếng, an ủi cười nói, "Ngài yên tâm, thầy của tôi cứu tỉnh ngài, tôi cứu tỉnh được thế thân kia, Mạc Lẫm ca sớm muộn gì cũng có thể tỉnh lại."

Ánh mắt Lăng Diệc Phong sáng lên, cười càng thêm rạng rỡ, "Ha ha, đúng vậy, tôi đã nói, em ấy nhất định sẽ tỉnh lại!"

Nhan Lập Khả đau nhói trong lòng, nụ cười trên mặt không thể duy trì nữa, đành phải tim cớ rời đi, "Có nhà vệ sinh không nhỉ?"

"A, có có." Lăng Diệc Phong trở nên rất nhiệt tình, tự mình dẫn đường cho cậu, "Bên này, đi theo tôi."

Được Lăng Diệc Phong dẫn đến góc lầu hai, ngay cả cửa phòng vệ sinh cũng được hắn mở cho, thật sự là dịch vụ phục vụ cao cấp. Nhan Lập Khả nói cảm ơn rồi đóng cửa phòng, lúc này mới chậm rãi thu lại nụ cười cứng ngắc trên khóe môi.

Nhịp tim đập thình thịch, Nhan Lập Khả đứng ở trong phòng vệ sinh, tùy tiện nhìn lướt một chút, quả nhiên nhìn thấy một chiếc camera được che giấu ở góc phòng.

Thật ra không cần phải tìm, cậu đã sớm đoán toàn bộ hòn đảo này đều được lắp đặt thiết bị theo dõi.

May mà Hạng Ý cho cậu một chiếc cúc áo, chỉ cần làm bộ xoắn tay áo rồi ấn vào là thành công.

Hít sâu vào một hơi, Nhan Lập Khả cởi quần ngồi lên bồn cầu, tay trái giả vờ ôm lấy bụng, tay phải tùy tiện xoắn ống tay áo lên.

Dò xét một chút, lập tức di chuyển ngón tay, cậu dùng sức ấn xuống chiếc cúc trên tay áo.

Đột nhiên, cậu sững sờ, nhíu mày, dường như không chắc chắn mà ấn thêm một lần nữa.

Không có phản ứng.

Lại ấn một lần nữa.

Vẫn không có phản ứng.

Để đảm bảo không có sơ hở, lúc trước cậu đã tập thử nhiều lần với hai chiếc cúc áo này, chỉ cần tín hiệu phóng ra thành công, cúc áo trên tay sẽ rung nhẹ một cái, rung lên rất khẽ, chỉ có cổ tay cậu mới cảm nhận được.

Nhưng bây giờ, hoàn toàn yên lặng.

Nhíu mày thử lặp lại vài lần mà vẫn không có phản ứng, cậu híp mắt đứng lên, vẻ mặt dần khôi phục như thường.

Nhưng trong lòng đã hoảng loạn thành một mớ.

Chuyện gì vậy?

Vì sao không có phản ứng?

Ra khỏi nhà vệ sinh, Nhan Lập Khả đi xuống lầu, lòng tràn đầy nghi ngờ. Cậu và Hạng Ý đã thử qua rất nhiều lần, cậu phát tín hiệu bên này, bên kia Hạng Ý cũng thu được, thiết bị này chắc chắn không có vấn đề…

Vậy là xảy ra chuyện gì?

Bầu trời dần đen đi, Nhan Lập Khả nhìn ra ngoài cửa sổ, đáy lòng càng lúc càng sốt ruột.

Đã trễ như vậy rồi… Tức khắc sẽ rời đi…

Vô thức lấy điện thoại ra để xem đồng hồ, nhưng vừa nhìn qua, Nhan Lập Khả đột nhiên siết chặt điện thoại.

Hóa ra… là như vậy.

Màn hình điện thoại hiển thị – hoàn toàn không có sóng.

Nhan Lập Khả âm thầm siết chặt bàn tay, cất điện thoại vào trong túi áo.

Lăng Diệc Phong… Thế mà cũng liệu trước trường hợp này…

Chẳng lẽ toàn bộ hòn đảo đều bị cản tín hiệu?

Nhan Lập Khả vừa suy nghĩ vừa đi xuống lầu, vô thức đi đến trước căn phòng bên trái của ngôi nhà gỗ.

Không, không có khả năng.

Bọn họ vẫn phải liên lạc với bên ngoài, không có khả năng ngăn cản toàn bộ tín hiệu được.

Nhất định là có chỗ nào đó…

Nhất định là có chỗ nào đó có thể thu phát tín hiệu, nhất định có…

"Tiểu Khả, đang nghĩ gì thế?" Nhan Lập Khả giật mình, nhanh chóng quay đầu lại, trông thấy Lăng Diệc Phong đang lo lắng nhìn cậu, cười vui vẻ, "Làm sao vậy? Sợ đến như thế?"

Nhan Lập Khả vội vàng lắc đầu, thắc mắc nhìn xung quanh, "Lăng Viêm đâu nhỉ? Từ nãy giờ không thấy đâu."

“À,” Lăng Diệc Phong cười, “Nó đi nghe điện thoại, sẽ về sớm thôi.”

“À…” Chỉ là thuận miệng hỏi để che giấu tâm tình, cậu cũng không có để ý đến câu trả lời của Lăng Diệc Phong. Nhưng khi nghĩ lại thì chợt sực tỉnh, Nhan Lập Khả đột nhiên sững sờ.

Nghe điện thoại?

Nhan Lập Khả híp mắt, bỗng nhiên cắn môi mỉm cười có chút ngượng ngùng, “Vậy bây giờ y đang ở đâu? Tôi đi tìm y.”

Lăng Diệc Phong bất ngờ, nhìn bộ dáng có chút ngại ngùng của thiếu niên, đột nhiên cười lớn, “Thằng nhóc kia, quả nhiên là lừa tôi.”

“Hả?” Nhan Lập Khả chớp mắt mấy cái, tỏ vẻ không hiểu.

“Ha ha,” Lăng Diệc Phong cười, trêu chọc cậu, “Sao đây? Mới không gặp một chút mà đã nhớ nó rồi hả?”

Nhan Lập Khả mím môi, rũ mắt xuống không trả lời, mặt hơi ửng đỏ lên.

Lăng Diệc Phong tiếp tục cười ha hả, giọng điệu lớn hơn, “Yên tâm, nó sẽ về ngay thôi, cậu ở đây đợi một chút.”

“Gọi điện thoại lâu như vậy, chạy đi đâu…” Nhan Lập Khả bâng quơ nói nhỏ, buồn chán lấy di động ra nghịch, “Vừa rồi định gửi cho y một tin nhắn, nhưng điện thoại lại không có tín hiệu, thật là… Làm sao y có thể gọi điện thoại được, haiz…”

Lăng Diệc Phong ngừng cười, quan sát cậu một lát, vừa cười vừa nói, “Đợi chút nữa đi, nếu không thì lên phòng nghỉ ngơi một lát, nó về thì tôi nói nó lên đó nhé?”

Nhan Lập Khả gật đầu, cất điện thoại vào ngoan ngoãn làm theo, “Được, vậy tôi lên lầu nghỉ ngơi.”

Lăng Diệc Phong cười gật đầu, đưa mắt nhìn thấy thiếu niên đi lên lầu, sau đó quay người đi về hướng căn phòng cuối cùng trong nhà gỗ.

Có điều hắn đi quá vội vàng, không chú ý đến bước chân đi lên lầu của người đằng sau chợt dừng lại, đứng yên thật lâu, mới từ từ đi tiếp.

***

“Cốc cốc.”

Tiếng gõ cửa vang lên, Lăng Viêm vừa cầm điện thoại vừa đi qua bên cạnh mở cửa, miệng cũng không hề nhàn rỗi, “Cho nên tôi muốn cậu xác định thời gian ngày mai là khi nào, đừng nói mấy thứ vô dụng kia với tôi, chính xác một chút!”

Mở cửa ra, Lăng Diệc Phong đi vào, nhìn thấy cháu trai nhà mình đang nhíu mày giậm chân.

“Còn bão?? Chết tiệt, không thể yên!!” Lăng Viêm giận dữ đá thẳng vào cột giường, hậm hực ngã ập lên giường, “Được được, vậy để khuya đi, cũng không được?”

Lại đá một phát, Lăng Viêm cuối cùng cũng cúp máy, nhưng tâm trạng rất ảo não nằm ở trên giường hầm hầm.

Lăng Diệc Phong cười, lại gần ngồi lên mép giường, lấy tay xoa đầu của hắn, “Sao vậy, cái gì khiến nhóc giận đến thế?”

Lăng Viêm ngồi bật dậy, phồng má hừ hừ, ” Hôm nay ven biển thành phố B có bão to, ngập lụt gần hết thành phố.”

Lăng Diệc Phong kinh ngạc, “Lớn vậy sao?”

“Ừm,” Lăng Viêm gật đầu, “Lô Quân nói thời tiết gần đây không ổn định, đi biển rất nguy hiểm, nói cháu một thời gian sau hãy về. Vừa nãy mới cãi lộn cả buổi, rốt cuộc mới quyết định là ngày mai.”

Lăng Diệc Phong cau mày, “Ngày mai không nguy hiểm à?”

“Thật ra vẫn còn chút nguy…” Rụt cổ một cái, Lăng Viêm e dè nhìn Lăng Diệc Phong.

Quả nhiên, người kia trừng mắt không đồng ý, “Bao nhiêu tuổi rồi mà còn tính tình trẻ con? Đi ra biển gặp bão rồi làm sao? Đến cả Lô Quân cũng không quản được mày, thật là…”

Lăng Viêm bĩu môi.

Lăng Diệc Phong nói vài câu, bất đắc dĩ xoa đầu hắn vài phát, nói, “Được rồi, đừng ngang bướng, tối nay không về, Lô Quân đề nghị khi nào khởi hành?”

“Trễ lắm, mười ngày sau!”

“Tốt, mười ngày sau đi.”

“Có lầm hay không vậy, mười ngày đó?!” Lăng Viêm rống lớn, mắt trợn to, “Một đống hàng hóa trong kho phải làm sao, mười ngày không về đống đó biết làm sao bây giờ, nghỉ một ngày là mất một ngày tiền, gần đây cháu thật sự rất nghèo!”

Lăng Diệc Phong liếc mắt, “Chú mày nghĩ bọn Lô Quân ăn cơm chùa chắc? Thỉnh thoảng giao cho bọn họ cũng tốt, cũng nên nghỉ ngơi chút đi.”

Lăng Viêm hừ một tiếng, bĩu môi tự lèm bèm. Lăng Diệc Phong rất thích đứa cháu trai này, chủ yếu cảm thấy tính tình của hắn rất giống với mình, có thể cùng đùa giỡn, mặc dù là quan hệ chú cháu, nhưng còn thân hơn anh em của Lăng Viêm.

“Được rồi, nói nghiêm túc.” Lăng Diệc Phong rút tay về, nhìn ra ngoài cửa, “Vừa rồi Nhan Lập Khả tìm nhóc đấy, nhóc gọi xong rồi thì đi tìm cậu ấy đi.”

“Hả?” Vẻ mặt ủy khuất chớp mắt mất tiêu, đôi mắt dài nhỏ nhanh chóng híp lại, cười hắc hắc, “Y tìm cháu sao?”

Lăng Diệc Phong nhìn hắn, ho một tiếng, sau đó cẩn thận nháy mắt vài cái, “Thế nào, người hiếm có à?”

Lăng Viêm chậc lưỡi, “Kỳ thật cảm giác không nói nên lời.”

“Hả?”

“Có chút thích, nhưng mà giống như bây giờ cũng không tệ, để tên nhóc kia làm bạn cũng rất được, đôi lúc còn có thể chơi đùa ~”

Lăng Diệc Phong bó tay, dứt khoát quất mạnh vào mông hắn một phát, “Cút nhanh, người ta chờ mày từ nãy giờ.”

“Hừ hừ.”

Vì vậy Lăng Viêm hậm hực cút đi, Lăng Diệc Phong nhìn thấy bộ dạng phấn khích thằng cháu trai, trong lòng cũng vui lên không ít. Nhưng khi mở cửa ra ngoài, nụ cười trên mặt cạn đi, màu mắt cũng nhạt dần. Đứng ở trước cửa phòng Mạc Lẫm, Lăng Diệc Phong nhắm hai mắt lại, sau đó cố gắng nặn ra một nụ cười, rồi mới cẩn thận xoay nắm tay lặng lẽ bước vào.

89. Quyển 3 - Chương 89: Mê Hoặc

Lăng Viêm vừa bước lên lầu hai liền trông thấy Nhan Lập Khả đang chống cằm ngồi thất thần bên bệ cửa sổ. Lăng Viêm đến gần lay đầu của Nhan Lập Khả, thiếu niên lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn hắn cong mắt mỉm cười, "Về rồi sao?"

Một câu về rồi sao, nghe rất là êm tai. Lăng Viêm cười hì hì, đến bên cạnh Nhan Lập Khả, cũng bắt chước cậu chống cằm, "Vừa nãy tìm tôi?"

Nhan Lập Khả gật đầu, bộ dáng mím môi hết sức đáng yêu, "Cả buổi không thấy anh ở đây, thuận miệng hỏi một chút."

"Thuận miệng?"

Nhan Lập Khả ngốc ra một lát, sau đó giống như ngượng mà trừng mắt liếc hắn một cái.

Lăng Viêm cười hả hê, không chọc cậu nữa, nói năng nghiêm túc, "Vừa rồi có tin, haiz…" nói ra lại cảm thấy đắng lòng, "Đường biển từ đây trở về thành phố B đang có cảnh báo bão, có thể chúng ta phải ở lại đây vài ngày."

"Cái gì?" Nhan Lập Khả kinh ngạc, "Bao nhiêu ngày?"

"Cái này…" Lăng Viêm xụ mặt, "Vốn ba ngày sau có thể tìm đường đi thông qua… Nhưng Tiểu thúc vì lý do an toàn, nên để chúng ta mười ngày sau mới được đi…" Nhan Lập Khả cảm thấy Lăng Viêm như vầy rất giống trẻ con, buồn bã phẫn nộ, thoạt nhìn rất đáng yêu, cậu nhìn hắn cười ha ha, "Anh còn nghe lời vậy sao?"

"Hừ, tôi chỉ nghe lời của Tiểu thúc." Lăng Viêm nói xong, nháy mắt với Nhan Lập Khả, "Nhóc con, ở chung với tôi mười ngày, phải học cách nịnh tôi nha, nếu không sẽ không cho cậu ăn cơm."

Khóe miệng Nhan Lập Khả thẳng băng một đường, liếc hắn một cái.

Vậy là phải tạm hoãn mà ở lại trên hòn đảo này thêm mười ngày. Nhan Lập Khả nhìn thoáng qua thấy tâm trạng Lăng Viêm rất tốt, trong lòng xáo chuyển, bỗng nhiên nói, "Vậy để tôi gọi điện xin phép trường nghỉ học."

"À, cái này khỏi lo," Lăng Viêm dường như rất tự hào vì sự chu đáo của mình, "Tôi nói Lô Quân đến trường cậu rồi, yên tâm, có lẽ đã xin xong."

"A…"

Nhan Lập Khả gục đầu, chống cằm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói gì nữa.

Giống như lời Lăng Viêm nói, không tới vài phút, ánh nắng chan hòa bên ngoài dần dần chuyển thành màu đen, mây đen giăng kín trời, nhìn qua đúng thật là có bão. Xem ra nếu thời tiết cứ kéo dài như vậy thì thật sự phải ở lại đây thêm mười ngày…

Nhan Lập Khả lặng im nhìn ra ngoài cửa, âm thầm suy nghĩ trong lòng.

Vừa nãy cậu đã ra ngoài đi dạo một vòng, không nơi nào có sóng tín hiệu, xem ra toàn bộ hòn đảo này đều bị cản tín hiệu, nơi duy nhất có thể liên lạc ra bên ngoài, chỉ có thể là căn phòng vừa rồi Lăng Viêm gọi điện thoại…

Chỉ cần vào được căn phòng kia, thiết bị định vị nhất định có thể phát tín hiệu ra ngoài.

Thế nhưng, tìm lý do gì để vào…

Lẻn vào là chuyện không thể, đây chỉ là một hòn đảo nhỏ, nhưng lại có vô số camera, hầu như có thể đạt đến trình độ không góc chết, chỉ cần cậu hơi có hành động bất thường lập tức sẽ bị phát hiện ngay.

Chỉ còn cách tìm một lý do thích hợp, quang minh chính mà đại đi vào… Có điều…

Nhớ đến thái độ khi nãy của Lăng Diệc Phong, Nhan Lập Khả liền nhíu mày.

Người đàn ông kia vô cùng cảnh giác, sẽ không dễ dàng như vậy mà cho phép cậu bước vào phòng đó.

Rốt cuộc nên làm sao bây giờ…

"Tiểu Khả, y thuật của cậu là học được từ Mạc Bắc à?"

Nhan Lập Khả nghiêng đầu nhìn Lăng Viêm, mỉm cười gật đầu, "Đúng vậy, nhưng một năm nay đều do tôi tự nghiên cứu, Mạc Bắc để lại rất nhiều tư liệu và phương thuốc được phát minh để thử virus, tôi đều cất kỹ trong phòng thí nghiệm ở Tam Giác Vàng," nói xong, thiếu niên thở dài một tiếng, "Thật sự không nỡ bỏ lại những thứ đó."

"Ha ha, thì đã sao." Lăng Viêm nhướn lông mày, "Cùng lắm thì tôi phái người trộm mấy cái đó về cho cậu."

"Ha ha, anh có đôi lúc rất trẻ con." Nhan Lập Khả cười, lại lắc đầu, "Thật ra cũng không sao, đều nhớ hết trong đầu rồi, nghiên cứu lại là được."

Lăng Viêm cúi đầu nhìn một bên mặt đang mỉm cười của Nhan Lập Khả, thiếu niên này vốn vô cùng xinh đẹp, đôi mắt hiện lên vẻ tài trí cùng thanh đạm càng thêm mê người, Lăng Viêm rất thích nhìn Nhan Lập Khả cười như vậy, rõ ràng tuổi không hề lớn, nhưng có thể khiến người ta cảm thấy an tâm vô cùng. Hắn ngây ngẩn nhìn một chốc, trong lòng lại rạo rực, nhịn không được liền nắm lấy cằm của cậu, vẻ mặt đê mê, "Khó trách Hạng Lê thích cậu đến vậy, bộ dáng nhìn rất gây họa nha."

Nhan Lập Khả nhíu mày, gạt ngón tay của hắn qua một bên, "Đừng đề cập người đó với tôi."

"Chậc chậc," Lăng Viêm không hề gì mà lắc tay, "Thật ra nhìn tên nhóc kia hơi ngu ngốc, ngây thơ chút thôi, cũng rất tốt, cậu cần gì chán hắn như thế."

Nhan Lập Khả cau mày cúi đầu, tỏ vẻ không muốn tiếp tục đề tài này.

Lăng Viêm giật mình, cúi người kề sát lại gần tai của Nhan Lập Khả, "Vậy cậu thích mẫu người thế nào?"

Trong đầu vô thức hiện lên gương mặt của Hạng Ý, Nhan Lập Khả ngẩn người một chút, lấy lại tinh thần vội vàng lùi về sau một bước, "Tôi không có mẫu người ưa thích."

"A…" Lăng Viêm xoa cằm suy tư, "Vậy thì càng tốt."

Nhan Lập Khả không rõ hắn có ý gì, chỉ nhìn thấy ánh mắt người đàn ông này càng lúc càng gian tà, âm thầm cảm thấy không ổn, đành phải mượn cớ đi nhà vệ sinh để trốn.

Hai chú cháu Lăng Diệc Phong và Lăng Viêm dường như đã lâu không có hội tụ như vậy, cho nên đến buổi tối ăn cơm, Lăng Diệc Phong còn cố tình đem ra một thùng rượu tự mình chưng cất, cả hai vừa trò chuyện vừa uống, tiếng cười vang lên không ngừng. Nhan Lập Khả nhìn hai người một lớn một nhỏ đang đùa giỡn chơi đoán số, đột nhiên cảm giác trong tim như có dòng nước ấm chậm rãi chảy qua. Gia đình, có lẽ chính là cảm giác này… Nhan Lập Khả ngây người suy nghĩ, ngắm nhìn bộ dáng hớn hở của Lăng Viêm, nhìn cả buổi trời.

Sắc trời đã đen hẳn, cơm nước xong xuôi Nhan Lập Khả liền ra bờ biển tản bộ, gió biển có hơi nặng mề, cũng khiến cho lòng cậu càng trầm trọng hơn. Lúc ăn cơm đã nghĩ cách làm thế nào để vào được căn phòng kia, nhưng nghĩ mãi đến giờ vẫn chưa tìm ra biện pháp. Đi khoảng vài vòng trên đảo, Nhan Lập Khả thở dài một tiếng, cuối cùng quay về đường cũ.

Dù sao còn đến mười ngày, từ từ suy nghĩ vậy.

Vừa đi vào nhà liền trông thấy Lăng Viêm đang ngồi dưới sàn dựa vào cửa lớn mà hút thuốc. Trước khi ra ngoài Nhan Lập Khả vẫn thấy Lăng Viêm và Lăng Diệc Phong trò chuyện vui vẻ, dáng vẻ lúc này nhìn âm trầm hơn rất nhiều, cậu hơi lo lắng bước đến, ngồi xổm xuống nhìn chằm chằm vào cái người đang hút thuốc.

“Làm sao vậy?”

Lăng Viêm đưa mắt nhìn cậu, gạt tàn thuốc, “Nói thật, tôi thật sự muốn cảm ơn cậu.”

“Hả?”

Lăng Viêm dựa đầu vào thành cửa, như đang nhớ lại chuyện gì, “Dáng vẻ vui cười như vậy của Tiểu Thúc, đã lâu rồi không được nhìn thấy.”

Nhan Lập Khả hiểu được một chút, lặng yên ngồi xuống đối diện hắn.

Lăng Viêm lại cúi mắt xuống nhìn vào cậu, trầm giọng nói, “Giai đoạn ban đầu cứu chữa cho Lẫm thúc, Tiểu thúc giống như phát điên, không để ý đến bất kỳ ai, không ăn không uống, rất dễ nổi nóng, không ai khuyên được, ngay cả tôi cũng không thể…”

Nhan Lập Khả mím môi, yên lặng lắng nghe.

“Sau đó cứu được rồi, lại trở thành dạng này,…” Lăng Viêm dừng thật lâu mới tìm lại được giọng nói, “Nhìn thấy người càng ngày càng gầy, mời nhiều người đến như vậy đều chữa không được, thật sự, chỉ có thể trơ mắt nhìn người kia còn lại khung xương…” Lại ngừng một chút, Lăng Viêm chợt cười lên, “A, một năm rồi, cuối cùng Tiểu thúc cũng cười trở lại.”

Lăng Viêm dụi điếu thuốc, chợt ngồi thẳng người lên một ít, kéo lấy Nhan Lập Khả ôm vào trong lòng, Nhan Lập Khả bất ngờ, ngửi được toàn thân người này toàn tản ra mùi rượu, vừa định đẩy ra, lại nghe được giọng nói trầm khàn thủ thỉ của Lăng Viêm ở bên tai, “Tiểu Khả, cảm ơn cậu.” Nhan Lập Khả ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt nâu đen của Lăng hiện lên vẻ dịu dàng hiếm thấy, “Thật sự, rất cảm ơn cậu.”

Nhan Lập Khả vô thức cảm thấy đau lòng.

Người này tin tưởng mình như vậy…

Mong đợi mình cứu sống linh hồn hai người kia như vậy…

Đáy lòng Nhan Lập Khả bất chợt run lên, toàn thân cũng dần rét lạnh mà run rẩy.

Nếu có một ngày, hắn biết mình đang lợi dụng hắn.

Nếu như hắn biết, mình thực sự muốn giết Lăng Diệc Phong và Mạc Lẫm…

Nếu ngày đó thật sự xảy ra, hắn… sẽ đối xử với mình như thế nào…

"Tiểu Khả?" Lăng Viêm siết chặt vòng tay, lắc lắc người bên trong, "Làm sao thế? Tự nhiên run đến vậy?"

Nhan Lập Khả vội vàng né mắt xuống, "Không sao… Chỉ là hơi lạnh."

"Ha ha, phải rồi, thời tiết xấu thế mà." Lăng Viêm ôm cậu đứng thẳng lên, tâm trạng tốt hơn nhiều, "Lạnh lắm hả?" Nói xong, hắn cởi áo khoát ngoài của mình, rồi bao bọc lấy người của cậu, "Như vậy đi? Còn lạnh không?"

Nhan Lập Khả quan sát hắn một chút, lặng lẽ lắc đầu.

Lăng Viêm không biết Nhan Lập Khả đang suy nghĩ gì, đôi mắt của thiếu niên như bị che phủ bởi một lớp sương mù, thần sắc rất ảm đạm, đôi con ngươi có vẻ ủ rũ hơn so với ngày thường, dưới bóng đèn dáng vẻ gầy gò của Nhan Lập Khả hiện lên càng thêm đơn bạc, Lăng Viêm không hiểu sao cảm thấy đáy lòng rung động, một cảm giác thương tiếc dâng lên, khiến cho hắn vô thức cúi đầu xuống.

Nhan Lập Khả mơ hồ cảm thấy bầu không khí xung quanh trở nên kỳ lạ, nhưng vừa định ngẩng đầu lên nhìn cho rõ đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó dính lên môi của mình. Phía sau lưng đột ngột bị người đàn ông này ghìm chặt, hơi thở nóng rực phả ngay bên tai, một thứ ngang ngược đầy mùi rượu xông thẳng vào trong khoang miệng, dường như sợ cậu tránh né, sau ót cũng bị cố định chặt chẽ.

Nhan Lập Khả kinh hoàng sợ hãi, rốt cuộc cũng nhớ đến kháng cự, cả tay chân đều sớm bị Lăng Viêm khóa lại, muốn cử động cũng không được. Cậu hoảng loạn xoay cổ, vất vả lắm mới có thể thoát khỏi nụ hôn nồng nhiệt khiến người khác nghẹt thở của người kia, "Lăng Viêm, buông ra!"

Nhưng Lăng Viêm càng ôm chặt hơn, híp mắt lại, nhìn thẳng vào mắt của Nhan Lập Khả, "Tiểu Khả," Lời nói mang theo hơi thở nóng bỏng, hô hấp phả lên trên cổ càng nóng rát khiến cậu run lên, cậu nghiến răng trừng mắt đề phòng nhìn hắn, nghe được câu nói kèm theo nhiệt độ nóng hổi của Lăng Viêm ghé sát vào tai mình, "Đi theo tôi, làm người của tôi, được không?"

Nhan Lập Khả cố sức đẩy người hắn ra, vốn không nghĩ đến việc trả lời, chỉ gấp rút nói mấy câu buông ra buông tay gì đó, Lăng Viêm chờ cả buổi mà không nghe được đáp án, không kiên nhẫn nhíu mày càng ôm cậu chặt hơn. "Đừng lộn xộn, em xoay qua xoay lại như vậy, tôi không dám chắc mình có thể nhịn thêm được đâu."

Nhan Lập Khả tức khắc bất động, mặt đỏ bừng lên, cả người cũng phát nóng, cậu cẩn trọng nhìn vào ánh mắt nồng nhiệt của Lăng Viêm, biết là do tên này uống quá chén, bị kích thích, liền cẩn thận tìm lời nói, "Trước tiên anh buông tôi ra…"

Lăng Viêm hừ một tiếng, cánh tay ghìm chặt eo của Nhan Lập Khả tức giận nói, "Tôi đối với em thế này là quá lịch sự rồi, với những người khác căn bản không cần thương lượng." Nói xong, Lăng Viêm nheo mắt rồi áp sát lại gần một chút, "Đi theo tôi có gì không tốt, tôi cường tráng hơn tên nhóc Hạng Lê gấp vạn lần!"

Trong nháy mắt, tâm trạng căng thẳng của Nhan Lập Khả liền bị đứt gãy bởi vì lời này của Lăng Viêm, cậu bất đắc dĩ đẩy Lăng Viêm ra, "Tôi nói rồi, tôi không thích đàn ông, anh…"

"Đừng nhiều lời vô nghĩa." Lăng Viêm không còn kiên nhẫn, dứt khoát ôm cậu lên, đi vào phía trong nhà gỗ, "Được hay không, nói một câu!"

Nhan Lập Khả cau mày, đang suy nghĩ xem có nên đánh cho con ma men này một trận hay không, khóe mắt đột nhiên liếc thấy hướng đi của Lăng Viêm, cả người sững sốt.

Lăng Viêm ôm cậu đến trước cửa phòng, sau đó thả mạnh cậu xuống, mặc kệ cho lưng của Nhan Lập Khả đập mạnh lên cửa. Hai cánh tay chống hai bên, Lăng Viêm cúi người, hơi thở nóng rực, "Nhanh lên, trả lời tôi, tôi sẽ không ép em, nếu em thật sự không muốn, tôi ngay lập tức để em đi."

Nhan Lập Khả cảm thấy trái tim mình nảy lên kịch liệt, toàn cơ thể như cuồn cuộn trong con sóng dữ, lồng ngực bởi vì cấp bách mà liên tục phập phồng. Bàn tay siết chặt hai bên người, cơ thể dần trở nên run rẩy.

Tôi…

Ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt tràn đầy lửa dục ham muốn của Lăng Viêm, Nhan Lập Khả cảm giác tim mình đang từ từ co rút, quặn thắt, giống như bị ai đó bóp nghẹt trong lòng bàn.

Rốt cuộc mình… nên…

"Im lặng tức là đồng ý?" Lăng Viêm đột nhiên cười, nhìn thiếu niên đối diện đang sợ hãi mà cuống quít cúi đầu, khuôn mặt ửng hồng dưới ánh đèn càng thêm gợi cảm, hắn cố gắng kiềm chế khao khát trong lòng, chầm chậm cúi đầu ghé sát bên lỗ tai của Nhan Lập Khả hỏi một lần cuối cùng, "Tiểu Khả, nếu không đẩy tôi ra, tôi coi như em đồng ý."

Ba giây, hai giây, một giây…

Lăng Viêm bỗng nhiên híp mắt, khóe miệng nhếch lên cao. Vươn tay tóm mạnh lấy người trước mặt, tay kia không chần chừ mà đẩy cánh cửa phòng sau lưng Nhan Lập Khả ra.

Trong khoảnh khắc tiếng cửa mở vang lên, Nhan Lập Khả cảm giác trong tim mình có gì đó đoạn tuyệt.

Cả người bị hắn ôm chặt, sau đó chuyển động vài cái liền ngã ập xuống giường, thân thể rõ ràng đã nóng đến độ muốn phát ra lửa, nhưng tâm trí càng lúc càng rét buốt, vắng lặng như không còn âm thanh gì nữa. Mọi chuyện giống như một thước phim không tiếng ùa đến, cậu nhắm mắt cảm nhận được trên cơ thể mình có bàn tay mạnh bạo nóng rát đang vuốt ve, mãi đến khi có thứ gì đó đặt bên dưới thân mình, rốt cuộc, cậu mới từ từ mở mắt.

Bên trên cậu là Lăng Viêm, thứ bên trong cơ thể đốt cháy cả người cậu, lại không phải là người kia.

Nhan Lập Khả nhìn thấy hai cơ thể quấn lấy nhau, thấy trong mắt của Lăng Viêm dần dần hiện lên yêu thương, cậu chỉ lẳng lặng nhìn, cho đến khi thứ kia thật sự tàn bạo tiến sâu vào trong cơ thể, cuối cùng cậu cười, đưa tay ôm lấy bả vai đối phương.

"A… A!" Từ bị tiến vào mạnh mẽ đến lắc lư kịch liệt, tiếng rên rỉ ngắt ngửng dũng mãnh tiến ra từ trong cổ họng, Nhan Lập Khả cắn chặt môi theo bản năng, một mực ôm lấy tấm lưng của Lăng Viêm, mặc cho mồ hôi của hai cơ thể đang dần dà hòa vào nhau.

Lăng Viêm lấy tay ôm sát cậu vào lòng, hôn lên ánh mắt mơ màng của thiếu niên, trầm thấp rên hộc hộc, mang theo ý vui cười, "Tại sao không kêu?" Thắt lưng lại mạnh thêm một chút, Lăng Viêm cắn mút vành tai của Nhan Lập Khả, "Tôi thích nghe tiếng kêu của em."

Nhan Lập Khả nhắm mắt thật chặt, chậm rãi siết chặt nắm đấm, đốt ngón tay nổi lên trắng bệch, nhưng vẫn nở nụ cười. Giây tiếp theo, một tiếng rên mê người nhẹ nhàng phát ra từ trong môi của thiếu niên. Âm giọng thanh khiết giờ phút này mang theo chút quyến rũ, nghe được khiến cho Lăng Viêm càng thêm phấn khích, dục vọng vùi sâu trong cơ thể của Nhan Lập Khả lại cương to thêm một vòng.

Nhan Lập Khả cảm nhận được, cười càng tươi thêm chút ít, đôi mắt mơ màng ướt át chảy ra nước, đôi con ngươi đen láy dường như có thể hút người vào trong. Lăng Viêm bỗng nhiên cảm thấy Nhan Lập Khả bám chặt vào vai của mình, sau đó ngang hông có một đôi chân dài gác lên, người dưới thân cố nâng người về phía hắn, tươi cười càng thêm gợi tình, "Thích tôi đến vậy sao? Chỗ đó trướng đến độ khiến tôi đau muốn chết."

Gương mặt vẫn luôn nhợt nhạt của thiếu niên ửng lên một lớp hồng hồng trên gò má, đôi mắt ươn ướt, hai phiến môi đỏ mọng đột ngột dán lên môi của Lăng Viêm, giọng nói tràn đầy vẻ cám dỗ, "Phát ngốc cái gì, nhanh động đi."

Lăng Viêm cười hặc hặc, cánh tay ôm lấy người dưới thân, động tác va đập thật sự tàn nhẫn.

Tiếng rên nhỏ nhẹ lại vang lên, êm dịu đáng yêu đến tận xương tủy.

"Mở chân ra một chút…"

"Tự mình động xem nào…"

"Ngoan, ngoan lắm, mở miệng…"

Người bên dưới hoàn toàn mở rộng thân thể mặc cho hắn muốn làm bất cứ điều gì, thậm chí còn chủ động làm theo ý đùa giỡn của hắn mà trằn trọc triền miên.

Màn đêm như nước, đến không khí cũng phảng phất hơi thở mê người, Lăng Viêm không biết mình làm bao lâu, chỉ cảm thấy trong lòng có một dòng nước ấm mà trước đây chưa từng có liên tục xông lên, khiến cho hắn không thể kìm nén ôm chặt cơ thể người trong lòng.

Chờ khi tất cả kết thúc, Lăng Viêm ôm lấy thân thể xụi lơ vô lực của người bên cạnh, liên tiếp hôn thật sâu lên đôi môi của cậu.

"Tiểu Khả, anh sẽ đối xử tốt với em."

Thiếu niên mỉm cười, tự động đáp lại nụ hôn, khiến cho hắn vui hơn càng ôm chặt Nhan Lập Khả hôn thêm vài lần.

…

Hô hấp của người bên cạnh đều đều an tĩnh, Nhan Lập Khả nghiêng người nhìn gương mặt ngủ say mà còn mỉm cười của hắn, thời gian xung quanh bỗng nhiên trôi qua thật chậm, Nhan Lập Khả cảm thấy nhịp tim mình dường như cũng chậm lại.

Bộ dáng Lăng Viêm khi ngủ rất giống con nít, không… Thực tế, người này thật sự giống như một đứa con nít, biết ý thức, liền nghiêm túc…

Ngơ ngác nhìn thật lâu, Nhan Lập Khả nhắm hai mắt, cuối cùng từ trên cánh tay của Lăng Viêm mà quay người, kéo lấy chiếc áo sơ mi bị Lăng Viêm xé xuống, lặng lẽ nắm trong tay.

Tên ngốc này, thật là nôn nóng, kích động đến vậy sao, quần áo đều bị rách hết…

Hoảng hốt suy nghĩ, Nhan Lập Khả lơ đãng nhìn lướt qua căn phòng.

Căn phòng này, chắc cũng có camera.

Nhan Lập Khả kéo áo lên che lại cơ thể, sau đó yên lặng nhắm mắt lại.

Ngón tay lần mò di chuyển, chạm đến chiếc cúc áo nho nhỏ kia.

Đột nhiên cảm thấy, một thứ cảm xúc mệt mỏi dâng lên trong lòng.

Yên lặng thật lâu, cậu rốt cuộc cũng đưa ngón tay lên ấn xuống nút khởi động của thiết bị định vị.

Một cái rung lên rất nhỏ phản hồi lại.

Nhan Lập Khả ngẩn người một lúc, đột nhiên cười cười đầy mỉa mai, sau đó cậu co người, chôn đầu vào trong lòng Lăng Viêm lặng lẽ nhắm chặt hai mắt.

***

"Tích tích, tích tích!"

Ô Lỗ Cáp chống cằm ngáy ngủ chảy cả nước miếng, lại bị một hồi tiếng chuông báo động làm cho tỉnh giấc, cằm suýt chút nữa đập xuống mặt bàn. Hậm hực dụi mắt, đến khi thấy rõ lý do, cả người liền sững sờ, tức khắc tỉnh ngủ.

"Đại ca, đại ca!!" Đứng lên hô to rồi chạy như bay ra ngoài, đến cửa cũng không thèm gõ mà trực tiếp xông thẳng vào phòng.

Hạng Ý đang ngồi xem xét một sấp báo cáo, đột ngột bị dọa cho giật mình, ngẩng đầu lên nhìn thấy là Ô Lỗ Cáp, thấy không thể trách được nên trừng mắt một cái, bình tĩnh tiếp tục lật trang, "Làm gì vậy?"

Ô Lỗ Cáp đứng vững, thở hồng hộc, "Cái kia cái kia cái kia…" Thở phì phò cả buổi, cuối cùng mới nói lớn, "Thiết bị định vị báo động!"

Trong chớp mắt, cả người Hạng Ý cứng đờ, lập tức đứng bật dậy đi ra khỏi thư phòng. Y đi rất nhanh, Ô Lỗ Cáp thật sự đã lâu rồi không thấy được dáng vẻ gấp rút này của Hạng Ý. Hai người đến phòng, Hạng Ý đi đến trước còi báo động hít một hơi thật sâu, sau đó giống như muốn bình ổn tâm tình mà nhắm hai mắt lại.

"Cậu gọi Sở Mặc đội trưởng đến đây."

"A, vâng!"

Ô Lỗ Cáp nghe lệnh loạng choạng chạy đi, Hạng Ý mở mắt ra, đưa tay khởi động màn hình.

Trước hết là bản đồ toàn thế giới, sau đó thu nhỏ đến phạm vi Châu Á, cuối cùng chấm một điểm tại một hòn đảo nhỏ trên biển Thái Bình Dương.

"Hóa ra ở chỗ này." Hạng Ý nghe thấy tiếng nói thì quay đầu lại, trông thấy Sở Mặc đang tới gần, ánh mắt vui sướng, "Tên nhóc Nhan Lập Khả này, bản lĩnh không tồi."

Hạng Ý dịch sang bên cạnh nhường cho gã chút chỗ đứng, gật đầu cười, "Nhỏ nhưng rất thông minh." Nói xong, y ấn lên một cái nút, "Trên cúc áo có gắn một camera mini, khi đó tôi không nói cho em ấy."

Sơ Mặc nghe vậy liền âm trầm, sau đó thở dài một tiếng, "Lăng Viêm không tin hắn, cậu cũng không tin hắn. Nhan Lập Khả này, ta thấy có chút thương cảm."

Ngón tay của Hạng Ý cứng đờ một trận, không nói gì, mắt lóe sáng một đường.

Điểm đỏ trên màn hình vẫn đang nhấp nháy, chức năng ghi hình dần được khởi động, chỗ điểm đỏ kia bỗng nhiên được phóng to lên, sau đó trong màn hình tối đen chậm rãi hiện ra một hình ảnh mờ nhạt. Đôi con ngươi đang nhìn vào màn hình của Hạng Ý đột ngột co rút một cái, gần như không kịp phản ứng, toàn bộ người cứng trở nên cứng ngắc.

Sở Mặc thấy được cũng cảm thấy ngượng, ho một tiếng, "Hắn thật sự vì cậu mà không từ thủ đoạn."

Nhưng Hạng Ý giống như không nghe thấy, chỉ nhìn chằm chằm vào hai thân thể trần truồng đang ôm lấy nhau trong màn hình, không nói một câu. Sở Mặc cúi đầu trông thấy bàn tay thả bên người của y đang siết chặt thành quyền, sức lực rất lớn, các đốt xương ngón tay đều nổi lên trắng bệch.

Sở Mặc chuyển mắt, nghĩ cần phải nói gì đó để xoa dịu bầu không khí đóng băng này, nhưng còn chưa mở miệng, nắm tay siết chặt của Hạng Ý bất chợt thả ra, sau đó tay kia đưa lên tắt màn hình camera.

"Hai ngày nữa phái thêm mấy người này đi theo Nhan Lập Khả." Giọng của Hạng Ý nghe vẫn như thường, biểu tình cũng không cảm xúc.

Sở Mặc nhìn y, cũng không ngăn cản, thuận lời hỏi y một câu, "Sao vậy?"

"Cũng leo lên giường, nhất định sẽ không còn nghe lời như vậy nữa." Hạng Ý nói, bỗng nhiên cười, "Nằm vùng thời gian dài rất dễ bị dao động, huống chi đã làm đến bước này, nói không chừng cuối cùng lại đứng về phía bên kia. Ha, không phải Mạc Lẫm là ví dụ sao… A phải, đối tượng tiếp tục là người Đằng Lăng, hừ, bọn họ Lăng thật đúng có bản lĩnh về phương diện này," Nói xong, Hạng Ý cười lạnh một tiếng, ngón trỏ gõ mặt bàn đôi mắt từ từ híp lại, "Sau này cũng không thể hoàn toàn tin tưởng lời hắn nói, Sở Mặc thúc thúc, chú cử người của Ám Bộ theo dõi hắn, nếu thật sự có chuyện gì bất thường…" y dừng lại một chút, hô hấp nặng nề trong chốc lát, sau đó mới chậm rãi nói, "Tìm người âm thầm giải quyết đi."

Sở Mặc quan sát y một lúc, yên lặng khẽ gật đầu.

Không khí trong tầng hầm nhất thời trầm trọng, Sở Mặc nhìn vào màn hình, cố ý nói sang chuyện khác, "Vậy bây giờ thế nào? Lập tức cử sát thủ đến? Dù sao cậu cũng không quan tâm sống chết của Nhan Lập Khả, bọn chúng có nghi ngờ hắn hay không cũng không ảnh hưởng."

Hạng Ý nghiêng đầu nhìn màn hình, im lặng một lúc, sau đó lắc đầu, giọng nói không nghe ra bất kỳ cảm xúc nào, "Tạm thời để cho hắn trà trộn vào trước, nằm vùng bên cạnh Mạc Lẫm, bọn chúng cũng sẽ không đổi địa điểm, nếu hắn thật sự làm tình nhân của Lăng Viêm, lại chữa khỏi bệnh cho Mạc Lẫm, tên Lăng Viêm kia sẽ dần dần tin tưởng hắn, tung tích của Lăng Diệc Thần sớm muộn gì cũng biết được."

"Vậy bây giờ?"

"Án binh bất động." Hạng Ý nói, đưa tay ấn lên bàn phím lưu lại số liệu trên màn hình, "Nếu đã làm đến tận bước này, dĩ nhiên nên để giá trị của hắn được phát huy hết mức có thể, không phải sao?"

Sở Mặc nhìn người đàn ông lạnh lùng đến độ vô tình ở trước mặt, sau nửa ngày cũng không biết nên đáp lời thế nào. Thật lâu trước đây, Hạng Ý không phải là người như vậy, đứa bé này luôn trọng tình trọng nghĩa, mặc dù có đôi lúc cũng ác tính, nhưng vẫn luôn chừa lại cho người khác một con đường lui, những người có tình cảm với y, y đều nhớ kỹ, càng không để những người đó trở thành quân cờ mà tùy ý lợi dụng.

Hạng Ý của khi xưa… Hạng Ý của cái thời Mạc Bắc còn ở bên cạnh y, dường như đã… Thật sự không còn…

Sở Mặc âm thầm thở dài, không nói gì thêm, trước khi đi còn nhìn lại bóng lưng yên tĩnh của người kia, trong lòng đau nhói, nhưng vẫn im lặng mà bước ra.

Trong phòng chỉ còn lại một mình y, bầu không khí nặng nề gần như có thể đè nén cả hô hấp. Hạng Ý đứng bất động tại chỗ thật lâu, một lát sau, y đưa tay mở camera lên, màn hình ngay lập tức chuyển về hình ảnh ái muội mơ hồ của căn phòng nọ, y cứ đứng yên như vậy, không nói một lời, chỉ chăm chú nhìn vào hình dáng của Nhan Lập Khả đang rúc vào lòng Lăng Viêm, nhìn thật lâu, đôi mắt lạnh đi một tầng. Nhờ ánh đèn của màn hình, vết bớt nơi thái dương của y dần dần hòa hợp với cặp mắt, chậm tãi tỏa ra mùi máu tanh.

90. Quyển 3 - Chương 90: Màu Máu

Nhan Lập Khả thức dậy cảm thấy đầu óc mơ màng, chớp mắt mấy cái vẫn không thấy rõ trước mặt, đột nhiên cảm giác có một bóng đen bao phủ lên, sau đó đôi môi bị hôn một cái. Nhan Lập Khả ngơ ngác, trông thấy khuôn mặt tươi cười của Lăng Viêm phóng to ngay trước mắt, cánh tay ôm trên eo cậu còn áp sát vào.

"Nhóc con, ngủ thật là say." Hắn chống cằm cúi đầu cười tủm tỉm nhìn cậu, tay kia ôm eo cậu kéo vào trong lòng, "Đêm qua lạnh sao? Anh thấy em kéo áo ở dưới lên đắp."

Nhan Lập Khả cuối cùng cũng tỉnh, nhớ lại chuyện hoang đường đêm qua, trong lòng xông lên cảm giác tự giễu cùng cay đắng. Nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười, ngoan ngoãn dựa vào trong lòng của Lăng Viêm, "Đúng vậy, anh lấy hết chăn của tôi."

Lăng Viêm chớp mắt tỏ vẻ oan ức, "Nào có, anh ngủ rất thành thật…"

Nhan Lập Khả cười cười, nhướn người lên ôm lấy cổ Lăng Viêm, kéo xuống rồi đặt một nụ hôn lên đôi mắt người nọ, "Chào buổi sáng, thành thật đại thúc."

Lăng Viêm ngây người nhìn cậu, trì trệ trở nên phấn khích, đến khi kịp phản ứng liền cau mày, "Anh đại thúc chỗ nào!"

Nhan Lập Khả cười ha ha, trở người đứng lên tìm quần áo, "Anh lớn hơn tôi cả một giáp, không đại thúc thì là gì? Đàn ông phải biết chấp nhận già."

Lăng Viêm phẫn uất mà hừ một tiếng, đứng lên từ đằng sau ôm lấy cơ thể mịn màn của thiếu niên, cắn một cái lên sau ót cậu, "Tuyệt đối không phải một nhóc con đáng yêu."

Nhan Lập Khả bật cười, quay vòng lại trong lòng của hắn, bất mãn bĩu môi, "Vậy anh còn muốn tôi, mắt bị gì vậy."

"Ô, dám nghi ngờ mắt của anh? Nhóc con, xem anh chỉnh đốn em thế nào ~" Lăng Viêm cười sảng khoái, ôm người kia nhấc lên, đứng tại chỗ xoay một vòng lớn, chọc cho Nhan Lập Khả cũng phải cười rộ theo. Lăng Viêm cười đặt cậu xuống, trán chống lên trán, ánh mắt dần dần dịu dàng, "Không hối hận chứ?"

Nhan Lập Khả nhìn thấy ánh mắt như vậy, đau nhói trong lòng, không thể tiếp tục duy trì nụ cười trên mặt. Cậu vươn tay ôm cổ của Lăng Viêm, hơi dùng sức kéo đầu của hắn xuống, đôi môi chủ động hôn lên môi của đối phương. Lăng Viêm bất ngờ một chút, nhưng cũng nhanh chóng nhắm mắt hôn thật sâu vào, Nhan Lập Khả lặng lẽ mở mắt ra nhìn hắn thật lâu, cuối cùng từ từ nhắm mát lại.

Đến khi hai người tách ra, Lăng Viêm cúi đầu nhìn thấy Nhan Lập Khả đang cong mắt khiêu khích cười nói, "Cảm giác thế nào?"

"Cảm giác?" Lăng Viêm sung sướng trong lòng, mắt híp lại, ôm chặt lấy Nhan Lập Khả, một lần nữa xé quần áo trên người cậu xuống, "Cảm giác em chính là một tiểu bại hoại đang dụ dỗ tôi phạm pháp."

Bị ném trở lại lên giường, trên người lại bị cơ thể cường tráng của Lăng Viêm đè lên, Nhan Lập Khả thở gấp mỉm cười, đưa chân lên gác lên hông của hắn, "Vậy anh còn vui sướng mắc câu?"

Lăng Viêm cười lớn, nâng eo của thiếu niên lên, cả người chen vào giữa hai chân của đối phương, chậm rãi dùng sức đẩy thẳng vào. Nghe được tiếng rên nhỏ khẽ của Nhan Lập Khả, Lăng Viêm cúi người hôn lên môi của cậu, triền miên đến tai của cậu, âm giọng trầm khàn mang theo tiếng cười, "Cực kỳ vui sướng."

Nhan Lập Khả thở dốc ôm lấy người phía trên, nghe được lời hắn nói thì khẽ cười thành tiếng. Thiếu niên vốn đã xinh đẹp, thêm nụ cười này thật sự khiến cho người ta rúng động, Lăng Viêm càng nhìn càng yêu đến tận trong tim, nhịn không được ôm chặt người này vào trong lòng, chuyển động càng lúc càng thô bạo.

Một thứ gì đó giống như giọt nước chảy ra từ khóe mắt của Nhan Lập Khả, Lăng Viêm cúi đầu mút vào, mùi vị có chút mặn, có lẽ là mồ hôi. Nghĩ vậy, hắn cúi đầu hôn một lên mắt của Nhan Lập Khả, tần suất dần càng nhanh hơn.

***

Cài này gọi là "Từ nay quân vương không lâm triều"…

Đợi đến khi mặt trời lên đỉnh Lăng Viêm mới đứng lên rời giường, Nhan Lập Khả mệt mỏi ngủ say, hắn không nỡ đánh thức cậu dậy, cúi đầu khẽ hôn lên cái trán ướt đẫm mồ hôi của đối phương, cẩn thận đắp chăn cho cậu rồi mới mặc quần áo đi ra ngoài.

Lăng Viêm vừa mới ngồi lên ghế sô pha ngoài phòng khách, liền trông thấy Lăng Diệc Phong bưng dĩa điểm tâm tới cho mình. Người kia đưa dĩa thức ăn cho hắn, vừa cười vừa trêu chọc, "Viêm Viêm, đã lâu không thấy."

Lăng Viêm bị câu "Viêm Viêm" kia làm cho thiếu chút nữa sặc nước miếng, "Tiểu thúc, cháu cũng ba mươi rồi, đừng kích thích cháu."

Lăng Diệc Phong cười ha hả, đưa cốc sữa bò cho hắn, chậc chậc than thở, "Tiếng động cũng thật lớn, cách hai vách tường vẫn còn nghe."

Lăng Viêm đỏ mặt, hừ hừ hai tiếng rồi nhét một miếng bánh mì vào trong họng, "Đó là do cháu lợi hại."

"Được được, nhóc lợi hại, làm người ta không thể xuống giường."

"Nào có…" Lăng Viêm gãi đầu, cười hì hì nói, "Chỉ là ngủ thôi."

Lăng Diệc Phong cười, dần tỏ vẻ nghiêm túc, "Nhóc thật lòng sao?"

Lăng Viêm nuốt đồ ăn xuống, cốc sữa bò trên tay cũng đặt xuống bàn, ngước mắt nhìn thẳng vào Lăng Diệc Phong, "Cho là vậy đi," nói xong, Lăng Viêm lại cười tươi lên, "Dù sao, không có ý định chơi đùa."

"Được rồi." Lăng Diệc Phong nghe xong thấy rất vui, "Vậy cái đống bạn trai bạn gái kia làm thế nào?"

"Thế nào hả? Bỏ thôi." Lăng Viêm cười, tiếp tục ăn. "Tiểu thúc, cháu của chú tuy phong lưu, nhưng tuyệt đối không hạ lưu, cháu đã nói sẽ đối xử tốt với em ấy thì sẽ chịu trách nhiệm, cháu khi nghiêm túc rất đáng sợ đấy."

Lăng Diệc Phong khẽ cười, đứng lên vỗ vỗ vai của hắn. Nhan Lập Khả là người rất tốt, thông minh hiểu chuyện, lại còn xinh đẹp như vậy, nếu như cậu ấy thật lòng ở bên cạnh Lăng Viêm, chính mình cũng thấy vui cho bọn nó.

Hai người trò chuyện trong chốc lát, nhanh đến đêm, Nhan Lập Khả xoa cái bụng đói cồn cào loạng choạng

vào nhà ăn. Lăng Viêm nhanh chóng chạy đi tìm về một đống thức ăn cho cậu, còn tự tay dâng lên trước mặt cậu, hận không thể đút cho cậu ăn. Nhan Lập Khả chưa từng được ai chiều như vậy, nhất thời không quen, người đàn ông trước mắt tươi cười quá rạng rỡ, cậu đột nhiên cảm thấy không thể tiếp tục nhìn, vội vàng né mắt sang chỗ khác, vùi đầu ăn uống.

***

Những ngày tiếp theo bình yên đơn điệu, nhưng rất vui.

Lăng Viêm thuộc loại người mà dù có một mình bị ném lên hoang đảo cũng có thể tìm trò vui đùa cùng với gió hoa, vậy nên, trong mười ngày này Nhan Lập Khả bị hắn lôi kéo chạy hết chỗ này đến chỗ khác, xiên cá, bắt chim, đắp cát, thi nín thở trong nước, cái gì cũng chơi ít nhất một lần. Kết quả sau mười ngày, cả Nhan Lập Khả và Lăng Viêm đều đen như thổ dân, đến khi trở về Đằng Lăng, Lô Quân suýt nữa nhận không ra bọn họ.

Lô Quân là thằng em kiêm trợ thủ đắc lực của Lăng Viêm, suốt ngày toàn bị Lăng đại thiếu gia chèn ép, thực chất đã thành nô lệ luôn rồi. Mắt thấy Lăng Viêm xuống xe ôm lấy một thiếu niên, hôn vài cái rồi mới buông tay bảo tài xế lái đi, Lô Quân suy nghĩ cả nửa ngày, cuối cùng nhịn không được vẫn phải hỏi, "Này, tên nhóc vừa rồi là ai?"

Lăng Viêm cởi cái quần cộc mặc suốt mười ngày qua, mặc lên lại âu phục liền cảm giác không được thoải mái, thắt cà vạt cả buổi còn thấy khó chịu, dứt khoát tháo nó ra, "Hả? Vừa rồi à? Là Nhan Lập Khả đó."

Lô Quân ngẩn ngơ, trong đầu nhớ lại bộ dáng trắng trẻo mềm mại của Nhan Lập Khả, âm thầm than oán, "Cậu nhóc xinh đẹp như vậy làm sao mới ở với anh có mười ngày lại biến thành Obama?"

Lăng Viêm cũng không nổi giận, ngược lại còn rất vui, cười hả hê ngồi vào bàn làm việc xem tư liệu, "Thấy thế nào? Rất đáng yêu đúng không?"

Lô Quân lại ngẩn người, đứng gãi đầu, "Không phải anh nói sẽ không xuống tay với cậu ấy sao, nói làm bạn thích hợp hơn gì gì đó…"

Lăng Viêm nhún vai, cầm bút gạch ngang đánh dấu lên bản báo cáo, "Ai mà biết, ngây ngẩn thành như vậy." Nói xong, hắn nhìn chằm chằm vào bản tư liệu vài lần, cau mày, "Bản kế hoạch dự án vịnh nước này là của ai làm?"

"Là Lão Chu."

"Shit, làm cái quái gì vậy." Vứt báo cáo qua một bên, Lăng Viêm xoa đầu suy nghĩ, "Cậu nói với Lão Chu báo với truyền thông kế hoạch được thay đổi, nơi này đang cạnh tranh với nhiều công ty khác, chưa được xác định."

"A, được."

Lăng Viêm lại nhìn vào tư liệu của mảng truyền thông ở bên cạnh, nhìn thấy số liệu của "Công ty truyền thông Hợp Tung" đứng đầu trong lĩnh vực này, nhịn không được bĩu môi shit một tiếng, "Đặc biệt chú ý đến công ty Hợp Tung này, hừ, tập đoàn lập nghiệp từ xã hội đen lại có thể tẩy trắng đến mức độ này, coi như cũng có chút bản lĩnh." Nói xong, hắn lấy ra vài tờ thông tin, "Hiện tại mảng làm ăn bên ngoài của bọn họ là do ai quản lý?"

Lô Quân suy nghĩ một chút, "Hình như là một nữ trợ thủ tên Mặc Liên, trợ thủ của Dương Viễn Tu lão đại của Hợp Tung."

"Ừ." Lăng Viêm còn chút ấn tượng, cô ta đơn giản đến độ không có chuyên môn, suy nghĩ một chút, thuận miệng hỏi thêm một câu, "Còn phần làm ăn ngầm Dương Viễn Tu giao cho ai?"

"À, là Lâm Vũ Phi." Lô Quân nói, bổ sung thêm câu, "Là đội trưởng của đội vệ sĩ lợi hại đến mức biến thái của Dương Viễn Tu, đoán chừng là một tên kỳ quái."

"Lâm Vũ Phi?" Không có ấn tượng với người này, trong trí nhớ của hắn tên này luôn đứng sau lưng Dương Viên Tu, không có cảm giác tồn tại, nên hắn cũng không chú ý.

"Được rồi, cứ vậy đi." Lăng Viêm ném tư liệu trong tay đi, đứng dậy duỗi lưng một cái, "Cậu đi nói với quản gia Tiền cho người dọn phòng của tôi một chút, đổi thành chiếc giường lớn hơn."

"Hả?" Lô Quân ngạc nhiên, khó tin nổi, "Anh không phải là muốn…"

Lăng Viêm nhướn mày, tâm tình sung sướng, "Tất nhiên, người của tôi sao có thể ở cái ký túc xá nhỏ xíu như vậy, cậu chưa thấy cái ký túc xá tồi tàn đó đâu, ai ui, không có điều hòa, chỗ tắm rửa cũng không có, đường đi thì hẹp, rung giường một cái còn phát ra tiếng động, bla bla bla…"

Lô Quân ngậm miệng, nhưng trong lòng vẫn còn giật mình, nhìn Lăng Viêm có vẻ rất nghiêm túc, đây đúng thật là tin tức khiến người ta kinh hãi.

Hai người, một người lòng đầy căm phẫn, một người đi trên mây, tóm lại một ngày vui mừng của hai người Đằng Lăng lại bắt đầu trở nên lộn xộn…

***

Nhan Lập Khả được Lăng Viêm lái xe đưa đến ký túc xá, đến khi lên lầu trong đầu vẫn còn nhớ lại chuyện của mười ngày qua, phong cảnh trên hòn đảo vô cùng đẹp, nước biển trong xanh còn có thể nhìn thấy đàn cá đang bơi tung tăng ở dưới, Lăng Viêm lúc nào cũng nghĩ ra cách để đùa giỡn với cậu, tìm hết mọi cách để làm cậu vui, trong mười ngày này, vui vẻ thoải mái đến nổi khiến cậu cảm thấy không chân thật.

Người kia toàn tâm toàn ý đối xử với cậu như thế, mọi chuyện cậu làm bây giờ cũng chỉ là đâm một nhát sau lưng hắn. Nhan Lập Khả ngã xuống giường, nhắm chặt mắt, trái tim vô cùng đau đớn, chịu không được mà cuộn mình ôm lấy thân thể.

Giả dối dù sao cũng chỉ là giả gối, làm người nên biết đối mặt với hiện thực. Nhan Lập Khả cắn răng mở mắt ra, chống người ngồi dậy tìm thẻ sim mới đổi vào điện thoại, mỗi động tác đều rất chậm, ngón tay ấn lên còn có chút run rẩy. Âm thanh chờ đợi kéo dài, trong chớp mắt điện thoại được tiếp, Nhan Lập Khả nuốt cổ họng, cố gắng làm cho giọng của mình nghe bình thường, "Ý…"

Hạng Ý mơ hồ, giống như đột nhiên phản ứng, vội vã lo lắng hỏi, "Tiểu Khả, em về rồi?"

Nhan Lập Khả ừ một tiếng, đè lại điện thoại chậm rãi cuộn thân mình, "Đường biển đi ra đảo có bão lớn nên tạm hoãn vài ngày, hôm nay mới trở về." Mỗi khi nghe được giọng của Hạng Ý cậu luôn cảm thấy rất thoải mái, nhưng không hiểu tại sao, lúc này chỉ cảm giác thật mệt mỏi.

Bên kia Hạng Ý thở dài, thoáng trách móc, "Tại sao không gọi điện cho tôi, tôi rất lo lắng cho em."

Đáy lòng Nhan Lập Khả nhẹ nhõm một chút, cố gắng nâng tinh thần, "Toàn bộ tín hiệu trên đảo đều bị chặn, hơn nữa mỗi ngóc ngách đều được lắp đặt camera, tôi không thể mạo hiểm…" Nói xong, Nhan Lập Khả lại nặn ra một nụ cười theo thói quen, "Xin lỗi, khiến cho anh phải lo lắng rồi."

Hạng Ý bên kia bỗng nhiên lặng đi, qua một lúc lâu sau mới cất giọng, "Vậy em phát tín hiệu định vị bằng cách nào?"

Nhan Lập Khả ngẩn ra, cả người vô thức run lên, đầu ngón tay lạnh như băng, "Tôi…" hô hấp trở nên dồn dập, Nhan Lập Khả đè lại ngón tay đang run rẩy của mình, cố gắng bình tĩnh, "Tự tôi tìm được một nơi, rất bí mật, có thể… Có thể phát tín hiệu…"

Hạng Ý bên kia đột ngột cắt ngang câu nói của cậu, âm giọng trầm thấp đùa cợt gần như tàn nhẫn, "Trên giường của Lăng Viêm?"

Ngay tức khắc cả người bỗng nhiên cứng đờ, đến cả trái tim cũng gần như ngừng đập. Đầu bên kia âm trầm đến mức vắng lặng, Nhan Lập Khả đột nhiên cảm thấy uất ức, đau khổ đè nghén suốt mười ngày qua đều dâng trào cùng một lúc. Bỗng nhiên, cơ thể không còn run rẩy nữa, chỉ cảm thấy vô cùng mệt mỏi, giọng nói mang theo chút tự giễu, khẽ mỉm cười, "Làm sao anh biết?"

Hạng Ý không trả lời, trong điện thoại chỉ có thể nghe được tiếng hít thở khe khẽ của y. Nhan Lập Khả cảm giác thân thể như bị thứ gì đó bén nhọn đâm vào từng nhát, rất đau, đau đến không rõ ràng, đau đớn ngắn ngủi kéo dài liên tục, từng lần tra tấn tinh thần của cậu. Cậu mỉm cười nhìn trần nhà phía trên, âm giọng trở nên nhẹ nhàng, "Đúng vậy, trên giường của hắn." Nhan Lập Khả nói, mắt cười cong lên, "Chúng tôi làm xong, hắn ngủ rất say, tôi liền có cơ hội để khởi động thiết bị định vị. Dường như Lăng Viêm rất thích tôi, hôm qua hắn nói muốn đưa tôi đến Đế Viên ở chung với hắn, tôi nghĩ càng ở gần hắn thì có thể càng biết được nhiều tin tức, vì vậy tôi đồng ý…" Nói đến đây, Nhan Lập Khả dừng một chút, bỗng hỏi, "Anh nói, tôi có nên đi không?"

Hạng Ý nửa ngày không nói câu nào, nhưng hô hấp ngày càng nặng nề. Nhan Lập Khả chậm rãi ngưng cười, đôi mắt híp lại, "Ý, anh muốn tôi đi sao?"

Một khoảng yên lặng, cho đến khi Nhan Lập Khả cảm thấy ngón tay đang cầm điện thoai của mình đã đau đến mức cay đắng, cuối cùng bên kia cũng vang lên âm thanh khẽ khàn, "Tiểu Khả, em vì tôi làm nhiều như vậy… Tôi rất đau lòng."

Ngón tay cầm chặt điện thoại thả lỏng một chút, trái tim đau thắt tựa như hơi ổn định lại, Nhan Lập Khả nhắm mắt, khẽ trả lời, "Có những lời này của anh, những việc tôi làm đều có ý nghĩa."

Giọng của Hạng Ý đột nhiên trở nên sắc bén, mơ hồ ẩn chứa tức hận, "Em phải chịu những vũ nhục này, sau này tôi nhất định thay em đòi lại gấp trăm nghìn lần."

Nhan Lập Khả cảm thấy trái tim run rẩy đau khổ dần dần được ổn định, hít thở trở nên thông thuận, cậu chậm rãi thở nhẹ một hơi, nụ cười tươi hơn một ít. Tiện tay kéo tấm chăn ở bên cạnh qua, Nhan Lập Khả mỉm cười nói, "Tôi sẽ từ chối Lăng Viêm, anh yên tâm, tôi sẽ không để cho hắn chạm vào tôi lần nữa, tôi…"

Còn chưa nói hết, Hạng Ý đã cắt ngang cậu, dường như hơi ngập ngừng, "Em đột ngột từ chối hắn, hắn sẽ không nghi ngờ sao?"

Cánh tay đang đắp chăn bỗng nhiên cứng đờ, Nhan Lập Khả cảm thấy trong tim có thứ gì đó thắt lại.

"Dù sao đã làm đến mức này, cơ hội để thâm nhập vào trong nội bộ của bọn họ cũng chỉ có lúc này." Hạng Ý tựa như đang dằn vặt, khẽ nói, "Thế nhưng tôi thật sự không muốn để cho hắn… để cho hắn đối xử với em như vậy…"

Dù sao… Đã làm đến mức này?

Nhan Lập Khả không còn nghe rõ câu nói phía sau, bên tai chỉ liên tục quanh quẩn câu nói này, đâm thẳng vào dây thần kinh lung lay muốn đứt của cậu.

"Có lẽ em nên đồng ý trước, đến lúc đó xem tình huống rồi thương lượng lại, như thế nào?"

Bỗng nhiên cơ thể trở nên thật lạnh, Nhan Lập Khả cuống quít lấy chăn trùm kín người, nhưng vẫn cảm thấy rét đến thấu xương, có lẽ bởi vì quá lạnh, cổ họng dường như cũng bị đóng băng, tắc nghẹn cả buổi không nói nên lời.

Cậu không nhớ lúc sau Hạng Ý nói cái gì, chỉ nhớ cả người lạnh đến không chịu nổi, bờ môi trắng bệch, đến cả sức lực để cầm điện thoại cũng không còn. Sau khi cúp máy, cậu thấy được gương mặt của mình trên màn hình điện thoại, xanh xao tiều tụy, xấu xí như một đồ vật bị vứt bỏ, bởi vì cách so sánh này mà tự cảm thấy buồn cười, nhưng làm thế nào cũng không thể cười nổi, chỉ còn cảm giác lạnh lẽo.

Cậu ngơ ngác nhìn khuôn mặt xa lạ này, đờ đẫn ngắm nhìn, mắt không chớp suốt một đêm, thân thể như ngừng hoạt động, chỉ còn trái tim tan nát điên cuồng đập loạn, mỗi một nhịp, giống như sét đánh.

***

Ngày hôm sau, Lăng Viêm khí thế bừng bừng tiến vào trong ký túc xá của Nhan Lập Khả, trông thấy nhóc con đến cả quần áo cũng không thèm cởi mà nằm cuộn tròn trong chăn. Lăng Viêm cười đi đến chọc cậu, hắn ôm lấy bên ngoài tấm chăn, dùng sức làm cho cái mặt bánh chưng lúc ẩn lúc hiện, giả giọng hừ hừ, "Đoán xem ta là ai~"

Nhưng qua cả một lúc mà người bên trong vẫn không có phản ứng, Lăng Viêm gãi đầu ngừng cười, nghi hoặc mà gọi cậu một tiếng, "Tiểu Khả?"

Vẫn không có phản ứng.

Rốt cuộc Lăng Viêm cũng cảm thấy kỳ lạ, nhíu mày giật mạnh tấm chăn xuống.

Gương mặt tái nhợt của thiếu niên toát đầy mồ hôi lạnh, khóe mắt dường như còn đọng lại vệt nước mắt chưa khô. Trên người Nhan Lập Khả vẫn là mặc bộ quần áo của hôm qua, tay chân lạnh cóng như băng, nhưng trên trán lại nóng đến bỏng tay. Lăng Viêm vội vã bế cậu lên, rống lớn một tiếng với thuộc hạ ở ngoài cửa, "Mau gọi bác sĩ!"

Phóng nhanh như bay đến bệnh viện, Lăng Viêm ôm chặt người trong lòng không dám rời tay, khi xuống xe cũng mặc kệ cáng cứu thương chó má gì đó, tự mình ôm cậu xông thẳng vào trong. Người trong lòng lạnh cứng tựa như một xác chết, hơi thở yếu ớt đến mức không thể cảm nhận được. Lăng Viêm ôm cậu chạy thẳng đến phòng khám, gấp gáp đến độ mặt mũi tái nhợt.

Chẩn đoán, sát cồn, tiêm thuốc, truyền dịch, bận rộn tới trưa, cuối cùng phòng bệnh cũng được yên tĩnh trở lại.

Thiếu niên lẳng lặng nằm trên giường bệnh, gương mặt cuối cùng cũng có chút huyết sắc, có điều trên cánh tay gầy gò vô lực vẫn cắm ống truyền dịch, thấy vậy Lăng Viêm càng đau lòng. Ngồi ở bệnh cạnh Nhan Lập Khả, Lăng Viêm cẩn thận nắm bàn tay của cậu, tốt quá, bàn tay không còn lạnh như trước nữa, đã ấm lên một chút. Đắp lại chăn cho cậu, Lăng Viêm nhẹ nhàng vuốt ve trán của cậu, sau đó ngồi bên cạnh trông coi.

Thời gian trôi qua từng chút, bầu trời dần dần tối sẫm. Cho đến khi truyền hết ba bình dịch, cuối cùng Nhan Lập Khả cũng tỉnh lại.

Đập vào mắt cậu là hình ảnh Lăng Viêm đang ngồi ngủ gà ngủ gật ở bên cạnh, Nhan Lập Khả ngẩn ngơ, thứ đau đớn điên cuồng trong lòng lại dâng lên lần nữa.

Cậu vì người đàn ông kia mà không màng hi sinh tất cả, nhưng đối với người kia, rốt cuộc cậu tính là gì đây?

Mơ màng nhớ lại cảnh tượng mà cậu nhìn thấy ở khách sạn Rhea ngày đó, bên cạnh Hạng Ý, thật ra có vô số người như vậy, bản thân cậu… Có phải thật sự không có chút quan trọng nào hay không?

Nhan Lập Khả chợt cảm thấy nực cười, thứ cậu gọi là thích, cái gọi là tình yêu, dường như, chẳng qua chỉ là tự cậu đơn phương.

Trong mắt dần hiện lên gương mặt ngủ say của Lăng Viêm, Nhan Lập Khả thẫn thờ nhìn, lòng lại cảm thấy hỗn loạn cùng bất lực.

Người như vậy… Mình lại thật sự lợi dụng hắn, trăm phương ngàn kế muốn giết chết cha của hắn sao…

Ánh trăng lành lạnh, nhưng không hiểu sao khi chiếu lên mặt Lăng Viêm lại cảm thấy nhẹ nhàng, Nhan Lập Khả nhìn một lát, cảm giác hốc mắt càng lúc càng cay đắng, nhịp tim trong ngực như muốn dừng, càng ngày càng đau.

***

Lăng Viêm tỉnh dậy nhìn thấy trên giường trống trải, hắn hoảng sợ, lập tức đứng lên định ra ngoài tìm, nhưng đột nhiên lại trông thấy một mẩu giấy nhỏ được dán lên cửa, chữ viết gọn gàng đẹp đẽ, “Tôi đi dạo hoa viên một chút, đừng lo lắng — Tiểu Khả.”

Không hiểu sao mới đọc chữ đầu tiên đã có cảm giác ấm áp, Lăng Viêm tự cảm thấy mình thật kỳ lạ, tức khắc chạy xuống hoa viên dưới lầu.

Hoa viên của bệnh viện trung tâm rộng đến vô lý, Lăng Viêm vòng tới vòng lui trong đám hoa cỏ, đi qua đi lại cuối cùng cũng trông thấy nửa bóng lưng của Nhan Lập Khả trong một góc nhỏ, dáng vóc của thiếu niên vốn thấp bé, người cũng gầy tong, bị bao phủ trong rừng hoa thảo nào làm hắn khó nhận ra.

“Tiểu Khả!” Mừng rỡ chạy thẳng qua, Lăng Viêm bước đến gần từ đằng sau ôm lấy bả vai của thiếu niên.

Nhan Lập Khả hoảng sợ, rùng mình một cái.

Lăng Viêm cúi đầu cười ha hả, hôn một phát lên mép tóc của cậu, sau đó đi vòng qua đứng đối diện với cậu, “Một mình ở đây nghĩ gì thế?”

Nhan Lập Khả bình ổn lại, ngẩng đầu nhìn lên khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của Lăng Viêm, tâm trạng cũng nhờ đó mà khá lên một ít, “Không có gì, chỉ là vừa đi dạo qua.”

Lăng Viêm lại hôn một phát lên đỉnh đầu của cậu, sau đó vươn tay nắm lấy bàn tay của cậu, "Đi dạo một mình chán lắm, anh cùng đi với em."

Lòng bàn tay của Nhan Lập Khả vẫn còn hơi lạnh, hắn liền nắm chặt hơn, bàn tay bên trong tựa như co rụt lại một chút, nhưng sau đó lại dần dần thả lỏng, để mặc cho hắn nắm.

Hai người chậm rãi tản bộ trong vườn hoa, Lăng Viêm cố giảm tốc độ của hắn, tính tình nôn nóng hiếm khi có tốc độ đi như rùa như thế này.

"Lăng Viêm." Đột nhiên Nhan Lập Khả đứng lại, ngẩng đầu nhìn hắn, "Tôi… Tôi muốn hỏi anh một chuyện."

"Hỏi gì nào."

Nhan Lập Khả cắn môi, cúi thấp đầu nhìn chằm chằm vào mũi giày của mình, giọng rất nhỏ, "Anh không phải… thật sự thích tôi đúng không?"

Lăng Viêm cười vui, "Vậy em nghĩ sao? Bắt em làm bạn bè à?" Lăng Viêm nói xong, tay kia xoa đầu của cậu, "Anh nào rảnh rỗi như vậy, cùng bạn mình đi dạo vườn hoa?"

Nhan Lập Khả ngẩn ngơ, bỗng dưng đứng lại bất động. Lăng Viêm không hiểu cũng dừng theo, vừa định hỏi có chuyện gì sao, người bên cạnh đột ngột ôm chặt lấy hắn, vùi đầu vào lồng ngực của hắn, cơ thể hơi run rẩy. Lăng Viêm đau lòng, vội vàng ôm lại, "Làm sao vậy? Sao thế?"

Giọng của Nhan Lập Khả rất nhỏ, rất khẽ, âm giọng tựa như đang run lên, "Nếu… Nếu như tôi lên giường với người khác…"

Lăng Viêm sững sờ, lông mày lập tức nhíu lại, "Em dám!"

Dường như Nhan Lập Khả đã dần ổn định lại, ngẩng đầu bình tĩnh nhìn hắn, "Ý tôi là nếu như, nếu tôi…"

"Nếu nếu cái gì, chó má nếu như!" Lăng Viêm nắm mặt của Nhan Lập Khả, mặt mày hung dữ lên, "Dám nói chuyện này với anh? Muốn chọc tức anh đúng không?"

"Nhưng nếu như tôi vì anh nên mới…"

Lăng đại thiếu gia không cho phép cậu nói tiếp, chỉ lo giận dữ, "Vì anh nên mới cắm sừng anh?" Bàn tay ấn lên trán Nhan Lập Khả, "Em chưa hết sốt phải không?"

Nhan Lập Khả vốn đang rất đau khổ, bị hắn trách móc một hồi liền không còn tâm tình, cậu lẳng lặng nhìn

Lăng Viêm một lúc, Nhan Lập Khả thở dài một hơi, buồn phiền mà trừng mắt liếc hắn một cái, "Cũng không phải ai cũng giống như anh."

"Thúi lắm," Lăng Viêm ngắt chóp mũi Nhan Lập Khả, hừ lạnh nói, "Anh cũng không tin trên đời này có tên đàn ông nào thật lòng yêu một người mà có thể cho phép người kia bò lên giường của thằng khác. Người đó nếu không phải bệnh thần kinh thì cũng là không coi em ra gì."

Nhan Lập Khả cảm thấy trong tim chấn động, trái tim đột nhiên đau thắt đến nỗi nghẹt thở. Cậu sững sờ nhìn Lăng Viêm, qua một lúc lâu lại ôm chặt lấy hắn, tựa vào lòng hắn thì thào, "Đúng… Anh nói rất đúng…"

"A?" Lăng Viêm không nghe rõ, nhưng cũng không để ý nhiều, chỉ nâng cằm Nhan Lập Khả lên, híp mắt nhìn cậu, "Này, giả thuyết đó là sao, em muốn trèo tường hả!"

Nhan Lập Khả nhìn hắn, chợt liếc hắn một cái, cười khinh bỉ, "Chỉ số thông minh bao nhiêu vậy, vấn đề tham khảo cũng không nhận ra?"

"Tham… Tham khảo cái con em em!" Lăng Viêm bất chợt đè giọng xuống, siết sao nhìn cậu, "Anh nói thật, nếu dám cắm sừng anh, anh… anh…" Anh anh một hồi, Lăng Viêm nhíu mày suy nghĩ, cuối cùng gằng giọng nói khẽ, "Anh sẽ tét mông em, sau đó làm em khỏi xuống giường ba năm."

"…"

Nhan Lập Khả có cảm giác, chỉ số thông minh của mình và hắn đang càng ngày càng chênh lệch.

Nhưng… Một người đàn ông đơn thuần bá đạo như vậy, lại có thể khiến cho trái tim đau đớn của cậu dần dần êm dịu.

"Yên tâm." Nhan Lập Khả kiễng chân, hôn một cái lên môi hắn, sau đó ranh mãnh cười nói, "Trước khi trèo tường sẽ vứt anh, nên cứ yên tâm." Nói xong liền đẩy Lăng Viêm ra, nhanh chóng chạy đi.

Cả buổi sau Lăng Viêm mới phản ứng được, giận dữ đuổi theo, "Nhan Lập Khả, em đứng lại cho đại gia!"

"Ha ha." Nhan Lập Khả trốn vào trong một bụi hoa, nhưng nhanh chóng cũng bị người kia bắt vào trong lòng, Nhan Lập Khả cười tươi, thuận thế ôm lấy cổ của Lăng Viêm, ánh mắt tươi cười quyến rũ như yêu tinh, "Đại thúc, anh ngốc thật."

"Gọi một tiếng đại thúc nữa, anh sẽ tét mông em!"

"Đại thúc, anh nên chấp nhận sự thật."

"Nhóc con, xem anh chỉnh em thế nào!"

Hai người cười đùa trong bụi hoa, một bên nhìn dường như rất tức giận, bên kia, hình như là vui vẻ.

Hương hoa hồng phảng phất xung quanh, Nhan Lập Khả đưa tay hái một cành, mặc kệ bị đám gai nhọn đâm vào tay, nắm lấy đóa hoa kia đưa lên chóp mũi, "Lăng Viêm, anh biết em thích hoa gì nhất không?"

Lăng Viêm giỡn đủ rồi, cười ôm lấy Nhan Lập Khả, hôn lên mắt của cậu, "Hoa hồng hả?"

"Đúng vậy." Nhan Lập Khả ngửi hương hoa, đôi mắt đen láy rung chuyển một thứ ánh sáng mơ màng, "Hoa thơm như vậy, đẹp như vậy, nhưng toàn thân đều là gai nhọn, màu sắc còn giống như máu, thật đẹp."

Lăng Viêm nghe những lời này thì cau mày, nhưng Nhan Lập Khả vẫn cười, có điều nụ cười kia, Lăng Viêm nhìn vào lại có cảm giác đau lòng kỳ lạ, ừm… Bi thương đến dị thường.

"Anh nói xem, màu máu này, là của tự hoa hồng, hay là của người hái?"

Lăng Viêm giật khóe miệng tỏ vẻ bất đắc dĩ, "Liên tưởng như vậy làm gì? Nó mọc lên thì có dáng đó…"

"…" Nhan Lập Khả không nói gì, chỉ híp mắt, dáng vẻ tươi cười dần mờ nhạt, "Vậy… Là tự hoa hồng, đúng không?"

Toàn thân máu đỏ, thảo nào, đau như vậy…

Nhan Lập Khả ném cành hoa xuống đất, ngẩng đầu nhìn Lăng Viêm cười nói, "Trở về đi, em mệt rồi."

Bị Nhan Lập Khả làm cho hồ đồ, có điều nghe câu này thì hiểu, Lăng Viêm cười hôn lên trán của cậu, nắm tay cậu đi, "Được, về thôi."

Cành hoa hồng rơi xuống lung lay trên mặt đất, Nhan Lập Khả không quay đầu lại, được Lăng Viêm dắt đi xa dần.

91. Quyển 3 - Chương 91: Đại Thọ

Nhan Lập Khả cảm giác khi ở bên cạnh Lăng Viêm, thời gian trôi qua thật mau, từ khi bắt đầu chuyển đến sống ở Đế Viên đến nay, cuộc sống của cậu gần như hoàn toàn thay đổi. Những ngày bình yên lặp đi lặp lại, hiện tại mỗi ngày đều có vẻ không giống như người thường. Ở bên cạnh Hạng Ý, ngoài niềm vui, cậu còn mơ hồ cảm thấy có thứ cảm giác đau đớn đến nghẹt thở không rõ ràng, nhưng bên cạnh Lăng Viêm,

đơn giản chỉ có vui vẻ.

Người đàn ông này rất thương cậu, cậu gần như quên mất mình đến đây là để nằm vùng, căn bản không có tư cách hưởng thụ yêu thương của người này.

Vườn hoa ở Đế Viên tuy rộng, nhưng lại không có bóng dáng hoa hồng. Có một lần Lăng Viêm dẫn cậu đi dạo vườn hoa thì phát hiện điều này, ngày hôm sau lập tức kêu người trồng hoa hồng, sau đó đổi hết tất cả thành hoa hồng đỏ. Nhan Lập Khả còn nhớ vẻ mặt hớn hở của Lăng Viêm ngày đó khi chạy lại chờ cậu khen thưởng, bộ dáng tươi cười thuần khiết anh tuấn như vậy, khiến cho trái tim cậu chợt co rút đau đớn.

Thần sắc của Mạc Lẫm càng ngày càng tốt lên, người cũng có thịt ra một chút, mặt mày hồng hào, không còn nhợt nhạt như thi thể nữa. Lăng Viêm và Lăng Diệc Phong càng lúc càng đối xử với cậu tốt hơn, trên thực tế, Lăng Viêm hận không thể đem theo cậu đi khắp nơi, chiều cậu đến nổi người ngoài nhìn vào đều cảm thấy sởn da gà. Có đôi khi Nhan Lập Khả cũng không phân biệt rõ, thật sự xem mình là bảo bối được Lăng Viêm cưng chiều, thật sự là người yêu của hắn, không còn thân phận nào khác, không có bất kỳ dằn vặt hay đấu tranh nào.

Cảm giác được người khác tin tưởng và yêu thương chính là loại độc dược mạnh nhất ở trên đời, cậu không muốn nghiện, cậu muốn từ bỏ thứ độc mang tên "Lăng Viêm" này, nhưng không thể kìm được mà dần bị hút sâu vào, không lối thoát.

Nhan Lập Khả xuất thần nhìn vườn hoa hồng tuyệt sắc trước mặt, sau nửa ngày, cậu lặng yên ngồi trên băng ghế, ôm lấy đầu của mình.

Hạng Ý tạm thời không có ý định đụng tới Mạc Lẫm và Lăng Diệc Phong, ngược lại, y để cho cậu cứu chữa cho Mạc Lẫm. Một danh phận tình nhân vẫn chưa đủ, nếu còn là ân nhân, mới có thể xem như thật sự thâm nhập vào nội bộ của Đằng Lăng.

Cậu biết, Lăng Viêm càng tin tưởng cậu, càng cưng chiều cậu, càng yêu cậu, thì ngày mà cậu phải rời xa cuộc sống của hắn, sẽ ngày càng gần.

Điều duy nhất mà Nhan Lập Khả có thể làm bây giờ đó chính là kiên nhẫn chờ đợi, cậu cũng ít khi liên lạc với Hạng Ý, từ khi đến Đế Viên, hành động của cậu càng phải bí mật, có điều, thực tế nhiệm vụ của cậu cũng rất đơn giản, chỉ cần đợi đến khi biết được tung tích của Lăng Diệc Thần, cậu nắm được, liền chấm dứt.

Cứ như vậy, một năm trôi qua, hơn ba trăm ngày đêm, cậu đã quen với việc Lăng Viêm thường xuyên mang niềm vui đến cho cậu, từ lâu đã quen với việc tên này không màng thời gian hay địa điểm mà động dục bừa bãi, quen nhìn bộ dáng tươi cười đắc ý của hắn, cũng quen với việc mỗi đêm đều ngủ say trong vòng tay người này.

Lăng Viêm không hề cảnh giác với cậu dù chỉ một chút, lúc nào cũng ngủ say bên cạnh cậu, thỉnh thoảng Nhan Lập Khả lại ngắm nhìn người đàn ông đang ôm mình mà ngủ này, ngơ ngác nhìn thật lâu, bi ai trong lòng dâng lên từng chút, liền mất ngủ cả đêm mà nhìn hắn như vậy.

Cậu từng nghe Lô Quân nói, ánh mắt của Lăng Viêm khi nhìn cậu nhìn rất là buồn nôn, nhưng thư ký của Lăng Viêm lập tức phản bác, nói đó gọi là ấm áp, Lô Quân là đang ghen ăn tức ở, làm cậu không biết đáp lại như thế nào.

Tất cả mọi người dường như đều thích cậu, nhưng càng ngày cậu càng cảm thấy khổ sở.

Đã thấy được nhiều sự giả dối, ngay đến cậu phải cảm nhận được, đó mới là chân thật.

***

Bất luận là bi kịch hay hài kịch, cũng phải có một kết thúc, ngày hôm nay, cuối cùng đau khổ mà cậu dằn vặt suốt một năm qua đã đột ngột đến.

Mạc Lẫm tỉnh lại.

Cái tin tức đủ để khiến người khác phát điên này, cậu nghe được khi đang ở trên giường Lăng Viêm. Ngày đó, mới tờ mờ sáng, cả người cậu được Lăng Viêm ôm vào trong lòng, lúc điện thoại reo cậu tỉnh giấc nhưng vẫn còn mơ màng, cho đến khi có một tiếng hét phấn khích điếc tai vang lên, cậu mới tỉnh ngủ được một chút, loạng choạng ngồi dậy. Nhưng còn chưa kịp ngồi thẳng lên, đột ngột bị Lăng Viêm hung hăng ấn mạnh ngã lại xuống giường, hắn trần truồng ôm lấy cậu, chui vào trong chăn hết sờ soạng rồi lại cắn, mặt mày hưng phấn.

Nhan Lập Khả bị hắn làm cho không hiểu, nhíu mày thắc mắc giữ lại đầu của hắn, “Sao vậy? Phấn khích đến thế?” Lăng Viêm cười ôm lấy cậu, râu mọc buổi sáng châm chít làm cậu thấy nhột, Nhan Lập Khả vui vẻ lên, chuyển mình cũng ôm lại Lăng Viêm, lắc đầu hắn một cái, “Được rồi đừng lộn xộn, chuyện gì mà vui vậy?”

Lăng Viêm rốt cuộc cũng dừng cười, cắn chóp mũi của cậu rồi hừ hừ hai tiếng, giọng nói trầm khàn phấn khởi rơi vào trong tai Nhan Lập Khả, “Lẫm thúc tỉnh rồi!”

Lẫm thúc… Tỉnh rồi?

Nhan Lập Khả sửng sốt hai giây sau mới kịp phản ứng, ngay tức khắc cả người cậu đóng băng. Nhưng Lăng Viêm lại không nhận ra, liên tục cúi đầu hôn mạnh xuống gương mặt của thiếu niên, cười hặc hặc nói, “Anh thế này còn chưa là gì, em không nghe thấy giọng của Tiểu thúc trong điện thoại đâu, như là muốn điên luôn, ha ha!” Nói xong, Lăng Viêm ôm vai Nhan Lập Khả, trở mình đè lên hôn một phát lên môi của cậu, “Cảm ơn em, Tiểu Khả, hắc hắc, cuối cùng Tiểu thúc cũng sống lại, ha ha ha, cục cưng, em thật giỏi!”

Nhưng Nhan Lập Khả chỉ đờ đẫn nhìn hắn, bờ môi bị hôn run lên nhè nhẹ. Lăng Viêm ngây ngô cười một lúc thì cảm thấy có gì không đúng, cơ thể người trong lòng trở nên cứng ngắc lạnh như băng, dường như sắc mặt cũng hơi trắng nhợt. Thân thể của Nhan Lập Khả vẫn luôn không được khỏe, hắn vừa nhìn thấy bộ dạng này liền hoảng sợ, vội vàng muốn hỏi làm sao vậy, nhưng lời còn chưa nói ra khỏi miệng, thiếu niên dưới thân đột ngột ngẩng đầu hôn lên môi của hắn, đầu lưỡi cũng tham lam tiến vào trong, vô cùng nhiệt

tình. Lăng Viêm ngẩn người một chút, cảm nhận được hai chân của Nhan Lập Khả cũng vòng qua ngang hông mình, vẻ mặt ngơ ngác thất thần vừa rồi giống như chỉ là ảo giác, hiện giờ trên gương mặt xinh đẹp của thiếu niên chỉ có nụ cười quyến rũ yếu ớt, đến cả đôi mắt đen láy cũng ánh lên một thứ ẩm ướt mềm mại đáng yêu.

"Lăng Viêm, vào trong em đi." Giọng của Nhan Lập Khả có chút khàn, cậu ôm chặt cổ của hắn, ngẩng đầu đưa bờ môi ghé sát vào lỗ tai hắn, "Nhanh lên, dùng sức vào trong em."

Lăng Viêm hỗn độn khô khốc, dục vọng bùng lên, không nói hai lời lập tức phụng mệnh hành sự, thuận tay ôm nhanh lấy người kia, để cho cậu ngồi trên người của hắn lắc lư lên xuống.

Chuyển động nóng bỏng, hai cơ thể ướt đẫm mồ hôi quấn lấy nhau.

Nhan Lập Khả ôm chặt lưng của Lăng Viêm, không ngừng đòi hỏi xâm nhập mạnh bạo hơn. Cơ thể rất đau, đau đến nổi cậu muốn hét to, nhưng cậu vẫn cảm thấy chưa đủ, cảm giác đau đớn này chưa đủ che đi rối bời trong lòng của cậu, càng không đủ để dẹp đi thứ đau khổ đang khuếch tán ở chỗ sâu nhất trong lồng ngực. Cậu nhận lấy từng va đập mạnh bạo của Lăng Viêm, hận không thể để hắn phá nát cơ thể của cậu, đập tan đi trái tim này, làm cho cậu hoàn toàn quên đi loại đau đớn giống như dao cứa này.

Trước khi rơi vào bóng tối rốt cuộc cậu cũng cảm thấy bình tâm lại. Sớm nên như vậy, cậu vĩnh viễn nên thuộc về màn đêm như này, linh hồn của cậu từ lâu đã chìm sâu trong bóng tối vô tận, không có tư cách để nhận lấy một chút yêu thương hay ánh sáng.

***

Một lần nữa bước lên còn thuyền kia, lần này cậu không bị yêu cầu phải uống thuốc ngủ, đi tới đi lui trên tuyến đường biển này suốt một năm, đây là lần đầu tiên cậu được đứng trên boong tàu mà ngắm nhìn đường chân trời ở phía xa xa. Lăng Viêm đứng phía sau rất tự nhiên mà ôm cậu vào lòng, sống lưng dựa vào lòng ngực của hắn, cậu cảm nhận được bàn tay của mình được nhẹ nhàng vuốt ve một cách thương yêu ở trong bàn tay của Lăng Viêm.

Lăng Viêm có vóc dáng cao lớn, đứng sau lưng ôm cậu như vậy, gần như muốn đem cậu hoàn toàn được bủa vây trong lòng của hắn.

"Ánh mặt trời trên biển vô cùng đẹp, anh vẫn muốn có một này có thể đứng cùng em ngắm nhìn nó, cuối cùng cũng chờ đến ngày hôm nay." Lăng Viêm cúi đầu hôn lên môi Nhan Lập Khả, Nhan Lập Khả cảm nhận được môi của hắn hơi cong lên, cậu nghĩ, hẳn lại là nụ cười anh tuấn đẹp đẽ của hắn, "Lô Quân nói anh là một tên thủ lĩnh đạo tặc, vậy cậu bạn Nhan Lập Khả, em có đồng ý làm phu nhân đạo tặc cả đời này hay không?"

Nhan Lập Khả đứng trong lòng hắn im lặng thật lâu, không trả lời, chỉ chậm rãi xoay người đối mặt với hắn, ngẩng đầu nhìn hắn một lúc lâu. Vươn tay nhẹ nhàng ôm lấy eo của Lăng Viêm, Nhan Lập Khả vùi mặt vào trong lồng ngực hắn, một câu cũng không nói, chỉ dùng sức ôm chặt đối phương. Lăng Viêm còn tưởng cậu ngượng ngùng, cảm thấy sung sướng mà cười vui, lấy tay nâng cằm Nhan Lập Khả lên, cúi đầu

hôn xuống thật sâu.

Thuyền gần cập bờ, từ phía xa Lăng Viêm đã trông thấy ở trên bờ Lăng Diệc Phong đang vội vàng đi về hướng bọn họ. Lăng Viêm chống tay lên mạn thuyền rồi trực tiếp nhảy xuống, quay lại giang hai cánh tay hướng về Nhan Lập Khả, "Nào Tiểu Khả, xuống đây."

Cái người này thật sự là không có lúc nào không lãng mạn, bên cạnh rõ ràng có thang đi xuống…

Nhan Lập Khả quan sát gương mặt cười tươi của hắn, không chút do dự mà nhảy xuống, đáp thẳng vào trong lòng ngực của hắn, Lăng Viêm hôn chụt chụt lên má cậu vài cái, cười nói, "Ngoan lắm."

Hai người nắm tay chạy tới chỗ Lăng Diệc Phong, hiển nhiên sắc thái của y rất tốt, tinh thần phấn chấn, lại gần ôm chầm lấy Lăng Viêm cười nói, "Ta với A Lẫm chờ hai đứa cả một ngày, nào!"

Nhan Lập Khả chưa bao giờ nhìn thấy Lăng Diệc Phong khí thể bừng bừng như vậy, chợt cảm thấy bất ngờ, Lăng Viêm cười ha hả xoa đầu cậu, "Nhìn ngốc cái gì? Đây mới là diện mạo thật sự của Tiểu Thúc, trước đây chỉ là ngủ đông thôi."

"Tiểu tử thúi!" Lăng Diệc Phong cười nện cho hắn hai quyền, ba người cười nói đi đến trước nhà gỗ, Lăng Diệc Phong vội vàng ngưng lại điệu cười ngây ngô, ho khụ hai cái, "Sức khỏe của em ấy vẫn chưa tốt lắm, hai người vào nhà nhớ nhỏ giọng một chút, nhất là Viêm Viêm…"

Còn chưa nói xong, Lăng Viêm đã vội vã bịt miệng của Lăng Diệc Phong, sau đó cảnh giác nhìn về phía Nhan Lập Khả, quả nhiên người phía sau mở to mắt, rồi phì cười thành tiếng, "Viêm Viêm? Ha ha… Đại thúc, tên này thật đáng yêu."

Lăng Viêm thật muốn một gậy quất ngất Tiểu thúc nhà mình.

Được lệnh nhỏ nhẹ đi vào trong nhà, trên giường, người kia đang ngồi dựa vào thành giường, nghe thấy tiếng động thì nghiêng đầu, trong giây phút Nhan lập Khả trông thấy y, nhịp tim như hụt mất nửa nhịp, cả cơ thể bất giác run lên.

"Lẫm thúc!" Lăng Viêm kích động nhào qua, "Tỉnh thật rồi? Ha ha, tỉnh thật sao?"

Lăng Diệc Phong nổi giận, quất vào ót của hắn một phát, "Nói nhỏ một chút!"

"Ai ui!!! Nhẹ một chút, rất đau nha!"

Mạc Lẫm nhìn hai chú cháu đùa giỡn trước mặt, khẽ mỉm cười. Người này tuy còn rất yếu, sắc mặt cũng hơi xanh xao, có điều gương mặt vẫn tuấn tú như trước, đôi mắt lẳng lặng nhìn vào Nhan Lập Khả, khóe miệng cong lên nhàn nhạt, "Tiểu Khả."

Nhan Lập Khả run lên, sửng sốt gật đầu.

Mạc Lẫm nhìn cậu một lát, lại mỉm cười nói, "Hình như đã lớn hơn một chút."

Nhan Lập Khả thất thần nhìn y.

A Lẫm vẫy tay với cậu, cậu lưỡng lự bước qua. Thấy y vỗ nhẹ lên cạnh giường, cậu ngây ngẩn một chút, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn mà ngồi lên.

"Tiểu Bắc nó… Mất tám năm để nghiên cứu ra phương thuốc, em chỉ mất một năm mà đã viết xong…" Giọng của y còn rất yếu, nhưng vẫn nghe được, "Nếu Tiểu Bắc biết, chắc nó sẽ vui lắm."

Tiểu Bắc…

Hóa ra, lúc người này gọi Tiểu Bắc, là vẻ mặt như này, giọng nói như này.

Giống hệt như trong những ảo ảnh kia, thương yêu, săn sóc, tràn đầy dịu dàng.

"Hạng Lê vẫn khỏe chứ?"

"Anh ấy… Anh ấy đang tiếp quản Tam Giác Vàng." Nhìn Mạc Lẫm nói chuyện, không hiểu sao cậu cảm thấy hơi căng thẳng, "Rất bận rộn, nhưng may mắn có nhiều người giúp đỡ anh ấy."

"A, vậy thì tốt rồi." Mạc Lẫm gật đầu, "Hạng Ý hẳn ở Tam Giác Bạc?"

"Ừ…" Nhan Lập Khả nuốt cổ họng, lo lắng chờ y hỏi tiếp.

"Tiểu Bắc… Vẫn chưa tìm thấy, đúng không?"

Nhan Lập khả cắn môi, cứng đờ gật đầu.

"Thật sao…"

Người này, rõ ràng là kẻ phản bội, rõ ràng là người đã kết hợp trong ngoài cùng với Đằng Lăng để giết hơn phân nửa Hạng gia, tại sao lại có vẻ mặt bi thương đau khổ như vậy. Nhan Lập Khả nghi hoặc, nhưng không thể hỏi, chỉ cẩn thận đáp lại lời nói của Mạc Lẫm, không dám sơ hở dù chỉ một chút.

Nhưng từ đầu đến cuối, cho đến khi Nhan Lập Khả ra khỏi nhà gỗ, người kia cũng không hề hỏi chút gì về

tin tức của Hạng Khôn.

Đợi khi tiễn Lăng Viêm và Nhan Lập Khả xong, Lăng Diệc Phong đi đến bên giường Mạc Lẫm, cẩn thận đắp chăn cho y, sau đó ngồi xuống bên cạnh, "Trò chuyện lâu như vậy, có mệt không?"

Mạc Lẫm lắc đầu, từ từ hít thở, "Phong ca, em…"

"Anh biết." Lăng Diệc Phong cười xoa nhẹ đầu của y, "Chờ cơ thể em khỏe lên, chúng ta sẽ cùng đi tìm Mạc Bắc, được chứ?" Hắn thương yêu hôn lên trán y một cái, "Còn bây giờ, em nghỉ ngơi cho tốt, đừng nghĩ gì hết, ngoan ngoãn nghe lời, được không?"

Mạc Lẫm cắn cắn môi, Lăng Diệc Phong thu hành động tinh tế này vào trong mắt, sau nửa ngày mới hoàn hồn, ngây người một lúc lâu, sau đó bỗng nhiên cười ngây ngốc một cái, nhưng giọng cười có chút cay đắng, "Em như thế này, anh… Anh rất vui…"

Mạc Lẫm ngẩn người, sau khi hiểu được thì rũ mắt xuống, không nói gì.

Lăng Diệc Phong mỉm cười nắm tay của y, sau đó cởi giày chui vào trong chăn ngồi cạnh y, đưa tay ôm lấy vai Mạc Lẫm, ấn y vào trong lòng của mình, "Em cứ luôn như vậy, buồn phiền gì cũng để trong lòng, cái gì cũng không nói, anh nhìn rất khó chịu." Mạc Lẫm nghiêng đầu lặng lẽ nhìn hắn, Lăng Diệc Phong mỉm cười nghiêng đầu, hôn lên môi y một cái, "Sau này, nếu khổ sở hay không vui gì, cũng phải nói cho anh biết, được chứ?"

Mạc Lẫm mím môi, qua một lúc lâu mới nhẹ nhàng gật đầu.

Lăng Diệc Phong ngắm nhìn y, bỗng nhiên mỉm cười vuốt ve mái tóc của y, tay kia nắm lấy bàn tay để bên người, mười ngón tay đan xen nhau, "Chẳng qua, sau này anh sẽ khiến cho em ngày nào cũng vui vẻ, sung sướng thoải mái, sẽ không cho em có thời gian đau khổ, vĩnh viễn không buồn phiền nữa." Nói xong, Lăng Diệc Phong ôm lấy Mạc Lẫm chầm chậm nằm xuống giường, nghiêng mình ôm chặt y, nhẹ nhàng hôn lên chóp mũi, "Về sau cười nhiều lên được chứ? Em xem, em cười một cái anh liền cảm giác rất có thành tựu, mười năm trước đã như vậy, em cũng không phải không biết."

Mạc Lẫm lẳng lẽ nhìn hắn thật lâu, chợt cong lên khóe miệng, nở ra một nụ cười rất nhẹ, "Được."

Giọng của y rất nhỏ, cũng rất ít vui, nhưng dù chỉ là như vậy cũng đủ khiến cho hắn ngây ngẩn vài phút. Sau khi kịp phản ứng, Lăng Diệc Phong phấn khích ôm chặt hơn chút, cười hề hề nói, "Đợi em khỏe lên rồi, chúng ta đi du lịch vòng quanh thế giới nhé? Em muốn đi đâu thì chúng ta đi đó, Đằng Lăng giao cho Viêm Viêm, anh và đại ca vốn coi như về hưu rồi, anh sẽ dẫn em đi, chỗ nào cũng đến một lần được chứ? Em thích đi đâu? Thành phố Florence thế nào? Hay là Provence của Pháp? Em nói một nơi đi…"

Florence: thành phố du lịch nổi tiếng tại vùng Tuscany nước Ý, là một trong những điểm đến hấp dẫn bậc nhất Châu Âu.

Provence: thiên đường hoa oải hương của Pháp.

Hắn lẩm nhẩm không ngớt tưởng tượng về kế hoạch trong tương lai, ánh mặt trời dần chiếu vào trong nhà, Mạc Lẫm lặng yên ngắm nhìn đôi mắt của Lăng Diệc Phong, tựa như hòa hợp vào ánh nắng đằng sau, chỉ cần nhìn như vậy, liền cảm thấy ấm áp lạ lùng. Yên lặng lắng nghe, chậm rãi nhích sát vào lòng của Lăng Diệc Phong.

"A đúng rồi." Lăng Diệc Phong nói nói một hồi, bỗng dưng nhớ tới một chuyện.

"Hả?"

"Ngày 10 tháng sau là đại thọ sáu mươi của đại ca anh." Lăng Diệc Phong nhíu mày xuống, "Em… đi được không? Cơ thể còn khó chịu đúng không? Để em ở đây một mình anh rất lo lắng…"

Mạc Lẫm vùi đầu vào trong ngực Lăng Diệc Phong, nhẹ nhàng lắc đầu, "Không sao, em khỏe hơn rồi."

Lăng Diệc Phong vẫn cắn răng khó chịu, "Được rồi, nếu không… Nếu không anh sẽ không đi, anh ở lại với em, cơ thể em vẫn còn yếu…"

Mạc Lẫm ngước mắt nhìn hắn một chút, không biết nghĩ gì, nhướn người lên hôn một cái lên sống mũi của Lăng Diệc Phong, "Đồ ngốc."

Lăng Diệc Phong ngơ ngác sờ mũi, kịp phản ứng thì cười hì hì.

Mạc Lẫm lắc đầu nói, "Đại thọ sáu mươi tuổi không phải ngày bình thường, sao có thể không đến?" Nói xong, y nhẹ nhàng siết chặt mười ngón tay đan nhau của hai người, nhắm mắt tựa vào lòng của Lăng Diệc Phong nhỏ giọng nói, "Em tốt hơn rồi, có thể đi. Hơn nữa… Em cũng không muốn ở lại đây một mình."

Mạc Lẫm dừng nói một lúc, mở mắt ra nhìn Lăng Diệc Phong, nhẹ nhàng mỉm cười, "Sau này anh muốn đi đâu, em đều bên cạnh anh."

Em đều bên cạnh anh.

Năm chữ, giống như một câu thần chú, khiến cho Lăng Diệc Phong tức khắc trống rỗng, ngây ngốc thất thần. Trong đầu thoáng cái lướt qua ký ức hai mươi năm dây dưa ràng buộc của hai người, bỗng nhiên tất cả như tan biến, chỉ còn lại năm chữ này quanh quẩn trong tai.

Lừa dối, tin tưởng, chờ đợi và trốn tránh, giữa bọn họ đã xảy ra nhiều phân đoạn phức tạp cùng khó khăn đến thế, cuối cùng cũng chỉ muốn một câu này, chỉ thế thôi.

Lăng Diệc Phong đờ đẫn cười rộ lên, đã hơn bốn mươi tuổi mà cứ như đứa nhóc bốn tuổi, "Haha, anh… Anh không biết nên nói cái gì… Haha, em đừng đổi ý… Ách, anh cũng không muốn trói em, không phải… Ách, ha ha, giống như đang mơ…"

Mạc Lẫm yên lặng nhìn hắn thật lâu, sau đó cúi xuống tựa vào ngực hắn, chậm rãi nhắm mắt lại, khóe miệng cong lên, giọng nói lành lạnh chợt trở nên nhẹ nhàng.

"Đồ ngốc."

***

Lăng Viêm vừa về đến nhà liền phấn khích huýt sáo ôm Nhan Lập Khả lên xoay vài vòng, Nhan Lập Khả cũng thành quen với việc hắn thường xuyên lên cơn, rất bình thản để cho hắn quay ba vòng rưỡi, sau đó lấy tay nắm lấy ót của hắn, "Lúc nãy nhìn anh rất kỳ lạ, nào, nói thật đi, anh có ý đồ với Mạc Lẫm ca đúng không?"

Bộ dáng tươi cười của Lăng Viêm chợt cứng ngắc, mặt mày tái mét, trong nháy mắt trở nên trống rỗng, "Nào nào nào nào nào có!"

Nhan Lập Khả nhìn hắn nghi ngờ, "Thật sao?"

Lăng Viêm nuốt nước miếng, ho hai tiếng, "Nói thật, nhưng em đừng giận."

Nhan Lập Khả khoanh tay liếc hắn, "Anh nói trước đi."

Lăng Viêm gãi đầu, e hèm một tiếng, "Anh thích nhất kiểu người đẹp như Lẫm thúc, nhìn rất lạnh nhạt, đặc biệt còn có mùi vị đàn ông, nhưng không phải vô cùng lạnh lùng mà hình như còn có chút u buồn, lặng lẽ ít nói, kỹ thuật lại vô cùng tuyệt vời, hơn nữa còn…"

Nói ra thành nghiện, nói một hơi dài, Nhan Lập Khả liếc hắn một cái, tỏ vẻ không muốn nghe nữa, tự mình đi rót nước uống, Lăng Viêm vội vàng ngừng nói, cười hì hì đi qua, "Ay da, đấy không phải là mẫu người lý tưởng đâu, nhớ lại chút thôi… Bây giờ trong lòng anh chỉ có em, em nhất định phải tin anh!"

Nhan Lập Khả nhướn mày, hừ một tiếng, "Đó là vì trong lòng anh không dám có Mạc Lẫm ca, nếu không Tiểu thúc của anh đã bắn chết anh rồi."

Lăng Viêm nghiến răng trừng mắt, không biết có phải bị nói trúng hay không, vẻ mặt rất nghẹn uất. Nghẹn một lúc thì hừ lạnh một tiếng, dứt khoát ôm Nhan Lập Khả ném lên giường, đè lên hầm hừ trừng cậu, "Dám nghi ngờ người đàn ông của mình? Hả? Có muốn tự mình kiểm tra xem anh yêu em nhiều đến thế nào không?"

“Này!” Nhan Lập Khả lập tức hối hận, không chịu nổi sức lực trâu bò của Lăng Viêm, bị buộc hung hăng “kiểm tra” một hồi, eo cũng muốn đứt lìa. Cả người suy suyễn tê liệt nằm ở trong lòng Lăng Viêm, Nhan Lập Khả yếu ớt thở dốc, âm giọng như nhũn ra, “Anh thật sự không có đạo lý…”

Lăng Viêm hừ một tiếng, bàn tay còn không yên phận mà sờ soạng, “Hừ, anh đây chính là đạo lý!”

Nhan Lập Khả cạn lời than thở, mệt mỏi rã rời, rúc vào trong lòng hắn thì thào, “Em sẽ áp dụng đơn thuốc mới, duy trì uống một tháng, chức năng có thể khôi phục hoàn toàn, gần như có thể đi đứng được.”

“A? Một tháng sau có thể đi đứng?” Lăng Viêm vui vẻ, cười nói, “Thật tốt quá, vậy còn kịp.”

“Hả?”

Bây giờ Lăng Viêm mới nhớ, ôm lấy nhóc con tròn vo trong ngực, cười nói, “Phải rồi, quên nói với em, mùng mười âm lịch tháng sau là đại thọ sáu mươi của cha anh, người đến cũng không nhiều, chủ yếu là bạn bè cũ.” Lăng Viêm nói, kéo chăn đắp lên cơ thể hai người, “Em cũng chuẩn bị chút ít đi, anh từng nói về em với cha vài lần, cha cũng muốn gặp em.”

Cha… Của Lăng Viêm?

Đầu óc của Nhan Lập Khả mơ màng một chốc, đột nhiên nhớ ra.

Người đó chính là… Lăng, Lăng Diệc Thần?

Cơ thể bất giác run lên, cậu cố gắng cắn răng kìm nén, nhưng chỉ cảm thấy càng lúc càng lạnh, không còn cách nào để suy nghĩ.

Lăng Diệc Thần… Lăng Diệc Thần…

Trong đầu chỉ còn ngập tràn cái tên này.

Cậu thật sự đã quên, mục đích cậu tiếp cận Lăng Viêm là để làm gì, cậu hầu như đã lún sâu vào nụ cười của người này, nhưng tại thời khắc này, cuối cùng đã tỉnh lại.

Lăng Viêm…

Trong mắt chỉ còn nụ cười yêu thương của người này, cảm giác trên người cũng là nhiệt độ ấm áp của người này. Trong lòng như có tấm lưới đen to lớn mạnh mẽ trói buộc cả người cậu, khiến cho cậu không tài nào hít thở nổi.

Một tháng… Vậy mà, chỉ còn một tháng…

Hoàn toàn không thể ngủ. Cậu ngây ngẩn nhìn gương mặt ngủ say của Lăng Viêm, cảm thụ hơi thở nhẹ nhàng của hắn ở bên cổ, lần đầu tiên cậu cảm giác có một thứ cảm xúc không muốn dâng lên không ngừng. Cậu luôn cố gắng kiềm chế, vẫn luôn tự nhủ mình phải tỉnh táo, nhưng thứ gọi là kiềm chế đó ngay từ đầu đã nực cười đến vậy, đã sớm sụp đổ ngay thời khắc cậu buông lỏng, điều duy nhất còn tỉnh táo chỉ là cảm xúc không muốn.

Cậu nhẹ nhàng ôm lấy eo Lăng Viêm, không tự chủ được mà lặng lẽ nhích lại gần, run rẩy hôn một cái lên ngực của hắn.

Xin lỗi…

Một tháng sau, anh sẽ không bao giờ ôm em như vậy nữa…

Rốt cuộc, sẽ không bao giờ cười rộ lên với em nữa.

Anh nhất định sẽ hận em, chắc chắn sẽ…

Nhan Lập Khả thất thần suy nghĩ, không biết vì sao hốc mắt chảy ra một giọt nước cay đắng. Cậu biết cậu không có đường lui, cậu đã là quân cờ đi qua vạch biên giới trên bàn cờ, chỉ có thể tiến về phía trước, không còn khả năng đổi ý.

Cảnh đêm lạnh lẽo, cậu lẳng lặng ôm lấy người kia, lắng nghe tiếng nhịp tim nảy lên tựa như tiếng sấm sét, yên lặng khép chặt mắt.

92. Quyển 3 - Chương 92: Kết Thúc

Đêm khuya thanh vắng, không khí lạnh băng, trên giường là một thiếu niên gầy gò. Thiếu niên nắm chặt góc chăn, cau chặt lông mày, trên trán toát đầy mồ hôi lạnh, giống như đang đấu tranh với thứ gì đó.

'Mạc Bắc ca ca.' Bên tai là giọng nói non nớt của một đứa bé, *'Em thích anh nhất.'*

'Ca, em không cho phép anh rời xa em, cả đời phải ở bên em.'

Hô hấp của thiếu niên trên giường ngày càng dồn dập, nhịp tim đập càng lúc càng mạnh hơn.

'Ca ca, sau này đến lượt em bảo vệ anh!'

Trước mắt mơ hồ xuất hiện gương mặt của một đứa bé với nụ cười ngọt ngào, vết bớt trên thái dương lúc ẩn lúc hiện, màu đỏ nhạt, bộ dáng trông rất đáng yêu. Có điều, hình dáng kia càng lúc càng trở nên anh tuấn, dần dần sâu sắc, đôi mắt của y cũng từ từ chuyển thành âm trầm, không còn nhìn thấy ánh mắt ngây thơ long lanh kia nữa.

'Mạc Bắc, đây là do anh tự chuốc lấy!'

'Cút, cách xa tôi ra một chút!'

'Mạc Bắc, anh lợi hại, anh cùng Hạng Khôn, các người đều rất lợi hại.'

Biểu tình lạnh lùng của thiếu niên bỗng dưng tan biến, khóe môi như đang mỉm cười, đôi mắt ánh lên ấm áp. Nhưng vết bớt màu đỏ sậm như máu kia, vẫn luôn khiến cho hắn không thể nào hô hấp được.

'Mạc Bắc ca ca, anh thích bó hoa hồng này không? Thích còn không mau cầm lấy!'

'Nếu anh thích, khi nào trở về Tam Giác Bạc, em sẽ trồng cho anh một vườn hoa hồng.'

'Mạc Bắc, em yêu anh.'

...

"Aa!!" Trái tim gần như nhảy vọt ra ngoài, Nhan Lập Khả đột nhiên bật dậy, đôi mắt trừng lớn vội vàng thở gấp.

Lăng Viêm bị cậu làm cho tỉnh giấc, hắn giật mình, vội vàng ngồi lên ôm lấy thiếu niên đang run bần bật, "Sao vậy Tiểu Khả?" Toàn thân của cậu toát đầy mồ hôi, run lên không ngừng, hắn đau lòng, giọng điệu cũng trở nên lo lắng, "Ngoan, đừng sợ, chỉ là ác mộng thôi, đừng sợ, có anh ở đây."

Nhan Lập Khả hô hấp dồn dập, ngón tay càng run lên không ngừng. Cậu không nghe thấy gì, không nhìn thấy gì, trước mắt chỉ có gương mặt từ nhỏ đến lớn của Hạng Ý, bên tai là giọng nói từ ngây ngô đến trầm thấp của y, thân thể gần như bị xé rách, cậu hoảng loạn ôm lấy cánh tay của mình, nhưng toàn thân càng run thêm dữ dội.

'Ca ca.'

'Mạc Bắc ca ca.'

'Mạc Bắc, em yêu anh.'

Trái tim như muốn tan nát, cậu cuống quít lấy tay đánh mạnh vào đầu mình, bỗng nhiên cổ tay bị ai đó giữ lại, bên cạnh mơ màng vang lên âm thanh gì đó, dần dần lớn hơn, cho đến khi có một sức lực mạnh mẽ ôm chặt lấy cậu, cậu rốt cuộc mới có thể vượt khỏi mớ ảo ảnh hỗn loạn kia.

"Tiểu Khả, làm sao vậy?" Lăng Viêm giữ cậu thật chặt, đau lòng hôn lên đôi mắt của cậu, "Nhìn anh đi, nhìn anh."

Mơ màng ngẩng đầu, đối diện là ánh mắt lo lắng của Lăng Viêm, cậu ngơ ngác nhìn, cả lúc sao mới tìm được giọng nói, "Lăng… Viêm…"

Lăng Viêm thở phào một hơi, đưa tay xoa bóp cánh tay lạnh như băng của cậu, "Ngoan, đừng sợ, chỉ là ác mộng, sao lại sợ như thế?" Nói xong, Lăng Viêm lại ôm cậu nằm xuống giường, vòng tay ôm lấy cậu, đắp chăn lại cho cậu, "Tốt rồi, ngủ đi, anh vẫn ôm em, không có gì phải sợ."

Nhan Lập Khả ngơ ngác nhìn hắn, đột nhiên cúi đầu chôn sâu vào trong ngực người này, cánh tay cũng ôm chặt lấy lưng đối phương. Lăng Viêm đau lòng vỗ về lưng cậu, cẩn thận ôm sát vào.

Đêm dài đằng đẵng, dài đến nỗi muốn cắt đi hô hấp của cậu. Khắp toàn thân từ trên xuống dưới đều rét lạnh thấu xương, cậu nhắm chặt hai mắt, nhưng hoảng loạn trong lòng không hề biến mất.

'Mạc Bắc ca ca…'

Cậu cố sức co mình lại, áp sát vào trong lòng của Lăng Viêm.

***

Một đêm không ngủ.

Sáng sớm Lăng Viêm lại trông chừng cậu thêm cả buổi, trước khi đến công ty còn dặn dò thật kỹ rồi mới rời đi. Nhan Lập Khả nằm ở trong căn phòng trống rỗng, chỉ còn cảm giác hoang mang và sợ hãi, cậu cố gắng ép mình bình tĩnh, nhưng những âm thanh cùng ảo ảnh kia tựa như điên loạn mà liên tiếp đập vào lồng ngực cậu. Rốt cuộc ngồi không yên, Nhan Lập Khả tùy tiện mặc quần áo, nhanh chóng ra khỏi phòng.

Bắt xe chạy đến bờ biển, Nhan Lập Khả ngồi trên bãi cát ôm chặt lấy thân thể mình, lắng nghe tiếng sóng vỗ bờ, nhưng vẫn còn cảm thấy hoang mang, cậu bất an giật giật cơ thể, chợt cảm thấy lạnh lẽo, cơ thể càng lúc càng run lên lợi hại. Run rẩy lấy điện thoại ra, dùng chút lý trí còn sót lại để đổi sim điện thoại, cậu cắn môi chờ đợi bên kia bắt máy, nhịp tim như chết lặng, đau đến không còn tri giác.

Một tiếng, hai tiếng, ba tiếng.

Cuối cùng, bên kia bắt máy.

"Ý!" Không chờ đối phương mở miệng, Nhan Lập Khả gấp gáp gọi y.

Ở bên kia Hạng Ý sửng sốt, "Làm sao vậy Tiểu Khả?"

Nhan Lập Khả cảm thấy tâm mình rối loạn một mớ, chỉ nghĩ muốn gặp được Hạng Ý, nhưng lại không biết phải nói gì, hô hấp dần trở nên dồn dập, cắn môi cả buổi cũng không nói ra lời.

Hạng Ý có chút không hiểu, một năm qua Nhan Lập Khả luôn rất bình tĩnh, bây giờ sao vậy? Thoáng nghĩ một chút, hỏi cậu, "Có tin mới sao?"

Nhan Lập Khả nuốt cổ họng, đầu óc chậm chạp hiểu được lời Hạng Ý nói, cậu run rẩy cố gắng bình tĩnh lại, "Lăng, Lăng Viêm muốn dẫn tôi tham dự đại thọ sáu mươi của cha hắn vào tháng sau…"

Bên kia thoáng chốc cứng đờ, như đang ngây người.

"Lăng Diệc Thần… Đại thọ sáu mươi của Lăng Diệc Thần, tháng sau tôi sẽ đi…"

Giọng Nhan Lập Khả vẫn còn run lẩy bẩy, nhưng Hạng Ý căn bản không có chú ý, chỉ nhanh chóng hỏi, "Thông tin chính xác?"

"… Ừ." Nhan Lập Khả muốn làm mình ổn định lại, nhưng cả người đều nổi da gà, lạnh đến mức cậu càng ngày càng rét run, cũng không biết mình đang nói cái gì, "Mạc Lẫm tỉnh lại, bọn họ… Bọn họ hoàn toàn tin tưởng tôi…"

"Mạc Lẫm đã tỉnh?" Giọng của Hạng Ý rõ ràng mang theo chút vui sướng, "Tốt quá… Có xác định là ngày mấy không?"

"Mùng mười âm lịch tháng sau, tôi không biết địa điểm." Nhan Lập Khả cảm thấy cổ họng khô rát, giọng cũng khô khốc, "Đến lúc đó hắn dưa tôi đi."

"Ừ, vậy trên đường đi em bật thiết bị GPS lên, người của tôi sẽ cùng đi theo." Dường như Hạng Ý khá vui vẻ, giọng nói cũng hào hứng lên, "Thật tốt quá Tiểu Khả, chúng ta sẽ thành công, chờ việc này hoàn thành tôi lập tức đón em về."

Nhan Lập Khả căn bản không nghe được những lời này, chỉ ôm chặt lấy cơ thể của mình, gắng sức nặn ra vài chữ, "Ý, tôi gọi điện, thật ra là muốn hỏi anh một vài chuyện…"

"Hả?" Hạng Ý có chút bất ngờ, "Hỏi gì?"

Nhan Lập Khả không thể suy nghĩ được gì, bối rối vội vàng dò hỏi, "Anh… Trước đây anh gọi Mạc Bắc

là gì? Mạc Lẫm… Mạc Lẫm gọi Mạc Bắc là gì? Hai người gọi y như thế nào? Là lúc bình thường… Bình thường gọi y như thế nào?"

Đầu bên kia bỗng nhiên trầm lặng, Nhan Lập Khả mặc kệ tất cả, cuống quít hỏi rõ, "Anh nói nhanh đi, mau nói cho tôi biết…"

Hạng Ý vẫn không nói lời nào, đôi mắt đen láy của Nhan Lập Khả giờ phút này trở nên hoảng loạn, cậu nắm chặt điện thoại, giọng run đến nổi không phát ra tiếng, "Anh gọi Mạc Bắc… Mạc Bắc ca ca, có đúng không? Gọi y là Mạc Bắc ca ca đúng không?" Bên kia vẫn im lìm, "Mạc Lẫm gọi y là Tiểu Bắc? Có đúng không?"

Hạng Ý im lặng thật lâu, nửa ngày sau rốt cuộc mới có tiếng nói khẽ vang lên, "Em hỏi chuyện này làm gì?"

Nhan Lập Khả hoảng đến mức nước mắt tuông trào, chỉ cảm giác trái tim gần như muốn nhảy vọt ra khỏi cổ họng, cậu vội vàng dùng sức giữ lại lồng ngực, "Anh mau nói đi, tôi, tôi nói có đúng không?"

"… Đúng." Hạng Ý chậm chạp nói, giọng nghe ra có chút lạnh, "Em còn muốn hỏi gì không?"

Nhịp tim hỗn loạn bỗng dưng trì trệ, như đột ngột cứng đờ, tắc nghẹn ở trong lồng ngực. Đột nhiên Nhan Lập Khả không còn run nữa, trợn to hai mắt, hỏi ra từng chữ, "Mạc Bắc… Y gọi anh là gì?"

Hạng Ý lại trầm lặng, cho đến khi Nhan Lập Khả cảm thấy thời gian dài đằng đẵng giống như đã dừng lại, cậu rốt cuộc mới nghe được người bên kia lặng lẽ nhỏ giọng gọi lên hai chữ.

"Tiểu Ý."

Trong nháy mắt, trước mặt tức khắc tối đen. Bên tai mơ màng như chìm vào ảnh giác, đến cả cúp điện thoại bằng cách nào cậu cũng không nhớ. Mặt biển rộng lớn trước mặt bỗng nhiên khiến cậu cảm thấy sợ hãi, cậu chống người đứng lên vội vàng lùi về sau một bước, nhưng lại trông thấy sóng biển ồ át đánh vào phía của mình, cậu cuống quít quay người, không dám liếc nhìn lại, vội vàng chạy ra xa bờ biển.

'Tiểu Bắc, chờ ta tỉnh lại.'

'Tiểu Bắc, anh không nỡ bỏ y.'

'Mạc Bắc ca ca, em yêu anh.'

Những âm thanh hỗn loạn vang lên cùng một lúc, đến cuối cùng, thế nhưng chỉ còn lại một giọng nói xa lạ lượn lờ ngay bên tai.

"Tiểu Ý, nếu anh chết, em có buồn không…"

***

Hạng Ý vừa đặt điện thoại xuống, Tháp Tu Á vội vàng lại gần quơ quơ tay trước mặt y, "Này này, điện thoại của ai thế, sắc mặt khó coi như vậy?"

Hạng Ý ngồi trở lại ghế dựa, đưa tay xoa bóp lông mày, "Ngày mười âm lịch tháng sau, Tiểu Khả sẽ đến đại thọ sáu mươi tuổi của Lăng Diệc Thần."

"Cái gì?" Tháp Tu Á kịp phản ứng, mừng rỡ nói, "Cuối cùng cũng tìm được lão hồ ly kia? Há há, Nhan Lập Khả làm rất tốt nha."

Hạng Ý trầm lặng một hồi, nói, "Chọn mười người thân thủ tốt nhất của Ám Bộ đi giải quyết ba người bọn hắn, đại thọ sáu mươi của Lăng Diệc Thần bọn hắn nhất định đều tham dự. Không cần làm quá lớn, ám sát ba người kia là được rồi, tuyệt đối không được dùng thuốc nổ nữa."

"Được." Tháp Tu Á gật đầu, suy nghĩ một chút rồi nói, "Để Sở Mặc thúc thúc chỉ đạo đi, có lẽ y muốn tự tay giết bọn chúng."

Hạng Ý ừ một tiếng.

"Nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng đợi đến ngày này." Nói xong, Tháp Tu Á vừa cười vừa nói, "Chắc Nhan Lập Khả cũng không dễ dàng gì, tôi vẫn không ngờ hắn có thể làm tốt như vậy, vừa lúc chuyện này xong thì có thể quay về rồi, để tôi đi đón hắn ha?"

Còn chưa nói hết, Hạng Ý bỗng nhiên đứng lên, đôi mắt đen láy lóe lên tia lạnh lùng, "Tháp Tu Á."

"Hả?"

"Đến ngày đó Nhan Lập Khả cũng tham dự đại thọ." Hạng Ý nói, dừng một chút, âm giọng trở nên trầm lạnh nghiêm nghị hơn nhiều so với ngày thường, "Cậu phái một sát thủ, giải quyết luôn hắn ở đó."

"Cái gì?!" Tháp Tu Á kinh ngạc, "Giải… Giải quyết là ý gì?"

Hạng Ý nhìn hắn không trả lời.

Tháp Tu Á nuốt nước miếng, ánh mắt hoang mang không xác định, "Cậu… Muốn giết hắn?"

Hạng Ý chậm rãi xoay người, im lặng một lúc lâu. Tấm lưng của y như một pho tượng ẩn nấp trong đêm tối, nguội lạnh không có chút gì là ấm áp. Qua một lúc lâu, y rốt cuộc mở miệng nói nhỏ, "Trí nhớ của hắn khôi phục."

"Trí nhớ khôi phục?" Tháp Tu Á cuối cùng cũng rõ, "Đúng rồi… Lần cuối Nhan Lập Khả đi đến mật thất kia đã bắt gặp Sở Mặc, nên mới bị bọn họ giết…" Tháp Tu Á lẩm bẩm nói thầm, tâm trạng phức tạp, "Cậu chắc chắn hắn đang nhớ lại?"

"…"

Tháp Tu Á rối loạn ngập ngừng một lát, "… Được rồi, tôi sẽ nói với Sở Mặc." Nói xong, hắn quay người đi ra cửa, trước khi rời đi bỗng nhiên dừng chân lại, đứng một lúc rồi chợt hỏi, "Hạng Ý, cậu thích hắn sao?"

Không biết có phải nhìn thấy ảo giác hay không, Tháp Tu Á cảm thấy Hạng Ý thoáng chốc siết chặt nắm đấm. Sau đó y từ từ xoay người, nhìn thẳng vào hắn, khóe miệng nở lên nụ cười nhàn nhạt, "Lát nữa tôi sẽ đi thử áo cưới với Tiền Thụy, nơi này giao cho cậu."

Không biết câu này có tính là câu trả lời hay không, Tháp Tu Á nhìn y một chốc, cuối cùng không nhiều lời nữa, trước khi đóng cửa rời đi còn thở dài một tiếng.

Hạng Ý nhìn chằm chằm vào cánh cửa đóng chặt, sau đó chầm chạp đi qua mở cửa rồi ra khỏi phòng. Dưới lòng đất vắng lặng yên tĩnh, một mình y bước đi trong dãy hành lang u tối, mơ màng tựa như nhìn thấy hình dáng mỉm cười thanh đạm của một người. Bước đi nhẹ nhàng, Hạng Ý bước từng bước ra khỏi mật thất, ánh mắt trời chiếu thẳng vào trong mặt, y cảm thấy có hơi chói mắt. Đứng yên đấy trong chốc lát, y mỉm cười, dừng lại một hồi lâu không có biểu tình gì, đến khi đã thích ứng được, y mới nở nụ cười nhẹ rồi đi về hướng ngôi mộ cách đó không xa.

Dừng bước đứng trước ngôi thạch mộ, y nhắm hai mắt, vươn tay chạm nhẹ lên tấm bia trơn bóng, khóe môi căng cứng dần dần trở nên mềm mại.

"Ca, em sắp thành công rồi." Hạng Ý nhỏ giọng nói, nhịn không được đến gần hơn một bước, cả người nhẹ nhàng ôm lấy tấm bia, "Anh nhất định càng ngày càng hận em, có đúng không?" Y lẳng lặng nói, chậm rãi nhắm mắt lại, âm giọng mệt mỏi, "Anh hận em nhiều hơn yêu em, cho nên mới rời bỏ em, không phải sao?"

"Nhưng… Mạc Bắc ca ca, nếu em không phải là Hạng Ý, không sinh ra trong Hạng gia, thì tốt biết bao nhiêu…"

Trong không khí luẩn quẩn tiếng thở dài của y, Hạng Ý lặng lẽ ôm tấm bia đá, trán chống lên trên, nhắm hai mắt, rõ ràng là một cơ thể cường tráng, nhưng ngược ánh sáng lại hiện lên vẻ mệt mỏi bi thương rất nhiều.

Hạng Ý yên lặng đứng thật lâu, mở mắt ra vuốt ve tấm bia không tên tuổi, sau nửa ngày thì cúi đầu xuống hôn lên một cái, nở nụ cười cay đắng.

“Ca, em sẽ không yêu thêm bất kỳ ai khác, anh hiểu chứ?”

“Đây là nơi mà anh đã để lại cho em, em nhất định sẽ chăm sóc nó thật tốt, sẽ không làm anh thất vọng.”

“Mạc Bắc, em rất nhớ anh…”

Ánh mặt trời dần dần tàn phai, mây càng lúc càng dày, ánh hào quang mong manh chiếu lên Hạng Ý từ từ biến mất, đến khi bia mộ kia được một bóng đen bao phủ lên, không còn bất kỳ tia sáng.

***

Nhan Lập Khả thẫn thờ bước đi một cách máy móc trên đường, đầu óc vang lên ù ù, cậu không tài nào suy nghĩ được, chỉ cảm thấy lạnh, lạnh đến mức môi trắng bệch, tay chân cũng cứng ngắc.

Trong đầu chỉ còn lại câu hỏi tại sao.

Tại sao cậu lại yêu Hạng Ý một cách kỳ diệu đến vậy, tại sao một năm trước khi Mạc Bắc mất tích cậu liền mất trí nhớ, tại sao tất cả mọi người đều nói tính tình của cậu biến hóa rất lớn, tại sao… Cậu lại có được trí nhớ của Mạc Bắc?

Chỉ có câu hỏi tại sao, nhưng không hề có đáp án, trong lòng hoảng loạn sợ hãi, cậu cảm giác mình muốn phát điên, cảm thấy đầu óc mình đã chạm đến cực hạn, sắp vỡ tan mất.

Loạng choạng đi đến bệnh viện trung tâm, chân chỉ vô thức mà bước đi, không hề nghe theo ý thức của cậu. Cậu muốn nhìn thấy người kia, nhanh chóng nhìn thấy người kia, chỉ có ở bên cạnh người đó cậu mới giống như còn sống, không còn đau khổ, không chút dằn vặt, bình yên sống dễ dàng.

Cửa phòng vẫn không khóa giống như mọi lần, cậu luống cuống đẩy cửa ra, trông thấy người kia đang ngồi dựa bên cạnh cửa sổ, đột nhiên trong lòng cảm thấy đau đớn đến không thở nổi, cậu lảo đảo bước qua, suýt nữa té ngã.

“Karo,” Bối rối nắm lấy tay của hắn, cậu lờ mờ cảm giác bàn tay kia nắm ngược lại tay mình, nhưng cậu vẫn cảm thấy sợ, căn bản không chú ý, “Karo, tôi… Rốt cuộc tôi bị sao vậy? Những thứ kia… Những thứ kia lại xuất hiện, đó là Mạc Bắc, anh biết không? Đó là ký ức của Mạc Bắc…” Câu nói lộn xộn, cậu nhìn thấy ánh mắt của Karo chợt lóe lên một cái, liền nhanh chóng nắm chặt lấy tay của hắn, “Anh hiểu ý tôi đúng không? Mạc Bắc… Là Mạc Bắc, đúng không?”

Karo đột nhiên cử động, động tác mạnh hơn một ít so với trước kia. Cậu run rẩy nắm lấy cánh tay của hắn, cánh tay chậm chạp nâng lên, suy yếu mà vòng tay ôm lấy thiếu niên đang run rẩy sợ hãi ở trước mặt. Nhan Lập Khả lập tức cứng đờ, ngây người nhìn hắn, trông thấy đôi mắt màu lam của hắn rung chuyển thứ ánh sáng gì đó, bình tĩnh nhìn vào cậu, giọng nói khàn khàn gắng sức nói ra vài chữ, “Đừng, sợ…”

“Đừng sợ, ta… sớm…”

“Đợi…”

“Sớm… Đừng, đừng… sợ…”

Nhan Lập Khả kinh sợ nhìn hắn, bỗng nhiên cảm thấy quanh thân mình được bao phủ bởi một lớp ánh sáng màu lam êm dịu, màu sắc nhạt nhẽo, càng giống như trong ảo giác, nhưng không hiểu sao điên cuồng hoảng loạn trong lòng từ từ được ổn định lại.

Cậu cảm nhận được người kia nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của mình, bàn tay rất yếu, nhưng vẫn khiến cho trái tim cậu cảm thấy ấm áp và an tâm vô cùng.

Karo không nói nữa, thân thể tựa như cũng không còn sức lực, yếu ớt ngã vào người của cậu. Nhan Lập Khả cuối cùng cũng bình tâm lại, vội vàng đỡ lấy hắn, để cho hắn ngồi lại ngay ngắn trên xe lăn.

Người kia lại trở về bộ dáng ban đầu, ngây ngốc, không còn cử động, nhìn cậu một cách mơ màng.

Dường như thoáng hiểu được gì đó, nhưng lại càng trở nên rối hơn, Nhan Lập Khả sững người nhìn vào ánh mắt si ngốc của người kia, nhịn không được chuyển qua cầm lấy bàn tay của hắn.

“Karo…”

Nhẹ nhàng gọi, người kia nhìn xuống, nhưng không nói lời nào.

Trong lòng chợt nhói đau lên, cậu bất giác cúi người ôm lấy bả vai của Karo, cúi đầu tựa lên cổ của hắn, bờ môi mấp máy nói, “Tôi… phải đi rồi.” Nói xong, cậu nắm chặt lấy tay Karo, “Tháng sau là hoàn thành nhiệm vụ, tôi sẽ đi.”

Đôi mắt màu lam lóe lên một cái.

“Tôi… Tôi có hơi không muốn rời xa anh.” Nói xong cậu đứng lên nhìn vào Karo, “Không biết sau này có còn gặp lại hay không, nhưng…” Nhan Lập Khả chầm chậm cúi người, khẽ hôn lên trán của hắn một cái, “Một năm nay, may mà có anh ở bên cạnh tôi, nếu không tôi điên mất.” Mỉm cười tự giễu, Nhan Lập Khả đứng thẳng dậy, “Karo, thật sự, rất cảm ơn anh.”

Đứng lên nhìn vào người kia thật lâu, sau đó Nhan Lập Khả chuyển mắt xoay người sang hướng khác.

Bàn tay định rời đi bỗng nhiên bị giữ chặt, Nhan Lập Khả bất ngờ, cúi đầu thì thấy Karo đang nắm lấy tay của mình, như đang rất cố gắng, ngón tay đều trở nên run rẩy.

Hắn tựa như đang rất cố gắng để mở miệng, giọng nói khẽ khàn lướt ra.

"Tiểu Bắc."

"Đừng đi."

"Không nên đến đó."

Nhan Lập Khả lẳng lặng nhìn hắn một lúc, cuối cùng rút bàn tay mình về, sau đó nhìn lại hắn, dáng vẻ mỉm cười có chút đau thương.

"Tôi không phải Tiểu Bắc, tôi là Nhan Lập Khả." Cậu nhìn vào hắn, đột nhiên cảm giác cổ họng mình chua chát, "Anh nhận lầm người rồi."

Xoay người, mở cửa đi ra ngoài, đóng cửa lại đứng tại chỗ im lặng một lúc lâu, sau nửa ngày cậu mới nghẹn họng mà bổ sung thêm một câu, "Anh nhận lầm người rồi."

Tiếng đóng cửa vang lên, căn phòng trở về yên tĩnh. Karo chăm chú nhìn vào khung cửa kia, đột nhiên, hai chân cứng ngắc yếu ớt chợt run lên, giây tiếp theo, đôi mắt vô hồn cũng chậm rãi tụ lại ánh sáng màu lam.

Căn phòng phát ra một vầng ánh sáng nhàn nhạt, tia sáng rất nhỏ, nhưng vô cùng chân thật, dần dần sáng lên.

***

Một tháng trôi qua rất nhanh, hôm nay mùng mười thời tiết vô cùng đẹp. Từ sáng sớm, Lăng Viêm đã kéo Nhan Lập Khả rời khỏi giường, làm cho bảo bối nhà mình ăn mặc xinh đẹp nhất. Nhan Lập Khả lúc này đã ăn vận chỉnh tề, nhìn thấy dáng vẻ phấn chấn tưng bừng của Lăng Viêm, cố gắng hết sức để duy trì nụ cười trên khóe miệng.

Hơn một năm, cậu nằm vùng bên cạnh người đàn ông này, vậy mà đã qua một năm. Cậu đã thành công khi chiếm được tín nhiệm của người này, cuối cùng cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ mà rời khỏi nơi đây, đáng lẽ cậu nên vui sướng, qua ngày hôm nay, cậu rốt cuộc không cần sống trong sợ hãi dằn vặt cả ngày, rốt cuộc cậu lại được tự do.

Thế nhưng, tại sao cười cứng ngắc đến như vậy, cậu không dám nhìn thẳng vào đôi mắt rạng ngời của Lăng Viêm. Khi Lăng Viêm ôm cậu ngồi vào trong xe, trong thoáng chốc, cậu cảm thấy trái tim đau nhói.

Chỉ là, đã tới bước này, không còn khả năng quay đầu lại.

***

Đối với nơi ẩn cư của Lăng Diệc Thần, Nhan Lập Khả đã nghĩ tới vô số khả năng, nhưng không ngờ hóa ra người đó cũng ở thành phố B. Bước ra khỏi xe, cùng Lăng Viêm đi qua đường núi quanh co, cậu lặng lẽ đánh giá địa hình rừng núi xung quanh, lơ đãng nhìn thoáng qua căn nhà nhỏ hai tầng ở bên sườn núi cách đó không xa.

Đây là một đường núi khúc khuỷu, không bằng phẳng, đường đá gồ ghề, chung quanh là những bụi cỏ dại cao đến ngang người, phong cảnh đẹp đẽ, thiên nhiên hoang sơ, nếu không phải là Lăng Viêm dẫn cậu rẽ qua một đường khe núi, cậu cũng không thể biết nơi đá đất bùn lầy này lại có cảnh sắc tuyệt đẹp đến như vậy. Lối vào khe núi bị vài nhánh cây dài che chắn hơn phân nửa, đám người Lăng Viêm mang theo xếp thành một hàng dài lần lượt đi vào trong khe, đợi khi đi qua hết lối ra nhỏ hẹp, trước mặt thoáng cái trở nên rộng rãi, con đường phía trước trải đầy đá cuội, vô cùng bằng phẳng.

Đập vào mắt là mảnh vườn hoa và rau nho nhỏ, đằng sau chính là ngôi nhà gỗ hai tầng không lớn. Ở đây là một ngọn núi thấp, đằng cuối lại là vách núi, được khe núi che lấp, gần như tách rời khỏi xã hội, rất khó để phát hiện được. Nhan Lập Khả quan sát thật kỹ, không khỏi thán phục Lăng Diệc Thần chắc hẳn mất rất nhiều công sức để tìm được chốn bình yên để ẩn nấp này.

Vừa rồi cậu nhìn thấy lối vào khe núi có che giấu một chiếc camera nhỏ, xem ra người của Hạng Ý muốn vào đây cũng phải tốn sức suy nghĩ, đi vào đấy nhất định sẽ bị phát hiện, trừ khi…

Nhan Lập Khả nhìn lướt qua sườn núi trước mặt, âm thầm siết chặt nắm tay.

"Tiểu Khả, nơi này rất đẹp đúng không? Há há." Lăng Viêm cười cầm chặt tay Nhan Lập Khả, đi qua vườn hoa đến trước ngôi nhà gỗ, "Ông già thật sự hoàn toàn ở ẩn trong núi, còn tự trồng cái vườn rau này, chậc chậc…"

Nhan Lập Khả nhìn các loại cây ớt, cà chua trong vườn, chợt có một cảm giác khác thường dâng lên trong lòng. Thực tế, mỗi người trong Đằng Lăng đều khiến cho cậu cảm thấy ấm áp, nếu không phải được Hạng Ý nói về những chuyện máu tanh ở sau lưng, cậu thật sự cảm thấy gia đình này rất hài hòa và hạnh phúc, anh em hòa thuận, con cái hiếu thảo, thật sự là một đại gia đình ấm áp hiếm thấy.

Giống như mảnh vườn rau nho nhỏ này, thoạt nhìn đã biết thường ngày được chăm sóc rất chu đáo. Bàn tay gieo trồng những sinh mệnh xanh biếc này, cũng đã từng cầm qua vũ khí, dính đầy máu tanh sao…

Ngây người suy nghĩ, cuối cùng đi đến trước nhà gỗ. Vừa định đẩy cửa đi vào, cửa đột nhiên được người bên trong mở ra, vài người ăn bận như phục vụ khom người cúi chào bọn hắn, Lăng Viêm phất tay, kéo Nhan Lập Khả đi vào trong nhà.

Nhìn bên ngoài nhà gỗ trông không lớn lắm, nhưng sảnh bên trong cực kỳ rộng rãi, đại sảnh được bày trí tinh tế và rộng rãi, bên cạnh hiên cửa trưng bày những vòng hoa chúc thọ. Nhan Lập Khả đi theo Lăng Viêm rẽ qua một hành lang, đi lên phòng khách trên tầng hai.

Vừa mới đi đến nửa tầng, đã trông thấy Lăng Diệc Phong và Mạc Lẫm đang bước xuống. Nhan Lập Khả bất ngờ, nhưng Lăng Diệc Phong ở phía đối diện liền cười nói, "Đến trễ thế."

Lăng Viêm đưa tay nhìn đồng hồ, "Nào có, do mọi người đến quá sớm đấy." Nói xong, hắn nhìn qua Mạc Lẫm ở bên cạnh, "Lẫm thúc không sao chứ?"

Mạc Lẫm lắc đầu, nhìn về phía Nhan Lập Khả gật đầu mỉm cười, "Cảm ơn thuốc của em, anh khỏe hơn nhiều rồi."

Nhan Lập Khả vội vàng lắc đầu, "Không có gì, là chuyện em nên làm."

Lăng Diệc Phong nắm tay Mạc Lẫm đi xuống vài bước rồi quay đầu lại nói, "Nhóc đi nhanh đi, ta đi tiếp khách, đại ca chờ nhóc hơn nửa ngày."

Lăng Viêm cười hắc hắc, dắt Nhan Lập Khả sải bước đi lên, một thoáng đã đến được tầng hai.

Đi đến trước phòng khách, Lăng Viêm gõ cửa, trong phòng liền truyền ra một giọng nói già khàn, "Vào đi."

Nhan Lập Khả âm thầm run lên, lặng lẽ siết chặt tay, cố gắng ổn định hô hấp.

Đẩy cửa ra, trước mặt là một phòng ngủ được bố trí đơn giản, trên ghế salon bên cạnh bàn trà có một người đang ngồi. Đến khi Nhan Lập Khả nhìn rõ người đó thì có chút kinh ngạc, người đã sáu mươi tuổi, nhưng trông dáng vẻ trẻ hơn rất nhiều. Từ khi bọn họ vào cửa, Lăng Diệc Thần liền nhìn chằm chằm vào Nhan Lập Khả, Nhan Lập Khả vội vã giấu đi ánh mắt dò xét, gượng gạo cúi đầu, mím môi.

"Cậu là Tiểu Khả à?"

Ngồi xuống, người đàn ông đối diện khẽ mỉm cười, Nhan Lập Khả nhìn vẻ mặt mỉm cười ôn hòa của gã, trong lòng quặn thắt một chút, "Chào ngài, tôi… Tôi là Nhan Lập Khả."

Lăng Diệc Thần gật đầu, nhìn bộ dáng có vẻ lo lắng của thiếu niên, vừa cười trấn an vừa nói, "Ở bên cạnh Viêm Viêm hơn một năm, nghe nói cậu là người cứu tỉnh A Lẫm đúng không?"

Nhan Lập Khả nuốt cổ họng, gật đầu.

Lăng Diệc Thần bất đắc dĩ cười nói, "Đừng căng thẳng, cậu cứu sống nó, chẳng khác nào cứu sống Tiểu Phong, tôi cảm ơn cậu còn không hết, đừng lo lắng."

Đối phương hẳn đã trải qua rất nhiều việc làm đen tối, nhưng đôi mắt dày dặn gió sương kia vẫn ánh lên vẻ ấm áp yêu thương. Nhan Lập Khả ngây ngẩn nhìn, vô thức liền nhớ đến đôi mắt lạnh lùng của Hạng Ý,

cậu hầu như chưa bao giờ nhìn thấy trong mắt Hạng Ý có được hào quang, người kia luôn luôn âm trầm, chưa bao giờ thấy được y cười rộ lên.

Nếu Hạng Ý có thể có một phần mười sảng khoái của Lăng Viêm, cậu cũng rất mãn nguyện. Cậu làm nhiều như vậy, cũng chỉ vì hy vọng có một ngày người kia sẽ có thể giống như Lăng Viêm, không còn gánh nặng mà cười rộ lên thành tiếng.

Nhưng thứ hy vọng nhỏ nhoi này có thể thực hiện được hay không, cậu đã không còn ôm hy vọng nữa. Từ thời khắc người kia đẩy cậu vào trong vòng tay Lăng Viêm, tâm cậu cũng đã chết. Nhưng cậu không nỡ để cho Hạng Ý bị thù hận tra tấn cả đời, việc cậu có thể làm cho y, cũng chỉ có những thứ này. Đợi chuyện này kết thúc, cậu sẽ rời đi. Tìm một nơi không ai biết đến mình, mở một phòng khám nhỏ, lặng lẽ sống hết quãng đời còn lại.

Những âm mưu tranh đấu vấy máu này, cậu không bao giờ muốn đụng vào nữa.

Trời vẫn còn sáng chói, khách mời chưa đến vài người, khoảng thời gian này là canh gác được thả lỏng nhất. Hạng Ý rất thích xuất kỳ bất ý (hành động bất ngờ), không cần phải chờ đến khi trời hoàn toàn tối đen, nếu như cậu đoán không lầm, những người kia nhanh chóng sẽ đến được đây. Nhan Lập Khả nhìn cánh cửa sổ sau lưng Lăng Diệc Thần, yên lặng đếm ngược thời khắc chia tay. Bàn tay lặng lẽ nắm chặt lấy tay của Lăng Viêm, đôi tay đã ôm ấp cậu một năm này, cơ thể cậu đã quen với độ ấm đó, nhưng bây giờ khi nắm, chỉ có cảm giác lạnh lẽo.

Có thể ở bên cạnh người này một năm qua, có thể nhận được tình yêu của người này, là hạnh phúc lớn nhất cả đời này của cậu.

Hiện tại mà còn có ý nghĩ này, chỉ có thể khiến người ta cảm thấy nực cười.

Nhưng mà Lăng Viêm, tôi…

"Đoàng đoàng!!"

Một trận súng nổ điếc tai vang lên, mọi người đang trò chuyện trong phòng đều kinh hoàng, Lăng Viêm theo bản năng kéo Nhan Lập Khả ở bên cạnh vào lòng, ánh mắt sắc bén quét ra ngoài cửa sổ, khẽ quát, "Ngoài phòng chớ hỗn loạn, ở đây bảo vệ lão gia!" Nói xong, hắn rút súng chạy ra cửa, ôm chặt lấy Nhan Lập Khả khẽ nói, "Em ở yên đây, không được chạy lung tung!"

Nhan Lập Khả yên lặng nhìn hắn, đôi mắt khắc ghi từng ngũ quan anh tuấn của Lăng Viêm, qua một lúc, cậu lặng lẽ gật đầu, khóe miệng cong lên một nụ cười nhạt, "Em chờ anh."

Lăng Viêm dùng sức ôm chặt vai cậu, rồi kéo cửa chạy ra ngoài. Bảy tám vệ sĩ lần lượt chạy vào, vây xung quanh bảo vệ Nhan Lập Khả và Lăng Diệc Thần, cảnh giác nhìn chằm chằm khắp bốn phía.

Nhan Lập Khả im lặng đứng yên tại chỗ, không cử động, sau lưng có một người bước đến, dường như muốn trấn an cậu mà nói, "Cậu yên tâm, bọn chúng hẳn là nhắm vào ta, Viêm Viêm sẽ không sao đâu."

Nhan Lập Khả chợt siết chặt bàn tay, cả người run lên. Lăng Diệc Thần mơ hồ cảm thấy kỳ lạ, muốn vòng ra trước để nhìn vẻ mặt của thiếu niên, bỗng nhiên cửa sổ sau lưng chấn động mạnh, sau đó một tiếng nổ vang lên, toàn bộ tường chỗ cửa sổ bị đổ xuống, khói bốc lên ở bên trong, đột ngột có hai người áo đen bịt mặt đứng trước bọn họ, hai khẩu súng đen ngòm chĩa thẳng vào trái tim của bọn hắn.

Lăng Diệc Thần kinh hoàng, lập tức đem Nhan Lập Khả ra phía sau lưng, vệ sĩ ở xung quanh cũng nhanh chóng đứng chắn trước Lăng Diệc Thần, sát thủ áo đen ở đối diện căn bản không cho bọn họ có thời gian thở dốc, tiếng súng lại vang lên, một viên đạn bay thẳng đến trước mặt. Một vệ sĩ nhanh chóng bổ nhào về phía Lăng Diệc Thần, giây tiếp theo cả Nhan Lập Khả cũng bị té nhào vào cùng một chỗ.

Hầu như cùng một lúc, cả hai bên đều nổ súng, dưới lầu cũng liên tục vang lên âm thanh đấu súng tàn bạo, trên lầu và dưới lầu hỗn loạn thành một bầy, súng bắn đạn nổ hết sức căng thẳng. Tiếng đạn xé rách không khí vang lên dữ dội, cả trong và ngoài phòng hơn mười người giao chiến hỗn loạn, không ngừng có người té ngã, bầu không khí nhanh chóng tràn ngập mùi máu tươi.

Lăng Diệc Thần liên tục kéo Nhan Lập Khả lùi về góc phòng phía đằng sau, phía trước là bảy tám vệ sĩ bao quanh họ vô cùng chặt chẽ, hai tên áo đen kia nhìn thấy công kích không thành cũng không ham chiến, vội vã cho nổ tung một lối đi rồi chạy lên mái nhà, đám vệ sĩ đuổi theo đến chỗ lổ hổng bị phá nổ, đồng loạt giơ súng lên bắn về phía nóc nhà. Trong lúc mọi người đều tập trung lực chú ý về phía hai tên sát thủ trên nóc, đột nhiên sau lưng vang lên tiếng hô hào kinh sợ, "Cậu làm gì…!!"

Câu nói chợt dừng đột ngột, đám vệ sĩ còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy đằng sau đột nhiên có một bóng đen gầy gò chạy vọt ra, trong chớp mắt bay lướt qua bên cạnh bọn hắn, sau đó trực tiếp nhảy xuống từ trên tầng hai, cơ thể lăn lộn một vòng lẩn vào trong bụi cỏ.

Động tác của bóng đen kia quá nhanh, chờ mọi người rốt cuộc cũng lấy lại tinh thần, bóng dáng đó đã sớm mất dạng. Đám vệ sĩ cầm chặt súng bỗng dưng kịp nhận ra, tất cả mạnh mẽ quay đầu lại, tức khắc cả đám đều sững sờ ngay tại chỗ, toàn thân cứng ngắc.

Trên mặt đất, Lăng Diệc Thần nằm tại góc phòng, yết hầu bị một vũ khí sắc bén nào đó cắt đứt, máu tí tách chảy xuống từ cổ cho đến lồng ngực, dưới thân thể đã lan tràn thành một vũng máu đỏ thẫm. Cổ họng bị cắt đứt một đường chạy thẳng ra sau, trên gương mặt vặn vẹo của gã tràn ngập vẻ khó tin, cặp mắt trừng lớn nhìn về phương hướng mà bóng đen kia biến mất.

Đám vệ sĩ ngây người nhìn thi thể kia, máy móc cũng nhìn về hướng mà Lăng Diệc Thần đang trợn mắt nhìn chằm chằm, gã mở miệng thật lớn tựa như muốn nói gì đó, lại đứt quãng ngay tại cổ họng. Âm thanh nói không ra kia bỗng nhiên vang lên trong không khí, mang theo kinh hoàng mà gào to, mãnh liệt thét lên ngay bên tai.

"Nhan – Lập – Khả!!!"

93. Quyển 3 - Chương 93: Tỉnh Lại

Ngồi trên xe được Hạng Ý sắp xếp, Nhan Lập Khả lặng lẽ cắn môi. Người cậu vẫn còn run rẩy, nhắm mắt lại thì khuôn mặt méo mó giãy giụa của Lăng Diệc Thần lại hiện lên, một nhát dao cắt xuống, máu tươi phun trào ướt đẫm toàn thân, gắng sức chà sát đống máu trên lòng bàn tay, cố gắng quên đi tiếng hét chói tai cuối cùng đang quanh quẩn trong tai mình.

"Nếu trong lễ mừng thọ của Lăng Diệc Thần xảy ra chuyện, chắc chắn hầu hết vệ sĩ sẽ đến bảo vệ hắn. Tiểu Khả, nhiệm vụ của em là nghĩ cách tiếp cận Lăng Diệc Thần, tìm cơ hội giết hắn, tôi sẽ cử vài người tạo cơ hội cho em. Về phần Lăng Diệc Phong và Mạc Lẫm, những người còn lại là đủ rồi."

Lời nói của Hạng Ý vang lên không ngừng, cậu ôm lấy vai mình, âm thanh kia cứ vang vọng lại từng lần từng lần trong đầu cậu, cậu cố gắng xóa đi gương mặt đau đớn và tiếng hét kinh hoàng của Lăng Diệc Thần.

Cậu đã xuống tay.

Cậu thật sự đã dùng đôi tay này cắt đứt cổ họng của người kia.

Thật sự…

Không, không đúng… Không sao cả, mình chỉ hoàn thành nhiệm vụ, mình nằm vùng một năm nay, chính là chờ đến ngày này…

Chính là ngày này…

Ngay giây phút máu tươi phun trào, cậu lập tức hoảng loạn, gần như có thể tưởng tượng ra vẻ mặt của Lăng Viêm khi biết tin này.

Hắn nhất định sẽ hận mình…

Chắc chắn… Căm hận mình….

Chỉ cần nghĩ đến đây, toàn thân chợt rét run lên, lòng bàn tay cũng bắt đầu toát mồ hôi lạnh. Nhan Lập Khả cắn chặt răng ngồi ở ghế sau, suy nghĩ hoảng loạn trong đầu khiến tâm cậu đau như cắt. Cậu siết chặt bàn tay ép mình bình tĩnh lại, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, cố gắng nén xuống đau khổ trong đáy lòng.

Không cần nghĩ nhiều như vậy, bình tĩnh lại, Nhan Lập Khả, bình tĩnh lại…

...

Phong cảnh ngoài cửa xe nhanh chóng lùi xa, từ nội thành ra đến ngoài ngoại ô, dần dần đi đến một khu rừng.

Bầu trời nhanh trở tối, mặt trời ngã về tây, mặt trăng lạnh buốt chậm rãi treo lên nền trời.

Đau khổ trong lòng chợt ngưng lại, Nhan Lập Khả đột nhiên híp mắt, đôi mắt đen nhánh chăm chú quan sát cảnh tượng ở bên ngoài.

"Chúng ta đang đi đâu?"

Người phía trước không trả lời.

Nhan Lập Khả âm thầm nghiến răng, chậm rãi đưa tay nắm chặt chỗ mở cửa xe, ngay lúc đó, đằng trước đột nhiên vang lên giọng cười khẩy, "Định làm gì? Nhảy xe à?"

Nhan Lập Khả dừng tay, tay giữ chặt tay cầm cửa, nhưng gương mặt vẫn mỉm cười, "Hả? Tại sao tôi phải nhảy xe?"

Vừa dứt lời, xe đột ngột phanh lại, đà quán tính quá lớn khiến cho cậu bị nhào người đập mạnh vào ghế trước, bằng vận tốc ánh sáng, cậu lập tức nhìn thấy một họng súng chĩa thẳng bắn vào bàn tay của mình. Ngón tay đang cầm tay nắm cửa đau như muốn đứt lìa, nhưng cậu không có thời gian suy ngẫm, lập tức cúi thấp người ngay khi nhìn thấy họng súng, nhanh chóng né thoát được một đường đạn chết người.

Một tiếng súng nổ lên đã đủ để cho cậu biết ý đồ của người này, hắn muốn lấy mạng của cậu!

Không gian trong xe chậc hẹp, tên sát thủ thấy phát súng đầu bị né được liền bất ngờ mà ngừng một chút, thừa cơ hội này, Nhan Lập Khả nhanh chóng bắt lấy cổ tay của đối phương, sau đó dùng sức bẻ mạnh một cái, tên sát thủ bị đau liền buông lỏng bàn tay cầm súng ra, nhưng bàn tay kia tức khắp vội vàng đưa ra cầm lấy khẩu súng. Nhan Lập Khả lướt mắt một vòng, đôi mắt u tối chợt nhíu lại, đột ngột nhướn người về phía trước, một tay nhanh như chớp tóm lấy điếu thuốc ở trong xe, sau đó thẳng tay dúi mạnh đầu thuốc đang cháy đỏ vào mắt tên sát thủ.

"AAA!!" Một tiếng hét thảm thiết vang lên, tên sát thủ áo đen gào rống bịt lấy mắt, chỉ vài giây đã đủ, Nhan Lập Khả nhanh chóng vứt cây dao trên tay đi, hung hăng bẻ quặp cánh tay của hắn ra sau cổ, ngay lập tức có tiếng kêu đau đớn vang lên, cậu nhanh chóng bắt lấy khẩu súng bị rơi xuống, chĩa thẳng vào huyệt thái dương của hắn rồi mạnh mẽ bóp cò.

"Đoàng Đoàng!!"

Hai tiếng súng nổ, cơ thể đang run rẩy kia đột ngột cứng ngắc, sau đó ngã xuống bất động.

Nhan Lập Khả thở hổn hển nhìn người đàn ông đang chảy máu ở phía dưới, cầm lấy súng, chậm rãi điều chỉnh nhịp tim đập nhanh hỗn loạn.

Đầu óc rối loạn, cậu không biết chuyện gì đang xảy ra. Run rẩy cầm chắc khẩu súng trong tay, cậu hít vào một hơi thật sâu, mở cửa xe bước ra ngoài.

Trời đã tối hẳn, cậu gần như có thể nghe thấy tiếng nước chảy róc rách ở gần đây.

Nơi này…

Loáng thoáng có cảm giác quen thuộc, cậu vô thức bước ra một bước, sau đó đứng lại.

Phải rồi, đây là thung lũng đó…

Ngẩng đầu lên, trời trong thoáng đãng, trên nền trời trải dài vô vàn ánh sao, nhưng đôi mắt vẫn luôn hướng tới ngôi sao Bắc Cực.

Bên tai phảng phất một tiếng cười nói.

'Tiểu Ý, đó là sao Bắc Cực…'

Nhan Lập Khả siết chặt súng, dùng sức cắn môi.

Đột nhiên, Nhan Lập Khả rùng mình, tấm lưng dần dần thẳng lên.

Sau lưng, có vài tiếng bước chân đang lặng lẽ đến gần.

Cậu hít vào một hơi thật sâu, đưa tay gạt chốt an toàn của súng, ngón tay ôm lấy cò súng, chậm rãi xoay người lại.

Đằng sau, khoảng bảy tám sát thủ áo đen bịt mặt đứng ở trước mặt cậu, đứng đầu là một người đàn ông tóc bạc, nhìn thẳng vào mắt cậu rồi từ từ giơ súng lên.

Bảy tám họng súng nhắm thẳng vào một mình cậu, bầu không khí lặng như tờ.

Chính lúc đó, Nhan Lập Khả rốt cuộc cũng hiểu, trái tim này đau đớn khổ sở cuối cùng là vì cái gì.

Tá ma giết lừa*, cậu thật sự vừa cùng y diễn một trò hay.

**Tá ma giết lừa: sau khi để lừa xay cối xong thì giết, nghĩa như câu: qua cầu rút ván, qua sông dỡ cầu.*

Bỗng nhiên, muốn cười lên thật to. Đây đúng là chuyện buồn cười nhất trên đời, thứ cậu cho là liều mạng thì chỉ đơn giản là sự khinh thường trong mắt đối phương.

'Tiểu Khả, tôi chờ em trở về.'

Ha ha…

Mình thật sự… Quá ngây thơ rồi…

"Hạng Ý cũng quá đề cao tôi rồi," Nhan Lập Khả cười, đôi mắt cong lên thành một còng cung đẹp đẽ, "Nhiều người như vậy bắt một mình tôi, hưng sư động chúng*sao?"

**Hưng sư động chúng: ý nói việc nhỏ nhặt này không cần phải gọi nhiều người như vậy.*

Sở Mặc quan sát ánh mắt đã tuyệt vọng nhưng vẫn còn mỉm cười của thiếu niên, bỗng nhiên cảm thấy chua xót trong lòng, im lặng không nói gì.

Nhan Lập Khả vẫn cười, đột nhiên thả lỏng thứ đang cầm trong tay ra, ném xuống đất. Ban đêm quá tối, Sở Mặc không nhìn rõ đó là thứ gì, chỉ nghe được âm thanh kim loại bị va đập mà vang lên, hẳn là súng. Tiếng cười của thiếu niên như kim đâm, từng tiếng từng chữ rạch nát bầu trời đêm, "Nhiều người như vậy, tôi chống cự cũng vô ích, chỉ phiền các người trở về chuyển lời với Hạng Ý, chúc mừng anh, ván cờ này, thật sự thắng rất đẹp."

Cậu ngẩng đầu nhìn phương xa, khóe miệng nở lên một nụ cười mệt mỏi, "Nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành, có lẽ y cũng không cần một quân cờ vô dụng nữa đâu nhỉ?" nói xong, cậu giang hai tay ra, hất cằm, "Nổ súng đi."

Sở Mặc quan sát cậu một lúc, cuối cùng không nói gì cả, yên lặng giơ cánh tay lên, nhắm ngay vào tim của thiếu niên.

Không khí yên tĩnh lạnh lẽo, chỉ còn lại tiếng nước chảy róc rách ở sau lưng chậm rãi lướt qua tai.

Đột ngột, thiếu niên đã buông tay chịu trói kia chợt khẽ cử động. Sở Mặc bất ngờ, đám người xung quanh còn chưa kịp phản ứng, bỗng nhiên trông thấy người nọ giơ cánh tay lên, giây tiếp theo, một tiếng nổ lớn vang lên, tiếng đạn bay thiêu cháy bầu không khí lao nhanh đến gần, Sở Mặc vội vã nghiêng người né sang một bên, chỉ không đến vài giây như vậy, hình dáng nhỏ gầy kia đã nhanh chóng chạy lẫn vào màn đêm rộng lớn.

Sở Mặc kinh ngạc, vội vàng hô một tiếng đuổi theo, mấy người còn lại cũng sực tỉnh, nhanh chóng đuổi nhanh theo hướng mà thiếu niên kia đã biến mất.

Nhưng không hiểu tại sao, Sở Mặc bỗng nhiên cảm thấy cảm giác này rất quen thuộc.

Loại ánh mắt tuy đã cùng đường nhưng vẫn bình tĩnh này, bóng lưng của người kia dù có rơi vào hoàn cảnh xấu đến thế nào vẫn có thể tìm đường thoát thân…

Rất quen thuộc…

Đây là…

Rất nhiều năm về trước, đây là cảm giác mà hắn nhận được từ người đàn ông tên Mạc Bắc…

Tại sao lại có ảo giác hoang đường tức cười đến như thế?

"Mau đuổi theo!"

Sở Mặc không có thời gian suy nghĩ, chạy nước rút đuổi theo bóng lưng của Nhan Lập Khả, nhưng thiếu niên chạy càng lúc càng vào sâu trong rừng, bảy ngõ tám lối khiến cho đám người truy đuổi bị tản ra. Sở Mặc tăng tốc, cuối cùng cũng trông thấy bóng dáng của Nhan Lập Khả, hắn không do dự mà ngay lập tức nổ súng. Mấy tên sát thủ theo sát bên hắn cũng liên tục bắn thẳng vào bóng dáng mảnh khảnh của thiếu niên, Sở Mặc nhìn thấy Nhan Lập Khả hơi loạng choạng một chút, bước chân chậm lại, nhưng sau đó đột nhiên chạy càng nhanh hơn về phía trước.

Bầu không khí chậm rãi bốc lên mùi máu tanh.

Sở Mặc híp mắt, quan sát Nhan Lập Khả rồi tiếp tục nả thêm vài phát súng.

Đám người dần dần chạy ra ngoài bìa rừng, bóng lưng Nhan Lập Khả càng ngày càng mờ nhạt, cho đến khi nghe thấy tiếng nước chảy kề bên, bọn họ đã chạy đến vực thác của thung lũng, đột nhiên một tiếng "Ầm" vang lên, tiếp theo đó là tiếng nước chảy rào rạt, giống như vừa có vật gì đó ngã mạnh xuống vực núi. Sở Mặc từ từ chạy đến mép vực, nhìn xuống phía dưới, một hố sâu đen thẳm không thể nhìn đáy.

"Đội trưởng, làm sao bây giờ?"

Sở Mặc nheo mắt nhìn một lát, nhớ đến dáng hình lảo đảo vừa rồi của Nhan Lập Khả cùng bầu không khí nồng nặc mùi máu tươi, hắn cúi đầu nhìn dòng nước sông chảy xiết ở phía dưới, âm trầm một lúc lâu rồi chuyển mắt về, "Rút thôi, nó cũng không sống được."

Mọi người nhìn xuống dòng sông lạnh lẽo tối đen ở phía dưới, nghĩ Nhan Lập Khả đúng thật bị thương không nhẹ, nhảy xuống sông càng khiến vết thương trầm trọng thêm, chắc chắc không sống nổi, vì vậy không nói thêm gì nữa, đi theo Sở Mặc rút ra khỏi thung lũng.

Đêm khuya hoang vắng, tiếng nước sông chảy xiết càng thêm vang dội trong đêm đen, nước chảy cuồn cuộn về hạ lưu, hướng vào sâu trong thung lũng, càng chảy vào trong núi càng tối, đến cả ánh trăng cũng không thể len vào.

***

Trời dần dần chuyển sáng, khu rừng an tĩnh cả một đêm chậm rãi trở nên rộn rạo, dưới hạ lưu thung lũng, trong thôn làng khói trắng từ từ bốc lên, tiếng gà gáy phá tan sự tĩnh lặng của rạng sáng. Theo thường lệ, trai tráng trong thôn thức dậy sớm để đi săn bắn, đây là một tập tục đã kéo dài hàng thập kỷ nay. Lúc này trời mới tờ mờ sáng, đã trông thấy một người đàn ông cầm súng đi săn, vác theo một cái bao bố lớn, phấn khởi tiến vào trên thung lũng.

Nhiều năm rèn luyện thành thói quen khiến hắn vô cùng nhạy cảm với mùi máu, vậy nên còn chưa đến được bờ sông hắn bỗng dưng dừng lại, cẩn thận hít hít cái mũi.

Không sai, là mùi máu.

Trong lòng liền vui vẻ, hắn phấn khích lấy bao bố xuống, mới sáng sớm mà đã gặp may, còn chưa đi săn mà con mồi đã tự động dâng tới cửa. Mùi máu nồng như vậy, chắc chắn ít nhất phải là một con hươu to chừng này, ha ha ha…

Tiếng nước chảy càng lúc càng lớn hơn, hắn hào hứng chạy ra đó, đến khi lại gần thì đột ngột cứng người.

Trong vũng máu, một thiếu niên nằm sấp ở ven bờ sông, không cử động tựa như một xác chết.

Hắn hoảng sợ liền la lên một tiếng, ngây người trong chốc lát rồi vội vàng chạy tới.

“Này…”

Cẩn thận ôm lấy người đó, hắn nhẹ nhàng lật người của thiếu niên lại, cái này không nhìn còn đỡ, nhìn thấy rõ rồi thì càng hoảng sợ thêm, giây tiếp theo liền choáng váng.

Ay… Thật xinh đẹp… Ai vậy? Chẳng lẽ là thiên sứ? A… Thiên sứ đẫm máu hả…

Gãi gãi đầu, hắn đưa tay kiểm tra dưới mũi của cậu, tốt quá, vẫn còn thở. Vội vàng ôm cậu lên, vác súng săn qua bên cạnh, ôm chặt cậu rồi nhanh chóng chạy về thôn mình.

Biểu tình người bên trong hiện lên đau đớn, có lẽ là do hắn chạy loạn nên bị ép tỉnh lại, đôi mắt hơi hé ra một khe hở nhỏ. Người này vừa mở mắt càng khiến cho hắn mặt đỏ tim loạn, hoảng quá liền vội vàng cúi đầu xuống, càng lúc càng thấy nghẹn trong họng.

Lúc nói ra được thì lại trở nên lắp bắp.

"Cậu… Cậu, cậu chờ một chút ha ha," Hắn nói nhanh, bước chân cũng không ngừng, "Tôi đưa cậu đến chỗ bác sĩ Ninh, thần y của thôn chúng tôi đó, đảm bảo chữa khỏi cho cậu, cậu cố chịu chút!"

Thiếu niên chậm rãi mở to mắt, có điều ánh mắt vô cùng ngây ngốc trống rỗng, giống như rất mệt mỏi, ngơ ngác nhìn vô định về phía trước. Không biết có phải ảo giác hay không, hắn dường như nhìn thấy cậu đang khóc, chỉ là mặc dù nước mắt chảy xuống, nhưng gương mặt của thiếu niên vẫn không có bất kỳ biểu cảm nào, nhìn vậy hắn rất khó chịu. Cho đến khi đến trước của nhà của bác sĩ Ninh, thiếu niên chợt giống như đã định hình lại, nhìn thẳng vào hắn, hắn bị cậu nhìn liền run lên, tức khắc mặt đỏ lên như đít khỉ, "Cậu… Đến rồi ha ha, cậu, cậu chờ một chút…"

Thiếu niên nhìn hắn một cách khó tin, vẻ mặt giống như rất kinh ngạc, không chắc chắn mà mở miệng, âm giọng mặc dù rất yếu nhưng vô cùng êm tai, "Anh là…" Thiếu niên trợn lớn hai mắt, hơi thở như ngừng mất một nhịp, "Anh là Cố Phi?"

Cố Phi bất ngờ, dừng bước chân, chớp mắt mấy cái, "A? Cậu biết tôi sao?"

Ánh mắt đen láy của thiếu niên chợt rung chuyển thứ gì đó, giống như nói không ra lời, chỉ chăm chăm nhìn vào hắn.

Cố Phi bị nhìn đến nổi mặt muốn nóng rần lên, vừa định nói vài câu để chuyển đề tài, đột nhiên nghe thấy một giọng nói trầm thấp vang lên ở đằng xa, "Cố Phi hả? Không phải cậu đang đi săn sao?"

Cố Phi ngẩng đầu lên, lập tức cười hớn hở, ôm chặt thiếu niên vội vàng chạy tới, "Ninh ca Ninh ca, mau mau cứu người, tôi mới phát hiện cậu ấy ở mép khe núi!"

Ninh mưu cúi đầu nhìn thiếu niên nọ, thiếu niên đó cũng đang nhìn hắn một cách kinh ngạc, Ninh Mưu lờ mờ cảm thấy ánh mắt kia dường như hơi quen thuộc, giống như đã gặp ở đâu rồi nhưng lại nhớ không ra, có điều thương thế trên người của cậu nhóc này thật sự rất nặng, hắn cũng không suy nghĩ nhiều, quay người đẩy cửa ra, cũng không hỏi han về thân phận của cậu, nhanh chóng gật đầu để cho Cố Phi đưa người vào trong nhà.

"Vào đi, để tôi xem cho cậu ta."

Cố Phi vui mừng đi vào trong nhà, cười hắc hắc nói, "Cậu yên tâm đi, y thuật của bác sĩ Ninh rất giỏi, chắc chắn có thể chữa khỏi cho cậu, đừng lo, hahaha…!"

Nhưng thiếu niên vẫn im lặng không nói gì, vẻ mặt sững sờ lúc nãy cũng không còn, chỉ lặng lẽ nhìn vào bọn họ. Qua một lúc lâu, cho đến khi Ninh Mưu đi tới cởi quần áo dính máu cho cậu, cuối cùng thiếu niên mới khẽ động, đôi mắt đen láy cong lên, khóe miệng vẽ ra một nụ cười nhạt, "Cảm ơn hai người," thiếu niên yếu ớt chậm rãi nhắm mắt lại, khẽ nói, "Tôi là Lâm Mạch."

***

Đây là một thôn làng nhỏ, đã sinh sống ở dưới thung lũng mấy thập niên qua, người dân phần lớn là tự cung tự cấp, rất ít khi có người trẻ tuổi lên thành phố kiếm sống, cho nên nói theo một cách nào đó, nơi này tựa như là bồng lai tiên cảnh. Hầu hết người dân trong thôn đều rất nhiệt tình, đối với một người ngoài đột nhiên xuất hiện như cậu không những không phản đối mà còn vô cùng nhiệt tình đem đến cho cậu không ít phương thuốc gia truyền gì đó. Vậy nên gần một tháng ở trong ngôi làng này, thương tích trên người Nhan Lập Khả hầu như muốn khỏi hẳn.

Ninh Mưu là một bác sĩ giỏi, mặc dù tính hơi trầm tĩnh, nhưng cũng may luôn có Cố Phi náo động bên cạnh, người hơn ba mươi tuổi mà lúc nào cũng phơi phới sáng sủa như lúc còn trẻ, thật đúng là một đứa con nít lớn xác. Nhan Lập Khả được hai người này hết lòng chăm sóc trong một tháng, cuối cùng hôm nay cũng có thể xuống giường đi lại một chút.

Không khí ở hạ lưu thung lũng rất trong lành, ánh nắng ấm áp chan hòa, ngồi phơi nắng bên bờ sông vô cùng thoải mái. Nhan Lập Khả nằm giang rộng tay chân trên nền cỏ, lắng nghe tiếng nước chảy rì rầm bên cạnh, tâm trạng bình yên thanh thản, thân thể cũng trở nên lười nhác. Đương lúc thoải mái phơi nắng, đột nhiên nghe thấy tiếng gọi của Cố Phi vang gần, "Lâm Mạch, Lâm Mạch, cậu ở đâu? Lâm Mạch, về ăn cơm!"

Nhan Lập Khả ngồi lên phủi bụi, thò cái đầu ra khỏi bụi cỏ xanh mơn mởn cao hơn nửa người, "Ở đây ở đây."

Cố Phi vừa trông thấy, nhanh chóng phấn khích nhào qua, "Phơi nắng hả? Ha ha, xem ra cơ thể khỏe lên nhiều rồi nhỉ?"

"Ừ, đúng vậy." Nhan Lập Khả cười tươi, đứng dậy rồi nhìn ra phương xa, bỗng nhiên chỉ vào một phía rồi hỏi, "Cố Phi, tôi có chuyện này muốn hỏi anh."

"A, hỏi đi! Tôi không biết thì sẽ đi hỏi trưởng thôn!"

Nhan Lập Khả khẽ cười, hơn mười năm rồi, người này dường như không hề lớn lên chút nào. Cậu nghiêng đầu nhìn phía khe núi xa xa ở phía cuối, giọng có chút mơ màng, "Tôi nghe nói, rất nhiều năm trước, phía trên kia có một gia đình sinh sống."

Cố Phi chợt cứng đờ, đôi mắt chớp chớp, "Cậu cậu cậu, sao biết được?"

Nhan Lập Khả mỉm cười nhìn hắn, "Sau đó đều chết hết, có thật không?"

Cố Phi nhìn cậu một lúc, ngập ngừng gãi đầu, cuối cùng thở dài một tiếng, "Đúng vậy, lúc trước thật sự có một gia đình, nghe nói là tổ chức xã hội đen chuyên buôn lậu thuốc phiện," nói xong, hắn ngồi phịch xuống bên cạnh Nhan Lập Khả, "Sau đó toàn bộ gia đình bị ám sát, chỉ có hai đứa con là trốn thoát được… Cũng là do tôi cứu."

Nhan Lập Khả nhìn hắn, ánh mắt trôi về phương xa, sau nửa ngày mới cười nhẹ, nói, "Anh đúng là người tốt."

Cố Phi hơi ngại ngùng, vò đầu cười hắc hắc, "Thật ra ban đầu tôi cũng không biết hai đứa bé kia là con của gia đình đó… Ninh ca nói với tôi là chuyện đó rất kỳ lạ, thật lâu về sau mới nghe được tin nhà kia bị người khác giết sạch, tôi mới nhớ lại lúc ấy cả hai đứa nhỏ đều thương tích đầy mình, suy nghĩ trái phải một lúc mới biết được, thú thật, nếu biết trước như vậy, tôi thật không dám cứu đâu…" Cố Phi nói đến đây, bất chợt như nhớ đến gì đó mà nổi da gà, "Đứa bé nhỏ tuổi hơn trông rất hung hãn, dáng nhỏ nhưng khiến người khác phải khiếp sợ, bây giờ có lẽ đã rất lớn rồi, ha ha, nhất định là rất thành công."

Nhan Lập Khả im lặng một hồi, sau đó nghiêng đầu nhìn Cố Phi, mỉm cười nói, "Đúng vậy, rất thành công."

"Hả?" Cố Phi nghe không rõ, "Cậu nói cái gì?"

Nhan Lập Khả lắc đầu, đứng lên, "Đi thôi, về ăn cơm, tôi đói rồi."

Cố Phi nhanh chóng gật đầu, đứng dậy định dìu cậu đi, "Nhưng mà Lâm Mạch, cậu cũng không nên đi lung tung, vết thương trên người còn chưa khỏi hẳn, ở trong phòng nghỉ ngơi nhiều một chút."

Nhan Lập Khả mỉm cười, để cho hắn dìu, gật đầu đồng tình.

Vừa đến nhà của Ninh Mưu, đã ngửi thấy mùi đồ ăn thơm phức, Nhan Lập Khả xoa bụng, nghe thấy mùi liền đói lên. Cố Phi đỡ cậu ngồi vào ghế, sau đó vội vàng giúp Ninh Mưu xới cơm bưng đồ ăn, cướp lấy việc làm, đẩy Ninh Mưu từ trong bếp ra bên ngoài. Ninh Mưu bất đắc dĩ ngưng làm, đành phải ngồi vào bàn ăn.

Thiếu niên tên Lâm Mạch ở phía đối diện vừa nhìn thấy hắn tới, liền vội vàng muốn đứng lên, Ninh Mưu giữ vai của cậu lại, ngồi vào bên cạnh, "Cơ thể khỏe lên rồi hả? Hôm nay có thể tự đi được à?"

Nhan Lập Khả gật đầu, "Hơn một tháng này, làm phiền mọi người rồi."

Ninh Mưu cười, đôi mắt lơ đễnh nhìn về phía Cố Phi đang loay hoay trong bếp, nói thêm, "Chữa bệnh cứu người là trách nhiệm của thầy thuốc, phiền hà gì." nói xong, dường như hắn nhịn không được, lại đứng lên, "Cậu ngồi chờ ở đây một chút, thằng Cố Phi này, một chuyện đơn giản có thể biến thành mười." Thở dài một hơi, hắn lại đi vào trong bếp, thuận tay bật TV ở bên cạnh lên, giống như sợ Lâm Mạch buồn chán, săn sóc một chút.

Vừa lúc trên TV là chương trình thời sự, Nhan Lập Khả thuận mắt nhìn qua, đột nhiên cứng cả người, chậm rãi ngồi thẳng lên.

"Vụ án giết người 913 cách đây một tháng gần đây có thông tin mới, những sát thủ bị tình nghi hiện đang ẩn nấp trong một căn cứ bí mật ở Colombia, nghe nói căn cứ này là nơi trú ngụ của rất nhiều sát thủ hàng đầu, có điều đa số thông tin này là lời đồn đại, đến nay vẫn chưa tìm được bằng chứng xác thực.

Cựu chủ tịch của Đằng Lăng – Lăng Diệc Thần mặc dù đã được an táng, nhưng trước mắt Đằng Lăng cũng không định sẽ giải quyết vụ ám sát này bằng cách hòa bình thông thường, chủ tịch đương nhiệm Lăng Viêm đã nói, bằng bất cứ giá nào, nhất định phải tìm được hung thủ đứng đằng sau, để đòi lại công bằng cho người cha đang yên nghỉ ở nơi chín suối. Liên quan đến vụ ám sát này còn có một người bị hại khác là Lăng Diệc Phong, đến giờ vẫn chưa qua được cơn nguy kịch, nửa đêm hôm qua tiếp tục được đưa vào phòng cấp cứu…"

Nhan Lập Khả nhìn chằm chằm vào khuôn mặt mệt mỏi của Lăng Viêm đang trả lời phỏng vấn, trái tim dần dần co rút đau đớn. Lăng Viêm hình như đã lâu rồi không được ngủ ngon giấc, quầng thâm mắt đen xì, đôi mắt u ám hơn trước rất nhiều, ánh mắt lạnh lùng nhìn trực tiếp vào ống kính.

"Xin hỏi, hiện tại Đằng Lăng đã xác định được hung thủ chưa? Có bất kỳ manh mối nào không?"

Lăng Viêm nghiến răng, "Hung thủ vẫn chưa xác định rõ, có điều manh mối thì có một người." Nói xong, hắn đột ngột nhìn thẳng vào ống kính, lạnh lùng gằng từng chữ, "Người kia tốt nhất nên trốn cả đời, đừng để cho tôi tìm được!"

Nhan Lập Khả cảm thấy lòng bàn tay mình lạnh như băng, ngón tay run rẩy.

"Ai vậy? Vẫn chưa tìm được hung thủ à?" Bọn Cố Phi cuối cùng cũng tới, sắp xếp đồ ăn xong rồi ngồi vào bàn, "Đã thời đại nào rồi, thế mà vẫn còn chuyện ám sát, haiz, một người chết, một người bị thương chưa biết có cứu được hay không, thiệt là…"

Nhan Lập Khả cụp mắt xuống, yên lặng ăn một chút cơm. Cố Phi bận rộn đưa đĩa rau cho cậu, vừa gắp vừa nói tiếp, "Còn gì mà sát thủ, căn cứ bí mật… Bọn họ đóng phim à?"

Ninh Mưu gõ bàn vài cái, thấy hắn ồn ào nên ý bảo im lặng đi. Cố Phi lập tức ngậm miệng ngoan ngoãn ăn cơm, không nhiều lời nữa.

"Ăn thì ăn đi, đừng nói nhiều." Nhàn nhạt nói một câu, nhìn qua Nhan Lập Khả, "Sao thế Tiểu Mạch? Không quen đồ ăn hả?"

Nhan Lập Khả ngừng đũa, sau một lúc thì ngẩng đầu khẽ cười nói, "Không đâu, là do đói quá, ăn nhẹ trước một chút."

"À à, vậy ăn nhiều vào!" Cố Phi càng chịu khó gắp hơn, "Ăn nhiều vào mới có thể có được thân thể khỏe mạnh giống mấy tên sát thủ kia!"

Ninh Mưu ho một tiếng, lại gõ cái bàn, Cố Phi lè lưỡi, cuối cùng yên lặng ngoan ngoãn ăn cơm.

TV vẫn còn phát, tin tức trong nước phát xong liền đến thông tin ở nước ngoài, hiếm lắm mới không thấy mấy tin tức thù hận đang hot, đài truyền hình còn rất lãng mạn, dành hơn cả ba phút để đưa tin về một buổi tiệc đính hôn xa hoa. Nhan Lập Khả yên lặng xem TV, gắp đĩa rau một cái, bỗng nhiên nhếch miệng mỉm cười.

Bên kia là giọng nói sang sảng của phóng viên, "Xin hỏi hai vị khi nào sẽ tổ chức lễ thành hôn?"

Trên TV, một người đàn ông vui cười, trẻ tuổi anh tuấn, gương mặt hiếm khi không còn vẻ âm trầm như trước, đôi mắt cũng sáng ngời, "Tháng sau, chờ cha vợ sắp xếp ổn thỏa công việc hiện tại xong sẽ có thời gian đến Tam Giác Bạc, đến lúc đó chúng tôi sẽ tổ chức đám cưới, tiện thể hỏi ý cha đặt vài cái tên cho đứa nhỏ."

"A? Ha ha, Hạng tiên sinh, đây là phụng tử thành hôn* sao?" Phóng viên cười chớp chớp mắt vài cái.

**Phụng tử thành hôn: có bầu rồi mới kết hôn.*

Người nọ mỉm cười nhìn vào máy ảnh, gương mặt rạng ngời không chê vào đâu, "Nào có, chỉ do em bé đến rất đúng lúc, vừa dịp chúng tôi dự định sẽ kết hôn mà thôi, hiện giờ mới được hai tháng, bụng vẫn chưa hiện rõ lắm."

Phóng viên ngưỡng mộ nhìn sang cô vợ ở bên cạnh, trêu đùa nói, "Có người chồng ưu tú tuyệt vời như vậy, tiếp theo còn có một bé con đáng yêu, Hạng phu nhân thật đúng là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời."

Người phụ nữ bên cạnh mỉm cười ôm lấy cánh tay người kia, tựa vào trong lòng của y, người kia dịu dàng ôm lấy, như thể tuyên bố với thế giới bọn họ đang rất "Hạnh Phúc". Nhan Lập khả nhìn một chút, cảm giác rất muốn cười, tâm tình vui vẻ mà quét sạch bát cơm, xong lại còn làm thêm một bát nữa.

Nhưng ăn xong hai bát cơm mà vẫn cảm thấy đói, cậu đặt đũa xuống suy ngẫm một chút, mới nhận ra đó là do đau dạ dày, bụng đã sớm no căng rồi.

Tắt TV, rửa sạch bát đũa, Cố Phi lo lắng cho sức khỏe của cậu, đứng bên cạnh muốn giúp đỡ câu một chút, nhưng thiếu niên giống như rất sung sức, nhanh nhẹn rửa xong hết đống bát, còn muốn đảm nhận công việc dọn phòng. Cố Phi không thể nhìn được nữa, dứ khoát rinh cậu về giường, đắp kín chăn mền xong, chống hông ra lệnh bảo cậu ngủ.

Nhan Lập Khả nhìn hắn một lát, đột nhiên lại mỉm cười, không chống đối nữa, chậm rãi co người nhắm mắt lại.

Nhưng dạ dày vẫn còn rất đau, cho đến khi không còn người nào bên cạnh, sắc trời tối đen, xung quanh yên tĩnh vắng lặng, không hiểu sao bụng vẫn chưa hết đau, khiến cho cậu muốn ngủ cũng không được, chỉ có thể mở mắt ngẩn người.

Cậu mở to hai mắt suy ngẫm suốt một đêm, dần dần cảm thấy cuộc sống an nhàn này vẫn không phù hợp với mình, hay nói cách khác, cuộc sống nhắm mắt giả vờ như bình yên này, cậu không thể tiếp tục được nữa.

Cậu ngẫm nghĩ, bỗng nhiên cười một chút.

Nghỉ ngơi đủ rồi, đúng thật, nên hoạt động thôi.

Cậu còn có một số việc phải làm, nợ tình vẫn phải trả. Một lần âm thầm hưởng thụ khoảng thời gian thanh thản hiếm có này, mạng sống được trộm về này cũng coi như không lãng phí.

Nghĩ vậy, dạ dày từ từ hết đau. Nhan Lập Khả nhắm mặt lại, mơ màng nhớ đến nhiều năm trước đây, cũng trong căn phòng này, đứa bé kia nằm yên trong lòng của mình, giữ lấy ngón tay của mình mà gặm đi gặm lại, mờ ảo như vậy, xa xôi đến mức khó tin, dường như là chuyện của kiếp trước.

A, ha ha, chuyện của kiếp trước.

94. Quyển 3 - Chương 94: Xa Nhau

Nếu lễ đính hôn xa hoa đến độ được lên truyền hình, thì hôn lễ chính thức càng sang trọng đến mức phải nói là khủng khiếp. Nhan Lập Khả ngồi trên du thuyền ngoài biển, đeo một chiếc kính râm lớn ngồi tận hưởng ánh nắng mặt trời. Tam Giác Bạc vẫn giống như trong trí nhớ, vẫn là trời trong xanh nắng ấm áp.

Nhan Lập Khả nheo mắt nhìn lên nền trời xanh thẳm, ngây ngẩn nghĩ đến ánh mắt của một người khi ấm áp cũng giống thế này.

Trên boong thuyền cao nhất của du thuyền, một người đang đứng đấy, cả người vận đồ đen, màu tóc và màu mắt đều là đen tuyền. Đứng yên dưới nền trời thoáng đãng như vậy, một người ăn mặc đồ đen hoàn toàn thật sự rất dễ thu hút ánh nhìn. Nhan Lập Khả uống một ngụm nước trái cây, vui vẻ híp mắt.

Du thuyền chậm rãi cập bờ, bên bờ là một đám người đang đợi để xem náo nhiệt, Nhan Lập Khả bước theo dòng người rời khỏi thuyền, nhanh chóng bị chen trái lấn phải, mà cái người được đám đông hâm mộ đang đi tuốt đằng trước kia dĩ nhiên cũng bị xô lấn đến mất hình tượng. Có điều trên mặt của y vẫn luôn tươi cười khéo léo, từ trong đám người Nhan Lập Khả trông thấy khuôn mặt vui vẻ của đối phương, đột nhiên cảm thấy thật khâm phục, cậu vốn không thể cười nổi, thật sự bị chen đẩy đến mất cả hứng.

Xô lấn nhộn nhịp tiến vào trong lễ đường, không ít khách quý đã đến, đôi kính đen lớn của Nhan Lập Khả cũng trở nên khiêm nhường. Cậu tìm một góc rồi ngồi xuống, miễn cưỡng dựa vào ghế nhìn nam diễn viên chính đang thề non hẹn biển trên khán đài.

Cậu cảm thấy cô dâu đứng bên cạnh người nọ giống như một chiếc bình hoa, chỉ là một bi kịch nhỏ dùng để tô đậm thêm cuộc đời của người đàn ông kia mà thôi.

Đã đến màn cô dâu chú rể trao nhẫn hôn nhau, cậu rốt cuộc không thể nhìn thêm được nữa, lặng lẽ hít vào một hơi rồi đứng dậy đi ra khỏi lễ đường.

Hạng Ý đúng thật thích hoa hồng, không nói đến toàn bộ bên trong lễ đường đều bày trí hoa hồng đỏ, mà ngay cả ngoài dãy hành lang khách sạn cũng rải tầng tầng lớp lớp. Nhan Lập Khả cảm thấy rất vui khi giẫm đi trên biển hoa hồng, sức lực dưới chân càng mạnh hơn, giẫm đạp biến một đường trải đầy hoa hồng xinh đẹp thành một đống ngổn ngang lộn xộn.

Nhan Lập Khả chơi chán rồi, dừng chân đứng yên một lát, quay mặt lại nhìn về hướng lễ đường, cậu cười một lần nữa, cuối cùng nhấc bước đi ra cửa lớn.

Bỗng nhiên, sau lưng vang lên tiếng bước chân vội vàng đến gần.

Nhan Lập Khả ngừng lại một chút, chậm rãi đứng yên.

"Tiểu Khả."

Giọng của y hơi khàn đi, có vẻ rất ngạc nhiên.

"Tiểu Khả, là em đúng không?"

Nhan Lập Khả đứng im một lát, rồi từ từ quay người lại, tháo kính đen xuống, đập vào mắt là gương mặt sửng sốt của Hạng Ý, quả là hiếm thấy, người đàn ông này cũng sẽ có lúc bất ngờ sao. Cậu còn tưởng y luôn nắm chắc mọi phần thắng trong tay, không có bất cứ việc gì có thể làm y dao động. Trước đây là đánh giá thấp y, bây giờ xem ra đã đánh giá cao rồi.

Cậu khẽ mỉm cười, giọng điệu bình thản từ tốn, "Vậy mà vẫn nhận ra, Hạng tiên sinh đúng là nhìn thấu mọi việc."

Trái tim của Hạng Ý bỗng nhiên co rút một nhịp bởi vì câu nói này, vẻ mặt kinh ngạc dần ổn định lại, trở về bộ dáng bình tĩnh thường ngày.

Nhìn xem, quả nhiên dáng vẻ này vẫn là thích hợp với y nhất.

Giọng của y cũng trầm xuống, “Em quả nhiên chưa chết.”

Nhan Lập Khả nhìn y, nghiêng đầu đặt kính râm vào lòng bàn tay, cười nói, “Thật có lỗi, làm Hạng tiên sinh thất vọng rồi.”

Hạng Ý nhìn chằm chằm vào cậu, con ngươi đen láy khẽ rung động. Cậu nhìn lại không hiểu, vẫn như thế, nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ cậu vẫn không thể hiểu thấu người này. Hang Ý quan sát cậu một lúc lâu, cuối cùng hỏi, “Em tới đây làm gì?”

“A, cũng không có gì.” Nhan Lập Khả nói xong, nhìn xung quanh tỏ vẻ rất cảm thán, “Nghe nói đây là hôn lễ sang trọng bậc nhất thế kỷ, đến để mở rộng tầm mắt.” Nhan Lập Khả nói, chơi đùa với kính râm trong tay rồi khẽ cười nói, “Hạng tiên sinh thật nhỏ mọn, tôi vì anh mà rơi đầu đổ máu, thế nào cũng nên gửi một tấm thiệp mời chứ nhỉ? Nhưng mà, ha ha, cô dâu rất đẹp, mắt chọn không tồi.”

“…” Hạng Ý im lặng, vô thức bước về phía cậu một bước.

Nhan Lập Khả nhìn y, đeo kính trở lại, “Nếu Hạng tiên sinh không còn chuyện gì khác thì tôi đi, a, tất nhiên, nếu như ngài bắt tôi lại thì tôi cũng không cách nào chống cự.” Gương mặt trắng nhợt bị che mất một nửa bởi đôi kính của Nhan Lập Khả đối diện với Hạng Ý, khóe miệng cong lên một nụ cười điềm tĩnh, “Hạng tiên sinh, tôi có thể đi không?”

Ánh mắt Hạng Ý rốt cuộc cũng chuyển động một chút, y bước về phía trước vài bước, đi thẳng đến khi đứng cách một bước trước mặt Nhan Lập Khả thì dừng lại, nhưng giọng nói không còn nguội lạnh như ngày thường, ngược lại có chút do dự, “… Tôi biết em hận tôi.”

Nhan Lập Khả tựa như muốn cười, cong miệng chậm rãi lắc đầu, “Hận? Ha ha, thật sự chưa nói tới, chỉ cảm thấy hơi mệt mỏi thôi, Hạng tiên sinh đừng quá lo lắng.” Nói xong, Nhan Lập Khả xoay người bước đi, đi thẳng đến cửa lớn thì đột nhiên dừng lại.

“Trong hòm thư, tôi để lại cho anh một lễ vật.” Vẻ vui cười trong giọng nói của Nhan Lập Khả dần biến mất, sau đó im lặng thật lâu, cậu quay lưng về phía Hạng Ý, hơi ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, Hạng Ý dường như trông thấy được bóng lưng mệt mỏi của cậu từ từ buông lỏng.

“Hạng Ý, bảo trọng.”

Không quay đầu lại, nhưng Nhan Lập Khả có thể cảm nhận được tiếng hô hấp của Hạng Ý bất chợt trở nên nặng nề. Cậu ngẩn người đứng yên tại chỗ, qua một lúc lâu đột nhiên cười lên như tự giễu, sau đó rời đi không lưu luyến.

Hạng Ý đứng tại chỗ nhìn bóng lưng của thiếu niên đang dần khuất mất trong ánh nắng, bóng dáng mảnh khảnh kia trong trí nhớ đã từng khiến y thật sự hạnh phúc, nhưng những thứ đó cũng chỉ nằm trong kế hoạch giả dối của y mà thôi, đến những tiếng cười giả tạo kia, y cũng không nhớ thật ra vẫn còn vài phần thật tâm ở trong đó.

Y chỉ nhớ rõ một chuyện duy nhất. Hai năm trước, dưới ánh trăng người này tiến đến chỗ y, sau đó hỏi y, có thể dẫn cậu đi theo hay không. Mà hôm nay, người kia để lại cho y một bóng lưng, đạp lên ánh mắt trời, dần dần đi xa.

Nhan Lập Khả đến, giúp y báo thù, rồi Nhan Lập Khả đi.

Thoạt nhìn có vẻ là chuyện rất đơn giản.

Thế nhưng cảm giác chết lặng nguội xám trong tim này là gì?

Trước mắt rõ ràng là ánh mặt trời, nhưng y cảm thấy có chút mờ ảo.

Trong tim như có thứ gì đó muốn sống lại, nhưng còn chưa kịp tỉnh, đã chết đi.

***

Nhan Lập Khả không biết mình đang nghĩ gì, chỉ bước đi không mục đích, đúng vậy, chẳng còn mục đích. Thế giới rộng lớn đến như thế, vậy mà không còn nơi nào để cho cậu trở về.

Cậu kiên nhẫn chờ đợi, thong thả bước đi, chờ một người đến để chấm dứt hết mọi chuyện.

Em chờ anh.

Thời khắc chia tay trong trận đấu súng ngày đó, cậu đã nói với hắn những lời này.

Đêm khuya ở chốn thành thị ồn ào, cảnh tượng xa hoa trụy lạc rộn rã, đám đông nói cười qua lại không ngừng, xung quanh cậu chỗ nào cũng ngập tràn huyên náo và sung sướng, nhưng chỉ có một mình cậu ở nơi đây lặng lẽ không tiếng động.

Nhan Lập Khả chỉnh lại cổ áo của mình, chậm chạp đi đến dưới bóng một ngọn đèn, ngước mắt nhìn khung cảnh náo nhiệt trước mặt.

Cuộc sống trống rỗng, linh hồn trôi dạt.

Không có chỗ dành cho đau buồn.

Cậu vẫn luôn ấp ủ một ước mơ nhỏ. Làm một bác sĩ bình thường, mở một phòng khám bệnh bình dân, có một người yêu bình thường, sống một cuộc đời dân dã.

Một mơ ước tầm thường đến khiêm tốn, nhưng cũng không thực hiện được.

Sống nhiều năm như vậy, thật quá thảm hại.

Trong cuộc sống này cậu chỉ nhớ duy nhất những đau khổ, ngoại trừ đau đớn, cũng chỉ có khổ sở, không có thứ gì để luyến tiếc.

Cậu vì người kia mà làm tất cả mọi chuyện, nhưng cũng chỉ là đi ngược đường nhau. Thứ gọi là tình yêu sâu đậm, cuối cùng, vẫn là điều đáng chê cười.

Trong bóng tối, cậu nhìn thấy một chiếc xe hơi màu đen đang đến gần, sau đó dừng lại trước mặt cậu, thông qua cửa sổ xe, loáng thoáng có thể nhìn thấy một đôi mắt lãnh lẽo với dáng người tiều tụy xơ xác.

Cậu dựa vào cột đèn ngẩng đầu lên, nhìn những con bướm đêm đang tung cánh bay xung quanh ngọn đèn nóng, nhìn một lúc, chậm rãi nhắm mắt lại.

Khóe miệng cong lên một nụ cười quen thuộc, cậu nghĩ, đây có lẽ là lần cuối cùng có thể cười.

Không còn giả dối, không còn mặt nạ, nhưng sao cười thật gượng gạo.

Tiểu Ý, nếu anh chết, em có buồn không?

Người bên trong bước xuống xe, đóng sầm cửa xe lại, dần dần có một đám người bao vây xung quanh.

Cuối cùng cậu cũng chờ được.

Cậu nghĩ, màn kịch này, đã đến lúc kết thúc.

***

Nhiều ngày sau, Hạng Ý trở về trang viên ở Monteria, không ngờ thủ tục hôn lễ lại phức tạp đến như thế, ông già họ Tiền kia cũng thật lắm chuyện, giày vò y cả mấy buổi tối đều không ngủ ngon được. Khó khăn lắm mới dỗ dành được vợ mới cưới ở lại Sao Paulo, tìm cớ một mình chạy về đây, y tháo cà-vạt xả quần áo rồi ngã ập lên giường, nhắm mắt cố hưởng thụ khoảng thời gian thanh thản hiếm có này.

Thật sự là quá bận, đến mức không có thời gian để ổn định lại tâm trạng hoảng loạn từ cái ngày Nhan Lập Khả đột nhiên xuất hiện cho đến nay.

Trong màn đêm, y nhắm mắt lại, không gian lành lạnh vắng vẻ đến mức y có thể nghe được tiếng hít thở

nặng nề của mình. Y nhớ thiếu niên kia từng cười nói với y, cậu muốn nhìn thấy dáng vẻ cười rộ lên thật sự của y, cũng nhớ cậu đã hứa, sẽ mãi mãi ở bên cạnh y. Những ảo ảnh cùng tiếng cười nói của người đó cứ hiện lên không ngừng, y lặng lẽ nằm yên, cố bỏ qua nhưng ảo giác kỳ lạ ngổn ngang đang xuất hiện liên tục ở trước mắt.

"Cậu thích Nhan Lập Khả sao?" Bên tai chợt vang lên câu hỏi của Tháp Tu Á.

Hạng Ý chầm chậm mở mắt, nghiêng người qua một bên, nhìn về phía khung ảnh luôn đặt ở đầu giường suốt ba năm nay.

Không dính một hạt bụi, ngày nào y cũng mang theo, đến nơi nào cũng trưng bày ở nơi thuận tiện.

Ảnh chụp Mạc Bắc mỉm cười đứng đằng sau ôm lấy y khi còn là thiếu niên, nụ cười thanh đạm ôn hòa, đến đôi mắt đen láy lấp lánh cũng ánh lên vẻ ấm áp. Y yêu nụ cười của Mạc Bắc, yêu thích vẻ mặt của hắn khi nhìn mình, yêu những kỷ niệm hạnh phúc trong quá khứ.

Y yêu những thứ này.

Chỉ có những thứ này.

Những cảm giác mà Mạc Bắc để lại cho y.

Nhưng cảm giác chỉ là cảm giác, người kia là Nhan Lập Khả, chỉ là một quân cờ có cũng được không có cũng chẳng sao, dù hình bóng có giống đến thế nào, người kia chỉ có thể là một cái bóng, không thể thay thế được người thật.

Mà người thật, đã sớm tan biến theo năm tháng từ ba năm về trước, không thể nào trở lại nữa.

Thật ra, sinh mạng này của y từ lâu cũng chỉ còn lại một cái xác không hồn, những thứ cảm tình có thể cháy lên kia đều là do gượng ép, lồng ngực trống rỗng, còn thứ gì có thể nảy lên đây? Nhan Lập Khả thật buồn cười, sao có thể nói sẽ khiến cho y thật tâm vui vẻ, bản thân y đến cả trái tim cũng không còn, cũng chỉ có tên ngốc đó mới có thể vì thứ vốn không tồn tại mà hy sinh tất cả.

Đồ ngốc.

Hạng Ý vươn tay tới đầu giường, cầm khung ảnh lên, chầm chậm ôm vào trong lòng.

"Ca," Hạng Ý mỉm cười nhìn vào người đàn ông trong khung kính, giọng nói dịu dàng đến khó tưởng, "Cuộc đời này, em chỉ có mình anh." Hạng Ý nói, mỉm cười nhẹ nhàng, "Anh phải chờ em, chờ đến kiếp sau chúng ta sẽ trở thành hai người bình thường, làm hai người dân thường nho nhỏ, giống như anh vẫn luôn hy vọng."

“Ca, kiếp sau, đến lượt em thương anh.”

Trong khung hình, người kia vẫn đang cười, ánh mắt hiền hòa lặng lẽ nhìn vào y. Hạng Ý ngắm nhìn một chút, hốc mắt cay xè, kiềm không được đưa tay lau khóe mắt, sau đó cúi đầu hôn lên bờ môi lạnh như băng của hắn.

“Mạc Bắc, em yêu anh.”

...

“Cốc cốc.”

Hạng Ý nhắm hai mắt lại, đứng dậy đặt khung hình về chỗ cũ, rồi đi ra mở cửa.

“Âu Dạng? Chuyện gì vậy?”

Âu Dạng nhíu mày, đưa thứ đang cầm trong tay cho y, “Vài ngày trước có người đặt thứ này trong hòm thư, tôi đã kiểm tra một lượt, không có gắn vật gì nguy hiểm, chỉ là một bức thư.”

Hạng Ý nhận lấy, với tay bật đèn lên, chờ một lát để mắt thích nghi với ánh đèn, sau đó mới cúi đầu nhìn xem.

Đột nhiên, cả người bỗng chốc cứng đờ, toàn bộ thế giới như rung chuyển dữ dội.

“Thân gửi Hạng Ý.”

Chỉ bốn chữ, bốn chữ vô cùng đơn giản nhưng lại khiến cho cả thế giới của y hoàn toàn sụp đổ.

Từng chữ từng nét, đây là nét chữ mà y quen thuộc đến tận xương tủy. Chủ nhân của nét chữ này đã từng cầm tay y, dạy y viết chữ như thế nào, độ ấm của lòng bàn tay người đó y vẫn còn nhớ kỹ, những chữ người đó viết ra, y đều khắc ghi trong lòng đến chết cũng không thể nào quên được.

Gần như quên đi sự tồn tại của người bên cạnh, cũng không phát hiện ra bàn tay mình đang run lên bần bật. Hạng Ý gần như không cầm nổi phong thư, ngón tay run rẩy xé mãi không được một khe hở. Cố gắng ép mình bình tĩnh, Hạng Ý cảm thấy nhịp tim như sét đánh đang bùng nổ mãnh liệt bên tai mình.

Cuối cùng cũng lấy được bức thư ra, nhưng ngón tay mở ra vô cùng chậm chạp, cơn khủng hoảng cùng kích động điên cuồng đồng thời xô xé y, y hầu như không thể thấy được dòng chữ trước mắt.

Giấy trắng mực đen, từng câu từng chữ, giống như lưỡi dao sắc nhọn tàn bạo bới móc trái tim của y.

Bàn tay run rẩy, ngón tay tê liệt, bức thư như chất chứa lửa nóng, khiến cho y cảm thấy như bị thiêu cháy trong đau khổ.

"Tiểu Ý,

Anh nghĩ, trên đời này có lẽ anh là người hiểu em nhất, là người yêu em nhiều nhất. Từ ngày đầu tiên em chào đời, em chính là báu vật quý giá nhất trong lòng anh, anh không bao giờ quên được lần đầu tiên em tròn xoe mắt mỉm cười với anh, lần đầu tiên nghe tiếng em gọi anh là ca ca, lần đầu tiên khi em vừa biết đi liền lạch bạch bám theo sau anh, cả đời này anh cũng không quên được.

Tiểu Ý, hơn bất kỳ ai khác anh luôn hy vọng em được hạnh phúc, mặc cho những việc anh đã gây ra, anh thật sự không muốn làm tổn thương em, không muốn nhìn thấy em phải khổ sở, mong muốn em sẽ sống vô tư vô lo suốt đời. Nhưng dù anh có cố gắng thế nào, cũng không thể làm được. Hơn hai mươi năm đó, thứ anh để lại cho em, vẫn chỉ có hận thù thôi sao?

Nhưng anh vẫn muốn cầu xin em, xin em buông tha cho anh trai Mạc Lẫm của anh, cùng với Lăng Diệc Phong, khi trước là bọn anh thiếu nợ em hai cái mạng, nhưng Hoắc gia của em cũng nợ bọn anh ba mạng người. Nếu em muốn trách anh vì không chăm sóc tốt cho em, anh cũng đã dùng chính mạng của mình để trả cho em, đúng thật bọn họ có lỗi với em, nhưng em cũng lợi dụng anh hai lần để báo thù, tính đi tính lại, hình như bên anh đã trả giá nhiều hơn một chút. Nhưng, anh không yêu cầu em phải nhớ anh như vậy, cũng không cầu em suốt đời phải cảm thấy áy náy với anh, anh chỉ hy vọng em có thể chấp thuận một việc. Anh yêu em nhiều năm như thế, chưa từng đòi hỏi em bất cứ điều gì, chỉ lần này, hy vọng em có thể nghe theo anh một lần.

Cầu xin em, tha cho anh trai của anh và người yêu của y.

Coi như đổi lại việc anh vì em mà chết hai lần.

Tiểu Ý, con dao kia đã sớm cùn, anh mua cho em một con dao mới, xem như lễ vật cuối cùng anh tặng em.

Mạc Bắc, để lại."

...

Trong đầu, trống rỗng.

Hạng Ý đờ đẫn đứng đấy, cả người run lên kịch liệt, ánh mắt trống rỗng vô hồn đến mức tái nhợt.

Đây là... Cái gì?

Mảnh giấy viết thư ở trong tay như dẫn theo luồng điện khiến cho y run rẩy không ngừng, ngón tay cuống quít buông nó ra, mảnh giấy chao lượn rơi xuống đất, nằm trên sàn nhà lạnh lẽo, Hạng Ý thẫn thờ nhìn xuống tờ giấy mỏng kia, khắp toàn thân giống cảm giác như bị ai đó dùng dao đục khoét sâu vào, đau đến mức khiến y không thể đứng vững, lảo đảo bám lên vách tường bên cạnh.

Trong mắt chỉ còn lại mảnh giấy trắng mực đen vô lý kia.

Đó là cái gì?

Cái gì gọi là… Mạc Bắc, để lại?

Mạc…

Ngón tay run rẩy bất giác cử động, lòng bàn tay còn đang cầm phong thư to lớn kia, bên trong nặng trịch, hình như vẫn còn vật gì đó.

Ngón tay càng run thêm dữ dội, y không thể cẩm nổi phong thư, ngã khuỵu xuống nền đất, chậm rãi đưa tay vào trong.

Một vật lạnh buốt, bằng kim loại sắc bén.

Y cảm thấy trong tim có thứ gì đó tan vỡ, ngay cả hít thở dường như cũng trở thành việc vô cùng khó nhọc, cả người cứng đờ không thể động đậy.

Qua thật lâu, y hít thở dồn dập, chầm chầm lôi vật ở bên trong ra ngoài.

Một con dao găm.

Kiểu dáng đơn giản, lưỡi dao bén nhọn. Chẳng qua, là hoàn toàn mới.

Kiểu dáng giống hệt như con dao đang nằm trong ngực của y, nhưng khác, là mới tinh.

Con dao găm này hơn mười năm trước.

Con dao găm mà Mạc Bắc luôn quý trọng ở trong lòng cho đến lúc chết.

Thứ này… Y chưa từng kể với bất cứ ai…

Hơn ba năm trước, khi y còn là thiếu niên. Ngày lễ Hoa Lâu năm đó, y tự tay dùng con dao này cắt từng nhánh hoa hồng, gói lại thành một bó hoa xinh đẹp rồi đẩy vào trong lòng Mạc Bắc. Nụ cười đêm đó của Mạc Bắc, cả đời này y cũng không quên được, không phải dáng cười nhàn nhạt gượng gạo của ngày thường, mà là thật sự hạnh phúc, đến cả đôi mắt cũng cười cong lên thành hình trăng lưỡi liềm vô cùng xinh đẹp.

Cắt suốt một đêm khiến con dao cùn đi rất nhiều, y nhớ rõ ngày hôm sau đã vứt nó đi, nhưng sau đó lại được Mạc Bắc nhặt về, từ đó hắn luôn luôn mang theo bên mình, cất giữ nhiều năm, đến tận giây phút cuối cùng khi tim người đó ngừng đập, con dao này rơi xuống lòng bàn tay y, từ đó về sau lại được cất kỹ trong ngực của y, lẻ loi nằm sâu trong tâm trí.

Đây là hồi ức của y và Mạc Bắc.

Là ký ức của riêng y và Mạc Bắc.

Siết chặt con dao mới tinh ở trong tay, đôi mắt trống rỗng của Hạng Ý dần nảy lên tia sáng cuồng loạn, y bỗng nhiên đứng bật lên, trừng mắt nhìn thẳng vào Âu Dạng đang đứng ngu ngơ nãy giờ, giọng nói vặn vẹo khô khàn, cố nặn ra từng chữ từ trong cổ họng, "Ai… Là ai gửi đến?! Là ai gửi thứ này đến!"

Âu Dạng kinh ngạc nhìn vào biểu tình khủng bố của Hạng Ý, hắn chưa từng thấy y thất thường như vậy, sợ hãi vội vã trả lời, "Là Nhan Lập Khả. Cậu ấy mở hòm thư rồi đặt thứ này vào, có camera ghi lại, tôi đã kiểm tra rồi."

Ngay tức khắc, cả thân thể rét lạnh, Hạng Ý siết chặt nắm đấm, gần như muốn siết ra máu, "Nhan Lập… Khả?"

"Đúng, là cậu ấy." Âu Dạng lập tức gật đầu, "Nếu Đại thiếu gia không tin thì cùng tôi đến phòng giám sát xem lại, tôi đã mang đoạn băng ghi hình kia…"

Còn chưa nói hết, Hạng Ý đã đẩy mạnh người phía trước, giọng nói nghiêm lạnh như ác quỷ đến từ địa ngục, "Đi!"

Âu Dạng chưa bao giờ trông thấy Hạng Ý kích động như vậy, giọng điệu âm trầm lạnh lẽo, đôi mắt tràn đầy tơ máu, có điều dường như bên trong vẻ độc địa của giọng nói đó còn lẫn theo một chút run rẩy. Hắn không dám nhìn thêm hay hỏi nhiều, vội vàng dẫn Hạng Ý đi vào phòng giám sát.

Bật băng ghi hình lên, trên mặt tường đột nhiên xuất hiện một bóng người màu đen. Bóng dáng nhỏ gầy đó càng lúc càng đến gần, chầm chậm đi về phía trước, cuối cùng dừng lại trước hòm thư, đứng yên một lúc. Thiếu niên không hề ngụy trang, bình thản mở nắp hòm thư ra, tựa như cố tình đối mặt về hướng có camera, không hề che giấu một chút nào. Hạng Ý nhìn chằm chằm vào cậu, nhìn thấy cậu lấy ra một phong thư từ trong ngực, sau đó đặt vào trong hòm thư, rồi đóng nắp lại.

Thiếu niên lẳng lặng đứng yên trước ống kính thật lâu, lâu đến mức khiến Hạng Ý cảm thấy giống như thời gian đã ngừng lại.

Một lúc sau, bỗng nhiên cậu chầm chậm ngẩng đầu lên, từ từ ngước mắt, đôi mắt đen láy óng ánh lặng lẽ nhìn thẳng vào camera, sau đó, khóe miệng cậu cong lên, đôi môi vẽ ra một nụ cười ôn hòa điềm đạm.

Cậu nhìn y, nhẹ nhàng mỉm cười.

"Tiểu Ý, tạm biệt."

Trong nháy mắt, cả thế giới trở nên vắng lặng.

Hạng Ý ngơ ngác nhìn nụ cười trên khóe môi của thiếu niên, ngơ ngác nhìn vào cặp mắt dịu dàng kia, đờ đẫn đứng nhìn, mọi thứ xung quanh như ngừng lại, bên tai không còn tiếng động nào khác, toàn bộ máu trong cơ thể dường như đều đông lại trong tĩnh mạch, cứng ngắc lạnh lẽo, khiến cho y không tài nào hô hấp được.

Trái tim, từng nhịp, từng nhịp, từ cứng ngắc, rồi chậm chạp nảy lên, đập mạnh, càng lúc càng dồn dập, càng lúc càng dữ dội, cuối cùng điên cuồng gào thét, va đập kịch liệt ở nơi sâu nhất trong lồng ngực.

Đột nhiên, trong cổ họng vọt lên một mùi tanh nồng, y còn chưa kịp phản ứng, một búng chất lỏng màu đỏ tươi đột ngột trào ra khỏi miệng, chảy xuôi theo cằm của y, nhỏ từng giọt xuống mảnh giấy trắng mực đen kia.

Mạc Bắc, để lại.

'Trong hòm thư, tôi để lại cho anh một lễ vật.'

'Hạng Ý, bảo trọng.'

'Tiểu Ý, tạm biệt.'

Bên tai bỗng nhiên vang lên ầm ầm, trong chớp mắt y cảm thấy tất cả mọi thứ trước mặt, sụp đổ hoàn toàn.

"Mau…" Thì thào, run rẩy với lấy bàn tay, y đột ngột nắm lấy vai của Âu Dạng, ánh mắt cuồng loạn chỉ còn một màu đỏ tươi, "Mau đi tìm Nhan Lập Khả, mau đem người đó tới đây, đi nhanh!!!"

Âu Dạng hoảng sợ bàng hoàng nhìn Hạng Ý đang hoàn toàn mất kiểm soát, người này như phát điên rồi, bàn tay siết chặt vai của hắn cứng ngắc giống như đá. Hắn hoang mang nhìn y, nhất thời không biết phải nói thế nào. Hạng Ý hung hãn trừng mắt nhìn hắn, thấy hắn vẫn đứng yên, liền giận giữ bóp chặt bả vai hắn, giận dữ quát lên, "Tôi nói anh đi mau có nghe không?! Con mẹ nó anh đứng đấy làm gì!"

Bả vai bị bóp siết đau đến nỗi hắn phải kêu thành tiếng, Âu Dạng cố cắn răng chịu đau, run rẩy nói, "Đại, Đại thiếu gia…"

Hạng Ý trừng lớn đôi mắt đỏ ngầu nhìn vào hắn.

Âu Dạng nuốt nước miếng, nhanh chóng nói khẽ, "Nhan Lập Khả… Nhan Lập Khả đã chết từ hôm qua rồi, bị Lăng Viêm tra tấn năm ngày, ngày hôm qua chết rồi… Thi thể cũng bị thả xuống biển. Hôm qua tôi… Tôi đã nói với cậu, cậu không hề tỏ vẻ…"

Chưa nói hết câu, người trước mặt đã bất động, trong thoáng chốc gương mặt dữ tợn chợt biến thành si ngốc, tất cả cảm xúc cùng động tác bỗng nhiên cứng đờ lại, ngơ ngác nhìn chằm chằm vào Âu Dạng, giọng nói trống rỗng.

"Chết… rồi?"

Âu Dạng dè dặt gật đầu.

Hạng Ý dường như ngu si rồi, đôi mắt không hề chuyển động. Âu Dạng cẩn thận rút bả vai mình ra từng chút một, cúi đầu liền phát hiện chỗ bị Hạng Ý siết đã chảy ra máu. Hắn sợ hãi rụt mình, nhanh chóng cúi đầu rồi đi ra, nhưng đến khi tiếng đóng cửa vang lên, người đàn ông bên trong vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào, như một bức tượng điêu khắc, nguội lạnh và tái nhợt.

Âu Dạng rời đi mà lòng còn chưa rõ, hắn không biết Hạng Ý bị làm sao, ngày hôm qua khi mới biết được tin này y chỉ thất thần một lúc, nếu như đau khổ, tại sao bây giờ mới…

Rốt cuộc bên trong bức thư đó viết cái gì…

Đương lúc hắn đang bối rối bước xuống cầu thang, bỗng nhiên nghe thấy sau lưng vang lên một tiếng gào thét đau đớn, tiếng rống giống như tiếng khóc không thành tiếng, thê lương mà run rẩy.

Âu Dạng liền kinh hoàng, vội vàng chạy về phòng giám sát, đẩy mạnh cửa ra, đột ngột trông thấy Hạng Ý té ngã trên một đống giấy tờ hỗn độn, y té sấp, ngón tay rụt lại như đang co giật. Âu Dang càng hoảng sợ thêm, nhanh chóng chạy tới nâng y dậy. Sắc mặt Hạng Ý trắng bệch, trán toát đầy những giọt mồ hôi lạnh to như hạt đậu, ngay cả vết bớt luôn luôn đỏ sậm như máu giờ phút này cũng run rẩy đau khổ theo cơ thể.

"Mạc Bắc…" Máu tươi trào ra khỏi khóe miệng Hạng Ý giống như có một vết rạch lớn bên trong, Âu Dạng gần như có thể cảm nhận được trái tim trong lồng ngực của y đột nhiên vỡ nát.

Hắn mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, một tay nắm chặt lấy tay của Hạng Ý, tay kia nhanh chóng lấy điện thoại gọi người đến. Không tới mấy giây, một đám người chạy vào, ba chân bốn cẳng dìu Hạng Ý ra khỏi phòng. Toàn thân y run rẩy dữ dội, cơ thể phát sốt đến độ nóng cháy cả người, sắc mặt xơ xác tái nhợt, cả người cũng sớm ướt đẫm.

Trong miệng y vẫn thì thào gọi một cái tên không xa lạ, dù liên tục ho ra máu nhưng gọi không ngừng, những chữ trong cái tên kia dường như cũng muốn hòa quyện vào dòng máu nóng rực này.

Mang y ra khỏi biệt thự để đưa đến bệnh viện, nhưng vừa mới đi tới sân vườn, một mùi hương hoa hồng ngọt ngào chợt lan tới, đôi mắt đang nhắm chặt của Hạng Ý bỗng nhiên mở toang ra, y giãy giụa thoát khỏi cánh tay đang dìu của Âu Dạng, đám người hoảng sợ, vội vã muốn giữ y lại, nhưng y lại giống như con thú hoang bị kiềm hãm, cả người căng lên không hề nương tay mà đánh lại đám người muốn ngăn cản, đôi mắt đỏ ngầu, loạng choạng chạy về hướng ngôi mộ.

Từng bước từng bước, trước mặt bao nhiêu người, y ngã ập xuống nền đất trước bia mộ, dường như đã mất hết sức lực, y gắng sức bám lên tấm bia, chống người dần dần đứng thẳng dậy.

Đám người cuống quít đứng xung quanh, y thở hổn hển từ từ đứng lên, cố sức nói ra, "Mở ra…"

"Cái gì…"

"Mở… Mở mộ ra…." Hạng Ý đột ngột túm lấy cổ áo Âu Dạng, dùng hết toàn sức rống lên, "Mở ra, mau mở ngôi mộ ra!!"

Hạng Ý dữ tợn lên như ác quỷ, Âu Dạng không dám cãi lời, vội vàng sai người lấy dụng cụ.

Hạng Ý ngồi bại liệt trước bia mộ, nhìn chằm chằm vào đám người đang cầm xẻng cuốc đến gần, từng xẻng từng cuốc đào lớp bùn đất ở dưới lên.

Y không còn cảm thấy gì, cũng không nghe thấy gì, con ngươi trong mắt chỉ tập trung vào ngôi mộ kia, cả người cứng ngắc như một xác chết.

"Đại thiếu gia…"

Âu Dạng ngập ngừng, cẩn thận nói, "Mộ bằng đá quá chắc chắn, đào như vậy cũng không di chuyển được…"

Hạng Ý trì trệ đảo mắt, vất vả lắm mới nghe lọt câu nói của hắn, ngẩng đầu lên trừng mắt, Âu Dạng vừa nhìn thấy ánh mắt kia liền lạnh sống lưng, cố mất cả buổi mới đủ sức lên tiếng, "Chỉ còn cách… còn cách dùng thuốc nổ…"

Hạng Ý rùng mình, đôi mắt đỏ hoe cuối cùng cũng có chút tiêu cự. Y siết chặt nắm đấm, hô hấp nặng nề, những lời vô ích đều nghe rõ ràng, Âu Dạng có thể nhìn thấy trong mắt của y đang nổi lên trận mưa rền gió thét, hắn biết trong lòng người này đang đấu tranh dằn vặt dữ dội.

"Vậy… Nổ…" Giọng nói của Hạng Ý vặn vẹo run rẩy, Âu Dạng trông thấy khóe mắt của y thế nhưng chảy ra một giọt nước mắt màu đỏ nhạt, "Nổ… Cho nổ nó…"

Âu Dạng không dám nhiều lời, vội vàng gọi người đem vài khối thuốc nổ cỡ nhỏ đến đặt bên cạnh ngôi mộ.

Cẩn trọng từng chút một, nuốt ngụm nước miếng, hắn tàn nhẫn đốt cháy một khối.

"ẦM!"

Ngôi thạch mộ lung lay một chút, lớp đất đá phía trên rào rạt rơi xuống.

Ngay tức khắc Hạng Ý chấn động, ngây ngốc nhìn ngôi mộ đang khẽ lay lắc.

'Tiểu Ý thật lợi hại, không sợ đau chút nào…'

'Tiểu Ý đừng sợ, có ca ca đây, anh sẽ mãi mãi ở bên em.'

'Tiểu Ý, nó gọi là sao Bắc Cực.'

'Tam Giác Bạc, trả lại cho em, trả lại cho em, anh không còn nợ em nữa…'

'Hạng Ý, anh hận em.'

…

"Dừng lại!!"

Hạng Ý đứng bật lên, trong mắt giống như không hề thấy mồi lửa cháy đỏ đang lan tới, bước chân vấp ngã bổ nhào qua khối thuốc nổ đang gần bùng lên kia. Đám người Âu Dạng kinh hoàng, muốn chạy đến kéo y lại nhưng không kịp, đứng trơ mắt nhìn Hạng Ý giật lấy khối thuốc nổ đang gần cháy tới kíp kia, dùng sức ném mạnh về hướng vườn hoa ở đằng xa.

"ẦM ẦM!" Hai tiếng nổ mạnh vang lên, một đám hoa hồng nổ tung cùng với mùi hương khét nghẹt.

Hạng Ý thở hổn hển trợn mắt nhìn về phía vườn hoa hồng bị cháy rụi, trong đầu liên tục hiện lên bóng hình của Mạc Bắc, vui vẻ, đau lòng, cay đắng, khổ sở, nhiều biểu tình hỗn loạn như vậy cùng hiện lên đồng thời, nhưng đến cuối cùng chỉ còn lại hình ảnh người kia máu chảy đầm đìa nằm trong vòng tay của y.

Tựa như không còn thứ gì để chờ đợi, tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Toàn thân điên cuồng run rẩy, nước mắt mang theo mùi máu tuông trào không ngừng, y bất lực nhìn thạch

mộ ở trước mặt, chỉ cảm giác trời đất đang quay cuồng, đau khổ dâng lên như muốn xé rách khắp toàn thân y, như muốn đem y đang sống sờ sờ mà đi lăng trì, đau đến không thể chịu nổi.

Y ôm thật chặt tấm bia mộ kia, bỗng nhiên ngửa đầu nhìn lên ánh mắt trời chói mắt, tựa như muốn thoát ra khỏi cơn đau đớn điên dại như dao cắt này, khóe miệng trào máu rống lên từng tiếng gào thét thê lương.

Những người xung quanh không dám nhúc nhích, luống cuống nhìn người đàn ông đang khóc rống từng tiếng ở trước bia mộ, tiếng gào khóc kia như chất chứa nỗi hối hận vô tận cùng đau khổ, từng tiếng từng tiếng đập vào trong tai, giống như một hồi chuông tang thương.

95. Quyển 3 - Chương 95: Tử Hồn

Nước biển lạnh ngắt từ từ thấm nhập vào cơ thể, men theo miệng vết thương trầy da tróc thịt, từng chút thâm nhập, ào ạt đánh vào, chầm chậm ăn mòn linh hồn đã bị tàn phá đến không chịu nổi. Lạnh quá, lăng trì, cả người như bị xé ra thành từng mảnh nhỏ, bị quăng vào trong hầm băng sâu thẳm, lạnh rét đến thấu xương, như có một mũi băng nhọn cắt dọc từng tấc trên cơ thể, ngoài trừ đau đớn, chỉ còn lại bi ai.

Lạnh quá…

Trước mặt là bóng đêm dài vô tận, nó lang thang mơ màng, không ngừng di chuyển, nhưng cơn đau khó hiểu trong tim không những không giảm bớt, mà càng ngày càng sâu đậm hơn, càng lúc càng nặng, đau đớn khiến nó tuyệt vọng.

Nó không biết mình đã trôi dạt bao lâu, nó chỉ có thể mông lung tiến về phía trước, bất kể ngày đêm, một mình ngây ngốc đi lang thang.

Nhưng vẫn còn đau.

Thật là kỳ lạ, rõ ràng đã không còn thể xác, sao lại còn đau đến như vậy…

Đau mãi, đau đến độ nó không biết phải làm sao, chỉ có thể ngơ ngác trốn vào góc tối, chờ cho cơn đau đớn khủng khiếp này từ từ dịu xuống.

Nghỉ ngơi một chút, sau đó tiếp tục đi.

Nó không biết mình muốn đi đâu, lơ lửng trong thế giới nhộn nhạo này, nó cố gắng tiến về phía trước, bay qua một thị trấn, lượn qua một cánh đồng hoang vu, không có mục đích, nó ngây ngốc lang thang, thỉnh thoảng dừng lại để chịu đựng trận đau đớn đột nhiên xuất hiện này.

Đã bao lâu rồi? Nó không nhớ.

Chỉ mơ hồ nhớ là, nó từ màu xám trắng dần dần biến thành màu đen, đến bây giờ thì thành màu đỏ máu, ai oán mãnh liệt, như một con quỷ.

Đôi lúc sẽ có vài người tới bắt nó, nó cẩn thận trốn đi, cố gắng giãy giụa. Những người đó gọi nó là yêu quái, cũng có lúc là ác quỷ, chỉ có một ông lão râu tóc bạc phơ thương cảm nhìn vào nó, gọi nó là tử hồn. Nó không hiểu, nó chỉ cảm thấy oan ức, chỉ muốn tìm một nơi vắng lặng để trốn tránh, nhưng làm thế nào cũng không tìm được, nên nó càng không ngừng di chuyển.

Đang tìm gì đây?

Còn muốn trốn tránh thứ gì?

Nó không biết, nó cảm thấy vừa lạnh vừa đau, trước mặt vẫn tối đen như mực, xung quanh hoang vắng hiu quạnh.

Có chút sợ hãi, nó cuộn mình lại thành một khối, tìm thấy một hốc cây nho nhỏ rồi trốn vào, nếu không sẽ lại có người tới bắt nó, giam giữ nó rồi niệm mấy câu bùa chú kỳ quái, khiến cho toàn thân nó đau như bị xé rách.

Mơ màng rụt mình, nó ngây ngốc nhìn ra phía trước, không biết nên làm gì.

Ánh mặt trời hôm nay rất chói, nó cảm thấy sợ, nhịn không được càng chui sâu vào trong hốc cây.

Bỗng nhiên, trước mặt có một luồng sáng êm dịu tràn vào.

Nó càng hoảng sợ hơn, vội vàng co rúm lại thành một quả cầu đỏ, đề phòng nhìn chằm chằm vào nơi phát ra luồng sáng kia.

Một luồng ánh sáng màu lam nhạt, dần dần ngưng kết thành một hình người.

Cảm giác rất quen thuộc, dường như đã gặp qua rồi.

Bóng người kia càng lúc càng đến gần, nó vô thức muốn chạy trốn, nhưng không hiểu sao trong lòng thoáng an tâm. Nó do dự, không tự chủ mà chuyển động về hướng bóng người kia một chút.

Người đó rốt cuộc cũng dừng trước mặt nó, nó ngơ ngác nhìn hắn, bất chợt cứng đờ, ngẩn người nhìn gương mặt của người nọ.

Đôi mắt màu lam của hắn ngập tràn đau xót và thương tâm, gương mặt tuấn tú dường như không kìm lòng được mà trở nên vặn vẹo. Hắn bần thần nhìn nó, nhìn rất lâu, sau đó vươn bàn tay run rẩy ra hướng về phía nó, dường như sợ sẽ dọa nó, giọng nói nghẹn ngào cố sức nói ra nhẹ nhàng.

"Tiểu Bắc…"

Nó ngây ngốc, chợt cảm thấy đau ở đâu đó.

"Xin lỗi…" Cuối cùng kìm không được, nó trông thấy khóe mắt người kia chảy ra thứ gì đó, chất lỏng nóng ran nhỏ xuống thân thể đỏ hồng của nó, sau đó thấm xuyên qua.

"Xin lỗi, ta đã tới trễ…" Bàn tay hắn dần ngưng tụ một khối ánh sáng, chậm rãi vây quanh nó, đột nhiên nó cảm thấy đau đớn kỳ lạ trong người giảm đi rất nhiều, cơ thể cũng trở nên nhẹ bẫng.

"Tiểu Bắc, ta xin lỗi, ta lại tới trễ…" Hắn gắng gượng nặn ra một nụ cười, bàn tay ấm áp vuốt ve thân mình nó.

Lạ thật, hắn có thể chạm vào nó, vậy mà không bị xuyên qua thân thể đỏ hồng này.

"Tại sao không đi đầu thai?" Hắn đau lòng nhìn nó, sau đó ngồi xuống, dựa lưng vào gốc cây rồi ôm nó vào lòng, "Tại sao không đầu thai? Ngươi vẫn… Không thể từ bỏ hắn sao?"

Đau khổ trong cơ thể chậm rãi nhạt phai, thật lâu rồi nó không được thoải mái như vậy. Nó nhận thấy cơ thể mình từ màu đỏ sậm dần dần biến trở về màu trắng, mà gương mặt của người kia dường như tái đi một chút. Nó hiểu ra, vội vàng vùng vẫy muốn tránh đi, nhưng hình như người kia đã sớm đoán được liền ôm chặt nó, lắc đầu cười, "Yên tâm, một chút linh lực này không có gì, không cần lo lắng."

Nó đờ người một chút, nặng nề yên lặng lại.

Hắn chầm chậm ổn định tâm trạng kích động, lúc này ôm nó nói chuyện, nhưng giọng nói vẫn tràn đầy đau lòng, "Tổn thương cả hai kiếp, hiện tại lại lỡ mất thời điểm đầu thai… Đã thành như vậy rồi, ngươi vẫn không thể từ bỏ hắn sao?"

Nó im lặng, co người lại một chút.

Hắn cảm nhận được, vỗ về nó, ngữ điệu nghi hoặc, "Không phải sao? Thế… Vì sao không lập tức đi vào vòng luân hồi? Còn tới đây lẩn trốn Quỷ Soa, lang thang thành tử hồn…"

Nó nhìn người đàn ông trước mặt, ủ rũ khẽ động cơ thể.

Hắn ôm nó nhìn một hồi lâu, chợt nhẹ giọng hỏi, “Ta biết mỗi tử hồn đều có một ước muốn mãnh liệt ở trong lòng, ngươi cũng thế đúng không?”

Nó lo lắng khẽ cử động.

Hắn im lặng một lúc, bỗng nhiên cười nói, “Ngươi muốn… quay về quá khứ, thay đổi quá khứ, đúng không?”

Nó run lên bần bật, bởi vì kích động mà trướng to lên một chút.

Không biết hắn đang suy nghĩ gì, lẳng lặng nhìn nó thật lâu, sau đó cúi đầu xuống, hôn nó một cái, “Ta có thể giúp ngươi thực hiện ước muốn này đấy.”

Nó kinh ngạc, vội vã nhích tới nhích lui tỏ vẻ không cần.

Hắn cảm thấy ấm áp trong lòng, cười ôm chặt nó không cho nó lộn xộn, “Lần này sẽ không sao đâu.”

Nó chớp mắt mấy vài, bất an nhìn hắn.

“Lần trước là do ta tự ý làm trái thiên quy, nên mới bị mất hết linh lực mà hôn mê nhiều năm như vậy. Nhưng lần này, không giống vậy…” Hắn cười đứng lên, nhẹ nhàng vuốt ve nó, “Ngươi đã là tử hồn, làm thỏa mãn nguyện vọng của tử hồn để biến các ngươi trở về sinh hồn, vốn là nhiệm vụ của người làm tế tự như ta.” Nói xong, hắn mỉm cười nhìn vào tử hồn đang lo lắng kia, “Đừng lo, sẽ không phải trả giá nữa.”

Nó lưỡng lự nhìn hắn, nhìn thật lâu, sau đó dè dặt, khẽ gật đầu.

Khóe miệng đang cười của hắn chợt cứng ngắc, nhưng lập tức trở về dịu dàng, nó không biết một chút tự giễu vừa nhìn thấy trong đôi mắt màu lam kia có phải là ảo giác hay không.

Người kia thả nó ra, lùi về sau một bước, yên lặng nhìn nó, cuối cùng chầm chậm duỗi tay phải ra.

Một chùm ánh sáng đẹp đẽ sáng chói bỗng nhiên tỏa ra từ lòng bàn tay của hắn.

Nhưng nó không để ý đến chùm ánh sáng kia, chỉ ngơ ngác ngắm nhìn vòng tay lộ ra trên cổ tay của hắn, đến khi thấy rõ rồi, cả người lại đau nhói lên.

Chùm ánh sang kia càng ngày càng dày, chậm rãi uốn lượn xung quanh cơ thể nó, nó lấy lại tinh thần, nhìn thấy thân thể mình đang dần trở nên trong suốt, bên cạnh là giọng nói thương yêu của người kia.

“Đến khi ngươi thực hiện được nguyện vọng, hoặc, quyết định từ bỏ nguyện vọng của mình, phép thuật này

sẽ được giải, khi đó, ta sẽ gọi ngươi về."

Nó mông lung lắng nghe, trước mặt bất chợt đen đi, nó mơ hồ nghe được câu nói ôn hòa sau cùng của hắn.

"Tiểu Bắc, ta chờ ngươi trở về."

***

Đến khi mở mắt trở lại, nó nhìn thấy cảnh tượng thung lũng ngập ngụa máu tươi, tiếng la hét thất thanh, tiếng gào khóc vang tận chân trời, nó sững sờ một chút, cuối cùng cũng tỉnh táo.

Bên cạnh là một thiếu niên gầy gò đang nằm sấp, sau ót chảy đầy máu tươi, hình như đã ngất xỉu. Nó cảm nhận được tính mạng người này đang vô cùng ngàn cân treo sợi tóc, hơi thở cực kỳ mong manh, đây là thời khắc hỗn phách của con người yếu ớt nhất.

Rốt cuộc nó cũng nhớ lại.

Không sai, đây chính là lần thứ nhất Mạc Bắc bị thương nặng. Mạc Lẫm và Hạng Khôn trong kết ngoài hợp, dẫn người của Đằng Lăng đến để giết cả nhà Hoắc Lam… Đúng rồi, tất cả mọi bi kịch đều được bắt đầu từ thời điểm này, nó còn nhớ vì bị vết thương sau ót này nên tác động của thuật thôi miên mới trầm trọng thêm, khiến cho nó bị mất trí nhớ một thời gian ngắn. Đúng vậy… Cũng bởi vì thế, nó mới có thể mang Hạng Ý quay về Tam Giác Vàng, để cho người kia… Từ đó mới bước lên con đường hận thù đẫm máu.

Phải rồi… Chính là bắt đầu từ thời điểm này…

Nó sắp xếp lại trí nhớ, nhìn thoáng qua xung quanh.

Là mười năm về trước, nó vậy mà, thật sự quay về tới mười năm trước…

Ngơ ngác nhớ lại vẻ mặt của người đàn ông tóc vàng khi nhìn mình, cặp mắt kia trước sau vẫn hiện lên vẻ yêu thương dịu dàng, con mắt màu lam nhìn nó khẽ lung lay một chút. Nó âm thầm hít vào một hơi thật sâu, nhắm mắt khẽ nói một câu.

"Karo, cảm ơn ngươi."

Lặng lẽ di chuyển cơ thể đến gần "Mạc Bắc" suy yếu ở trước mặt, nó ngừng lại rồi hít sâu, dồn sức lao mạnh xuống người cậu!

Làn khí màu trắng từ từ hợp nhất rồi tiến vào trong thân thể kia, nó âm thầm vui mừng, càng lúc càng cố sức chen vào.

Một chút hòa hợp, sáp nhập.

Chỉ còn một chút nữa thôi…

“A…”

Đột nhiên, ngón tay Mạc Bắc khẽ cử động.

Nó âm thầm hoảng hốt, vội vàng chen vào nhanh hơn.

Mau lên… Còn chút xíu nữa thôi, gần được rồi…

Cơ thể rất đau, cái cảm giác sai trái này như muốn cào xé cơ thể nó, nhưng nó bất chấp tất cả, cố hết sức để đuổi linh hồn còn ở lại trong cơ thể kia ra, linh hồn hơn mười năm trước của nó.

Mắt thấy một làn khí trắng yếu ớt dần dần bị mình đẩy ra ngoài, nó mừng rỡ, nhanh chóng tăng thêm chút sức lực, cuối cùng để mình hợp nhất hoàn toàn vào trong cơ thể đang mê man này.

Nó phức tạp nhìn vào linh hồn kia bị nó đuổi đi, nó lặng yên một lúc lâu, cuối cùng âm thầm nói câu xin lỗi, bắt mình dời ánh mắt sang chỗ khác.

Bây giờ nó phải tỉnh dậy ngay lập tức. Nhanh chóng tỉnh lại để đem Tiểu Ý đang trốn trong tủ quần áo ra ngoài, mang đến một nơi thật xa, một nơi không ai biết được bọn họ, để y không bao giờ phải tiếp xúc với những âm mưu đen tối cùng máu tanh kia nữa. Sau đó nó sẽ quay về Tam Giác Vàng, ngăn cản Hạng Khôn và Mạc Lẫm, chấm dứt tất cả mọi bi kịch.

Nó phải nhanh chóng tỉnh lại.

Bất chợt, tựa như nghe nhầm, một giọng nức nở yếu ớt chợt vang lên.

“Mạc Bắc ca ca…”

Nó run lên dữ dội, ngây ngẩn người.

“Mạc Bắc ca ca, anh ở đâu…”

“Ca ca, mau tới cứu em, em rất sợ… Oa oa, Mạc Bắc ca ca, mau tới cứu em…”

Bỗng chốc, làn khí trắng yếu ớt kia đột nhiên lao xuống người nó. Nó sực tỉnh, hoảng sợ vội vã chống cự lại, nhưng nguyện vọng của cái linh hồn thuộc về cơ thể này quá mãnh liệt, một tử hồn ngoại đạo như nó căn bản không chiến thắng được ước muốn nồng đậm như vậy. Giành giật cả buổi, cuối cùng nó vẫn bị đẩy ra ngoài.

Nó ở bên cạnh Mạc Bắc cuống quít xoay vòng vòng, muốn nhập vào một lần nữa, nhưng không thể thực hiện được. Nó chỉ có thể trơ mắt nhìn cái linh hồn kia hoàn toàn hòa hợp vào thể xác, sau đó cơ thể Mạc Bắc khẽ cử động, rốt cuộc mở mắt ra.

Còn gì tuyệt vọng hơn khi chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn bi kịch tái diễn một lần nữa? Nó bất lực nhìn Mạc Bắc mất trí nhớ mà tìm thấy Tiểu Ý, không ngại khổ cực, nhận hết đau đớn để đem y về Tam Giác Vàng. Dọc quãng đường đi, nó liên tục tìm cơ hội để lẻn vào trong thân thể đó, thậm chí nhiều lần nó đã cho Mạc Bắc xem những đoạn ký ức đáng sợ nhất trong tương lai, nhưng càng đấu tranh mãnh liệt thì nó càng tuyệt vọng, linh hồn kia quá cố chấp, quá kiên cường, nó không thể tìm thấy một lỗ hỏng, mỗi lần giành giật, mỗi lần thất bại.

Hóa ra mình đã từng bảo vệ cái người tên Hạng Ý như vậy, chỉ vì một tiếng khóc thút thít một tiếng gọi nức nở liền dốc hết sức ở bên cạnh bảo vệ cho y.

Trong quá khứ, hóa ra mình thương y sâu đậm đến như vậy.

Cho dù sau này, bị y đối xử lạnh nhạt suốt bảy năm, cho dù vô số lần bị y cố tình gây khó dễ, nhưng mình vẫn trước sau như một mà chăm sóc y, che chở y, dung túng y, thương yêu y đến tận xương tủy.

Mình trước kia… lại ngốc như vậy…

Nó ngơ ngác đứng nhìn, chứng kiến những màn giết chóc lặp lại một lần nữa, nhìn xem trong bảy năm đó, Mạc Bắc từ thương cảm dần dần chuyển thành yêu người thiếu niên kia, nó cảm thấy mọi chuyện như vậy thật đáng cười, ngay cả khi bị Hạng Ý tàn nhẫn tra tấn xâm phạm suốt một đêm, cái linh hồn đáng ghét, quật cường kia cuối cùng vẫn vì vài tiếng gọi của y mà chống đối xem nó là kẻ thù.

Rốt cuộc nó nhận thua.

Nó đấu không lại linh hồn đó, hoặc là nói, đấu không lại linh hồn còn yêu Hạng Ý, không tiếc mạng sống chỉ muốn bảo vệ cho y an toàn.

Nó thua.

Vì vậy, lần này khi bị người khác bắt đi, nó không phản kháng.

Nó không còn tâm để chống cự, nó không còn lý do để cố gắng sống nữa.

Nó muốn biến mất.

"Xin chào, tử hồn nhỏ," Người bắt nó có giọng nói ôn hòa, nghe như tiếng nhạc khí, thanh tịnh êm ái. Người nọ khẽ mỉm cười, nhìn vào chiếc bình tủy tinh rồi chớp mắt mấy cái giống như muốn đùa với nó, "Này, ta là Karo Hull Nặc, là Tế Tự bảo hộ Tam Giác Vàng, không biết ngươi nghe nói đến chưa."

Nó sững sờ, tâm trạng tuyệt vọng trơ trụi trong lòng bỗng nhiên không còn, ngơ ngác ngẩng đầu lên.

Người tên Karo là một thiếu niên có mái tóc màu vàng, đôi mắt màu xanh giống như bầu trời thoáng đãng, giống như trong trí nhớ, nụ cười ấm áp như ánh mặt trời. Karo nhìn nó, tay cầm miệng bình rồi giơ lên trước mặt, khẽ cười nói, "Sao thế? Sao ngốc ra rồi?"

Nó vẫn còn ngơ ngác, chỉ nhìn vào hắn mà không nói lời nào.

Karo hơi thắc mắc, nghiêng đầu, "Ngươi biết ta à?"

Nó cuống quít co lại thành một khối, đầu óc hỗn loạn.

Karo cũng không nghĩ nhiều, đưa tay nắm nhẹ lấy bình thủy tinh, chậm rãi truyền luồng ánh sáng màu lam vào. Người này khiến nó cảm thấy bình an ấm áp, giống như người đàn ông của nhiều năm trước, dù vẻ mặt ảm đạm mệt mỏi, nhưng vẫn mỉm cười nói với nó câu cuối cùng, *"Ta chờ ngươi."*

"Ngươi là tử hồn của Mạc Bắc trong tương lai đúng không?"

"Ta có thể gọi ngươi là Tiểu Bắc không?"

Nó vừa nghe cách xưng hô này liền run lên một chút. Nó ngẩn người nhìn hắn thật lâu, sau đó khẽ chuyển động, bay lên xuống một vòng tựa như đồng ý.

Karo bất ngờ, thoáng cái cười vui vẻ, "Haha, ngươi rốt cuộc cũng có phản ứng. Được rồi, Tiểu Bắc, ta là Karo, quan tâm nhiều hơn nhé."

Bộ dáng tươi cười sáng ngời của thiếu niên này làm cho nó ngây người.

Đây là lần đầu tiên nó chính thức cảm nhận được sự quan tâm và nuông chiều của người này, khi nó đã tổn thương cả hai kiếp, không còn thể xác, chỉ là một tử hồn trống không.

96. Quyển 3 - Chương 96: Chờ Đợi

Bận rộn cả ngày, trở về phòng thay quần áo như thường lệ. Karo vừa đi vừa cởi đai lưng của áo choàng Tế Tự, vừa đẩy cửa phòng ra, hắn đã cong khóe miệng lên.

"Tiểu…"

Chữ Bắc còn chưa thốt ra, đột nhiên thấy cái chai thủy tinh lượn lờ bay tới, đến trước mặt hắn rồi xoay một vòng nhỏ, "Về rồi sao?"

Karo cười cởi áo choàng, đi về phía tủ quần áo, cái chai thủy tinh màu đen cũng lủng đủng theo sát.

"Ừ, hôm nay về hơi trễ, ha ha, chờ ta hả?"

Cái chai xoay trái xoay phải, "Gặp chuyện gì phiền phức sao?"

Karo lắc đầu, ngã người xuống giường, duỗi tay về phía nó, "Đến đây."

Cái chai ngoan ngoãn bay lại, cọ xát ở trong lòng bàn tay của hắn, "Cảm thấy ngươi rất mệt."

Karo nắm lấy miệng chai nhẹ nhàng đung đưa, mỉm cười nói, "Ngủ một giấc là ổn thôi, đừng lo lắng."

"Ừ…" Suy nghĩ một chút, nó vẫn chưa an tâm lắm, giãy giụa thoát ra khỏi bàn tay của hắn, sau đó bay vào giữa cổ áo hắn, "Ngày mai nghỉ một ngày đi."

"Haha, được." Karo nghiêng người vỗ về nó, "Vừa lúc thời tiết ngày mai rất đẹp, dẫn ngươi đi phơi nắng một chút."

"…" Im lặng trong chốc lát, nó chui sâu vào trong lồng ngực của hắn, "Cảm ơn."

"Đồ ngốc, còn nói cảm ơn." Lấy đầu ngón tay ngõ nhẹ lên thành chai, Karo nhắm mắt lại, "Đừng động đậy."

"?" Còn chưa kịp hiểu gì, đã trông thấy ngón tay thanh tao của Karo chạm lên thành bình rồi tỏa ra một luồng ánh sáng mềm mại. Nó lấy lại tinh thần, vội vàng muốn chạy đi, nhưng lại bị Karo bắt được. Nó nhanh chóng nói, "Hôm nay được rồi, ta tốt hơn rồi, ngươi dành sức lực nghỉ ngơi đi…"

Karo trợn mắt nhìn nó, nhưng chỉ nhoẻn miệng một chút, luồng sáng trên tay càng tăng thêm. Nó đau lòng nhìn hắn, không dám lộn xộn nữa. Đến khi qua một giờ đồng hồ, Karo mới rút tay về, nắm cái chai lại gần môi, hôn một cái, sau đó nhắm mắt lại, "Được rồi, ngủ đi."

Nó không nói gì thêm, lẳng lặng ngắm nhìn cạnh mặt của thiếu niên. Người trên đỉnh đầu dần dần ngủ say, nhưng nó không buồn ngủ chút nào. Cẩn thận rúc vào trong ngực của Karo, cảm nhận tiếng nhịp tim nảy lên mạnh mẽ bên dưới làn da của thiếu niên, nó dần trở nên thất thần.

Bị người này bắt lại tính đến nay đã được một năm. Kể từ ngày đó, mỗi ngày Karo đều truyền cho nó một ít năng lượng, từ lâu nó đã có thể phá vỡ chai để chạy trốn, nhưng không biết vì sao mà cứ ngây người ở lại như vậy. Càng ngày càng muốn dựa dẫm vào ánh sáng người này ban cho, càng ngày càng quen với nụ cười yêu thương của người này, cũng càng quyến luyến độ ấm trong lồng ngực của hắn.

Nó ngẩn ngơ ngắm nhìn, tầm mắt chuyển tới chiếc vòng trên cổ tay của Karo, cả người lại bắt đầu đau nhói.

Hóa ra, rất lâu trước đây, vô số lần cứu giúp mình, luồng sáng ấm áp đó là của hắn ban cho…

Nó biết Mạc Bắc vì bị bệnh tim mà phải đau khổ nhiều năm, cũng như nó biết Karo đã thay nó chịu đựng bao nhiêu đau đớn. Mạc Bắc từng coi nhẹ luồng ánh sáng kia, không quan tâm chút nào, hóa ra là dùng đau đớn của người này để đổi lấy. Mỗi lần nhìn thấy vòng tay phát ra ánh sáng, nó liền cảm thấy toàn thân đau nhói như bị ai đó siết chặt. Nhưng Karo vẫn ngấm ngầm chịu đựng, không nói một lời, còn sợ nó lo lắng, luôn luôn mỉm cười an ủi nó.

Nó thất thần nhìn gương mặt ngủ say của hắn, bất giác nhớ đến người đàn ông từng mỉm cười nói, *"Ta chờ ngươi trở về."*, cùng một ánh mắt, cùng dáng tươi cười, có điều người kia trông rất mệt mỏi ảm đạm, giống như đã mất hết sinh lực, rơi vào bóng tối vô tận, trong mắt chỉ còn lại đau thương.

Tại sao hắn lại biến thành như vậy?

Là vì… mình sao?

Sững sờ suy nghĩ, cảm giác muốn khóc trào dâng, rõ ràng không thể có nước mắt, nhưng nó cảm thấy từng tấc trên cơ thể đều trở nên chua xót.

***

Ngày hôm sau, đúng như lời hứa đi vào trong rừng phơi nắng. Karo không thèm để ý tới đồ trắng trên người, nằm trên bãi cỏ híp mắt ngắm nhìn bầu trời phía trên. Nó bay lòng vòng giữa không trung, chạy tới chạy lui đuổi theo mấy con bướm, nhưng trọng lượng của chai quá nặng, nó làm thế nào cũng không bay theo kịp tụi kia, nó gấp gáp lượn vòng vòng, chọc cho Karo đang nằm một bên nhịn không được cũng cười ra tiếng.

"Đừng chạy nữa, ngươi bay không lại chúng nó đâu."

Nó buồn bực lắc lư cái chai, từ từ đáp xuống.

Karo nhìn nó một chút, bỗng nhiên niệm câu gì đó, nó cảm nhận được khe hở quanh chai sáng lên một ít, sau đó cả người nhẹ bổng, giây tiếp theo thì nghe thấy giọng cười nói của Karo, "Bây giờ thì có thể, đi đi."

Rũ mắt xuống nhìn khóe miệng mỉm cười của Karo, bỗng nhiên không muốn bay nữa, nó lung lay bay xuống gần cổ của Karo, cọ cọ rồi nói nhỏ, "Cảm ơn ngươi."

Karo thở dài một tiếng, gõ nó vài cái, "Không cho nói mấy câu này nữa."

Nó ngẩn người một lát, lăn cái chai rơi xuống bãi cỏ, khẽ nói ra, "Vì sao đối xử tốt với ta như vậy?"

Karo mở lớn hai mắt, nhìn lên trời, "Không biết, chỉ là muốn đối xử với ngươi thật tốt."

Nó im lặng một lúc, nằm trên bãi cỏ không nói gì.

Karo cũng không suy nghĩ gì nhiều, ngửa đầu nhìn lên bầu trời một lúc lâu, đột nhiên nhỏ giọng nói, "Ta xin lỗi, lần trước lại thất bại."

Nó ngây người một chút, vội vàng bay lên trước mặt Karo, xoay qua xoay lại như muốn an ủi.

Karo mỉm cười, đưa tay lên, vươn lên giữ không trung rồi nhẹ nhàng vuốt ve chai thủy tinh, "Ngươi yên tâm, một ngày nào đó, ta nhất định có thể làm cho ngươi đứng lên một lần nữa, ta…"

"Ừ, ta tin ngươi." Nó không muốn khiến hắn cảm thấy áy náy, càng không muốn khiến hắn buồn lòng, nó chầm chậm bay vào lòng của Karo, lăn hai vòng, "Từ từ sẽ được, chắc chắn sẽ thành công."

Karo đưa tay vuốt ve nó, cụp mắt nhìn nó một lúc lâu, đột nhiên nói, "Đợi sau này có thân xác rồi, ta sẽ dẫn ngươi đi chơi chịu chứ? Ngươi thích đi đâu?"

Lòng bàn tay của Karo thật ấm, nó dựa vào lòng bàn tay của hắn, biếng nhác không muốn làm gì hết, "Hả..? Cũng được đó."

Cảm nhận được tử hồn nhỏ trong tay rõ ràng lên cơn lười, Karo buồn cười nâng miệng chai lên, lắc một cái, "Nói một nơi nào."

"A…" Bị lắc nên có chút chóng mặt, Karo luôn luôn ác tính thích bắt nạt nó làm cho nó chóng mặt, nó ảo não xoay một vòng ở trong chai, "Ta muốn… Về nhà."

"Về nhà? Trung Quốc à?"

"Ừ…" Ngập ngừng một chút, giọng của nó càng lúc càng nhỏ, "Có được không?"

"Dĩ nhiên được." Hôn một phát lên cái chai trong tay, giọng Karo vô thức cũng trở nên dịu dàng, "Đến lúc đó, ta mang ngươi về nhà."

"Haha," Tiếng nói kia thoáng cái đã trở nên sôi nổi, rõ ràng rất phấn khích, "Nhà của ta rất đẹp, ở bên bờ biển, chúng ta có thể đến nhà hàng đối diện để ăn hải sản, đúng rồi, còn có khu vui chơi nữa, khi còn bé ta rất thích nó. A còn có nhà ma nữa cơ, nhưng mà chắc không dọa được ngươi rồi, ngươi nhìn thấy quỷ còn nhiều hơn thấy người…" Ngữ điệu có hơi ủ rũ.

Hắn nhìn nó từ đầu tới cuối, lắng nghe âm thanh hiếm khi vui sướng mà nói nhiều đến như vậy.

Mang nó về nhà.

Một ngày nào đó, muốn nắm tay nó, cùng nó về nhà.

Karo âm thầm suy nghĩ, nhưng trên mặt vẫn vui cười với nó.

Ánh mặt trời dần dần yếu đi, buổi chiều mặt trời lặn về tây, Karo đứng lên, thả cái chai thủy tinh trong tay ra, để cho nó bay theo, "Đi thôi, trời sắp tối rồi."

"Ừ."

Vòng qua Karo bay lên phía trước, hình như tâm trạng của nó rất vui, Karo cũng bị nó ảnh hưởng theo, khóe miệng nhịn không được mà cong lên.

Hai người vừa đi được vài bước, Karo bỗng nhiên đứng lại không đi nữa. Nó cũng dừng theo, nghi ngờ mà bay lên nhìn xem hắn, vừa nhìn qua, trong lòng chợt đau nhói, đau đến nỗi khiến nó run lên ngay trong chai.

Vòng tay màu bạc trên cổ tay Karo bất chợt tỏa ra ánh sáng rực rỡ, nó trơ mắt nhìn chiếc vòng kia đang từ từ hấp thụ linh lực của Karo, từ cổ tay rồi bắt đầu lên trên, cho đến cả toàn thân, nó gần như có thể nhìn thấy hướng linh lực trôi đi, từ khắp toàn thân rồi tụ hợp lại chỗ chiếc vòng, ban đầu còn là màu lam nhàn nhạt, nhưng đến cuối cùng lại là màu lam chói mắt. Karo không nói một câu, chỉ cắn răng cố chịu đựng, nhưng rốt cuộc vẫn chịu không nổi, cả người loạng choạng, khuỵu xuống mặt đất, tay còn lại đè lấy vòng tay, rồi giống như nhớ đến điều gì liền nhanh chóng thả lỏng tay ra.

Từng chút hút vào, nó trông thấy gương mặt thiếu niên mới vừa rồi còn hồng hào mà bây giờ càng lúc càng tái.

Nó cảm thấy toàn thân đau vô cùng, tựa như thứ bị hút đi không phải là linh lực của Karo, mà là linh hồn

còn sót lại này của nó. Nó cứng ngắc giữa không trung, không thể làm gì, nó bất chợt căm ghét sự vô dụng của mình, ngay cả ôm nó cũng không thể ôm hắn, chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn hắn đau đớn.

Những cơn đau này, vốn không thuộc về hắn.

Thời gian bỗng dưng trở nên dài dặc, mỗi một giây trôi qua đều là giày vò, cho đến khi luồng sáng mờ dần, mọi thứ trở về bình thường, nó vẫn cảm thấy không thể hít thở, đau đến mức muốn cử động cũng không được.

Hắn quỳ rạp trên mặt đất cúi đầu chậm rãi hô hấp, qua một lúc thì chống người đứng lên, lảo đảo một chút, nhưng từ từ đứng vững lại. Nhắm hai mắt, hắn không nói một câu, chỉ vươn tay nhẹ nhàng cầm lấy chai thủy tinh đang đứng bất động giữa không trung kia, sau đó ôm vào lòng, chầm chậm đi về trước.

Tử hồn trong chai im ắng đến lạ thường, nhiệt độ lạnh băng ngay ngực nói cho hắn biết tâm trạng bây giờ của nó. Hắn đi một lát, sau đó đứng lại, khẽ thở dài một tiếng, "Tiểu Bắc."

"…" Giật mình, vẫn không nói gì.

"… Đừng lo, ta không sao, ngủ một giấc là tốt thôi."

Chai thủy tinh trong lòng bỗng nhảy vọt lên, đứng trước mặt hắn, sau đó lắc lên lắc xuống dữ dội. Đó là biểu hiện kích động của linh hồn, hắn yên lặng nhìn, với tay ra vuốt ve, "Tiểu Bắc…"

"Mặc kệ hắn đi, được không?" Giọng của tử hồn hiếm khi kích động như vậy, trước giờ nó vẫn luôn điềm đạm an tĩnh, đến cả âm giọng cũng luôn nhàn nhạt, nhưng lúc này có chút run rẩy, "Hắn sớm muộn gì cũng chết, hắn bị bệnh tim, sống không được bao lâu, ngươi không cần phải…"

"Không quan trọng." Karo cười, giọng cao vang, "Chỉ cần ta sống, hắn sẽ không chết. Một chút bệnh tật này, ta có thể giúp hắn cả đời, không sao đâu."

"Nhưng ngươi…"

"Haha." Hắn đột ngột lắc lư cái chai trong tay, liếc mắt cười nói, "Lo lắng cho ta à?"

Nó trì trệ.

Hắn kéo cái chai đến trước mặt, chớp mắt với nó, "Vì sao lo lắng cho ta?"

"…" Nó chợt cảm thấy hơi luống cuống.

Nhưng Karo không thả nó ra, khóe miệng dần cong lên, ánh mắt lóe lên tia sáng lạ lẫm, “Tại sao lo lắng cho ta? Tại sao… Đau lòng cho ta như vậy?”

Nó bối rối loay hoay trong bình, nhưng người này vẫn nắm chặt chai của nó, khiến nó không thể nào động đậy. Nó ngẩn người, sững sờ một chút, bỗng nhiên nói, “Ngươi đã cứu ta.”

Hơn nữa, còn cứu rất nhiều lần, nó nghĩ vậy.

Vì thế mới lo lắng cho hắn, đau lòng vì hắn, bởi vì hắn bị đau mà tâm cũng đau theo.

Bởi vì hắn là ân nhân của mình, không phải sao.

Nếu không, thì còn vì cái gì?

Đôi mắt màu lam bỗng rụt lại một cái, một lúc lâu sau, hắn từ từ thả nó ra, rồi mỉm cười với nó, “Được rồi, trở về thôi, muộn rồi.”

Nó ngơ ngác nhìn lưng của hắn, đầu óc không suy nghĩ được gì, quên luôn cử động, ngu ngơ đứng yên tại chỗ nhìn theo hắn.

Bóng người trước mặt bỗng dừng lại, nó có thể nghe thấy tiếng hắn thở dài một hơi, sau đó hắn ngoắc ngón tay, xung quanh nó bỗng nhiên lóe sáng lên, đợi đến lúc lấy lại tinh thần thì đã nằm trong lòng của hắn rồi.

Karo không nói gì nữa, đưa tay vỗ về nó, im lặng đi về Thần Điện.

Dọc đường đi nó chỉ ngẩn người.

Thật ra, từ ngày đó, nó đã bắt đầu cảm thấy đầu óc mơ màng.

Mỗi ngày nó đều ngơ ngác ngắm nhìn Karo rời giường, cẩn thận mặc áo choàng Tế Tự, ngơ ngác nhìn hắn mỗi khi đến gần nó đều mỉm cười, ngơ ngác nhìn người này giảm trừ bệnh tật cho người khác, tiêu tốn linh lực của mình vì những người kia, giống như nó cách đây nhiều năm, cũng dùng sức lực của mình, làm cho những người bị bệnh tìm thấy được hy vọng.

Tuy rằng sức lực khác nhau, nhưng nó có thể cảm nhận được tấm lòng của cả hai là như nhau. Cứu chữa cho người bệnh, để bọn họ không còn than khóc đau khổ, để bọn họ trở lại cuộc sống khỏe mạnh hạnh phúc.

Luôn cảm thấy quanh người Karo lúc nào cũng có vòng sáng nhàn nhạt, nó cứ nghĩ đó là linh lực của hắn, về sau dần dần mới biết được đó chỉ là ảo giác của mình, tựa như khoảng thời gian dài sau này, mỗi khi

hắn mỉm cười với nó, trái tim vốn không hề tồn tại bỗng dưng đập mạnh hơn rất nhiều.

Nhất định là ảo giác, nó ngây người suy nghĩ.

Bỗng nhiên cảm thấy những ký ức đau đớn khổ sở thật xa vời, nó dần cũng quên mất lý do mình đến thế giới này, không biết bắt đầu từ lúc nào, cuộc sống của nó chỉ còn lại người đàn ông tóc vàng đang mặc áo choàng trắng kia. Nó không hiểu lắm nhưng cũng mong đợi kế hoạch "Hồi sinh" nọ, nó thật sự muốn có một thân xác, nó muốn đứng lên, nó muốn được đứng bên cạnh người kia, nó muốn ôm hắn.

Ở bên cạnh người này, thời gian trôi qua thật nhanh, những ngày vui vẻ trôi qua mau chóng, nó đã quên mình dừng ở thế giới này bao lâu rồi, nó chỉ biết mình không muốn rời đi, muốn cứ ở bên cạnh người này như vậy, những ký ức đau khổ kia xa xôi đến mức khó tin, đến cảm xúc mãnh liệt làm cho trái tim người khác tan vỡ dường như cũng dần cách xa.

Đột nhiên, nó nghĩ, quá khứ, cứ để cho nó trôi qua đi.

Nó muốn từ bỏ nguyện vọng kia rồi.

***

Hôm nay vẫn như mọi ngày, Karo ra ngoài làm việc, nó lơ lửng giữa không trung nghiên cứu sách y học ở trên bàn. Khi Karo biết nó ưa thích điều chế thuốc, ngày hôm sau không biết từ đâu ra mà ôm về một chồng sách y học, tài liệu rất cổ, bên trong có nhiều điều nó chưa từng biết đến, nó vui sướng cực kỳ, rảnh rỗii liền lơ lửng giữa không khí để đọc sách.

Nhiều lúc Karo sẽ để nó nằm trong lòng của hắn, kiên nhẫn lật từng trang sách cho nó xem, nó chỉ cần cọ vào lồng ngực hắn một cái, hắn liền biết nó đã đọc xong, muốn lật sang trang khác. Karo nhìn không hiểu mấy cái bài thuốc này, nhưng nó muốn xem, hắn sẽ nghĩ cách để cho nó xem được.

Nên bây giờ liền cảm thấy buồn bực. Không ai lật sách giúp nó, nó chỉ có thể xem xong một trang thì bay đến bên kia cuốn sách, chai thủy tinh lắc lư cả buổi mới có thể thổi bay qua một tờ, mặc dù mệt mỏi, nhưng nó rất hạnh phúc, cứ xem như là vận động đi, vừa nhìn vừa xoay.

Đang hăng hái, nó bỗng nhiên sững sờ. Không biết có phải là ảo giác hay không, bầu không khí đột nhiên phảng phất một cảm giác rất bất an.

Nó lượn qua đẩy cái bookmark Karo chuẩn bị sẵn cho nó vào trang sách kia, sau đó vội vàng bay tới cửa, Karo đã thiết kế cho nó một cái lỗ nhỏ để chui ra. Còn chưa kịp bay tới cửa, cánh cửa đột ngột bị người bên ngoài đẩy mạnh ra, nó nhanh chóng lùi về sau, sau khi thấy rõ liền cứng đờ cả người.

Da Mỗ vội vã dìu Karo đến bên giường, đặt hắn nằm ngay ngắn trên giường, nó trông thấy sắc mặt của Karo tái nhợt như trang giấy, cổ tay phải bị siết chặt thành một vệt màu đỏ, cả bàn tay đều trở nên tím

đen, như đã ngất xỉu. Nó hoảng sợ, toàn thân lại bắt đầu đau lên, nó vội vã bay đến, sốt ruột đứng chắn trước mặt Da Mỗ.

"Karo làm sao vậy?" Nó gấp gáp đến độ giọng cũng chuyển biến, "Hắn sao thế này!"

Nhưng Da Mỗ chỉ trừng mắt liếc nó, không giải thích một câu, tựa như có chuyện gì rất gấp mà chạy đi ngay. Nó hoảng hốt nhìn xuống người đàn ông đang nhíu chặt lông mày ở trên giường, người hắn phát ra thứ ánh sáng lạ lẫm, lòng nó đau đến mức không thể bay lên. Toàn thân nó khó chịu đến độ muốn điên, nó gọi Karo vài tiếng nhưng đối phương không có phản ứng, thần sắc trắng bệch như đang chịu đựng thứ gì đó rất đau khổ.

Nó đau lòng, nhưng không ai nói cho nó biết đang xảy ra chuyện gì, nó hoang mang xoay trái lượn phải, âm thầm cắn răng một cái, quay người chạy ra cái lỗ nhỏ bên cạnh cửa.

Nó phải nghĩ cách tiếp cận Da Mỗ, nó biết mình không có đủ năng lực, mỗi lần gặp chuyện chỉ có thể đau lòng, đến khóc cũng không có nước mắt. Nhưng ít nhất nó cũng phải biết chuyện gì đã xảy ra, mặc dù vô dụng, không làm được việc gì, nhưng nói về lo lắng hay đau lòng cho người đàn ông kia thì nó không hề thua kém bất kỳ ai.

Nó lén lút theo sau Da Mỗ, nó trông thấy Da Mỗ bước vào một chiếc xe, nó cũng muốn chui vào, nó nhất định phải biết rốt cuộc Karo bị làm sao.

Còn chưa đuổi kịp tới xe, mới ra khỏi Thần Điện được vài bước, nó bất chợt cảm thấy cái chai không được bình thường.

Có chuyện gì vậy?

Sao lại… bay không nổi?

Cái chai càng lúc càng nặng, nó ở bên trong mạnh mẽ nhào tới, nhưng chỉ có thể bất lực mà cảm nhận mình đang bị hạ xuống, càng lúc càng thấp, cuối cùng rơi xuống mặt đất.

Tại sao lại như vậy…

Nó cuống quít đến muốn điên, mắt thấy Da Mỗ đã chạy xe đi, nó cố hết sức lao mạnh về phía trước, nhưng cái chai không hề di chuyển một chút nào.

Làm sao bây giờ…

Nó gấp gáp không biết phải làm sao, cơ thể đập vào thành chai khiến cho vết thương càng chồng chất, nhưng nó không thể dừng, điên cuồng lần lượt đập mạnh vào chai, đến khi cuối cùng cũng mệt mỏi không

cử động được nữa, nó vẫn giãy giụa chui về hướng miệng chai.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì…

Linh lực của Karo đang yếu đi, rõ ràng suy yếu rất nhiều, tại sao…

Ngươi làm sao vậy…

Karo, rốt cuộc ngươi đau ở đâu, đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao…

Tại sao ta lại vô dụng như vậy, tại sao ta chỉ có thể đừng nhìn, tại sao muốn cử động cũng không được!

Nó nóng lòng mà dữ dội đâm tới, nôn nóng muốn điên lên. Nó trông thấy trên đầu mây đen giăng kín trời, không ngừng cầu xin trời xanh.

Cầu xin ngài, để cho ta trở lại bên người kia, để cho ta chăm sóc hắn, có thể ôm hắn, có thể khiến hắn không còn đau đớn như vậy nữa, ta cầu xin ngài…

Bỗng, có một giọng nói vang lên bên tai.

"Trở về…"

Cơ thể đang vùng vẫy chợt trì trệ, ngây người.

"Có thể, trở về đi." Giọng nói đó thì thầm, nói nhỏ bên tai nó, "Tiểu Bắc, trở về đi, trở lại thế giới này…"

Nó lo lắng, cử động một chút, như đang nhớ đến điều gì, ngây người đứng yên.

Âm thanh kia dừng lại một lúc, dường như khẽ thở dài, "Trở về đi, Tiểu Bắc."

Nó ngơ ngác ngẩng đầu, trông thấy tầng tầng mây đen trên trời đang dần kết tụ lại thành một luồng ánh sáng mềm mại.

"Ta chờ ngươi nhiều năm như vậy, trở về đi, được không?"

Giọng nói đó vẫn còn mang vẻ yêu thương dịu dàng như trước, nó có thể tưởng tượng ra vẻ mặt của người kia.

Nó sững sờ nhìn cột ánh sáng dần dần hiện ra, hình như đang chờ câu trả lời của nó, do dự không tiến tới.

Nó không còn run nữa, đau khổ bất lực trong lòng cũng mất đi, nó nhìn chằm chằm vào cột ánh sáng ở đằng trước, qua một lúc lâu, chậm rãi nhắm mắt lại.

"Là ngươi sao?"

Nó nghe được giọng của mình, nhỏ giọng hỏi.

Bên kia chợt dừng một lát, sau đó tựa như cười lên, rõ ràng rất vui vẻ, "Trở về đi, Tiểu Bắc, trở về bên cạnh ta."

Nó mở mắt ra, ngắm nhìn ánh sáng màu lam quen thuộc, cuối cùng nở nụ cười.

"Được."

Một đường sét đánh xuyên toạc qua đám mây, cùng lúc với câu trả lời của nó, đánh mạnh vào chai thủy tinh.

Tức thì, nó cảm thấy cơ thể đau đớn vô cùng, nhưng chỉ một giây sau, một chùm sáng bắt đầu bao quanh nó, như đang bảo vệ lấy nó, chầm chậm chữa khỏi vết thương cho nó.

Ngay sau đó, bóng tối và ánh sáng quanh người luân phiên chuyển đổi, bên tai vang lên ầm ầm, đến khi nó một lần nữa mở mắt ra, trước mặt là một nơi xa lạ, nhưng vẫn có chút quen thuộc.

Tiếng sóng biển vỗ bờ, tiếng hải âu kêu rộn rã, trong không khí thoang thoảng mùi gió biển mằn mặn.

Nó ngây người ngắm nhìn, cho đến khi sau lưng có một người đi đến, vươn tay ôm nó vào trong lòng, nó rùng mình, không cử động, sau đó chậm rãi dựa vào phía sau, tựa trên lồng ngực của hắn.

Vẫn là độ ấm này, nhưng là của người này khi trưởng thành, lồng ngực rộng hơn rất nhiều.

Người kia mỉm cười ôm nó, cúi đầu hôn nó một cái, "Ta chờ đến hôm nay, lâu đến nỗi sắp không chịu được." Hắn cười, xoay nó lại một vòng, "Cuối cùng ta cũng biết, tại sao ngày đó ngươi lại rời khỏi Thần Điện, tại sao đột nhiên lại biến mất."

Nó sửng sốt một cút, bất chợt co lại thành vòng tròn, giống như đang ngượng.

Karo yên lặng ôm nó một lúc, nhẹ nhàng vuốt ve, “Tại sao lo lắng cho ta như vậy?”

Nó có chút hoảng hốt, ngơ ngác ngẩng lên nhìn hắn.

Karo nhìn nó thật lâu, giống như nhiều năm trước, nụ cười dần dần ngưng lại, đôi mắt xanh thẳm lặng lẽ nhìn nó, “Bởi vì ta đã cứu người rất nhiều lần sao?”

Đời thứ nhất, hắn cho nó chiếc vòng tay bạc, ở nơi mà nó không biết, lặng thầm bảo vệ nó. Bởi vì nó chết, hắn làm trái thiên quy bắt giữ nó lại, dùng phần linh lực ít ỏi còn lại để hồi sinh nó.

Đời thứ hai, hắn lâm vào tình trạng ngủ say mê man, nhưng vẫn không yên lòng về nó, đi đến quê nhà của nó, lần lượt dùng phần năng lượng còn sót lại để an ủi nó, làm bạn cùng nó.

Đến khi nó chỉ còn là một tử hồn cô đơn lang thang, hắn vẫn tìm nó không ngừng, tìm từng thị trấn, bay đến những cánh đồng hoang vu, cuối cùng cũng tìm thấy nó, một giây đó còn chưa kịp vui mừng, lại đưa nó trở về quá khứ, rồi tự mình lặng lẽ chờ cả đời.

Hắn vẫn luôn ở phía sau nó, ở nơi mà nó không biết, thầm lặng chờ nó hơn mười năm.

Nó ngơ ngác nhìn ánh mắt có hơi mệt mỏi của Karo, nhận thấy đôi mắt ấy đã nhìn vào mình rất lâu, sau đó lại từ bỏ mà dời mắt sang nơi khác, nở nụ cười giống như tự giễu.

“Được rồi…” Hắn khẽ nói, cười rất gượng gạo, “Đi thôi, bây giờ ngươi là sinh hồn, có thể đầu thai sống lại.” Karo cười vuốt ve nó, không ôm nữa, “Đi thôi, quên hết đi, bắt đầu lại một lần nữa.”

Nó ngốc người nhìn vào hắn, Karo im lặng một lát, sau khi tạm biệt thì thấp giọng nói, “Lát nữa ta sẽ đem thân xác của ngươi đi đốt, chờ hồn phách của người hoàn toàn trở về chỗ cũ, thì có thể đi vào vòng luân hồi.”

Nó ngẩn người, không hiểu lắm. Thân xác gì? Ở thế giới này, nó đã chết từ lâu rồi mà.

Dường như Karo hiểu được nghi vấn của nó, cắn môi rũ mắt xuống, “Chiếc vòng tay kia, ta vẫn chưa lấy lại, thi thể của ngươi vẫn còn đeo vòng tay đó, tam phách còn được giữ, chỉ cần ta không chết, nó cũng sẽ không bị thối rữa.”

Cái gì? Nó kinh ngạc chớp mắt, có chút hiểu ra, tầm mắt vô thức nhìn về phía ngôi nhà gỗ nhỏ sau lưng Karo.

Karo nhìn nó một lát, đột nhiên vẻ mặt có chút uể oải. Duỗi tay bắt lấy nó, kẹp nó trong cánh tay, hắn đi đến ngôi nhà gỗ phía sau, trước khi đẩy cửa chợt ngừng một chút, ngập ngừng nói nhỏ, "Ta lấy trộm nó…"

Gì?

Đẩy cửa ra, Karo mang nó đến phòng ngủ, trên giường có thứ gì đó được chăn trùm kín, nó nhìn thoáng qua, tức khắc ngây người.

Không thể nào…

Karo có hơi xấu hổ, đoán chừng là trước giờ chưa bao giờ đi ăn trộm, lúc này lại bị nó nhìn chằm chằm, lúng túng tới gần, vô thức xoa tay một cái, rồi mới cắn răng xốc chăn lên.

Đây đúng thật là cảnh tượng kỳ dị.

Nó ngây ngốc nhìn thi thể nguyên vẹn không hư thối của mình, cả buổi nói không nên lời.

Karo đứng yên một lúc, thả nó ra, giọng nói có chút ảm đạm, "Buổi tối ta sẽ lấy vòng tay ra, sau đó đốt đi, chờ hồn phách của ngươi hoàn chỉnh… Sẽ tìm thời điểm để đi đầu thai."

Nó im lặng nhìn chiếc vòng tay trên cổ tay phải của thi thể đang sáng lên, căn phòng nhất thời trở nên yên ắng. Karo cũng không nói chuyện, chỉ lẳng lặng cúi đầu, ánh mắt dừng lại trên cổ tay của mình, dường như đang thất thần.

Đột nhiên, sinh hồn bỗng nhúc nhích, chậm rãi bay lên, lượn lờ quanh người Karo, Karo đưa mắt nhìn theo nó, bất đắc dĩ mỉm cười, "Không cần bận tâm, đừng lo cho ta, dù sao… Đã lâu như vậy, ta cũng quen rồi."

"Quen một mình à?"

Sinh hồn bỗng nhiên lên tiếng, Karo khựng lại, không trả lời.

"Vậy…" Nó dừng lại trước mặt hắn, dần dần thu nhỏ lại, càng lúc càng nhỏ, biến trở về hình dáng của tử hồn trong chai nhiều năm trước, "Vậy sau này có thêm một người bên cạnh ngươi, có phiền ngươi không?"

Hắn bất ngờ, chậm rãi gãi đầu.

"Này, Karo." Nó bay tới trước hắn, chầm chậm co người ở trong lòng của hắn, "Chúng ta thất bại bao nhiêu lần rồi nhỉ?"

"…" Karo bất chợt không thể nói ra lời, hô hấp trở nên dồn dập.

"Ta nhớ, lần cuối thất bại hình như là lần thứ năm mươi sáu thì phải." Nó cười khẽ.

"… Xin xin lỗi."

Nó vừa cười, vừa chui ra khỏi lồng ngực của Karo, sau đó bay tới gần thi thể kia, "Ta nghĩ, lần thứ năm mươi bảy, chắc chắn sẽ thành công."

Karo cảm thấy trái tim của mình từ trước tới nay chưa bao giờ đập nhanh như vậy, hắn lặng lẽ siết chặt bàn tay, cố gắng bình tĩnh lại, "Tiểu Bắc."

"Hả?"

"Ngươi không cần thương hại ta." Hắn ngẩng đầu, đi đến bên cạnh nó rồi nở nụ cười cay đắng, "Làm vậy… Sẽ khiến cho ta cảm thấy mình rất tội nghiệp…"

Nó a cười lên, vòng quanh Karo một vòng.

"Tại sao ta lại luống cuống chạy ra khỏi Thần Điện, không phải ngươi đã biết sao?"

"…"

"Tại sao khi ta nghe được giọng nói của ngươi liền lựa chọn trở về, ngươi biết không."

Karo cảm thấy ngón tay mình run lên một chút, yết hầu cứng ngắc.

Nó đứng bên trên thi thể, chậm rãi chìm xuống, hắn nhìn nó từ từ hòa hợp tiến vào trong thi thể đã ngủ say nhiều năm kia.

"Bởi vì, ta muốn trở về bên cạnh ngươi."

Karo không biết mình có nghe nhầm hay không, câu nói mà hắn đợi hơn mười năm này đến khi vang lên bên tai, hắn gần như không thể tin được.

Hắn im lìm đứng sau lưng nó, hắn không cần nhiều, hắn chỉ đơn giản hy vọng nó có thể hạnh phúc, nếu như hạnh phúc đó là do người khác cho nó, hắn nguyện lòng không quấy rầy hay làm phiền đến cuộc sống của nó.

Nhưng nếu như, là hắn cho nó… Mới nghĩ đến đây, đã cảm thấy không biết phải làm sao, hình tượng điềm tĩnh trước giờ đều bay mất. Chỉ cười ngu ngơ, miệng không khép lại được, hắn cố gắng để mình bình tĩnh lại, nhưng trong lòng càng lúc càng phấn khích.

Nó ở bên trong thi thể trông thấy Karo đang cười cười một cách ngu ngốc, đáy lòng bỗng nhiên cảm thấy nhẹ nhõm.

"Cho tới bay giờ, ngươi vẫn chưa ôm ta một lần." Nó nhẹ nhàng mỉm cười, chậm rãi nhắm mắt lại, "Lần này tỉnh dậy, ngươi ôm ta một cái đi."

Toàn thân bỗng nhiên hiện lên một luồng ánh sáng màu lam, năng lượng lớn đến chói mắt, nhưng khi chạm vào người nó thì vẫn mang vẻ ấm áp dịu dàng. Nó cảm thấy thân thể bay bổng của mình càng lúc càng nặng, nó nghe thấy âm thanh mờ ảo xung quanh dần dần trở nên lớn hơn, nó chậm rãi cảm nhận thấy nhiệt độ xung quanh trở nên chân thật, từ từ mở mắt ra.

Khi mắt mở ra, nó được bao bọc trong vòng tay rắn chắc của một người, người đó đứng bên cạnh nó, cánh tay ôm nó có hơi run rẩy. Nó chậm rãi ngước mặt lên, trông thấy đôi mắt của hắn thoáng ướt át, mỉm cười rồi cọ trong lồng ngực của hắn một cái, "Ngươi thật là nghe lời."

Karo dường như muốn nói gì đó, nhưng nghẹn đến nỗi nói không nên lời. Nó lẳng lặng nằm trong vòng tay của hắn thật lâu, sau đó chầm chậm nghiêng người, vươn tay ôm lấy bờ vai run rẩy của hắn, "Đồ ngốc."

Đầu dựa lên vai của hắn, nó khẽ cười một chút, siết chặt cánh tay, "Ngươi đã hứa với ta, sẽ mang ta về nhà."

Cái ôm của hắn rất ấm áp, tựa như người của hắn, giống như mang theo ánh mặt trời. Hắn ôm nó thật lâu, cuối cùng khẽ gật cằn cổ cứng ngắc, mỉm cười hôn lên vành tai của nó.

"Ta làm được…"

97. Quyển 3 - Chương 97: Về Nhà

Ba năm sau, thành phố B, khu biệt thự ven biển.

Hoàng hôn mang theo ánh nắng tuyệt đẹp, chiếu sáng đài phun nước đang phun ra từng vòng gợn sóng màu cam. Bên trong vườn hoa của khu biệt thự cạnh bờ biển, có không ít người đang đi dạo, còn có vài đứa con nít đang chơi trò đuổi bắt bên cạnh hồ phun nước, hải âu chao lượn trên đầu bọn họ, cả khu vực ngập tràn tiếng nói cười rộn rã.

Nơi này được công ty Bất động sản Đằng Lăng chi một khoản tiền lớn để đầu tư xây dựng một khu biệt

thự cao cấp ven bờ biển thành phố B, mỗi dự án đầu tư lớn của Đằng Lăng thường rất dễ dàng xuất hiện trên trang bìa của các tạp chí kinh tế tài chính, nhưng "Khu biệt thự ven biển" này lại là một ngoại lệ. Không nói đến việc xây dựng công trình rất ít được nhắc đến, mà ngay cả giai đoạn chào bán cuối cùng cũng không hề có bất cứ chiến dịch truyền thông nào. Số biệt thự trong khu cũng không nhiều lắm, nhưng cơ sở vật chất trong đây phải nói là cực kỳ sang trọng và cao cấp, nguyên liệu dùng để xây dựng và nội thất dùng cho trang trí trong các biệt thự đều thuộc hàng thượng phẩm, vì vậy dù không có chiến dịch quảng bá, toàn bộ biệt thự đã nhanh chóng được bán sạch.

Đằng Lăng là một cái tên nổi danh đáng chú ý trong giới thương nghiệp, nhưng dự án lần này lại quá mức im lặng như thế thật sự trái với lẽ thường, huống chi cơ sở vật chất ở trong đó có thể nói là cực kỳ xa hoa, nhưng nay chỉ lặng lẽ nằm ở một góc của thành phố B, rất ít xuất hiện. Dư luận chỉ có thể giải thích rằng khu biệt thự này được xây dựng để dành cho những người có tầm có quan hệ tốt với chủ tịch, dù sao, những người càng cao quý thì càng không thích làm ồn ào, do đó, tư liệu của nhóm khách hàng sống trong khu biệt thự là hoàn toàn bí mật, người bình thường rất khó để biết được những người sống trong khu này là ai, các hộ gia đình đều cực kỳ bí ẩn, khó để tìm hiểu.

Có điều, cũng có lời đồn, chủ tịch của Đằng Lăng đặc biệt cho xây dựng khu biệt thự này là để bảo vệ một người, tất nhiên, đây chỉ là tin đồn, không hề có căn cứ.

Ánh trời chiều dần dần nhạt đi, sắc trời tối sẩm, số người còn lại trong vườn hoa cũng không nhiều, bên cạnh hồ phun nước chỉ còn lại ba bốn người đang ngồi ghế đá nói chuyện phiếm. Từ góc xa nhìn tới, vừa vặn có thể nhìn thấy có một quý bà và chàng thanh niên đang ngồi trò chuyện vui vẻ trên băng ghế dài.

"Bác sĩ Lâm, lần trước thật sự cảm ơn cậu, nếu không nhờ cậu cứu giúp Tiểu Hi suốt một ngày một đêm, đứa nhỏ có lẽ đã… Haiz, còn hại cậu suýt nữa ngất xỉu… Cứ nhớ tới chuyện này, tôi lại cảm thấy áy náy vô cùng."

Ngồi bên cạnh hồ phun nước, người đàn ông áo trắng mỉm cười, đôi mắt ôn hòa tỏa lên ánh sáng mềm mại, "Không có gì, chữa bệnh cứu người là chuyện bác sĩ nên làm, dì Phòng đừng khách sáo. Lại nói, dì Lý cũng là do dì giới thiệu đến đúng không? Tôi nên cảm ơn vì dì đã tin tưởng tôi như vậy mới đúng."

Tuy người này trông không hề trẻ tuổi, nhưng ánh vui vẻ trong mắt thoáng chốc khiến cho diện mạo tuấn tú bừng sáng lên. Dì Phòng nhìn thấy thì sững sờ, trên mặt vô thức ửng đỏ, "Bác sĩ Lâm quá khiêm tốn rồi, y thuật của cậu còn cần tới tôi quảng bá sao. Tiểu Hi nhà tôi cũng thế, ngày nào cũng quấn quít đòi tôi dẫn đến chỗ cậu chơi, cậu nói xem, đứa nhỏ này thật là…"

Người kia chớp mắt vài cái, dường như rất vui, "Vậy sao dì không dẫn đến, cũng lâu rồi tôi không gặp nó, sức khỏe của Tiểu Hi tốt lên nhiều chứ?"

"Tốt tốt lên rất nhiều, không còn tái bệnh nữa." Dì Phòng nói thêm vài tiếng cảm ơn, thuận miệng hỏi một câu, "Bác sĩ Lâm tốt nghiệp trường đại học nào nhỉ? Cậu thấy đó, Tiểu Hi không phải hâm mộ cậu đơn thuần đâu, còn nói lớn lên muốn làm bác sĩ, nên tôi thuận tiện hỏi…"

Người kia cười lắc đầu, "Tôi chỉ tự mình nghiên cứu, khi còn nhỏ rất thích đọc sách y học, nghiên cứu bài thuốc, cũng thích xem bệnh cho người khác, coi như là thực hành, không có đi học."

Dì Phòng kinh ngạc, nói một cách khó tin, "Tự học á? Cậu… Đúng là thiên tài…"

Người kia hơi xấu hổ mà mím môi, mỉm cười hiền hòa, "Nếu Tiểu Hi thật sự muốn học, tôi rất hoan nghênh bé đến bệnh viện chúng tôi quan sát nghiên cứu, dù sao tôi cũng từng có học trò, cũng có kinh nghiệm về chăm sóc trẻ con…"

"Thật, thật sao? Cậu bận rộn như vậy…"

"Tất nhiên rồi, bác sĩ cũng muốn có người thừa kế mà nhỉ."

Dì Phòng phấn khích đến nỗi không ngậm được miệng, vội vàng nói, "Bác sĩ Lâm cậu thật tốt bụng!"

Nhóc con nhà mình sẽ đi theo y, bác sĩ Lâm Mạch, người mà ai ai trong khu biệt thự này cũng yêu quý kính trọng, đây đúng là triển vọng vô thường. Hơn nữa, người này không những giỏi y thuật, khiến cho người khác không thể bắt bẻ, mà còn ôn hòa lễ độ, bao dung rộng lượng, diện mạo còn thanh tú nhã nhặn, làm thầy của thằng con nhà mình thật đúng là làm người khác ghen tị muốn chết.

Hai người hàn huyên thêm vài câu, trời muốn tối hẳn, nhưng mà càng về đêm, đèn đóm trong khu càng sáng trưng, đài phun nước bên cạnh cũng đang phát sáng. Dì Phòng trò chuyện đến quên cả giờ giấc, cho đến khi có người trong nhà gọi tới mới biết hóa ra đã hơn tám giờ. Mình vậy mà kéo bác sĩ Lâm nói chuyện lâu đến vậy, dì Phòng có chút lúng túng, nhưng người đàn ông tên Lâm Mạch lại không có vẻ gì là không kiên nhẫn, lúc tạm biệt còn muốn đứng lên để tiễn, dì Phòng sợ tới mức vội vã đứng dậy giữ y lại, "Cậu đừng đi đừng đi, tôi tự đi là được rồi…"

Lâm Mạch nhàn nhã mỉm cười, cũng thuận theo mà ngồi xuống trở lại, "Vậy dì đi thong thả, tôi hơi bất tiện, nên không tiễn được."

Dì Phòng thả tay ra, gật đầu, nhưng trước khi đi vẫn kìm lòng không được mà nhìn lại hai đôi chân gầy guộc của y, âm thầm thở dài.

Xung quanh hồ phun nước vẫn có không ít người đang ngồi, tốp ba tốp năm đám con nít đứng ngồi đùa giỡn. Lâm Mạch nhìn dòng người qua lại một chút, sau đó hơi ngửa đầu dựa lưng vào ghế để nghỉ ngơi.

Đang định nhắm mắt lại nghỉ một lát, đột nhiên, phía trên đầu y từ từ hiện ra một con phượng hoàng lửa vỗ cánh bay đến, thấy con phượng hoàng kia xoay hai vòng trên đầu của y, kêu lên một tiếng rồi biến mất ngay lập tức.

Mọi người xung quanh tức khắc chú ý đến, bỗng nhiên có một cô bé che miệng cười khúc khích nói, "Ai da, đến rồi."

Lâm Mạch lấy lại tinh thần, theo bản năng quay đầu nhìn sang, quả nhiên, trên con đường cây xanh dần dần xuất hiện một người đàn ông áo trắng. Người đó đeo một chiếc mặt nạ dạ hội che nửa khuôn mặt, đi

đến hồ phun nước, đứng lại trước mặt mọi người, sau đó vô cùng tao nhã mà vòng một tay ra trước ngực rồi cúi đầu hành lễ.

"Ha ha, lại có ảo thuật để xem rồi ~"

Người vừa tới mỉm cười nhìn về phía cô bé đang nói, tay trái xoay một vòng, trong nháy mắt, ở giữa bàn tay xuất hiện một cành hồng, hắn bước đến trước mặt cô bé, cúi người, nâng bàn tay của đối phương lên rồi đặt xuống một nụ hôn, sau đó tặng cành hồng trong tay cho cô bé. Đứa bé vui thích vô cùng, bố mẹ ở bên cạnh cũng cười lên khanh khách.

Hắn quay lại bên cạnh hồ phun nước, vẫn đứng trước mặt mọi người, nhưng lại nhìn về hướng phía Lâm Mạch đang an tĩnh ngồi xem ở bên kia, khẽ cười một cái.

Giống hệt một tiết mục trình diễn tuyệt kỹ, đóm lửa bay nhảy trên đầu ngón tay của hắn, đủ mọi màu sắc bao vây xung quanh mọi người, trong tay mỗi người đều bắt được một thứ mà người kia tùy tiện biến ra, cho đến khi có một tiếng búng tay "Tách" vang lên, ảo ảnh trước mắt đều bay mất hết, hắn cầm một chiếc bình thủy tinh màu đen trong tay, hình như đạo cụ trình diễn cuối cùng.

"Anh đoán xem anh ấy biến ra cái gì?" Một đôi tình nhân xôn xao bàn tán.

"A, bất kể cái gì, chắc chắn nó cũng không dành cho chúng ta…"

Người kia dường như nghe được, mỉm cười, đi về phía Lâm Mạch đang ở phía trước vài bước, cái bình trong tay lay lắc một cái, miệng bình liền chậm rãi phun ra một đoàn khói màu lam nhạt, sau đó phủ lên bàn tay của hắn.

Hờ hững nắm chùm ánh sáng đó, hắn mỉm cười nhẹ nhàng nhìn vào Lâm Mạch đang lặng lẽ theo dõi ở một bên, "Muốn gì nào?"

Lâm Mạch mở lớn hai mắt, nhìn chằm chằm vào chùm ánh sáng màu lam một lúc, cuối cùng cười nói, "Anh biến không ra đâu."

Nụ cười trên mặt người kia thoáng bị đơ, bất giác gãi đầu, nhíu mày suy nghĩ một chút, đột ngột ném chùm sáng màu lam vào giữa không trung, mọi người còn chưa kịp kinh ngạc, đã trông thấy khối ánh sáng kia bay vút lên, càng lúc càng cao, cuối cùng nổ tung ở giữa bầu trời, biến thành nhiều chùm pháo hoa rực rỡ màu lam.

Đám người bùng lên tràng vỗ tay ủng hộ, tiếng vỗ tay giòn dã reo vang, người kia lại cúi chào hành lễ với mọi người, sau đó giơ tay lên, nhẹ nhàng tháo mặt nạ trên mặt xuống.

"Haha, viện trưởng đại nhân, ngài thật là chuyên nghiệp."

Mấy đứa nhóc nhanh chóng xúm lại kéo ống tay áo của hắn, “Thúc thúc thúc thúc, biến thêm một chùm pháo hoa nữa đi, thêm nữa đi!”

Hắn hơi khó xử mà chớp mắt, “A, hết đạo cụ rồi, ngày mai cho mấy đứa xem tiếp được không?”

“Hả…” Đứa nhóc mất hứng một chút, sau đó như nghĩ đến cái gì, hừ hừ hai tiếng, “Chú gạt người, ngày mai Lâm Mạch thúc thúc không có ở đây, chắc chắn chú cũng không tới!”

“…” Lâm Mạch xấu hổ cắn môi ở bên cạnh, nhưng người kia chợt cười hả hê, khom người ngắc cái mũi của đứa bé, chọc ghẹo nói, “Còn bé như vậy đã biết quan sát cuộc sống, thật không đơn giản.”

Đứa bé nghiêm mặt trừng hắn, “Có đâu, mọi người đều biết mà!”

Vừa dứt lời, mặt Lâm Mạch đỏ bừng lên. Hắn liếc qua trông thấy, trong lòng âm thầm phấn khích, đưa tay xoa tóc đứa nhỏ vài cái, nhướn mày, “Rất biết nói chuyện nha, có phần thưởng.” Nói xong, bàn tay phẩy một cái, liền có vài cục kẹo sữa biến ra trong lòng bàn tay.

Đám con nít ở bên cạnh vừa nhìn thấy liền nhào qua, bảy mồm tám lưỡi râm ran ồn ào.

“Thúc thúc là người hiểu rõ Lâm Mạch thúc thúc nhất nè… Cháu cũng muốn kẹo!”

“Lâm Mạch thúc thúc lúc nào cũng ở đây đợi thúc thúc đó, cháu cũng muốn kẹo nữa!”

“Cháu cũng muốn…” Cuối cùng một đứa nhỏ mập mạp lấn tới, cố gắng nặn ra lý do, “Thúc thúc… Ừm… Thúc thúc thích Lâm Mạch thúc thúc nhất, giống như cháu thích kẹo sữa nhất! Ái ý, đừng đẩy, thúc thúc cho cháu kẹo đi!”

Đại nhân đứng cười đến mức không ngậm được mồm, chỉ có Lâm Mạch lúng ta lúng túng ngồi bên cạnh muốn đi cũng không đi được, mặt đỏ như đít khỉ. Hắn được đám tiểu quỷ này tâng bốc nên vô cùng vui sướng, kẹo sữa giòn xốp kẹo bạc hà kẹo vừng thay đổi liên tục được biến ra, mọi người xung quanh bắt đầu tự hỏi rốt cuộc hắn giấu cái đống đó ở phương nào.

Cuối cùng cũng giải quyết xong một đám nhóc, hắn đứng thẳng lên nhìn Lâm Mạch ở đối diện, cười ha hả nói, “Sao mặt lại đỏ như vậy?”

Lâm Mạch cụp mắt cắn môi, thò tay kéo ống tay áo của hắn một cái, “Được rồi, đi thôi…”

Hắn kìm không được bật cười thành tiếng, không chọc y nữa, bước lên trước đỡ lấy cánh tay của y, choàng qua bả vai. Đám người xung quanh rất thức thời mà im bặt, tự lôi kéo đám nhóc con dây dưa không ngớt nhà mình đi về.

“Tiểu Bắc,” Hắn vòng ra sau y, giang hai tay nhẹ nhàng ôm lấy y, đặt cằm trên bả vai của đối phương, hai tay siết lại một chút, “Đợi anh hả?”

Mặt cuối cùng cũng bớt đỏ, Mạc Bắc thở dài, lấy tay vỗ nhẹ cánh tay ngang eo mình, nghiêng đầu hôn một cái lên mái tóc mềm mại của hắn, “Đến từ lúc nào?”

Hắn nghiêng đầu đón nhận nụ hôn của y, hôn một cái lên má của y, “Vừa mới tới, đi về chưa?”

Thật ra đã đến rất lâu rồi, có điều, hắn trông thấy Mạc Bắc trò chuyện vui vẻ quá, không nỡ quấy rầy y. Hắn biết Mạc Bắc rất thích cảm giác trò chuyện với bệnh nhân sau khi hết bệnh, hắn để cho y và dì Phòng hàn huyên trong chốc lát, vui vẻ một lúc, hắn chỉ đợi lâu một chút mà thôi.

Mạc Bắc cũng không để ý nhiều, khẽ gật đầu, Karo đi sang bên cạnh đưa tay dìu y đứng lên.

Mạc Bắc vịn lấy cánh tay của hắn, mượn sức của hắn để bước đi từng bước. Đi đứng vẫn chưa thể linh hoạt được, dù sao thân xác này cũng nằm bất động dưới lòng đất lạnh lẽo nhiều năm như vậy, những vết thương cũ có thể chữa trị được như bây giờ, đã quá biết ơn ông trời rồi.

Hai người vừa đi vừa nói, Mạc Bắc cười nói, “Đúng rồi, có thể vài ngày tới Tiểu Hi sẽ đến bệnh viện, em đã đồng ý với dì Phòng nhận nó làm học trò.”

Người kia ngừng bước, khó chịu nhíu mày, “Việc này không nên hứa hẹn tùy tiện đâu.”

“Hả?”

“Em xem, bệnh viên vừa mới mở không bao lâu, anh còn muốn tuyển thêm vài bác sĩ, bệnh nhân ngày càng nhiều, một mình em còn muốn nhận học trò, sức khỏe không chịu nổi thì làm sao?”

Giọng điệu có chút trách móc lẫn đau lòng nhưng nghe vào tai cảm thấy rất dễ chịu, Mạc Bắc cười, vòng tay qua cổ của hắn, nghiêng đầu chớp mắt, “Nào, bệnh viên do anh quản lý, có đúng không?”

“Hả?” Được Mạc Bắc vòng tay qua, hắn ngẩn người một chút, sau khi bình tĩnh lại thì mỉm cười vuốt ve cánh tay của y, gật đầu.

“Chuyện chạy chân cũng là do anh làm, có đúng không?”

Hắn không hiểu lắm nhìn vào y, lại tiếp tục gật đầu.

“Vậy nên, em chỉ cần ngồi một chỗ khám bệnh, ghi toa thuốc, thỉnh thoảng đứng dậy đi mổ một chút, căn bản không hề tốn sức lực gì nhiều.”

Hắn không đồng tình mà nhíu mày, " 'Đi mổ một chút'? Em xem, lần trước không phải vì mổ cho Tiểu Hi mà hai ngày đêm không chợp mắt sao, nếu không nhờ vòng tay, em đã ngất xỉu từ lâu…"

"Chỉ có lần đó," Mạc Bắc cười, giữ cổ của hắn lắc qua lắc lại, "Mới có một lần thôi mà."

Hắn nhìn y một lát, cuối cùng thở dài một tiếng, kéo cánh tay Mạc Bắc xuống, sau đó ôm y vào lòng, để cho y dựa vào lồng ngực của mình.

"Tiểu Bắc."

Mạc Bắc hơi giật mình, mỉm cười, không lên tiếng.

"Bệnh tình của Tiểu Hi, anh chỉ cần phất tay một cái, làm vài phép thuật nhỏ là có thể chữa khỏi, em không cần tốn công…"

Mạc Bắc kinh sợ, vội vàng bịt miệng hắn lại, "Này nói nhỏ một chút…" Nhìn quanh một vòng, Mạc Bắc thở phào, "Ở đây là Trung Quốc, không phải Tam Giác Vàng, anh đừng dọa người khác…"

Hắn miễn cưỡng cắn bờ môi, có chút oan ức, lại chút buồn bực, "Anh đường đường là Tế Tự bảo hộ sao phải trở nên lén la lén lút…"

Mạc Bắc cười ha hả, buồn cười nhéo mũi hắn, "Không được khoe khoang."

Karo ngưng cười, nhìn y một chút, bỗng nhiên ôm lấy y, thở dài, "Anh vẫn không giúp được gì cho em…"

"Nào có," Mạc Bắc tựa trên lồng ngực của hắn cười nói, "Viện trưởng đại nhân, không có anh, cái bệnh viện lớn như vậy sao em quản nổi. Hơn nữa, bùa hộ mệnh anh làm cho Tiểu Hi rất có tác dụng, sức khỏe của nó đã khá lên nhiều, công lao của anh rất lớn ~"

Karo rũ mắt nhìn y, chậm rãi giãn lông mày, cười gượng gạo, "Em thật, đừng tìm cớ chuyển đề tài."

Mạc Bắc cười ha ha, ôm lại hắn, "Này Karo."

"Hả?"

Đến phiên Mạc Bắc nhíu mày, "Anh thật sự có thể bỏ lại Thần Điện sao?"

Karo sờ tóc của y, cười nói, "Anh còn có người kế vị, nhưng mà không phải do anh sinh ra, Da Mỗ xử lý được, em yên tâm." Nói xong, cúi đầu cụng trán với y, "Chuyện của anh em không cần lo lắng, anh sẽ giải

quyết tốt. Còn em, chỉ cần chịu trách nhiệm việc em muốn làm, cộng thêm chịu trách nhiệm cho thân thể khỏe mạnh."

Mạc Bắc ngắm nhìn ánh mắt dịu dàng của hắn, im lặng một lúc, nhịn không được càng ôm chặt thêm, "Anh cứ dung túng em như vậy, em bị thói quen của anh làm ngơ ngác rồi…"

"Ha ha," Karo cười ra tiếng, nắm cái mũi của y, "Khi em còn là tử hồn cũng ngơ ngác sẵn rồi, anh rất thích." Nói xong, Karo xoa mái tóc đen của y, "Em chỉ luôn biết chăm sóc người khác, đổi lại thành mình nên không quen đúng không?"

Mạc Bắc ngẩn người, ngẩng đầu lên, Karo cúi đầu hôn lên góc môi của y, giọng nói ấm áp rơi vào trong tai y, "Sau này, cứ quen với cảm giác này đi."

Trái tim chợt đau lên một chút, không phải là cảm giác đau đớn khó chịu, mà là cảm giác ấm lòng, Mạc Bắc cảm thấy cổ họng nghẹn tắc, cánh tay ôm chặt Karo có chút run. Karo nhìn y, lại hôn lên môi y một cái, giữ lại một chút, rồi mới ngẩng đầu đem đầu Mạc Bắc ấn vào trong lòng, "Nhiều năm qua anh vẫn luôn muốn như vậy, có thể nhìn thấy hình dáng của em, có thể ôm em, có thể hôn em như vậy." Karo nói khẽ, nhẹ nhàng vuốt tóc Mạc Bắc, "Vẫn luôn hy vọng có một ngày, có thể đưa em về đây, trở lại ngôi nhà bên bờ biển."

"Tiểu Bắc, anh không phải người kia, từ nay về sau, anh nhất định

Sẽ không làm em thất vọng."

Mạc Bắc run lên ở trong lòng hắn, sau đó giống như cắn răng, lặng lẽ gật đầu.

Karo vỗ nhẹ lưng của y, lúc lâu sau mới buông y ra, đưa tay nắm lấy bàn tay lạnh buốt của y, cúi đầu cười nói, "Về nhà thôi."

Đôi mắt xanh thẳm của hắn tản ra ánh sáng mềm mại, khiến cho thân thể cứng ngắc của y cũng dần dần tan chảy.

Y trở tay cầm ngược lại tay Karo, hai chiếc vòng tay màu bạc giống hệt trên cổ tay hai người chạm vào nhau, phát lên tiếng vang "Đinh đang". Mạc Bắc nhìn thoáng qua, nhích lại gần một chút, Karo cảm nhận được, nắm tay trở thành ôm, ôm lấy vai của Mạc Bắc bước từng bước chậm chạp đi về nhà.

Dưới ánh đèn sáng ngời, hai bóng lưng ngày càng đi xa, nhưng mặc dù không còn thấy rõ, mơ hồ vẫn có thể cảm nhận được xung quanh người đàn ông tóc vàng kia là bầu không khí dịu dàng nuông chiều.

Cửa kính thủy tinh màu đen chậm rãi hạ xuống, người đàn ông áo đen bên trong lặng lẽ nhìn thật lâu, cuối cùng lại kéo cửa sổ lên, dựa vào thành ghế, nhắm mắt lại.

“Trở về đi.”

“… Đại thiếu gia, hôm nay cũng không đến gặp người đó sao?”

Khuôn mặt của y bị che lấp bởi bóng tối trong xe, từ góc độ này Âu Dạng chỉ có thể nhìn thấy chút râu nhỏ mọc dưới cằm và khóe môi mím chặt của Hạng Ý. Trầm lặng thật lâu, cho đến khi Âu Dạng bỏ cuộc mà quay người lại, cuối cùng cũng nghe được giọng nói trầm thấp của Hạng Ý, âm thanh khẽ khàn, “Tôi biết anh ấy bình an, là đủ rồi.”

“Đại thiếu gia…”

“Âu Dạng, thoạt nhìn, anh ấy… Có phải đang rất hạnh phúc không?” Mặc dù là câu hỏi, nhưng lại giống như tự lầm bầm với chính mình, “Tôi thật sự, đã lâu rồi không nhìn thấy anh ấy cười thoải mái đến như vậy.”

“…” Âu Dạng không biết nên nói cái gì, chỉ có thể im lặng.

Xe ở trong vườn hoa chậm rãi đi về trước, y nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên hỏi, “Trong vườn hoa này không có hoa hồng đúng không?”

Âu Dạng ngẩn người, hơi hiểu được, đôi mắt thoáng chốc hiện lên đau lòng, “Hình như là không có…”

Người kia yên lặng thật lâu, cuối cùng mỉm cười lên như tự giễu, ngẩng đầu nhìn ánh trăng ngoài kia, giọng nói có chút mệt mỏi, “Thật sao…”

Đêm dần khuya khoắt, bốn bề yên tĩnh. Một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại bên ngoài biệt thự thật lâu, đến tận khi sắc trời dần dần rạng sáng mới chậm rãi rời đi.

Vườn hoa nở rộ xum xuê, nhưng trong muôn tía nghìn hồng, cũng không có bóng dáng bông hoa màu đỏ như máu kia, hoa hồng đỏ.

Hết chương 97.

-Chính văn hoàn-

98. Quyển 3 - Chương 98: Phiên Ngoại 1 (1)

Ngồi trên chuyến bay trở về, Âu Dạng vẫn cảm thấy bồn chồn không yên. Trên thực tế, ngay thời điểm Hạng Ý cử hắn sang Châu Âu điều tra thị trường vào hai tháng trước, hắn đã có dự cảm không lành.

Việc kinh doanh của bọn họ tập trung chủ yếu ở Châu Á và Mỹ Latin, điều tra Châu Âu để làm gì? Coi như khai thác thị trường mới, nhưng như vậy là quá đột xuất, không phải sao?

Âu Dạng nhìn từng đám mây lớn ngoài cửa sổ, sự bất an trong lòng ngày càng lớn hơn.

Gần hai tháng nay, hắn không cách nào tập trung tinh thần để hoàn thành nhiệm vụ Hạng Ý giao cho được, chỉ cần nhắm mắt lại, trong đầu liền hiện lên nụ cười cuối cùng của Hạng Ý khi tiễn hắn rời đi. Người đàn ông đó vẫn luôn lạnh lùng âm trầm, dáng tươi cười kia thật quá mức bình thản và nhẹ nhõm, vừa nhớ lại đã cảm thấy xốn xao trong lòng.

Nhất định đã xảy ra chuyện, linh cảm nói cho hắn biết.

Nhưng mỗi lần gọi điện khéo léo thăm dò, Hạng Ý lúc nào cũng mỉm cười bảo hắn yên tâm, điệu cười của người đó càng khiến cho hắn cảm thấy bất an thêm, vất vả lắm mới vượt qua được hai tháng này, bây giờ hắn đang ngồi máy bay trở về, trong lòng chẳng những không thoải mái, mà càng lúc càng sốt ruột hơn.

Hắn tự nhủ mình phải bình tĩnh, tĩnh tâm ngẫm lại những chuyện đã xảy ra gần đây.

Việc Nhan Lập Khả chết Hạng Ý dặn hắn không được nói cho Hạng Lê, nhưng dù sao một người lớn như vậy lại mất tích, Hạng Lê tra hỏi nhiều nơi chắc chắn đã biết được. Bạn bè ở Tam Giác Vàng nói cho Âu Dạng biết, Hạng Lê không làm gì suốt cả ngày, không ăn không uống, không hoạt động, chỉ ẩn nấp trong bóng tối mà ngẩn người. Sau khi Hạng Ý biết tin, ngày hôm sau liền dẫn hắn theo về Tam Giác Vàng gặp Hạng Lê. Người nọ so với lời đồn thì càng trầm trọng hơn, đôi mắt phủ tơ máu, lếch thếch không ra hình người. Âu Dạng vốn nghĩ rằng Hạng Lê sẽ không phản ứng với ai khác, nhưng khi người nọ nghe thấy tiếng Hạng Ý gọi thì đột nhiên cử động, sau đó ngơ ngác ngẩng đầu, trông thấy Hạng Ý thì ánh mắt mới dần dần lấy lại được tiêu cự.

Hạng Lê ôm Hạng Ý gào khóc, Hạng Ý chỉ yên lặng ôm lại y, vỗ nhẹ lưng y từng lần, chậm rãi siết chặt vòng tay.

Trong trí nhớ của Âu Dạng, quan hệ của hai anh em nhà này thực sự không tốt, nhưng sau tất cả một Hạng gia lớn như vậy bây giờ chỉ còn lại hai người bọn họ, hắn đứng bên cạnh nhìn cũng hiểu rõ, cảm thấy đau xót trong lòng.

Hạng Lê muốn báo thù cho Nhan Lập Khả, Âu Dạng chẳng hề ngạc nhiên, nhưng lạ là đến Hạng Ý cũng muốn tham gia, điều này làm cho Âu Dạng hết sức bất ngờ.

Khi thiếu niên kia còn sống Hạng Ý căn bản không thèm để ý đến y. Tại sao bây giờ y chết rồi, nhưng có

thể khiến cho Hạng Ý trở nên thất thường như thế? Âu Dạng vẫn còn nhớ, khoảng thời gian sau khi Nhan Lập Khả mới chết, Hạng Ý chợt lâm bệnh nặng, sốt cao không giảm, vết thương cũ tái phát nhiều lần, cả người hôn mê bất tỉnh, nói mê sảng không ngừng, quả thực… Tựa như lặp lại khoảng thời gian Mạc Bắc mất tích năm đó. Sau này khi được điều trị tỉnh lại, Hạng Ý chỉ ở trong phòng bệnh liên tục tua đi tua lại đoạn băng ghi hình kia, mỗi lần nghe đến câu "Tiểu Ý, tạm biệt," là một lần đau đớn đến điên cuồng.

Âu Dạng không biết rốt cuộc Hạng Ý có yêu Nhan Lập Khả không, duy nhất có thể khẳng định, y và Hạng Lê sẽ cùng báo thù cho Nhan Lập Khả.

Hạng Ý rất ít khi mất bình tĩnh, nhưng hành động phái người đến ám sát Lăng Viêm lần đó của y thật sự quá bốc đồng. Nếu Hạng Lê không khống chế được thì còn có Hạng Ý ngăn cản, nhưng ngay cả Hạng Ý cũng phát điên theo, căn bản không ai ngăn lại được. Có điều, thất bại lần đó đã đem đến cho bọn họ một tin tức, tin đồn gần đây Lăng Viêm đang theo đuổi đội trưởng đội vệ sĩ của ông trùm Hợp Tung hóa ra là sự thật.

Gậy ông đập lưng ông, Âu Dạng biết Hạng Ý chắc chắn muốn làm như vậy.

Trước khi hành động, Hạng Lê đột nhiên gửi đến bản hợp đồng chuyển nhượng giao lại toàn bộ sản nghiệp Tam Giác Vàng lại cho Hạng Ý, hẳn là sẵn sàng liều chết để báo thù, Âu Dạng chợt cảm thấy bi thương thay cho người này.

Người đó thật sự yêu Nhan Lập Khả, yêu đến tận xương tủy, đến cả tính mạng cũng không tiếc.

Nhưng đứa nhóc ngây ngô từ nhỏ kia làm sao có thể là đối thủ của Lăng Viêm, chỉ càng chọc giận người đàn ông kia, Lăng Viêm đem theo một đoàn sát thủ tinh nhuệ bao vây giết hết toàn bộ Hạng gia, còn ngang nhiên dùng thủ đoạn uy hiếp để cướp Tam Giác Vàng về tay của mình.

Ngày đó Âu Dạng báo cáo tin này với Hạng Ý đang ở trước bia mộ, trong nháy mắt, hắn trông thấy ánh mắt Hạng Ý trống rỗng, sau đó vô thức đưa tay xoa nhẹ lên tấm bia mộ trước mặt, nụ cười mang theo chút cay đắng.

"Lần này thật sự, chỉ còn một mình em…"

Là âm thanh thì thào, giọng nói khàn khàn, Âu Dạng không biết có phải là hắn nghe nhầm hay không.

Tam Giác Vàng được nắm giữ trong tay bọn họ bắt đầu từ thế hệ ông ngoại của Hạng Ý trở về sau, Hạng Ý không có khả năng sẽ trơ mắt nhìn nó rơi vào tay người ngoài như vậy. Âu Dạng đã chuẩn bị sẵn sàng cùng y liều mạng đánh cược một lần, nhưng đến thời điểm đó người kia lại phái hắn sang Châu Âu điều tra thị trường, hắn không cảm thấy bất an mới là lạ.

Ngồi trong máy bay, Âu Dạng nhìn ánh mặt trời chói chang ngoài cửa sổ, trong lòng như có một cây châm liên tiếp đâm vào, đau đến mức hắn phải siết chặt nắm đấm.

Máy bay hạ cánh, hắn vội vã chạy đến trang viên ở Monteria, mặc dù người nhà Hạng Ý đều ở Sao Paulo, nhưng hắn chắc chắn Hạng Ý đang ở trong trang viên đó, thậm chí, có thể là đứng trước ngôi thạch mộ.

Cuối cùng cũng đến được cổng trang viên, Âu Dạng còn chưa kịp chạy vào, chợt cảm thấy bầu không khí tràn ngập một thứ gì đó làm hắn lo lắng vô cùng.

Yên tĩnh, quá yên tĩnh.

Hắn hít sâu vào một hơi, nuốt ngụm nước miếng, đi dọc theo con đường đá cuội từng bước đi về phía ngôi mộ.

Nhưng cảnh tượng đập vào mắt khiến hắn ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ, toàn thân cứng đờ.

Thạch mộ đã bị ai đó tàn phá, bên trong trống rỗng, xung quan toàn là mảnh vụn do thuốc nổ để lại, đương nhiên là bị người khác dùng thuốc nổ để phá.

Hắn còn nhớ Hạng Ý cũng từng điên cuồng muốn làm nổ ngôi mộ này, nhưng chỉ vừa cho nổ một phát nhẹ, chỉ là một chút cát bụi xám đen rơi ra, đã đủ khiến cho y đau lòng mà ôm chặt lấy bia mộ gào khóc thảm thiết thật lâu. Nhưng ngôi mộ trước mặt này, rõ ràng là bị cho nổ rất tàn bạo, không quan tâm, chắc chắn không phải do Hạng Ý làm.

Hắn bất động đứng đấy sau nửa ngày mới lấy lại tinh thần, bất an chồng chất suốt hai tháng bỗng nhiên dâng lên cùng lúc, hắn cuống quít gọi lớn Đại thiếu gia, vội vã tìm kiếm khắp cả trang viên, nhưng toàn bộ trang viên đều không có một bóng người, yên tĩnh đến nỗi khiến cho hắn ngạt thở.

Hắn nhớ lại nụ cười cuối cùng của Hạng Ý, như thể từ bỏ hết tất cả, nhàn nhạt, tươi cười đến trống rỗng.

Lúc đó y suy nghĩ gì? Rốt cuộc y đuổi hắn đi để làm gì? Tại sao nơi này… Lại trở nên trống vắng đến như thế…

Âu Dạng tìm kiếm ba ngày ba đêm, cổ họng gần như muốn tắc nghẽn, cuối cùng chỉ nhận được một tin tức, Tam Giác Bạc thuộc về Đằng Lăng, Lăng Viêm mua chuộc quan chức chính quyền địa phương, không ai đứng ra giải quyết tranh chấp bến cảng, toàn bộ sản nghiệp thương mại bến cảng của Hạng Ý tạm thời thuộc quyền sở hữu của Đằng Lăng, thương nhân lớn thứ hai Mỹ Latin.

Bang phái chiếm đoạt bang phái cũng không phải chuyện lần đầu Âu Dạng nhìn thấy, nhưng lần này vô cùng kỳ lạ, tại sao cả hai sản nghiệp ở Tam Giác Vàng và Bạc đều rơi vào tay của Đằng Lăng?

Không ai nói cho hắn biết đáp án, Hạng Ý giống như đã bốc hơi, bao gồm cả nhóm thuộc hạ của y, tất cả đều mất tích. Âu Dạng biết sau lưng Hạng Ý còn có một nhóm người Ám Bộ, trên phương diện kinh doanh chân chính y sẽ giao cho hắn quản lý, trong khi những người Ám Bộ không biết mặt kia sẽ ngấm ngầm thao túng đằng sau, mấy chuyện này Hạng Ý chưa bao giờ nói cho hắn biết, nhưng hắn hiểu rõ, Hạng Ý

có thể có được địa vị như hôm nay, chính là nhờ vào nhóm người Ám Bộ kia gắng sức chống lưng cho y, không phải là hắn, cho dù thường ngày hắn có chăm sóc y thế nào, đau lòng cho y ra sao, vị trí quan trọng ở trong tâm của y, vĩnh viễn không có chỗ cho hắn.

Nếu đã đi hết, hắn cũng không còn tư cách ở bên cạnh người đàn ông kia.

Âu Dạng nhìn trang viên hoang tàn, trong lòng cũng trống trải. Cả nửa đời hắn đã giúp y quản lý địa phận này, nhưng đến cuối cùng, thật sự bị y dứt khoát đuổi đi như vậy sao…

Hắn nhắm mắt, trong đầu lại hiện lên nụ cười cuối cùng của Hạng Ý, cho tới bây giờ hắn chưa từng thấy người đàn ông đó cười như vậy, lần đầu thấy được, hóa ra cũng là lần cuối.

Bầu không khí phảng phất hương hoa hồng, hắn mơ hồ nghe được lời nói cuối cùng của Hạng Ý nói với hắn, mỉm cười, giọng điệu nhẹ nhàng đến không chân thật.

"Âu Dạng, những năm qua, thật sự cảm ơn anh."

Câu nói cảm ơn trịnh trọng như thế, thì ra, chính là một lời tạm biệt.

***

"Âu Dạng thúc thúc, chừng nào mẹ mới về?"

Âu Dạng vừa mới đến quỳ gối ôm lấy đứa nhỏ, xoa đầu của nó, "Tiểu Bắc ngoan, mẹ đi du lịch, sẽ về sớm thôi."

Hạng Bắc cắn môi, đôi mắt đen óng nhìn chằm chằm vào Âu Dạng một lúc, sau đó mắt bỗng rưng rưng, giọng cũng nghẹn nấc, "Âu Dạng thúc thúc đừng gạt cháu, mẹ cũng không muốn cháu đúng không?"

Lòng Âu Dạng thoáng sa sầm, vội vàng đong đưa đứa nhỏ trong lòng, "Ai nói thế, mẹ sẽ nhanh chóng…"

Hạng Bắc bất chợt ôm lấy cổ Âu Dạng, cố kìm nén nhưng nước mắt vẫn chảy ra, từng giọt rơi xuống trên cổ của Âu Dang, "Ba không muốn cháu, mẹ cũng không muốn cháu, Tiểu Bắc làm gì sai sao?"

Âu Dạng đau lòng, ôm lấy đứa nhỏ cả buổi không nói nên lời, cuối cùng đành phải khẽ thở dài một tiếng.

Đã qua ba năm, hắn tìm kiếm Hạng Ý khắp nơi nhưng không thấy, cuối cùng chỉ còn cách chạy đến Sao Paulo tìm người nhà của y mà ôm cây đợi thỏ. Nhưng ba năm qua Hạng Ý cũng không trở về nhà, hắn không biết có nên tiếp tục chờ đợi người đó hay không.

Người cần đợi thì không thấy, nhưng lại gặp phải một đống tin tức bừa bãi lộn xộn. Hạng Ý không chỉ đắc tội với Lăng Viêm, mà dường như còn chọc giận đến cả ông trùm của Hợp Tung – Dương Viễn Tu, người đó là một tên trùm môi giới, chuyên lợi dụng truyền thông để thổi phồng câu chuyện hoặc bôi nhọ ai đó. Hiện tại, tờ báo đang cầm trên tay là tin tức tiêu cực về Hạng Ý, gì mà giết cha giết em chiếm đoạt tài sản, tin tức bôi nhọ tràn lan khắp các mặt báo. Hình tượng lúc trước của Hạng Ý luôn được duy trì rất tốt, đột ngột bị những thứ này bôi nhọ nói xấu, những tiếng chửi rủa xôn xao khắp mọi nơi, đi đâu cũng có thể nhìn thấy các chủ đề tương tự được bàn tán. Một số chuyện làm ăn ngầm khi xưa của Hạng Ý cũng bị đem lên mặt báo, người muốn trả thù kiếm chuyện ngày càng nhiều, thậm chí còn làm loạn trước mặt vợ của y ở Sao Paulo. Âu Dạng không thể không suy nghĩ, may mà Hạng Ý đã mất tích, nếu không chắc chắn y sẽ rơi vào hoàn cảnh vô cùng nguy hiểm.

Có điều, vợ của Hạng Ý, Tiền Thụy, cũng không phải là nhân vật đơn giản, cha của cô là ông trùm ở trung bộ Mỹ Latin. Từ sau khi kết hôn, Hạng Ý luôn thờ ơ không quan tâm gì đối với hai mẹ con cô, điều này khiến cho Tiền lão gia rất tức giận, nên khi việc này vừa mới bị phanh phui ra, Tiền lão gia càng thêm hối hận vì đã gã con gái cưng cho cái thứ đáng khinh như vậy. Vì vậy, lão tự quyết định, không cần đến trình tự đúng luật, bắt con gái của lão đơn phương ly hôn, cho đứa cháu trai ghẻ lạnh một khoản tài sản lớn rồi ném nó lại cho Âu Dạng, còn lão đem theo con gái vội vàng thoát khỏi vòng vây của đám phóng viên xung quanh Sao Paulo.

Tiền Thụy ban đầu là thật sự ngưỡng mộ Hạng Ý, đánh bại nhiều người tài hoa cùng cạnh tranh như vậy khiến cô rất hưng phấn mà tự cao tự đại, nhưng sau khi kết hốt, sinh hoạt hôn nhân càng ngày càng khiến cho cô cảm thấy tuyệt vọng. Hạng Ý hoàn toàn không quan tâm đến cô, cũng mặc kệ chuyện kinh doanh, cả ngày chỉ ở Monteria đứng thẫn thờ trước ngôi thạch mộ, đến cả đặt tên cho con cũng cãi lời cha cô, chỉ đơn giản lấy một chữ "Bắc", cô có ngu cũng biết người trong lòng chồng mình là ai. Nhìn thấy tuổi xuân của mình dần trôi qua, con càng lúc càng lớn, nhưng chồng hầu như không ở bên cạnh, ngay cả một chút thái độ cũng không thay đổi, lần này bị bôi xấu triền miên, người cũng không rõ tung tích, ngay cả sản nghiệp ở Tam Giác Bạc cũng bị người khác cướp mất, cô cân nhắc ngẫm nghĩ không ngừng, lưỡng lự một hồi, cuối cùng vẫn nghe theo lời cha, rời bỏ cái chốn Sao Paulo đau khổ này.

Trước đó Âu Dạng đã cố khuyên can cả buổi, nhưng vẫn không thể lay chuyển được hai cha con họ, chỉ có thể trơ mắt nhìn người trong biệt thự ở Sao Paulo càng lúc càng ít, cuối cùng chỉ còn lại mình hắn và Hạng Bắc, hai người một lớn một nhỏ.

Lúc này, hắn đang ôm lấy Hạng Bắc co rúm trên ghế sô pha, nhớ đến hình ảnh cuối cùng của người kia, ngây ngốc một lúc, cuối cùng hắn cho ra một quyết định, mang theo Hạng Bắc, trở về Monteria.

Trong trang viên rộng lớn, vẫn giống như ba năm trước, không một bóng người. Về sau Âu Dạng mới phát hiện Hạng Ý chuyển vào trong tài khoản của hắn một số tiền rất lớn, xem ra người kia đã sớm lường trước ngày hôm nay, đều sắp xếp ổn thỏa đường lui cho thuộc hạ của mình.

Âu Dạng thuê người quét dọn lại trang viên, xây dựng lại ngôi mộ đã bị phá hủy, trồng lại từng bông hoa hồng trong vườn, tu sửa toàn bộ trang viên bừa bãi ngổn ngang trở lại hình dáng ban đầu.

Trên đời này người hiểu Hạng Ý không nhiều lắm, nhưng hắn nghĩ, hắn miễn cưỡng coi như mình là một trong số đó đi, hắn khẳng định, người kia sẽ không vứt bỏ nơi này, người đàn ông tên Hạng Ý, sớm muộn gì cũng sẽ trở về.

Thời gian chờ đợi dài đằng đẵng, nhưng hắn không hề cảm thấy buồn chán, tuy chuyện làm ăn ngầm của Hạng Ý bị đóng băng, nhưng những công ty kinh doanh chân chính đều không bị ảnh hưởng, một bên hắn cẩn thận dò tìm tin tức của Hạng Ý, bên khác lại tiếp tục thay người đàn ông đó quản lý công việc làm ăn này.

Hơn nữa hắn còn mang theo một đứa bé, cuộc sống mặc dù hơi đơn điệu, nhưng không hề cô đơn.

Từng ngày trôi qua, hắn biết được thêm một số thông tin khác. Lăng Diệc Phong cuối cùng cũng qua được giai đoạn nguy hiểm và tỉnh lại, người đàn ông tên Lâm Vũ Phi mà Hạng Ý muốn ám sát cũng được người nào đó cứu sống, năm nay Đằng Lăng chi ra một khối tiền khổng lồ để xây dựng một khu biệt thự cao cấp ven biển thành phố B, có điều đây là chuyện bí mật, rất ít lộ ra ngoài.

Hắn đoán khu biệt thự đó được khởi công xây dựng chắc hẳn là cho Mạc Lẫm và Lăng Diệc Phong, hắn còn nhớ, ven biển thành phố B, đó chính là quê nhà của Mạc Lẫm.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi qua như vậy, những công ty dưới tay hắn hoạt động càng ngày càng tốt lên, kinh doanh cũng ngày càng phát triển và tăng trưởng, mọi thứ dường như đều ổn định, nhưng hắn vẫn cảm thấy, trong lòng có thứ gì đó trống trải, khiến cho hắn không tài nào an tâm được.

Hắn còn đợi, mặc dù thời gian chờ đợi này, dường như không thể kết thúc.

***

"Âu Dạng thúc thúc!"

Một đứa bé xinh đẹp đứng ở cổng nhà trẻ chạy nhào về phía hắn, ôm chầm lấy cổ hắn.

Âu Dạng ôm đứa nhỏ hôn một cái, cười xoa đầu nó, "Ngày đầu tiên đến nhà trẻ thế nào? Bạn bè có dễ thương không?"

Hạng Bắc liếc mắt qua, bĩu môi, "Thật ngu ngốc!"

"Hả?"

Hạng Bắc ôm cổ Âu Dạng hừ hừ, "Bọn chúng sưng lên chừng đó sao? Ngốc mà nghĩ là tuyệt lắm!"

Âu Dạng cũng mặc kệ đứa nhỏ này nói bậy, bất ngờ một chút rồi đặt nó ngồi lên ghế lái phụ, còn hắn thì khởi động xe, "Ngốc như thế nào?"

"Hôm nay thầy Thiên nói chúng cháu mỗi người phải tham gia một lớp học mà mình yêu thích, có một nhỏ

mập nói mẹ nó muốn nó tham gia lớp Tiếng Anh!"

"Ừ, vậy sao nữa?" Vẻ mặt đứa nhỏ cực kỳ nghiêm túc, Âu Dạng nhịn không được cũng đứng đắn theo.

"Cháu liền hỏi nó!" Nói xong, đứa nhỏ chống hông lên, hướng về bên trái, "Tiếng Trung cậu học xong rồi sao? Tham gia lớp học tiếng anh nữa? Rồi nó nói!" Bây giờ hướng về bên phải, "Cái này là mẹ tớ bắt tham gia đấy." Lại hướng về trái, "Tôi nói yêu thích là yêu thích của cậu, không phải là của mẹ cậu, tiếng Trung còn chưa hiểu hết mà đòi tham gia lớp tiếng anh, mắc cười!"

Âu Dạng cố bụm miệng nín cười, bỗng nhiên nghe Hạng Bắc ở bên cạnh nghiêm túc nói tiếp, "Cái nhỏ mập sốt sắn nói… Nói nó rất thích tiếng anh, cháu liền hỏi nó, cậu thấy tiếng anh chưa mà thích cái rắm á… Ái," cẩn thận xem xét Âu Dạng, quả nhiên thấy hắn trừng mắt một cái, vội vàng vả vào mồm, cắn môi dưới, "Ý cháu nói là, cậu thích cái gì mà thích! Rồi nó cũng đùa, nó nói nó biết chữ One!"

Âu Dạng hơi kéo căng mặt.

"Cháu hỏi nó, vậy sau one là gì? Nó nói là two, cháu hỏi sau two là gì! Nó nghẹn họng nhìn cháu cả buổi, không nói được, oa — — rồi khóc lên, khóc cái gì mà khóc, ngu ngốc!"

Âu Dạng thật sự nín không được nữa, nằm lên tay lái cười như được mùa, lau nước mắt vừa cười vừa lái xe, "Thế cháu biết sau two là gì hả?"

"Không biết." Hạng Bắc nói như hiển nhiên, khinh bỉ nói khẽ, "Tiếng anh cũng không phải là sở thích của cháu!"

Âu Dạng vui cười toác mồm.

Bị Hạng Bắc chọc cho cười vang cả một đường, đến khi Âu Dạng đi vào gara đỗ xe đứa nhỏ bên cạnh vẫn còn ríu rít diễn lại sự bất mãn đối với chỉ số thông minh của lũ bạn cùng lứa. Âu Dạng cười lắng nghe, ôm nó lên đi bộ trong vườn hoa. Đứa nhỏ nằm trong lòng của Âu Dạng, cằm đặt lên vai của hắn rồi hào hứng nói không ngừng nghỉ, Âu Dạng bỗng dưng mơ màng nhớ đến Hạng Ý. Lần đầu tiên hắn nhìn thấy y, Hạng Ý cũng nhỏ như vầy, khi ấy, Hạng Ý cũng ôm lấy Mạc Bắc giống như vậy, nằm trong lòng của người kia mà nói râm ran, nói mãi không ngừng, nhưng Mạc Bắc vẫn kiên nhẫn mà ôm chặt y lẳng lặng lắng nghe.

Hình ảnh đó tựa như một bức tranh phong phú, màu sắc sáng ngời đẹp đẽ, đến cả ánh mặt trời sau lưng hai người cũng tỏa lên một vầng hào quang sáng chói.

Nhưng con người cuối cùng vẫn đấu không lại với thời gian. Vài chục năm trôi qua, hình ảnh ấm áp ấy cũng phai dần trong trí nhớ, hiện tại chỉ nhớ lại như vậy đã cảm thấy giống như chuyện gì rất xa xôi, không còn cảm giác chân thật.

Ngây người nhớ đến, Âu Dạng không biết qua bao lâu, bầu trời tối sẩm. Hắn bình thường trở lại, nhìn

đồng hồ trên tay, ôm chặt đứa nhỏ trong lòng định về phòng nghỉ ngơi. Đột nhiên, tiếng nói chuyện rộn rã của đứa nhỏ đột ngột dừng lại, cả người nó đột nhiên cứng đờ.

Âu Dạng cảm thấy toàn thân mình cũng vô thức dừng lại, hình như linh cảm được gì đó, tim đập nhanh dữ dội.

Quả nhiên, hắn nghe thấy tiếng thì thào của đứa bé bên cạnh, có chút nghẹn ngào khẽ gọi.

"Ba…"

Tức khắc, hắn cứng ngắc ngây người.

Người đứng đằng sau bước từng bước đến gần, từ từ đến trước mặt hắn. Âu Dạng sững sờ nhìn y, tim đập loạn đến mức nảy lên không đều. Qua một lúc lâu hắn mới cố gắng bình tĩnh lại, vội vàng đặt đứa nhỏ xuống dưới đất, bối rối cúi người chào.

Một bàn tay đặt lên trên vai của hắn, sau đó hơi dùng sức, nhẹ nhàng nâng người hắn đứng thẳng lên.

"Âu Dạng," Giọng nói đã rời đi mấy năm, giờ đây nghe thấy lại cảm thấy vô cùng êm dịu, "Tại sao còn ở đây?"

Giọng của Hạng Ý vẫn còn mang theo chút lạnh lẽo, âm điệu lành lạnh, hắn vẫn không thể nghe được tâm tình giấu kín bên trong.

"Không phải tôi đã chuyển cho anh một khoản tiền sao? Mấy công ty đó cũng là của anh quản lý, tại sao không rửa tiền lấy đi?"

Âu Dạng cảm thấy hô hấp hơi run rẩy, giọng cũng không ổn, "Công ty là của cậu, tôi chỉ là thuộc hạ đi theo cậu, tôi chỉ thay cậu quản lý những việc làm ăn đó thôi."

Hạng Ý khẽ cười không rõ cảm xúc, "Tôi đã mất hết tất cả, anh cũng muốn đi theo tôi sao?"

Âu Dạng chạnh lòng, khẽ hít vào một hơi, chậm rãi đối mắt với y.

"Mặc kệ xảy ra chuyện gì, cậu vẫn là Đại thiếu gia của tôi, Âu Dạng tôi quyết trung thành với cậu cả đời."

Hạng Ý nhìn hắn thật lâu, giống như chưa bao giờ nhìn hắn nhiều như vậy.

Âu Dạng nói xong liền cúi người theo thói quen, Hạng Ý im lặng một lúc, cuối cùng xoay người sang chỗ

khác.

"Đi theo tôi."

Âu Dạng không suy nghĩ gì liền bước theo sau, đứa bé vẫn luôn trốn phía sau hắn cũng vô thức bước ra một bước. Hạng Ý đột nhiên dừng lại, không quay người, chỉ cất giọng nói, "Đứa bé này là Hạng Bắc sao?"

Âu Dạng ngơ người, nhớ lại đúng là mấy năm nay Hạng Ý vẫn chưa gặp được con mình, đứa nhỏ vốn lớn hơn nhiều, lâu không gặp cũng đã biến đổi rất lớn, hắn tức thì gật đầu trả lời, "Vâng."

Hạng Ý yên lặng, đứa bé Hạng Bắc đứng một bên nhìn chằm chằm vào tấm lưng của ba nó, muốn đi lên phía trước, nhưng không dám, chỉ nắm thật chặt ống quần của Âu Dạng, khẽ cắn môi nhìn vào Hạng Ý.

"Tiểu Bắc."

Đứa nhỏ sững sờ, ngay tức khắc mừng rỡ, tay thoáng cái đã buông ra.

Hạng Ý xoay người lại, nhìn nó, ngồi quỳ xuống, vẫy tay hướng về nó.

Đứa nhỏ bỗng nhiên òa khóc, chạy nhào qua ôm lấy cổ của Hạng Ý rồi gọi to một tiếng "Ba". Hạng Ý xoa đầu nó, yên lặng một lúc rồi nhỏ giọng hỏi, "Tiểu Bắc, có hận ba không?"

Đứa bé run lên, không trả lời.

Hạng Ý khẽ cười, chậm rãi ôm nó vào trong lòng, "Từng hận sao."

"Không, không có…"

Hạng Ý cúi đầu nhìn nó, lấy tay lau đi nước mắt của nó, khẽ cười nói, "Người hận ba rất nhiều, hận thì hận, không sao cả." Y ôm lấy con của mình, hôn lên má nó một cái, đôi mắt đen láy dần trở nên dịu dàng, "Nhưng về sau, đừng hận nữa."

"Đừng hận bất kỳ ai, học cách yêu thương một người. Hứa với ba, phải sống thật vui vẻ, vô tư vô lo, được chứ?"

Hạng Bắc nghe cái hiểu cái không, nhưng vẫn ngoan ngoãn nhẹ nhàng gật đầu.

Hạng Ý mỉm cười, ôm lấy nó rồi quay đầu nhìn Âu Dạng đang ngẩn người ở bên cạnh, "Đi thôi, dẫn anh đi gặp vài người."

Âu Dạng chợt lấy lại tinh thần, bước đi theo vài bước, thắc mắc hỏi, "Người nào?"

Hạng Ý vẫn bước đi, trầm giọng nói, "Người của Ám Bộ."

Âu Dạng kinh ngạc, bất giác dừng chân, vui sướng dâng trào trong lòng, còn không kịp giấu đi.

Hạng Ý chịu mang hắn đến gặp người của Ám Bộ, vậy… Chứng tỏ cuối cùng y cũng tin tưởng mình rồi sao?

Hạng Ý cũng dừng lại theo hắn, nhìn cái người đang vô cùng hạnh phúc ở bên cạnh, y lặng yên một lúc, bỗng nhiên đưa tay vỗ vai Âu Dạng, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Bóng lưng của Hạng Ý được ánh trời chiều kéo dài trên nền đất, Âu Dạng cảm thấy Hạng Ý đã thay đổi, gương mặt hình như vui tươi hơn chút ít, ánh mắt cũng bớt âm trầm đi rất nhiều.

Nhưng bất luận thay đổi bao nhiêu, y vẫn là Hạng Ý, vẫn là người mà hắn ngưỡng mộ, sẵn sàng đi theo y cả đời.

Hắn chờ đợi nhiều năm, cuối cùng cũng đợi được người này, hắn không quan tâm cần dùng bao nhiêu năm để xây dựng lại đỉnh cao, hắn biết ngày đó sẽ không xa, chỉ cần ở bên cạnh người này, giúp đỡ y, làm bạn với y, hắn liền tràn đầy hy vọng.

Hắn đuổi theo bước chân của Hạng Ý, bước từng bước một, đáy lòng trống trải dần được lấp đầy. Có lẽ cả đời này hắn không thể kề vai sát cánh bước đi bên cạnh người này, nhưng có thể đứng sau lưng nhìn y như vậy, đi theo y, bảo vệ cho y, với hắn mà nói, đã quá đủ rồi.

Y là ông chủ của hắn, chỉ có thể là ông chủ cả đời của hắn, hắn sớm biết điều này.

99. Quyển 3 - Chương 99: Phiên Ngoại 1 (2)

"Đây là tổng doanh thu của quý này, khoảng nửa tháng sau toàn bộ khoản dư sẽ được cập nhật vào sổ sách."

Âu Dạng báo cáo xong, đưa tài liệu cho Hạng Ý.

Hạng Ý xem xét kỹ lưỡng, cuối cùng hài lòng mà ký tên mình vào cuối trang.

"Anh lại lập công." Hạng Ý đưa lại bản hợp đồng cho hắn, cười nói, "Có lẽ tôi nên cân nhắc tăng lương cho anh nhỉ?"

Âu Dạng cười lắc đầu, cất kỹ bản hợp đồng, đưa tay nhìn đồng hồ một chút, "Đại thiếu gia, Hội Nghị Kinh tế Thượng đỉnh sắp bắt đầu rồi, nên chuẩn bị đi thôi."

Hạng Ý gật đầu, đứng lên mặc âu phục rồi đi ra cửa. Đã có người chờ sẵn bên ngoài, Âu Dạng và Hạng Ý ngồi vào trong xe, hắn quay lại nhìn người phía sau, nói, "Đại thiếu gia, cậu nghỉ ngơi chút đi, đến nơi tôi sẽ gọi cậu."

Hạng Ý nhìn hắn, không nói gì, còn rất nghe lời mà chậm rãi nhắm mắt nghỉ ngơi.

Mơ màng nghe thấy tiếng Âu Dạng đang nghe điện thoại, giảm giọng cực kỳ nhỏ, nhưng nghe vào cũng biết là hắn rất kinh ngạc.

"Làm sao vậy?" Y mở mắt ra hỏi.

Âu Dạng cất điện thoại, cẩn thận nhìn phản ứng của y, "Thông tin được xác định, Mạc Lẫm và Lăng Diệc Phong ở trong khu biệt thự ven biển mới xây ở thành phố B, hôm qua mới chuyển vào."

Khu biệt thự ven biển này được Đằng Lăng đột ngột khởi công xây dựng một năm trước, làm vô cùng bí mật, quả nhiên là để bảo vệ bọn người Mạc Lẫm.

Hạng Ý nghe thấy vậy, đồng tử hơi co rút một cái, tựa như nhớ tới điều gì, vẻ mặt ngơ ngác.

"Đại thiếu gia, vậy… Đã tìm được người, có cần… Ra tay không?"

Hạng Ý lặng đi thật lâu, từ từ nhắm hai mắt, nhỏ giọng nói, "Được rồi."

"Hả?" Âu Dạng có chút bất ngờ.

"Hết rồi, đã đủ rồi." Hạng Ý dường như rất mệt mỏi, giọng cũng dần nhỏ hơn, "Đã đủ rồi…"

Âu Dạng nhìn vết nhăn thật nhỏ bên cạnh khóe mắt của y, đau lòng, liền lặng lẽ quay người lại, không nói nhiều nữa.

Trong xe nhất thời vô cùng tĩnh lặng.

Đột ngột, tiếng reo lại vang lên, Âu Dạng liếc qua nhìn người đàn ông đang ngồi nghỉ ngơi ở ghế sau, theo bản năng nhỏ giọng bắt máy.

"Alo, ừ… Đúng, sao thế?… Cái gì?!!!"

Âm điệu đột nhiên cao hơn, Âu Dạng giống như không kiềm nổi kích động, giọng nói run rẩy, "Cậu nói ở đâu? Xác thực chưa? Được được, đừng để bọn họ phát hiện, được…"

Hạng Ý bị đánh thức bởi tiếng kêu kinh ngạc của Âu Dạng, có chút thắc mắc mà nhìn hắn, so với người khác Âu Dạng là người biết ý quan tâm đến y nhất, trước giờ mỗi khi y ngủ hắn luôn nhẹ tay khẽ chân, bây giờ sao vậy?

Rõ ràng hắn đang kích động, vừa nghe điện thoại, vừa nghiêng mặt liếc mắt nhìn về Hạng Ý, giọng nói phát run, đôi mắt cũng hơi đỏ lên. Qua một lúc lâu, dưới ánh mắt nghi hoặc của Hạng Ý, Âu Dạng cúp điện thoại, hít sâu vào một hơi, tựa như không biết phải nói như thế nào, nói ra cũng phải ngập ngừng.

"Đại… Đại thiếu gia," Tuy giọng run lẩy bẩy, nhưng rõ ràng âm thanh rất mừng rỡ, "Mặc dù… Mặc dù vẫn chưa xác định, nhưng… Bọn họ nói rất giống, cực kỳ giống…"

Hạng Ý không hiểu hắn đang nói cái gì, bất giác ngồi thẳng người lên, nhíu mày, "Anh sao vậy?"

Âu Dạng nuốt cổ họng, cuối cùng nói ra, "Bọn họ nhìn thấy Mạc Bắc!"

Vừa dứt lời, người đàn ông đối diện như bị sét đánh, không nhúc nhích, cứng người sững sờ nhìn hắn. Cặp mắt đen láy tức khắc không còn tiêu cự, đôi con ngươi đen thẳm trợn lớn sững sốt mà nhìn.

Qua một lúc lâu, bờ môi Hạng Ý run rẩy, như muốn nói gì đó, nhưng lại nói không thành lời, chỉ còn hơi thở thì thào nói, "Anh nói… Ai?"

"Mạc, Mạc Bắc… Mạc tiên sinh…" Tâm tình kích động của Âu Dạng thoáng trì trệ, nhìn thấy phản ứng này của đối phương chỉ cảm thấy sợ hãi, cẩn thận nói, "Hình như bây giờ… Người đó đang tản bộ cùng với Mạc Lẫm trong vườn hoa của khu biệt thự… Đại thiếu gia, cậu đừng vội, còn chưa xác định, bọn họ lập tức gửi ảnh chụp tới…"

Vừa nói đến đây, điện thoại bỗng nhiên rung lên, Âu Dạng và Hạng Ý cùng chấn động, không đợi Âu Dạng lấy điện thoại ra, Hạng Ý đã nhanh chóng bắt lấy nó, ngay cả ngón tay ấn nút cũng trở nên cuồng bạo.

Vài giây chờ đợi, nhưng lại giống như cả thế kỷ trôi qua.

Trên màn hình điện thoại rộng lớn, hai người đàn ông đối diện với ống kính, ngồi trên một chiếc ghế đá không biết đang nói gì. Người đàn ông áo đen đưa tay phủ lên mu bàn tay của người đàn ông áo trắng, hình như đang vỗ về, cả hai đều đang mỉm cười.

Người đàn ông áo đen hiển nhiên là Mạc Lẫm, mà người áo trắng kia…

Toàn thân Hạng Ý cứng ngắc, chỉ có bàn tay đang cầm điện thoại là run lên bần bật.

Âu Dạng không nhìn thấy màn hình, hắn chỉ nhìn thoáng qua Hạng Ý, liền quay người nói nhỏ một câu với tài xế.

"Đến sân bay."

Xe nhanh chóng quay đầu, rẽ sang trái rồi phóng nhanh như bay.

Âu Dạng lấy ra một chiếc điện thoại khác, vội vàng ấn xuống một dãy số.

"Ô Lỗ Cáp, Đại thiếu gia tạm thời có việc, không đến Hội Nghị Kinh tế Thượng đỉnh được… Không cần lo lắng, được, bên đó giao cho cậu nhé…"

"Văn Bí Thư sao? Giúp tôi đặt hai vé máy bay đến Thành phố B Trung Quốc, chuyến bay nhanh nhất… Đúng, ngay bay giờ…"

"Chào ngài, Sở đội trưởng, tôi và Đại thiếu gia sẽ đến Thành phố B Trung Quốc một chuyến, làm phiền ngài cử vài người của Ám Bộ đến đấy bảo vệ Đại thiếu gia nhé… Tình hình cụ thể sẽ nói với ngài sau, xin yên tâm."

"Tháp Tu Á, Đại thiếu gia tạm thời có việc cần phải đi một thời gian, Tam Giác Vàng và Bạc giao lại cho cậu vậy, ừ, tôi đi theo… Không cần lo lắng, được, vất vả rồi…"

"Dì Ngô hả? Tiểu Bắc vẫn chưa tan học đúng không? A, đêm nay tôi và Hạng tiên sinh có thể không về được, làm phiền dì dỗ Tiểu Bắc mấy câu, dẫn nó đi chơi hai ngày… À đúng rồi, tối nay bộ xe điều khiển từ xa sẽ được giao tới, dì chơi với nó một chút nhé… Ha ha, được, cảm ơn…"

Âu Dạng cúp điện thoại, nhìn Hạng Ý thông qua kính chiếu hậu, y vẫn là tư thế đó, nắm chặt chiếc điện thoại, hai mắt nhìn chằm chằm vào màn hình, thân thể có chút rụt lại, cả người cứng đờ không nhúc nhích. Âu Dạng nhìn y một lúc, bỗng nhiên quay người lại, do dự một chút, cuối cùng đưa tay ra vỗ nhẹ lên mu bàn tay của Hạng Ý.

Hạng Ý run lên một cái, cần cổ cứng ngắc ngước lên một cách khó khăn, Âu Dạng nhìn vào đôi mắt đỏ hoe của y, cố gắng nở nụ cười trấn an.

"Đại thiếu gia, yên tâm." Hắn vỗ về y, cẩn thận nắm lấy bàn tay lạnh buốt cứng ngắc còn lại của người này, "Yên tâm, tôi sẽ ở bên cậu."

Đôi mắt trống rỗng của Hạng Ý dần có chút tiêu cự, y chết trân mở mắt nhìn Âu Dạng một lúc lâu, cuối cùng không nói câu gì, chỉ rút tay về, cúi đầu xuống lặng lẽ nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại.

***

Khu biệt thự ven biển quả thực xa hoa hoành tráng đúng như lời đồn đại, Âu Dạng bí mật cẩn thận lái xe trong đêm tối. Diện tích khu biệt thự này rất rộng, tìm một hồi lâu mới đến được nơi mà mật thám đã nói. Chậm rãi đến gần ngôi nhà màu trắng ở trước mặt, Âu Dạng liếc lên kính chiếu hậu nhìn Hạng Ý, người kia không còn nhìn vào bàn tay mình nữa, hai mắt dán chặt vào ngôi biệt thự gần ngay phía trước, cho đến khi xe dừng lại, Hạng Ý cuối cùng cũng có chút phản ứng.

"Đại thiếu gia, là ở đây, bọn họ nhìn thấy Mạc Bắc cùng Mạc Lẫm đi vào ngôi nhà này." Âu Dạng cẩn trọng nói, quay lại nhìn Hạng Ý.

Sắc mặt Hạng Ý thoáng biến đổi, ngơ ngác nhìn vào cánh cửa của ngôi biệt thự đó, thời gian bỗng nhiên như đứng lại, biểu tình của y hầu như không có một chút biến hóa, có chút đờ đẫn, không biết đang suy nghĩ gì. Âu Dạng không nói thêm gì nữa, yên lặng ở bên cạnh chờ đợi y.

Quả nhiên, mấy phút sau, cánh cửa của biệt thự từ từ mở ra.

Xe của bọn hắn ẩn nấp sau cây đại thụ bên ngoài biệt thự, rất kín đáo, lại còn trong đêm đen, không dễ bị phát hiện.

Người đầu tiên đi ra khỏi cửa chính là Mạc Lẫm và Lăng Diệc Phong, hình như còn quay đầu lại cười nói với người nào đó ở bên trong cửa. Âu Dạng cảm giác toàn thân Hạng Ý ngay lập tức căng lên, siết chặt nắm đấm.

Trong nháy mắt, trong tim như có thứ gì đó mãnh liệt rung động, sau đó bỗng nhiên vỡ nát.

Người kia vẫn giống như trong trí nhớ, hầu như không có thay đổi, vẫn là dáng vóc cao gầy, nụ cười nhàn nhạt, mang theo khí chất nhã nhặn, thanh tú đến mê người.

100. Quyển 3 - Chương 100: Phiên Ngoại 1 (3)

Ngay khoảnh khắc Âu Dạng nhìn thấy Mạc Bắc, cảm thấy cả thế giới rung chuyển dữ dội, chờ lấy lại tinh thần hắn lập tức quay đầu về nhìn Hạng Ý, người kia ngồi phía sau xe, hai mắt tràn đầy tơ máu, dường như còn mang theo một tầng nước mắt ướt át, bờ môi không ngừng run rẩy. Bàn tay siết chặt đến trắng bệch, lồng ngực phập phồng lên xuống, hình như không còn nhìn thấy gì khác.

"Mạc…"

Ngơ ngác thì thào một chữ, Hạng Ý như đột nhiên kịp phản ứng, bàn tay run rẩy khó khăn nắm lấy tay cầm cửa xe, nhưng cố gắng vài lần vẫn không mở được cửa, gấp gáp đến độ mồ hôi lạnh cũng chảy xuống. Âu Dạng vừa thấy vậy, tức khắc ngồi vươn lên phía trước thử mở cửa xe cho y. Hắn có thể cảm nhận được, hô hấp của Hạng Ý run lên kịch liệt, răng môi khẽ run run, giống như căn bản không nhìn thấy hắn, chỉ vội vã đẩy cửa xe ra, bước chân loạng choạng muốn lao ra ngoài.

Nhưng chỉ một giây sau, động tác của y bất chợt khựng lại, tựa như thoáng cái bị ai đâm cho một nhát, đứng ngơ ngác bất động.

Âu Dạng ngẩn người, quay đầu nhìn về hướng Hạng Ý đang nhìn.

Nhưng vừa nhìn qua, chính hắn cũng không kịp phản ứng.

Mạc Bắc tiễn Mạc Lẫm và Lăng Diệc Phong ra đến cửa, dường như muốn quay trở về đóng cửa, nhưng cả người lại không cẩn thận mà va phải một người đàn ông áo trắng phía sau lưng. Người kia dường như đã sớm đoán được, vừa lúc giang hai cánh tay ra chờ Mạc Bắc sa vào, sau đó duỗi tay ôm chặt lấy, khẽ hôn một cái lên tai của y. Nhưng Mạc Bắc tựa như không hề bất ngờ, mỉm cười ngẩng đầu cũng hôn một cái lên đôi mắt của người kia, sau đó nương theo lực ôm của hắn mà tiến vào trong nhà.

Toàn bộ động tác không đến mười mấy giây, nhưng lại như đình chỉ tại khoảnh khắc hai người hôn môi. Mãi đến khi cửa biệt thự đóng rồi, Âu Dạng vẫn còn ngơ ngác không kịp phản ứng.

Hắn đã tưởng tượng ra rất nhiều tình cảnh, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến sẽ gặp phải cảnh tượng này.

Huống chi, người kia…

Nếu nhớ không lầm, người đàn ông đó là chủ nhân của Thần Điện Hull Nặc ở Tam Giác Vàng, nghe đồn đã mất tích nhiều năm.

Karo Hull Nặc…

Không, cái chính là… Tại sao Mạc Bắc lại ở trong vòng tay của tên kia?

Đầu óc Âu Dạng rối bời. Trên thực tế, lần cuối cùng hắn nghe được tung tích của Karo là hơn hai năm về trước, cái này cũng nhờ vào Nhan Lập Khả, tên nhóc kia không biết vì sao, thường xuyên chạy đến bệnh viện trung tâm của thành phố B, Hạng Ý cử người theo dõi vài lần, thì phát hiện hóa ra Nhan Lập Khả đi gặp Karo, nhưng cũng chỉ gặp mặt nói chuyện, hoặc là lẳng lặng ngồi ngẩn người bên cạnh người đó, không làm gì cả. Karo giống như một người si ngốc, không động không đậy, hắn cũng đã xác nhận với Hạng Ý người đàn ông si ngốc này không gây nguy hiểm gì cho Nhan Lập Khả mỗi khi chạy đến bệnh viện.

Nhưng nhìn bộ dáng vừa rồi, lẽ nào… Hắn đã trở lại bình thường?

Hắn một bên vừa bàng hoàng vừa thắc mắc, nhưng Hạng Ý bên kia tựa như đờ đẫn, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cánh cửa biệt thự đã đóng chặt kia, đôi mắt trống rỗng. Qua thật lâu, y rốt cuộc cũng cử động, nhưng đột nhiên giận dữ, dùng sức đá văng cửa xe, cả người như phát điên mà chạy lao đến ngôi biệt thự.

Âu Dạng cũng vội vàng xuống xe, căn bản không kịp ngăn cản Hạng Ý, chỉ thấy người kia chạy nhanh đến

trước cửa biệt thự, sau đó hung hăng đập mạnh lên cửa. Hạng Ý cắn chặt răng, không gọi không hô, nhưng cặp mắt lại đỏ lên, toàn bộ khí lực trên người đều tập trung ở trên bàn tay, tiếng đập cửa vang lên "cộc cộc". Âu Dạng đau xót trong lòng, đến bên cạnh y nhưng không biết phải làm sao, chỉ đành bất lực nhìn y cắn răng run rẩy dùng sức gõ cửa.

Không tới vài phút cửa biệt thự liền được mở ra từ bên trong, Hạng Ý cứng đờ, đồng tử rung động, ánh mắt thiết tha nhìn vào cánh cửa đang từ từ mở ra.

Nhưng người đi ra mở cửa lại là Karo.

Trong nháy mắt cửa mở, Âu Dạng nghe được bên trong truyền ra giọng nói ôn hòa của Mạc Bắc, "Karo, ai đến vậy?"

Người đàn ông vừa bước ra liếc nhìn bọn hắn một cái, sau đó quay đầu hướng vào người bên trong nhà cười nói, "Người bên bất động sản, em không cần đi ra, nhìn nồi canh một chút, nước canh có vẻ được rồi."

"À, được."

Giọng nói kia dần dần đi xa, khóe miệng Karo vẫn còn mỉm cười, chậm rãi xoay người lại, thuận tay đóng chặt cánh cửa.

Cùng lúc cánh cửa được đóng lại, con mắt xanh lam của người kia cũng trở nên lạnh như băng, đến cả con ngươi cũng như hai khối băng lạnh, lộ ra một tia sáng rét giá. Nụ cười ôn hòa trên môi dần biến mất, Karo nhìn hai người trước mặt, quan sát một hồi lâu, bỗng nhiên cong miệng cười nói, "Đã lâu không gặp, Hạng Ý."

Sau lưng Hạng Ý dần dần có ba bốn người áo đen bao vây, Karo nhướn mày, khoanh hai tay cười nói, "Bạn cũ gặp lại, bầu không khí không nên như vậy chứ nhỉ." Hắn cười, vài sợi tóc vàng che phủ trán, cặp mắt xanh lam lạnh lẽo nhìn vào Hạng Ý, bên trong không có tươi cười.

Hạng Ý dùng hết sức duy trì ý chí áp chế cảm xúc của mình, y hít sâu một hơi, nỗ lực làm mình trấn định, trên mặt cố sức bày ra bộ dáng bình thường, "Tại sao cậu lại ở đây."

Karo vừa cười vừa quay lại nhìn cánh cửa phía sau, "Cậu ở đây vì cái gì, tôi liền ở đây vì cái đó," nhìn thấy đôi con ngươi của Hạng Ý co rụt lại, Karo cười nói, "Làm sao vậy, nhìn thấy y còn sống, quyết định hồi tâm chuyển ý, sửa đổi rồi sao?"

Hạng Ý siết chặt nắm đấm, gắt gao trừng mắt nhìn hắn, trong mắt thoáng hiện lên sát khí, "Tôi hỏi lại lần nữa, tại sao cậu lại ở đây!"

Karo mỉm cười nhếch miệng, nhún vai, tỏ vẻ vô tội nhìn vào y, "Muốn biết? Được thôi, nói cho cậu biết cũng không sao."

Nói xong, hắn thò tay vào trong ngực, đám vệ sĩ xung quanh hoảng sợ, theo bản năng nâng súng lên. Động tác của Karo ngừng một chút, bỗng nhiên híp mắt cười nói, "Thật ngại quá, mấy thứ này của các người, không có tác dụng đối với tôi." Nói xong, hắn vỗ tay một cái, đám vệ sĩ kinh hoảng, chỉ thấy nòng súng thẳng băng đột nhiên chậm rãi méo mó, chếch lên một chút, cuối cùng tạo thành hình dáng như một cái bánh quai chèo.

Mọi người khiếp sợ nhìn hắn, chỉ thấy nụ cười trên miệng của hắn dần biến mất, cặp mắt lạnh lùng, ngay cả giọng nói lịch thiệp dường như cũng đột ngột mang theo kim nhọn, trong giọng nói rõ ràng lộ ra trêu chọc, "Chỉ bằng các người mà muốn đấu với một Tế Tự thủ hộ, còn kém xa lắm."

Hạng Ý từ trong kinh ngạc chậm rãi lấy lại tinh thần, trong mắt dần dấy lên tức giận, y tóm chặt lấy cổ áo của Karo, dùng sức đẩy mạnh ra sau, ấn lưng của hắn đập mạnh lên cánh cửa, Hạng Ý hung ác dùng sức chế trụ thân thể của hắn, phẫn nộ nói, "Con mẹ nó tôi đang hỏi cậu, nói mau! Tại sao cậu ở chỗ này, cậu và Mạc Bắc là xảy ra chuyện gì!!!"

Karo căn bản không để ý việc cổ áo của mình bị siết chặt, trong mắt chỉ có cười lạnh trào phúng. Hắn giơ tay lên, trong lòng bàn tay đột nhiên từ từ hiện ra một cái chai thủy tinh màu đen. Hắn nhìn chằm chằm vào ánh mắt đỏ ngầu của Hạng Ý, chậm rãi điều khiển cái chai bay đến trước mặt Hạng Ý, cười nói, "Cái này, cậu cầm lấy đi, xem rồi sẽ biết."

Hạng Ý gắt gao chế trụ hắn, ánh mắt theo bản năng nhìn về phía cái chai kia, bên trong có một làn khí tối đen như mực, y không rõ Karo đang có ý gì. Karo cũng mặc kệ y gây sức ép, dứt khoát lười nhác dựa vào trên cửa cười nói, "Đây là rất nhiều năm trước, ảo ảnh trong thâm tâm của một tử hồn, tốt bụng nói cho cậu biết một câu, cũng vì xem qua những ảo ảnh này nên tôi mới yêu Mạc Bắc đấy, chẳng qua sau khi cậu..." Thân thể Karo đột nhiên lóe lên, cả người bỗng nhiên biến mất, một giây sau lại xuất hiện sau lưng của Hạng Ý, khẽ cười nói, "Sau khi cậu xem xong sẽ có biểu tình gì, tôi thật sự rất tò mò."

Hạng Ý kinh ngạc, vội vàng xoay người, nhưng người kia lại lóe lên lần nữa, sau đó xuất hiện trước cửa, cười nhẹ hướng về phía mọi người bày ra một tư thế "Mời", "Vậy đi, mời các vị quay về, tôi không tiễn."

Vừa lúc câu nói chấm dứt, cái chai thủy tinh đang lơ lửng trên không trung bỗng nhiên rơi xuống lọt vào trong tay của Hạng Ý, mọi người bị gã đàn ông ma quỷ này dọa cho choáng váng, đám vệ sĩ không dám động đậy, trơ mắt nhìn gã kéo cửa ra nghênh ngang bước vào trong nhà. Âu Dạng rốt cuộc lấy lại tinh thần, phát hiện Hạng Ý sững sờ nhìn chằm chằm vào chai thủy tinh màu đen trong lòng bàn tay, dường như đang ngẩn người, hoặc như là nghĩ đến điều gì, bàn tay đột nhiên run lên bần bật.

Trên miệng bình có một cái nút đậy, Hạng Ý nhìn vào cái nút kia, bàn tay run run rút nó ra, Âu Dạng nhìn xung quanh, âm thầm tính toán một cái, giữ chặt cánh tay Hạng Ý nhỏ giọng nói, "Đại thiếu gia, vào trong xe đi."

Nhưng Hạng Ý giống như căn bản không nghe thấy, cả người mơ màng, cái chai thủy tinh này dường như có thể tác động đến thần trí của người khác, Âu Dạng nhìn thấy lòng bàn của y lay động, nơi nắm lấy cái chai đỏ bừng một mảng. Hắn cũng bất chấp tất cả, vội vàng kéo lấy y ra hiệu bảo vệ sĩ sau lưng mở cửa xe.

Hạng Ý vẫn mặc hắn lôi kéo, toàn thân gần như cứng ngắc. Chờ đến khi ngồi vào trong xe, Âu Dạng vẫn lo

lắng không yên, dứt khoát ngồi ở ghế sau cùng với Hạng Ý. Cấp bách mà gọi Hạng Ý vài lần, nhưng người kia vẫn là ngơ ngác như một khối gỗ, đồng tử không còn tiêu cự, dần dần trở nên trống rỗng. Âu Dạng đột nhiên cảm thấy không ổn, Hạng Ý lúc này giống như hoàn toàn lâm vào trong ảo ảnh gì đó, biểu tình trống rỗng vô định, chỉ có đôi mắt là nhìn chằm chằm vào cái chai trong tay, nhưng trong mắt hầu như cũng không có thần thái.

Hắn cúi đầu đột nhiên phát hiện, làn khí màu đen trong bình dần dần tản ra, xuyên qua bàn tay đang nắm cái chai của Hạng Ý, chậm rãi tiến vào bên trong thân thể của y. Khí đen càng xâm nhập, bàn tay của y càng run rẩy thêm lợi hại.

Âu Dạng rốt cuộc cũng kịp phản ứng, lẽ nào… Hạng Ý hiện đang xem những ảo ảnh gì đó mà Karo đã nói?

Hạng Ý giống như thật sự si ngốc, ngây ngẩn ngơ ngác, một lát sau, y bỗng nhiên đau đớn cau chặt lồng mày, sau đó thân thể đột nhiên trì trệ, biểu tình trở nên cực kỳ dữ tợn. Lại vài giây sau, Hạng Ý giống như hoảng sợ đến ngẩn người, tựa như đột nhiên không biết phải làm sao, càng về sau, thần sắc của y càng lúc càng thêm đau khổ nồng đậm, khóe mắt bỗng nhiên tuông ra một dòng nước mắt.

Âu Dạng thấy vậy thì sợ hãi, rốt cuộc nhịn không được, nghiến răng hạ quyết tâm, muốn tóm lấy cái chai kia để vứt đi.

Nhưng trong giây phút chạm vào miệng chai, Âu Dạng cảm thấy trước mắt có thứ gì đó thoáng hiện lên, cả người có ảo giác giống như rơi vào trong hố sâu, trước mặt dần dần ngưng tụ hiện ra một đồng cỏ xanh tươi man mát.

Giữa bụi cỏ xanh biếc, có hai đứa bé đang nằm sấp trên mặt đất tay chống cằm mặt đối mặt mà nói chuyện phiếm. Không biết hai người đang nói chuyện gì, cả hai đều vui vẻ cười khanh khách ra tiếng. Sau đó ảo ảnh chuyển một cái, trong màn đêm, dưới ánh trăng lạnh lẽo, trong mảnh vườn hoa hồng một thiếu niên đang vui vẻ mà cắt cành hoa, mặt khác ở cách đó không xa có một chàng trai trẻ tuổi đang trốn sau gốc cây, ngây ngốc nhìn người nọ. Sau đó ảo ảnh lại chuyển tiếp, biến thành một thiếu niên mảnh khảnh tựa vào trong ngực của một người đàn ông áo đen, nhón chân hôn lên vết bớt trên thái dương người nọ, mỉm cười dịu dàng.

Nhưng hạnh phúc lại ngắn ngủi như thế, rất nhanh, trước mắt chỉ còn lại bóng tối. Mạc Bắc một thân máu tươi đầm đìa ngã vào trong ngực Hạng Ý, Nhan Lập Khả máu thịt lẫn lộn dần dần chìm xuống đáy biển, đến cuối cùng, chỉ còn lại một linh hồn lạnh lẽo màu đỏ cô đơn trôi dạt trong đêm tối, co rúm lại, chậm rãi trốn vào trong hốc cây chật hẹp.

Đủ loại hình ảnh phức tạp hiện lên, bên tai cũng bắt đầu phảng phất âm thanh kỳ quái.

'Anh tin tưởng em như vậy, Tiểu Ý, cho tới bây giờ anh cũng không muốn nghi ngờ em… Anh thật sự nghĩ em sẽ buông bỏ tất cả, anh thật sự mong muốn ở bên em như vậy đến suốt đời, cả đời này, đều không rời xa nhau…'

'Trong lòng của em, thù hận sâu nặng đến vậy sao? Thật sự… Không thể vứt bỏ sao? Không thể vì anh…

Mà từ bỏ mối thù của em sao?'

'Tiểu Ý, em lừa gạt anh cả đời, lại lợi dụng anh cả đời, anh dù không nhớ ra em, cũng chỉ muốn bảo vệ cho em, thương yêu em, nhưng em lại lần lượt làm tổn thương anh, lần lượt khiến anh tuyệt vọng… Tiểu Ý, anh thật sự chịu không nổi…'

'Để anh biến mất đi, anh không thể thay đổi được gì, anh thật sự… Sống không có ý nghĩa… Để anh biến mất đi…'

Âu Dạng ngay lập tức phục hồi tinh thần, vội vàng buông bàn tay đang nắm cái chai ra, những ảo ảnh kia tức khắc biến mất, nhưng âm vang thê lương tuyệt vong kia dường như vẫn khắc ghi vào trong xương tủy, quanh quẩn không ngừng. Hắn hoảng sợ ngẩng đầu, trông thấy Hạng Ý gắt gao cắn răng, đến nỗi chảy ra máu, vệt máu đỏ thuận theo khóe miệng trắng bệch chậm rãi chảy xuống, hòa quyện với dòng nước mắt tuông ra mãnh liệt của y, máu và nước mắt cùng dung hợp một chỗ, từng giọt từng giọt rơi xuống bàn tay cứng ngắc đang nắm chiếc bình.

Không…

Âu Dạng rốt cuộc hiểu ra, vội vã dùng hết sức đoạt lấy cái chai trong tay của Hạng Ý, nhưng cái chai như dính vào trong tay Hạng Ý, căn bản không lấy ra được. Âu Dạng quýnh lên, dứt khoát móc súng ra, nhằm thẳng vào cái chai hung hăng nổ hai phát súng.

Đoàng đoàng hai tiếng, cái chai lập tức vỡ vụn. Chỉ thấy làn khí đen trong bình chậm rãi tràn ra, khuếch tán, sau đó nương theo khe hở của cửa xe mà nhẹ nhàng thoát ra ngoài.

Hạng Ý mạnh mẽ rùng mình một cái, ngơ ngác nhìn cái chai vỡ vụn ở trong tay. Qua một lúc lâu, y bỗng nhiên ôm lấy đầu của mình, gắt gao chôn sâu vào trong đầu gối. Hai vai run rẩy đến lợi hại như vậy, nước mắt tí tách rơi xuống thấm ướt một mảng trên mặt thảm, nhưng Hạng Ý không hề phát ra bất kỳ âm thanh nào, chỉ có nước mắt và máu chảy ra từ trong khóe miệng, âm thầm đau khóc bên trong không gian xe tĩnh mịch.

Toàn thân y run đến dữ dội, tựa như một đứa bé bị lạc đường, sợ hãi đến co lại thành một khối.

Âu Dạng không chịu được, không do dự nữa, ôm chặt lấy thân thể run lên bần bật của Hạng Ý. Người bên trong run rẩy quá mức kịch liệt, dường như tâm tình tuyệt vong đau khổ bên trong đó cũng có thể điên cuồng tiến ra ngoài, Âu Dạng dùng sức ôm chặt y, ấn đầu của người đàn ông đang khóc nghẹn này vào trong ngực mình, giọng nói ra cũng đau xót đến phát run.

"Đại thiếu gia, cậu đừng như vậy." Hắn ôm y, nước mắt của Hạng Ý dường như có thể chảy sâu vào trong trái tim của hắn, "Cậu không phải chỉ có một mình, cậu xem tôi này, cậu không có một mình mà…" Âu Dạng dùng sức siết chặt cánh tay, ôm trọn thân thể của y vào trong lòng, "Cậu còn có Tiểu Bắc, còn có Sở đội trưởng, có Tháp Tu Á có Ô Lỗ Cáp, cậu còn có tôi, mọi người luôn ở bên cạnh cậu, mọi người sẽ mãi mãi ở bên cậu," Nước mắt của Hạng Ý giống như muốn xuyên thấu qua da thịt thấm vào trong máu của hắn, hắn dùng sức nâng mặt của Hạng Ý lên, nhìn đôi mắt đỏ hoe của y, bàn tay run rẩy lau đi ánh mắt

đỏ tươi của y, “Đại thiếu gia, cậu không có cô đơn, cậu xem, mọi người đều ở bên cậu đấy thôi…”

Đôi mắt ướt át của Hạng Ý mơ hồ nhìn vào ánh mắt của Âu Dạng, qua thật lâu y bỗng nhiên chôn đầu vào trong lòng ngực của hắn, gắt gao ôm lấy bờ vai của hắn, đau khóc ra thành tiếng.

“Tôi thật sự… Thật sự không muốn làm tổn thương anh ấy… Tôi chưa bao giờ, muốn làm tổn thương anh ấy…”

Đêm hôm đó, Âu Dạng vĩnh viễn cũng không quên được, người đàn ông vẫn luôn kiên cường lạnh nhạt kia giống như một đứa bé bất lực mà khóc lên nghẹn ngào, không ngừng run rẩy ở trong ngực của hắn, từng lần thì thào cái tên đã đi xa kia. Trong xe, tiếng khóc của y liên tục vang vọng, Âu Dạng dùng sức ôm chặt người đàn ông tựa như bất lực đến khóc rống này, từng lần an ủi, một chút cũng không rời.

***

“Tôi biết anh ấy bình an, là đủ rồi.”

Gương mặt của người kia bị che khuất bởi bóng tối bên trong xe. Âu Dạng không nhớ đây là lần thứ mấy nghe được câu nói khẽ khàn tựa như lẩm bẩm này của Hạng Ý, âm giọng khàn khàn. Hắn đi theo Hạng Ý nhiều năm như vậy, hằng năm chỉ cần có thời gian rảnh, Hạng Ý liền đi đến khu biệt thự này, không làm gì cả, chỉ lẳng lặng nhìn Mạc Bắc ở ngoài cửa sổ xe, lặng thầm mà nhìn, thỉnh thoảng bởi vì người kia mỉm cười mà cũng sẽ vui vẻ cười lên một cái. Âu Dạng có đôi lúc cũng mơ hồ, dường như cái người nhiều năm trước dựa vào trong lòng hắn nghẹn ngào khóc nấc chưa từng xuất hiện.

Hắn không biết Hạng Ý kiền trì im lặng như vậy rốt cuộc có ý nghĩa gì. Không quấy rầy cuộc sống của người kia, chỉ thỉnh thoảng đến nhìn hắn, biết hắn bình an là đủ rồi, loại tâm tình này, nặng nề đến bi thương. Hắn ở bên Hạng Ý chờ thêm vô số bình minh, ở nơi đây chờ đợi trong khoảng cách giữa đêm tối và rạng sáng. Năm này qua năm khác, hắn dần dần quên đi những khúc mắc yêu hận phức tạp kia, duy nhất nhớ rõ một điều, đó là lần đầu tiên hắn nhìn thấy hai người bọn họ.

Thiếu niên Mạc Bắc mỉm cười ôm lấy cậu bạn nhỏ Hạng Ý, đứa bé nằm trong ngực của thiếu niên nói chuyện ríu rít không ngừng, nhưng thiếu niên không hề mất kiên nhẫn, chỉ ôm chặt đứa nhỏ trong lòng, nghiêng tai mỉm cười mà lắng nghe.

Khi ấy ánh mặt trời rực rỡ tươi sáng, bọn họ của thời điểm đó, thế nhưng đã sớm tan biến trong ký ức, không còn dấu vết.

Hết Phiên ngoại 1.

Đôi lời của tác giả: Ta cảm thấy được, mình cần phải nói một chút:

"Cuối cùng Mạc Lẫm chọn Lăng Diệc Phong, Mạc Bắc chọn Karo, nhìn qua có lẽ có chỗ nào đó giống như tình yêu tan vỡ, nhưng nhìn từ góc độ khác cũng có thể là tình yêu nảy sinh, dù sao bọn hắn không phải là lui mà là bước tiếp, ta thật sự quan tâm Lăng Diệc Phong và Karo, yêu thích sự kiên trì và trả giá của bọn họ.

Là nam chính dưới ngòi bút của ta, lần đầu viết một bộ dài như vậy, hơn ai khác ta cũng rất đau lòng và yêu thích Hạng Ý, ban đầu viết bộ truyện này chính là muốn viết ra một loại tình yêu hoàn toàn khác, Dương Viễn Tu và Lăng Viêm đều là thâm tình trả giá công, cho nên muốn viết Hạng Ý thành như vậy để thay đổi khẩu vị… Mới đầu ta một mực kiên định Mạc Bắc đương nhiên ở cùng với Hạng Ý, nhưng viết viết, dưới ngòi bút bọn hắn nắm trong tay cuộc sống của mình, ta không thể đơn giản liền kiểm soát được, tình tiết bên trong đó, cảm tình bên trong đó, phải quay đầu lại hay là bắt đầu một lần nữa, kỳ thật cũng dễ hiểu rồi.

Mạc Bắc lựa chọn Karo, về tình về lý đều là chuyện phải làm, với hắn mà nói cũng là lựa chọn tốt nhất, vì vậy nếu mọi người không hài lòng với kết cục này, ta chỉ có nói, ta xin lỗi.

Nhưng mà nói thật, kỳ thật không thể kết luận cho kết cục của Hạng Ý = = … Có thể cho là từ nay về sau y cứ như vậy yên lặng bảo vệ cho Mạc Bắc, dùng cả đời để chuộc lỗi, cũng có thể xem kết cục này là một giai đoạn khác, có lẽ trong tương lai, một ngày nào đó, Mạc Bắc vừa quay đầu lại, nhìn thấy y, cũng có khả năng đấy, nhưng ta không thể kéo sang 3P, vì vậy không thế tiếp tục viết nữa…"

Đôi lời của bạn Toribu: Tác giả còn có bộ [Phi ưng] Giá chỉ yên diệt liễu dĩ hậu nằm trong cùng hệ liệt với Bối đạo nhi trì, bộ này viết về Lăng Viêm, nhưng có đá động một ít đến Mạc Bắc và Hạng Ý, cụ thể là chuyện phát sinh sau khi Lăng Viêm giết Nhan Lập Khả và có giải thích lý do vì sao Lăng Viêm xây dựng khu biệt thự ven biển cho Mạc Bắc, bộ này là một trong những bộ đầu tay của chị Tiêu và được viết trước Bối đạo nhi trì, nên cách viết và tình tiết rất khác so với Bối đạo, riêng mình thì mình sẽ chỉ ê-đít phần giải thích lý do Lăng Viêm cho xây khu biệt thự thôi, vì các phần khác nó rất là ứa ừa, nhưng mình cũng sẽ tóm tắt một chút cho dễ hiểu. Mình sẽ đăng phần đấy trước Phiên ngoại 2, vì phiên ngoại 2 chỉ liên quan đến lúc nhỏ của Mạc Lẫm, Mạc Bắc và Hạng Khôn thoi à, vậy nhé!

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/boi-dao-nhi-tri